JO NESBØ

CRIME

„Unul dintre cele mai bune thrillere ale anului 2020."
–KIRKUS REVIEWS–

Regatul

DOI FRAȚI. UN ORĂȘEL DE MUNTE.
SECRETE ADÂNC ÎNGROPATE.

„Nu l-am putut lăsa din mână.
Original și plin de suspans."
STEPHEN KING

TREI

FICTION CONNECTION

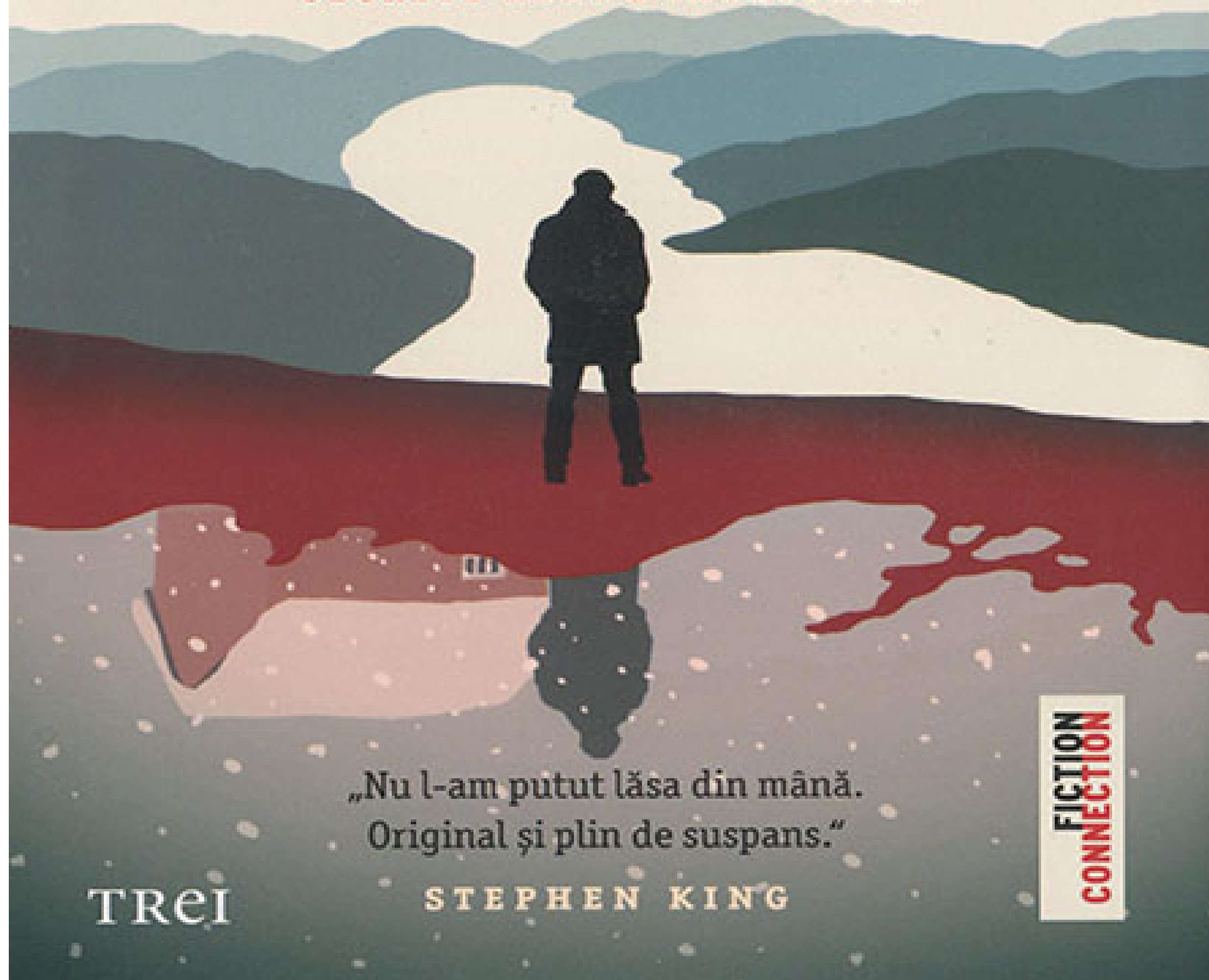
JO NESBØ

CRIME

„Unul dintre cele mai bune thrillere ale anului 2020."
—*KIRKUS REVIEWS*—

Regatul

DOI FRAȚI. UN ORĂȘEL DE MUNTE.
SECRETE ADÂNC ÎNGROPATE.

JO NESBØ

REGATUL

Original: *Kongeriket* (2020)

Traducere din limba engleză şi note:
ANDREI COVACIU

virtual-project.eu

— 2021 —

PROLOG

Era ziua în care a murit Câine.

Eu aveam şaisprezece ani, Carl, cincisprezece.

Cu câteva zile în urmă, tata ne arătase cuțitul de vânătoare cu care l-am ucis. Avea o lamă lată care lucea în lumina soarelui şi câte o canelură în fiecare parte. Tata ne-a explicat că adânciturile erau acolo ca să canalizeze sângele când tranşai prada. Numai auzind acest amănunt, Carl s-a făcut palid, iar tata l-a întrebat dacă nu cumva avea să i se facă din nou rău de maşină. Cred că ăsta a fost motivul pentru care Carl şi-a jurat că va împuşca ceva, orice, numai ca să poată tranşa victima – s-o facă bucățele-bucățele, dacă asta trebuia făcut.

— După care o voi frige şi o vom hali, a spus el stând în picioare în dreptul hambarului, în vreme ce eu rămăsesem cu capul aplecat deasupra Cadillacului DeVille al tatei.

— El, mama, tu şi cu mine. OK?

— OK, am răspuns eu în vreme ce roteam capacul de la delcou ca să găsesc punctul de aprindere.

— Şi Câine poate primi o ciozvârtă, a spus el. Va fi suficient pentru toată lumea.

— Sigur va fi, am confirmat eu.

Tata spunea că îl botezase pe câine Câine pentru că pe moment nu se putuse gândi la altceva. Dar eu cred că îi plăcea la nebunie numele ăla. Semăna cu el. Nu spunea decât strictul necesar şi era atât de american încât trebuia să fie norvegian. În plus, iubea animalul ăla. Cred că aprecia compania câinelui mai mult decât pe cea a oricărei ființe umane.

Poate că ferma noastră de munte nu are prea multe lucruri cu care să se laude, însă peisajele sunt frumoase, iar pământul, întins – suficient de întins pentru ca tata să-l numească „regatul meu”. Şi, zi de zi, în vreme ce eu stăteam mereu aplecat peste Cadillac, îl puteam vedea pe Carl cum pleacă cu câinele tatei, cu puşca tatei şi cu cuțitul tatei. Îi vedeam cum se transformă în nişte punctulețe pe fundalul muntelui golaş. Nu am auzit însă niciodată vreun foc de armă. Iar când se întorcea la fermă, Carl întotdeauna spunea că nu a dat peste nicio pasăre bună de vânat, iar eu îmi țineam gura închisă, chiar dacă zărisem deja un mic stol de găinuşe-de-munte luându-şi zborul de pe versant şi-mi dădusem seama în felul ăsta cam pe unde

trecuseră Carl şi Câine.

Într-o zi am auzit, în sfârşit, un foc de armă.

Am tresărit atât de tare încât m-am lovit cu capul de interiorul capotei. Mi-am şters uleiul de motor de pe mâini şi mi-am îndreptat privirea către versantul acoperit cu iarbă-neagră[1], în vreme ce ecoul împuşcăturii se prăvălea ca tunetul peste satul de la poale, aşezat lângă lacul Budal. Zece minute mai târziu, Carl şi-a făcut apariția în fugă, încetinind de cum a ajuns suficient de aproape pentru ca mama sau tata, aflați în casă, să-l poată zări. Câine nu mai era cu el. Carl nu mai avea nici puşca. Îmi imaginam deja ce putuse să se întâmple, aşa că m-am îndreptat către el. De cum m-a zărit, s-a răsucit pe călcâie şi a început să facă, păşind rar, cale întoarsă. L-am prins din urmă şi am văzut că obrajii îi erau scăldați în lacrimi.

— Am încercat, a spus el printre suspine. Au zburat chiar prin fața noastră, erau atât de multe, iar eu le-am țintit, însă pur şi simplu n-am putut s-o fac. Apoi am vrut ca voi să auziți că cel puțin am încercat, aşa că am lăsat țeava puştii în jos şi am apăsat pe trăgaci. De îndată ce păsările au plecat, mi-am coborât privirea şi l-am zărit pe Câine zăcând acolo.

— Mort? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns Carl, începând să plângă de-a binelea. Doar că… va muri. Îi curge sânge pe gură şi are ochii făcuți praf. Zace pur şi simplu acolo, pe pământ, scânceşte şi tremură.

— Fugi, i-am spus eu.

Am început amândoi să fugim şi peste câteva minute am zărit ceva mişcându-se printre tufele de iarbă-neagră. Era coada lui Câine. Ne simțise mirosul. Am rămas amândoi în picioare lângă el. Ochii lui arătau ca două albuşuri de ou făcute zob.

— S-a zis cu el, am spus eu, nu pentru că aş fi fost vreun expert – aşa cum pare a fi oricare cowboy din orice western –, ci pentru că, în cazul în care s-ar fi produs un miracol şi Câine ar fi supraviețuit, o viață de câine de vânătoare orb pur şi simplu nu merita trăită. Trebuie să-l împuşti, am adăugat eu.

— Eu?! a exclamat Carl de parcă nu i-ar fi venit să creadă că tocmai îi sugerasem să ia viața unei ființe.

Atunci m-am uitat la el. La fratele meu mai mic.

— Dă-mi cuțitul, i-am zis.

Carl mi-a întins cuțitul de vânătoare al tatei.

Mi-am pus o mână pe capul lui Câine, iar el a început să-mi lingă

încheietura. L-am apucat de pielea de pe ceafă, iar cu cealaltă mână i-am tăiat gâtul. Am fost însă atent, aşa că nu s-a întâmplat nimic neprevăzut. Câine doar a avut un spasm. Abia la a treia încercare am reuşit să-i tai beregata cum se cuvine, iar apoi a fost ca atunci când găureşti o cutie de suc mult prea jos – sângele a început să se reverse de parcă de multă vreme ar fi căutat o şansă să se elibereze.

— Aşa, am zis eu lăsând cuțitul să cadă peste iarba-neagră.

Am văzut apoi sângele prelingându-se prin canelurile cuțitului şi m-am întrebat dacă nu cumva mă stropisem cu el pe față, pentru că simțeam ceva cald prelingându-mi-se pe obraz.

— Vezi că plângi, mi-a atras atenția Carl.

— Să nu-i spui tatei.

— Că plângi?

— Că nu ai reuşit să-l… că nu l-ai putut omorî. Vom spune că eu am hotărât s-o facem, dar că tu ai mânuit cuțitul. OK?

Carl a încuviințat:

— OK.

Am aburcat leşul câinelui pe umăr. Era mai greu decât mă aşteptasem şi tot aluneca încoace şi-ncolo. Carl s-a oferit să-l care el, însă am văzut uşurarea din ochii lui în momentul în care i-am spus „nu”.

L-am depus pe Câine pe rampa din fața hambarului, am intrat în casă şi l-am adus pe tata. La întoarcere, i-am servit explicația pe care eu şi fratele meu o pregătiserăm. Tata nu a zis nimic, mulțumindu-se să se aşeze pe vine lângă câine, clătinând din cap de parcă, într-un fel sau altul, s-ar fi aşteptat la asta, de parcă ar fi fost vina lui. Apoi s-a ridicat în picioare, a luat puşca din mâinile lui Carl, iar pe Câine l-a luat la subraț.

— Haideți, a spus el păşind pe rampă, către hambar.

L-a aşezat pe Câine pe un pat de fân, de data aceasta îngenunchind lângă el, aplecându-şi capul şi spunând ceva – ceva ce semăna cu unul dintre psalmii aceia americani pe care îi ştia pe dinafară. Eu mă uitam la tata – un om la care mă uitasem în fiecare zi a vieții mele scurte – şi îmi dădeam seama că nu-l mai văzusem niciodată aşa. Părea dărâmat.

În momentul în care s-a întors din nou cu fața la noi încă era palid, însă nu-i mai tremura buza şi avea din nou privirea calmă şi hotărâtă.

— Acum e rândul nostru, a spus el.

Şi a fost rândul nostru. Cu toate că tata nu ne lovise niciodată, Carl, care

stătea lângă mine, s-a făcut mic de tot. Tata mângâia țeava puștii.

— Care dintre voi a fost cel care…

A început să-și caute cuvintele, continuând să mângâie țeava aceea.

— Cine mi-a spintecat câinele?

Carl începuse să clipească des, ca un om care se pierde cu firea de frică. Rămăsese cu gura căscată.

— Carl a făcut-o, am spus. Eu am spus că trebuie omorât, dar el a cerut s-o facă.

— Zău? s-a mirat tata uitându-se de la mine la Carl și apoi din nou la mine. Știți ceva? Inima mea e sfâșiată. Sfâșiată – și am o singură alinare. Știți care e aceea?

Eu și fratele meu am rămas tăcuți. Ideea era să nu răspunzi când tata punea o astfel de întrebare.

— E faptul că am doi fii care azi s-au comportat ca niște bărbați. Care s-au dovedit responsabili, care au luat decizii. Chinurile alegerii – aveți idee ce înseamnă asta? E atunci când faptul că ai de ales te face să simți cum te sufoci, nu alegerea pe care o faci în cele din urmă. Când îți dai seama că orice ai alege vei rămâne treaz nopțile, perpelindu-te și întrebându-te dacă alegerea făcută a fost cea justă. V-ați fi putut eschiva, însă nu ați pregetat să faceți alegerea grea. A-l lăsa pe Câine să trăiască și să sufere sau a-l lăsa pe Câine să moară, devenind ucigașii lui. E nevoie de curaj ca să nu dai bir cu fugiții în fața unei asemenea dileme.

Tata și-a întins către noi palmele lui mari. Cea întinsă drept în față a aterizat pe umărul meu, cealaltă, ușor ridicată, pe cel al lui Carl. Apoi vocea lui a căpătat un vibrato de care pastorul Armand ar fi fost mândru:

— Ceea ce separă oamenii de animale este capacitatea lor de a nu alege calea facilă, ci pe cea a celei mai înalte moralități.

Ochii tatei se umpluseră din nou de lacrimi.

— Iată-mă stând în fața voastră, distrus – și totuși, băieți, sunt atât de mândru de voi.

Acesta a fost nu numai cel mai emoționant, ci și cel mai bine articulat discurs pe care îl auzisem vreodată de la tata. Carl începuse să suspine și până și eu simțeam cum mi se pune un nod în gât.

— Acum haideți să mergem să-i spunem și mamei voastre.

Gândul ne înfiora. Mama – care obișnuia să facă o lungă plimbare ori de câte ori tata urma să sacrifice o capră și care revenea apoi acasă cu ochii

înroşiţi de plâns. În timp ce ne îndreptam către casă, tata m-a aţinut puţin din drum, amândoi rămânând în urma lui Carl.

— Înainte să audă această versiune, ai face bine să te speli mai bine pe mâini, mi-a spus el.

Mi-am înălţat privirea, pregătit pentru orice altceva avea să mai facă, însă pe chipul lui nu am zărit decât blândeţe şi o resemnare obosită. Apoi m-a mângâiat pe cap. Din câte-mi aminteam, nu mai făcuse niciodată gestul ăla. Şi nici nu l-a mai repetat vreodată.

— Tu şi cu mine semănăm, Roy. Suntem mai duri decât oamenii ca mama sau Carl. Aşa că trebuie să le purtăm de grijă. Mereu. Ai înţeles?

— Da.

— Suntem o familie. Ne avem unii pe alţii şi pe nimeni altcineva. Prieteni, iubite, vecini, localnici, statul. Toate acestea sunt o iluzie, nu fac nici cât o ceapă degerată când ai nevoie de ajutor. Atunci suntem noi împotriva lor, Roy. Noi împotriva tuturor celorlalţi. OK?

— OK.

PARTEA ÎNTÂI

1

Înainte să-l văd, l-am auzit.

Carl se întorsese. Nu ştiu de ce m-am gândit la Câine, doar trecuseră aproape douăzeci de ani de atunci. Poate pentru că mă aşteptasem ca această bruscă şi neanunțată revenire acasă să fie ca pe vremuri. Aşa cum fusese întotdeauna. Fratele mai mic avea nevoie de ajutorul fratelui mai mare. Stăteam în curte şi mă uitam la ceasul de la mână. Două şi jumătate. Îmi trimisese un SMS şi-atât. Spunea că vor ajunge probabil pe la două. Doar că frățiorul meu a fost dintotdeauna un optimist, întotdeauna promitea mai mult decât putea face. Am privit apoi peisajul care se desfăşura în fața mea. Bucățica aceea de pământ se ridica deasupra păturii de nori de sub mine. Povârnişul de pe cealaltă parte a văii părea să plutească pe o mare cenuşie. Aici, sus, vegetația începuse deja să capete o nuanță roşiatică, tomnatică. Deasupra, cerul etala un albastru divin şi era limpede ca privirea unei fete tinere şi neprihănite. Aerul era bun şi rece, îmi pişca plămânii dacă respiram prea repede. Mă simțeam de parcă aş fi fost complet singur şi toată lumea ar fi existat doar pentru mine. Mă rog, o lume în care exista doar muntele Ararat, cu o fermă în vârf. Uneori, turiştii din sat veneau cu maşina pe drumul şerpuit ca să admire panorama. Mai devreme sau mai târziu ajungeau în curtea noastră, întrebându-mă de obicei dacă exploatația încă funcționează. Motivul pentru care aceşti idioți preferă cuvântul „exploatație” este pentru că în capul lor o fermă adevărată trebuie să arate ca la şes, având în jur nişte câmpii întinse, dispunând de nişte hambare spațioase şi de o casă principală pe cât de splendidă, pe atât de uriaşă. Ei nu au văzut niciodată ce poate face o furtună de munte unui acoperiş puțin mai mare şi nici nu au încercat să aprindă un foc într-o încăpere un pic prea spațioasă în vreme ce afară sunt minus treizeci de grade şi bate un vânt care străpunge pereții. Ei nu cunosc diferența dintre un pământ cultivat şi sălbăticie, nu ştiu că o fermă de munte presupune ca animalele să aibă loc de păscut şi că ea poate să fie un regat sălbatic de câteva ori mai întins decât frumoasele lanuri de porumb ale cine ştie cărui fermier de la şes.

Vreme de cincisprezece ani am trăit aici singur, dar asta era pe cale să se încheie. Un motor cu opt cilindri mârâia şi răgea undeva dedesubtul păturii de nori. Părea atât de aproape, încât trebuia să fi trecut de serpentina Japansvingen, aflată la jumătatea urcuşului. Se auzea cum şoferul apasă pe

pedală, cum îşi ia piciorul de pe pedală, cum trece de bucla unei serpentine, cum apasă din nou pedala. Tot mai aproape. Îți puteai da seama că mai şofase prin locurile acestea. Acum puteam distinge nuanțele zgomotelor produse de motor, suspinele adânci când schimba viteza, nota aceea gravă, tipică unui Cadillac aflat într-o viteză inferioară. Ştiam că era vorba despre un DeVille. O bestie neagră cum fusese şi cea pe care o condusese tata. Se putea altfel?

Iată şi masca fioroasă a unui DeVille dând colțul la Geitesvingen. Negru, însă un model ceva mai recent; din '85 bănuiesc. Zgomotul motorului însă este acelaşi.

Maşina a înaintat până a ajuns în dreapta mea, moment în care geamul de pe partea şoferului a început să coboare. Speram să nu mă dau de gol, însă inima mea pompa ca un piston. Oare câte scrisori, mesaje şi e-mailuri ne trimiseserăm şi câte telefoane ne dăduserăm în toți aceşti ani? Nu multe. Cu toate acestea, mă întrebam dacă trecuse vreo zi în care să nu mă fi gândit la Carl. Probabil că nu. Doar că preferam să-mi fie dor de el decât să am de-a face cu problemele pe care le aducea. Primul lucru pe care l-am observat a fost că părea mai bătrân.

— Nu vă fie cu supărare, bade, nu ştiți cumva dacă ferma asta le aparține celebrilor frați Opgard?

Apoi a zâmbit. Mi-a adresat zâmbetul lui cald, larg şi irezistibil – iar mie mi s-a părut deodată că trecerea timpului i s-a şters de pe față, aşa cum s-a şters şi calendarul care îmi spunea că nu ne mai văzuserăm de cincisprezece ani. Era însă şi ceva urmă de ironie în expresia lui, de parcă fratele meu ar fi vrut să afle în ce ape ne scăldăm. Nu voiam să râd. Cel puțin nu deocamdată. Doar că nu m-am putut abține.

Portiera maşinii s-a deschis, iar Carl şi-a desfăcut larg brațele; m-am lăsat îmbrățişat. Ceva îmi spunea că ar fi trebuit să fie invers. Că eu – fratele cel mare – ar fi trebuit să-mi desfac brațele. Doar că între timp linia care demarca distribuția rolurilor noastre se estompase. El devenise mai mare decât mine, atât fizic, cât şi ca persoană, şi – cel puțin când ne aflam în compania altora – el era cel care dirija orchestra. Tremurând de emoție, am închis ochii şi am tras aer în piept, simțind în nări mirosul toamnei, al Cadillacului şi al fratelui meu mai mic. Carl răspândea în jurul lui un fel de „iz masculin", cum s-ar zice.

Între timp se deschisese şi portiera din partea cealaltă.

Carl mi-a dat drumul şi a ocolit uriaşul bot al maşinii către locul în care

stătea ea, întoarsă spre vale.

— E chiar drăguț aici, a spus femeia.

Era slabă şi delicată, dar vorbea cu o voce gravă. Avea un accent evident şi, chiar dacă nu nimerise intonația, cel puțin era o propoziție în norvegiană. Mă întrebam dacă nu cumva era vorba despre o propoziție pe care o repetase pe drum, ceva ce se hotărâse să spună indiferent dacă o credea sau nu. Ceva ce m-ar fi făcut pe mine s-o plac indiferent dacă voiam sau nu. Apoi s-a întors cu fața la mine şi mi-a zâmbit. Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost albeața feței ei. Nu era palidă, ci albă asemenea zăpezii care reflectă lumina în aşa fel încât devine dificil să-i distingi detaliile. Al doilea lucru a fost pleoapa unuia dintre ochii ei. Îi atârna puțin, ca un oblon tras pe jumătate. De parcă o jumătate din ea ar fi fost somnoroasă. Cealaltă jumătate însă părea trează de-a binelea. Un ochi drăgălaş, căprui, privindu-mă de sub un breton scurt, roşu ca focul. Purta o jachetă neagră, simplă, fără talie, care nu trăda în niciun fel formele pe care le acoperea. Tot ce se vedea era gulerul înalt al puloverului, ieşit peste gulerul jachetei. Lăsa impresia unui copilaş uscățiv dintr-o fotografie alb-negru, căruia cineva îi colorase ulterior părul în roşu.

Carl dintotdeauna se pricepuse la fete, aşa că rămăsesem puțin surprins, sincer să fiu. Nu că n-ar fi fost drăguță, pentru că de fapt era, dar nu era o „bunăciune", aşa cum obişnuiesc să spună oamenii de prin părțile astea. Ea continua să zâmbească şi, cum dinții i se distingeau cu greu de nuanța pielii, însemna că şi ei erau albi. Şi Carl avea dinții albi, dintotdeauna îi avusese, spre deosebire de mine. Obişnuia să glumească spunând că i se albiseră de la lumina zilei, pentru că zâmbea mult mai mult decât mine. Poate că de-asta se şi îndrăgostiseră unul de celălalt – dinții lor albi. Două imagini în oglindă. Pentru că, în pofida faptului că fratele meu era un blond cu ochi albaştri, înalt şi spătos, am observat imediat asemănarea dintre ei. Ceva care intensifică viața, cum s-ar zice. Optimismul celor care sunt dispuşi să vadă tot ce e mai bun în oameni. În ei înşişi şi în ceilalți. Bine, era doar o impresie; încă n-o cunoşteam pe fată.

— Ea este… a început Carl să facă prezentările.

— Shannon Alleyne, l-a întrerupt ea întinzându-mi o mână atât de mică încât am avut impresia că strâng în palmă o gheară de găină.

— Opgard, a adăugat Carl cu mândrie în glas.

Shannon Alleyne Opgard voia să dăm mâna mai multă vreme decât aş fi vrut eu. Şi în acest gest l-am recunoscut pe Carl. Unii oameni îşi doresc mai

mult decât alții să fie simpatizați.

— *Jet lag?* i-am întrebat eu, simțindu-mă imediat ca un idiot pentru că pusesem o astfel de întrebare.

Nu pentru că n-aş fi ştiut ce era un *jet lag,* ci pentru că fratele meu ştia că nu trecusem niciodată de la un fus orar la altul şi că, indiferent ce mi-ar fi răspuns ei, nu ar fi însemnat mare lucru pentru mine.

Carl a scuturat din cap:

— Am aterizat în urmă cu două zile. A trebuit să aşteptăm maşina – trimisă cu vaporul.

Am dat din cap în semn că înțeleg şi m-am uitat la plăcuțele de înmatriculare. MC. Monaco. Ceva exotic, însă nu suficient de exotic ca să întreb dacă maşina trebuia reînmatriculată. Pe pereții biroului de la benzinărie aveam tot felul de plăcuțe vechi din Africa Ecuatorială Franceză, Burma, Basutoland, Hondurasul Britanic şi din Johor. O ştachetă greu de depăşit.

Shannon s-a uitat de la Carl la mine şi din nou la Carl. Apoi a zâmbit. Nu ştiu de ce. Poate că se bucura să-i vadă pe Carl şi pe fratele lui mai mare – singura lui rudă apropiată – râzând împreună. Pentru că mica tensiune inițială dispăruse. Pentru că el – *ei* – erau bine-veniți în casa părintească.

— Ce-ar fi să-i arăți tu casa lui Shannon cât timp duc eu bagajele înăuntru? m-a întrebat Carl deschizând *portbagajul*[2], aşa cum îi spunea tata.

— Probabil că ne va lua tot cam pe-atât, i-am şoptit eu lui Shannon când a venit în urma mea.

Am ocolit casa ajungând pe latura ei nordică, unde se afla intrarea principală. Habar n-am de ce tata nu a pus-o către curte şi drum. Poate pentru că-i plăcea să-şi vadă toate pământurile în fiecare zi când păşea afară. Sau poate că era mai important ca soarele să încălzească bucătăria, şi nu coridorul. Am păşit amândoi peste prag iar eu am deschis una dintre cele trei uşi care dădeau către coridor.

— Bucătăria, am spus eu simțind în nări miros de grăsime râncedă.

Oare mirosea aşa dintotdeauna?

— Ce drăguț, a mințit ea.

Bine, eu făcusem ordine, ba chiar spălasem podeaua, însă nu puteai spune despre ea că ar fi fost „ceva drăguț”. Cu ochii căscați – şi poate puțin nedumerită –, Shannon s-a uitat la burlanul de fum care unea soba cu

lemne, prin gaura făcută în tavan, de catul superior. „Tâmplărie de mare precizie”, aşa obişnuia tata să-i zică, arătând felul în care burlanul circular străpungea în siguranță grinzile, ajungând până sus, pe casă. Dacă era adevărat, atunci gaura de aici – împreună cu cele două găuri circulare, identice, ale toaletei exterioare – era singurul exemplu de tâmplărie de mare precizie de la fermă. M-am jucat puțin cu comutatorul de lumină, ca să-i arăt că aveam acces la rețeaua de curent electric.

— Cafea? am întrebat eu întorcându-mă către robinet.

— Mulțumesc, poate ceva mai târziu.

Cel puțin stăpânea formulele de politețe norvegiene.

— Carl o să vrea, am spus eu deschizând uşa bufetului din bucătărie.

Am început să cotrobăi orbeşte până când am dat de ibric. Cumpărasem chiar şi nişte cafea grunjoasă, ca pe vremuri, pentru prima oară în… mă rog, trecuse probabil o eternitate. Mă descurcasem destul de bine cu nes. Am observat că, din pură obişnuință, începusem să umplu ibricul cu apă fierbinte. Începusem să-mi simt până şi marginile urechilor puțin fierbinți. Oricum, cine spune că este neapărat ceva *jalnic* să-ți faci un nes cu apă fierbinte de la robinet? Cafeaua e cafea. Apa e apă.

Am aşezat ibricul pe aragaz, am dat drumul la foc şi am făcut doi paşi către uşa care dă spre una dintre cele două încăperi ce încadrează bucătăria. Cea dinspre vest este sufrageria, care pe timpul iernii rămânea închisă, deoarece ne proteja de vântul dinspre apus, iar noi obişnuiam să mâncăm în bucătărie. La est se află camera de zi: bibliotecă, televizor şi propria ei sobă cu lemne. Pe latura de sud tata îşi îngăduise singura lui extravaganță: o terasă închisă, acoperită cu sticlă, pe care el o botezase „veranda”, iar mama „grădina de iarnă”, cu toate că în anotimpul rece stătea, bineînțeles, închisă şi baricadată temeinic cu nişte obloane din lemn. Pe timpul verii tata obişnuia să stea acolo sugându-şi tutunul{3} marca Berry’s şi bând câte o sticlă de Budweiser sau chiar mai multe – alte două extravaganțe. Ca să-şi cumpere berea lui blondă americană era nevoit să se ducă în oraş, în vreme ce cutiile gri-argintiu cu tutun de prizat Berry’s i le trimitea o rudă din Lumea Nouă. Tata îmi explicase că, spre deosebire de rahaturile suedeze, tutunul umed american trece printr-un proces de fermentație pe care îl simți în gură. „Ca pe burbon”, adăuga tata, care susținea că norvegienii foloseau rahatul ăla suedez doar pentru că nu le gustaseră pe celelalte. Bine cel puțin că eu apucasem să gust şi altceva, iar când am început să prizez şi eu tutun, am folosit Berry’s. Eu şi Carl obişnuiam să numărăm sticlele goale aliniate

de tata pe pervazul ferestrei. Ştiam că dacă bea mai mult de patru putea deveni lăcrămos – şi nimeni nu vrea să-şi vadă tatăl plângând. Dacă stau acum să mă gândesc, poate că ăsta e motivul pentru care rareori beau mai mult de una-două beri. Nu vreau să devin lăcrămos. Carl era vesel la beție, aşa că nu avusese nevoie să-şi impună astfel de limite.

Asta îmi trecea prin minte în vreme ce ne plimbam prin casă, eu arătându-i lui Shannon dormitorul cel mare, pe care tata îl botezase, în limba engleză *the master bedroom.*

— Fantastic, a spus ea.

I-am arătat şi noua baie, care de fapt nu mai era nouă – doar cea mai recentă încăpere a casei. Probabil că nu m-ar fi crezut dacă i-aş fi spus că în copilărie nu avuseserăm una. Că ne spălam la parter, în bucătărie, cu apă încălzită pe aragaz. Baia a apărut după accidentul de maşină. Dacă ceea ce-mi scrisese Carl era adevărat, că ea era de loc din Barbados, provenind dintr-o familie care şi-a putut permite s-o trimită la facultate în Canada, atunci cu siguranță lui Shannon i-ar fi fost greu să-şi imagineze cum e să împarți apa aceea cenuşie cu fratele tău, în vreme ce amândoi tremuram de frig deasupra unui lighean în miezul iernii. Asta în vreme ce tata, în chip paradoxal, avea un Cadillac DeVille parcat în curte – pentru că trebuia neapărat să deținem o maşină adevărată.

Uşa de la „odaia băieților” se umflase în chip vizibil, aşa că a trebuit să forțez puțin încuietoarea ca s-o pot deschide. O masă de aer stătut şi de amintiri ne-a năpădit, ca mirosul unor haine vechi, de care ai şi uitat că le mai ai, descoperite într-un şifonier. Lângă unul dintre pereți se zărea o masă cu două scaune aşezate unul lângă celălalt; de peretele opus stătea lipit un pat suprapus. Burlanul de fum care intra prin gaura din tavanul bucătăriei se afla la capătul acestuia.

— Asta a fost odaia mea şi a lui Carl, am spus.

Shannon a arătat cu capul către pat:

— Cine dormea sus?

— Eu. Băiatul cel mare, am răspuns eu petrecându-mi un deget prin stratul de praf de pe spătarul unuia dintre scaune.

— Azi mă mut eu aici, ca să puteți sta voi în dormitorul mare.

Shannon mi-a adresat o privire alarmată:

— Dar, Roy, îți dai seama că nu am vrea să…

M-am străduit să mă uit în ochiul ei complet deschis. Nu e puțin ciudat să ai ochii căprui când ai părul roşcat şi o piele albă ca zăpada?

— Voi sunteți doi iar eu unul singur, aşa că nu-i nicio problemă, OK?

Shannon a mai cuprins o dată odaia cu privirea:

— Mulțumesc, a răspuns ea.

Am condus-o apoi în camera părinților noştri. Avusesem grijă să o aerisesc temeinic. Indiferent ce miros au oamenii, mie nu-mi place să-l simt în nări. Cu excepția mirosului lui Carl. Acesta era – dacă nu plăcut – cel puțin *în regulă.* Mirosea a mine. A *noi.* Când Carl se îmbolnăvea iarna – ceea ce se întâmpla în fiecare an –, mă cuibăream lângă el. Mirosul lui era întotdeauna în regulă, chiar şi când pielea îi era acoperită cu sudoarea uscată provocată de febră sau când respirația lui mirosea a boală. Îi inspiram mirosul şi mă lipeam, înfrigurat, de corpul lui fierbinte, folosind căldura pe care o degaja el ca să-mi încălzesc propriul hoit. Febra unuia este plita altuia. Viața prin părțile acestea te învață să fii practic.

Shannon s-a apropiat de fereastră şi a aruncat o privire afară. În tot acest timp îşi ținuse jacheta închisă până la ultimul nasture. Probabil că se aşteptase ca în locuință să fie frig. În septembrie. Asta nu prevestea nimic bun pentru iarnă. În clipa următoare l-am auzit pe Carl cum bocăne sus pe treptele înguste, aducând bagajele.

— Carl spune că nu sunteți bogați, a zis ea. Însă tu şi cu el dețineți tot ce se poate vedea de aici.

— Aşa este. Dar doar pârloagă şi-atât.

— Pârlog?

— Sălbăticie, i-a explicat Carl care stătea în pragul uşii gâfâind zâmbitor. Păşune pentru oi şi capre. Nu poți cultiva multe lucruri într-o fermă de munte. Poți vedea şi tu, nici măcar prea mulți copaci nu sunt. Însă vom face ceva ca să înfrumusețăm panorama asta, nu-i aşa, Roy?

Am clătinat din cap agale, aşa cum îi văzusem pe bătrânii fermieri făcând pe când eram flăcău şi credeam că îndărătul acelor frunți ridate zac atât de multe gânduri adânci încât ar fi durat prea mult, dacă n-ar fi fost de-a dreptul imposibil, să le exprimi folosind dialectul nostru local, atât de rudimentar. Bătrânii aceia păreau să se înțeleagă telepatic, pentru că unui clătinat agale din cap i se răspundea cu un alt clătinat agale din cap. Acum clătinasem şi eu agale din cap, deşi nu cred că astăzi înțeleg mai multe decât înțelegeam pe-atunci.

Desigur, l-aş fi putut întreba pe Carl ce se întâmpla de fapt, însă probabil că nu aş fi primit răspunsul. *Răspunsuri,* da, chiar o grămadă, dar nu *răspunsul.* Poate că nici nu aveam nevoie de el. Mă bucuram pur şi simplu

că fratele meu se întorsese şi nu aveam de gând să-l deranjez întrebându-l de ce naiba o făcuse.

— Roy este atât de amabil, a spus Shannon. Ne oferă camera asta.

— Mi-am închipuit că nu te-ai întors doar ca să mai dormi o dată în odaia băieţilor, am spus eu.

Carl a dat din cap. Agale.

— Prin comparaţie, ce-ţi dau eu o să pară puţin, a spus el întinzându-mi o cutie mare de carton.

Mi-am dat imediat seama despre ce era vorba, aşa că i-am luat-o din mână. Berry's. Tutun umed american.

— La naiba, cât mă bucur să te revăd, frati-miu, a spus Carl cu glas suguşat.

S-a apropiat de mine şi m-a mai îmbrăţişat o dată. De data aceasta a făcut-o temeinic, iar eu l-am îmbrăţişat la rândul meu. Parcă se mai împlinise la trup. Părea capitonat. Pielea bărbiei lui, lipită de pielea bărbiei mele, era acum mai lăsată. Îi puteam simţi asprimea bărbii, chiar dacă se răsese de curând. Sacoul de lână pe care îl purta părea de calitate, bine tricotat, cât despre cămaşă – nu-l văzusem niciodată purtând una până atunci. Până şi felul lui de a vorbi era acum diferit, vorbea ca orăşenii – aşa cum obişnuiam să ne prostim noi doi când încercam s-o imităm pe mama. Nu mă deranja însă. Mirosul lui rămăsese acelaşi. Mirosea a *Carl.* A făcut un pas înapoi şi s-a uitat la mine. Nişte ochi frumoşi şi strălucitori, ca de fată. Ce naiba, doar şi ai mei străluceau în clipa aia.

— Cafeaua a dat în clocot, am spus eu cu un glas doar uşor gâtuit, îndreptându-mă către scări.

În noaptea aceea am stat în pat ascultând zgomotele. Oare casa avea să sune altfel acum, că iar era locuită? Nu suna. Scârţâia, tuşea şi fluiera ca de obicei. Am stat să ascult şi zgomotele venind dinspre *the master bedroom.* Pereţii sunt subţiri, aşa că încă puteam auzi glasuri – chiar dacă acum cele două dormitoare erau separate de o baie. Oare vorbeau despre mine? Oare Shannon îl întreba pe Carl dacă fratele lui mai mare era întotdeauna aşa de tăcut? Oare Carl credea că lui Roy îi plăcuse acel *chili con carne* gătit de ea? Oare fratele lui cel taciturn se bucurase cu adevărat de cadoul adus de ea, pe care îl obţinuse cu atâta greutate, cu ajutorul rudelor – şi anume o plăcuţă veche de înmatriculare din Barbados? Dar dacă fratele lui cel mare nu o plăcea? Iar Carl ar fi răspuns că Roy se purta aşa cu toată lumea, tot ce

trebuia ea să facă era să-i ofere puțin timp. Iar ea ar fi spus că poate Roy era gelos pe ea, că avea probabil impresia că ea îi răpise fratele. Fratele care era tot ce-i mai rămăsese pe lume. Iar Carl ar fi râs, mângâindu-i obrazul şi spunându-i să nu-şi facă griji încă din prima zi din pricina unor astfel de chestii, că totul va fi bine. Iar ea şi-ar fi lipit capul de umărul lui spunându-i că e sigură că avea dreptate, dar că oricum se bucura că iubitul ei nu semăna cu fratele său. E atât de ciudat să constați că într-o țară în care aproape nu există infracționalitate oamenii stau încruntați, de parcă le-ar fi mereu teamă să nu fie jefuiți.

Sau poate că şi-o trăgeau.

În patul mamei şi al tatei.

„Cine a stat deasupra?”, aş fi întrebat eu dimineața, la micul dejun. „Partenerul mai în vârstă?” După care m-aş fi uitat la fețele lor lungi. Aş fi ieşit afară, în aerul limpede al zorilor, aş fi urcat în maşină, aş fi deblocat frâna de mână, aş fi simțit cum se blochează volanul şi aş fi privit cum mă apropii de Geitesvingen.

O notă lungă, fermecătoare şi tristă, venind de afară. Un fluierar. Pasărea singuratică a muntelui, plăpândă şi serioasă. O pasăre care te însoțeşte când ieşi la plimbare – privindu-te, însă întotdeauna de la distanță. De parcă i-ar fi teamă să-şi facă un prieten şi totuşi având nevoie de cineva prin apropiere când îşi cântă singurătatea.

2

Am ajuns la benzinărie la cinci şi jumătate, cu o oră şi jumătate mai devreme decât ajung lunea. În spatele tejghelei se afla Egil. Părea obosit.

— Neața, şefu', mi s-a adresat el cu un glas monoton.

Egil era ca un fluierar, nu ştia să scoată decât o singură notă.

— Bună dimineața. Cum a fost noaptea, aglomerată?

— Nu, mi-a răspuns el fără să-şi dea seama că întrebarea mea fusese una retorică, cum se spune.

Doar ştia că ştiam că benzinăria nu era niciodată aglomerată duminică noaptea, după ce proprietarii cabanelor, care se întorceau în oraş, se făceau nevăzuți. Ar fi putut să-şi dea seama că pusesem întrebarea pentru că zona din jurul pompelor nu fusese aranjată şi curățată. La celelalte stații non-stop de benzină regula este ca angajații din tura de noapte care lucrează singuri să nu părăsească clădirea, însă eu urăsc dezordinea şi, de când gaşca de vitezomani cu maşini de fițe a început să vină aici şi să folosească benzinăria ca pe o combinație de fast-food, fumoar şi loc de rendez-vous, întotdeauna se adună o tonă de hârtie, mucuri de țigară şi, mda, până şi câte un prezervativ folosit. Câtă vreme cârnații, țigările şi prezervativele sunt cumpărate din benzinărie, nu vreau să-mi alung clienții vitezomani. Sunt bine-veniți să stea în maşinile lor şi să privească lumea cum trece pe lângă ei. În schimb sunt nevoit să-i pun pe cei din tura de noapte să facă curat când au o clipă liberă. În toaleta de serviciu am prins cu piuneze un anunț care-ți vine chiar în dreptul feței de câte ori te aşezi pe tron:

FĂ CEEA CE TREBUIE FĂCUT.
TOTUL DEPINDE DE TINE.
FĂ-O ACUM.

Probabil Egil credea că textul se referă la căcare. În plus, adusesem deja de atâtea ori vorba despre curățenie şi responsabilitate încât îmi imaginam că s-ar fi putut în sfârşit prinde unde băteam cu mica poantă despre „noaptea aglomerată". Însă Egil nu era doar obosit; era un băiat simplu, de douăzeci de ani, care fusese de-a lungul vieții de atât de multe ori ciuca bătăilor încât nici măcar nu-i mai păsa. Dacă vrei să treci prin viață cu eforturi minime, atunci prefăcându-te că înțelegi mai puțin decât în realitate nu este tactica cea mai prostească pe care o poți folosi. Poate că Egil nu era

chiar atât de prost, la urma urmei.

— Ai ajuns devreme, şefu'.

„Suficient de devreme ca să n-ai tu timp să faci curăţenie la pompe şi să mă faci să cred că locul a fost de fapt lună toată noaptea", i-am răspuns eu în gând.

— N-am putut să dorm, am spus apropiindu-mă de casa de marcat şi apăsând pe butonul care deblochează cutia cu bani.

Aşa marcam sfârşitul nopţii. Imediat am început să aud uruitul imprimantei din birou.

— Du-te acasă şi culcă-te.

— Mulţumesc.

M-am dus în birou şi am început să mă uit peste ce se mai cumpărase, în vreme ce foile continuau să iasă. Vânzările arătau bine. Încă o duminică aglomerată. Poate că drumul principal care trece pe la noi nu este cel mai aglomerat din ţară, însă cum cele mai apropiate benzinării sunt la treizeci şi cinci de kilometri în orice direcţie, noi suntem un fel de oază pentru şoferi, în special pentru cei cu copii mici, care se întorc acasă după ce au stat la cabană. Instalasem două mese cu bănci în crângul de mesteceni, un loc din care se putea admira întinderea lacului Budal şi unde oamenii puteau sta să-şi mănânce burgerii şi să-şi bea paharele de Coca-Cola. Numai în ziua precedentă se vânduseră peste trei sute de chifle. Mă mustra conştiinţa mai puţin pentru cantităţile de dioxid de carbon pe care le emanam decât pentru intoleranţa la gluten pe care o abăteam asupra lumii. Am trecut în revistă paginile tipărite şi mi-a sărit în ochi numărul de cârnăciori pe care îi aruncase Egil. O cifră destul de decentă, ca de obicei – dar puţin cam mulţi în comparaţie cu cârnaţii vânduţi. Între timp el îşi schimbase hainele şi se îndrepta spre ieşire.

— Egil?

Egil s-a crispat, oprindu-se din mers.

— Daaa?

— Se pare că cineva s-a distrat înfăşurând ruloul cu prosoape de hârtie pe pompa numărul doi.

— Rezolv eu, şefu', a răspuns Egil zâmbind şi ieşind.

Am oftat. Nu e uşor să găseşti angajaţi buni într-un sat mic ca al nostru. Cei isteţi se duc la Oslo sau la Bergen ca să studieze, iar cei harnici, la Notodden, Skien sau Kongsberg, ca să câştige bani. Dacă l-aş fi dat afară, ar fi intrat imediat în şomaj şi n-ar fi mâncat mai puţini cârnăciori. Singura

diferență ar fi că s-ar muta de cealaltă parte a tejghelei şi ar plăti pentru ei. Se spune că obezitatea e o problemă a oraşelor mici şi este evident cât de uşor poți începe să mănânci ca să te consolezi când lucrezi într-o benzinărie şi toată lumea care se opreşte acolo e în drum spre altundeva – un loc despre care îți spui că este mai bun decât cel în care te afli –, conducând maşini pe care nu ți le-ai putea permite vreodată, însoțiți de fete cu care n-ai îndrăzni nici măcar să vorbeşti, decât dacă te-ai afla la una dintre seratele dansante din sat şi ai fi din cale afară de ofticat. Mi-am spus că în curând va trebui să am o discuție cu Egil. Cei din eşalonul superior nu sunt interesați de tipii ca el, lor le pasă doar de costuri. Mi se pare destul de corect. În 1969, în Norvegia existau 700.000 de maşini şi peste 4000 de benzinării. Patruzeci şi cinci de ani mai târziu, numărul maşinilor a crescut de aproape patru ori, însă cel al benzinăriilor a scăzut la mai puțin de jumătate. A fost un fenomen dur pentru ei şi dur pentru noi. Urmăream statisticile şi aflasem că în Suedia şi în Danemarca peste jumătate dintre benzinăriile care au supraviețuit erau deja automate şi fără angajați. Cum în Norvegia distanțele dintre localități sunt mai mari, noi nu suntem încă acolo, dar e evident că până şi la noi angajatul de la pompa de benzină este o specie pe cale de dispariție. De fapt, am şi dispărut. Când a fost ultima oară când l-ați văzut pe unul din noi punând, cu mâna lui, combustibil într-un rezervor? Suntem prea ocupați să vindem cârnați, cola, mingi gonflabile, cărbune de grătar, lichid de parbriz şi apă îmbuteliată care nu diferă cu nimic de cea care curge la robinet, doar că vine cu avionul şi costă mai mult decât filmele pe care le avem la ofertă. Nu mă plâng însă. Când lanțul de benzinării s-a arătat interesat de atelierul de reparații auto pe care îl preluasem la douăzeci şi trei de ani, nu a făcut-o pentru cele două pompe de benzină pe care le aveam la stradă sau pentru că afacerea ar fi mers bine din punct de vedere financiar, ci din pricina poziției geografice. Ziceau că sunt impresionați că reuşisem să supraviețuiesc atâta vreme; atelierele auto locale dispăruseră de pe hartă de mult, iar ei îmi ofereau o slujbă de şef de benzinărie, la pachet cu mărunțişul cu care îmi cumpărau proprietatea. Poate că aş fi putut obține puțin mai mult, însă noi, cei din familia Opgard, nu ne tocmim la preț. Cu toate că încă nu împlinisem treizeci de ani, mă simțeam deja terminat. Am folosit mărunțişul ca să construiesc baia aia de la fermă şi asta m-a ajutat să mă pot muta din patul de burlac pe care mi-l aranjasem în atelier. Cum proprietatea era destul de întinsă, firma a construit benzinăria lângă atelier – lăsându-l pe acesta în picioare – şi a modernizat vechea spălătorie de

maşini.

Uşa s-a trântit în urma lui Egil şi mi-am adus aminte că şefii de la firmă aprobaseră montarea uşilor automate pe care le cerusem. Directorul de vânzări care îşi făcea apariţia din două în două săptămâni era numai zâmbete şi bancuri proaste. Din când în când îmi punea o mână pe umăr şi spunea, de parcă mi-ar fi făcut o confidenţă, că erau extrem de mulţumiţi. Bineînţeles că erau mulţumiţi. Vedeau profitul şi observau că luptam susţinut şi profitabil împotriva dispariţiei. În pofida faptului că, atunci când Egil lucra în schimbul de noapte, zona din jurul pompelor nu era întotdeauna curată-bec.

Şase fără un sfert. Am stat să ung chiflele care se dezgheţaseră şi se umflaseră pe timpul nopţii, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la anii minunaţi în care stăteam sub maşini ungându-le piesele. Muncind din greu. Ştiind că răsplata mă aştepta. Un *rendez-vous* la cabana din munte, secretul de care nu trebuia să afle nimeni. Am zărit un tractor apropiindu-se de spălătorie. Ştiam că va trebui să curăţ podeaua cu furtunul de îndată ce fermierul îşi curăţa monstrul. Ca şef de benzinărie am libertate totală să angajez sau să concediez oameni, tot eu mă ocup de contabilitate şi le ţin angajaţilor discursuri motivaţionale etc.; dar ia ghiciţi ce anume mănâncă cea mai mare parte a timpului unui şef de benzinărie? Curăţenia. Coptul chiflelor ocupă un merituos loc doi.

Am început să ascult liniştea. Deşi de fapt aici niciodată nu e linişte – există o continuă, foşnitoare simfonie de sunete care nu încetează decât la sfârşitul weekendului, când turiştii veniţi pe la cabane s-au întors deja pe la casele lor, iar noi începem să tragem obloanele înainte de miezul nopţii. Avem automate de cafea, prăjitoare de cârnaţi, congelatoare, frigidere pentru sucuri. Fiecare produce câte un sunet aparte, însă cel mai recognoscibil e al încălzitorului de pâine în care punem chiflele pentru hamburgeri. Acesta croncăne într-o manieră ceva mai caldă, aproape ca un motor bine uns, dacă închizi ochii şi te gândeşti visător la zilele din trecut. Ultima dată când ne-a vizitat, directorul de vânzări mi-a sugerat să pun în magazin o muzică discretă, de fundal. Spunea că studiile arătau că sunetele potrivite pot stimula şi dorinţa de a cheltui bani, şi apetitul. Am dat agale din cap, dar nu am spus nimic. Mie îmi place liniştea. În curând uşa se va deschide. Probabil un comerciant, pentru că în general ei vin să-şi pună benzină sau să bea o cafea înainte de ora şapte dimineaţa.

L-am urmărit pe fermier cum umple rezervorul tractorului cu motorină

subvenționată pentru camioane. Ştiam că o mică parte din ea va ajunge în rezervorul propriei maşini odată ce revenea acasă, însă asta îl privea pe el şi poliția – mie nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

Mi-am îndreptat privirea dincolo de pompe, peste şoseaua mărginită de pista de biciclete şi de poteca pentru drumeți şi m-am uitat la casele din lemn specifice satului: trei caturi, construite imediat după război şi având fiecare câte o verandă pe latura dinspre lacul Budal. O fereastră murdară cu praful de la trafic, un poster mare întins pe zid şi făcând reclamă – „Frizerie şi solar” –, în aşa fel încât trecătorii ar fi putut crede că tunsoarea şi bronzatul s-ar fi petrecut *simultan,* cum s-ar zice. Totul se desfăşoară în camera de zi a celor care locuiesc acolo. Eu, unul, n-am văzut decât localnici intrând în casa aia – şi apoi toată lumea din sat ştie unde locuieşte Grete Smitt, aşa că nu se prea înțelege care este scopul posterului. Apoi am văzut-o pe Grete stând pe marginea drumului, înghețând în crocşii şi tricoul ei cu mâneci scurte. S-a uitat cu atenție în stânga şi-n dreapta, înainte de a îndrăzni să traverseze şoseaua pe partea noastră.

Cu numai şase luni în urmă un şofer din Oslo, care susținea că nu observase indicatorul care limita viteza la cincizeci de kilometri pe oră, l-a călcat pe profesorul nostru de norvegiană puțin mai încolo de benzinărie. Există avantaje şi dezavantaje când eşti şef de benzinărie într-un sat. Avantajul este că localnicii vin să-şi facă piața la tine şi că indicatorul de limită de viteză îi face pe şoferii veniți de prin alte părți să oprească la benzinărie dintr-un impuls de moment. Pe vremea când încă dețineam atelierul de reparații auto, contribuiam şi la dezvoltarea economiei locale: clienții străini care aveau nevoie de reparații ceva mai consistente obişnuiau să mănânce la restaurant şi să doarmă în căbănuțele campingului de lângă lac. Dezavantajul constă în faptul că, mai devreme sau mai târziu, traficul o să scadă. Automobiliştii vor drumuri drepte şi limite de viteză de nouăzeci de kilometri pe oră, nu vor să se târască prin fiecare sătuc prin care se întâmplă să treacă în drumul lor spre destinație. Planurile noului drum principal care urmează să ocolească Os sunt gata de multă vreme, însă până acum ne-au salvat formele de relief; săparea unui tunel prin munte ar fi fost pur şi simplu prea costisitoare pentru ministerul de resort. Dar sigur o să se facă tunelul, pe cât de sigur e că peste două miliarde de ani soarele va spulbera sistemul nostru planetar. Atâta doar că tunelul se va face mult mai devreme. Momentul în care vom ajunge un fel de capăt al lumii va distruge viața tuturor celor dintre noi care îşi câştigă existența de pe urma traficului;

dar şi ceilalți săteni vor resimți o undă de şoc asemănătoare celei care se va produce în ziua în care soarele o să-şi ia rămas-bun. Fermierii vor continua să-şi mulgă vacile şi să-şi cultive ce recolte pot să planteze aici, la înălțime, însă ce vor face toți ceilalți în absența unui drum principal? Se vor tunde unii pe alții şi se vor bronza până se scorojesc?

Uşa s-a deschis. În copilărie, Grete avea un păr gri-platinat, mat şi lipit de țeastă. Acum nuanța părului era aceeaşi, însă îşi făcuse un permanent care arată înfricoşător, sau cel puțin aşa mi se părea mie. Desigur, a fi o persoană frumoasă nu se numără printre drepturile omului, însă Creatorul chiar s-a zgârcit cu Grete. Spate, gât, genunchi, totul era strâmb la ea; până şi nasul ei uriaş şi coroiat părea nelalocul lui, de parcă i-ar fi fost înfipt cu forța în mijlocul feței înguste. Însă de unde Creatorul fusese generos cu nasul ei, se zgârcise corespunzător când modelase restul corpului. Sprâncene, gene, sâni, şolduri, obraji – Grete n-avea nimic din toate astea. Buzele ei erau subțiri şi semănau cu două râme. În tinerețe obişnuia să acopere aceşti viermi de culoarea cărnii cu un strat gros de ruj roşu-deschis şi-i prindea bine. Dar apoi nu s-a mai machiat deloc. Asta se întâmpla cam în perioada în care se pregătea Carl să plece din oraş.

OK, este posibil ca alții să n-o fi văzut pe Grete Smitt cum o vedeam eu. Poate că era atrăgătoare în felul ei, iar ceea ce vedeam eu când mă uitam la exteriorul ei era influențat de ceea ce ştiam despre interiorul ei. Nu vreau să spun că Grete ar fi fost malefică. Sunt sigur că există un diagnostic psihiatric în măsură să ofere o definiție ceva mai măgulitoare, cum s-ar zice.

— Ăsta bate mai rece azi, mi-a spus Grete.

Cu „ăsta" probabil se referise la vântul de miazănoapte. Când se abate asupra văii, întotdeauna aduce cu sine miros de ghețar şi amintirea efemerității verii. Grete crescuse în sat, iar obişnuința de a se referi la tot felul de lucruri folosind cuvântul „ăsta" o moştenise probabil de la părinți, care veniseră acolo de undeva din nordul țării, administraseră campingul până când dăduse faliment şi apoi se pensionaseră pe caz de boală, pentru că amândoi fuseseră diagnosticați cu o formă rară de neuropatie periferică cauzată de diabet. Cică boala asta te face să te simți de parcă ai călca pe sticlă pisată. Vecina lui Grete mi-a spus că neuropatia nu este în niciun fel transmisibilă, aşa că în cazul lor trebuie să fi fost vorba despre un adevărat miracol statistic. Dar miracolele statistice se petrec tot timpul, aşa că acum ambii părinți locuiau în catul de sus al casei, chiar deasupra posterului pe care scria „Salonul Grete – Frizerie şi solar", cu toate că eu nu îi vedeam

prea des.

— Carl s-a întors?

— Da, am răspuns eu, deşi ştiam că nu fusese o întrebare la care să răspunzi cu „da” sau „nu”.

Fusese o propoziție cu semn de întrebare la coadă, cerând mai multe informații – însă eu nu aveam nici cea mai mică intenție să i le dau. Relația lui Grete cu Carl nu era sănătoasă.

— Cu ce te pot ajuta?

— Eu credeam c-o duce bine în Canada.

— Uneori oamenii simt nevoia să revină acasă chiar dacă lucrurile merg bine.

— Am auzit că piața imobiliară de acolo este foarte imprevizibilă.

— Da, creşte fie foarte repede, fie nu prea repede. Cafea? O şarlotă?

— Mă întreb ce l-a putut face pe un mahăr din Toronto să revină în sătucul nostru.

— Oamenii, am răspuns eu.

— Poate, a zis ea cercetându-mi chipul inexpresiv. Doar că a adus cu el o cubaneză, aşa am auzit?

Ar fi fost uşor să mi se facă milă de Grete. Părinții pensionați pe caz de boală, un crater de meteorit în locul nasului, lipsa clienților, inexistența sprâncenelor, a unui soț, lipsa lui Carl şi, se pare, lipsa dorinței de a se combina cu oricine altcineva. Doar că mai exista şi acel recif ascuns de maliție pe care nu-l descopereai decât în momentul în care vedeai oamenii lovindu-se de el. Poate că dădea durerea ei altora după legea lui Newton, cea care spune că fiecărei reacții îi corespunde o contrareacție. Dacă în tinerețe Carl nu ar fi futut-o sub un copac, după ce se matolise la o petrecere, poate că Grete nu ar fi ajuns aşa. Sau poate că ar fi ajuns oricum.

— O *cubaneză,* am repetat eu începând să şterg tejgheaua. Parcă vorbeşti de un trabuc.

— Da, nu-i aşa? a spus ea aplecându-se peste tejghea de parcă ne-am fi făcut nişte confidențe interzise. Maronie, bună de pufăit şi… şi…

„Uşor de aprins”, a adăugat mintea mea din instinct, cu toate că ce-mi doream în clipa aceea era să-i vâr Gretei în gură o şarlotă, ca să nu mai debiteze prostii.

— …şi foarte mirositoare, şi-a încheiat ea suita de comparații.

Cele două râme care-i formau conturul gurii au compus un rânjet. Părea mulțumită de analogia pe care o făcuse, cum s-ar zice.

— Doar că nu e din Cuba, am spus eu. E din Barbados.

— Bine, bine, a dat Grete din mână. Thailandeză, rusoaică – probabil o fâță.

Pierdusem partida. Nu mai reuşeam să ascund cât de mult mă afectau provocările ei.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Că probabil e drăguță? a zâmbit Grete triumfătoare.

— Ce vrei, Grete?

Grete tocmai cerceta cu privirea rafturile din spatele meu.

— Mama are nevoie de baterii noi pentru telecomandă.

Mă cam îndoiam, pentru că mamă-sa trecuse pe la benzinărie şi cumpărase baterii cu numai două zile în urmă, păşind prin magazin de parcă podeaua ar fi fost făcută din lavă încinsă. I-am dat bateriile lui Grete şi am trecut suma în casa de marcat.

— Shannon, a spus Grete în vreme ce îşi introducea orbeşte cardul în POS. I-am văzut pozele de pe Instagram. Are vreo problemă?

— Eu nu am observat vreuna.

— Haide, nu poți fi atât de albă dacă vii din Barbados. Şi care-i faza cu ochiul ei?

— Telecomanda aia ar trebui să meargă brici acum.

Grete şi-a scos cardul din terminal, vârându-şi-l la loc în poşetă.

— Ne vedem mai târziu, Roy.

Am clătinat agale din cap. Bineînțeles că urma să ne vedem mai târziu. Acelaşi lucru se poate spune despre orice persoană sau lucru din satul ăsta. Însă ea încerca să-mi spună ceva mai mult, de-asta am dat din cap de parcă aş fi înțeles, în speranța că nu mă va mai bate la cap cu restul.

Uşa s-a închis în urma ei, însă nu până la capăt, deşi de curând reparasem mecanismul. Chiar că venise timpul să cumpărăm una nouă. Automată.

La ora nouă şi-a făcut apariția unul dintre ceilalți angajați, aşa că am putut să merg afară şi să curăț după tractor. Cum mă aşteptam, am găsit nişte bulgări uriaşi de pământ argilos şi noroi pe podea. Am folosit soluție de curățare Fritz deja pregătită, una puternică, ca să înlătur cea mai mare parte a pământului, după care am dat cu furtunul, gândindu-mă la anii adolescenței, când credeam că viețile noastre o pot lua pe un nou făgaş în fiecare zi şi că pe atunci viețile noastre *chiar o luau* pe un nou făgaş în fiecare zi – moment în care am simțit o furnicătură între omoplați. Ca

pişcătura pe care o simți de la razele acelea laser cu care te iau la țintă membrii unei echipe SWAT. De-asta nu am tresărit când am auzit în spatele meu o tuse gravă. M-am întors.

— S-a bătut cineva în noroi? a întrebat şeful de post clătinând o țigară între buzele lui subțiri.

— A fost un tractor, am spus eu.

Şeful de post a clătinat din cap:

— Şi, ia spune, s-a întors frati-tu?

Kurt Olsen, şeful de post, era un bărbat slab, cu pomeții proeminenți, purtând o mustață de meltean şi având mereu în gură câte o țigară rulată de el însuşi. În picioare purta nişte blugi strâmți şi o pereche de cizme din piele de şarpe, moştenită de la tatăl lui. De fapt, de la o zi la alta Kurt semăna tot mai mult cu Sigmund Olsen, vechiul şef de post, care avea şi el un păr blond lung şi care întotdeauna mă făcea să mă gândesc la Dennis Hopper din *Easy Rider.* Kurt Olsen era crăcănat ca unii fotbalişti şi în tinerețe fusese căpitanul echipei locale, care juca în Divizia a IV-a. O tehnică bine pusă la punct, un simț tactic sănătos, putea să alerge nouăzeci de minute încontinuu chiar dacă în restul timpului fuma ca un turc. Toată lumea spunea că Kurt ar fi trebuit să joace pentru o echipă dintr-o divizie superioară. Dar asta ar fi însemnat să se mute într-o localitate mai mare, riscând să ajungă pe banca de rezerve. De ce ți-ai sacrifica statutul de erou local pentru aşa ceva?

— Carl a ajuns ieri, am confirmat eu. De unde ştiai?

— De aici, a răspuns el desfăşurând un afiş şi ținându-l în fața mea.

Am oprit furtunul. „URMEAZĂ-ȚI VISUL!” era titlul. Iar dedesubt scria „SPA-UL ŞI HOTELUL MONTAN DIN OS”. Am continuat să citesc. Şeful de post nu părea să se grăbească. Eram cam de-o vârstă, deci probabil ştia că diriginta mă descrisese ca fiind „uşor dislexic”. Când a vorbit cu părinții mei despre asta, a ținut să adauge şi că dislexia se moşteneşte. La care tata s-a inflamat, întrebând-o dacă insinuează că băiatul lui ar fi fost făcut din flori. Noroc că a intervenit mama, amintindu-i că Olav, unul dintre verişorii lui din Oslo, era de asemenea dislexic şi că din cauza asta nu-i mersese prea bine în viață. Când Carl a auzit de întâlnire, s-a oferit să-mi fie „mentor de citire” – aşa a zis. Iar eu ştiam că vorbea serios, că şi-ar fi sacrificat bucuros o parte din timpul lui ca s-o facă. Dar l-am refuzat. Cine ar vrea ca fratele mai mic să-i fie meditator? În schimb, diriginta a ajuns iubita mea de taină, iar şcoala mea, o cabană de vară din creierul munților. Toate acestea s-au întâmplat însă mulți ani mai târziu.

Afişul era o invitaţie la o întâlnire a investitorilor care urma să se desfăşoare la Casa de cultură Årtun. „Toată lumea e bine-venită”, scria undeva mai jos. „Se vor servi cafele şi napolitane, iar participarea nu presupune nicio obligaţie ulterioară.” Am zărit poza înainte să citesc numele şi semnătura tipărite sub ea. Iată-l – motivul pentru care Carl revenise acasă.

După nume era scrisă şi o titulatură: „Carl Abel Opgard – *Master of Business”*. Nici mai mult, nici mai puţin.

Nu ştiam ce să cred, însă mirosea deja a bucluc.

— Chestia asta e lipită acum pe toate staţiile de autobuz şi pe toţi stâlpii de iluminat de pe drumul principal, m-a informat şeful de post.

Înseamnă că nu numai el se trezise devreme. Şi Carl o făcuse.

Şeful de post a rulat la loc afişul.

— Lipirea de afişe fără permisiune încalcă Paragraful 33 al Legii autostrăzilor. L-ai putea ruga să le dea jos?

— De ce nu îl rogi tu?

— Nu am numărul lui de telefon şi…

Olsen şi-a pus afişul sub braţ, şi-a vârât policele sub cureaua blugilor săi strâmţi şi a arătat cu capul spre nord.

— Scuteşte-mă de o călătorie, te rog.

Am dat agale din cap, privind în direcţia spre unde şeful de post nu voia să mai urce.

De la benzinărie nu se putea zări proprietatea familiei Opgard, ci doar o bucăţică din serpentina de la Geitesvingen, precum şi o zonă cenuşie din vârful prăpastiei. Casa se afla ascunsă undeva deasupra şi mai în spate, fiind construită pe un platou. Doar că în ziua aceea am zărit ceva acolo. Ceva roşu. În clipa următoare mi-am dat seama despre ce era vorba. Un steag norvegian. Să mă ia naiba dacă Carl nu arborase drapelul luni dimineaţa. Dar nu aşa făcea şi regele, ca să anunţe că se află acasă? Aproape că m-a buşit râsul.

— Poate face o cerere ca să obţină permisiunea, a continuat şeful de post, uitându-se la ceasul de la mână. După care mai vedem.

— OK atunci.

— În regulă, a spus Kurt Olsen, ducându-şi două degete în dreptul pălăriei de cowboy pe care ar fi trebuit s-o poarte.

Amândoi ştiam că avea să dureze o zi până când afişele vor fi date jos şi că şi-ar fi atins scopul până atunci. Cine n-apuca să vadă invitaţia avea să

audă de ea.

M-am îndepărtat şi am început din nou să mânuiesc furtunul. Doar că rămăsese acolo – căldura aceea dintre omoplați. Aşa cum o simțisem în toți aceşti ani. Bănuiala lui Kurt Olsen care, încet şi sigur, îşi croia drum prin haine, prin piele şi în carne, oprindu-se numai când ar fi dat de tăria unui os. În pofida stăpânirii de sine şi a încăpățânării, în pofida lipsei de probe sau a unor fapte de necontestat.

— Ce e chestia aia? l-am auzit pe Kurt Olsen cum întreabă.

M-am întors, prefăcându-mă surprins că încă nu plecase. A făcut semn cu capul spre grila metalică prin care se scurgea apa din podea. La fragmentele care zăceau acolo fără să fie luate de jetul furtunului.

— Ha? am făcut eu.

Şeful de post s-a ghemuit ca să vadă mai bine:

— Iese sânge din ele, a spus. Aia e carne.

— Trebuie să fie, am comentat eu.

Kurt Olsen şi-a ridicat privirea către mine. Tot ce mai rămăsese din țigara lui era vârful ei aprins.

— Un elan, am spus eu. L-au călcat cu maşina. S-o fi înfipt în masca din față. Şoferii vin aici ca să curețe mizeria.

— Parcă ai spus că a fost un tractor, Roy.

— Bănuiesc că a rămas de la una dintre maşinile din noaptea trecută, mi-am dat eu cu părerea. Îl pot întreba pe Egil dacă vrei să…

Şeful de post a făcut un salt în spate în momentul în care am îndreptat jetul de apă spre bucata de carne, care a sărit de pe grilaj, începând să plutească pe podeaua de ciment.

— …să *investighez.*

Lui Kurt Olsen i-au sclipit ochii. Şi-a şters cu mâna pantalonii în zona coapselor, cu toate că erau uscați. Nu ştiu dacă folosise cuvântul în chip deliberat, însă era acelaşi cuvânt pe care îl rostise şi atunci. „A investiga.” Bineînțeles că chestia asta trebuia să fie investigată. Nu-l antipatizam pe Kurt Olsen. Era un tip OK care pur şi simplu îşi făcea meseria. Doar că antipatizam din toți rărunchii *investigațiile* lui şi mă îndoiam că mi-ar fi adus afişul acela dacă n-ar fi avut numele de „Opgard” scris pe el.

Când m-am întors în magazinul benzinăriei, am dat acolo peste două adolescente. Una dintre ele era Julie, care preluase casa de la Egil. Cealaltă, o clientă, stătea cu spatele la mine. Îşi ținea capul aplecat, aşteptând ceva şi

nu dădea semne că ar fi avut de gând să se întoarcă cu fața, chiar dacă auzise uşa deschizându-se. Mi s-a părut că recunosc silueta fetei lui Moe, tinichigiul. Natalie o chema. O mai vedeam din când în când pe afară, în compania vitezomanilor. În vreme ce Julie era o fată deschisă, *efervescentă,* cum se zice, chipul inexpresiv al Nataliei Moe sugera ceva deopotrivă sensibil şi ermetic, de parcă fata asta ar fi nutrit convingerea că orice sentiment pe care l-ar fi exprimat ar fi fost fie batjocorit, fie ridiculizat. Ajunsese la vârsta aceea. Deşi cu siguranță acum era elevă de liceu, nu? În fine, înțelesesem mesajul, îi citisem deja jena de pe chip în clipa în care Julie m-a salutat făcând în acelaşi timp un semn din cap spre raftul cu pastile anticoncepționale de a doua zi. Cum Julie nu are decât şaptesprezece ani, ea nu poate vinde tutun şi doctorii.

Am păşit în dosul tejghelei, hotărât să rezolv cât mai repede stânjeneala domnişoarei Moe.

— EllaOne? am întrebat eu punând cutiuța albă pe tejghea, chiar în fața ei.

— Hă? a făcut Natalie Moe.

— Pastila ta de a doua zi, a tradus Julie fără să-i menajeze sentimentele.

Am plătit-o cu cardul meu bancar, ca să pară că o cumpărase o persoană adultă. Apoi domnişoara Moe a plecat.

— Şi-o trage cu Trond-Bertil, mi-a spus Julie după ce a spart un balon de gumă de mestecat. Ăla are peste treizeci de ani, nevastă şi copii.

— Asta înseamnă că e prea tânără, am spus eu.

— Prea tânără pentru ce? m-a măsurat Julie cu privirea.

Era ceva ciudat la ea. Nu era o fată masivă, însă totul la ea părea mare. Părul ei ondulat, mâinile, sânii mari şi umerii lați. Avea o gură aproape vulgară. Şi ochii. Globii aceia uriaşi, cu pupile albastre, care ți se uitau drept în suflet.

— Să şi-o tragă cu un tip trecut de treizeci de ani?

— Prea tânără ca să poată lua decizii raționale tot timpul, am răspuns eu. Poate că o să învețe.

Julie a pufnit.

— Nu de aia se numeşte „pastila de a doua zi”. Şi, dacă o fată e tânără, asta nu înseamnă că nu ştie ce vrea.

— Sunt sigur că… probabil ai dreptate.

— Doar că, atunci când ne compunem o mină inocentă ca a ei, voi, bărbații, vă gândiți „vai, sărmana fetiță”. Exact ce vrem noi să gândiți, a râs

ea. Sunteți atât de rudimentari.

Mi-am pus o pereche de mănuşi din latex şi am început să ung cu unt nişte baghete.

— Există şi o societate secretă? am întrebat eu.

— Hă?

— Femeile, voi credeți că ştiu cum gândesc alte femei. Vă spuneți una alteia cum merge treaba pentru o privire de ansamblu completă? Pentru că, atunci când e vorba despre alți bărbați, tot ce ştiu e că nu ştiu nimic. Că orice este posibil. Că poate cel mult patruzeci la sută din ceea ce cred că ştiu despre un bărbat se vădeşte a fi adevărat.

Am adăugat feliile de salam şi de ou, care se livrau gata tăiate.

— Şi tu spui despre noi că am fi *rudimentari.* Aşa că tot ce pot face este să te felicit că ştii totul despre o jumătate din omenire.

Julie nu mi-a răspuns. Am văzut-o cum înghite în sec. Probabil că insomnia de peste noapte mă făcuse să folosesc artileria grea împotriva unei fete care abandonase liceul. Genul de adolescentă care intră prea devreme în toate belelele şi care nu face nimic din ce trebuie. Deşi lucrurile se pot schimba. Fata asta avea *atitudine,* cum obişnuia să spună tata, era rebelă. Totuşi avea nevoie mai degrabă de încurajări decât de împotrivire. Avea, evident, nevoie de amândouă, însă în principal de încurajări.

— Am auzit că ai început să înveți cum se schimbă o anvelopă, am spus eu.

Cu toate că încă eram în septembrie, ninsese peste cabanele aflate în vârf de munte. Şi, deşi nu vindeam anvelope şi nu ne făceam reclamă ca punct de vulcanizare, încă veneau la noi tot felul de orăşeni cu SUV-urile lor, rugându-ne să-i ajutăm. Atât bărbați, cât şi femei. Oamenii ăştia nu se pricep să facă nici cele mai simple lucruri. Când o furtună solară va opri toată aparatura electrică de pe suprafața pământului, ei vor muri în mai puțin de o săptămână.

Julie a zâmbit. Părea aproape *prea* bucuroasă. Era ca vremea schimbătoare.

— Orăşenii ăştia cred că *acum* sunt drumurile alunecoase, a spus ea. Dă-ți seama ce-o să fie când va fi frig cu adevărat, minus douăzeci, treizeci.

— Atunci drumurile vor fi mai puțin alunecoase, i-am atras eu atenția.

Julie mi-a aruncat o privire nedumerită.

— Gheața este mai alunecoasă când temperatura este mai apropiată de punctul ei de topire, i-am explicat. Cea mai alunecoasă gheață are o

temperatură de fix minus şapte grade. Asta e temperatura pe care se străduiesc s-o mențină cei care administrează stadioanele de hochei. Chestia pe care alunecăm noi nu este un strat invizibil de apă creat prin presiune şi frecare, aşa cum se credea cândva, ci gazul format de molecule la temperaturile astea.

— De unde ştii tu toate chestiile astea, Roy? m-a întrebat ea adresându-mi o privire admirativă, pe care de fapt nu o meritam.

Iar asta, bineînțeles, m-a făcut să mă simt ca idioții ăia pe care nu-i pot suferi, care mereu se dau în stambă oferind în stânga şi-n dreapta tot felul de cunoştințe superficiale.

— Sunt genul de chestii pe care le afli din revistele pe care le vindem noi, am spus eu arătând către standul de ziare, în care *Ştiința populară* stătea lângă alte reviste – despre maşini, bărci, vânătoare şi pescuit. Mai existau publicații de *true crime* şi, la insistențele directorului de vânzări, vreo două reviste de modă.

Însă Julie nu avea de gând să mă dea cu una, cu două jos de pe piedestal.

— La treizeci de ani nu eşti chiar aşa de bătrân, dacă mă-ntrebi pe mine. E mai bine aşa decât să ai douăzeci de ani şi să crezi că eşti om mare doar pentru că ai luat examenul auto.

— Eu am *peste* treizeci de ani, Julie.

— Zău? Atunci câți ani are fratele tău?

— Treizeci şi cinci.

— Ieri a trecut pe-aici ca să cumpere benzină, a spus ea.

— Nu era tura ta.

— Eram cu nişte prieteni, în maşina lui Knerten. El ne-a zis că era fratele tău. Şi ştii ce au spus prietenele mele? Au spus că fratele tău este un DILF{4}.

Nu am răspuns nimic.

— Dar ştii ceva? Dacă mă-ntrebi pe mine, tu eşti şi mai DILF decât el.

I-am aruncat o privire mustrătoare, la care ea a răspuns cu un zâmbet, îndreptându-se uşor de spate şi trăgându-şi înapoi umerii ei lați.

— DILF vine de la…

— Mulțumesc, cred că ştiu de la ce vine. Te ocupi tu de marfa de la Asko?

O camionetă Asko tocmai oprise în fața benzinăriei. Apă minerală şi dulciuri.

Julie mi-a adresat o privire „mă plictisesc de moarte”, îndelung exersată,

apoi a mai spart un balon de gumă de mestecat, şi-a dat capul pe spate şi a ieşit.

3

— Aici? am întrebat eu cu neîncredere în glas, privind pământurile noastre.

— Aici, a răspuns Carl.

Pietre şi iarbă-neagră. Un versant de munte bătut de vânt. O panoramă fantastică, fără îndoială, cu creste albastre semeţindu-se în toate direcţiile, în vreme ce râul de la poale scânteia în lumina soarelui. Dar nu conta:

— Vei fi nevoit să construieşti un drum până aici, până sus. Apă. Canalizare. Electricitate.

— Sigur că da, a izbucnit Carl în râs.

— Să te ocupi de întreţinerea unui lucru aflat pe… pe un *vârf de munte* nenorocit.

— E ceva unic, nu?

— Şi minunat, a adăugat Shannon care stătea în spatele nostru, ţinându-şi mâinile-n piept şi tremurând în jacheta ei neagră. O să fie minunat.

Sosisem acasă de la benzinărie şi, evident, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l iau pe Carl la întrebări despre afişele alea.

— Fără să-mi spui niciun nenorocit de cuvânt despre asta? l-am mustrat eu. Ai idee câte întrebări mi s-au pus azi?

— Câte? Păreau pozitive?

Nerăbdarea din întrebările lui m-a făcut să-mi dau seama că-l durea-n cot că eu mă simţeam călcat în picioare şi ignorat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am continuat eu, de ce nu mi-ai spus că ăsta a fost motivul pentru care te-ai întors?

— Pentru că nu voiam să auzi doar o jumătate de poveste, Roy.

Carl m-a cuprins pe după umeri şi mi-a adresat acel zâmbet cald care aproape întotdeauna mă scoate din sărite.

— Nu voiam să te văd cum te plimbi pe-aici şi vii cu tot felul de obiecţii. Tu eşti un sceptic înnăscut, doar ştii asta. Hai să mergem la cină şi-ţi voi spune toată povestea. OK?

Într-adevăr, în clipa aceea starea mea sufletească s-a ameliorat uşor, dacă nu dintr-un alt motiv, atunci din acela că, după moartea mamei şi a tatei, aceea era prima zi în care reveneam acasă de la serviciu şi găseam pe masă mâncare gătită. După ce-am mâncat pe săturate, Carl mi-a arătat schiţele hotelului. Arăta ca un iglu pe lună. Singura diferenţă era că pe luna fratelui

meu se plimba şi o pereche de reni. Renii aceia şi nişte licheni erau tot ce folosise arhitectul pentru stafajul exterior. Altfel, totul arăta destul de steril şi de modernist. Chestia amuzantă era că mie îmi plăcea, deşi asta se datora probabil faptului că văzusem în schițele acelea ceva ce semăna cu o benzinărie de pe Marte, şi nu un hotel unde oamenii ar fi putut să se relaxeze şi să se bucure de viață. Sigur că oamenii îşi doresc ca astfel de locuri să ofere puțin mai multă căldură, să aibă clasă şi să etaleze puțin romantism norvegian – lambriuri pictate cu trandafiraşi, acoperişuri pe care creşte iarba – asemenea palatului din poveste al cine ştie cărui rege.

Apoi am străbătut scurta distanță care separa casa de locul în care ar fi urmat să înceapă construcția, în vreme ce soarele stând să scapete lumina iarba-neagră şi crestele şlefuite, din granit, ale munților.

— Uită-te şi tu cum se integrează în peisaj, mi-a spus Carl desenând prin aer, cu degetul, contururile hotelului pe care puțin mai devreme îl priviserăm desenat pe hârtie, în sufragerie. Peisajul şi funcția sunt ceea ce contează, nu aşteptările oamenilor despre cum ar trebui să arate un hotel montan. Ăsta e un hotel care va schimba ideea pe care şi-au făcut-o oamenii despre arhitectură, nu care le cântă în strună.

— OK atunci, am răspuns pe o voce care trăda toate motivele pentru care credeam că trebuie să fiu suspicios.

Carl mi-a explicat apoi că hotelul va ocupa 11.000 de metri pătrați şi va avea două sute de camere. Ar putea intra în folosință la doi ani de la prima lopată înfiptă în pământ. Sau de la primul explozibil detonat – aici sus nu există prea mult pământ. „Estimarea pesimistă" a lui Carl se situa în jurul valorii de patru sute de milioane de coroane{5}.

— Şi cum îți imaginezi că vei putea face rost de patru sute de…

— De la bancă.

— Banca de economii din Os?

— Nu, nu, a început el să râdă. Ăia sunt prea micuți pentru aşa ceva. O bancă de la oraş. DnB{6}.

— Şi de ce ți-ar împrumuta ei patru sute de milioane pentru asta…?

Nu am spus *„nebunia* asta", însă era destul de limpede ce părere aveam despre proiectul fratelui meu.

— Pentru că nu vom înființa un SRL, ci un SRC.

— SRC?

— O societate cu răspundere comună. Oamenii din sat nu prea au bani lichizi, dar dețin ferme şi pământul pe care locuiesc. În cazul unui SRC nu

vor trebui să contribuie nici măcar cu o coroană ca să participe la afacere. Şi toată lumea care se bagă – cu mic, cu mare – va avea aceeaşi cotă de acțiuni şi acelaşi profit. Tot ce trebuie să facă este să stea relaxați şi să-şi lase proprietățile să producă bani. Bancherii vor face bale la gură ca să aibă şansa de a finanța toată chestia asta, pentru că nu li s-a mai oferit niciodată o garanție mai solidă: un sat întreg!

Auzind planul lui, m-am scărpinat în cap:

— Vrei să spui că, în cazul în care totul s-ar duce pe apa sâmbetei, atunci…

— Atunci fiecare investitor va fi răspunzător pentru cota lui de acțiuni. Dacă suntem o sută şi compania dă faliment cu o datorie de o sută de mii, atunci tu şi ceilalți investitori veți datora câte o mie de coroane fiecare. Şi, chiar dacă unii dintre investitori nu vor avea de unde să scoată mia aia, asta nu e problema ta, ci a creditorilor.

— Iisuse.

— Frumos, nu? Prin urmare, cu cât sunt implicate mai multe persoane, cu atât riscul individual devine mai mic. Dar asta înseamnă, desigur, că oamenii vor câştiga mai puțin când afacerea va deveni lucrativă.

Erau prea multe informații deodată. O companie în care nu trebuia să investeşti nici măcar o coroană, doar să culegi roadele, dacă totul ar fi mers conform planului. Iar dacă lucrurile ar fi luat-o la vale, erai răspunzător numai pentru cota ta de acțiuni.

— OK, am spus eu încercând să pricep care era şpilul. Ce nu înțeleg este de ce ai chemat oamenii la o „întâlnire a investitorilor" de vreme ce nu vor investi nimic.

— Pentru că „investitor" sună mult mai impresionant decât „participant", nu crezi?

Spunând aceasta, Carl şi-a vârât policele sub cureaua de la pantaloni şi a început să imite felul în care vorbeau localnicii:

— „Dacă vreți să ştiți, eu nu sunt doar un fermier, sunt un investitor, pentru că particip la o afacere din domeniul hotelier", a spus el, izbucnind într-un râs sonor. E pură psihologie. În momentul în care o jumătate dintre săteni se vor băga în afacere, ceilalți nu vor putea suporta ideea că vecinii lor îşi cumpără Audiuri şi se împopoțonează cu titlul de „proprietar de hotel", pentru că ei s-au ținut deoparte. Mai bine să rişti câteva coroane când şi vecinul tău face acelaşi lucru.

Am dat agale din cap. Probabil că nimerise bine psihologia lumii din sat.

— Proiectul este solid. Important este să urneşti trenul, a continuat Carl izbindu-şi piciorul de pământ. Să reuşim să implicăm primii oameni, unii care să spună celorlalţi că, după părerea lor, proiectul este suficient de atractiv ca să vrea să participe la el. Dacă reuşesc asta, atunci toată lumea va dori să urce la bord, iar după aceea trenul o să meargă de la sine.

— OK, dar nu mi-ai spus cum îi vei convinge pe primii localnici să urce la bord.

— De vreme ce nu-mi pot convinge nici măcar propriul frate – asta vrei să zici, nu-i aşa? mi-a adresat el zâmbetul lui frumos, larg, însoţit de o privire uşor abătută. Unul va fi suficient, a spus el înainte să apuc să-i răspund la întrebare.

— Şi acela va fi…?

— Purtătorul de falangă[7]. Aas.

Fireşte. Fostul preşedinte al consiliului local. Tatăl lui Mari. Prezidase şedinţe vreme de peste două decenii şi condusese cu o mână fermă comuna noastră, în care mereu câştigă laburiştii, până când într-o bună zi a decis că s-a săturat. Aas trebuia să fi trecut de şaptezeci de ani, ocupându-se mai mult de casă şi de fermă, deşi din când în când mai scria câte ceva pentru ziarul local, *Gazeta de Os,* iar oamenii îi citeau articolele. Chiar şi cei care nu aveau aceleaşi păreri cu Aas ar fi început să vadă lucrurile într-o nouă lumină. O lumină care venea din abilitatea bătrânului de a folosi mereu cuvintele potrivite, din înţelepciunea lui şi din flerul incontestabil de a lua întotdeauna deciziile corecte. Oamenii chiar credeau că planurile construirii unei autostrăzi care să ocolească satul n-ar fi văzut niciodată lumina zilei dacă Aas ar fi fost în continuare preşedinte de consiliu, că le-ar fi explicat autorităţilor că proiectul ar fi dus totul de râpă, că ar fi văduvit satul de veniturile suplimentare din traficul auto, ştergând o întreagă comunitate de pe hartă şi preschimbând satul într-un oraş-fantomă, pustiu, în care ar mai fi locuit poate doar cei câţiva fermieri subvenţionaţi ajunşi în pragul pensionării. Câţiva oameni chiar sugeraseră ca Aas – şi nu actualul preşedinte de consiliu – să conducă o delegaţie în capitală pentru a-i băga ministrului de resort minţile-n cap.

Am scuipat. Ceea ce, ar trebui să ştiţi, reprezintă opusul „băiatului bun care dă agale din cap” şi semnifică faptul că *nu* eşti de acord.

— Adică tu crezi că Aas moare de nerăbdare să-şi rişte ferma şi pământul pentru un spa din vârful unui munte pustiu? Că doreşte să-şi pună soarta în mâinile tipului care, după ce i-a înşelat fiica, a şters-o peste

hotare?

Carl a clătinat din cap.

— Nu înțelegi. Aas mă simpatiza, Roy. Pentru el nu eram doar viitorul lui ginere, eram fiul pe care nu-l avusese niciodată.

— *Toată lumea* te simpatiza, Carl. Însă în momentul în care te culci cu cea mai bună prietenă a ei…

Carl mi-a aruncat o privire alarmată, aşa că am coborât vocea şi m-am asigurat că Shannon – care se aşezase pe vine printre tufele de iarbă-neagră, studiind ceva – nu ne aude.

— …ai început să pierzi câteva poziții în topul popularității.

— Aas n-a aflat niciodată ce s-a petrecut între mine şi Grete, a spus Carl. Tot ce ştie el este că fiica lui mi-a dat papucii.

— Zău? am întrebat eu sceptic.

Gândindu-mă mai bine însă, am început să-i dau dreptate.

Fusese şi firesc ca Mari – o fată mereu atentă la aparențe – să fi preferat versiunea oficială a despărțirii ei de frumuşelul satului, anume că *ea* îl părăsise pe el, motivul nerostit fiind acela că îşi dorea ceva mai acătării decât băiatul unui fermier din vârful muntelui.

— Imediat după ce Mari m-a părăsit, Aas m-a chemat la el să-mi spună cât era de dezamăgit, a continuat Carl. Se întreba dacă n-am fi putut cumva să ne reîmpăcăm. Mi-a povestit că şi el şi nevastă-sa trecuseră prin câteva perioade dificile, însă cu toate acestea rămăseseră împreună mai bine de patruzeci de ani. Eu i-am spus că şi mie mi-ar fi plăcut, dar că deocamdată aveam nevoie să plec, cel puțin pentru o vreme. Mi-a spus că mă înțelege, apoi mi-a oferit câteva sfaturi. La şcoală luasem examenele cu note mari, îi spusese Mari, şi mi-a sugerat că mi-ar putea obține o bursă la o universitate din Statele Unite.

— Minnesota? Aas te-a trimis acolo?

— Avea câteva contacte la Societatea Americano-Norvegiană de acolo.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

Carl a dat din umeri:

— Eram stânjenit. După ce că-i înşelasem fiica, acum îl lăsam să mă ajute profitând de buna lui credință. Cred însă că avea şi el motivele lui. Spera probabil să revin cu o diplomă universitară şi să recâştig inima prințesei şi jumătate de regat, ca Făt-frumos din poveste.

— Iar acum vrei ca el să te ajute din nou.

— Nu pe mine, a răspuns Carl. Să ajute satul.

— Fireşte, satul. De când ai început tu să nutreşti sentimente din astea altruiste pentru sat?

— De când ai devenit tu atât de rece şi de cinic?

Am zâmbit. I-aş fi putut spune nu numai data, dar şi ora.

Carl a inspirat adânc.

— Când te afli la celălalt capăt al lumii, întrebându-te cine eşti *cu adevărat,* se petrece ceva în tine. De unde vii? Cărui context îi aparții? Care sunt oamenii tăi?

— Adică ai descoperit că ăştia sunt „oamenii tăi”? am arătat eu cu capul în direcția satului aflat la o sută de metri sub noi.

— De bine, de rău, da. E ca o moştenire la care nu poți renunța. Revine la tine, fie că-ți place, fie că nu.

— De-asta ai renunțat la accent? Te-ai întors împotriva propriei culturi?

— Nici vorbă. Asta e cultura mamei.

— Ea vorbea ca la oraş pentru că muncise o grămadă de ani ca menajeră, nu pentru că ar fi avut propriul ei dialect.

— Atunci hai să spunem aşa: moştenirea mamei este puterea ei de se adapta. În Minnesota există o mulțime de norvegieni şi lumea mă lua în serios, mai ales investitorii, când vorbeam *frumoos,* a spus Carl vorbind pe nas, ca mama, cu un accent distins.

Am început amândoi să râdem.

— O să încep curând să vorbesc din nou cu vechiul meu accent, a spus el. Locul meu de baştină e Os. Însă şi mai mult simt că aparțin familiei Opgard. Oamenii mei adevărați. Iar mai presus de toți ceilalți eşti chiar tu, Roy. Dacă şoseaua națională va ocoli satul şi nimic altceva nu-l va transforma într-un loc în care oamenii s-ar opri, atunci benzinăria ta…

— Nu este benzinăria *mea,* Carl, doar lucrez acolo. Pot conduce o benzinărie oriunde, compania deține cinci sute, aşa că nu e nevoie să mă salvezi.

— Îți sunt dator.

— Repet, nu am nevoie de nimic…

— O, ba da, ai nevoie de ceva. Ai nevoie ca de aer de propria ta benzinărie.

Replica lui m-a amuțit. De data asta pusese punctul pe „i”. La urma urmelor, era fratele meu. Nimeni nu mă cunoştea la fel de bine.

— Iar cu proiectul ăsta vei obține capitalul de care ai nevoie, Roy. Ca să-ți cumperi o benzinărie aici. Sau oriunde altundeva.

Adevărul este că economisisem bani. Economisisem fiecare coroană de care nu avusesem nevoie pentru electricitate, pentru încălzirea unor pizze uriaşe în zilele în care nu mâncam la benzinărie, pentru benzina vechiului Volvo sau pentru reparațiile esențiale ale casei. Chiar vorbisem cu cei din conducere despre posibilitatea de a prelua benzinăria printr-un contract de franciză. În momentul în care şi-au dat seama că drumul principal şi tot traficul de pe el se vor muta în altă parte, nu s-au arătat a fi complet împotrivă. Doar că prețul nu a scăzut atât de mult pe cât m-aş fi aşteptat, ceea ce, în chip paradoxal, era vina mea, pentru că pur şi simplu afacerea mergea prea bine.

— Să presupunem că m-aş băga în SRC-ul ăsta…

— *Yes!* a exclamat Carl în engleză.

Tipic pentru el – să sărbătorească acordul meu înainte de a-l fi dat.

Am scuturat nemulțumit din cap:

— Ar mai fi doi ani până la darea în folosință a hotelului. Plus încă cel puțin doi până va începe să facă bani. Asta dacă nu se duce totul dracu'. În fine, dacă în următorul deceniu voi putea cumpăra benzinăria şi voi avea nevoie de un împrumut rapid, banca îmi va spune „nu, eşti dator deja până peste cap cu SRC-ul acela".

Carl nu a catadicsit nici măcar să-mi atragă atenția că, evident, mâncam rahat cu perje. Cu SRC, fără SRC, nicio bancă nu mi-ar fi împrumutat bani ca să cumpăr o benzinărie care, după cum se prefigurau lucrurile, urma să rămână în mijlocul pustietății.

— O să participi la proiectul ăsta, Roy. În plus, vei avea la dispoziție banii necesari pentru benzinărie înainte să punem piatra de temelie.

M-am uitat nedumerit la el:

— Ce vrei să spui?

— SRC-ul va trebui să cumpere pământul pe care se va face construcția. Cine-l deține?

— Noi doi, am răspuns eu. Şi ce dacă? Nu te îmbogățeşti din vânzarea câtorva acri de teren pe un versant pustiu.

— Asta depinde de cine stabileşte prețul, mi-a atras Carl atenția.

Nu trec drept un tip lent când vine vorba de logică şi pragmatism, însă de data asta mi-a luat câteva secunde bune până să-mi pice fisa.

— Vrei să spui că…

— Vreau să spun că eu sunt cel responsabil cu descrierea proiectului, da. Iar asta înseamnă că eu definesc datele bugetului pe care urmează să-l

prezint la întrunirea investitorilor. Desigur, nu voi minți cu privire la valoarea terenului, însă hai să spunem că douăzeci de milioane…

— Douăzeci de milioane?! am plesnit, exasperat, o tufă de iarbă-neagră. Pentru *asta?*

— …este o sumă relativ mică în comparație cu totalul de patru sute de milioane, iar aceasta va fi la rândul ei împărțită pe mai multe articole: unu, drumul şi zona adiacentă; doi, parcarea; trei, terenul pe care se va înălța hotelul.

— Şi dacă ne întreabă cineva care este prețul pe acru?

— Atunci îi spunem. Doar nu suntem hoți.

— Păi, dacă nu suntem hoți, atunci ce…?

Noi? Oare cum reuşise să mă includă atât de repede în chestia asta? Dar, în fine, nu era momentul să mă apuc să despic firul în patru.

— Atunci ce suntem?

— Suntem nişte oameni de afaceri care fac regulile jocului.

— Ale jocului? Dar ăştia sunt săteni, oameni care n-au nici cea mai vagă idee despre ce e vorba, Carl.

— Nişte țărănoi, vrei să spui? Păi, da, noi ar trebui să ştim, doar suntem de prin părțile astea, a spus el, după care a scuipat. Ca atunci când tata a cumpărat Cadillacul. Sigur i-a deranjat pe oameni.

Mi-a adresat un zâmbet şmecher.

— Proiectul va ridica prețurile terenurilor din zonă pentru toată lumea, Roy. Odată ce hotelul va primi finanțarea necesară, vom trece la etapa a doua. Telescaunele, cabanele şi căsuțele. Astea aduc banii adevărați. Aşa că de ce să vindem acum pe nimic de vreme ce ştim cu siguranță că prețurile vor creşte până-n tavan? Mai ales că *noi* suntem cei care le vom face să crească. Nu înşelăm pe nimeni, Roy, doar îți spun că nu trebuie să urlăm din toți rărunchii că frații Opgard vor primi primele milioane. Aşa că… a continuat el uitându-se în ochii mei, vrei sau nu vrei banii pentru benzinărie?

Am căzut pe gânduri.

— Tu gândeşte-te la asta până mă duc eu să mă piş.

S-a întors cu spatele şi s-a urcat până în vârful dâmbului, gândindu-se că pe celălalt versant va fi mai protejat.

Prin urmare, Carl îmi dăduse timp cât să-ți uşurezi vezica ca să mă hotărăsc dacă voiam să vând un teren care se aflase în proprietatea familiei noastre vreme de patru generații. La un preț care în mod normal ar fi fost

considerat un jaf la drumul mare. N-aveam nevoie să mă gândesc. Mă doare-n cur de generații – sau cel puțin de cele ale familiei mele. În plus, vorbim despre un teren sălbatic, fără niciun fel de valoare sentimentală şi fără niciun alt fel de valoare, decât dacă nu cumva găseşte cineva metale rare aici. Şi dacă fratele meu avea dreptate, iar milioanele care ne-ar fi revenit ar fi fost doar glazura de pe tortul din care se va înfrupta pe viitor fiecare participant din sat, n-aveam nimic împotrivă. Douăzeci de milioane. Zece revenindu-mi mie. La naiba – cu zece milioane poți să-ți iei o superbenzinărie. Una de vârf, cu amplasament bun, fără să te împrumuți nici măcar cu un sfanț. O spălătorie de maşini complet automatizată. Restaurant separat.

— Roy?

M-am întors. Din pricina vântului, nu o auzisem pe Shannon apropiindu-se. Acum se uita la mine:

— Cred că e bolnav, a spus ea.

Preț de o clipă am crezut că se referea la ea însăşi, atât de bătută de vânt şi de înfrigurată părea, în vreme ce ochii ei mari, căprui, mă fixau de sub vechea căciulă tricotată pe care obişnuiam s-o port în copilărie. Apoi mi-am dat seama că-şi ținea palmele căuş, protejând ceva. Apoi şi le-a deschis.

Era o păsărică. Un cap alb, cu capişon negru, un gât maroniu-deschis. Culorile erau atât de şterse, încât trebuia să fie vorba despre un mascul. Părea lipsit de viață.

— Un ploier-de-munte, am spus eu.

— Zăcea pur şi simplu, mi-a explicat ea arătând către o scobitură din tufele de iarbă-neagră, unde se vedea şi un ou. Era cât pe ce să calc pe el.

M-am aşezat pe vine şi am pipăit oul.

— Da, ploierul care clocește preferă să se lase călcat în picioare decât să sacrifice oul.

— Eu credeam că păsările de pe-aici îşi depun ouăle primăvara – aşa fac în Canada.

— Da, însă din oul ăsta nu a ieşit niciun pui, pentru că e mort. Sărmanul mascul nu şi-a dat seama.

— *Mascul?*

— Da, la ploieri masculul clocește şi se îngrijeşte de pui, am spus eu ridicându-mă în picioare şi începând să mângâi pe piept pasărea din palmele lui Shannon.

I-am simțit imediat în buricele degetelor bătăile iuți ale inimii.

— Se preface că e mort, ca să ne distragă atenția de la ou.
Shannon a aruncat o privire în jur:
— Şi celelalte unde sunt? Unde e femela?
— Femela probabil e pe altundeva, făcându-şi de cap cu un alt mascul.
— Făcându-şi de cap?
— Ştii, să se împerecheze. Să facă sex.
Shannon mi-a adresat o privire incredulă:
— Păsările fac sex în afara sezonului de împerechere?
— Glumeam, însă ne putem imagina oricând că ar face, am răspuns eu. În fine, chestia asta se numeşte poliandrie.
Shannon a început să mângâie spinarea păsării.
— Un mascul care sacrifică totul pentru pui, care îşi ține familia laolaltă, chiar dacă mama îl înşală. Asta chiar că e ceva rar.
— Nu asta înseamnă poliandrie, am spus eu. Ci…
— …o formă de căsnicie în care femeia are mai mulți soți, mi-a luat ea vorba din gură.
— Da? m-am mirat eu.
— Da. Există în mai multe locuri de pe pământ. În special în India şi Tibet.
— Iisuse. De ce…
Fusesem cât pe ce s-o întreb de ce ştie aşa ceva, dar am schimbat-o şi-am întrebat „de ce fac aşa ceva".
— De obicei frații se însoară cu aceeaşi femeie, ca să nu împartă casa familiei.
— Nu ştiam asta.
Shannon şi-a lăsat capul într-o parte:
— Poate pentru că tu ştii mai multe lucruri despre păsări decât despre oameni?
Nu am răspuns. Apoi ea a început să râdă şi a aruncat pasărea cu putere în aer. Aceasta şi-a desfăcut aripile şi s-a îndepărtat de noi. Am urmărit-o cu privirea până când am întrezărit ceva cu coada ochiului. Inițial am crezut că era vorba de un şarpe. M-am întors şi am văzut dâra aceea neagră şerpuind către noi pe panta stâncoasă. Mi-am ridicat apoi privirea şi l-am zărit pe Carl stând pe creastă, asemenea statuii lui Hristos de la Rio, şi continuând să urineze. Am făcut un pas lateral şi am tuşit ca să-i atrag atenția lui Shannon care s-a dat şi ea la o parte când a văzut urina. A continuat să se prelingă, îndreptându-se către sat.

— Ce zici de faptul că eu şi cu frati-miu avem de gând să vindem terenul ăsta de aici cu douăzeci de milioane de coroane?
— Pare o grămadă de bani. Unde crezi că ar putea fi cuibul?
— Asta înseamnă două milioane şi jumătate de dolari americani. Avem de gând să construim o casă cu două sute de paturi.
Shannon a zâmbit, s-a răsucit pe călcâie şi a început să se îndrepte către locul din care plecase.
— O grămadă de bani. Însă ploierul a fost aici înaintea voastră.

Curentul s-a întrerupt chiar înainte să ne ducem la culcare.
Eram în bucătărie, studiind nişte copii recente de extrase contabile. Încercam să calculez reducerea pe care o va aplica sediul central asupra viitoarelor profituri în cazul unei vânzări. Îmi dădusem seama că, cu zece milioane, nu numai că aş fi cumpărat franciza pe zece ani, dar aş fi achiziționat tot pachetul, inclusiv acareturile şi pământul. Atunci *chiar* că aş fi avut propria mea benzinărie.
M-am ridicat în picioare şi am aruncat o privire în direcția satului. Nici acolo nu se zărea vreo lumină aprinsă. Bun, asta însemna că problema nu era doar la noi. Am făcut doi paşi în direcția uşii camerei de zi, am deschis-o şi am încercat să străpung cu privirea bezna dinăuntru.
— Salut, am spus eu, încercând marea cu degetul.
— Bună, s-au auzit, la unison, glasurile lui Carl şi Shannon.
Am mers pe bâjbâite până la balansoarul mamei, aşezându-mă pe el. Parchetul a început să scârțâie sub greutatea mea. Shannon a chicotit. Cei doi băuseră ceva.
— Îmi pare rău, am zis. Nu e de la noi, e de la… ei.
— Pe mine nu mă deranjează, a spus Shannon. Când eram mică, mereu se tăia curentul.
— E sărăcie în Barbados? am întrebat eu din întuneric.
— Nu, a răspuns Shannon. E una dintre cele mai bogate insule din Caraibe. Însă în locul în care am copilărit eu existau o mulțime de oameni care făceau *cable hooking*… cum se zice asta în norvegiană?
— Nu cred că avem un cuvânt pentru aşa ceva, i-a răspuns Carl.
— Furau electricitate conectându-se direct la stâlpi. Ceea ce făcea ca toată rețeaua să devină instabilă. Eu mă obişnuisem cu ideea. Că orice poate să dispară de la o clipă la alta.
Ceva îmi spunea că nu se referea numai la electricitate. La casă şi la

familie, poate? Nu se lăsase până nu găsise cuibul ploierului, apoi înfipsese un băț în pământ pentru ca data viitoare să nu mai calce pe el.

— De ce nu ne povestești? am întrebat-o eu.

Preț de câteva clipe, liniștea din bezna aceea a părut deplină.

Apoi Shannon a slobozit un hohot de râs ușor, de parcă ar fi dorit să se scuze.

— Dar de ce nu ne povestești *tu* nouă, Roy?

Ce mă surprindea era faptul că, deși nu folosea niciodată vreun cuvânt norvegian greșit și nu făcea greșeli de sintaxă, accentul te lăsa în continuare să-ți dai seama că era o străină. Sau poate că de vină era masa pe care o pregătise. *Mofongo,* un fel de mâncare de prin Caraibe.

— Da, hai să ne povestească Roy, el se pricepe să spună povești pe întuneric. Obișnuia să facă asta în nopțile în care nu puteam adormi.

„În care nu puteai adormi pentru că plângeai”, i-am răspuns eu în gând. „Când, după ce-ți trecea plânsul, coboram la tine și te luam în brațe, îți simțeam pielea caldă lipită de a mea și-ți spuneam să nu te mai gândești la ce te necăjea, să te gândești doar la povestea pe care urma să ți-o spun și să lași somnul să te cuprindă.”

Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că de vină nu era accentul sau acel *mofongo,* ci faptul că ea se afla acolo, în întuneric, împreună cu mine și cu Carl, în întunericul casei noastre, întunericul care ne aparținea nouă, mie și lui Carl – și nimănui altcuiva.

4

Carl era deja la uşă, pregătit să întâmpine oaspeții. Auzeam cum primele maşini se căznesc să urce panta către Geitesvingen, schimbând viteza o dată, apoi încă o dată. În momentul în care am turnat mai multă tărie în bolul cu punci, Shannon mi-a adresat o privire nedumerită.

— Le place când în băutură se simte mai mult gustul de holercă decât cel de fructe, i-am spus eu aruncând o privire prin geamul de la bucătărie.

Un Passat s-a oprit în fața casei şi imediat din el s-au revărsat şase oameni, deşi modelul acela nu avea decât cinci locuri. Întotdeauna se întâmpla la fel: veneau cu grămada, iar cele care conduceau erau femeile. Nu ştiu de ce bărbații îşi imaginează că au prioritate când vine vorba de câte o băută din asta şi nici de ce femeile se oferă voluntar să şofeze, chiar înainte ca cineva să le roage – însă aşa stau lucrurile. Băieții care vin singuri pentru că nu au pe nimeni sau pentru că soțiile lor trebuie să rămână acasă să supravegheze copiii joacă piatră-hârtie-foarfece ca să hotărască cine va conduce maşina. Pe vremea când eu şi Carl eram copii, oamenii se urcau beți la volan. Şi tata făcea asta. Acum nu mai vezi aşa ceva. Încă îşi mai bat nevestele, însă sub nicio formă nu se mai urcă beți la volan.

În camera de zi exista un banner pe care scria ÎNTOARCEREA ACASĂ. Mie, unuia, chestia asta mi s-a părut destul de ciudată; credeam că rostul acestui obicei american era că familia şi prietenii sunt cei care organizează petrecerea de bun venit – şi nu persoana care s-a întors acasă. Când i-am zis ce cred, Shannon s-a mulțumit să râdă şi să-mi spună că, dacă nimeni nu se înhamă s-o facă, atunci trebuie s-o faci tu însuți.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de punci, a spus Shannon, care se apropiase de mine în vreme ce eu începusem să torn cu un polonic amestecul de tărie de casă şi fructe în paharele înşirate pe masă.

În ziua aceea purta hainele cu care venise: tricou polo negru, cu guler, şi pantaloni tot negri. Probabil că erau alte haine, însă arătau identic. Nu mă pricep la îmbrăcăminte, însă ceva îmi spunea că hainele ei erau toate simple, dar de firmă.

— Mulțumesc, dar mă descurc, i-am răspuns eu.

— Nu, s-a încăpățânat micuța doamnă, dându-mă la o parte. Du-te să stai de vorbă cu vechii voştri prieteni până mă ocup eu de pahare şi ajung să-i cunosc un pic mai bine pe oamenii ăştia.

— OK, am spus eu, fără să mă mai obosesc să-i explic că oamenii ăia erau prietenii lui Carl şi că eu n-aveam prieteni.

Dar, în fine, mi se părea drăguț să-i văd cum îl îmbrățişează pe Carl în pragul uşii, cum îl bat pe spate de parcă i-ar fi rămas ceva în gât, cum îi zâmbesc şi îi spun câte o vorbă din tinerețea lor, pe care şi-o pregătiseră pe drum. Cu toții uşor fumați, puțin sfioşi şi pregătiți să bea.

Cu mine doar dădeau mâna.

Cred că aceasta era cea mai mare diferență dintre fratele meu şi mine. Cu toții erau nişte oameni cu care Carl nu se mai văzuse de cincisprezece ani, însă pe mine mă întâlneau o dată la două zile la benzinărie, an după an. Şi totuşi simțeau că pe el cunosc, pe mine, nu. Stăteam acolo, privindu-l cum se bucură de căldura şi apropierea prietenilor noştri – genul de lucruri care niciodată nu-mi plăcuseră – şi mă întrebam dacă îl invidiam. Cred că toată lumea îşi doreşte să fie iubită. Dar oare aş fi fost dispus să fac schimb de locuri cu el? Aş fi fost dispus să las oamenii să se apropie de mine la fel de mult? Chestia asta nu părea să-l coste nimic – însă pentru mine prețul ar fi fost mult prea mare.

— Bună, Roy. Nu te vede lumea prea des cu o bere în mână.

Era Mari Aas. Arăta bine. Mari întotdeauna arăta bine, chiar şi atunci când îşi plimba gemenii cu colici în cărucior. Ştiu cât de mult le enerva asta pe femeile din sat, care speraseră s-o vadă în sfârşit pe Doamna Perfecțiune cum se confruntă cu greutățile vieții, la fel ca toți ceilalți muritori. Fata care avea tot ce-şi dorea. În afară de faptul că se născuse cu o linguriță de argint în gură, că avea un creier cu care luase numai note mari la şcoală şi că se bucura de respectul pe care îl stârnea numele ei de familie – Aas –, Mari mai arăta şi fantastic de bine. De la mama ei moştenise pielea uşor smeadă şi formele feminine, iar de la tatăl ei, părul blond şi ochii reci, albaştri, de vulpe. Poate că tocmai ochii aceia, limba ascuțită şi aerul de superioritate erau lucrurile care, în chip ciudat, îi țineau pe băieți la o distanță plină de respect.

— Ce ciudat că nu ne întâlnim mai des, a spus Mari. Ia zi, cum o duci de fapt?

Acel „de fapt" trebuia să-mi dea de înțeles că nu se aştepta la un răspuns de complezență, că îi păsa şi că era dornică să afle cum o mai duc. Şi cred că interesul ei era autentic. Mari era prietenoasă şi săritoare din fire. Dar tot îți lăsa impresia că se uită la tine de sus. Desigur, puteai pune asta pe seama înălțimii ei de un metru optzeci, însă eu încă îmi aminteam de o zi în care

ne aflam toți trei în maşină, întorcându-ne acasă după o serată – eu conduceam, Carl era beat, Mari supărată, furioasă chiar – şi de momentul în care ea îi spusese: „Carl, eu nu pot avea un iubit care să mă tragă la nivelul celorlalți oameni din localitate, poți înțelege asta?"

Însă chiar dacă nu era mulțumită de nivelul ei, era evident că ăsta era locul în care îşi dorea să trăiască. Cu toate că la şcoală fusese mai isteață chiar decât Carl, nu avea ambiția lui, acea dorință arzătoare de a persevera şi de a *fi* cineva. Poate pentru că ea se afla deja acolo sus, plutind, în lumina soarelui, undeva deasupra pământului. Aşa că îi spunea asta dorindu-şi să trăiască aici. Poate că de-asta, după ce rupsese pisica cu Carl, a urmat un curs scurt de ştiințe politice – sau de ştiințe *posh*litice{8}, cum le numesc oamenii de pe-aici –, numai ca să se întoarcă acasă cu Dan Krane şi cu un inel de logodnă pe deget. Şi în vreme ce el începuse să lucreze ca redactor la ziarul local al Partidului Laburist, ea elabora o lucrare de licență pe care devenise clar că nu avea s-o termine niciodată.

— Sunt OK, am răspuns eu. Ai venit singură?

— Dan a vrut să rămână cu copiii.

Am dat din cap. Ştiam că bunicii, care locuiau gard în gard cu ei, ar fi fost încântați să aibă grijă de copii în locul lui Dan, care însă insistase. Îi remarcasem chipul inexpresiv, de ascet, la benzinărie, când îşi umfla anvelopele bicicletei de fițe pe care avea de gând s-o folosească în cursa pe distanță lungă de la Birken. Se prefăcea că nu ştia cine sunt, însă animozitatea lui era aproape palpabilă, motivată de faptul că împărtăşeam o bună parte din ADN-ul tipului care se culcase cu cea care acum era soția lui legitimă. Nu, Dan nu murea de nerăbdare să vină şi să sărbătorească întoarcerea băiatului cu care se combinase cândva nevasta lui.

— Ai făcut cunoştință cu Shannon? am întrebat-o eu.

— Nu, a răspuns Mari, cercetând cu privirea încăperea deja plină, în care îngrămădiserăm lângă unul dintre pereți toată mobila şi în care acum toată lumea stătea în picioare. Dar Carl este atât de obsedat de aparențe încât sunt sigură că este atât de frumoasă încât nu poți să n-o vezi.

Din cum răspunsese, îți puteai da seama ce părere avea despre toate discuțiile referitoare la aparențe. Când Mari a ținut discursul de rămas-bun în numele tuturor absolvenților de liceu, directorul a prezentat-o spunând despre ea că „nu este doar inteligentă, ci şi de o frumusețe răpitoare". Mari şi-a început discursul spunând „Vă mulțumesc domnule director. Intenționam să vă mulțumesc în câteva cuvinte pentru tot ce ați făcut pentru

noi în ultimii trei ani, însă nu ştiu cum aş putea-o face mai bine, aşa că mă rezum la a vă spune că aveți un noroc formidabil că arătați aşa cum arătați”. S-au auzit doar câteva hohote de râs, pentru că replica ei fusese rostită cu prea mult venin şi, cum era vorba despre fiica preşedintelui consiliului local, nu se înțelesese prea bine dacă ce spusese era de bine sau de rău.

— Tu trebuie să fii Mari.

Înainte să-şi coboare privirea, Mari s-a uitat în jurul ei. Şi acolo, la trei capete sub bărbia ei, a zărit fața albă şi zâmbetul alb al lui Shannon, care ne zâmbea ținându-şi capul aplecat pe spate.

— Punci?

Mari a ridicat circumspectă o sprânceană. Părea să creadă că femeia aceea mititică tocmai o provocase la o partidă de box, însă Shannon s-a grăbit să ridice tava şi mai sus.

— Mulțumesc, dar nu, a răspuns Mari.

— O, nu. Ai pierdut partida de piatră-hârtie-foarfece?

Mari o privea cu ochi nedumeriți.

Am tuşit ca să risipesc tensiunea:

— I-am povestit lui Shannon despre obiceiul nostru… cu alegerea şoferilor şi cu…

— Aaa, m-a întrerupt Mari schițând un zâmbet cu buzele strânse. Nu, nici eu, nici soțul meu nu bem.

— Aha! a exclamat Shannon. Pentru că sunteți alcoolici sau pentru că alcoolul dăunează sănătății?

Lui Mari i s-au încordat muşchii feței.

— Nu suntem alcoolici, însă la nivel mondial alcoolul ucide anual mai mulți oameni decât războaiele, crimele şi drogurile la un loc.

— Da, slavă Domnului că e aşa, a spus Shannon zâmbind. Că nu sunt mai multe războaie, crime şi droguri, vreau să spun.

— Ceea ce voiam să spun e că alcoolul nu este o necesitate, a ținut Mari să explice.

— Sunt sigură că nu e, a spus Shannon. Dar măcar a făcut ca oamenii care au venit astă seară aici să vorbească ceva mai mult decât la început. Tu ai condus maşina până aici, sus?

— Bineînțeles, a răspuns Mari. În locul de unde vii tu, femeile nu şofează?

— Sigur c-o fac, însă numai pe stânga.

Mari mi-a adresat o privire nedumerită, de parcă m-ar fi întrebat dacă era

vorba de vreo glumă pe care nu o înțelesese.

Am tuşit din nou:

— În Barbados se conduce pe partea stângă.

Shannon a izbucnit într-un hohot de râs sonor, iar Mari a zâmbit de complezență, ca la o glumă jenantă de copil.

— Cred că ți-a luat o grămadă de timp şi efort să înveți limba soțului tău. Te-ai gândit vreodată că şi el ar putea învăța limba ta?

— Bună întrebare, Mari, însă în Barbados limba oficială este engleza. Şi vreau să înțeleg ce spuneți când mă bârfiți, a spus Shannon începând din nou să râdă.

Eu nu înțeleg întotdeauna ce-şi spun femeile când stau de vorbă, însă până şi eu puteam observa că aici se ascuțeau nişte gheare, aşa că aş fi făcut bine să mă țin deoparte.

— În tot cazul, prefer norvegiana înaintea englezei. Engleza are cea mai proastă scriere din lume.

— Vrei să spui că preferi norvegiana *în detrimentul* englezei?

— La baza alfabetului arab stă ideea că simbolurile trebuie să reprezinte sunetele. Când, de exemplu, scrii un „a” în norvegiană, germană, spaniolă, italiană şi aşa mai departe, acesta se pronunță „a”. În engleză însă, un „a” poate fi orice. *Car, care, cat, call. ABC.* Şi anarhia asta se vede peste tot. Încă din secolul al optsprezecelea, Ephraim Chambers susținea că ortografia engleză este mai haotică decât toate celelalte ortografii cunoscute. În schimb, am aflat că, deşi nu cunoşteam nici măcar un cuvânt în norvegiană, puteam să citesc cu voce tare din Sigrid Undset – iar Carl înțelegea absolut totul!

Shannon a izbucnit din nou în râs, întorcându-şi privirea către mine.

— Norvegiana ar trebui să fie limba universală, nu engleza!

— Hmm, poate, a spus Mari. Însă dacă te preocupă egalitatea între sexe atunci poate că nu ar trebui să citeşti Sigrid Undset, care a fost o reacționară antifeministă.

— Eu înclin să cred că Undset a fost mai degrabă un fel de feministă timpurie *second-wave,* ca Erica Jong. Îți mulțumesc că mă sfătuieşti ce să nu citesc, însă eu încerc să citesc şi scriitori cu ale căror puncte de privire nu sunt de acord.

— Puncte de *vedere,* a corectat-o Mari. Văd că îți petreci multă vreme gândindu-te la limbă şi literatură, Shannon. Cred că mai bine ai sta de vorbă cu Rita Willumsen sau cu doctorul nostru, Stanley Spind.

— Mai bine cu ei decât cu…?

Mari a zâmbit, strângând din buze.

— Sau ai putea să te gândeşti să foloseşti cunoştinţele tale de norvegiană la ceva util. De exemplu, ţi-ai putea căuta o slujbă? Ai putea să dai o mână de ajutor comunităţii locale, din Os?

— Din fericire nu sunt nevoită să-mi caut de lucru.

— Nu, sunt convinsă că nu, a spus Mari, care trecuse din nou la ofensivă.

Atitudinea aceea dispreţuitoare, superioară, despre care Mari credea că reuşise s-o ţină ascunsă de ceilalţi săteni, i se putea citi în privire când a spus:

— La urma urmelor, ai un… soţ.

Mi-am întors privirea către Shannon. Cât stătuserăm acolo, lumea luase pahare de pe tavă, iar ea le mutase pe cele rămase pentru a restabili echilibrul.

— Nu trebuie să-mi caut de lucru pentru că am deja o slujbă. O slujbă pentru care muncesc de acasă.

Mari a părut surprinsă, apoi aproape dezamăgită:

— Şi ce faci?

— Desenez.

Chipul lui Mari s-a luminat din nou:

— Deseneeezi, a repetat ea pe un ton exagerat de pozitiv, de parcă o persoană care se ocupa cu aşa ceva ar fi avut nevoie de încurajare. Eşti o artistă! a spus, cu o ironie compătimitoare în glas.

— Nu sunt foarte sigură. În zilele bune, poate. Dar tu cu ce ocupi, Mari?

Mari a rămas dezorientată o secundă, înainte de a-şi reveni şi a spune:

— Cu ştiinţele politice.

— Fenomenal! Şi ştiinţele politice sunt la mare căutare pe-aici, prin Os?

Pe chipul lui Mari s-a conturat zâmbetul acela fulgurant care trădează o durere ascunsă.

— Deocamdată mă rezum la rolul de mamă. Gemeni.

— Nu, pe bune?! a exclamat Shannon neîncrezătoare şi entuziastă deopotrivă.

— Da, doar n-aş minţi des…

— Poze! Ai nişte poze la tine?

Mari i-a adresat lui Shannon o privire câşă. Apoi a ezitat. Poate că preţ de o clipă ochii aceia de vulpe s-au gândit să reziste tentaţiei. O piticanie chioambă – cât de periculoasă putea fi o astfel de femeie? Aşa că Mari a

scos telefonul mobil şi a început să-l atingă cu vârful degetelor, apoi i-a arătat o fotografie lui Shannon, care a slobozit unul dintre acele *aaahhh-uri* prelungi care ar trebui să descrie cât de adorabil este ceva, înainte de a-mi pasa tava cu pahare ca să poată lua telefonul lui Mari, să-şi clătească mai bine privirea cu pozele gemenilor.

— Ce trebuie *să faci* ca să obții două minunății ca astea, Mari?

Nu ştiu dacă Shannon ținea s-o flateze, însă dacă asta urmărea, îşi juca rolul cu strălucire. Sau destul de bine pentru ca lui Mari să-i dispară ostilitatea de pe chip.

— Mai ai? a întrebat Shannon. Pot să mă uit?

— Ăăă… sigur.

— Roy, ai putea să-i serveşti tu pe oaspeți? m-a întrebat Shannon, fără să-şi ia ochii de la ecran.

Cu tava în mână, am dat ocol încăperii, strecurându-mă printre invitați, iar paharele au dispărut fără să fiu nevoit să particip la conversații de complezență. Când s-a golit tava, am revenit în bucătărie, care era la fel de aglomerată.

— Bună, Roy, am văzut că ți-ai scos cutiuța de tutun – îmi dai şi mie o priză?

Era Erik Nerell. Stătea sprijinit de frigider ținând o bere în mână. Erik trăgea de fiare şi avea un cap atât de mic în comparație cu gâtul lui gros, musculos, încât abia dacă puteai distinge locul în care se îmbinau; semăna cu un trunchi de copac care crescuse din gulerul tricoului. În vârful acestui copac creştea un păr galben, tuns scurt, des, ca un mănunchi de spaghete uscate. Umerii i se înclinau de o parte şi de alta spre doi bicepşi care arătau mereu de parcă ar fi fost umflați cu pompa. Cine ştie, poate că chiar şi-i umflase. Fusese paraşutist iar acum deținea singurul bar adevărat din sat, Fritt Fall. Înainte fusese un bufet cu autoservire, pe care el îl preluase, transformându-l într-un bar cu ring de disco şi cu instalație de karaoke, în care în fiecare luni se organizau concursuri de bingo, iar miercurea, „Cine ştie câştigă”.

Am scos din buzunar cutia cu tutun Berry's şi i-am întins-o. Şi-a vârât o priză sub buza de sus.

— Voiam să văd ce gust are, mi-a mărturisit el. N-am mai văzut pe nimeni să folosească tutun american. De unde faci rost de el?

Am dat din umeri:

— De ici, de colo. Îi rog pe cei care pleacă peste Ocean să-mi aducă.

— Mişto cutie, mi-a spus el înapoindu-mi tutunul. Ai fost vreodată în State?

— Niciodată.

— Încă o chestie care mă miră la tine, a continuat el. Cum de-ți vâri priza sub buza *de jos?*

— *The American way*[9] am răspuns eu în engleză. Aşa făcea tata. Mereu spunea că numai suedezii şi-o bagă sub buza de sus – şi toată lumea ştie că suedezii s-au căcat pe ei de frică în timpul războiului.

Erik Nerell a izbucnit în râs, cu buza de sus umflată.

— Ce femeie şi-a tras fratele tău.

Nu am comentat.

— Aproape că te sperie cât de bine vorbeşte norvegiana.

— Ai stat de vorbă cu ea?

— Am întrebat-o doar dacă dansează.

— Ai întrebat-o dacă *dansează?* De ce?

Erik a dat din umeri.

— Pentru că arată ca o balerină. *Tiny Dancer*[10], nu? Şi mai e şi din Barbados. Calypsouri şi chestia aia… cum îi zice? Soca![11]

Ceva de pe fața mea l-a făcut să izbucnească din nou în râs.

— Linişteşte-te, Roy, n-a deranjat-o, a spus chiar că ne va învăța mai târziu în noaptea asta. Ai văzut vreodată Soca? E o chestie al dracu' de sexy.

— OK, am spus eu, gândindu-mă că nu e un sfat rău.

Ia-o încetişor.

Erik a luat o gură de bere din sticlă, apoi a râgâit discret în propria palmă. Aşa ajungi când îți imparți viața cu o femeie.

— Ştii dacă în Huken s-au înregistrat cumva multe căderi de piatră? m-a întrebat el.

— Habar n-am, am răspuns. De ce întrebi?

— Nu ți-a spus nimeni?

— Ce să-mi spună?

Am simțit un frison, de parcă un curent de aer rece se strecurase prin chitul sfărâmat al geamurilor.

— Şeful de post vrea să cerceteze versantul cu o dronă şi, dacă arată OK, vom coborî în rapel până la epavă. Cu câțiva ani în urmă aş fi făcut-o fără să mai stau pe gânduri, dar acum, că Thea e acasă cu un bebe în burtă, am început să văd lucrurile nițel altfel.

Nu, nu doar un curent de aer rece. O injecție, un hipopotam împroşcând o apă rece ca gheața. Epava. Cadillacul. Zăcuse acolo vreme de optsprezece ani. Am scuturat din cap:

— Ce să zic? Probabil arată OK, însă mai aud şi pietre căzând. Se întâmplă tot timpul.

Erik m-a scrutat cu privirea. Nu ştiu dacă se gândea la pericolul pe care îl reprezentau pietrele sau dacă încerca să-şi dea seama dacă poate avea încredere în mine. Poate că se gândea şi la una, şi la alta. Probabil auzise ce se întâmplase când se duseseră să recupereze cadavrele părinților mei din Huken. Doi salvamontişti au coborât şi, când au început să tragă tărgile cu cadavrele, acestea s-au izbit de versant, însă de acolo nu s-a desprins nicio piatră. Accidentul s-a petrecut în momentul în care salvamontiştii înşişi au început să urce. O piatră dislocată de cel care se cățăra pe frânghie l-a lovit pe cel de jos, care ținea de ea, zdrobindu-i articulația umărului. Eu şi Carl stăteam la Geitesvingen, în spatele ambulanței, a echipei de salvare şi a şefului de post, şi-mi amintesc cu limpezime strigătele salvamontistului nevăzut, străpungând aerul rece, încremenit, al serii, ricoşând în ecou printre stâncile de jos. Nişte strigăte aşezate, controlate, de parcă şi-ar fi măsurat durerea. Erau ca croncănitul calm al unui corb alarmat.

— Hei, hai odată, ține-ne un toast! a exclamat Erik.

În clipa următoare am auzit glasul lui Carl venind dinspre camera de zi şi am văzut lumea bulucindu-se în jurul lui. Eu mi-am găsit un loc în pragul uşii. Deşi fratele meu era cu un cap mai înalt decât majoritatea celor prezenți, tot a ținut să se urce pe un scaun.

— Dragi… foarte dragii mei prieteni, s-a auzit vocea lui răsunătoare. Mă bucur atât de mult să vă revăd. Cincisprezece ani… a urmat el, făcând o pauză dramatică. Cei mai mulți v-ați văzut unii cu alții în fiecare zi, aşa că nu ați băgat de seamă schimbările lente, cum am îmbătrânit. Aşa că dați-mi voie să lămuresc un lucru în ce vă priveşte…

A tras aer în piept şi s-a uitat în jur, arborând zâmbetul lui ştrengăresc:

— …se pare că eu îmbătrânesc mult mai bine decât voi.

Câteva râsete, câteva proteste sonore.

— O, da… O, da! a strigat Carl. Ceea ce este şi mai remarcabil, dacă te gândeşti că eu sunt singurul tip de aici care, din punctul de vedere al înfățişării, chiar are ce pierde.

Şi mai multe râsete, fluierături şi proteste. Cineva a încercat să-l dea jos de pe scaun.

— Dar, a continuat Carl, în vreme ce altcineva îl ajuta să stea mai bine, în ceea ce le priveşte pe fete, lucrurile stau taman pe dos. Voi arătați *mult* mai bine acum decât pe vremuri.

Ovații şi aplauze din partea femeilor.

— Fii cu băgare de seamă, Carl! s-a auzit o voce masculină.

M-am întors, căutând-o cu privirea pe Mari. Un gest automat – nu reuşisem să scap de acest obicei. Shannon se aşezase pe blatul de bucătărie ca să vadă mai bine. Îşi ținea spatele arcuit. Erik Nerell rămăsese lângă frigider, cercetând-o cu privirea. Am părăsit încăperea şi am urcat scările spre odaia băieților, am închis uşa în urma mea şi m-am întins pe patul de deasupra. Auzeam vocea lui Carl răzbătând prin uşa de la bucătărie şi prin spațiul din jurul burlanului de fum. Nu puteam distinge fiecare cuvânt, însă înțelegeam sensul propozițiilor. Mi-am auzit propriul nume, urmat de o pauză.

Apoi vocea unui bărbat:

— O fi la budă.

Râsete.

Numele lui Shannon. Imediat am auzit glasul ei grav, masculin. O vrabie care uguieşte ca o bufniță. Câteva cuvinte urmate de nişte aplauze politicoase, reținute.

Am luat o gură de bere, m-am uitat în tavan. Am închis ochii.

Când i-am deschis la loc, era mai puțină gălăgie. Mi-am dat seama că dormisem în timpul petrecerii şi că ultimii musafiri tocmai plecau. Motoare pornite, turate. Uruitul pietrişului sub anvelope. Lumini roşii pe perdele în momentul în care frânau pe panta dinspre Geitesvingen.

Apoi liniştea a devenit aproape deplină. Câțiva paşi în surdină şi voci şoptite dinspre bucătărie. Voci adulte discutând chestii obişnuite, de zi cu zi, probleme mărunte, practice. Sunetele pe fundalul cărora adormeam în copilărie. Sunete care te fac să te simți în siguranță. O siguranță despre care crezi că va dura, pentru că pare atât de aşezată, atât de bună şi de neschimbătoare.

Visasem. O maşină care se ridică câteva secunde în aer şi pare să se îndrepte spre cosmos. Apoi însă gravitația şi realitatea o trag în jos. Încet, partea din față, mai grea, a maşinii, în care se află motorul, începe să se încline. Spre întuneric. Spre Huken. Apoi se aude un țipăt. Nu este al tatei. Şi nici al mamei. Şi nici al salvamontistului. Este al meu.

Am auzit-o pe Shannon cum chicoteşte şi spune în şoaptă „Nu!” în

dreptul uşii mele, apoi glasul abțiguit al lui Carl:

— Roy crede că e confortabil. Să-ți arăt eu cum era pentru noi.

M-am crispat, deşi probabil îmi dădusem seama că nu avea s-o facă. N-avea să-i arate cum „era *de fapt* pentru noi”.

Uşa s-a deschis.

— Dormi, frati-miu?

Am simțit halena de alcool a lui Carl.

— Da, am răspuns.

— Hai să mergem, i-a şoptit Shannon, însă am simțit cum se zguduie patul în momentul în care Carl s-a aşezat pe cel de jos, trăgând-o şi pe Shannon după el.

— Ne-ai lipsit la petrecere, a spus Carl.

— Îmi pare rău, am răspuns. Aveam nevoie de un mic răgaz, după care am adormit.

— E ceva să dormi în zgomotul pe care-l făceau *rånergjengenii* ăia.

— Da, am răspuns.

— Ce înseamnă *rånergjengeni?* a întrebat Shannon.

— O gaşcă de băieți care se întrec cu maşinile. Nişte nenorociți gălăgioşi care se mulțumesc cu nişte plăceri simple, a răspuns Carl. Care tocesc anvelopele maşinilor lor tunate.

L-am auzit apoi pe Carl, pe patul de jos, cum soarbe dintr-o sticlă.

— Doar că pe tipii care au fost astă-seară aici nu-i mai lasă doamnele să se țină de prostii. Cei care au primit ştafeta sunt puştii care-şi fac veacul la benzinăria lui Roy.

— Şi atunci, ce e un *råne?* a întrebat Shannon.

— Înseamnă porc, am răspuns eu. Un vier. Excitat şi periculos.

— Chiar *trebuie* să fie periculos?

— Păi, îl poți castra – şi atunci devine un *galte.*

— *Gate,* a repetat ea.

— Dacă e să spunem adevărul, ce am avut noi aici în seara asta nu au fost nişte *rånergjengeni,* ci nişte *galtegjengi.*

L-am auzit pe Carl cum chicoteşte.

— Însurați, aşezați, castrați, însă în mod evident încă capabili să se reproducă.

— *Galtegjeng.* Unii dintre ei conduc maşini americane, cărora le ziceți „Amcars”.

Puteam vedea fiecare cuvânt norvegian pe care îl rosteam ducându-se

direct în creierul ei de lingvistă.

— Shannon adoră maşinile americane, a continuat Carl. La unsprezece ani conducea deja propriul ei Buick. Au!

Am auzit-o pe Shannon cum protestează în şoaptă sub mine.

— Buick, am repetat eu. Nu-i rău.

— Minte, nu îl *conduceam,* a spus Shannon. Mă lăsa bunica să țin volanul maşinii ei vechi şi ruginite, pe care o moştenise de la străunchiul Leo. El murise în Cuba, luptând alături de Castro împotriva lui Batista. Şi maşina, şi Leo s-au întors de la Havana bucăți, iar bunica s-a priceput să monteze maşina la loc de una singură.

Carl a izbucnit în râs:

— Pe Leo nu s-a priceput să-l monteze la loc?

— Ce model de Buick era? am întrebat eu.

— Un Roadmaster '54, a răspuns Shannon. Când eram la universitate în Bridgetown, bunica mă ducea cu maşina în fiecare zi.

Probabil că eram obosit sau poate încă amețit după punci şi bere, pentru că în clipa următoare am spus că din punctul meu de vedere Buickul ăla Roadmaster vechi era cea mai frumoasă maşină din lume.

— Păcat că ai dormit în timpul petrecerii, a spus Shannon.

— A, lui nu-i pasă, a intervenit Carl. Vezi tu, lui Roy nu-i prea plac oamenii. Cu excepția mea, vreau să zic.

— E adevărat că i-ai salvat viața, Roy? m-a întrebat Shannon.

— Nu, am răspuns.

— Ba da! a exclamat Carl. Când am cumpărat la second hand, de la Willumsen, echipamentul ăla de scufundări şi, cum n-aveam bani să plătim cursurile pentru scafandri, l-am testat fără să ştim absolut nimic despre scufundări.

— A fost vina mea, am intervenit. Eu am fost cel care-a spus că trebuie să fie ceva simplu, practic şi logic.

— Asta zice el. Bineînțeles că el s-a descurcat de minune, a spus Carl. Iar când mi-a venit mie rândul, mi-a intrat apă în mască, m-am panicat şi am scuipat chestia aia pe care o ții în gură. Dacă n-ar fi fost Roy…

— Nu, nu… Tot ce am făcut a fost să mă aplec peste marginea bărcii şi să te trag la suprafață, am protestat eu.

— În seara aia am vândut partea mea din echipament. Nu mai voiam nici să-l văd. Cât mi-ai dat? O sută, nu-i aşa?

Am simțit cum mi se înalță colțurile buzelor.

— Tot ce țin minte e că mi se părea că era prima dată când obținusem un preț bun de la tine.

— O sută e prea mult după ce ți-a salvat viața! a exclamat Shannon. Dar tu ai făcut vreodată ceva pentru fratele tău mai mare?

— Nu, a răspuns Carl. Roy e un frate mult mai bun decât mine.

Shannon a izbucnit brusc în râs, zguduind patul suprapus. Cred că el o gâdila.

— E adevărat? a întrebat Shannon cu un sughiț.

Nu a răspuns şi mi-am dat seama că mie îmi fusese adresată întrebarea.

— Nu, am răspuns. Carl minte.

— Zău? Atunci spune-ne: cum te-a ajutat?

— Îmi corecta temele.

— Nu-i adevărat! a protestat Carl.

— În zilele în care trebuia să predau câte o compunere, se furişa până la rucsacul meu, scotea de acolo caietul, îl ducea în toaletă şi îmi corecta toate greşelile de ortografie. Apoi punea caietul la loc şi se strecura înapoi în patul lui. Nu sufla nicio vorbă despre ce făcuse.

— Asta poate că s-a-ntâmplat o dată! a spus Carl.

— De fiecare dată, l-am contrazis eu. Şi nici eu nu am suflat o vorbă.

— Dar de ce?

Şoaptele lui Shannon aveau întunecimea beznei din încăpere.

— Nu puteam permite ca lumea să ştie că fratele meu mai mic îmi rezolva problemele, am răspuns eu. Pe de altă parte, aveam nevoie de o notă de trecere la norvegiană.

— De două ori, a intervenit Carl. Poate trei.

Am rămas cufundați în tăcere. O tăcere împărtăşită. Auzeam respirația lui Carl, atât de familiară încât mi se părea că o aud pe a mea. Acum exista o a treia persoană care respira în încăpere, ceea ce m-a făcut să simt un ghimpe de gelozie. Nu eu zăceam întins acolo, îmbrățişându-l. Apoi s-a auzit un croncănit distant, părând să fi venit de pe versant. Sau din Huken.

Am auzit un schimb de şoapte în patul de sub mine.

— Întreabă ce fel de animal a fost ăla, mi-a spus Carl. Un corb, nu-i aşa?

— Aşa e, am spus eu, apoi am aşteptat.

Corbul – sau cel puțin exemplarul care îşi făcuse sălaş sus – croncănea în general de două ori, însă atunci n-a făcut-o.

— Înseamnă că a văzut vreun pericol? a întrebat Shannon.

— Se poate, am răspuns. Sau poate răspundea unui alt corb, unul pe care

nu-l putem auzi şi care se află la vreo şase kilometri depărtare.

— Ştii cumva dacă croncăne diferit?

— Da, am răspuns. Sunetul pe care-l scot este diferit când te apropii de cuibul lor. Femelele sunt cele mai guralive. Uneori se iscă un adevărat cor şi nu ştii ce l-a provocat.

L-am auzit pe Carl cum chicoteşte. Ador sunetul ăla. Degajă căldură, bunătate.

— Roy ştie mai multe despre păsări decât despre orice altceva. Cu excepția maşinilor, poate. Şi a benzinăriilor.

— Dar nu şi a oamenilor, a spus Shannon.

Din cum o rostise, nu-ți puteai da seama dacă era o întrebare sau o afirmație.

— Exact, a încuviințat Carl. Aşa că le dă oamenilor nume de păsări. Tata era ciocârlia-de-munte, mama, pietroşelul-sur. Unchiul Bernard era presura, pentru că vrusese să se facă preot înainte să devină mecanic auto, iar presura-de-stuf are un guler alb.

Shannon a izbucnit în râs:

— Şi tu ce erai, dragul meu?

— Eu eram… cum îi zicea?

— Fâsa-de-luncă, am răspuns eu în şoaptă.

— Atunci îmi imaginez că fâsa asta de luncă trebuie să fie o pasăre chipeşă, puternică şi inteligentă, a chicotit Shannon.

— Probabil, am spus eu.

— Mi-a zis aşa pentru că pasărea asta zboară mai sus decât toate celelalte, a zis Carl. Şi în plus este o vorbăreață încăpățânată care practică… cum îi zicea?

— *Fluktspill,* i-am adus eu aminte.

— *Fluktspill,* a repetat Shannon. Ce cuvânt frumos. Ce înseamnă?

Am oftat, de parcă mi-ar fi fost extrem de greu să explic totul.

— E un fel de ritual de împerechere. Odată ce se înalță cât de mult poate, începe să cânte pentru ca toată lumea să vadă cât de sus e. Apoi coboară cu aripile întinse, făcând tot felul de acrobații.

— Ielit Carl! a exclamat Shannon.

— Se zice „leit”, nu „ielit”, i-a atras Carl atenția.

— *Le-it,* a repetat ea.

— Însă chiar dacă fâsei-de-luncă îi place să se dea în spectacol, nu este un escroc lipsit de principii, am spus eu. De fapt e destul de uşor s-o

păcăleşti. Ăsta e şi motivul pentru care cucii o preferă atunci când caută cuibul altor păsări ca să-şi depună ouăle.

— Sărmanul Carl! a spus Shannon, apoi am auzit-o cum îi dă fratelui meu un sărut umed şi apăsat. Roy, ce fel de pasăre crezi că aş fi eu?

M-am gândit o vreme, apoi am răspuns:

— Nu ştiu.

— Haida-de, a intervenit Carl.

— Chiar nu ştiu! O pasăre-colibri? Nu mă pricep cu adevărat decât la păsările de munte.

— Nu vreau să fiu o pasăre-colibri! a protestat Shannon. Sunt prea mici şi le plac chestiile dulci. Nu aş putea fi pasărea pe care am găsit-o? Ploierul?

M-am gândit la fața albă a ploierului. La ochii lui negri. La capişonul care arăta ca o tunsoare perie.

— OK, am cedat eu. Eşti un ploier.

— Şi tu, Roy? Ce eşti tu?

— Eu? Eu nu sunt nimic.

— Toată lumea e ceva. Haide!

Nu am răspuns.

— Roy este povestitorul care ne spune cine suntem noi, i-a explicat Carl. Ceea ce face ca el să fie în acelaşi timp toată lumea şi nimeni. E pasărea de munte care nu are niciun nume.

— Pasărea de munte solitară şi fără nume, a spus ea. Şi ce fel de cântec foloseşte un mascul fără nume, ca tine, ca să-şi ademenească perechea?

Carl a început să râdă.

— Scuze, Roy, dar fata asta n-o să se oprească până n-o să-i povesteşti toată viața.

— Bine, am spus. Masculul păsărilor-de-munte nu cântă pentru femele. Crede că toată chestia asta e o aiureală şi, în plus, aici, în creierul munților, nu există copaci pe care să se poată aşeza ca să cânte. Aşa că preferă să-şi impresioneze perechea construind un cuib.

— Hoteluri? Sau benzinării? a întrebat Shannon.

— Se pare că hotelurile funcționează cel mai bine, am răspuns eu.

Amândoi au început să râdă.

— Acum hai să lăsăm sturzul ăsta de munte să se odihnească un pic, a spus Carl.

I-am auzit cum coboară amândoi din patul de jos.

— Noapte bună, mi-a urat Carl mângâindu-mă pe cap.

Uşa s-a închis în urma lor, iar eu am rămas acolo, ținându-mi urechile pâlnie.

Îşi adusese aminte. Îşi adusese aminte că odinioară, cu multă vreme în urmă, îi spusesem că eu eram sturzul-de-munte, mierla-gulerată. O pasăre sfioasă şi temătoare care se piteşte printre pietre. Îmi spusese că n-aveam de ce să fac asta, că n-aveam de ce să mă tem. Iar eu îi răspunsesem că ştiam toate aceste lucruri, dar că tot nu-mi puteam alunga teama.

Am adormit. Am visat acelaşi vis, de parcă doar ar fi luat o pauză, aşteptându-mă să revin. În momentul în care zbieretul alpinistului lovit de o piatră m-a trezit, mi-am dat seama că de fapt Shannon era cea care țipa. Apoi a mai slobozit un țipăt, şi-ncă unul. Carl i-o trăgea bine de tot. Bravo lor. Dar, desigur, e greu să dormi pe un asemenea fundal sonor. I-am ascultat o vreme, am crezut că ea a ajuns la orgasm, însă nu a încetat cu țipetele, aşa că mi-am pus perna peste cap. După o vreme am dat-o jos. Între timp se făcuse linişte. Probabil că adormiseră, însă mie îmi pierise somnul. Am început să mă sucesc şi să mă răsucesc, făcând patul să scârțâie, în vreme ce mă gândeam la ceea ce-mi spusese Erik Nerell despre şeful de post care intenționa să trimită nişte alpinişti la Huken, să cerceteze Cadillacul.

În clipa aceea, în sfârşit, l-am auzit.

Al doilea croncănit al corbului.

Iar eu am ştiut că de data aceasta anunța un pericol. Nu unul imediat, ci o soartă care aştepta, care stătea undeva la pândă. Care deja aşteptase prea multă vreme. Răbdătoare. Fără să uite nici măcar o clipă. O belea.

PARTEA A DOUA

5

Carl. El este prezent în aproape toate amintirile mele din copilărie. Carl în patul de jos. Carl, cel lângă care mă strecuram în ianuarie, când termometrul cobora până la minus cincisprezece grade sau de câte ori cealaltă situație o impunea în vreun fel. Carl, fratele meu mai mic, cu care mă certam până când începea să plângă de supărare, năpustindu-se la mine, de fiecare dată cu același rezultat: îl doboram cu ușurință, mă urcam pe el să-i imobilizez mâinile și îl ciupeam de nas. În momentul în care înceta să se mai zbată, mulțumindu-se să plângă în continuare, eu îmi dădeam seama că slăbiciunea lui, faptul că cedase, mă irita. Până în momentul în care îmi arunca privirea aceea neajutorată, de frate mai mic, care mă făcea să simt cum mi se pune un nod în gât, după care îi dădeam drumul, îl cuprindeam cu brațul și îi promiteam cine știe ce. Doar că nodul din gât și mustrările de conștiință rămâneau acolo multă vreme după ce lacrimile lui Carl se uscau. Odată ne-a surprins tata luptându-ne. Nu a scos o vorbă și ne-a lăsat să ne vedem de treabă, așa cum fac oamenii de la munte, lăsând natura să-și vadă de cursul ei brutal, fără să intervină, decât atunci când sunt animalele lor în pericol. La sfârșit stăteam pe canapea, eu cu un braț petrecut peste umerii lui Carl, plângând amândoi. În ziua aceea tata a scuturat exasperat din cap, după care a părăsit încăperea.

Îmi mai amintesc de anul în care eu aveam doisprezece ani, Carl, unsprezece, în vreme ce unchiul Bernard tocmai împlinise cincizeci de ani. Atunci a făcut ceva ce, judecând după reacția părinților noștri, trebuia să fie cu totul ieșit din comun; ne-a invitat pe toți la oraș – în *marele* oraș – ca să-și sărbătorească ziua de naștere la Grand Hotel. Mama ne-a spus că acolo aveau și o piscină, ceea ce ne-a făcut pe mine și pe Carl să murim de nerăbdare. Dar când am ajuns acolo am aflat că nu exista nicio piscină, că nici nu existase vreodată; am fost negru de supărare. Carl însă nu părea la fel de dezamăgit și, când unul dintre angajați s-a oferit să-i arate puștiului de unsprezece ani hotelul, am văzut umflătura buzunarului lui Carl, unde își îndesase slipii. De cum s-a întors, a început să povestească despre toate lucrurile incredibile pe care le văzuse, spunând că hotelul era un ditamai palatul și că într-o bună zi avea să construiască și el unul al dracu' de asemănător. Asta a spus. Doar că fără înjurături. În anii care au urmat a continuat s-o țină langa că în seara aceea înotase în bazinul de la Grand

Hotel.

Cred că în această privință Carl semăna cu mama. Pentru amândoi visul bătea realitatea, ambalajul era mai important decât conținutul. Dacă lucrurile nu se potriveau cu ce voiai de la ele, atunci nu trebuia decât să le reimaginezi până când deveneau exact aşa cum îți doreai şi să rămâi mai mult sau mai puțin orb la lucrurile care nu ar fi trebuit să se afle acolo. De exemplu, mama întotdeauna folosea cuvântul englezesc *hall* când se referea la coridorul din casa noastră, care mirosea a balegă şi a grajd. *Haaall* – aşa-l pronunța. În adolescență lucrase ca fată în casă şi ca menajeră pentru o familie de armatori şi de-asta îi plăcea ca totul să sune ca în înalta societate britanică.

Tata era exact la antipozi. Îi plăcea să numească lopata din grajd „lopată pentru căcat" şi îşi dorea ca toate lucrurile care îl înconjurau să fie, să sune sau să pară americane. Şi nu ca în marile oraşe din Lumea Nouă, ci cele din Midwest – Minnesota bunăoară, locul în care tata trăise de la patru la doisprezece ani, cu tatăl pe care noi nu îl întâlnisem niciodată. Pentru tata, America fusese şi rămăsese Pământul Făgăduinței, alături de Cadillacuri, de Biserica Metodistă şi de *the pursuit of happiness*[{12}], concept pe care întotdeauna îl rostea în engleză. Inițial dorise să mă boteze Calvin, după numele preşedintelui american Calvin Coolidge. Un republican, evident. Spre deosebire de mai charismaticul său predecesor, Warren Harding – care lăsase în urma lui un şir de scandaluri începând toate cu litera „c": curve, cărți de joc, corupție şi cocaină –, Calvin fusese un om muncitor, serios, ticăit, taciturn şi ursuz, un bărbat care, după cum ne spunea tata, nu s-a grăbit, urcând treptele carierei fuscel cu fuscel. Mama însă se opusese, aşa că au ajuns la un compromis botezându-mă Roy, Calvin rămânând al doilea meu prenume.

Al doilea prenume al lui Carl este Abel, după fostul ministru de externe al Statelor Unite, Abel Parker Upshur, un bărbat inteligent şi fermecător, din câte spunea tata – şi el un om plin de visuri mărețe. Atât de mărețe încât în 1845 a înfăptuit anexarea Texasului la Statele Unite, care în felul acesta a devenit, peste noapte, o țară mult mai întinsă. Ca parte a tranzacției, Abel a acceptat ca Texas să rămână un stat sclavagist. Ceea ce, spunea tata, date fiind circumstanțele, era doar un detaliu oarecare. E posibil ca eu şi Carl să ne fi potrivit destul de bine cu cei doi bărbați. Nimeni din sat – poate cu excepția lui Aas, bătrânul preşedinte de consiliu – n-avea habar de legătura noastră cu cei doi americani, Calvin şi Abel. Ei doar vedeau că eu semănăm

cu tata iar Carl, cu mama. Oamenii din Os însă nu prea ştiu *ce* vorbesc, ei doar vorbesc.

Aveam zece ani când tata s-a întors acasă conducând un Cadillac DeVille. Willum Willumsen, de la Compania de maşini uzate şi de casări auto Willum Willumsen, se lăudase cu frumosul exemplar pe care proprietarul acestuia îl importase din Statele Unite, doar ca să-şi dea seama că nu-şi permitea să acopere taxele vamale şi că era nevoit să-şi vândă maşina. Cu alte cuvinte, automobilul, un model din 1979, nu făcuse altceva decât să ruleze pe şoselele drepte-ață în deşertul uscat ca iasca din Nevada, aşa că n-avea nicio piesă ruginită. Probabil că tata dăduse agale din cap. Nu se pricepea deloc la maşini, iar interesul meu în domeniu încă nu exista. Bătuse palma fără să se tocmească şi când am băgat maşina în service două săptămâni mai târziu a devenit evident că multe dintre piesele ei erau făcute pe genunchi şi că avea tot atâtea hibe câte au rablele alea care stau pe butuci pe străzile Havanei. În cele din urmă reparațiile l-au costat pe tata mai mult decât maşina în sine. Localnicii au râs de s-au prăpădit şi au spus că aşa păţeşti când nu te pricepi deloc la maşini. Unu la zero pentru Willumsen, mare pişicher şi ăla. Doar că eu m-am căpătuit cu o nouă jucărie. Ba nu, era mai mult decât atât – era o întreagă educație. Un dispozitiv compus din o mie de piese mecanice de la care am învățat că, dacă aveai răbdarea să înțelegi cum sunt construite şi dacă îți foloseai creierul şi degetele, ai fi putut repara tot felul de chestii.

Atunci am început să petrec tot mai mult timp în atelierul de reparații al unchiului Bernard. Mă lăsa „să-i dau o mână de ajutor”, aşa cum obişnuia el să spună, cu toate că de fapt eram mai degrabă o piedică. Iar tata m-a învățat să boxez. Amintirile mele despre Carl din perioada aia sunt puțin încețoşate. Asta se întâmpla înainte ca el să înceapă să crească. La început părea că eu aveam să fiu mai înalt, iar el pentru o vreme se lupta cu o acnee oribilă. Învăța bine la şcoală, însă era tăcut, avea puțini prieteni şi în cea mai mare parte a timpului se ținea retras. Apoi, după ce el a intrat la gimnaziu, iar eu am început să-mi petrec tot mai mult timp la atelierul de reparații, în cele mai multe zile ne vedeam doar când se făcea ora de culcare.

Îmi amintesc cum stăteam de vorbă într-o seară, eu mărturisind că abia aşteptam să împlinesc optsprezece ani, să devin major, să obțin permisul de conducere. Lăcrimând, mama m-a întrebat dacă tot ce-mi doream era să mă

urc într-o maşină şi să plec din sânul familiei Opgard.

Bineînțeles că, privind în urmă, e uşor să spui că asta ar fi fost cea mai bună soluție. Doar că lucrurile începuseră deja s-o ia la vale, iar eu nu puteam să dau, pur şi simplu, bir cu fugiții. Trebuia să-i dreg. Să-i repar. Oricum – unde aş fi putut pleca?

Apoi a sosit ziua în care mama şi tata au murit, moment în care Carl îşi face din nou apariția în amintirile mele. Eu aveam aproape optsprezece ani, el nici măcar şaptesprezece. Eu şi Carl privind Cadillacul cum părăseşte curtea îndreptându-se către Geitesgiven. Şi azi mi se pare că totul e un film la care mă pot uita, descoperind de fiecare dată noi şi noi detalii.

O maşină de două tone fabricată de General Motors, înaintând şi prinzând treptat viteză. Se îndepărtează suficient încât să nu mai aud pietrişul uruind sub anvelope. Linişte, linişte şi luminile de poziție. Îmi simt bătăile inimii şi acestea prind viteză. Încă douăzeci de metri până la Geitesvingen. Departamentul de Mentenanță a Drumurilor plănuise să monteze un parapet, însă consiliul local descoperise că ultima sută de metri din dreptul fermei era un drum privat şi, prin urmare, segmentul cădea în responsabilitatea familiei Opgard. Încă zece metri. Preț de o clipă, luminile de frână – ca două liniuțe, două cratime plasate între capotă şi bara lucioasă de protecție – s-au aprins. Apoi au dispărut. *Totul* a dispărut.

6

— Hai să vedem, Roy. În seara accidentului, amândoi vă aflați afară, în fața casei, pe la şapte şi…

Sigmund Olsen, şeful de post, îşi ținea capul aplecat, cercetând nişte documente. Chica lui bogată, blondă, îmi aducea aminte de mopul din sala de gimnastică a şcolii. Părul îi atârna la fel de lung în față, lateral şi la spate. Purta o mustață groasă, de morsă, pe care n-o mai dăduse jos de prin anii 1970. Fiindcă aşa voia. Cum stătea cu capul aplecat, se vedea că nu începuse deloc să chelească. – … jumătate. Şi ziceți că ați văzut cum părinții voştri ies de pe carosabil?

Am încuviințat.

— Şi ziceți că ați văzut cum se aprind luminile de frână?

— Da.

— Sunteți siguri că nu erau luminile de poziție? Ştiți că amândouă sunt roşii?

— Luminile de frână sunt mai strălucitoare.

Olsen mi-a aruncat o privire scurtă.

— O să împlineşti optişpe ani curând, nu-i aşa?

Am mai dat o dată din cap. Poate că scria asta în hârtiile alea sau poate îşi amintea că în clasele primare fusesem cu un an mai mare decât fiul lui, Kurt.

— Eşti la liceu?

— Lucrez la atelierul de reparații auto al unchiului meu. Şeful de post s-a aplecat din nou peste birou.

— Bun, atunci vei înțelege de ce nouă ni se pare straniu că nu am găsit nicio urmă de frânare. Şi chiar dacă testul de sânge indică faptul că tatăl tău băuse ceva înainte, cantitatea de alcool din sânge era mult prea scăzută pentru ca el să fi uitat de curbă, să fi apăsat pedală greşită sau să fi adormit la volan.

N-am spus nimic. Înlăturase dintr-o singură mişcare trei explicații posibile. Iar eu nu aveam o a patra pe care să i-o pot propune.

— Carl ne-a spus că aveați de gând să vă duceți în vizită la unchiul tău, Bernard Opgard, la spital. Pentru el lucrezi?

— Da.

— Doar că noi am vorbit cu Bernard, iar el ne-a spus că nu ştia de nicio

vizită. Părinţii tăi obişnuiau să facă vizite neanunţate?

— Nu, am răspuns eu. Nici măcar vizite anunţate nu făceau.

Şeful de post a dat agale din cap, începând să studieze din nou hârtiile întinse în faţa lui. Părea că asta îl face să se simtă cel mai confortabil.

— Tatăl tău era cumva deprimat, crezi?

— Nu, am răspuns eu.

— Eşti sigur? Alţi oameni cu care am stat de vorbă spuneau că era foarte dărâmat.

— Vreţi să vă spun că era deprimat?

Olsen şi-a ridicat din nou privirea din hârtii:

— Ce vrei să spui cu asta, Roy?

— Poate că asta ar uşura cazul. Dacă veţi spune că s-a sinucis, ucigând-o şi pe mama.

— De ce crezi că ar simplifica lucrurile?

— Nu-l simpatiza nimeni.

— Nu-i adevărat, Roy.

Am dat din umeri:

— OK, atunci. Sunt sigur că era deprimat. Îşi petrecea o grămadă de timp singur. În cea mai mare parte a timpului stătea în casă – şi nici atunci nu vorbea prea mult. Obişnuia să bea bere. Şi asta fac oamenii deprimaţi.

— Oamenii care suferă o depresie se pot pricepe foarte bine să-şi ascundă condiţia, a zis, încercând să mă facă să mă uit în ochii lui.

De cum mi-am înălţat privirea, i-a fost greu să şi-o menţină pe-a lui.

— Tatăl tău a pomenit vreodată de… ceva despre faptul că nu-i mai plăcea viaţa?

„Nu-i mai plăcea viaţa.” De îndată ce a rostit aceste cuvinte, Sigmund Olsen părea să fi trecut de ce era mai dificil, pentru că imediat m-a putut privi în ochi calm.

— Cui dracu’ îi place viaţa? am întrebat eu.

Preţ de o clipă, Olsen a părut şocat. Şi-a lăsat capul într-o parte, părul lui de hipiot atârnându-i pe umăr. Poate că *chiar era* un mop. Ştiam că undeva în spatele biroului purta o curea cu cataramă uriaşă în forma unui craniu alb, de bizon, şi o pereche de cizme din piele de şarpe. Ne îmbrăcăm în moarte.

— De ce să trăieşti dacă nu-ţi place, Roy?

— Nu e evident?

— Este?

— Pentru că moartea ar putea să fie şi mai rea.

Se apropia ziua în care urma să împlinesc optsprezece ani, însă, din pricina unor legi cretine, eu şi Carl încă aveam nevoie de un tutore. Guvernatorul comitatului l-a numit tutore pe unchiul Bernard. Două femei de la serviciile sociale din Notodden au venit să verifice ce condiţii de trai aveam, găsind totul în regulă, bineînţeles. Bernard le-a arătat dormitorul pe care ni-l pregătise, promiţând să se intereseze în mod regulat de situaţia şcolară a lui Carl.

De îndată ce femeile de la serviciile sociale au plecat, l-am întrebat pe unchiul Bernard dacă ne dă voie să dormim vreo două nopţi sus, la Opgard, pentru că prin fereastra dormitorului de la el, care dădea în drumul principal al satului, pătrundea prea mult zgomot.

Bernard a zis că e în regulă şi ne-a dat o oală mare cu *lapskaus*{13} ca s-o luăm cu noi.

După aceea nu ne-am mai mutat niciodată înapoi în sat, deşi în mod oficial locuiam la adresa unchiului Bernard. Ceea ce nu însemna că nu avea grijă de noi; banii pe care îi primea de la stat în calitate de tutore ni-i dădea imediat.

După vreo doi ani, când trecuse ceva vreme de la evenimentul pe care începusem să-l numesc „Noaptea Fritz”, unchiul Bernard a fost din nou internat în spital. Acolo au descoperit că vechiul lui cancer făcuse metastaze. Îmi amintesc cum stăteam, suspinând, lângă patul lui, în vreme ce el îmi vorbea.

— Să ştii că nu trece multă vreme până când vulturii ţi se vâră în casă fără să te întrebe, a spus el.

Se referea la fiica lui şi la soţul ei.

Unchiul Bernard mereu spunea că fata lui nu-i făcuse niciodată vreun rău – pur şi simplu n-o prea plăcea –, însă eu ştiam la cine se referă când îmi explica ce înseamnă un *wrecker*. Oameni care aprind noaptea semnale luminoase false ca să jefuiască vasele de îndată ce acestea eşuează pe uscat.

Ea l-a vizitat de două ori la spital. Prima dată ca să afle cât îi mai dăduseră doctorii de trăit, iar a doua oară ca să ia cheia de la locuinţă.

Unchiul Bernard mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a spus unul dintre bancurile alea inepte cu maşini Volkswagen, încercând probabil să mă facă să râd.

— O să mori! am strigat eu la el.

Eram destul de furios.

— Şi tu o să mori, mi-a răspuns el. Şi asta e ordinea corectă, nu?

— Dar cum poţi să zaci aici şi să te ţii de bancuri?

— Păi, când eşti cu rahatul până la gât, e bine să-ţi aminteşti să ţii capul sus.

În clipa următoare m-a buşit râsul oricum.

— Am o ultimă dorinţă, a spus el.

— O ţigară?

— Şi aia. Cealaltă este ca să-ţi iei la toamnă examenul teoretic de ucenic.

— Deja? Dar pentru asta nu era nevoie de o vechime practică de minimum cinci ani?

— Dar tu *ai* o vechime de cinci ani dacă socotim şi orele lucrate peste program.

— Dar asta nu contează…

— Contează pentru *mine.* Nu aş lăsa niciodată un mecanic necalificat să-şi dea examenul teoretic, doar ştii asta. Dar tu eşti cel mai bun mecanic auto din câţi am avut. Ăsta e motivul pentru care ţi-am băgat în plicul ăla de pe masă documentaţia necesară, care dovedeşte că ai lucrat pentru mine vreme de cinci ani. Nu băga în seamă datele trecute acolo. E limpede?

— Limpede ca noroiul.

Asta era o glumă de-a noastră. Unul dintre mecanicii care lucraseră pentru unchiul Bernard nu înţelegea poanta, însă folosea mereu expresia, fără ca Bernard să-i atragă vreodată atenţia. Aia a fost ultima dată când l-am auzit pe unchiul Bernard râzând.

În momentul în care am trecut examenul teoretic, iar apoi, câteva luni mai târziu, şi pe cel practic, unchiul Bernard era deja în comă. Iar după ce fiica lui le-a spus doctorilor să oprească aparatele care-l ţineau în viaţă, m-am trezit că, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, administram deja un atelier de reparaţii auto. Chiar şi aşa, am rămas şocat… nu, e prea mult spus… am rămas *surprins,* când i s-a citit testamentul, să aflu că unchiul Bernard îmi lăsase afacerea mie.

Fiică-sa a protestat, bineînţeles, susţinând că în orele petrecute la căpătâiul tatălui ei bolnav nu făcusem decât să-l manipulez. Eu am spus că n-am chef să mă cert şi că unchiul Bernard nu-mi dăduse atelierul auto ca să mă îmbogăţească, ci pentru ca afacerea să rămână în familie. Aşa că eu eram dispus să cumpăr atelierul la ce preţ considera ea de cuviinţă, ca măcar să fie respectate ultimele dorinţe ale răposatului. Aşa că ea a fixat un preţ. I-

am spus că noi, cei din familia Opgard, nu ne tocmeam niciodată, dar că nu mi-aş fi putut permite să plătesc o asemenea sumă, care oricum era disproporţionat de mare în comparaţie cu ce producea atelierul.

Drept urmare ea l-a scos la vânzare, dar n-a găsit niciun cumpărător, cu toate că ulterior a scăzut în mai multe rânduri preţul, aşa că în cele din urmă s-a întors la mine. I-am plătit suma pe care i-o propusesem la început, ea a semnat contractul, după care a ieşit furioasă din atelier, de parcă ea ar fi fost cea fraierită.

Am condus afacerea cât de bine m-am priceput. Ceea ce nu înseamnă mare lucru, de vreme ce nu aveam experienţa necesară şi nici nu ştiam cum fluctuează piaţa. Însă nici n-am dat-o în bară, din moment ce alte ateliere de reparaţii auto din zonă se închideau unul după altul şi clienţii lor începuseră să vină la mine. Aveam suficient de lucru ca să-l pot plăti pe Markus la jumătate de normă. Serile însă, când mă puneam împreună cu Carl – care urma un curs de afaceri şi ştia care era diferenţa dintre debit şi credit – să facem contabilitatea firmei, ne dădeam seama că cele două pompe de benzină din faţa staţiei de ungere aduceau mai mulţi bani decât atelierul de reparaţii.

— Au trecut pe aici în inspecţie unii de la Administraţia Drumurilor Publice, am spus eu. Dacă vreau să-mi păstrez licenţa, va trebui să înnoim echipamentele.

— Cât ne va costa? a întrebat Carl.

— Două sute de mii. Poate mai mult.

— Nu vei reuşi să obţii o sumă din asta de-aici.

— Ştiu. Ce ne facem?

Am spus „ne” pentru că atelierul ne hrănea pe amândoi. Şi îl întrebasem pe Carl, deşi cunoşteam deja răspunsul, pentru că voiam ca el să fie cel care-o spune cu voce tare:

— Vinde atelierul de reparaţii şi păstrează pompele, a spus Carl.

M-am scărpinat la ceafă, acolo unde Grete Smitt folosise aparatul de bărbierit, şi am simţit cu buricele degetelor înţepăturile firelor de păr tunse scurt. „Tunsoare militară”, îi spunea ea. Nu mai era la modă, însă rămăsese o tunsoare clasică, ceea ce însemna că peste zece ani, când aveam să mă uit la fotografiile făcute atunci, n-avea să mi se facă jenă de mine însumi. După ce mă tundeam, lumea îmi spunea că semăn şi mai mult cu tata, că îi eram leit, iar eu o uram tocmai pentru că ştiam că aveau dreptate.

— Ştiu că preferi să repari maşini decât să le faci plinul, a spus Carl după

un lung moment de tăcere, timp în care eu nici nu dădusem din cap, nici nu scuipasem.

— E în regulă. Oricum avem tot mai puține mașini de reparat, am spus eu. Nu se mai fac mașini ca altădată și cele mai multe dintre lucrurile pe care le facem noi le poate face și un idiot. În ziua de azi nu mai trebuie să ai vocație pentru meseria ta.

Aveam douăzeci și unu de ani și vorbeam deja ca unul trecut de șaizeci.

A doua zi a trecut Willum Willumsen să vadă atelierul de reparații auto. Willumsen avea o conformație naturală de om gras. În primul rând proporțiile corpului său o cereau: atâta grăsime pentru stomac, atâta pentru coapse și bărbie – pentru ca totul să se echilibreze și să facă din el un om complet. În al doilea rând, Willumsen umbla, vorbea și gesticula ca un om gras, deși nu sunt foarte sigur cum aș putea să explic asta. Bine, lăsați-mă să încerc: Willumsen se deplasa ținându-și labele picioarelor îndepărtate, asemenea unui rățoi. Vorbea cu un glas puternic, dezinhibat, ilustrând ceea ce spunea cu niște gesturi și grimase exagerate. Pe scurt: Willumsen ocupa foarte mult spațiu. Iar în al treilea rând: fuma trabucuri. Dacă nu te cheamă Clint Eastwood, *nu poți* fi gras și să speri că lumea o să te ia în serios ca fumător de trabucuri. Cred că până și Winston Churchill sau Orson Welles ar fi avut probleme cu asta. Willumsen vindea mașini vechi și le demonta pe cele pe care nu le putea vinde niciunui fraier. Din când în când mai cumpăram câte o piesă de la el. Vindea și alte mărfuri de mâna a doua, iar gurile rele ziceau că, dacă vrei să plasezi niște bunuri furate, Willumsen era omul pe care ar fi trebuit să-l abordezi. Același lucru era valabil și în cazul în care aveai nevoie de un împrumut rapid, știind că banca la care îți ții economiile nu îți acordă prea multă încredere. Dumnezeu să te apere însă dacă nu-i plăteai lui Willumsen datoria la timp. A doua zi chema un recuperator danez din Jutland care venea înarmat cu niște clești și cu alte instrumente specifice meseriei, care în scurtă vreme reușea să te convingă să plătești, chiar dacă ar fi fost nevoie să-ți jefuiești propria mamă. În realitate, nimeni nu dăduse ochii cu recuperatorul acesta danez, însă poveștile care circulau despre el ne aprinseseră în copilărie imaginația, mai ales în ziua în care am zărit un Jaguar E-Type alb, cu plăcuțe de înmatriculare daneze, parcat în fața Companiei de mașini uzate și de casări auto Willum Willumsen. Era recuperatorul danez, nu mai aveam nevoie de confirmare.

Înainte să facă o ofertă, Willumsen a cotrobăit peste tot, a verificat

fiecare aparat, fiecare unealtă, tot ce putea fi preluat sau dezmembrat.

— Nu e mult, am zis eu. Iar dumneavoastră vă pricepeți destul de bine la genul ăsta de afaceri ca să știți că aparatele mele sunt de top.

— Ai spus-o cu gura ta, Roy. Echipamentele trebuie să fie modernizate dacă vrei să-ți păstrezi licența.

— Doar că dumneavoastră nu intenționați să deschideți un atelier autorizat de reparații auto, domnule Willumsen. N-o să faceți decât să reparați rablele alea suficient de bine ca să mai meargă o săptămână după ce le vindeți.

Willumsen a izbucnit într-un hohot de râs sănătos.

— Nu stabilesc prețul în funcție de cât valorează marfa pentru tine, Roy Opgard. Îl stabilesc în funcție de cât *nu* valorează pentru tine.

Învățam în fiecare zi câte un lucru nou.

— Cu o singură condiție, am spus eu. Îl preluați şi pe Markus, ca parte a înțelegerii.

— Ca parte a înțelegerii, ca în povestea cu trolul care vine la pachet cu grajdul? Haide, că Markus ăsta e mai degrabă un trol decât un mecanic.

— Asta e condiția mea, domnule Willumsen.

— Zău dacă ştiu la ce mi-ar folosi un trol ca Markus, Roy. Asigurări sociale, de sănătate…

— Da, da, ştiu toate astea. Însă Markus va avea grijă ca maşinile pe care le vindeți să nu devină un pericol în trafic. Asta e mai mult decât faceți dumneavoastră.

Willumsen s-a ciupit de bărbia de jos şi a început să se uite în gol, de parcă ar fi calculat costurile. Apoi s-a uitat la mine cu unul dintre ochii lui mari, de caracatiță, şi mi-a oferit un preț şi mai mic.

Nu mai puteam suporta, aşa că am spus „OK”, iar Willumsen s-a grăbit să-mi întindă mâna, probabil ca să se asigure că nu mă răzgândesc. Eu mă uitam la cele cinci degete mici, gri-albe şi răşchirate, ca o mănuşă de latex umplută cu apă. M-am înfiorat când i-am strâns-o.

— Vin mâine să încarc totul, a spus Willumsen.

Willumsen l-a dat afară pe Markus după trei luni, la mijlocul perioadei de probă, ca să nu fie nevoit să-i dea o sumă compensatorie. Lui Markus i-a zis că îl concedia pentru că întârziase într-o zi la serviciu, iar după ce fusese avertizat, mai întârziase o dată.

— Şi e adevărat? l-am întrebat eu pe Markus când a venit la mine în

căutarea unei slujbe.

Eu rămăsesem doar cu benzinăria, care în timpul săptămânii îmi mânca câte douăsprezece ore pe zi.

— Da, a răspuns Markus. Zece minute în septembrie şi patru în noiembrie.

Din momentul ăla perechea de pompe de benzină a început să întreţină trei băieţi în loc de doi. În fostul atelier de reparaţii auto am instalat un automat de băuturi răcoritoare şi gustări, însă pentru localnici supermarketul era mai aproape şi avea mai multe produse.

— N-o să meargă, a spus Carl arătându-mi bilanţul contabil pe care îl întocmiserăm împreună.

— Puţin mai sus pe vale au început să vândă cabane în trei locuri noi, am spus eu. Să aşteptăm iarna, când vor începe să treacă pe aici toţi proprietarii cabanelor.

— Eşti un căpos cum nu s-a mai văzut, a suspinat Carl.

Într-o zi în dreptul pompelor a oprit un SUV. Doi tipi au coborât din el, începând să se plimbe prin jurul clădirii atelierului de reparaţii auto şi pe lângă spălătoria de maşini, de parcă ar fi căutat ceva.

— Dacă căutaţi toaleta, să ştiţi că nu e acolo, le-am strigat eu.

Cei doi s-au apropiat de mine, fiecare întinzându-mi câte o carte de vizită din care am aflat că erau reprezentanţii celui mai mare lanţ de benzinării din ţară. M-au întrebat dacă am putea avea „conversaţia aia".

— Care conversaţie? am întrebat eu şi atunci mi-am dat seama că fratele meu luase legătura cu ei.

Mi-au mărturisit că erau impresionaţi de cât de multe lucruri realizasem cu atât de puţine resurse şi cât de multe aş fi putut face cu ceva mai multe resurse.

— Un contract de franciză, au spus ei. Pe zece ani.

Auziseră şi ei de investiţiile masive care se făcuseră ceva mai sus, pe aceeaşi vale, în construcţia de cabane şi de prognoza de trafic pentru drumul principal.

— Şi tu ce le-ai zis? m-a întrebat entuziasmat Carl în momentul în care m-am întors acasă.

— Le-am zis „mulţumesc", am răspuns eu, trântindu-mă pe scaunul din bucătărie.

Carl tocmai încălzise nişte chiftele.

— *Mulţumesc?* s-a mirat Carl. Adică…

În vreme ce eu înfulecam, el se uita la fața mea.

— Adică „mulțumesc, dar nu”? Ce naiba, Roy!

— Voiau să cumpere tot, am spus eu. Clădirile, pământul. O căruță de bani, desigur, dar cred că-mi place să fiu proprietar. Probabil că de vină e fermierul din mine.

— Doamne, dar asta e tot ce mai puteam face ca să nu ne înecăm de tot!

— Ar fi trebuit să-mi spui că urmau să vină.

— Atunci ai fi spus „nu” înainte să asculți ce aveau de spus.

— Probabil că ai dreptate.

Carl a oftat şi şi-a cufundat fața în palme. A rămas o vreme aşa. Apoi a suspinat:

— Ai dreptate, a spus el. Nu ar fi trebuit să mă implic. Îmi pare rău, nu voiam decât să fiu de ajutor.

— Ştiu asta. Mulțumesc.

Şi-a răşchirat două degete de la o mână, privindu-mă cu un singur ochi:

— N-ai obținut absolut nimic după această vizită?

— Cum să nu.

— A, da?

— Aveau un drum lung până acasă, aşa că şi-au făcut plinul la noi.

7

Deşi tata mă învăţase puţin box, nu ştiam cu adevărat dacă eram bun la bătaie.

La un moment dat se organizase o serată dansantă la Årtun. Aceeaşi trupă ca de obicei; toţi purtau nişte costume albe, mulate pe corp, şi cântau hituri suedeze. Vocalistul, un tip slăbănog căruia toată lumea îi spunea Rod pentru că avea ambiţia să-l imite pe Rod Stewart şi să-şi treacă la catastif tot atât de multe fete, ţinea atmosfera vie urlând o combinaţie de norvegiană şi suedeză care îl făcea să semene cu Armand, predicatorul itinerant care trecea din când în când prin sat prorocind marea reînviere ce avea să se abată pe tărâmurile noastre şi cât de bine-venită era ea, de vreme ce Ziua Judecăţii bătea la uşă. Dacă ar fi venit în Årtun în seara aceea, predicatorul şi-ar fi dat seama cât ar mai fi fost de lucru până atunci. Oameni de toate vârstele şi de ambele sexe, matoliţi cu nişte băuturi făcute acasă, şi care ar fi fost confiscate dacă ar fi încercat să le introducă înăuntru, clătinându-se pe picioare pe peluza din faţa căminului cultural, cu perechi care se sprijineau reciproc în vreme ce Rod cânta ceva despre nişte „ochi maro-aurii”. Dar şi ei simţeau că le ajunsese, plecând să mai tragă o duşcă sau să facă sex printre mesteceni, să vomite sau să se cace. Unii nici măcar nu s-au obosit să se bage printre copaci. Lumea încă vorbea despre seara în care Rod al nostru invitase o admiratoare pe scenă ca să-l ajute să cânte una dintre piesele trupei, *Are You Thinking of Me Tonight.* Semăna atât de mult cu *Wonderful Tonight* a lui Eric Clapton, că era un adevărat miracol că Rod reuşise să o cânte cu faţa serioasă. După două versuri i-a făcut semn chitaristului să improvizeze un solo extralung, s-a făcut nevăzut în culise şi, chiar când ar fi urmat al treilea vers, şi-a făcut gâfâind apariţia pe scenă. Pe la jumătatea versului a început din nou să păşească ţanţoş, de data aceasta singur, a făcut cu ochiul unei perechi de fete care se proţăpiseră în faţa scenei, doar ca să observe privirile îngrozite de pe feţele lor, să-şi coboare ochii şi să observe că pantalonii lui albi erau mânjiţi de sânge. A cântat apoi ultimul vers, a pus microfonul înapoi pe stativ şi, cu un zâmbet, un oftat şi un „ca să vezi...”, a început să tacteze – un, doi, trei, patru – tempoul următoarei piese.

Nopţi lungi, uşoare, de vară. Ca regulă generală, încăierările nu începeau înainte de zece. Doi băieţi, pricina fiind întotdeauna o fată. O fată cu care

cineva vorbise sau cu care dansase de prea multe ori sau puțin prea aproape. Ori poate că povestea începuse cu multă vreme înaintea acelei sâmbete, însă abia acum, ațâțat de alcool şi încurajat de cei din jur, conflictul dăduse în clocot. Uneori fata era doar un pretext găsit de doi băieți care voiau să se caftească – şi nu erau puțini. Băieți care credeau că se pricep la bătaie şi poate la nimic altceva şi care foloseau dansurile din Årtun ca arenă de luptă.

Desigur, alteori geloziile erau adevărate. De obicei asta se întâmpla când era implicat şi Carl, cu toate că el niciodată nu dădea primul cu pumnul. Noul Carl era prea dezarmant pentru asta, prea şarmant şi prea puțin important în ochii băieților duri pentru ca aceştia să-şi piardă timpul cu el. Cei care îl atacau pe Carl o făceau dintr-un impuls de moment. Uneori Carl nici măcar nu greşea cu ceva, poate doar le făcuse pe fete să râdă, poate fusese nițel mai romantic decât ar fi putut să fie iubitul câte uneia ori poate că fata se uitase în ochii lui albaştri – şi nimic mai mult. Asta pentru că fratele meu avea o iubită care era, nici mai mult nici mai puțin, decât fiica preşedintelui consiliului local. Carl n-ar fi trebuit să reprezinte un pericol, însă prin pâcla provocată de whisky lucrurile se vedeau diferit, iar tipii ăia voiau să-l învețe pe frate-miu, cu gura lui de aur, o lecție. Aşa că au început să lovească, au simțit cum se întărâtă şi mai rău în momentul în care Carl, încasând primul pumn, le-a adresat o privire aproape jignitor de surprinsă – şi au devenit aproape turbați văzând că nu se apără în niciun fel.

Aici interveneam de obicei eu.

Cred că adevăratul meu talent era acela de a *dezarma* atacatorii, de a-i opri să facă şi mai multe pagube, aşa cum dezamorsezi o bombă. Sunt un tip practic. Înțeleg cum funcționează lucrurile. Poate că aşa se explică talentul despre care vorbeam. Înțelegeam cum stau lucrurile cu centrul de greutate, cu masa, cu viteza – chestii din astea. Aşa că făceam tot ce era necesar pentru a-i opri pe cei care încercau să-l bată pe fratele meu mai mic. Doar ceea ce era *necesar,* nici mai mult, nici mai puțin. Dar, desigur, uneori este necesar *mai mult.* Un nas spart, câte o coastă sau o falcă rupte. Ăsta a fost un tip dinafara oraşului care îl lovise pe Carl cu putere în nas.

Am ajuns acolo repede. Îmi amintesc de pumnii însângerați, de sângele de pe mânecile cămăşii şi de cineva strigând la mine „Ajunge, Roy!”

Doar că nu, nu era de ajuns. Încă un pumn în fața însângerată a tipului de sub mine. Încă un pumn şi problema ar fi fost rezolvată pentru totdeauna.

— Vezi că vine şeful de post, Roy.

M-am aplecat şi am şoptit în urechea pe lângă care se prelingea sângele

în ambele direcții:

— Să nu te mai atingi vreodată de fratele meu, s-a-nțeles?

O privire sticloasă, golită din pricina alcoolului şi a durerii, mă țintuieşte, deşi pare îndreptată spre interior. Îmi ridic din nou pumnul. Capul de sub mine se clatină, încuviințează. Mă ridic în picioare, îmi scutur hainele de praf, mă duc la Volvoul 240 rămas cu motorul pornit şi deschid portiera din dreptul scaunului şoferului. Carl stă deja întins pe bancheta din spate.

— Nu-mi mânji husa cu sânge, spun eu, băgând maşina în viteză şi accelerând atât de tare, încât bucăți de gazon încep să sară prin aer în jurul nostru.

— Roy, aud un glas amețit după ce cotim de câteva ori pe străzi, ca să luăm drumul spre munte.

— Nu, spun eu. Nu-i voi spune nimic lui Mari.

— Nu la asta mă refeream.

— Îți vine să vomiți?

— Nu. Vreau să-ți spun ceva.

— Mai bine ai…

— Te iubesc, frate-miu.

— Carl, nu începe…

— Ba da! Eu sunt un prost şi un idiot, însă tu… pe tine nu te deranjează chestia asta, tu îți faci apariția şi *mă salvezi* de fiecare dată.

Acuma plânge.

— Roy, ascultă-mă… numai pe tine te am.

Mă uit la pumnul însângerat care ține volanul. Sunt alert şi simt cum sângele îmi circulă plăcut prin trup. L-aş mai fi putut lovi o dată. Tipul prăvălit la pământ, sub mine, era doar un nimeni gelos, un ratat, nu era nevoie de încă un pumn. Însă, Iisuse, cât de mult *îmi dorisem* s-o fac.

Am aflat mai târziu că tipul căruia îi dislocasem falca obişnuia să-şi facă apariția pe la petreceri unde lumea nu ştia cât de bine putea să se bată, apoi provoca câte un băiat, pe care îl tăbăcea temeinic. După ce am auzit că-i rupsesem falca, m-am aşteptat să fiu chemat la tribunal, însă nu am primit niciodată vreo citație. Şi-am auzit şi că tipul s-ar fi dus la şeful de post, iar acesta l-ar fi sfătuit s-o lase baltă, de vreme ce şi Carl se alesese cu o coastă ruptă, ceea ce nu era adevărat. Mai târziu mi-am dat seama că falca aia dislocată a reprezentat o bună investiție. Mi-a clădit o anumită reputație, aşa că adesea era de ajuns să-mi flexez muşchii în fața câte unui tip care se lua de Carl ca să-l fac să bată în retragere.

— Căcat, pufneşte Carl, cu voce emoționată şi beat, în timp ce stăm amândoi trântiți în pat acasă. Eu sunt un tip paşnic. Le fac pe fete să râdă. Însă băieții se supără iar apoi vii tu şi rezolvi situația pentru fratele tău. Ți-am făcut deja o grămadă de duşmani. Căcat, pufneşte Carl din nou. Îmi pare rău, urmează el lovind scândurile de sub salteaua mea. M-ai auzit? Îmi pare rău.

— Sunt nişte idioți, îi spun eu. Hai, culcă-te acum.

— Îmi pare rău!

— Am spus *culcă-te.*

— Da, da. OK. Dar, Roy…

— Mm…

— Mulțumesc. Mulțumesc pentru… pentru…

— Taci odată din gură, da?

— …pentru că eşti fratele meu. Noapte bună.

Tăcere. Apoi respirația regulată a tipului care doarme sub mine, în patul de jos. În afara oricărui pericol. Nimic nu e mai plăcut decât să auzi respirația fratelui tău mai mic, aflat în afara oricărui pericol.

La petrecerea care l-a făcut pe Carl să părăsească satul, să mă părăsească pe mine, nu s-a tras în schimb niciun pumn. Carl se îmbătase, Rod cântase răguşit, iar Mari plecase acasă. Oare se certase cu Mari? Tot ce se poate. Cum Mari era fiica preşedintelui consiliului local, nu era de mirare că era mai preocupată de aparențe decât Carl, însă probabil că se săturase să-l vadă bând prea mult la petreceri. Sau poate că Mari fusese nevoită să se trezească în zori ca să se ducă la biserică cu părinții sau ca să învețe pentru examene. Nu, nu era o tipă simandicoasă. Decentă, da, însă nu simandicoasă. Pur şi simplu nu voia să-i poarte de grijă lui Carl când se îmbăta, aşa că îi încredințase sarcina asta lui Grete, cea mai bună prietenă a ei, care fusese mai mult decât bucuroasă să accepte. Trebuia să fii chior să nu vezi că Grete era îndrăgostită de Carl, deşi era posibil ca Mari să n-o fi observat şi cu siguranță nu s-ar fi aşteptat la ce avea să urmeze. Mai precis, Grete – după ce îl sprijinise pe Carl să nu se prăbuşească pe ringul de dans, în vreme ce Rod îşi încheia recitalul, ca de obicei, cu piesa *Love Me Tender* – l-a tras pe Carl în crângul de mesteceni. Apoi şi-au tras-o stând sprijiniți de trunchiul unui copac. El spunea că nici măcar nu-şi dăduse seama ce se întâmpla şi că s-a trezit abia când a auzit cum jacheta ei matlasată se freca de scoarța copacului. Sunetul a încetat brusc în clipa în care pânza din care era făcută

jacheta s-a rupt şi firicelele de puf de gâscă cu care era umplută au început să plutească în jurul lor prin aer, ca nişte îngeri miniaturali. Aşa i-a descris el: nişte *îngeri miniaturali.* În liniştea aia, Carl şi-a dat seama că Grete nu scosese niciun sunet, fie pentru că nu voia să destrame vraja, fie pentru că nu obținea mare lucru de pe urma ei. Aşa că s-a oprit.

— I-am zis c-o să-i cumpăr o jachetă nouă, mi-a spus Carl a doua zi, din patul de jos. Dar ea mi-a zis că e în regulă, că o poate repara. Apoi am întrebat-o…

Carl a gemut, halena lui de bețiv umplând dormitorul.

— Am întrebat-o dacă nu vrea s-o ajut s-o coasă la loc.

Eu eram în patul de sus şi am râs până mi-au dat lacrimile. L-am auzit cum îşi trage plapuma peste cap. M-am aplecat peste marginea patului şi l-am întrebat:

— Şi acum ce-o să faci, Don Juan?

— Nu ştiu, am auzit glasul fratelui meu răzbătând prin plapumă.

— V-a văzut cineva?

Nu-i văzuse nimeni. Oricum, trecuse deja o săptămână şi nu se auzise prin sat vreo bârfă despre Grete şi Carl. Nici Mari nu auzise vreuna, pare-se. S-ar fi zis că fratele meu scăpase *basma curată.*

Doar că într-o zi Grete a venit în vizită. Eu şi Carl stăteam în grădina de iarnă când am zărit-o pe serpentina de la Geitesvingen, călare pe bicicletă.

— Căcat, a spus Carl.

— Probabil a venit să-şi caute jacheta de alpinist, am spus eu. Pe tine.

Carl m-a rugat să-l ajut, aşa că am ieşit şi i-am spus Gretei că fratele meu e răcit cobză. Foarte contagios. Grete s-a uitat la mine de parcă m-ar fi luat la țintă cu nasul ei enorm, asudat şi lucios. Apoi s-a întors şi a plecat. Atunci am văzut că-şi ținea jacheta matlasată pe portbagaj. Cusăturile semănau cu o cicatrice prelungă pe întreg spatele hainei.

A doua zi a revenit. Carl i-a deschis uşa şi, înainte ca el să apuce să spună ceva, Grete i-a mărturisit că-l iubeşte. El i-a răspuns că totul nu fusese decât o greşeală. Că făcuse o mare prostie. Că regreta nespus.

A doua zi a sunat Mari şi i-a spus că Grete îi povestise tot şi că ea nu putea rămâne combinată cu o persoană infidelă. Mai târziu Carl mi-a spus că Mari plânsese la telefon – dar că altfel fusese calmă – şi că el nu ştia ce să înțeleagă. Nu că Mari îl părăsise, ci că Grete îi povestise ce se petrecuse în crângul de mesteceni. Putea înțelege de ce Grete era supărată pe el – din pricina jachetei şi aşa mai departe. Răzbunare. Sigur, de ce nu? Dar să-ți

pierzi din cauza asta singura prietenă – nu se împuşcase singură în picior?

Eu nu aveam prea multe de spus despre lucrurile astea, însă m-am gândit la povestea unchiului Bernard despre *wreckers,* oamenii care pe vremea corăbiilor cu pânze le trimiteau marinarilor semnale false, atrăgându-i spre nişte recife periculoase, pentru ca mai apoi să poată prăda naufragiile. Acela a fost momentul în care am început s-o compar pe Grete cu un recif subacvatic. Unul care zace acolo, invizibil, aşteptând momentul în care ar putea sparge o cală. Într-un fel îmi părea rău de ea, pentru că fusese victima propriei pasiuni, însă şi ea o trădase pe Mari la fel de mult ca fratele meu. Eu văzusem ceva în ea ce Carl nu văzuse. O răutate ascunsă. Neplăcerea ei de a o da în bară era mai puțin importantă decât bucuria de a-i fi tras şi pe alții după ea. Asta este psihologia care stă îndărătul atacurilor armate în şcoli. Aici, diferența era că atacatorul încă era în viață. Sau cel puțin încă exista. Ca să dea foc oamenilor. Ca să le taie părul.

Câteva săptămâni mai târziu, pe nepusă masă, Mari a plecat din Os şi s-a mutat la oraş. Deşi ea avea să susțină că dintotdeauna intenționase să plece acolo la studii.

Şi doar la câteva săptămâni după asta – la fel de neaşteptat – Carl mi-a spus că primise o bursă ca să studieze finanțe şi antreprenoriat în Minnesota, Statele Unite.

— Păi, evident că nu poți refuza aşa ceva, am spus eu străduindu-mă să înghit nodul din gât.

— Probabil că nu, a confirmat el, părând încă nehotărât.

Fireşte că nu mă putea păcăli: se hotărâse de mult ce voia să facă.

În următoarele câteva zile am avut amândoi treabă până peste cap. Eu lucram de zor la benzinărie, în vreme ce el se pregătea intens de plecare, aşa că nu aveam mult timp să stăm de vorbă. L-am dus cu maşina la aeroport, un drum de câteva ore, însă ciudat a fost că nici pe drum n-am vorbit prea mult. Ploua cu găleata, iar zgomotul ştergătoarelor camufla tăcerea dintre noi.

Când ne-am oprit în fața uşilor terminalului de Plecări, am oprit motorul maşinii şi a trebuit să tuşesc o dată ca să-mi pot recăpăta glasul:

— Te vei întoarce?

— Ce? Bineînțeles, a mințit el adresându-mi un zâmbet cald, larg, şi îmbrățişându-mă.

Ploaia a continuat să toarne şi pe drumul de întoarcere.

Când am parcat maşina în curte, afară se întunecase, iar eu m-am întors la stafiile care bântuiau prin casă.

8

Carl se întorsese acasă. Era vineri seara, iar eu eram singur la benzinărie. Singur cu propriile gânduri, cum s-ar zice.

Când Carl a plecat în Statele Unite, m-am gândit că acolo va profita de talentele lui şi de notele bune, că va reuşi să scape din cloaca asta şi că-şi va lărgi orizonturile. M-am mai gândit şi că plecase ca să se descotorosească de amintiri, de umbrele care plutesc atât de greu şi împovărător deasupra familiei Opgard. Însă abia acum, când revenise acasă, mi-a trecut prin minte că gestul lui ar fi putut avea ceva de-a face cu Mari Aas.

Ea îl părăsise pe Carl pentru că el şi-o trăsese cu cea mai bună prietenă a ei, însă oare nu exista şi o posibilitate, cât de firavă, ca întâmplarea să-i fi oferit şi ei ocazia să plece? Îşi dorea ceva mai acătării decât un băiat de la ţară, decât un Opgard. Soţul pe care şi-l alesese părea să confirme acest lucru. Mari şi Dan Krane se întâlniseră în Oslo, la universitate. Amândoi erau membri activi ai Partidului Laburist, iar el provenea dintr-un cămin extrem de confortabil din cartierul de vest al oraşului. Dan obţinuse un post de redactor la *Gazeta de Os*. El şi Mari aveau deja doi copii şi îşi lărgiseră casa până când devenise mai mare decât cea principală, în care continuau să trăiască părinţii lui Mari. Reuşise să înăbuşe o bârfă răuvoitoare după care ea n-ar fi fost suficient de bună pentru Carl Opgard. Reuşise să se răzbune cu asupră de măsură.

În vreme ce problema lui Carl – cum să-şi recâştige onoarea pierdută şi prestigiul local – rămăsese la fel de presantă. Oare de-aia revenise acasă? Ca să-şi etaleze, ca pe nişte trofee, nevasta, Cadillacul, ca să construiască un hotel mai mare decât văzuseră vreodată oamenii de pe-aici?

Proiectul lui chiar era unul nebunesc şi aproape disperat. În primul rând datorită insistenţei de a-l construi în golul alpin, ceea ce însemna că ar fi trebuit construit un drum lung de câţiva kilometri. Şi asta ca să nu fie o minciună dacă şi-ar fi promovat investiţia ca „hotelul din vârf de munte", minciună pe care hotelurile construite sub golul alpin o foloseau copios. Iar în al doilea rând: cine urcă în creierul munţilor ca să stea într-o saună şi să facă baie într-o apă călâie ca pişatul? Nu fac asta deja oamenii care locuiesc prin oraşele şi localităţile de jos?

Iar în al treilea rând: Carl n-avea să convingă niciodată o mână de ţărani să-şi rişte fermele şi pământurile pentru un castel de nisip. Cum naiba să

reuşeşti să faci aşa ceva într-un loc în care scepticismul faţă de orice lucru nou-venit din afară – decât dacă nu cumva e o maşină Ford sau un film cu Schwarzenegger – este ceva ce ai supt de la ţâţa mamei, cum s-ar spune?

În ultimul rând exista, desigur, şi problema motivaţiei lui Carl. El spusese că voia să construiască un spa şi un hotel în vârf de munte care să plaseze satul pe hartă, salvându-l de la o moarte lungă şi tăcută.

Dar oare oamenii n-aveau să vadă ce se ascundea în spatele intenţiilor lui? N-aveau să-şi dea seama că voia să se pună el însuşi – Carl Opgard – pe un piedestal? De-asta se întorc oamenii ca el acasă, oameni care s-au realizat în lumea mare, în vreme ce acasă au rămas aceiaşi nepricopsiţi desfrânaţi care, părăsiţi fiind de fata preşedintelui consiliului local, s-au făcut nevăzuţi. Nu e nimic ca a fi recunoscut în locul natal – un loc despre care îţi imaginezi că este populat numai cu oameni care nu te înţeleg, dar care, în acelaşi timp, te înţeleg într-o manieră aşa epuizantă şi eliberatoare. „Te cunosc eu”, îţi zic ei, pe un ton pe jumătate ameninţător, pe jumătate încurajator, adică „ştim noi cine eşti tu de fapt”. Nu te poţi ascunde mereu în spatele minciunilor şi aparenţelor.

Mi-am petrecut privirea de-a lungul drumului principal, către piaţă.

Transparenţa. Asta e deopotrivă blestemul şi splendoarea satelor mici. Mai devreme sau mai târziu, totul va fi dat în vileag. Totul. Era un risc pe care Carl era dispus să şi-l asume pentru şansa de a-şi vedea statuia înălţată în piaţă, genul de posteritate care de obicei este rezervat preşedinţilor, predicatorilor şi cântăreţilor de muzică de dans.

M-am întrerupt din gânduri în momentul în care s-a deschis uşa şi-a intrat Julie.

— Ai început să preiei *tu* turele de noapte? a întrebat ea cu glas tare, dându-şi ochii peste cap şi exagerându-şi surprinderea.

Îşi mesteca sonor guma, legănându-se de pe un picior pe celălalt. De data aceasta se înţolise mai bine. O geacă scurtă peste un tricou mulat, mâini încrucişate la piept, mai mult machiaj decât de obicei. Nu se aşteptase să mă găsească acolo şi devenise conştientă că o vedeam în acest nou rol – de gagică ieşită vineri seara cu gaşca ei de vitezomani – şi se comporta cu mai multă băgare de seamă. Eu n-aveam nicio problemă, însă era limpede că ea nu se simţea confortabil.

— Egil nu se simte bine, am spus.

— Atunci ar fi trebuit să suni pe altcineva, a răspuns ea. Pe mine, de pildă. Nu tu ar trebui să…

— A fost din scurt, i-am luat eu vorba din gură. E-n regulă. Cu ce te pot servi, Julie?

— Cu nimic, a spus ea oprindu-se din vorbit ca să spargă un balon de gumă de mestecat. Trecusem doar să-l salut pe Egil.

— OK, o să-i transmit mesajul, o să-i zic că ai trecut pe aici.

S-a uitat la mine, continuând să mestece. Avea ochi sticloşi. Îşi revenise uşor din surpriza inițială, iar acum redevenise fata cea dură.

— Roy, voi ce făceați vineri seara pe vremea când erați puşti?

Bălmăjea uşor cuvintele şi-am bănuit că se drogase într-una dintre maşini.

— Dansam, am răspuns eu.

A căscat ochii uluită:

— Dansați?

— Se poate spune şi aşa.

Afară o maşină a început să-şi tureze motorul. Un zgomot de animal de pradă nocturn. Sau un fel de strigăt de împerechere. Julie s-a uitat peste umăr, în direcția uşii, prefăcându-se uşor iritată. Apoi s-a întors cu spatele la casa de marcat, şi-a pus mâinile pe tejghea, făcând geaca scurtă să i se ridice şi mai mult, a tras aer în piept şi a sărit, aşezându-se cu fundul pe tejghea.

— Ai fost cu multe fete, Roy?

— Nu, am răspuns eu verificând imaginile de la camerele de supraveghere din zona pompelor.

Când le spun oamenilor că în fiecare sfârşit de săptămână există cel puțin câte un automobilist care îşi face plinul şi pleacă fără să plătească, se arată şocați şi spun că proprietarii cabanelor sunt o şleahtă de bandiți. Iar eu le spun că, dimpotrivă, proprietarii cabanelor sunt bogați şi de-aia nu se gândesc la bani. Că în nouă din zece cazuri, când le trimitem note verbale la adresele corespunzătoare plăcuțelor de înmatriculare, primim suma datorată până la ultimul bănuț, însoțită de câteva scuze sincere şi de mențiunea că uitaseră pur şi simplu să plătească. Aceşti clienți nu stătuseră niciodată, ca tata, Carl sau ca mine, cu ochii pe afişajul pompei în timp ce făceam plinul Cadillacului, privind sute de coroane cum dispar, împreună cu toate celelalte lucruri pe care le-am fi putut cumpăra cu aceiaşi bani: CD-uri, o pereche nouă de pantaloni, călătoria de-a lungul Statelor Unite despre care ne tot vorbea tata.

— Da' de ce nu? s-a mirat Julie. Vreau să spun, eşti un tip supersexy,

ştii? a continuat ea cu un chicotit.

— Probabil că pe vremea aia nu eram, i-am răspuns.

— Dar acum? De ce nu ai o iubită?

— Am avut una, am spus eu terminând de spălat nişte tăvi pentru mâncare.

Afacerea mersese bine, însă acum turiştii de weekend se retrăseseră în cabanele lor şi n-aveam să-i mai vedem decât când ar fi pornit înapoi spre casă.

— Ne-am cununat când aveam nouăsprezece ani. Doar că ea s-a înecat în timpul lunii de miere.

— Ce?! a exclamat Julie, deşi ştia că totul e o scorneală.

— A căzut peste bordul velierului meu, în Pacific. Probabil că băuse prea multă şampanie. A bolborosit că mă iubeşte, apoi au înghițit-o apele.

— Şi tu nu te-ai aruncat după ea?

— Un velier ca al meu înaintează mai repede decât ai putea înota. Ne-am fi înecat amândoi.

— Nu contează, doar o iubeai.

— Da, aşa că i-am aruncat un colac de salvare.

— Bine, în regulă atunci, a comentat Julie, aplecându-se în față şi sprijinindu-se cu podul palmelor de tejghea. Şi ai putut să-ți vezi mai departe de viață, după ce ai pierdut-o?

— E uimitor cu cât de puține lucruri ne putem descurca în viață, Julie. Aşteaptă numai şi-ai să vezi.

— Nu, a spus ea pe un ton voalat. N-am de gând să aştept să văd. Am de gând să obțin tot ce-mi doresc.

— OK. Şi ce anume îți doreşti?

Întrebarea mi-a ieşit pe buze automat. Leneş şi neatent, aruncasem pur şi simplu mingea peste fileu. Aş fi putut să-mi muşc limba în clipa în care am zărit privirea ei piezişă îndreptată asupra mea şi zâmbetul stânjenit.

— Asta înseamnă probabil că te uiți la mult porno. De vreme ce fata visurilor tale s-a înecat. Dacă avea nouăsprezece ani, ce faci, cauți tipe de nouăsprezece ani pe net? Din alea cu țâțe mari?

Mi-a luat prea mult timp să-i răspund şi mi-am dat seama că ezitarea mea o făcuse, desigur, să creadă că tocmai pusese punctul pe „i”. Asta m-a făcut să mă bâlbâi şi mai mult. Conversația noastră deraiase deja. Ea avea şaptesprezece ani, eu eram şeful pe care se hotărâse că-l vrea, iar acum iat-o: un pic pilită, puțin prea îndrăzneață, jucând un joc pe care credea că-l

poate controla din simplul motiv că-i mersese cu puştii care stăteau afară, în maşinile lor, aşteptând-o. I-aş fi putut spune toate acestea, regăsindu-mi mândria, însă n-aş fi făcut altceva decât să împing o adolescentă ameţită de şampanie peste bordul velierului. Aşa că am preferat să mă uit după colacul de salvare – atât al ei, cât şi al meu.

Iar colacul de salvare şi-a făcut apariţia când s-a deschis uşa benzinăriei. Julie s-a grăbit să coboare de pe tejghea.

În pragul uşii stătea un bărbat. Nu l-am putut identifica imediat, însă cum în curtea benzinăriei nu oprise nicio maşină, mi-am dat seama că trebuia să fie localnic. Bărbatul era adus de spate, iar obrajii supţi îi făceau capul să semene cu o clepsidră. Câteva şuviţe de păr îi împodobeau capul altminteri pleşuv.

Se oprise acolo, în pragul uşii. S-a uitat la mine, dând de înţeles că ar fi preferat să se întoarcă şi să plece. Poate că era unul dintre tipii pe care îi caftisem pe peluza din faţa casei de cultură din Årtun – unul care mă ţinuse minte, care nu uitase. În clipa următoare l-am văzut cum se îndreaptă ezitant către raftul cu CD-uri. A început să le răsfoiască, aruncând din când în când câte o privire spre mine şi Julie.

— Cine mai e şi ăsta? am întrebat-o eu în şoaptă.

— Tatăl Nataliei Moe, mi-a răspuns Julie la fel de şoptit.

Tinichigiul. Desigur. Se schimbase. Se cocârjase, cum s-ar zice. Poate că era bolnav. Îmi amintea de unchiul Bernard pe patul de moarte.

Moe s-a apropiat de noi şi a pus CD-ul pe tejghea. *Roger Whittaker's Greatest Hits.* La promoţie. Părea uşor stânjenit, de parcă n-ar fi fost prea mândru de propriile gusturi muzicale.

— Treizeci de coroane, am zis eu. Card sau…?

— Cash, a răspuns Moe. Egil nu lucrează azi?

— Nu se simte bine. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Moe părea că ezită să răspundă.

— Nu, a spus el în cele din urmă, luând CD-ul şi restul de pe tejghea şi îndepărtându-se.

— Iisuse, a pufnit Julie sărind din nou cu fundul pe tejghea.

— Iisuse *ce?*

— Păi, n-ai văzut? S-a făcut că nu mă cunoaşte.

— N-am observat decât că părea stresat şi parcă ar fi vrut să fie Egil de serviciu. Cine ştie ce voia să cumpere de la el.

— Ce vrei să zici?

— Nimeni nu iese din casă să vină aici vineri seara doar pentru că şi-a dat brusc seama că cel mai important lucru din lume este să-l asculte pe Roger Whittaker. Nu CD-ul l-a făcut să se simtă stânjenit, pentru că l-a ales pur şi simplu pe cel mai ieftin.

— Atunci poate că voia să cumpere prezervative şi s-a jenat de mine, a început Julie să râdă, de parcă şi ea ar fi trecut cândva printr-o situație asemănătoare. Probabil că are o aventură. E în familie.

— Hai, termină, i-am spus.

— Sau poate că voia să cumpere nişte antidepresive pentru că e falit. Nu l-ai văzut cum se holba la medicamentele de pe raftul din spatele tău?

— Vrei să spui că-şi imaginează că avem ceva mai tare decât nişte analgezice? Habar n-aveam că e falit.

— Iisuse, Roy. De fapt, tu oricum nu stai de vorbă cu oamenii, aşa că e normal ca nici ei să nu-ți spună nimic.

— Tot ce se poate. Dar tu nu ieşiseşi în seara asta să te bucuri de propria tinerețe?

— Tinerețe! a pufnit ea rămânând aşezată pe tejghea.

Îmi dădea impresia că se străduieşte să găsească un pretext să rămână.

Un balon de gumă de mestecat s-a umflat sub nasul ei, apoi s-a spart cu un zgomot de pistol de avertizare.

— Simon zice că hotelul arată ca o fabrică. Şi că nimeni n-o să investească în el.

Simon Nergard era unchiul lui Julie. Îmi aminteam precis că îl bătusem şi pe el. Era un tip dur, cu o clasă înaintea mea, care luase lecții de box, chiar avusese câteva meciuri în oraş. Carl dansase cu o fată pe care o plăcea el – şi asta fusese de ajuns. O mulțime de curioşi se adunaseră în jurul locului în care Simon îl ținea pe Carl de ceafă, moment în care mi-am făcut şi eu apariția întrebând ce se întâmplase. Mi-am înfăşurat o eşarfă în jurul pumnului şi m-am repezit la Simon chiar în clipa în care încerca să-mi răspundă. Am simțit cum i se mişcă dinții în gingii. Simon a început să se clatine şi să scuipe sânge, uitându-se la mine mai degrabă uimit decât înfricoşat. Oamenii care fac arte marțiale trăiesc cu impresia că există nişte reguli, de-asta pierd. Doar că Simon nu se dăduse bătut. A început să țopăie în fața mea ținându-şi pumnii ridicați în dreptul bărbiei, în gardă. I-am tras un şut în genunchi şi a încetat să mai țopăie. Apoi i-am mai tras un şut în coapsă şi am văzut cum cască ochii din pricina şocului. Probabil că nu se gândise niciodată ce se întâmplă când nişte muşchi atât de mari încep să

sângereze intern. Nu se mai putea mişca deloc. Stătea pur şi simplu acolo şi aştepta să fie căsăpit, ca un pluton încercuit, ai cărui soldați sunt hotărâți să lupte până la ultimul om. Doar că nu l-am lăsat să se bucure de dubioasa onoare a unei bătăi zdravene. I-am întors spatele, m-am uitat la ceasul de la mână – de parcă ar fi trebuit să ajung la o întâlnire şi aş mai fi avut destul timp – şi m-am îndepărtat. Mulțimea a început să-l îndemne pe Simon să se ia după mine. Însă oamenii nu ştiau ce ştiam eu, şi anume că Simon nu mai era în stare să facă nici măcar un pas. Aşa că au început să se răstească la el, maimuțărindu-l şi ridiculizându-l şi *acest* lucru – nu cei doi dinți prea albi pe care şi i-a pus la dentist – a fost felul în care l-am însemnat în noaptea aia.

— Unchiul tău pretinde că ar fi văzut desenele?

— Cunoaşte un tip care lucrează la banca din oraş şi care le-a văzut. Zice că arată ca o fabrică de celuloză.

— Celuloză, am repetat eu. În golul alpin. Interesant.

— Ce?

Afară s-a auzit duduitul unui motor, apoi răspunsul altuia.

— Băieții-testosteron te cheamă, am spus eu. O să vezi cum scad emisiile de carbon dacă te întorci afară la ei.

Julie a gemut.

— Sunt atât de copilăroşi, Roy.

— Atunci du-te acasă şi ascultă asta, am spus eu întinzându-i una dintre cele cinci copii ale albumului *Naturally* al lui JJ. Cale, pe care în cele din urmă fusesem nevoit să-l scot din raftul cu CD-uri. Îl comandasem special, fiind convins că oamenilor din sat o să le placă solourile lui discrete şi minimaliste de chitară blues.

Dar Julie avea dreptate: nu stăteam de vorbă cu oamenii, nu-i cunoşteam. A luat CD-ul, a coborât mofluză de pe tejghea şi s-a îndreptat către uşă, apoi mi-a arătat degetul mijlociu, unduindu-şi în acelaşi timp curul ademenitor şi scandalos, cu toată inocența rece şi calculată de care numai o adolescentă de şaptişpe ani e în stare.

Apoi m-am gândit – habar n-aveam de ce – că acum ea era un pic mai puțin inocentă decât fusese cu un an în urmă, când începuse să lucreze la benzinărie. Ce naiba era cu mine? Nu mă mai gândisem la Julie în felul acela – niciodată. Sau mă gândisem? Nu. De vină trebuie să fi fost momentul în care îşi pusese mâinile la spate ca să se salte cu fundul pe tejghea, felul în care i se deschisese geaca, prelingându-i-se pe lângă sânii

ale căror sfârcuri se zăreau prin sutien şi tricou. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fata asta avusese sâni mari de la treisprezece ani, iar eu nu mă gândisem niciodată la ei – aşa că ce naiba se întâmplase acum? Nu eram un tip obsedat de țâțe şi niciunul atras de adolescente, nu căutasem pe net nici țâțe mari, nici porno cu adolescente.

Şi ăsta nu era singurul mister.

Mai fusese şi expresia aia ruşinată. Nu cea de pe chipul lui Julie în clipa în care crezuse că am surprins-o în postura ei de vineri seara, înhăitată cu gaşca de vitezomani. Nu. Mă refer la expresia de pe chipul tinichigiului. Privirea lui Moe, plimbându-se în zigzag, ca o molie. Încercând să evite privirea mea. Julie spusese că privirea lui Moe tot revenea la rafturile din spatele meu. Deodată am început să bănuiesc ceva, însă am alungat imediat gândul. Doar că a revenit imediat, ca punctul alb pe ecranul jocului de tenis cu care eu şi Carl obişnuiam să ne jucăm după ce în sat şi-a făcut apariția primul şi ultimul joc electronic; cineva îl aşezase în cofetărie, lângă automatul de înghețată. Tata ne ducea cu maşina până acolo, după care aşteptam la coadă, iar el se uita la noi de parcă tocmai ne dusese la Disneyland.

Mai văzusem genul ăla de ruşine. Acasă. În oglindă. Îl recunoşteam. O ruşine care nu putea fi mai adâncă de-atât. Şi nu pentru că păcatul care o provocase ar fi fost aşa de abject sau de neiertat, ci pentru că fusese comis din nou. În pofida faptului că fața din oglindă îți jură că asta este ultima dată când îl comiți, el se repetă, se tot repetă. O ruşine cauzată de actul în sine, dar nu numai, o ruşine cauzată de propria ta slăbiciune, când faci ceea ce nu doreşti să faci. Dacă ar fi fost ceva ce ți-ai dori să faci, atunci ai fi putut măcar arunca vina pe natura ta malefică.

9

Sâmbătă dimineață, Markus a preluat benzinăria iar eu am pornit-o la deal, cu maşina în viteza a doua. M-am oprit în fața casei şi am turat de câteva ori motorul, ca să-i anunț pe cei doi că mă întorsesem.

Carl şi Shannon stăteau în bucătărie studiind planurile hotelului şi discutând despre prezentarea proiectului.

— Simon Nergard e de părere că n-o să investească nimeni, am spus eu cu un căscat, sprijinindu-mă de cadrul uşii. A auzit asta de la un tip care lucrează la bancă şi care a văzut planurile.

— Iar eu am vorbit cu cel puțin şase oameni care au spus că le place planul, a răspuns Carl.

— Aici, în sat?

— În Toronto. Oameni care ştiu despre ce vorbesc.

Am dat din umeri:

— Oamenii pe care va trebui să-i convingi nu locuiesc în Toronto şi nu ştiu despre ce vorbesc. Succes. Mă duc să mă bag în pat.

— Jo Aas a fost de acord să se întâlnească azi cu mine, a spus Carl.

M-am oprit:

— Zău?

— Da. Am întrebat-o pe Mari la petrecerea de bun venit dacă mi-ar putea aranja o întâlnire cu el.

— Excelent. De aia ai invitat-o?

— Şi de aia. Mai voiam ca ea şi Shannon să se cunoască. De vreme ce vom locui aici, m-am gândit că ar fi mai bine ca fetele astea două să nu se încrunte una la alta când se întâlnesc pe stradă. Şi ştii ce? a întrebat el, punându-i lui Shannon o mână pe umăr. Cred că fata mea a reuşit s-o topească pe regina de gheață.

— S-o topească? s-a mirat Shannon dându-şi ochii peste cap. Dragule, femeia aia mă urăşte. Am dreptate, Roy?

— Hmm, am făcut eu. Te-ar fi urât şi mai mult dacă nu făceai trucul ăla cu pozele gemenilor.

Pentru prima dată de la venirea ei, m-am uitat direct la Shannon. Purta un halat mare, alb, şi avea părul încă ud după duş. Înainte nu îşi arătase porțiuni prea mari de piele, pentru că purta mereu pulovere şi pantaloni negri, însă acum se vedea că pielea de pe picioarele ei suple şi de pe gât era

la fel de albă şi de perfectă ca cea de pe obraji. Părul ud părea acum mai întunecat şi mai puţin lucios, cu o nuanţă ca de rugină. Privind-o, am descoperit ceva ce nu observasem înainte: puzderia de pistrui deschişi la culoare din jurul nasului. Shannon zâmbea, însă chipul ei exprima şi altceva – durerea unei fiinţe rănite. Oare spusese Carl ceva nelalocul lui? Oare spusesem eu ceva aiurea? Desigur, putea fi vorba despre faptul că sugerasem că ar fi dat dovadă de ipocrizie când se prefăcuse că gemenii lui Mari sunt fantastici, însă ceva îmi spunea că nu era genul de om care să aibă probleme în a se recunoaşte capabil de o asemenea ipocrizie. O fată ca Shannon, intuiam eu, face tot ce-şi doreşte fără să ceară voie nimănui.

— Shannon a spus că vrea să ne gătească ceva norvegian în seara asta, a spus Carl. Eu mă gândeam…

— Şi la noapte voi fi de serviciu, am răspuns eu. S-a îmbolnăvit cineva.

— Da? a ridicat Carl o sprânceană. Parcă aveai la dispoziţie cinci oameni capabili să-i ţină locul?

— Nimeni n-ar putea să se descurce, am spus eu. E weekend şi cam din scurt.

Mi-am desfăcut larg braţele, dând de înţeles că asta-i soarta unui şef de benzinărie: trebuie să poată să ţină locul tuturor celorlalţi. Mi-am dat seama că fratele meu nu credea nicio iotă. Asta e problema cu fraţii: aud fiecare notă falsă – însă ce altceva le-aş fi putut spune? Că nu puteam dormi pentru că îi auzeam pe ei cum şi-o trag?

— Mă duc să trag puţin pe dreapta.

M-a trezit un zgomot. Nu fusese neobişnuit de puternic, dar aici sus nu auzim prea multe zgomote şi, în plus, nu era un zgomot tipic pentru zonă şi poate de-asta creierul meu nu reuşise să-l ignore.

Era un fel de bâzâit continuu, ceva între o viespe şi o motocositoare.

Am aruncat o privire pe fereastră. M-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat în grabă şi am coborât precipitat scările, apoi am început să mă îndrept uşor spre Geitesvingen.

I-am găsit pe şeful de post Kurt Olsen, împreună cu Erik Nerell şi cu un tip care ţinea în mână o telecomandă cu antene. Cu toţii se uitau la obiectul care mă trezise pe mine din somn: o dronă albă, de mărimea unei farfurii mari, care plutea cam la un metru deasupra lor.

— OK, am spus eu, ca să le atrag atenţia că sunt de faţă. Căutaţi afişe cu întâlnirea investitorilor?

— Bună dimineața, Roy! m-a salutat şeful de post, fără să atingă țigara care i se mişca între buze în ritmul cuvintelor.
— Ăsta e un drum privat, dacă nu ştiați, am spus eu, legându-mi cureaua, gest pe care, în grabă, uitasem să-l fac. Aşa că totul e în regulă, nu-i aşa?
— Păi, există chestii private şi chestii private.
— A, da? m-am mirat eu, dându-mi seama că aş fi făcut bine să mă calmez.
Dacă n-aş fi avut grijă, m-aş fi ambalat prea mult.
— Dacă ar fi fost un drum public, poate că ministerul de resort s-ar fi îndurat să pună un parapet de protecție, nu credeți?
— Da, Roy. Însă toată zona de aici este considerată sălbăticie, aşa că publicul are drept de trecere.
— Eu vorbesc despre afişe, nu despre dreptul vostru de a sta unde stați. Tocmai am ieşit din tura de noapte, aşa că dacă aveați de gând să mă treziți cu drona aia măcar m-ați fi putut avertiza.
— Te-am fi putut, a repetat şeful de post Olsen. Doar că noi nu intenționam să deranjăm pe nimeni, Roy. Nu ne ia mult, trebuie să facem doar câteva fotografii. Dacă hotărâm că este suficient de sigur să revenim şi să coborâm câțiva oameni acolo, atunci sigur te anunțăm în avans.
Când a terminat de vorbit, Olsen s-a uitat la mine. Privirea lui nu era una rece. Pur şi simplu mă observa, de parcă m-ar fi fotografiat – ca drona care între timp se făcuse nevăzută dincolo de marginea drumului, făcând sute de fotografii jos, în Huken. Am clătinat din cap, străduindu-mă să arborez o mină cât mai inexpresivă.
— Îmi pare rău, a continuat Olsen. Ştiu că treaba asta e… delicată, a zăbovit el asupra cuvântului, ca un preot. Ar fi trebuit să te previn, dar uitasem cât de aproape este drumul de prăpastie. Ce pot să zic? Te poți bucura că banii contribuabililor sunt folosiți ca să se stabilească cu precizie cum s-a întâmplat accidentul. Cu toții dorim să aflăm.
„Cu toții?”, am bombănit eu în gând. „Poate vrei să spui «tu». E aceeaşi veche obsesie, Kurt Olsen: vrei să rezolvi ceva ce tatăl tău n-a reuşit să rezolve.”
— Bine, am spus în schimb. Ai dreptate, este o problemă delicată. Eu şi Carl ştim în mare cam ce s-a întâmplat, aşa că ne-am străduit mai mult să uităm, decât să înțelegem fiecare detaliu.
„Fii calm. Aşa, da. Aşa.”
— Fireşte, a spus Olsen.

Drona şi-a făcut din nou apariţia. S-a oprit, plutind în aer şi bâzâindu-ne în urechi. Apoi s-a apropiat de noi şi a aterizat în mâna tipului care mânuia telecomanda ca şoimii pe care îi văzusem pe YouTube cum aterizează pe mănuşa stăpânului lor. Era ceva neplăcut, ca într-un film science-fiction despre un stat fascist, în care un Big Brother îţi urmăreşte toate mişcările şi tu ştii că tipul care mânuieşte telecomanda are sub piele o întreagă reţea de fire electrice.

— Hai că n-a durat mult, a spus şeful de post aruncându-şi ţigara pe jos şi călcând pe ea.

— Aerul ăsta rarefiat goleşte mai repede bateriile, a spus tipul cu drona.

— Dar a reuşit să facă măcar câteva fotografii?

Tipul cu drona şi-a atins ecranul telefonului mobil – şi imediat toată lumea s-a adunat în jurul lui.

Lumina fusese insuficientă şi sunet n-avea, aşa că înregistrarea era granulară. Sau poate că înregistrase şi sunetul, dar atât de tăcut era totul acolo jos. Epava Cadillacului DeVille al tatei arăta ca un gândac care căzuse pe spate şi murise în locul acela, agitându-şi inutil picioarele prin aer până când trecuse un călător pe-acolo şi-l călcase fără să vrea. Şasiul şi roţile îndreptate în sus, toate ruginite şi năpădite parţial de vegetaţie, păreau neafectate de accident, însă faţa şi spatele maşinii se boţiseră de parcă ar fi trecut prin presa de maşini a lui Willumsen. Poate din pricina nemişcării şi a întunericului de acolo imaginile îmi aminteau de un film documentar, pe care îl văzusem cândva, despre nişte scafandri care coborau până la epava Titanicului. Poate că de vină era că revedeam Cadillacul, o altă epavă cu forme frumoase rămasă dintr-un timp revolut, o altă poveste despre moarte subită transformată într-o tragedie şi povestită atât de des încât, de-a lungul anilor, în imaginaţia mea şi-a altora, ajunsese să pară ceva care trebuia să fie acolo, ceva scris în stele. Ceva spectaculos fizic şi metaforic, presupusa invincibilitate a maşinăriei fiind contrazisă în momentul prăbuşirii în abis. Imagini ale momentului aşa cum se petrecuse, spaima pasagerilor în clipa în care şi-au dat seama ce urmează: moartea. Dar nu o moarte de oameni bătrâni, nu o viaţă care se fărâmiţează treptat, ci o despărţire neanunţată, bruscă, un şir de coincidenţe criminale. M-am cutremurat.

— Pe versant sunt destui bolovani care ar putea să se desprindă, a observat Erik Nerell.

— Ar fi putut să se desprindă şi să se rostogolească la vale acum o mie de ani sau o sută, a răspuns Kurt Olsen. Nu există niciunul căzut pe maşină.

Şi nici pe şasiu nu văd vreo urmă de izbitură, aşa că din câte ne putem da seama nici măcar un bolovan nenorocit n-a căzut acolo după cel care l-a lovit pe alpinist.

— Nu mai e alpinist, a comentat Nerell, uitându-se în continuare la ecranul telefonului mobil. Acum mâna îi atârnă într-o parte şi e doar pe jumătate de mare cât era. Ia analgezice de ani întregi. Doze suficient de mari ca să doboare un cal.

— Dar măcar e în viață, l-a întrerupt Olsen nerăbdător.

Obrajii îi dogoreau. Oare când spusese „în viață" se gândise la pasagerii Cadillacului? Nu, era pur şi simplu o vorbă care îi ieşise pe gură. Şi totuşi parcă mai era ceva. Oare se gândise la bătrânul şef de post? La Sigmund Olsen – propriul lui tată?

— Aproape tot ce va ajunge să se prăvălească de pe versantul ăsta va lovi maşina, a spus Olsen arătând către ecranul telefonului. Cu toate astea, caroseria este năpădită de muşchi. Nicio zgârietură. Ceea ce ne dezvăluie o întreagă istorie. Putem învăța de la istorie. Liniile care pot fi urmărite înapoi pot fi urmărite şi înainte.

— Asta până îți zdrobeşte o piatră umărul, am comentat eu. Sau capul.

L-am văzut pe Erik Nerell cum dă agale din cap, scărpinându-şi bărbia. Olsen se îmbujorase şi mai tare.

— Cum spuneam, noi auzim tot timpul cum se prăvălesc pietre în Huken.

Eu mă uitam la Olsen, însă în mod evident cuvintele pe care le rosteam îi erau adresate lui Erik Nerell. El era cel care urma să devină tată. El era expertul responsabil cu redactarea unui raport care să recomande sau nu trimiterea unei echipe care să cerceteze epava. Olsen nu îi putea nesocoti sfatul fără să-şi piardă slujba dacă cumva se întâmpla ceva.

— Poate că pietrele nu lovesc epava direct, am spus eu, ci cad lângă ea. Adică în locul în care s-ar afla oamenii trimişi acolo?

Nu mai era nevoie să răspundă. Observasem deja cu colțul ochiului că această bătălie fusese deja câştigată.

Am rămas la Geitesvingen în vreme ce se îndepărta sunetul maşinilor cu care veniseră. M-am uitat la un corb plutind prin aer şi am aşteptat până când totul s-a cufundat din nou în tăcere.

Când am intrat în casă, Shannon, îmbrăcată ca de obicei în negru, stătea sprijinită de blatul de bucătărie. Încă o dată m-a surprins că, în pofida hainelor care o făceau să semene mai degrabă cu un băiat slăbănog, degaja

o feminitate distinctă. Îşi încălzea palmele micuțe ținându-şi-le lipite de o ceaşcă aburindă peste buza căreia atârna ața pliculețului de ceai.

— Cine a fost? a întrebat ea.

— Şeful de post. Vrea să cerceteze epava. Crede că trebuie să afle de ce s-a prăbuşit tata peste marginea drumului, în Huken.

— Şi nu trebuie?

Am dat din umeri.

— Eu am văzut totul. A frânat prea târziu. Acolo trebuie să frânezi la timp.

— „Trebuie să frânezi la timp”, a repetat ea dând agale din cap, asemenea unui fermier.

Părea că începuse să ne imite şi gesturile, ceea ce m-a făcut să mă gândesc încă o dată la filmele alea science-fiction.

— Carl zice că e imposibil să recuperezi epava. Pe tine te deranjează să ştii că zace acolo?

— În afara faptului că poluează zona? Nu.

— Nu? s-a mirat ea, ridicând cana cu ambele mâini şi sorbind o gură de ceai. De ce nu?

— Dacă ar fi murit în patul de două persoane, nu l-am fi aruncat nici pe acela.

Shannon a zâmbit.

— Şi chestia asta vine din sentimentalism sau dimpotrivă?

Am zâmbit şi eu. Abia dacă îi mai observam pleoapa leneşă. Sau poate că acum nu-i mai atârna atât de jos ca în ziua în care sosise, când probabil fusese obosită după drum.

— Eu cred că circumstanțele de natură practică ne dictează viața emoțională mai mult decât ne închipuim, am spus eu. Chiar dacă în romane e vorba despre iubiri imposibile, nouă din zece oameni se îndrăgostesc de persoane despre care ştiu că le sunt accesibile.

— Eşti sigur?

— Opt din zece, m-am corectat eu.

Cum stăteam lângă ea, mi-am dat seama că mă urmărea cum folosesc lingurița gradată ca să măsor cantitatea de cafea pe care o aruncam în ibric.

— Suntem nişte ființe practice şi-n moarte, şi-n iubire, am spus. Aşa merg lucrurile când ai opțiuni limitate – cum au oamenii aici. Probabil că pentru tine nu e ceva normal.

— De ce n-ar trebui să fie normal?

— Barbados este o insulă bogată, spuneai. Conduceai un Buick, te-ai dus la universitate. Te-ai mutat la Toronto.

Înainte să-mi răspundă, mi s-a părut că are un moment de ezitare:

— Se numeşte mobilitate socială.

— Vrei să spui că ai crescut în sărăcie?

— Da şi nu, a răspuns ea, după care a tras adânc aer în piept. Sunt un *redleg.*

— *Redleg?*

— Probabil ai auzit de albii din pătura de jos care trăiesc în zona munților Apalaşi din Statele Unite. De cei cărora li se zice *hillbillies?*

— Filmul *Deliverance.* Banjouri şi incesturi.

— Ăsta e clişeul, da. Din păcate conține o fărâmă de adevăr, ca în cazul redlegşilor, albii din pătura de jos din Barbados. Redlegşii sunt urmaşii irlandezilor şi scoțienilor care au sosit pe insulă în secolul al şaptesprezecelea, mulți dintre ei fiind criminali condamnați, ca cei din Australia. De fapt erau folosiți ca sclavi şi ei au constituit forța de muncă până când Barbados a început să importe sclavi din Africa. Doar că, odată ce sclavia a fost abolită, iar descendenții africanilor au început să acceadă în păturile superioare ale societății, cei mai mulți dintre redlegşi au rămas înapoiați. Majoritatea locuim în favele. *Rønner* cred că le spuneți voi în norvegiană. Suntem o societate aflată la marginea societății, înglodată în sărăcie. Zero educație, alcoolism, incesturi, boli. Redlegşii din St John sau Barbados rareori dețin ceva, cu excepția celor care au ferme sau mici magazine de la care se aprovizionează negrii mai bogați. Alți redlegşi trăiesc din ajutoarele sociale, finanțate de bajanerii{14} negri sau mulatri. Ştii după ce ne poți recunoaşte? După dinți. Dacă ne-au mai rămas câțiva în gură, atunci vei vedea că de obicei sunt maro din pricina… *decay?* a încheiat ea folosind cuvântul englezesc pentru „carii”.

— *Råte,* i-am amintit eu cuvântul norvegian. Însă dinții tăi sunt…

— Am avut noroc cu o mamă care a avut grijă să primesc mâncare adevărată şi să mă spăl pe dinți în fiecare zi. A făcut tot posibilul să duc o viață mai bună. Când a murit ea, cea care a preluat această sarcină a fost bunica.

— Iisuse, am exclamat eu negăsind altceva de spus.

Shannon a suflat în ceai.

— Noi, redlegşii, suntem dovada faptului că nu doar negrii şi hispanicii nu reuşesc să scape de sărăcie.

— Bine cel puțin că tu ai reuşit să scapi.

— Da, şi sunt suficient de rasistă să cred că m-au ajutat genele mele africane.

— Tu. Africană?

— Atât mama, cât şi bunica, erau amândouă afro-bajanere.

Văzând expresia mea incredulă, Shannon a izbucnit în râs.

— Părul şi pielea le moştenesc de la un redleg irlandez care a murit înecat în alcool înainte să împlinesc trei ani, a spus ea dând din umerii ei înguşti. Chiar dacă bunica şi mama locuiau în St John şi se măritaseră una cu un irlandez, cealaltă cu un scoțian, eu nu am fost niciodată socotită o redlegsă adevărată. Poate şi pentru că dețineam puțin pământ, dar mai ales după ce m-am înscris la Universitatea Indiilor de Vest din Bridgetown. Nu eram doar prima persoană din familia mea care urma o facultate, eram prima din tot cartierul.

M-am uitat la Shannon. Tocmai ascultasem cel mai lung discurs despre sine pe care îl ținuse de când sosise. Poate că motivul era simplu: nu o întrebasem până atunci care era povestea vieții ei. Sau cel puțin nu după noaptea în care ea şi Carl stătuseră pe patul de sub mine, iar ea spusese că ar prefera să mă audă pe mine vorbind. Poate că mai întâi voia să vadă cine sunt. Şi atunci o făcuse.

Am tuşit:

— Trebuie să fi fost ceva să faci o asemenea alegere.

Shannon a scuturat din cap:

— Bunica a luat hotărârea. A adunat toată familia – unchi, mătuşi – ca să împartă povara financiară a trimiterii mele la studii.

— *Povara* financiară.

— Povara financiară – apoi pe cea a studiilor făcute la Toronto. Motivul pentru care bunica mă ducea şi mă aducea cu maşina de la şcoală era că nu ne permiteam o gazdă în oraş. Un lector universitar mi-a spus odată că reprezint un exemplu al mobilității sociale din Barbados. Iar eu i-am răspuns că după patru sute de ani redlegşii încă se aflau la periferia societății şi că eu trebuia să-i mulțumesc familiei mele, nu promotorilor reformelor sociale. Eu sunt o fată de redlegşi care datorează totul propriei familii şi asta voi rămâne toată viața. Aşa că, deşi am dus-o mai bine în Toronto, Opgard încă reprezintă un lux pentru mine. Înțelegi?

Am încuviințat.

— Ce s-a întâmplat până la urmă cu Buickul?

S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să se asigure că nu glumesc.

— Nu mă întrebi „ce s-a întâmplat până la urmă cu bunica”?

— Trăieşte şi o duce bine, am spus eu.

— De unde ştii asta?

— Din intonația vocii tale când vorbeşti despre ea. E egală.

— Aşa deci… mecanic auto, *dar şi* psiholog.

— Mecanic auto, am spus eu. Buickul nu mai există, nu-i aşa?

— Bunica a uitat din greşeală maşina în viteză după ce a parcat-o în fața casei. Aşa că Buickul a luat-o la vale şi s-a făcut praf după ce s-a prăbuşit în groapa de gunoi de mai jos. Am plâns câteva zile încheiate. Ai detectat şi asta în vocea mea când am vorbit despre maşină?

— Da. Un Buick Roadmaster din 1954. Înțeleg de ce ai plâns.

Şi-a înclinat capul când într-o parte, când în cealaltă, de parcă m-ar fi studiat din mai multe unghiuri, de parcă aş fi fost un cub Rubik.

— Maşinile şi frumusețea, a spus ea aproape ca pentru sine. Ştii, astă-noapte am visat ceva despre o carte pe care am citit-o cu multă vreme în urmă. Sunt sigură că visul a fost provocat de epava aia din Huken. *Accident* titlul. J.G. Ballard. Despre nişte oameni pe care îi excitau accidentele. Accidentele şi rănile. Ale lor şi ale altora. Ai văzut vreodată filmul?

Am încercat să-mi aduc aminte.

— David Cronenberg, a spus ea, încercând să mă ajute.

În cele din urmă am scuturat din cap.

Ea a avut o ezitare, de parcă ar fi regretat faptul că deschisese o conversație despre un subiect care n-avea cum să fie interesant pentru un tip care lucrează într-o benzinărie.

— Eu prefer cărțile, am spus, încercând s-o ajut să depăşească momentul. Dar pe asta n-am citit-o.

— În carte există o descriere a unui unghi mort de pe Mulholland Drive, unde noaptea maşinile se prăbuşesc în prăpastie, sfărâmându-se într-o zonă sălbatică. Cum este prea costisitor să recuperezi epavele, acolo s-a format un adevărat cimitir de maşini, care crește de la an la an. Cu vremea nu va mai pica nimeni în prăpastia aia, pentru că şoferii neatenți vor fi salvați de muntele acela de epave.

Am dat agale din cap.

— Salvați de o epavă. Poate că ar trebui să citesc şi eu cartea aia. Sau măcar să văd filmul.

— De fapt, mie mi-a plăcut mai mult filmul, a spus ea. Cartea e scrisă la

persoana întâi, ceea ce o face uşor perversă într-un fel subiectiv şi…

S-a oprit încurcată.

— Cum se zice *intrusive* în norvegiană?

— Îmi pare rău, cred că pentru asta va trebui să-l întrebăm pe Carl, am răspuns eu.

— S-a dus să discute cu Jo Aas.

M-am uitat pe masa din bucătărie. Planurile hotelului rămăseseră acolo, iar Carl nu-şi luase nici măcar laptopul. Probabil că-şi imagina că va avea mai multe şanse să-l convingă pe Aas că satul avea nevoie de un hotel cu spa dacă nu l-ar fi inundat cu materiale.

— *Påtrengende?* am sugerat eu.

— Mulțumesc. Filmul nu este la fel de *påtrengende.* Ca regulă generală, camera de filmat este mai obiectivă decât stiloul. Iar Cronenberg reuşeşte să ajungă la esență.

— Aceasta fiind…?

Un fel de scânteie i-a scăpărat în ochiul normal, iar vocea i-a devenit mai animată când şi-a dat seama că eram sincer interesat de ce-mi spunea.

— Frumusețea unui lucru stricat, a spus ea. Statuia grecească distrusă parțial este şi mai frumoasă pentru că tocmai din ce nu e stricat ne putem da seama cât de frumoasă ar fi putut să fie, ar fi trebuit să fie, trebuie să fi fost.

Shannon şi-a lipit palmele de blatul de bucătărie de parcă ar fi vrut să se salte pe el şi să stea în picioare, cu spatele arcuit, aşa cum o făcuse în timpul petrecerii. *Tiny Dancer.* Iisuse.

— Interesant, am spus eu. Ar trebui să merg să mă culc la loc.

Scânteia din ochiul ei a dispărut ca un semnal luminos.

— Cum rămâne cu cafeaua ta? m-a întrebat ea, iar eu am putut detecta dezamăgirea din glasul ei, acum, că în sfârşit găsise pe cineva cu care să poată sta de vorbă.

Probabil că acolo, în Barbados, oamenii stau de vorbă toată ziua.

— Am nevoie de încă două ore de somn, o simt, am spus eu stingând aragazul şi luând ibricul de pe ochi.

— Sigur, a spus ea desprinzându-şi palmele de pe blatul de bucătărie.

Am zăcut în pat preț de o jumătate de oră. Am încercat să dorm, să nu mă gândesc la nimic. Am auzit bătăi în tastatura unui laptop prin gaura cheii, foşnet de hârtii. Nicio şansă.

Am repetat ritualul. Apoi m-am ridicat în picioare, m-am îmbrăcat şi m-am grăbit să ies din casă.

— Pe mai târziu! am strigat înainte ca ușa să se trântească în urma mea. Cred că sunasem ca un om care vrea să fugă de ceva.

10

— Ah, bună! m-a salutat Egil de cum mi-a deschis uşa.

Părea ruşinat. Poate pentru că ştia că puteam auzi zgomotele jocului video cu războaie, precum şi glasurile agitate ale prietenilor lui strânşi în camera de zi.

— Da, chiar mă simt mai bine acum, s-a grăbit el să spună. Pot intra în tura de noapte.

— Rămâi acasă până te faci bine, am spus eu. Nu de asta am venit.

Egil părea că scormoneşte prin propria conştiinţă, încercând să-şi dea seama despre ce putea fi vorba. Sunt sigur că avea de unde alege.

— Ce vine Moe să cumpere? l-am întrebat eu.

— Moe? s-a mirat Egil, de parcă n-ar mai fi auzit niciodată numele.

— Tinichigiul, i-am amintit eu. A întrebat de tine.

Egil a zâmbit, însă îi puteam citi teama din privire.

— Pentru ce vine? am repetat eu, de parcă aş fi crezut că Egil uitase ce-l întrebasem.

— Pentru nimic anume, a răspuns el.

— Zi-mi oricum.

— Mi-e greu să-mi amintesc.

— Dar plăteşte cash?

— Da.

— Dacă îţi aminteşti asta, înseamnă că-ţi aminteşti şi ce cumpără. Haide odată!

Egil s-a uitat la mine, iar în privirea aceea ovină am citit cum mă roagă să-l las să mărturisească.

Am slobozit un oftat:

— Chestia asta te roade de ceva vreme, nu-i aşa, Egil?

— Ce?

— Te are cu ceva la mână, asta e? Te-a ameninţat în vreun fel?

— Moe? Nu.

— Atunci de ce îl acoperi?

Egil rămăsese locului, clipind. În spatele lui, în camera de zi, războiul era în toi. Am zărit haosul dindărătul privirii lui disperate.

— El… el…

Nu aveam răbdare pentru aşa ceva, însă mi-am coborât vocea pentru

efect:

— Să nu începi să-mi torni invenții, Egil.

Vedeam cum i se mişcă în sus şi-n jos mărul lui Adam, ca un ascensor. A făcut o jumătate de pas înapoi, părând că vrea să trântească, panicat, uşa, însă apoi s-a oprit. Poate că întrezărise ceva în ochii mei, ceva ce în mintea lui avea legătură cu poveştile pe care le auzise despre băieții din Årtun, pe care îi lăsasem cândva cu ochii umflați. Aşa că în cele din urmă a cedat.

— Mă lăsa să păstrez restul, indiferent ce cumpăra.

Am dat din cap că înțeleg. Bineînțeles că îi spusesem lui Egil, când a început să lucreze pentru mine, că noi nu acceptăm bacşişuri şi că, dacă vreun client insistă, lăsăm banii undeva pentru momentele în care unul dintre noi greşeşte şi dă prea mult rest unui client. De obicei cel căruia i se întâmpla asta era Egil şi se poate ca el să fi uitat de regulă, deşi în clipa aia n-aveam de gând să i-o reamintesc; tot ce voiam era ca el să-mi confirme bănuielile.

— Şi ce cumpăra?

— N-am făcut nimic ilegal, a răspuns Egil.

Nu m-am obosit să-i explic că, folosind imperfectul, îmi dădea mie de înțeles că avea de gând să încheie orice fel de aranjament ar fi avut cu Moe şi că, prin urmare, era limpede că nu fusese vorba despre ceva cinstit. Aşa că am aşteptat.

— EllaOne, a spus Egil.

Deci despre asta era vorba. Pilula de-a doua zi.

— Cât de des? l-am întrebat eu.

— O dată pe săptămână.

— Şi ți-a atras cumva atenția să nu povesteşti la nimeni?

Egil a încuviințat. Era palid la față. Palid şi prost, însă nu alienat mintal, cum s-ar zice. De fapt, oamenii schimbă cuvintele astea ca pe chiloți, aşa că poate acum se zice altfel, dar nu contează – lui Egil probabil îi picase fisa, chiar dacă Moe pariase că n-o să se întâmple. Vedeam pe fața lui că nu îi era doar ruşine de sine însuşi – era pur şi simplu îngrozit. Nu există o pedeapsă mai aspră decât asta. Şi spun asta din postura unui om care a băut ceaşcă după ceaşcă din această băutură amară. A cuiva care ştie că niciun judecător n-ar putea adăuga ceva la această ruşine.

— Atunci hai să zicem că azi eşti bolnav şi că de mâine vei fi iar sănătos, am spus eu. OK?

— Da, a răspuns el la a doua încercare de a-şi face corzile vocale să

vibreze.

Nu am auzit uşa închizându-se în urma mea. Probabil că rămăsese în prag, urmărindu-mă cum mă îndepărtez. Întrebându-se ce se va întâmpla mai departe.

Am intrat în salonul de coafură al Grefei Smitt. Mi s-a părut că am ieşit dintr-o maşină a timpului şi am nimerit undeva în Statele Unite ale Americii imediat după ultimul război mondial. Într-un colț se zărea un scaun de frizer enorm şi extrem de peticit. Grete susținea că pe el şezuse cândva însuşi Louis Armstrong. În celălalt colț se afla un uscător de păr din anii 1950, unul dintre clopotele acelea aşezate pe un stativ sub care, în filmele americane vechi, obişnuiau să stea babetele citind câte o revistă şi bârfind, deşi pe mine maşinăriile astea întotdeauna mă duc cu gândul la Jonathan Pryce şi la scena lobotomiei din filmul *Brazil.* Grete foloseşte clopotul pentru o chestie pe care a botezat-o „şamponare şi aşezare”, ceea ce înseamnă că mai întâi speli părul cu un şampon special, îi pui bigudiurile şi apoi îl usuci încet, aşezând capul femeii înăuntrul clopotului, preferabil acoperit cu un batic, ca să nu atingă niciunul dintre elementele acelea care, la fel ca în anii ’50, arătau ca lițele încinse dinăuntrul prăjitoarelor de pâine. După Grete, metoda „şamponare şi aşezare” era ceva *retrohip* şi urma să revină la modă. Problema era că la noi, în Os, metoda nu se demodase cu adevărat niciodată. În fine, dacă mă întrebați pe mine, eu cred că Grete era cea care folosea cel mai des uscătorul, în special ca să-şi păstreze cârlionții maro-şobolan, făcuți cu permanent, care îi atârnă din cap.

Pereții erau decorați cu portrete ale vedetelor hollywoodiene de pe vremuri. Singurul lucru care nu era american trebuie să fi fost celebra pereche de foarfeci pe care o folosea Grete, o chestie din inox, despre care ea spunea tuturor celor care aveau suficientă răbdare s-o asculte că era o Niigata 1000 japoneză, care costase cincisprezece mii de coroane şi care venea cu garanție pe viață.

Grete şi-a înălțat privirea, însă Niigata continua să foarfece.

— Olsen, am spus eu.

— Bună, Roy. Se bronzează.

— Ştiu, i-am văzut maşina. Unde e soarele? am întrebat eu, privind superfoarfeca japoneză venind periculos de aproape de lobul urechii unui client.

— Nu cred că vrea să fie deranjat…

— Acolo? am arătat eu către cealaltă uşă.

Pe uşă era prins un afiş cu o fată bronzată, îmbrăcată în bikini, cu un zâmbet disperat pe faţă.

— O să termine în…

Grete s-a uitat la o telecomandă aşezată pe masa de lângă ea.

— Paişpe minute. N-ai putea să aştepţi afară?

— Aş putea. Însă până şi bărbaţii sunt capabili de multitasking dacă cele două lucruri pe care trebuie să le facă în acelaşi timp sunt să se bronzeze şi să vorbească.

Am salutat-o din cap pe doamna din scaunul de frizer, care mă privea în oglindă, şi am deschis uşa.

Am avut senzaţia că pătrund într-un film horror de mâna a doua. În afara luminii albăstrii care se strecura prin crăpătura laterală a coşciugului lui Dracula, încăperea zăcea cufundată în întuneric. Înăuntru erau doar două solare şi un scaun, undeva în spate, pe care stăteau atârnaţi blugii şi geaca din piele ale lui Kurt Olsen. Lămpile dinăuntru emiteau un bâzâit ameninţător, întărind senzaţia că din clipă în clipă urma să se întâmple ceva cumplit.

Am tras scaunul lângă solar, moment în care am auzit muzica pe care Olsen şi-o pusese la căşti. Iniţial am crezut că era o piesă de-a lui Roger Whittaker şi că *chiar intrasem* într-un film horror, însă în cele din urmă am recunoscut melodia *Take Me Home, Country Roads,* a lui John Denver.

— Am venit să te avertizez, am spus.

Am auzit mişcare în interiorul solarului, ceva a atins capacul sicriului, care s-a zgâlţâit – apoi am auzit o înjurătură şoptită. Muzica s-a oprit.

— E vorba despre un posibil caz de agresiune sexuală, am continuat eu.

— A, da?

Glasul lui Olsen suna de parcă ar fi vorbit într-o conservă de tinichea. Nu-mi dădeam seama dacă îmi recunoscuse vocea.

— Despre o persoană care întreţine relaţii sexuale cu o rudă apropiată.

— Continuă, a spus el.

M-am oprit. Poate că mi se părea că scena semăna bizar de mult cu cele care se desfăşoară într-un confesional catolic. Doar că nu eu eram păcătosul. Cel puţin nu de data asta.

— Moe, tinichigiul, cumpără o dată pe săptămână pastile anticoncepţionale de a doua zi. După cum ştii, el are o fată adolescentă. Zilele trecute a cumpărat şi ea pastile din astea.

Am aşteptat ca şeful de post să ajungă la aceeaşi concluzie cu mine.
— De ce o dată pe săptămână şi de ce de aici? s-a mirat el. De ce nu cumpără mai multe odată de la oraş? Sau de ce nu o pune pe fată să ia anticoncepționale?
— Pentru că de fiecare dată crede că este ultima dată, am răspuns eu. Crede că se poate opri.
Am auzit țăcănitul unei brichete scăpărate în interiorul solarului.
— De unde ştii asta?
Am început să caut răspunsul corect în vreme ce fumul de țigară se strecura afară din coşciugul lui Dracula, răspândindu-se în lumina albăstrie şi dispărând apoi în întuneric. Simțeam acelaşi imbold pe care îl simțise şi Egil ceva mai devreme – acela de a mărturisi. De a păşi peste buza prăpastiei, prăbuşindu-mă.
— Tuturor oamenilor le place să creadă că de mâine vor fi nişte persoane mai bune, am spus eu.
— Nu e uşor să ții secret aşa ceva într-un sat ca al nostru, nici măcar pentru o perioadă scurtă, a spus Olsen. N-am auzit pe nimeni suspectându-l pe Moe de ceva.
— A dat faliment, am spus eu. De când nu mai are nimic de făcut, lâncezeşte pe acasă.
— Însă a rămas o persoană cumpătată, a comentat Olsen, dovedindu-mi că cel puțin urmărise firul logic al celor spuse de mine. Nimeni nu se apucă să-şi fută propria fiică doar pentru că lucrurile au început s-o ia uşor la vale.
— Şi nici să cumpere pastile de-a doua zi o dată pe săptămână, am adăugat eu.
— Poate că nu vrea ca nevastă-sa să rămână din nou gravidă. Sau poate că fiica şi-o trage cu cine ştie ce flăcău şi Moe e doar un părinte îngrijorat, a spus Olsen, trăgând din țigară în interiorul solarului. Nu vrea s-o lase să ia anticoncepționale, ca să nu fie tentată să şi-o tragă tot timpul cu te miri cine. Moe e penticostal, dacă nu ştiai.
— Nu ştiam, însă toate astea nu exclud posibilitatea unui mic incest.
De cum am pronunțat cuvântul „incest”, am simțit ceva mai multă mişcare sub capacul sicriului.
— Dacă ai de gând să faci asemenea acuzații, ar trebui să vii cu nişte argumente mai serioase decât acela că persoana în cauză cumpără anticoncepționale, a spus Olsen. Ai asemenea argumente?
Ce i-aş fi putut răspunde? Că îi citisem ruşinea din privire? O ruşine atât

de evidentă încât pentru mine era cea mai limpede dovadă cu putință?

— Acuma ai aflat şi tu, am spus. Îți sugerez să stai de vorbă cu fiica.

Poate că nu ar fi trebuit să folosesc verbul „a sugera". Poate ar fi trebuit să-mi dau seama că, folosindu-l, lăsam impresia că îi spuneam lui Olsen cum să-şi facă meseria. Pe de altă parte, poate că fusesem conştient de toate aceste lucruri şi totuşi îmi dădusem drumul la gură. Oricum, vocea lui Olsen a crescut cu un semiton şi cu un decibel.

— Iar eu îți sugerez să laşi problema asta în seama noastră, deşi îți pot spune de pe acum că probabil ne vom ocupa de cazuri ceva mai presante.

Felul în care rostise această frază lăsa loc pentru numele meu la final, însă în cele din urmă renunțase să-l rostească. Probabil îl muncea gândul că, dacă totuşi s-ar fi vădit că avusesem dreptate şi că biroul şefului de post nu făcuse nimic, ar fi fost mai uşor pentru el să declare că pontul fusese anonim. În orice caz, m-am lăsat prins în plasă.

— Despre ce cazuri mai presante e vorba? am întrebat eu, în loc să-mi muşc limba şi să tac din gură.

— Nu e treaba ta. Între timp, însă îți sugerez să ții bârfa asta de sat doar pentru tine. Nu avem nevoie pe-aici de genul ăsta de isterie.

M-am văzut nevoit să înghit în gol şi, înainte să mai spun ceva, am auzit din nou vocea lui John Denver.

M-am ridicat în picioare şi am revenit în salonul de coafură. Grete şi clienta ei se mutaseră lângă chiuvetă, acolo unde patroana clătea părul clientei, sporovăind întruna. Eu crezusem că părul se spală *înainte* de a-l tăia, însă era limpede că în cazul ăsta era vorba despre ceva diferit, despre un fel de război chimic dus împotriva părului. În tot cazul, pe marginea chiuvetei se zăreau câteva tuburi, iar cele două femei erau prea ocupate ca să mă observe. Am luat telecomanda de lângă uşă. Părea că Olsen mai avea de stat în solar vreo zece minute. Am apăsat pe o săgeată îndreptată în sus până când pe afişaj a apărut numărul douăzeci. Am apăsat apoi pe butonul pe care scria *FACIAL TANNER* şi imediat pe ecran a apărut o gradație setată la unu. Am apăsat de trei ori pe săgeată şi am dus-o la maximum. Noi, cei care lucrăm în industria serviciilor, ştim cât de important este ca oamenii să simtă că au ceva de câştigat – mult – când scot nişte bani din buzunar.

Când am trecut pe lângă Grete şi clienta ei, mi-au ajuns la ureche cuvintele: „… acum e gelos, pentru că era îndrăgostit de fratele lui mai mic, fireşte".

Fața Gretei s-a încordat când m-a văzut, însă eu m-am mulțumit s-o salut

din cap şi să mă prefac că nu auzisem nimic.

Ajuns afară, la aer proaspăt, m-am gândit că tot căcatul ăsta de viață se repetă. Totul s-a mai întâmplat înainte. Totul se va repeta în viitor. Cu acelaşi rezultat.

11

Nici măcar sărbătoarea anuală a satului nu atrăgea o asemenea mulțime. Înşiraserăm şase sute de scaune în sala principală a casei de cultură şi unii participanți tot rămăseseră în picioare. M-am răsucit în scaun şi am aruncat o privire către fundul sălii, prefăcându-mă că mă uit după cineva. Toată lumea era acolo. Mari cu soțul ei, Dan Krane, care scruta el însuşi adunarea, cu ochiul unui ziarist. Willum Willumsen, dealerul de maşini uzate, era însoțit de Rita, soția lui înaltă şi elegantă, care era cu un cap mai mare decât el chiar şi când amândoi stăteau aşezați pe scaun. Noul preşedinte al consiliului local, Voss Gilbert, care arbitra şi meciurile de acasă ale echipei Clubului de Fotbal din Os, nu că ar fi fost prea bun la asta. Erik Nerell împreună cu soția lui gravidă, Thea. Şi Kurt Olsen, şeful de post, se afla acolo, cu fața pârlită strălucind ca un felinar roşu. Privirea lui plină de ură s-a întâlnit cu a mea. Grete Smitt îi adusese pe domnul şi doamna Smitt – îi zărisem puțin mai devreme cum străbat în grabă parcarea, îndreptându-se către intrare. Natalie Moe stătea aşezată între părinții ei. Am încercat să surprind privirea tatălui ei, însă îşi întorsese deja capul. Poate pentru că bănuia că ştiam. Sau poate pentru că ştia că toată lumea îşi dăduse seama că afacerea lui cu acoperişuri dăduse faliment şi că, dacă ar fi investit în proiectul hotelier, toți creditorii lui din sat ar fi luat gestul drept o insultă. Deşi poate l-ar fi iertat, că venise doar să asiste la întâlnire. Cei mai mulți dintre cei prezenți veniseră din pură curiozitate, neavând nici cea mai mică intenție să investească. Adevărul este că Jo Aas, fostul preşedinte al consiliului municipal, nu mai văzuse sala aia atât de plină din anii 1970, de pe vremea când prin satul nostru încă mai trecea pastorul itinerant Armand. Aas stătea pe podium, cuprinzând adunarea cu privirea. Înalt, slab şi deşirat, arăta ca un catarg. De la un an la altul, sprâncenele lui arcuite în sus, albe ca scoarța de mesteacăn, păreau să-i urce tot mai mult pe frunte.

— Pe vremuri, distracții precum ventrilocia şi tămăduirea celor bolnavi sau ologi erau la fel de populare ca filmele care rulează acum la cinematograful sătesc, a luat Aas cuvântul. În plus, erau şi gratuite.

Râsetele din sală nu au întârziat.

— Acum însă nu v-ați adunat aici ca să mă ascultați pe mine, ci pe unul dintre fiii acestui loc, reîntors acasă, Carl Abel Opgard. Nu ştiu dacă predica lui va pogorî asupra satului mântuirea şi viața veşnică – asta va

trebui să hotărâți voi înşivă. Am fost de acord să-l prezint pe acest tânăr şi proiectul lui, deoarece acest sat, în aceste vremuri, în situația în care ne aflăm cu toții, ar trebui să primească cu brațele deschise orice inițiativă proaspătă. *Avem nevoie* de o gândire nouă. Avem nevoie de implicare. Avem însă nevoie şi de gândire veche. De gândirea care a trecut testul timpului şi care ne-a permis să trăim aici, în aceste sate neroditoare însă frumoase. Ceea ce vă rog este să ascultați cu o minte deopotrivă deschisă şi nepărtinitoare ce vă va spune acest tânăr, care a dovedit faptul că un simplu băiat de fermier de prin părțile noastre poate să aibă o viață încununată de succes şi în lumea largă. Carl, preia te rog scena!

Un ropot de aplauze furtunoase, care s-au diminuat însă perceptibil în momentul în care Carl a ajuns pe podium, ceea ce însemna că îi fuseseră adresate mai degrabă lui Aas decât lui. Carl venise îmbrăcat la costum şi cravată, însă între timp îşi scosese sacoul, suflecându-şi mânecile cămăşii. Îşi alesese ținuta acasă, întrebându-ne ce părere avem. Shannon se întreba de ce nu voia să poarte şi sacoul, iar eu i-am explicat că fratele meu văzuse candidații americani la preşedinție cum se străduiesc să pară oameni din popor când, în timpul campaniilor electorale, țin cuvântări în fața muncitorilor din fabrici.

— Ei poartă geci din piele şi şepci de baseball, a spus Shannon.

— Trebuie să găseşti echilibrul potrivit, a adăugat Carl. Nu vrem să părem înțepați şi pompoşi – la urma urmelor şi noi suntem de prin părțile astea, în care oamenii conduc tractoare şi umblă în cizme de cauciuc. În acelaşi timp însă, trebuie să părem serioşi şi profesionişti. Nu te poți prezenta în fața oamenilor fără cravată la gât când le ceri ceva, iar dacă vii fără una, e limpede că nu înțelegi. Faptul că eu *am* un sacou, pe care însă l-am dat jos, arată că respect ce urmează să fac şi că iau totul în serios, dar că în acelaşi timp sunt hotărât, nerăbdător, pregătit să pun osul la treabă.

— Că nu te temi să te murdăreşti pe mâini, am adăugat eu.

— Exact, a confirmat Carl.

În timp ce ne îndreptam spre maşină, Shannon mi-a şoptit cu un chicotit:

— Ştii ceva, eu credeam că expresia e „să nu te temi să capeți pământ sub unghii”. Vorbesc aiurea?

— Depinde ce vrei să spui, am răspuns eu.

— Ceea ce doresc să vă spun, a început Carl, sprijinindu-şi ambele mâini pe podium, …*înainte* de a începe să vă descriu aventura la care vă invit pe toți să participați, este că simpla mea prezență pe această scenă, în fața

atâtor vechi prieteni şi a atâtor fețe cunoscute, e ceva cu totul deosebit pentru mine. Mă simt mişcat.

Am perceput în sală o aşteptare precaută. Carl fusese foarte simpatizat. Cel puțin de către cei ale căror iubite nu-l simpatizaseră prea mult. Bine, Carl cel de acum cincisprezece ani, care părăsise satul. Dar oare mai era acelaşi Carl? Poznaşul şi glumețul care afişa în permanență un zâmbet luminos, puştiul amabil şi prevenitor care avea pentru fiecare om – femeie sau bărbat, copil sau adult – câte o vorbă bună? Sau între timp se preschimbase în ce stătea scris pe cartea lui de vizită: „Master of Business"? Într-o pasăre de munte capabilă să zboare la înălțimi la care altele nici măcar nu pot respira? Canada. Magnat imobiliar. O soție exotică şi educată născută în Caraibe, care era şi ea de față, machiată un pic prea şic. Oare acum l-ar fi plictisit o fată normală, de prin părțile astea?

— E minunat şi mă simt mişcat, a repetat Carl. Pentru că acum, în sfârşit, îmi dau seama cum trebuie să fi fost să fi rămas aici şi să fi fost…

A făcut o pauză abilă, vreme în care fratele meu a cuprins mulțimea cu privirea, ajustându-şi în acelaşi timp nodul de la cravată.

— …Rod.

O scurtă pauză. Apoi au urmat râsetele.

Zâmbetul alb al lui Carl. Era sigur că îi prinsese în mreajă. Şi-a sprijinit brațele lungi de marginea podiumului, de parcă scena ar fi fost proprietatea lui.

— De obicei basmele încep cu „a fost odată ca niciodată", însă povestea aceasta încă nu a fost scrisă. Dar când o să fie scrisă, ea va începe aşa: „A fost odată ca niciodată un sat în a cărei primărie s-a organizat o întrunire la care oamenii au discutat despre un hotel pe care urmau să-l construiască". Iar hotelul despre care vorbim este *acesta*…

Carl a apăsat unul dintre butoanele telecomenzii pe care o ținea în mână. Planul hotelului şi-a făcut apariția pe ecranul uriaş din spatele lui. S-au auzit câteva icnete surprinse, însă mi-am dat seama că se aşteptase la mai multe. Mi-am dat seama pentru că e fratele meu. Mai exact, se aşteptase la nişte reacții ceva mai eficiente. Aşa cum am mai spus: oamenii preferă în general confortul propriului cămin decât cel al unui iglu de pe lună. Pe de altă parte, planul hotelului avea o anumită eleganță. Exista o armonie a proporțiilor şi liniilor, o frumusețe universală a acestora, ca într-un cristal de gheață, într-un talaz înspumat sau într-un versant pustiu de munte. Chiar şi-ntr-o benzinărie.

Carl îşi dădea seama că va avea de tras ca să-i convingă pe cei adunați acolo. L-am văzut cum se regrupează, cum s-ar spune. Mobilizându-se. Pregătindu-se pentru următorul asalt. A început să comenteze, rând pe rând, fiecare imagine pe care o afişa pe ecran, explicând despre ce era vorba. Zona de spa, sala de gimnastică, bazinul de înot, camera de joacă pentru copii, diferitele categorii de apartamente, recepția şi intrarea, restaurantul. Avea de fiecare dată grijă să sublinieze că totul urma să fie de cea mai înaltă calitate, că grupul-țintă de clienți era compus din persoane cu aşteptări mari. Cu alte cuvinte: cu portofele doldora de bani. Numele hotelului avea să fie identic cu al satului: „Os” – Hotel montan cu spa. Un nume care urma să fie promovat pe toate platformele media şi care avea să devină sinonim cu ideea de calitate, a spus Carl. Ceva exclusiv, dar care nu *exclude.* O familie cu venituri medii şi-ar fi permis să-şi petreacă un weekend aici. Însă era ceva pentru care trebuiau să pună bani deoparte, o excursie pe care o aşteptau cu nerăbdare. Numele satului ar fi trebuit asociat cu bucuria. Carl a zâmbit, dezvăluind publicului un crâmpei din bucuria aia. Aveam impresia că reuşise să capteze atenția publicului. Aş fi spus chiar că lumea începuse să dea semne de entuziasm, un lucru cu care nu te întâlneşti prea des prin părțile noastre. Oricum, următoarele icnete de surpriză nu s-au auzit decât când au aflat costul total.

Patru sute de milioane.

Un murmur general. Temperatura din încăpere s-a prăbuşit.

Carl se aşteptase la un asemenea icnet, dar citeam pe chipul lui că nu credea că o să fie atât de sonor.

A început să vorbească ceva mai repede, temându-se să nu piardă atenția publicului. A spus că apariția hotelului şi a cabanelor din jur va duce la o creştere a valorii terenurilor din zonă – o creştere suficientă pentru a face investiția profitabilă. Acelaşi lucru se putea spune şi despre proprietarii de magazine şi despre furnizorii de servicii, fiindcă hotelul şi cabanele le vor furniza o grămadă de clienți bogați. Iar turiştii vor fi oameni avuți, cărora le place să cheltuiască. De fapt, luat separat, satul va avea probabil un profit mai mare decât hotelul însuşi.

Carl a făcut o mică pauză. Oamenii erau tăcuți şi nemişcați. Totul părea pe muchie de cuțit. De unde stăteam eu, în cel de-al cincilea rând, am văzut ceva mişcându-se. Ca un catarg înălțându-se pe un vânt puternic. Era Aas, care se aşezase în primul rând. Capul lui alb, semețindu-se deasupra adunării. A dat din cap. Agale. Toată lumea a văzut cum o face.

Apoi Carl a scos asul din mânecă.

— Dar precondiția tuturor acestor lucruri este ca hotelul să fie construit şi să înceapă să primească clienți. Ca oamenii să fie dispuşi să facă efortul necesar. Ca *anumiți oameni* să-şi asume anumite riscuri finanțând acest proiect. Pentru binele celorlalți. Al *tuturor* sătenilor.

În general, oamenii de prin părțile acestea sunt mai puțin educați decât cei de la oraş. Nu se prind la fel de repede de poantele pe care la aud prin filmele deştepte şi prin comediile cosmopolite. Dar sunt în stare să se prindă de *subtext.* Cum în Os ideal este să nu spui mai mult decât necesarul, oamenii s-au deprins să înțeleagă ce rămâne nerostit. Iar ceea ce rămăsese nerostit aici fusese ideea că, dacă nu intrai în rândurile *anumitor oameni* care investeau în proiect, atunci intrai în categoria *celorlalți oameni.* A celor care ar fi profitat de beneficiile secundare ale investiției, fără ca ei înşişi să fi contribuit cu ceva.

Am zărit mai mulți oameni dând agale din cap. Gestul se răspândea în mulțime.

Apoi s-a făcut auzită o voce de bărbat. A lui Willumsen, tipul care îi vânduse tatei Cadillacul.

— Carl, dacă investiția asta e aşa grozavă, de ce ai nevoie de noi toți? De ce nu-ți păstrezi tot tortul? Sau câte felii crezi că poți hali singur, lăsând alți câțiva mahări să le acopere pe celelalte?

— Pentru că nu sunt un mare mahăr, a răspuns Carl. Şi nici printre voi nu se găsesc prea mulți. Desigur, puteam să-mi rezerv o felie mai mare de tort şi sunt mai mult decât bucuros să acopăr partea rămasă, în cazul în care investiția nu va fi acoperită. Însă viziunea pe care am avut-o în momentul în care am revenit acasă era ca *toată lumea* să aibă şansa să participe, nu doar cei care îşi permit să facă investiții. De-asta văd acest proiect ca pe un SRC. O societate cu răspundere colectivă. Ceea ce înseamnă că niciunul dintre voi nu va trebui să investească ceva la început ca să devină acționar la hotel. Nici măcar un sfanț! a încheiat Carl izbind podiumul cu pumnul.

Pauză. Tăcere. Îmi dădeam seama că toată lumea căzuse pe gânduri. „Ce fel de hocus-pocus o mai fi şi ăsta? Să se fi reîncarnat predicatorul Armand sub forma lui Carl Opgard?"

Apoi Carl a dat citire evangheliei Veştilor Bune, explicând cum e posibil să deții ceva fără să plăteşti. Oamenii îl ascultau pe domnul Master of Bussines.

— Asta înseamnă că, cu cât există mai mulți investitori, cu atât se

diminuează riscurile la nivel individual. Dacă toată lumea se implică, nimeni nu va risca mai mult decât prețul unei mașini obișnuite. Una pe care n-o cumpărăm la mâna a doua de la domnul Willumsen, aici de față.

Râsete. Chiar și câteva aplauze răzlețe venite de undeva din fundul sălii. Toată lumea cunoștea povestea cu mașina, însă pentru moment nimeni nu părea să se gândească la ce se întâmplase în cele din urmă cu ea. Zâmbitor, Carl a arătat către cineva care ridicase mâna.

Un bărbat s-a ridicat în picioare. Unul înalt. Cât Carl de înalt. Mi-am dat seama că lui Carl îi luase câteva clipe să-l recunoască. Poate chiar regreta că-i dăduse cuvântul. Simon Nergard a deschis o gură în care doi dintre dinții din față erau vizibil mai albi decât ceilalți. Poate că mă înșelam, însă încă mi se părea că puteai distinge un șuierat nazal când vorbea, de la osul care nu se vindecase cum trebuie.

— De vreme ce hotelul va fi construit pe terenul tău și-al fratelui tău…

Nu se grăbea, a făcut o pauză lungă.

— Da? l-a zorit Carl cu o voce puternică, fermă.

Probabil că nimeni în afara mea nu-și dăduse seama că vocea lui fusese un pic *prea* puternică, un pic *prea* fermă.

— … m-ar interesa să aflu cât de mult intenționați să cereți pe el.

— Să *cerem* pe el? s-a mirat Carl, scrutând cu privirea chipurile celor prezenți.

Sala s-a cufundat din nou în tăcere. Părea evident – și probabil nu numai eu simțeam asta – că fratele meu încerca să câștige timp. Simon sigur o văzuse, pentru că, în clipa în care a deschis din nou gura, vocea lui avea un ton triumfător:

— Poate că domnul *Master of Business* va înțelege mai bine dacă întreb „care e prețul”, a spus el.

Râsete răzlețe. O tăcere expectativă. Oamenii își înălțaseră capetele, ca animalele adunate la adăpătoare care zăresc, alertate, leul cum se apropie, cu toate că e încă departe.

Carl a zâmbit. S-a aplecat peste documentele din fața lui. Umerii i se zgâlțâiau de parcă ar fi râs de șutul prietenesc pe care tocmai i-l dăduse un vechi amic. A adunat cu grijă hârtiile într-un singur teanc, părând că încearcă să-și formuleze cât mai bine răspunsul. În clipa aceea l-am simțit și, după ce m-am uitat rapid în jurul meu, mi-am dat seama că toată lumea îl simțise. Acesta era. Momentul luării deciziei. Două rânduri mai în față, am zărit un spate drept îndreptându-se și mai mult. Shannon. Ridicându-mi

privirea spre podium, l-am surprins pe Carl cum se uită la mine. Am citit ceva în ochii lui. Își cerea iertare. Pierduse. O dăduse-n bară. Își implicase și familia. Amândoi o știam. El n-avea să-și construiască hotelul, iar eu n-aveam să-mi cumpăr propria benzinărie.

— Nu vrem nimic pentru el, a spus Carl. Eu și Roy *donăm* terenul.

La început mi s-a părut că nu aud bine. Îmi dădeam seama că și Simon avusese aceeași impresie. Apoi am auzit un murmur răspândindu-se prin sală, moment în care mi-am dat seama că toată lumea auzise același lucru. Cineva a început să bată din palme.

— Nu, nu, a intervenit Carl ridicându-și brațele în aer. Mai avem multe de făcut. Acum însă avem nevoie ca tot mai mulți oameni să semneze un document preliminar prin care să-și declare intenția de a participa la afacere, pentru ca, atunci când vom depune dosarul la consiliul local pentru aprobare, membrii să vadă că e un proiect serios. Vă mulțumesc!

Aplauzele au început să se întețească. În scurtă vreme, toată lumea aplauda. Toată lumea în afară de Simon. Și poate de Willumsen. Și de mine.

— A trebuit s-o fac! a exclamat Carl. Era un moment de cumpănă. Nu ți-ai dat seama?

Mă urmărise, pe jumătate fugind, până la mașină. Am deschis portiera și m-am așezat la volan. Carl fusese cel care sugerase să venim la întâlnire cu Volvoul meu 240, alb, și nu cu mașina lui, care duhnea a dolari americani. Am vârât cheia în contact, am apăsat pe accelerație și am băgat mașina în viteză înainte ca el să apuce să închidă portiera din dreptul scaunului pasagerului.

— Ce dracu' faci, Roy?

— Ce dracu' fac – *ce?!* am zbierat eu la el, potrivind oglinda retrovizoare.

Am văzut cum Årtun dispare în spatele nostru. Am zărit chipul tăcut și înfricoșat al lui Shannon, care stătea pe bancheta din spate.

— Ai promis! Ai spus că le vei comunica prețul terenului dacă te vor întreba, pulă belită ce ești!

— Hai scutește-mă, Roy! Ai simțit și tu care era atmosfera. Nu mă minți, am văzut-o pe fața ta. Știai că dacă i-aș fi zis „păi, da, acum, că m-ai întrebat, Simon, eu și cu Roy vrem patruzeci de milioane pentru grămada aia de pietre", ăsta ar fi fost sfârșitul poveștii. Și n-ai mai fi pupat tu în viața ta bani de stație de benzină.

— Ai minţit!
— Am minţit, da. Ca să mai ai o şansă să-ţi cumperi propria staţie de benzină.
— Care căcat de şansă?
Am apăsat pe acceleraţie şi am tras de volan, simţind cum derapăm uşor pe drumul de pietriş, intrând pe şoseaua principală. Anvelopele au scrâşnit înainte să cadă toate patru pe asfalt şi s-a auzit un scrâşnet şi de pe bancheta din spate.
— Şansa să-mi revină nişte bani peste zece ani, când hotelul va începe să genereze un oarecare profit?
Am scuipat şi am apăsat pedala de acceleraţie.
— Chestia e că ai minţit, Carl! Ai minţit şi le-ai dat ăstora trei sute douăzeci de acri din… din *pământul meu* – pe nimic!
— Niciun „zece ani”, cap pătrat ce eşti. O să ai şansa asta într-un an – cel mult.
În vocabularul nostru, „cap pătrat” era aproape o formulă de alint, aşa că am înţeles că voia să ajungem la un armistiţiu.
— Da, un an – după care ce-o să se întâmple?
— Vor fi scoase la vânzare parcelele pentru cabane.
— Parcele pentru cabane? am lovit eu volanul cu podul palmei. Iisuse Hristoase, uită odată de cabanele alea, Carl! N-ai auzit? Consiliul local a votat să nu se mai construiască nicio cabană.
— Zău?
— Consiliul nu se alege cu niciun ban din afacerea asta, numai cu cheltuieli.
— Serios?
— Proprietarii cabanelor plătesc taxe locale acolo unde locuiesc, iar când stau aici doar şase weekenduri pe an, nu lasă suficienţi bani ca să acopere costul cabanelor pentru comunitate: apă, canalizare, colectarea gunoiului, curăţarea zăpezii. Proprietarii cabanelor îşi fac plinul şi cumpără hamburgeri de la mine, ceea ce e bine pentru staţia de benzină şi pentru încă câteva afaceri, însă pentru primărie e o picătură într-un ocean.
— Îţi jur că nu ştiam.
M-am uitat la el. Mi-a răspuns cu un rânjet, puţoiul. Era limpede că ştiuse.
— Ceea ce vindem noi primăriei, a început el să-mi explice, sunt nişte „paturi calde”. Spre deosebire de „paturile reci”.

— Adică?
— Cabanele sunt paturi reci – stau goale nouă weekenduri din zece. Hotelurile însă sunt paturi calde. Astea se umplu pe toată durata anului cu oameni care cheltuiesc bani fără ca primăria să aloce vreunul. Paturile calde reprezintă visul erotic al oricărui consiliu local, Roy. Indiferent ce spun normele – oamenii de acolo vor începe să te bombardeze cu autorizații. Aşa stau lucrurile în Canada, aşa stau lucrurile şi aici. Nu hotelul ne va umple pe amândoi de bani. Banii vor curge când vom primi autorizația să vindem loturi de teren pentru cabane. Şi o vom primi, pentru că voi oferi consiliului local o înțelegere de treizeci-şaptezeci la sută.
— Treizeci-şaptezeci?
— Le oferim treizeci la sută din pachetul de paturi calde dacă ne vor da la schimb permisiunea să construim paturi reci în proporție de şaptezeci la sută.
Am băgat maşina într-o viteză inferioară.
— Şi crezi că vor pune botul?
— În mod normal ar accepta o înțelegere numai dacă procentele ar fi inversate. Dacă ar lua şaptezeci la sută din paturile calde. Gândeşte-te însă că la şedința consiliului local de săptămâna viitoare, când se vor discuta şi consecințele retrasării drumului principal, eu voi veni cu acest proiect prin care le oferim un hotel pentru care a votat un sat întreg. Iar ei se vor uita în public şi îl vor zări pe Abraham Lincoln acolo, încuviințând din cap, „ce mişto e chestia asta”.
Lincoln era porecla pe care tata i-o dăduse lui Jo Aas. Şi, *da,* îmi puteam imagina scena. Oamenii din consiliu i-ar fi putut oferi lui Carl ce-şi dorea.
M-am uitat în oglinda retrovizoare.
— Tu ce crezi?
— Ce cred eu? Cred că şofezi ca un vier în călduri.
Privirile noastre s-au întâlnit în oglindă şi amândoi am început să râdem. În scurtă vreme râdeam toți trei atât de tare, încât Carl a simțit nevoia să pună o mână pe volan ca să-l manevreze în locul meu. Am luat din nou controlul maşinii, am băgat-o într-o viteză inferioară şi am cotit pe drumul de pietriş, intrând pe serpentinele care duc spre casa noastră.
— Ia uitați, a spus Shannon.
Şi ne-am uitat.
O maşină cu girofar albastru bloca drumul. Am încetinit şi l-am zărit în lumina farurilor pe Kurt Olsen. Stătea pe capota Land Roverului său,

ținându-şi mâinile încrucişate pe piept. M-am oprit abia în clipa în care bara de protecție a maşinii mele aproape i-a atins genunchii, însă Olsen nici măcar n-a tresărit. A făcut câțiva paşi până în dreptul portierei, în vreme ce eu coboram geamul.

— Test de alcoolemie, a spus el, orbindu-mă cu lumina lanternei. Ieşi din maşină.

— Să ies? am întrebat eu, ferindu-mi ochii cu o mână. Nu pot să suflu în fiolă de pe scaun?

— Afară! a repetat el pe un ton dur, calm şi rece.

Am făcut un schimb de priviri cu Carl, care a dat de două ori din cap. Prima dată ca să-mi spună să fac cum îmi porunceşte Olsen, a doua oară ca să-mi spună că o să se ocupe el.

Am ieşit din maşină.

— Vezi chestia aia? m-a întrebat Olsen, arătând către un făgaş, relativ drept, săpat în pietriş.

Mi-am dat seama că-l făcuse el însuşi, cu călcâiul cizmei de cowboy.

— Vreau să mergi pe dungă.

— Glumeşti, nu?

— Nu, eu nu mă țin de glume, Roy Calvin Opgard. Începe de aici. Haide.

Am făcut întocmai, doar ca să scap mai repede.

— Hopa, cu grijă, a început Olsen să mă îndrume. Şi-ncă o dată, încetişor. Gândeşte-te că e vorba despre o sârmă de întins rufe. Pune talpa pe linie de fiecare dată când păşeşti.

— Ce fel de sârmă? am întrebat eu de cum am început să repet testul.

— Genul de sârmă pe care o întinzi peste o râpă. De exemplu, peste o viroagă cu pietre atât de instabile, încât oamenii care se pricep la asta scriu într-un raport că nu recomandă efectuarea unor investigații în zonă. Dacă faci un pas greşit pe lângă linia aia, Roy, ai dat de dracu'.

Nu ştiu dacă de vină era că trebuia să păşesc pe linia aia ca un nenorocit de fotomodel sau lumina pâlpâitoare a lanternei lui Olsen, însă devenise extrem de greu să-mi păstrez echilibrul.

— Doar ştii că nu beau, am spus eu. Aşa că… ce e asta?

— Tu nu bei, aşa e. Înseamnă că fratele tău poate să bea cât pentru doi. Ceea ce mă face să cred că tu eşti cel pe care trebuie să-l țin sub observație. Oamenii care sunt mereu treji au ceva de ascuns, nu crezi? Se tem că, dacă se vor îmbăta, îşi vor destăinui secretele. Aşa că se țin departe de oameni şi

de petreceri.
— Dacă tot te-ai pus pe întors pietre, Olsen, poate ai face bine s-o întorci şi pe-a lui Moe, tinichigiul. Sau ai făcut-o deja?
— Las-o baltă, Roy. Ştiu că încerci să-mi distragi atenția.
Glasul lui începuse să-şi piardă calmul acela controlat.
— Adică tu crezi că un posibil abuz sexual îți distrage atenția? E mai profitabil să-ți pierzi timpul supunând un abstinent la un test de alcoolemie?
— Ups, ai călcat peste margine puțin, a spus Olsen.
Mi-am coborât privirea.
— Am călcat peste margine o pulă.
— Ia uită-te acolo, vezi? a continuat el, îndreptând lumina lanternei către o urmă dinafara liniei.
Era o urmă de cizme de cowboy.
— Acum ai face bine să vii cu mine.
— Ce dracu', Olsen – adu odată căcatul ăla de fiolă!
— A stricat-o cineva. A apăsat greşit pe butoane şi s-a dus dracului, mi-a răspuns el. Ai picat testul de echilibru, aşa că va trebui să ne bazăm pe el. După cum ştii, avem la post o celulă confortabilă în care poți să aştepți până vine doctorul să-ți ia o probă de sânge.
I-am adresat o privire atât de uimită şi de incredulă, încât şi-a pus lanterna sub bărbie şi a făcut „Bau!", după care a izbucnit într-un râs fantomatic.
— Ai grijă cu lumina aia, am spus eu. Se pare că ai avut deja parte de suficiente radiații.
Nu părea foarte supărat. Încă râzând, şi-a scos perechea de cătuşe de la curea.
— Întoarce-te cu spatele, Roy.

PARTEA A TREIA

12

Într-o seară târzie trăsesem cu urechea prin gaura burlanului de fum. Aveam şaişpe ani, iar discuţia monotonă din bucătărie fusese cât pe ce să mă adoarmă. Deşi nu avea prea multe de spus, ea conducea conversaţia. Tata rostea din când în când câte un „da” sau „nu”, cu excepţia câtorva momente în care o oprise, descriindu-i scurt şi la obiect cum stăteau de fapt lucrurile, cum ar trebui sau nu să fie făcute, în funcţie de situaţie. De cele mai multe ori, tata nu ridica glasul, însă după aceea, ca un fel de regulă, mama rămânea o vreme tăcută. Înainte să înceapă să discute calm despre altceva, de parcă subiectul de dinainte nici măcar nu fusese abordat. Ştiu că sună ciudat, însă nu am ajuns niciodată să-mi cunosc cu adevărat mama. Poate pentru că nu o înţelegeam sau poate că persoana ei nu mă interesa suficient de mult, ori pentru că figura ei era atât de ştearsă în prezenţa tatei, încât pentru mine pur şi simplu dispărea. Bineînţeles că e ciudat să spui că persoana de care ai fost atât de apropiat, cea care ţi-a dăruit viaţă, cea alături de care ţi-ai petrecut, vreme de optsprezece ani, fiecare zi, poate rămâne o persoană ale cărei gânduri şi sentimente au rămas un mister total pentru tine. Oare era fericită? Care erau visurile ei? De ce era în stare să stea de vorbă cu tata – şi puţin cu Carl –, însă aproape niciodată cu mine? Oare şi ea mă înţelegea la fel de puţin cât o înţelegeam eu? A existat o singură ocazie în care am întrezărit un crâmpei din ceea ce însemna ea dincolo de ce făcea în bucătărie, în grajd, când cârpea haine şi ne zicea să-l ascultăm pe tata; a fost în seara în care unchiul Bernard a împlinit cincizeci de ani. După ce am luat masa la restaurantul în stil rococo, adulţii au început să danseze pe muzica interpretată de un trio de bărbaţi supraponderali, îmbrăcaţi în sacouri albe şi, în vreme ce lui Carl i se oferea turul hotelului, eu am rămas la masă şi am observat că mama se uita la dansatori având întipărită pe chip o expresie pe care nu o mai văzusem niciodată: visătoare şi pe jumătate zâmbitoare, cu ochii uşor mijiţi. Şi pentru prima dată în viaţă mi-a trecut prin gând că mama putea fi frumoasă. *Frumoasă,* aşa cum stătea ea acolo, fredonând, îmbrăcată într-o rochie roşie care se asorta cu băutura din faţa ei. Nu o mai văzusem bând decât în Ajunul câte unui Crăciun, şi atunci se mulţumea cu un singur păhărel de aquavit. Apoi, când l-a întrebat pe tata dacă nu voia să danseze, am simţit în glasul ei o căldură neobişnuită. Tata a scuturat din cap, însă i-a zâmbit; poate simţise acelaşi lucru ca mine. La

masa noastră şi-a făcut apariția un bărbat ceva mai tânăr decât tata, care a invitat-o pe mama la dans. Tata a luat un gât de bere, a dat din cap şi i-a adresat tipului un zâmbet, de parcă s-ar fi simțit mândru. Nu m-am putut abține să n-o urmăresc pe mama cum se îndreaptă spre ringul de dans. Speram doar ca scena să nu devină prea stânjenitoare. Am văzut-o cum îi adresează bărbatului câteva cuvinte şi cum el dă din cap – după care amândoi au început să se mişte pe ritmul muzicii. La început, mama a dansat destul de aproape de el, apoi şi mai aproape, după care s-a îndepărtat, dansând mai întâi cu paşi repezi, apoi cu paşi lenți. Se vedea că ştie să danseze, lucru pe care nici măcar nu-l bănuisem. Dar mai era ceva. Felul în care îl privea pe străinul acela. Ochii mijiți şi zâmbetul pe jumătate schițat, de mâță care se joacă cu şoarecele pe care intenționează să-l mănânce, doar că nu imediat. Am văzut că tata începuse să se foiască lângă mine. În clipa următoare mi-a trecut prin gând că nu bărbatul era persoana străină, ci ea, femeia căreia îi ziceam „mamă”.

Apoi totul a luat sfârşit şi mama s-a aşezat din nou la masă. Mai târziu în seara aia, după ce Carl a adormit lângă mine în camera de hotel pe care o împărțeam, am auzit glasuri pe coridor. L-am recunoscut pe al mamei, care era neobişnuit de sonor şi de tăios. M-am dat jos din pat şi am întredeschis uşa, suficient ca să pot vedea uşa camerei lor. Tata a spus ceva, iar mama şi-a ridicat mâna, dându-i o palmă. Tata şi-a atins obrazul şi a spus ceva pe un ton calm, şoptit. Ea şi-a ridicat cealaltă mână şi i-a mai tras o palmă. Apoi i-a smuls cheia din mână, a descuiat uşa şi s-a făcut nevăzută în cameră. Tata a rămas pe loc, uşor aplecat de spate, frecându-şi obrazul şi privind la uşa dindărătul căreia aşteptam eu în întuneric. Părea trist şi singuratic, ca un copil care tocmai şi-a pierdut ursulețul de pluş, m-am gândit eu. Habar n-am dacă văzuse că uşa mea era întredeschisă, tot ce ştiu este că în seara aia surprinsesem o scenă în care fuseseră implicați mama şi tata. O scenă pe care nu o prea înțelesesem şi despre dedesubturile căreia nu voiam să aflu mai mult. A doua zi, în vreme ce ne întorceam la Os, totul a revenit la normal. Mama a stat de vorbă cu tata, o conversație liniştită, de zi cu zi, el rostind mai des câte un „da”, mai rar câte un „nu”, sau având o criză de tuse, timp în care ea rămânea tăcută.

Motivul pentru care în seara aia de demult am tras cu urechea era că, după o lungă pauză, tata fusese cel care începuse să vorbească. Şi părea să fie vorba despre un lucru la care se gândise cum ar putea să-l formuleze cât mai bine. Glasul lui era şi mai domol decât de obicei. Aproape o şoaptă.

Fireşte că părinţii noştri ştiau că îi puteam auzi din dormitor, prin gaura burlanului de fum; dar nu ştiau cât de *limpede* îi puteam auzi. Gaura ca gaura, însă burlanul amplifica sunetul atât de mult încât aveai impresia că eşti cu ei în bucătărie. Eu şi Carl hotărâserăm că n-avea niciun rost să le spunem despre asta.

— Azi a pomenit de asta Sigmund Olsen, a spus tata.

— Da?

— Primise un „raport de avertizare”, aşa-i zice, de la una dintre profesoarele lui Carl.

— Şi?

— Ea i-a spus că de două ori văzuse pete de sânge pe fundul pantalonilor lui Carl şi că, atunci când l-a întrebat ce se întâmplase, Carl i-a oferit ceea ce ea crede că e „o explicaţie destul de neverosimilă”.

— Ce explicaţie? a întrebat mama, coborându-şi şi ea glasul.

— Olsen n-a dat niciun detaliu. Nu voia decât să ne transmită că biroul şefului de post voia să stea de vorbă cu Carl. Se pare că sunt obligaţi să informeze părinţii când interoghează un băiat sub şaişpe ani.

Am simţit de parcă cineva îmi vărsase în cap o găleată plină cu apă rece ca gheaţa.

— Olsen a spus că vom putea fi de faţă dacă e şi Carl de acord şi că, legal, băiatul nu e obligat să stea de vorbă cu ei. Asta ca să ştim.

— Şi tu ce ai zis? l-a întrebat, tot în şoaptă, mama.

— Că bineînţeles că fiul meu nu va refuza să stea de vorbă cu poliţia, dar că mai întâi aş vrea să stau eu însumi de vorbă cu el şi că mi-ar fi de folos să aflu ce fel de „explicaţie neverosimilă” i-a oferit el profesoarei.

— Şi ce ţi-a răspuns şeful de post?

— A căzut o vreme pe gânduri, după care mi-a spus că-l cunoaşte pe Carl, pentru că e în aceeaşi clasă cu fi-său… cum îl chema?

— Kurt.

— Cu Kurt, da. Aşa că ştie că băiatul nostru este un copil onest şi corect şi el personal crede explicaţia oferită de Carl. Apoi a spus că profesoara abia ce-a ieşit de pe băncile institutului pedagogic şi că, în zilele noastre, acolo îi îndoctrinează să fie atenţi la lucrurile astea, ceea ce înseamnă că oamenii ca ea le văd peste tot.

— Normal că le văd, pentru numele lui Dumnezeu. Şi ce a zis că i-a spus Carl profesoarei?

— Carl a spus că s-a aşezat pe grămada de scânduri din spatele

hambarului şi că i-a intrat un cui în fund.

Am aşteptat ca mama să pună următoarea întrebare – „De două ori?”. Dar n-a mai pus-o. Oare ştia? Oare ghicise? Am înghițit în sec.

— Dumnezeule, Raymond! e tot ce-a spus.

— Grămada aia de scânduri ar fi trebuit de mult mutată de acolo, a spus el. Cred că îmi voi face timp mâine pentru asta. După care vom sta de vorbă cu Carl. Nu e normal să se rănească în halul ăsta şi să nu ne spună nimic. Cuie ruginite – poate să facă tetanos şi cine ştie ce alte belele.

— Ar trebui să vorbim cu el. Şi roagă-l pe Roy să stea cu ochii pe fratele lui mai mic.

— Nu e nevoie, Roy cu asta se ocupă tot timpul. Cred că e ceva nesănătos – faptul că nu-l scapă din ochi deloc.

— Nesănătos?

— Parcă ar fi soț şi soție.

Pauză. „Acum o va spune”, m-am gândit eu.

— Carl trebuie să învețe să fie independent, a spus tata. M-am tot gândit şi cred că a sosit vremea ca băieții să aibă camerele lor separate.

— Dar nu avem spațiu pentru aşa ceva.

— Haide, Margit. Ştii că nu ne permitem să construim baia aia pe care ți-o doreşti tu între cele două dormitoare, însă nu ne-ar costa prea mult să mutăm doi pereți ca să mai câştigăm o cameră. Aş putea termina în două-trei săptămâni.

— Crezi?

— O să încep sâmbăta asta.

Evident că decizia fusese luată cu mult înainte să-i prezinte mamei ideea separării noastre. Ce părere am fi avut eu sau Carl era irelevant. Mi-am vârât pumnul în gură ca să nu încep să înjur. Îl uram, îl uram. Fusesem sigur că fratele meu avea să-şi țină gura, dar nu fusese suficient. Şeful de post. Şcoala. Mama. Tata. Lucrurile scăpaseră de sub control. Prea multă lume ştia ceva, văzuse ceva iar acum, dintr-odată, înțelegea totul. În curând valul de ruşine ne va potopi, înghițindu-ne cu totul. Ruşinea, ruşinea, ruşinea. Era de nesuportat. *Niciunul dintre noi* nu va fi capabil s-o îndure.

13

Noaptea Fritz.

Eu şi Carl nu i-am zis niciodată aşa, însă ăsta era numele pe care i-l dădusem în mintea mea.

Era o zi de toamnă caniculară. Aveam douăzeci de ani. Trecuseră doi ani de când Cadillacul se prăbuşise în Huken, cu părinții mei la bord.

— Acum te simți ceva mai bine? m-a întrebat Sigmund Olsen, ridicându-şi lanseta deasupra capului.

Firul a început să se desfăşoare, mulineta producând un zăngănit tot mai puțin ascuțit, ca strigătul unei păsări necunoscute.

Nu am răspuns, mulțumindu-mă să urmăresc rotativa cum sclipeşte scurt în soare, înainte de a dispărea în apă, atât de departe de barca noastră, că nu am auzit niciun plescăit. Aş fi vrut să-l întreb de ce era nevoie să arunci momeala atât de departe, când ai fi putut foarte bine să te duci cu barca până acolo. Poate că avea legătură cu faptul că rotativa seamănă mai mult cu un peşte viu, când o trăgeai pe orizontală înapoi. Cum nu mă pricepeam deloc la pescuit şi cum nici n-aveam de gând s-o fac vreodată, mi-am ținut gura.

— Deşi nu întotdeauna pare aşa, este adevărat ce zic oamenii, că timpul vindecă toate rănile, a spus şeful de post, îndepărtându-şi o şuviță de păr care i se strecurase sub ochelari. Măcar o parte din ele, a adăugat el.

Nu ştiam ce să răspund.

— Cum se mai simte Bernard? a întrebat el.

— Bine, am răspuns eu, neputând şti că mai avea doar câteva luni de trăit.

— Am auzit că tu şi cu fratele tău locuiți acum în cea mai mare parte a timpului la Opgard, şi mai puțin la unchiul Bernard, aşa cum v-au cerut cei de la Protecția Copiilor.

Nici de data asta n-am ştiut ce să răspund.

— Mă rog, acum sunteți suficient de mari pentru ca asta să nu mai conteze, aşa că n-am de gând să bat toba. Carl încă e la şcoală, nu-i aşa?

— Aşa e, am răspuns eu.

— Şi învață bine?

— Da.

Ce altceva i-aş fi putut răspunde? Nu era chiar o minciună. Carl îmi

spusese că încă se gândea mult la mama. Îşi putea petrece zile şi seri întregi singur în grădina de iarnă, acolo unde îşi făcea temele şi unde citea şi răscitea cele două romane americane pe care tata le adusese cu el în Norvegia, *O tragedie americană* şi *Marele Gatsby.* Nu l-am văzut niciodată citind alte romane serioase, însă pe astea două le iubea, în special *O tragedie americană;* în unele seri îmi citea din el, traducându-mi cuvintele mai neobişnuite.

Odată a pretins că îi auzise pe mama şi pe tata țipând din Huken, însă eu i-am zis că nu fuseseră decât nişte corbi. Nu mi-a picat deloc bine când mi-a spus că are nişte vise în care amândoi ajungem la puşcărie. Însă treptat lucrurile s-au mai liniştit. El rămăsese palid şi slab, dar mânca bine şi creştea văzând cu ochii – în scurtă vreme ajunsese cu un cap mai înalt decât mine.

Aşa că, în chip miraculos, lucrurile intraseră pe un făgaş firesc. Se liniştiseră. Abia dacă-mi venea să cred. Sfârşitul lumii venise şi plecase, iar noi supravieţuiserăm. O bună parte din noi, cel puţin. Oare cei care pieriseră fuseseră ceea ce tata numea „victime colaterale”? Nişte victime neintenţionate, dar necesare când trebuie să câştigi un război? Habar n-am. Nici măcar nu ştiu dacă războiul fusese câştigat. Cu siguranţă a existat o încetare a focului, iar dacă o încetare a focului durează prea mult, atunci este uşor să o confunzi cu pacea. Cam aşa simţeam că stau lucrurile cu o zi înaintea Nopţii Fritz.

— Pe vremuri îl luam cu mine pe Kurt, a spus Olsen. Dar nu cred că e foarte interesat de pescuit.

— Deloc? am întrebat eu, de parcă mi s-ar fi părut ceva incredibil.

— Ca să-ţi spun adevărul, nu cred că-l interesează nimic din ce fac eu. Dar tu, Roy? Vrei să devii mecanic auto?

Habar n-aveam de ce mă luase pe lacul Budal în barca lui cu motor. Poate îşi imaginase că aveam să mă relaxez şi că voi lăsa garda jos. Că voi spune ceva ce nu spusesem în timpul interogatoriului. Sau poate că, în calitate de şef de post, simţea o anumită responsabilitate să stea de vorbă cu mine şi să afle cum o mai duc.

— Da, de ce nu? am răspuns eu.

— Sigur, dintotdeauna ţi-a plăcut să meştereşti, a spus el. Acum pe Kurt nu-l interesează decât fetele. Mereu se duce să se întâlnească cu câte una nouă. Tu şi Carl? E vreo fată pe radarul vostru?

A lăsat întrebarea să se risipească în aer în vreme ce eu priveam

întunericul de sub suprafața apei, străduindu-mă să văd rotativa.

— Nu-mi amintesc ca tu să fi avut vreo prietenă, am dreptate?

Am ridicat din umeri. Există o diferență între a întreba un băiat de douăzeci de ani dacă are o prietenă şi a-l întreba dacă a avut *vreodată* una. Iar Sigmund Olsen ştia asta. Mă întrebam ce vârstă avusese când îşi stilizase mopul ăla din cap. Cred că în cazul lui nici măcar nu conta.

— N-am întâlnit nicio tipă care să-mi fi aprins călcâiele, am răspuns. N-are niciun sens să ai o iubită numai ca să ai una.

— Sigur că nu, a spus Olsen. Iar unii nici măcar nu-şi doresc o fată. Fiecare cu gusturile lui.

— Da, am încuviințat eu.

Măcar dacă ar fi ştiut câtă dreptate avea. Doar că nimeni nu ştia. Doar Carl.

— Atâta vreme cât nimeni nu are de suferit, a adăugat Olsen.

— Desigur, am răspuns eu, întrebându-mă despre ce vorbea de fapt şi cât mai avea să dureze partida aia de pescuit.

La atelier mă aştepta o maşină care ar fi trebuit să fie gata în ziua următoare, iar locul în care ne aflam se situa un pic cam prea departe de țărm. Lacul Budal e mare şi adânc. Tata îl botezase în glumă „marele necunoscut”, pentru că semăna cu o mare. La şcoală învățasem că vântul, dar şi cele două râuri care se vărsau în lac creau nişte curenți orizontali, însă ce era cu adevărat înspăimântător erau diferențele de temperatură ale apei – în special primăvara – care creau nişte curenți verticali deosebit de puternici. Nu ştiu dacă te puteau trage la fund dacă țineai neapărat să înoți în martie, însă la şcoală făceam ochii mari cât cepele şi ne imaginam că aşa stăteau lucrurile. Poate ăsta e motivul pentru care niciodată nu m-am simțit în largul meu nici *în* lac, nici *pe* lac. Când eu şi Carl am probat echipamentul pentru scufundări, am făcut-o într-unul din lacurile de munte mai mici, unde nu existau curenți şi unde, în caz că ți se răsturna barca, puteai înota până la țărm.

— Mai ții minte când am stat de vorbă, la scurtă vreme după moartea părinților tăi, iar eu ți-am spus că mulți oameni ascund faptul că suferă de depresie? m-a întrebat Olsen, începând să învârtă mulineta.

Da, i-am răspuns.

— Zău? înseamnă că ai o memorie bună. Ei bine, vreau să-ți mărturisesc că până şi eu am trecut printr-o perioadă de depresie.

— Da?! am exclamat eu, străduindu-mă să par surprins, bănuind că asta

aştepta de la mine.

— Am luat chiar şi medicamente, a continuat el, întorcându-şi privirea către mine şi zâmbindu-mi. Cred că e-n regulă s-o recunoşti, de vreme ce până şi prim-miniştrii o fac. Oricum, asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Măi să fie.

— Dar nu m-am gândit niciodată să-mi pun capăt zilelor, a urmat el. Ştii ce m-ar putea face să fac asta? Să închei toate socotelile cu viața şi să las de izbelişte o soție şi doi copii?

Am înghițit în sec. Ceva îmi spunea că armistițiul se afla în pericol.

— Ruşinea, a clătinat el din cap. Tu ce zici, Roy?

— Habar n-am.

— Nu?

— Nu, am pufnit eu. Ce anume vă aşteptați să prindeți aici?

M-am uitat în ochii lui preț de câteva secunde, înainte de a arăta din cap către apa din jurul nostru.

— Cod alb, cod negru, plătică, somon?

Olsen a făcut ceva la mulinetă, cred că a blocat-o, înfigând mânerul lansetei între fundul bărcii şi una dintre scândurile alea pe care stai cu fundul. Şi-a scos ochelarii de soare. S-a apucat de cingătoarea salopetei din stambă şi a tras de ea în sus. Un telefon mobil, vârât într-o husă din piele, atârna de curea. Din când în când îl verifica. Apoi m-a fixat cu privirea.

— Părinții tăi erau nişte oameni conservatori, a spus el. Creştini practicanți.

— Nu sunt prea sigur de asta, am răspuns eu.

— Erau membri ai Bisericii Metodiste.

— Asta era pur şi simplu o chestie pe care a adus-o tata cu el din Statele Unite.

— Părinții tăi nu prea tolerau homosexualitatea.

— Mama chiar n-avea nicio problemă cu ea, însă tata era complet împotrivă. În afara cazului în care era vorba despre americani care votează cu republicanii.

Nu glumeam, pur şi simplu repetam cuvânt cu cuvânt ceea ce spusese tata, fără să menționez însă că el îi adăugase pe listă şi pe soldații japonezi, care fuseseră – cum zicea el – nişte inamici redutabili. Spunea toate astea de parcă ar fi participat el însuşi la război. Ceea ce admira tata era ritualul hara-kiri. Credea că toți soldații japonezi îl făceau dacă situația o impunea.

„Ca să vezi ce poate realiza un popor mic atunci când eşecul devine inevitabil”, mi-a spus tata la un moment dat, când îl urmăream cum îşi lustruieşte cuţitul de vânătoare. „Când cineva înţelege că, în caz de eşec, trebuie să se autoextirpe din corpul societăţii, ca un cancer.” I-aş fi putut spune lui Olsen şi asta. Dar ar fi trebuit s-o fac?

Olsen a tuşit ca să-şi dreagă vocea.

— Tu ce atitudine ai faţă de homosexualitate?

— Atitudine? Ce e homosexualitatea ca să ai o atitudine faţă de ea? Ce atitudine ar trebui să ai faţă de oamenii cu păr şaten?

Olsen a apucat din nou lanseta şi a continuat să-i învârtă mulineta. M-am gândit atunci că oamenii fac acelaşi gest când îndeamnă pe cineva să continue să vorbească, să *dezvolte* subiectul, cum s-ar zice. Doar că eu mi-am ţinut gura închisă.

— Lasă-mă să te întreb pe şleau, Roy. Eşti gay?

Habar n-aveam de ce mai înainte folosise „homosexual” şi acum îi zicea „gay”. Poate credea că e mai puţin ofensator aşa. În clipa următoare am zărit rotativa lucind în apă, o sclipire slabă şi prelungă, ca şi cum lumina călătorea mai lent prin apă.

— Te dai cumva la mine, Olsen?

Probabil că nu se aşteptase la aşa ceva. S-a oprit din învârtit şi a tras de lansetă în sus, privindu-mă îngrozit.

— Ce?! La naiba, nu! Eu…

Chiar în clipa aceea rotativa a ieşit din apă, plutind peste copastie asemenea unui peşte zburător. S-a rotit o vreme peste capetele noastre, înainte de a se apropia de lansetă, aterizând uşor pe capul lui Olsen. Mopul ăla era evident mai des decât părea, pentru că Olsen nici măcar n-a simţit ce se întâmplase.

— Dacă sunt gay, am spus eu, încă nu m-am anunţat, altfel tu şi toată lumea din sat aţi fi aflat într-un sfert de oră. Asta înseamnă că poate prefer să nu mă anunţ. Cealaltă posibilitate e că nu sunt gay.

La început Olsen a părut surprins. Apoi a lăsat impresia că stă să cumpănească logica spuselor mele.

— Eu sunt poliţist, Roy. L-am cunoscut pe tatăl tău şi n-am reuşit niciodată să înţeleg sinuciderea aia. Cel puţin nu şi motivul pentru care a tras-o după el şi pe mamă-ta.

— Asta pentru că n-a fost vorba despre o sinucidere, am spus eu aproape în şoaptă, timp în care urlam aceleaşi cuvinte în propria minte. Am tot zis:

n-a luat virajul.

— Poate, a spus Olsen frecându-şi bărbia.

Mereu îl deranja câte ceva, bufonul naibii.

— Acum două zile am stat de vorbă cu Anna Olaussen, a continuat el. Ştii că a fost asistentă medicală la dispensar. Acum a ajuns la un azil, are Alzheimer. E verişoara soției mele, aşa că ne-am dus să-i facem o vizită. Şi, în vreme ce nevastă-mea era plecată să mai aducă nişte apă pentru flori, Anna mi-a spus că există un lucru pe care l-a regretat întotdeauna – şi anume că nu încălcase niciodată clauza de confidențialitate ca să-mi povestească despre ziua în care fratele tău, Carl, a fost operat, iar ea văzuse că are echimoză anală. Înseamnă că suferea de lacerații. Fratele tău n-a vrut să povestească ce se întâmplase, însă nu existau prea multe explicații. Pe de altă parte, Annei i s-a părut că fusese atât de calm când i-a spus că nu – nu avusese relații sexuale cu un bărbat – încât ea s-a gândit că nu putea fi vorba de vreun viol. Că fusese ceva consensual. Pentru că fratele tău, Carl, era…

Olsen şi-a îndreptat privirea către apă, în vreme ce rotativa i se bălăngănea deasupra cefei.

— …un băiat atât de frumuşel, a spus Olsen întorcându-se apoi din nou cu fața către mine. Anna nu mi-a spus mie nimic pe moment, însă i-a pus în gardă pe părinții voştri. După vreo două zile, tatăl tău a căzut cu maşina în prăpastia de la Huken.

Mi-am ferit ochii de privirea lui sfredelitoare. Am văzut un pescăruş zburând aproape de suprafața apei, căutându-şi prada.

— Dar, cum am zis, Anna suferă de demență senilă şi tot ce spune ea trebuie luat cu scepticism, cum se zice. Dar eu am legat episodul ăsta de un avertisment venit de la şcoală, cu câțiva ani mai devreme, de la o profesoară care văzuse că Carl avea nişte pete de sânge pe turul pantalonilor.

— Cuie, am spus eu cu glas scăzut.

— Poftim?

— Cuie!

Glasul meu a plutit peste suprafața neobişnuit de liniştită a apei, îndreptându-se către uscat. S-a izbit de versantul muntelui şi a revenit în două reprize… *uie… uie.* Totul se întoarce la tine, m-am gândit.

— Sperasem că ai putea să mă ajuți să înțeleg de ce tatăl şi mama ta nu şi-au mai dorit să trăiască, Roy.

— A fost un accident, am spus. Acum ne putem întoarce?

— Roy, trebuie să înțelegi un lucru: nu pot clasa cazul acesta. Mai devreme sau mai târziu, totul va ieşi la iveală, aşa că cel mai bine pentru tine ar fi să-mi spui exact ce se petrece între tine şi Carl. N-ai de ce să te îngrijorezi că aş putea folosi împotriva ta ce-mi vei spune, pentru că ăsta nu e un interogatoriu oficial în sens juridic. Suntem doar noi doi, ieşiți la pescuit. Voi avea grijă ca nimeni să nu aibă prea mult de suferit, iar dacă vei coopera voi face în aşa fel încât orice pedeapsă potențială să fie cât mai indulgentă cu putință. Pentru că, după cum se prezintă lucrurile în momentul de față, toate astea se petreceau pe vremea când Carl încă era minor. Ceea ce înseamnă că tu, fiind cu un an mai mare, rişti să…

— Ascultați, l-am întrerupt eu cu un glas atât de gâtuit, încât ai fi zis că vorbeam printr-un burlan de fum. Am la atelier o maşină care aşteaptă să fie reparată şi se pare că peştele nu trage azi, domnule şef de post.

Olsen m-a privit îndelung, de parcă ar fi vrut să mă facă să cred că mă putea citi ca pe o carte deschisă, cum s-ar zice. Apoi a clătinat din cap, a pus undița pe fundul bărcii, înjurând cârligul, care-i intrase în pielea de pe gâtul ars de soare, chiar sub chica aia a lui ca un mop. A scos cu două degete cârligul şi-am zărit o singură picătură de sânge pe piele, fără să se prelingă nicăieri. Olsen a pornit motorul bărcii şi cinci minute mai târziu trăgeam barca în adăpostul de sub cabana şefului de post. De acolo ne-am îndreptat cu maşina Peugeot a lui Olsen către sat; m-a lăsat la atelierul de reparații auto. Cincisprezece minute de şofat într-o tăcere al naibii de apăsătoare.

Mă apucasem să repar Corolla aia de vreo treizeci de minute şi mă pregăteam să-i schimb caseta de direcție când am auzit cum sună telefonul în spălătoria auto. Câteva clipe mai târziu am auzit glasul unchiului Bernard:

— Roy, e pentru tine. E Carl.

Am scăpat ce aveam în mână. Carl nu mă suna niciodată la atelier. Eu şi fratele meu nu ne sunam decât atunci când era vorba despre o urgență.

— Ce e? am strigat eu, ca să acopăr sunetul făcut de furtunul pe care îl mânuia unchiul Bernard, zgomotul lui urcând şi coborând în funcție de ce parte a maşinii lovea jetul de apă.

— E vorba despre Olsen, şeful de post, a spus Carl cu un glas tremurat.

Am înțeles imediat că era într-adevăr vorba despre o urgență, aşa că m-am pregătit pentru tot ce putea fi mai rău. Oare nenorocitul ăla bătuse deja

toba prin sat că eu, fratele mai mare, fusesem cel care îl pervertise pe Carl?

— A dispărut, a spus Carl.

— A dispărut? am râs eu. Prostii. L-am văzut acum trei sferturi de oră.

— Vorbesc serios. Şi cred că e mort.

Am strâns cu putere receptorul telefonului.

— Cum adică *crezi* că e mort?

— Adică… habar n-am. Cum ziceam, a dispărut. Doar că simt asta, Roy. Sunt destul de sigur că e mort.

Trei gânduri mi-au trecut prin minte, unul după celălalt. Primul: Carl îşi pierduse minţile. Nu părea deloc beat şi, chiar dacă era niţel cam molâu, nu era genul ultrasensibil, genul de om care *vede* chestii. Al doilea: era aproape absurd de convenabil ca şeful de post Sigmund Olsen să se facă nevăzut de pe faţa pământului chiar în momentul în care aveam nevoie de asta ca de aer. Al treilea: povestea se repeta, parcă era vechea poveste cu Câine. Nu aveam de ales. Prin faptul că îmi trădasem fratele mai mic, contractasem o datorie pe care urma să o plătesc până la moarte. Asta era doar o altă rată ajunsă la scadenţă.

14

— După dispariția tatei, lucrurile nu au mai fost la fel, a spus Kurt Olsen, aşezând pe masa din fața mea o cană de cafea. Nu e ca şi cum mi-ar fi fost scris în stele să devin polițist.

S-a aşezat pe scaun, şi-a dat la o parte zuluful blond care-i atârna pe frunte şi a început să-şi ruleze o țigară. Ne aflam într-o încăpere care servea şi de celulă, însă era limpede că era folosită şi ca depozit. Pe jos, de-a lungul pereților, se zăreau stive de dosare şi documente. Poate că avuseseră ideea ca arestații să-şi petreacă timpul citindu-şi fie dosarele proprii, fie pe ale altora.

— Iar lucrurile chiar par diferite odată ce ai rămas fără tată, nu-i aşa?

Am luat o gură de cafea. Mă adusese acolo ca să mă supună unui test, ştiind prea bine că nu poate dovedi nicio alcoolemie. Acum îmi propunea un armistițiu. Ceea ce, din partea mea, era OK.

— Ai impresia că devii brusc matur, a spus Kurt. Pentru că eşti nevoit s-o faci. Şi începi să înțelegi ce însemna responsabilitatea pe care tatăl dispărut a dus-o pe umeri. Înțelegi că până atunci tu n-ai făcut altceva decât să-i îngreunezi sarcina. Ignorându-i toate sfaturile, nesocotind toate gândurile şi cuvintele lui, făcând tot posibilul să nu fii ca el. Poate că există o voce interioară care-ți spune că aşa vei sfârşi: o copie a propriului tată. Pentru că lumea se-nvârte-n cerc. Singurul loc spre care ne îndreptăm este cel de la care am pornit. Toată lumea e la fel, din acest punct de vedere. Ştiu că te pasionau păsările de munte. La un moment dat Carl a adus la şcoală nişte pene luate de la tine, iar noi îl şicanam, a zâmbit Kurt, de parcă tocmai rememora o amintire duioasă. Uite, păsările astea, Roy: mişună peste tot. Cred că cuvântul corect este „migrează”. Doar că ele nu se duc în niciun loc în care nu s-au dus şi strămoşii lor. Aceleaşi habitate, locuri şi perioade de împerechere nenorocite. Liber ca păsările cerului? Ne amăgim cu asta. E doar ceva în care ne place să credem în vreme ce ne rotim în acelaşi cerc blestemat. Suntem nişte păsări ținute într-o colivie, doar că această colivie este atât de largă, iar gratiile ei sunt atât de subțiri, încât nici măcar nu le vedem.

Olsen s-a uitat la mine, probabil ca să-şi dea seama dacă monologul lui avusese vreun efect. M-am gândit să dau agale din cap, însă n-am făcut-o.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru mine, şi pentru tine, Roy. Cercuri

mari şi cercuri mici. Cercul mare e faptul că am preluat postul de poliție după moartea tatei. Cercul mic e că el avea un caz nerezolvat, la care revenea întruna, după cum şi eu am unul similar. Al meu este dispariția tatei. Observi asemănările? Doi bărbați disperați sau deprimați punându-şi capăt zilelor.

Am dat din umeri, străduindu-mă să par neinteresat. Căcat: despre asta era vorba? Despre dispariția şefului de post Sigmund Olsen?

— Singura diferență este că, în cazul tatălui meu, nu s-a descoperit niciun cadavru şi niciun loc exact al comiterii faptei, a spus Kurt. Doar zona lacului.

— „Marele necunoscut", am spus eu clătinând agale din cap.

Kurt mi-a adresat o privire surprinsă, apoi a început şi el să dea din cap în acelaşi timp cu mine; vreme de câteva clipe am semănat cu două sonde de petrol sincronizate.

— Şi cum tu ai fost penultima persoană care l-a văzut pe tata viu, ultima fiind fratele tău, am rămas cu câteva întrebări la care nu am găsit niciun răspuns.

— Cred că toată lumea are astfel de întrebări, am spus eu, luând încă o gură de cafea. Doar că ți-am povestit în detaliu cum s-a desfăşurat partida aia de pescuit cu tatăl tău – sunt sigur că ai o transcriere a mărturiei mele pe undeva pe-aici, am spus eu arătând spre hârtiile vrăfuite de-a lungul pereților. Şi, oricum, am venit încoace pentru un test de alcoolemie, nu-i aşa?

— Absolut, a răspuns Kurt Olsen.

Îşi rulase țigara, iar acum îşi strângea punga cu tutun.

— Prin urmare, ăsta nu e un interogatoriu oficial. Nu se va lua nicio notiță şi nici nu există persoane care să poată spune, în calitate de martori, ce s-a discutat aici.

Exact ca în timpul partidei de pescuit, m-am gândit eu.

— Ceea ce mă interesează este să aflu, în cel mai mare detaliu, ce s-a întâmplat după ce tatăl meu te-a lăsat la atelierul de reparații auto, la ora şase, pentru ca tu să te poți ocupa de o maşină.

Am tras adânc aer în piept şi am întrebat:

— În cel mai mare detaliu? Am schimbat caseta de direcție şi rulmenții unei Toyota Corolla. Cred că era un model din 1989.

Kurt m-a săgetat cu privirea. Era limpede că un pericol amenința armistițiul nostru, aşa că am bătut în retragere.

— Tatăl tău a urcat cu maşina la ferma noastră şi a stat de vorbă cu Carl. După ce a plecat de acolo, Carl m-a sunat la telefon ca să-mi spună că se întrerupsese curentul şi că nu-şi dădea seama din ce motiv. Generatorul este vechi şi avuseserăm câteva probleme cu împământarea. Cum el nu se prea pricepe la meşterit, m-am suit în maşină şi m-am dus să rezolv problema. Asta mi-a luat câteva ore, pentru că afară începuse să se întunece, aşa că am revenit la atelier destul de târziu.

— Conform mărturiei tale, ai ajuns acolo la ora unsprezece.

— Cam aşa. Nu uita că asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Iar un martor crede că l-a zărit pe tata conducând prin sat la ora nouă. Doar că afară se întunecase deja, iar persoana respectivă nu poate fi sigură.

— În regulă.

— Întrebarea este: ce a făcut tata între şase jumate, când, după spusele lui Carl, a plecat de la fermă, şi nouă seara?

— Asta e nedumerirea ta.

Olsen s-a uitat la mine:

— Ai vreo teorie?

L-am privit surprins:

— Eu? Nu.

Am auzit o maşină frânând afară. Trebuia să fie doctorul. Kurt s-a uitat la ceasul de la mână. Cred că îi spusese să nu se grăbească.

— Apropo, cum te-ai descurcat în cele din urmă cu maşina aia? m-a întrebat Kurt degajat.

— Ce maşină?

— Toyota aia Corolla.

— A fost OK, cred.

— Am verificat interogatoriile şi lista cu proprietari de Toyota. Ai dreptate, era un model din 1989. Se pare că Willumsen avea nevoie s-o repare ca s-o vândă. Suficient cât să se urnească loc, bănuiesc.

— Cam aşa ceva, am răspuns.

— Doar că nu s-a urnit.

— Ce?! am exclamat eu.

— Am vorbit ieri cu Willumsen. Şi-a amintit că Bernard i-a promis că-i vei pune maşina la punct. Îşi aminteşte de asta cu limpezime, deoarece clientul a venit de la o sută de kilometri ca să-i facă maşinii o probă, însă reparațiile nu fuseseră făcute ca lumea.

— Zău? am spus eu, mijindu-mi ochii şi străduindu-mă să arăt ca un om

care încearcă să întrezărească ceva prin cețurile şi întunecimile trecutului. Atunci probabil că m-a întârziat problema de acasă, cu sistemul de împământare.

— Păi, se pare că ți-a luat ceva vreme s-o rezolvi.

— Da?

— Alaltăieri am stat de vorbă cu Grete Smitt. E uluitor ce amănunte fără însemnătate îşi pot aminti oamenii când le pot pune în legătură cu un eveniment deosebit, cum ar fi acela că şeful lor de post a fost dat dispărut. Şi-a amintit că în ziua aceea s-a trezit la cinci dimineața, moment în care a observat lumină în atelier şi a văzut că maşina ta era parcată acolo.

— Când promiți ceva unui client, faci tot ce-ți stă în putință să te ții de promisiune, am spus eu. Chiar dacă nu reuşeşti întotdeauna, principiul ăsta rămâne o bună regulă de viață.

Kurt Olsen m-a săgetat cu privirea, de parcă tocmai îi spusesem un banc foarte jignitor.

— Da, da, am continuat eu pe un ton degajat. Şi, ia spune, ce se mai aude cu echipa aia pe care vreți s-o trimiteți jos, la Huken?

— Vom vedea.

— Nerell v-a sfătuit să n-o trimiteți?

— Vom vedea, a repetat Olsen.

În momentul acela s-a deschis uşa. Era medicul, Stanley Spind, un doctor care îşi făcuse rezidențiatul la noi în sat, după care se întorsese aici să lucreze cu normă întreagă. Un tip din zona Bible Belt[15]. Trecut de treizeci de ani, era un tip prietenos şi deschis, cu părul şi hainele ținute dinadins neîngrijite, într-o manieră care voia să spună *mi-am-aruncat-pur-şi-simplu-chestiile-astea-pe-mine-însă-par-să-se-potrivească* sau *nu-m-am-pieptănat-aşa-arăta-părul-meu-în-mod-natural.* Trupul lui răspândea o stranie combinație de moliciune şi tărie, de parcă şi-ar fi cumpărat muşchii de undeva. Lumea zicea despre el că ar fi gay şi că avea un iubit în Kongsberg, un tip cu nevastă şi copii.

— Sunteți pregătiți pentru testul de sânge? a întrebat el, graseind feroce.

— Aşa se pare, a răspuns Kurt Olsen, continuând să mă privească.

După ce mi s-a prelevat proba de sânge, am plecat împreună cu Stanley.

Din momentul în care doctorul intrase pe uşă, Kurt Olsen încetase să mai vorbească despre caz, confirmând ceea ce spusese puțin mai devreme, şi anume că în acea etapă investigația era o chestiune pur personală. La

plecare, Kurt m-a salutat cu un aproape imperceptibil semn din cap.

— Am fost la Årtun, a spus Stanley, de îndată ce-am tras amândoi în piept aerul rece al serii în piațeta din fața postului de poliție.

Clădirea era o construcție banală, ridicată în anii 1980, care găzduia şi birourile diverselor autorități locale.

— Fratele tău a reuşit să-i entuziasmeze pe toți. Să înțeleg că vom avea parte în zonă de un hotel cu spa?

— Mai întâi trebuie să primească acordul consiliului local.

— Dacă vor da undă verde proiectului, sigur mă bag şi eu.

Am dat din cap.

— Te pot duce cu maşina undeva?

— Nu, mulțumesc. O să-l sun pe Carl.

— Eşti sigur? Nu stai prea departe de mine.

Probabil că mă privise în ochi o fracțiune de secundă prea mult. Sau poate că sunt eu puțin paranoic – e la fel de plauzibil.

Am scuturat din cap.

— Poate altă dată, a spus el deschizând portiera maşinii.

Era evident că abandonase obiceiul de a-şi mai încuia maşina după ce se mutase aici, aşa cum fac cei mai mulți dintre orăşenii stabiliți la noi. Ei nutresc această romantică convingere că oamenii de prin sate nu-şi încuie maşinile. N-au dreptate. Ne închidem casele, adăposturile pentru bărci – şi cu siguranță ne încuiem maşinile. Am privit cum luminile din spate ale maşinii se fac nevăzute; mi-am scos telefonul mobil şi-am pornit pe jos să mă întâlnesc cu Carl. Douăzeci de minute mai târziu, când Cadillacul a tras în fața mea, pe banda de siguranță, la volan era Shannon. Mi-a explicat că fratele meu destupase o sticlă de şampanie de îndată ce ajunsese acasă. Şi cum el o băuse aproape pe toată, în vreme ce ea abia dacă-şi muiase buzele, Shannon reuşise să-l convingă să vină ea după mine.

— Sărbătoreați că sunt în arestul poliției? am întrebat-o eu.

— A zis că ştia că aşa vei spune şi mi-a zis să-ți răspund că sărbătorea faptul că aveai să fii fără îndoială eliberat. Se pricepe să găsească motive să sărbătorească.

— Aşa e, am răspuns. Îl invidiez şi pentru asta.

Mi-am dat seama că acel „şi" putea să fie interpretat greşit, aşa că am dat să-i explic. Să-i spun că, atunci când am subliniat „invidiez", „şi"-ul acela însemna deopotrivă că era adevărat *şi* că îl invidiam deopotrivă pentru capacitatea lui de a compartimentaliza, cum s-ar zice. Prin urmare, „şi"-ul

acela nu însemna că îmi invidiam fratele şi pentru *altceva,* ci că îl invidiam *şi pe el* pentru asta. Apoi mi-am dat seama că am prostul obicei de a complica lucrurile.

— Te gândeşti, mi-a spus Shannon.

— Nu prea mult, am răspuns.

Shannon a zâmbit. În mâinile ei mici, volanul părea imens.

— Nu ai probleme cu vederea? am întrebat-o eu, arătând către întunericul străpuns de cele două conuri de lumină.

— Se numeşte „ptosis”, a răspuns ea. Asta în greaca veche înseamnă „a cădea”. În cazul meu e ceva congenital. Poţi să-ţi antrenezi ochiul ca să reduci şansele să te procopseşti cu o ambliopie, chestia aia care în termeni populari se numeşte „ochi leneş”. Iar eu nu sunt leneşă. Văd tot.

— Bun, am spus eu.

De cum ne-am apropiat de prima serpentină, a băgat maşina într-o viteză inferioară.

— De exemplu, pot să văd că e o problemă pentru tine. Tu trăieşti cu senzaţia că eu ţi l-aş fi luat pe Carl.

În clipa următoare Shannon a accelerat, făcând pietrişul să bată în tabla curbată de deasupra roţilor. Preţ de câteva clipe m-am întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să mă prefac că nu auzisem ce spusese. Dar aveam presentimentul că, dacă mi-aş fi ţinut gura închisă, ar fi repetat-o.

M-am întors cu faţa la ea.

— Mulţumesc, a spus ea înainte să apuc să deschid gura.

— „Mulţumesc”?

— Îţi mulţumesc pentru toate lucrurile la care renunţi. Îţi mulţumesc că eşti un om înţelept şi bun. Ştiu cât de mult ţineţi voi doi unul la celălalt. Pe lângă că sunt o străină care s-a măritat cu fratele tău, m-am şi instalat în casa ta. Am ocupat literalmente locul în care obişnuiai să dormi. Ar trebui să mă urăşti.

— Păi… am zis eu inspirând adânc.

Fusese deja o zi neobişnuit de lungă.

— Lumea nu mă consideră un om bun. Adevărata problemă e că nu prea am ce urî la tine, din păcate.

— Am stat de vorbă cu doi dintre angajaţii tăi.

— Zău? am făcut eu, complet surprins.

— Satul ăsta e foarte mic, a continuat Shannon. Probabil că eu stau de vorbă cu oamenii locului puţin mai mult decât tine. Şi n-ai dreptate. Lumea

chiar crede despre tine ca eşti un om bun.

Am pufnit incredul.

— Înseamnă că nu ai stat de vorbă cu niciunul dintre oamenii cărora le-am spart cândva dinții.

— Tot ce se poate. Dar şi asta ai făcut-o doar ca să-ți protejezi fratele mai mic.

— Nu cred că ar trebui să ai mari aşteptări de la mine, am spus. O să te dezamăgesc.

— Cred că ştiu deja la ce să mă aştept de la tine, a răspuns ea. Avantajul când ai un ochi leneş este că oamenii ți se confesează, ei cred că nici să-i asculți cum se cuvine nu eşti în stare.

— Aşadar îți imaginezi că ştii tot ce e de ştiut despre Carl – asta vrei să spui?

Shannon a zâmbit.

— Dragostea e oarbă – asta vrei să spui?

— În norvegiană spunem că „dragostea *te orbeşte".*

— Aha, a făcut ea, începând din nou să râdă. Varianta asta este şi mai precisă decât cea englezească, *love is blind,* pe care oamenii oricum o folosesc complet aiurea.

— Zău?

— Da, pentru că o folosesc cu înțelesul că oamenii văd numai latura bună a celor de care sunt îndrăgostiți. În realitate se referă la faptul că Cupidon poartă o eşarfă la ochi atunci când îşi aruncă săgețile. Ceea ce înseamnă că săgețile lovesc la nimereală şi că nu noi alegem persoana de care ne îndrăgostim.

— Chiar aşa să fie? La nimereală?

— Să înțeleg că încă vorbim despre Carl şi despre mine?

— De exemplu.

— Păi, atunci, nu chiar la nimereală, însă când te îndrăgosteşti nu o faci întotdeauna voluntar.

— Eu nu cred că noi, oamenii de la munte, suntem atât de practici în materie de dragoste şi moarte pe cât pari să crezi c-am fi.

Când maşina a început să urce ultima pantă, farurile au măturat zidul casei. Un chip, fantomatic de alb în lumina aceea, cu ochi ca nişte găvane goale, întunecate, se holba la noi dindărătul ferestrei livingului.

Shannon a frânat, a pus schimbătorul de viteze în poziția „P", apoi a stins farurile şi a oprit motorul.

Cât de repede se lasă liniştea aici după ce amuţeşti şi ultima sursă de zgomot. Ca un răget brusc. Am rămas pe scaun. Shannon a rămas şi ea pe scaunul ei.

— Cât de multe ştii? am întrebat-o. Despre noi. Despre familia noastră.

— Aproape tot, cred, a răspuns ea. Dacă voia să mă mărit cu el şi să vin aici, i-am spus că trebuia să-mi povestească absolut tot. Inclusiv chestiile nasoale. *În special* chestiile nasoale. Iar lucrurile pe care nu mi le-a povestit le-am văzut cu propriii ochi după ce am venit aici, a spus Shannon arătând către pleoapa ei pe jumătate închisă.

— Şi tu… am înghiţit eu în sec. Crezi că poţi trăi cu *ştii tu ce?*

— Am copilărit pe o stradă unde fraţii obişnuiau să-şi fută surorile. Taţii, să-şi violeze fiicele. Fiii repetau păcatele taţilor şi deveneau paricizi. Însă viaţa merge mai departe.

Am dat agale din cap, de data aceasta fără ironie, în vreme ce îmi scoteam cutia cu tutun de prizat.

— Presupun că aşa e. Însă cred că va trebui să te împaci cu prea multe chestii nasoale.

— Da, a răspuns Shannon. Aşa este. Însă toată lumea tăinuieşte câte ceva. În plus, chestia aia s-a petrecut demult. Oamenii se schimbă, chiar cred asta.

Stăteam acolo şi mă întrebam de ce naiba crezusem că ăsta era cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla – ca un străin să afle – când de fapt pur şi simplu nu era aşa. Iar răspunsul era simplu: Shannon Alleyne nu era o străină.

— Familia, am spus eu în timp ce îmi vâram o priză de tutun sub buza de sus. Înseamnă mult pentru tine, nu-i aşa?

— Înseamnă totul, mi-a răspuns ea fără ezitare.

— Oare şi iubirea pentru familie te orbeşte?

— Cum adică?

— În bucătărie, când povesteai despre Barbados, mi se pare că la un moment dat ai spus că oamenii rămân mai degrabă loiali familiei şi sentimentelor decât principiilor. Decât convingerilor politice şi ideilor generale pe care şi le fac despre bine şi rău. Am înţeles bine?

— Da, familia reprezintă singurul principiu. Iar binele şi răul derivă din el. Orice altceva este secundar.

— Chiar aşa?

Shannon şi-a mijit ochii, uitându-se prin parbriz la căsuţa noastră.

— La Bridgetown aveam un profesor de etică. Şi tipul ăsta ne spunea că Justiția, care reprezintă domnia legii, ține în mâini o balanță şi o sabie, cele două simbolizând imparțialitatea şi pedeapsa, după cum poartă şi o eşarfă peste ochi, cum are Cupidon. Interpretarea obişnuită este aceea că toți oamenii sunt egali în fața legii. Că legea nu ține partea nimănui, că nu o interesează familia şi dragostea – numai legea.

Shannon s-a răsucit ca să se uite la mine, fața ei albă ca zăpada luminând parcă întunericul din maşină.

— Doar că, legat la ochi, nu poți vedea nici balanța, nici unde loveşti cu sabia. Profesorul ne spunea că, în mitologia greacă, legarea la ochi însemna că numai ochiul interior era folosit, ochiul care găsea răspunsul lăuntric. Acolo, cel înțelept şi orb vede numai ceea ce iubeşte şi tot ce se află în afară nu are nicio semnificație.

Am dat agale din cap:

— Noi – tu, eu, Carl – suntem o familie?

— Nu suntem rude de sânge, dar suntem o familie.

— Bun, am spus. Atunci, ca membru al familiei, poți rămâne cu noi când organizăm câte un consiliu de război, în loc să stai să asculți prin burlanul de fum.

— Prin burlanul de fum?

— Era doar o figură de stil.

— Şi de ce „consiliu de război”?

— Pentru că suntem în plin război, am răspuns.

M-am uitat la ea. Clipea cu ambii ochi, ca Atena pregătită de bătălie. Doamne, cât de frumoasă era.

Apoi i-am povestit despre Noaptea Fritz.

15

Am vorbit ținându-mi buzele cât mai aproape de telefon, sperând ca unchiul Bernard să nu mă audă prin zgomotul făcut de jetul de apă.

— Carl, cum adică? Eşti sigur că e mort?

— Trebuie să se fi prăvălit mult. Nu pot auzi niciun zgomot din prăpastie. Nu pot fi sigur, dar cred că a dispărut.

— Unde a dispărut?

— În Huken, evident. S-a dus. Nici măcar când mă aplec peste buza prăpastiei nu-l pot vedea.

— Carl, rămâi unde eşti. Nu vorbi cu nimeni, nu atinge nimic, nu fă nimic, OK?

— Cât de repede crezi că poți să…?

— Un sfert de oră. Ok?

Am pus receptorul în furcă, am ieşit din spălătoria de maşini şi m-am uitat la Geitesvingen. Drumul nu se vede în locurile în care e săpat în coasta muntelui, însă, când trece câte o maşină pe acolo, îi poți zări partea de sus. Dacă o persoană poartă haine viu colorate şi stă pe marginea râpei, în zilele senine o poți zări – dar atunci soarele apusese deja prea mult.

— Trebuie să mă duc acasă să rezolv ceva! am strigat eu.

Unchiul Bernard a răsucit robinetul furtunului, oprind apa.

— Ce s-a-ntâmplat?

— O problemă cu împământarea.

— A, da? E chiar atât de urgent?

— Carl o să aibă nevoie de curent diseară, am răspuns eu. Are nişte teme. Mă întorc de îndată ce termină.

— Înțeleg. Bine, dar vezi că eu plec într-o jumătate de oră. Să ai cheile la tine.

Am urcat în Volvo şi am demarat. Am păstrat viteza legală, cu toate că şansele să fiu tras pe dreapta erau mici, având în vedere că singurul polițist din sat zăcea pe fundul unei prăpăstii.

Când am ajuns, Carl se afla deja pe Geitesvingen. Am parcat în fața casei, am oprit motorul şi am tras frâna de mână.

— Ai auzit ceva? am întrebat eu, arătând către Huken.

Carl a scuturat din cap. Era tăcut şi avea o privire sălbatică. Nu-l mai văzusem niciodată aşa. Avea părul vâlvoi, de parcă şi l-ar fi frecat cu

palmele, şi pupilele dilatate, ca un om aflat în stare de şoc. Probabil *chiar era* şocat, sărmanul.

— Ce s-a-ntâmplat?

Carl s-a aşezat în fund pe mijlocul serpentinei, aşa cum obişnuiesc să facă caprele. Şi-a lăsat capul în piept şi şi-a ascuns faţa în palme. Arunca o umbră lungă, ca de trol, peste pietrişul drumului.

— A venit până aici, a început el să se bâlbâie. A zis că tu şi cu el tocmai ce fuseserăţi la pescuit, după care a început să pună o grămadă de întrebări, iar eu…

S-a oprit.

— A venit Sigmund Olsen aici, am spus, aşezându-mă lângă el. Probabil ţi-a zis că i-am povestit nişte chestii, după care te-a întrebat dacă poţi confirma că ţi-am făcut nişte lucruri pe vremea când erai minor.

— Da! a exclamat Carl.

— Sssst! am făcut eu.

— A spus că am face bine să depunem amândoi mărturie şi să terminăm totul cât mai repede. Alternativa ar fi fost ca el să folosească probele pe care le deţine într-un proces lung, dureros şi cât se poate de public. I-am spus că nu te-ai atins niciodată de mine, nu în felul ăla, că…

Carl gesticula şi vorbea cu faţa în pământ, de parcă nici măcar n-aş fi fost acolo.

— Apoi a spus că în astfel de situaţii nu e neobişnuit ca victima să ia partea agresorului, că îşi asumă şi ei partea lor de vină pentru ce s-a întâmplat, mai ales dacă era ceva ce se întâmpla de multă vreme.

„Aici şeful de post a nimerit-o cum nu se poate mai bine”, mi-am spus atunci în sinea mea.

Carl a continuat cu un suspin:

— Apoi mi-a spus că Anna de la dispensar le-a zis mamei şi tatei ce făceam, cu numai două zile înainte ca ei să se prăbuşească în Huken. Olsen a mai zis că tata ştia că într-o bună zi tot se va afla, drept care, ca un creştin conservator ce era, a simţit că nu mai poate trăi cu ruşinea.

„Şi a luat-o şi pe mama cu el”, m-am gândit eu. În locul celor doi sodomiţi din odaia băieţilor.

— Am încercat să-i spun că nu e adevărat, că a fost un accident. Pur şi simplu un accident, însă nici nu voia să audă aşa ceva şi a tot continuat. A spus că alcoolemia tatei era la limită şi că nimeni nu ia curba în felul ăla dacă e treaz. Apoi m-a cuprins disperarea la gândul că nu va renunţa

niciodată…

— Da, am spus eu, dând la o parte o piatră ascuțită pe care mă așezasem. Tot ce vrea Olsen este să *limpezească* marele lui caz.

— Dar cum rămâne cu noi, Roy? Vom merge la închisoare?

Am zâmbit. Închisoare? Da, tot ce se putea. Nu mă gândisem prea mult la asta. Știam că dacă s-ar fi aflat întreg adevărul, nu ideea de închisoare m-ar fi speriat, ci rușinea. Pentru că dacă și ei – ceilalți, satul – ar fi aflat adevărul, nu ar fi fost doar rușinea cu care mă luptasem de atâția ani pe întuneric, singur. Întreaga afacere ar fi ieșit la iveală și ar fi fost condamnată, ridiculizată. Familia Opgard ar fi fost umilită. Poate că e doar o anomalie a personalității noastre, cum s-ar zice, însă tata înțelesese logica din hara-kiri. La fel și eu. Faptul că moartea este singura cale de scăpare pentru cineva copleșit de rușine. Pe de altă parte, n-ai vrea să mori dacă încă mai ai de ales.

— Nu avem prea mult timp la dispoziție, am spus. Ce s-a întâmplat?

— Eram disperat, mi-a spus Carl privindu-mă, așa cum o făcea ori de câte ori era pe cale să-mi mărturisească ceva. Așa că i-am spus că știam sigur că fusese vorba despre un accident. Că i-aș fi putut-o dovedi.

— *Ce* i-ai spus?

— Trebuia să-i spun *ceva,* Roy! Așa că i-am spus că una dintre anvelope s-a spart și că de aia au căzut în prăpastie. Nimeni nu verificase mașina, doar au ridicat cadavrele, salvamontistul ăla a fost lovit de bolovan – și nimeni n-a mai îndrăznit să coboare acolo. Am mai spus că nu era deloc surprinzător că nimeni nu observase anvelopa înțepată, pentru că nu-ți poți da seama de asta când mașina stă răsturnată cu roțile-n aer, și că după vreo două săptămâni m-am dus acolo cu un ochean și am coborât puțin în josul râpei, până la două stânci care stau bine înfipte în versant și pe care te poți sprijini și de unde te poți întinde ca să vezi mașina. I-am spus că se vede că roata stângă din față e puțin dezumflată și că probabil s-a spart *înainte* ca mașina să fi trecut de marginea drumului, pentru că șasiul e intact. Mașina a făcut un salt prin aer, apoi a aterizat pe capotă.

— Și Olsen te-a crezut?

— Nu. A vrut să vadă cu ochii lui.

Începeam să înțeleg ce urmase.

— Așa că ți-ai adus ocheanul și…

— A coborât pe unde i-am spus și…

Carl a expirat brusc, golindu-și plămânii de aer, după care a continuat,

ţinându-şi ochii închişi:

— Am auzit zgomot de pietre, apoi un țipăt. După care – dus a fost.

„Dus”, m-am gândit eu – dar nu de tot.

— Nu mă crezi?

Am aruncat o privire în abis. În momentul următor m-a străfulgerat o amintire de pe vremea când aveam doisprezece ani, din ziua în care unchiul Bernard şi-a sărbătorit la Grand Hotel împlinirea vârstei de cincizeci de ani.

— Îți dai seama cum o să arate chestia asta? am spus eu. Şeful de post vine până aici ca să te ia la întrebări în legătură cu o investigație cât se poate de serioasă, după care sfârşeşte acolo, jos. Asta *dacă* e mort.

Carl a dat agale din cap. Bineînțeles că îşi dădea seama. De-asta mă sunase pe mine, şi nu echipa de salvamontişti sau pe doctor.

M-am ridicat în picioare şi mi-am scuturat pantalonii.

— Adu frânghia din hambar, am spus. Aia lungă.

Am legat un capăt al frânghiei de cârligul de remorcare al maşinii rămase lângă casă, petrecându-mi celălalt capăt în jurul taliei, apoi am început să cobor spre Geitesvingen, desfăşurând treptat frânghia. Am numărat o sută de paşi până s-a întins. Mă aflam la zece metri de marginea prăpastie!.

— Acum! am strigat eu. Şi nu uita: încet!

Carl mi-a făcut semn că înțelege prin geamul maşinii, cu care pornise în marşarier. Secretul era să reuşim să păstrăm frânghia întinsă, aşa cum îi explicasem; acum nu mai exista cale de întoarcere. M-am sprijinit de funie şi m-am îndreptat spre hău de parcă m-aş fi grăbit să ajung acolo. Cel mai greu a fost pe buza prăpastiei. Trupul meu protesta, nefiind la fel de convins ca mintea că totul avea să fie în regulă, ceea ce m-a făcut să ezit. Cum Carl nu văzuse că mă oprisem, funia a început să se lase. I-am strigat să înainteze puțin cu maşina, însă nu m-a auzit. Aşa că m-am întors cu spatele către Huken, am făcut un pas înapoi şi m-am lăsat să cad. Nu era mai mult de un metru, dar am simțit că mi se taie răsuflarea când frânghia s-a strâns în jurul meu şi, cum uitasem să-mi îndrept picioarele, m-am izbit cu genunchii şi fruntea de versantul stâncos. Am tras o înjurătură, am reuşit să-mi proptesc tălpile în stâncă şi am început să cobor. Mă uitam la cerul de deasupra mea, care între timp devenise albăstriu şi translucid, reuşind să întrezăresc şi câteva stele. Nu mai auzeam motorul maşinii. De fapt, nu mai auzeam nimic. Poate că liniştea aia, stelele de deasupra şi faptul că atârnam aproape imponderabil de o maşină mă făcuseră să mă simt ca un astronaut plutind

prin cosmos legat de o capsulă spațială. M-am gândit la maiorul Tom din cântecul lui Bowie. O vreme mi-am dorit să fi putut rămâne aşa, ba chiar să-mi sfârşesc zilele aşa, plutind în depărtare.

Apoi peretele de stâncă s-a terminat. Am simțit pământul sub tălpi şi am văzut cum funia se încolăceşte, asemenea unei cobre, în fața mea. O dată, de două ori, de trei ori – apoi s-a oprit. Am urmărit-o cu privirea până sus iar în capăt am zărit un norişor de gaze de eşapament. Carl trebuie să fi frânat în ultima clipă. Frânghia fusese lungă fix cât avusesem nevoie.

M-am răsucit pe călcâie. Stăteam pe un grohotiş din pietre pe care trecerea timpului le desprinsese de pe versanții care mă înconjurau, depunându-le la baza prăpastiei. Coborârea de la Geitesvingen fusese verticală, însă fețele stâncilor ascuțite de mai jos erau uşor înclinate, aşa că pătratul de cer de deasupra era mai mare decât suta de metri pătrați de grohotiş pe care stăteam. În genunea aceea, în care nu pătrunsese niciodată o rază de soare, nu creştea nimic, după cum nu se simțea niciun miros. Doar pietre. Spațiu şi pietre.

Nava spațială, Cadillacul DeVille negru al tatei, zăcea exact aşa cum mi-l imaginasem în ziua în care salvamontiştii îmi descriseseră ce găsiseră aici.

Maşina căzuse pe capotă, cu roțile în sus. Partea din spate era turtită, însă cea din față era atât de puțin afectată încât ți-ai fi putut la fel de bine imagina că pasagerii de-acolo ar fi putut supraviețui. Mama şi tata fuseseră găsiți în afara maşinii. Fuseseră proiectați prin parbriz când partea din față se izbise de sol. Faptul că nu-şi puseseră centurile de siguranță întărea teoria sinuciderii, deşi eu le explicasem că tata era din principiu împotriva centurilor de siguranță. Nu pentru că nu le-ar fi văzut rostul, ci pentru că era ceva impus de ceea ce el numea „statul-dădacă”. Singurul motiv pentru care şeful de post Olsen îl văzuse pe tata de câteva ori folosind centura prin sat era că şi-o punea când credea că e poliția prin apropiere. Tata ura mai mult amenzile decât statul-dădacă.

Un corb aşezat pe burta şefului de post Olsen mă privea precaut, ținându-şi ghearele prinse de catarama mare, în formă de craniu de bizon. Olsen aterizase în aşa fel încât partea de jos a corpului său zăcea acum peste partea inferioară a şasiului, restul trupului atârnând undeva în spatele maşinii, unde nu-l puteam vedea. Corbul şi-a rotit capul, urmărindu-mă cum dau ocol maşinii. Am simțit cum calc pe sticlă pisată în timp ce mă sprijineam în mâini ca să pot trece de doi bolovani uriaşi. Partea de sus a trupului lui Olsen atârna peste plăcuța de înmatriculare şi peste portbagajul

maşinii. Unghiul nefiresc, de nouăzeci de grade, la care i se frânsese spinarea îl făcea să semene cu o sperietoare de ciori, cu o momâie fără încheieturi, umplută cu paie, cu un mop în loc de păr din care sânge picura, cu un plescăit uşor, pe pietrele de dedesubt. Atârna acolo cu brațele în aer – de fapt înspre pământ – de parcă ar fi vrut să dea de înțeles că se predă. Tata obişnuia să spună că „dacă eşti mort, înseamnă că deja ai pierdut”. Olsen era la fel de mort ca pasărea dodo. În plus, puțea.

Am făcut un pas mai aproape şi corbul m-a croncănit fără să se mişte. Poate că vedea în mine un fel de skua arctică, o pasăre şireată care fură mâncare de la alte păsări. Am cules o piatră de pe jos şi am aruncat-o în direcția lui, care şi-a luat zborul slobozind două croncăneli: prima, plină de ură, adresată mie; a doua exprimând propriul regret.

Întunericul începuse deja să se lase în văgăună, aşa că trebuia să mă mişc repede.

Trebuia să mă gândesc cum aş fi putut proceda ca să ridicăm corpul lui Olsen folosind doar o frânghie şi eliminând pe cât posibil riscul de a-l agăța de ceva sau de a-l face să cadă. Asta pentru că trupul omenesc este ca Houdini. Dacă îi legi funia în jurul pieptului, brațele şi umerii se strâng, iar corpul iese singur din legătură. Dacă i-o legi în jurul şoldurilor şi tragi apoi cadavrul în sus, ca pe un crevete legat cu sfoară, la un moment dat centrul de greutate se mută, iar corpul se răsuceşte în aer, alunecând prin laț fie printr-o parte, fie prin cealaltă. Am hotărât că metoda cea mai simplă era să fac un laț pe care să-l petrec în jurul gâtului lui Olsen. În felul ăsta, centrul de greutate ar fi fost atât de jos, încât cadavrul nu s-ar fi putut înclina în nicio direcție, în vreme ce capul şi umerii ar fi dat la o parte micile obstacole din cale, fiind mai puține şanse ca trupul să se înțepenească undeva pe drum. Desigur, v-ați putea întreba cum de ştiu să fac genul de laț pe care îl cunosc numai oamenii care intenționează să se spânzure.

Am procedat sistematic, concentrându-mă doar asupra aspectelor practice. Ştiam că toate aceste imagini îmi vor tot reveni în memorie – Olsen, ca un acrostol cu gura căscată, montat la prora unei nave spațiale negre –, însă asta avea să se întâmple în alt timp, în alt loc.

În momentul în care i-am strigat lui Carl că pachetul era pregătit, afară se lăsase bezna. L-am strigat de trei ori, pentru că între timp vârâse în CD-playerul de la bordul maşinii un disc cu Whitney Houston, iar melodia *I will always love you* se auzea cu ecou prin munți. În cele din urmă Carl a pornit motorul şi l-am auzit cum ține apăsată pedala de ambreiaj, ca să poată

înainta suficient de încet. Funia s-a întins iar eu am început să țin trupul, ajutându-l să ajungă la peretele de stâncă, după care i-am dat drumul. Am rămas pe fundul prăpastiei, privindu-l cum se înalță la cer asemenea unui înger cu gâtul întins. Încet-încet a fost înghițit de beznă, până când l-am auzit cum se freacă de stâncă. Apoi s-a auzit un şfichiuit în întuneric şi un obiect bufnind cu putere la numai câțiva metri de mine. Rahat: cadavrul probabil desprinsese câteva pietre – şi puteau urma şi altele. M-am adăpostit în singurul loc care îmi putea oferi puțină protecție. M-am strecurat prin parbrizul spart al Cadillacului şi m-am ghemuit înăuntru, uitându-mă la indicatoarele de bord, încercând să citesc ce scria pe ele, aşa răsturnate cum erau. Mă gândeam la ce urma. La cum voi pune în practică următoarea etapă a planului. La detaliile lui practice, la faptul că totul trebuia făcut ca la carte. La ce opțiuni aveam în caz că planul A ar fi dat greş. Simplul fapt că mă gândeam m-a făcut probabil să mă simt ceva mai calm. Situația era, fără îndoială, dementă: trebuia să mușamalizez moartea unui om şi, paradoxal, asta avusese darul să mă liniştească. Sau poate că nu fusese vorba despre socotelile practice, cât despre mirosul din interiorul Cadillacului. Un miros de scaune tapițate cu piele, impregnate cu sudoarea tatei, cu izul de țigări şi parfum al mamei şi cu voma lui Carl din ziua în care ne-am dus la oraş în Cadillacul cumpărat recent şi lui i s-a făcut rău de maşină, vomitând pe bancheta din spate chiar înainte să parcurgem serpentinele şi să coborâm în sat. Îmi aduc aminte că atunci mama şi-a stins țigara, a coborât geamul din dreptul ei şi a luat o priză de tutun din tabachera argintie a tatei. Doar că lui i-a venit din nou să borască, de data asta în timp ce străbăteam străzile satului; a fost atât de brusc că n-a avut timp să deschidă punga pentru vomă, iar interiorul maşinii a început să miroasă ca o cameră de gazare, chiar dacă deschiseserăm toate geamurile. Carl zăcuse apoi pe bancheta din spate, ținându-şi capul în poala mea. A închis ochii – şi totul s-a calmat. După ce mama curățase voma, ne întinsese punga cu biscuiți, iar tata cântase *Love me tender* într-un tempo de două ori mai lent şi cu mult vibrato. Când mă gândesc acum, îmi dau seama că aia a fost cea mai faină călătorie de care am avut vreodată parte.

Restul s-a terminat repede.

Carl mi-a aruncat frânghia, eu m-am legat de ea, i-am strigat că eram pregătit şi am escaladat peretele de stâncă aşa cum îl coborâsem, ca într-un film redat invers. Nu vedeam de ce mă sprijin, însă n-am dislocat nicio

piatră. Dacă n-ar fi fost cât pe ce să-mi sparg capul de pietre, aş fi spus că prăpastia nu prezenta niciun pericol.

Olsen zăcea întins în curba de la Geitesvingen, luminat de farurile Volvoului. Cu ochiul liber nu puteai zări prea multe urme ale accidentării. Chica era năclăită de sânge, o mână părea zdrobită şi pe gât avea o vânătaie lungă, de la laţul cu care îl legasem. Nu ştiu dacă faţa lui era atât de palidă din pricina funiei sau dacă un cadavru proaspăt poate sângera. Dar, desigur, mai exista şi o spinare frântă şi suficiente leziuni interne pentru ca un patolog să poată stabili că nu spânzurarea fusese cauza morţii. Şi nici înecul.

Mi-am vârât mâna într-unul din buzunarele ude, de la spate, ale lui Olsen şi am scos de acolo cheile de la maşină. În celălalt buzunar am găsit legătura de chei pe care o folosise ca să încuie adăpostul bărcii.

— Du-te şi adu cuţitul de vânătoare al tatei, am spus.

— Ce?

— E atârnat în holul de la intrare, lângă puşca de vânătoare. Mişcă-te!

În vreme ce Carl alerga spre casă, am luat lopata pentru zăpadă pe care orice om de la munte o ţine, vară-iarnă, în portbagajul maşinii, am curăţat pietrişul peste care fusese târât Olsen şi l-am aruncat în Huken, unde a dispărut fără zgomot.

— Ţine, a zis Carl printre gâfâieli.

Mi-a întins cuţitul cu lama canelată pe care îl folosisem ca să-l omor pe Câine.

Iar acum, ca şi atunci, Carl stătea în spatele meu, ferindu-şi privirea, în vreme ce eu mânuiam cuţitul. L-am apucat pe Olsen de chica bogată, ţinându-i capul aşa cum îl ţinusem şi pe al lui Câine; i-am înfipt vârful cuţitului în ceafă şi l-am împins până la os, după care am făcut o tăietură circulară în jurul capului, pe deasupra urechii şi pe lângă nodul osos de la capătul gâtului, lama urmărind în permanenţă marginile craniului. Tata îmi arătase cum se jupoaie o vulpe, însă ce făceam eu era diferit. Îl scalpam.

— Dă-te la o parte, Carl. Stai în lumină.

L-am auzit pe Carl cum se întoarce cu faţa la mine şi cum se mută, cu un căscat prelung, în partea cealaltă a maşinii.

În vreme ce mă căzneam să desprind partea de jos a capului de scalp, am auzit-o din nou pe Whitney Houston cântând despre faptul că niciodată, dar absolut niciodată nu va înceta să te iubească.

Am întins pe podeaua Volvoului nişte pungi de gunoi, i-am scos lui Olsen din picioare cizmele din piele de şarpe şi i-am vârât trupul mutilat în portbagaj. Apoi m-am aşezat la volanul Peugeot-ului lui Olsen, m-am uitat în oglinda retrovizoare şi mi-am potrivit scalpul pe cap. Chiar şi cu părul ca un mop aşezat pe cap nu semănăm cu Sigmund Olsen, dar în momentul în care mi-am pus pe nas ochelarii lui de soare, iluzia a devenit suficient de bună pentru a păcăli pe cineva care m-ar fi zărit pe afară, în întuneric, şi care cu greu ar fi putut bănui că e altcineva conducându-i maşina.

Am şofat încet, însă nu prea încet, prin sat. N-a fost nevoie să claxonez sau să atrag atenția în vreun fel. Am trecut pe lângă doi oameni care se plimbau şi am observat cum îşi întorc automat capetele. Ştiam că creierul lor va înregistra imaginea maşinii şefului de post şi că se vor întreba semiconştient încotro se îndrepta Olsen, deşi părea s-o fi luat în direcția lacului. Poate că în creierul lor pe jumătate adormit, de fermieri, îşi imaginaseră că se ducea la cabana lui – asta dacă ştiau unde e.

Când am ajuns la cabană, am oprit maşina lângă căsuța bărcii şi am oprit motorul, lăsând însă cheile în contact. Am stins farurile nu pentru că ar mai fi locuit cineva prin apropiere, ci pentru că nu poți fi niciodată suficient de precaut. Dacă o persoană care îl cunoştea pe Sigmund Olsen ar fi trecut cu maşina şi ar fi văzut lumină, poate că era tentată să se oprească să-l salute. Am şters volanul, schimbătorul de viteze şi clanțele portierelor, apoi m-am uitat la ceas. Îl instruisem pe Carl să-mi ducă Volvoul la atelier, să-l parcheze afară, într-un loc vizibil, să deschidă uşa de la intrare cu cheile pe care i le dădusem şi să aprindă luminile dinăuntru, ca să pară că eram la lucru. Şi să lase cadavrul lui Olsen acolo unde era – în portbagajul maşinii. Să aştepte vreo douăzeci de minute, să se asigure că nu e nimeni pe drum în momentul în care părăseşte atelierul şi apoi să vină la mine la cabană.

Am descuiat adăpostul de lângă lac şi am scos barca afară, târând-o cu un duruit sonor peste scândurile orizontale ale pontonului, până când lacul a primit-o pe suprafața lui cu un oftat de uşurare. Am uscat cu o cârpă cizmele din piele de şarpe, am vârât legătura de chei a lui Sigmund Olsen în cizma dreaptă şi am aruncat ambele cizme în barca pe care mai apoi am împins-o în larg. Am rămas pe ponton şi am privit-o cum se îndreaptă către „marele necunoscut”, simțindu-mă aproape mândru de mine însumi. Chestia cu cizmele fusese pur şi simplu o sclipire de geniu, cum s-ar zice. Când pe lac urmau să găsească barca goală, în care se aflau doar nişte chei şi o pereche de cizme, ce altceva ar fi putut zice? Şi nu erau cizmele însele un

fel de bilet de adio, un anunț că zilele în care făceai umbră pământului s-au încheiat? Al dumneavoastră, sincer, şeful de post deprimat. Ai fi putut spune chiar că era frumos, dacă n-ar fi fost atât de prostesc. Să cazi o sută de metri într-o râpă, chiar în fața unei persoane pe care tu, ca polițist, o investighezi. Ultra-mega-super-incredibil. De fapt încă nu-mi venea să cred că totul fusese aievea. Şi, în vreme ce stăteam pe loc, gândindu-mă la toate astea, prostia a devenit şi mai prostească, iar barca a început să plutească înapoi la țărm. Am mai împins-o o dată, cu mai multă putere de data asta, dar s-a întâmplat din nou – peste un minut, chila bărcii se freca din nou de pietrele țărmului. Nu înțelegeam ce se petrece. Din câte îmi aduceam aminte, profesoara ne povestise la şcoală despre curenții orizontali ai lacului Budal, despre direcția din care bătea vântul şi despre eflux – toate astea ar fi trebuit să împingă barca departe de mine. Poate că locul ăla era un fel de golf în care se formau curenți şi circulari şi făcea lucrurile să se învârtă la nesfârşit. Asta trebuia să fie explicația. Barca trebuia să iasă mai departe în larg ca să se întâlnească cu curenții de eflux şi, mai spre sud, spre apele râului Kjetterelva; zona în care Olsen ar fi putut să sară în apă trebuia să fie atât de vastă, încât nimeni să nu se mai mire dacă nu-i găseau trupul. Am păşit în barcă, am pornit motorul şi am înaintat o vreme, după care l-am oprit şi am lăsat barca să se îndepărteze de țărm în virtutea inerției. Am şters cârma – însă numai cârma. Dacă poliția ar fi căutat amprentele rămase la bord, ar fi fost mai straniu să *nu* le găsească şi pe ale mele. Doar ieşiserăm amândoi la pescuit în ziua aia. M-am uitat spre țărm. Vreo două sute de metri. Îi puteam străbate. Mai întâi m-am gândit să cobor din barcă dintr-o parte, însă mi-am dat seama că i-aş fi încetinit înaintarea. Aşa că m-am urcat pe banc şi am sărit. Şocul produs de apa rece m-a făcut să mă simt eliberat, în mod surprinzător; creierul meu supraîncins s-a răcit brusc pentru câteva clipe. Apoi am început să înot. Aveam hainele pe mine şi asta îngreuna înotul; mă mişcam cu stângăcie. M-am gândit la curenții verticali despre care ne povestise profesoara şi mi s-a părut că îi pot simți cum mă trag la fund, aşa că a trebuit să-mi reamintesc că era toamnă, nu primăvară, în vreme ce tăiam apa cu nişte mişcări nesigure şi lungi, de bras. Nu aveam după ce să mă orientez, mai bine aş fi lăsat farurile maşinii aprinse. Mi-am amintit că mi se spusese că picioarele sunt mai puternice decât mâinile, aşa că am început să împing din răsputeri apa cu ele.

În momentul următor, brusc şi fără niciun semn prevestitor, m-am simțit înşfăcat.

M-am scufundat, am înghițit apă, m-am ridicat din nou la suprafață, dând disperat din mâini şi din picioare, ca să mă eliberez de ce mă atacase. Nu era un curent, era… altceva. Ceva ce nu-mi mai dădea drumul la mână. Simțeam nişte dinți, sau poate doar nişte fălci, cum îmi strâng încheietura. M-am scufundat din nou, însă de data asta am reuşit să-mi țin gura închisă. Mi-am strâns degetele mănunchi şi mi-am tras brusc mâna. Reuşisem să mă eliberez. Ajuns din nou la suprafață, am tras cu nesaț aer în piept. Acolo, în întuneric, la un metru în fața mea, am zărit ceva uşor plutind pe apă. O sferă de plută. Nimerisem într-un năvod.

Mi-am calmat respirația şi-am zărit silueta adăpostului de bărci al lui Olsen când o maşină cu farurile pe faza lungă a trecut pe drumul principal. Restul drumului până la țărm a fost lipsit de evenimente, cum se zice. Dacă nu pun la socoteală că, în momentul în care m-am târât pe țărm, mi-am dat seama că nu era adăpostul de bărci al lui Olsen, ci probabil al celui care pusese năvodul. Nu mă trăsese apa prea departe, dar întâmplarea mi-a arătat cât de uşor e să te rătăceşti. Cu pantofii mustind de apă, m-am strecurat printr-un pâlc de copaci până la drum, iar de acolo m-am dus la cabana lui Olsen.

Am stat ascuns îndărătul unui copac până când, într-un sfârşit, Carl şi-a făcut apariția la volanul Volvoului.

— Eşti leoarcă! a exclamat el, de parcă ăsta ar fi fost lucrul cel mai surprinzător pe care îl văzuse în seara aia.

— Am haine uscate la atelier, am încercat eu să spun, însă dinții îmi clănțăneau în gură ca un motor de Wartburg 353 din RDG. Calc-o.

Cincisprezece minute mai târziu eram uscat şi purtam două salopete puse una peste alta, însă continuam să tremur din toate mădularele. Am băgat Volvoul în atelier cu spatele, am închis uşa şi am scos cadavrul din portbagaj. L-am pus pe spate pe podea, cu brațele şi picioarele răşchirate în formă de „X”. M-am uitat la el. Ceva părea să-i lipsească, ceva ce Olsen avusese în timpul partidei de pescuit. Poate că era vorba despre scalp. Sau poate despre cizme. Dar dacă era altceva? Nu cred în existența sufletului, însă cu siguranță era ceva – un lucru care mai înainte îl făcuse pe Olsen să fie Olsen.

M-am urcat din nou la volanul maşinii şi am parcat-o într-un loc vizibil din fața atelierului. Sarcina care ne aştepta era extrem de practică, de tehnică, una pentru care n-aveam nevoie nici de noroc, nici de inspirație, ci numai de uneltele potrivite. Iar dacă în atelierul acela prisosea ceva, acelea

erau uneltele. N-are rost să povestesc în detaliu ce anume am folosit, aşa că mă mulţumesc să spun că mai întâi i-am scos lui Olsen cureaua şi i-am tăiat hainele, urmate de bucăţile corpului. Mai bine zis – *eu* le-am tăiat. Lui Carl i se făcuse din nou rău de maşină. Am scotocit prin buzunarele lui Olsen şi am scos toate obiectele metalice: diverse monede, cureaua cu cataramă şi bricheta Zippo. Urma să le arunc în lac cu prima ocazie. La urmă am încărcat toate fragmentele de corp şi scalpul în cupa tractorului pe care unchiul Bernard îl folosea iarna ca să curețe zăpada. Când am terminat, am adus şase canistre metalice, pline cu soluție de curăţare Fritz.

— Ce e asta? m-a întrebat Carl.

— Ceva ce folosim noi ca să curăţăm spălătoria, am răspuns. Curăță tot: diesel, asfalt, poate dizolva chiar şi ipsosul. Noi îl diluăm: cinci litri de apă la un decilitru de soluţie. Dacă nu îl diluezi, curăţă *absolut tot.*

— Eşti sigur?

— Mi-a spus unchiul Bernard. Mi-a zis exact: „Bagă-ţi degetul acolo şi, dacă nu te speli imediat, ia-ţi adio de la el”.

I-am spus asta ca să mai înveselesc puţin atmosfera, însă Carl nici măcar n-a zâmbit. De parcă *eu* aş fi fost de vină pentru toată încurcătura aia. Am renunţat să mă mai gândesc la asta, ştiind că în cele din urmă aş fi ajuns chiar să cred că fusese vina mea, că dintotdeauna fusese.

— Oricum, am continuat eu, cred că ăsta e motivul pentru care se vinde în canistre din metal, nu din plastic.

Ne-am acoperit gura şi nasul cu nişte cârpe, am desfăcut capacele canistrelor şi le-am golit pe rând în cupa tractorului, până când lichidul cenuşiu-deschis a acoperit complet trupul dezmembrat al lui Olsen.

Apoi am aşteptat.

Nu se întâmpla nimic.

— N-ar trebui să stingem lumina? l-am auzit pe Carl întrebându-mă dindărătul cârpei pe care şi-o ţinea la gură. Dacă trece cineva şi vrea să ne spună bună seara?

— Nu, am răspuns eu. Or să vadă că în faţă e parcată maşina mea, nu a unchiului Bernard. Iar eu nu prea sunt…

— Da, da, m-a întrerupt Carl, aşa că n-am mai continuat.

„Nu prea eşti genul de om la care oamenii se opresc ca să schimbe o vorbă.”

Au mai trecut câteva minute. Mă străduiam să stau nemişcat, pentru ca salopetele suprapuse să mi se frece cât mai puţin de „cutia cu moştenitori”,

cum zice lumea. Nu ştiu ce anume îmi imaginasem că avea să se petreacă în cupa tractorului, însă nu se petrecea nimic. Să fi lăudat degeaba soluția?

— Mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să-l îngropăm, a spus Carl, tuşind jenat.

Am scuturat din cap.

— Prin zonă mişună prea mulți câini, bursuci şi vulpi, îl vor dezgropa.

Era adevărat. La cimitir, nişte vulpi săpaseră în pământ, ajungând până în cavoul familiei Bonaker.

— Hei, Roy?

— Mm?

— Dacă Olsen ar mai fi fost viu când ai coborât în Huken…

Ştiam că avea să-mi pună întrebarea aia şi mi-aş fi dorit să n-o fi făcut.

— …ce-ai fi făcut?

— Depinde, am răspuns, căznindu-mă să rezist tentației de a mă scărpina la coaie, dându-mi seama că pe dedesubt purtam salopeta unchiului Bernard.

— Ce i-ai făcut lui Câine? m-a întrebat Carl.

Mă gândisem şi eu la asta.

— Dacă ar fi supraviețuit, ar fi avut măcar şansa să le spună oamenilor că a fost un accident, am răspuns.

Carl a clătinat din cap, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Însă când am spus că Olsen a… asta nu e tocmai…

— Ssst, l-am oprit eu.

Se auzea un sunet jos, bolborosit, ca de ou prăjit în tigaie. Ne-am uitat în interiorul cupei tractorului. Substanța alb-cenuşie era mai albă, nu se mai zăreau fragmentele umane, iar la suprafață se formase o spumă bolborositoare.

— Ia te uită, am spus eu. Fritz a început să cânte.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? m-a întrebat Shannon. S-a dizolvat tot corpul şefului de post?

— Da, am răspuns.

— Dar nu în noaptea aia, a adăugat Carl. Nu şi oasele.

— Şi atunci? Ce-ați făcut?

Am tras adânc aer în piept. Luna îşi făcuse apariția peste creasta muntelui, uitându-se la noi trei, care stăteam pe capota Cadillacului, la Geitesvingen. O briză neobişnuit de caldă bătea dinspre sud-est, un *foehn*

despre care îmi plăcea să cred că venise taman din Thailanda sau din alte țări din cealaltă emisferă, țări pe care nu le vizitasem şi nici n-aveam să le vizitez vreodată.

— Am aşteptat să se lumineze de ziuă, am răspuns. Apoi am mutat tractorul în spălătoria de maşini şi i-am golit cupa. Câteva oase şi muşchi au rămas deasupra grilajului, aşa că le-am pus din nou în cupă şi am mai turnat peste ele nişte Fritz. Apoi am parcat tractorul în spatele atelierului şi i-am ridicat cupa în cea mai înaltă poziție, am continuat eu, ridicându-mi ambele palme deasupra capului. În caz că vreun curios ar fi fost tentat să arunce o privire înăuntru. Peste două zile am mai golit-o o dată în spălătorie.

— Dar unchiul Bernard? a întrebat Shannon. N-a pus întrebări?

Am ridicat din umeri:

— M-a întrebat de ce am mutat tractorul, iar eu i-am răspuns că am primit trei telefoane de la nişte clienți care voiau să le repar maşinile în acelaşi timp, aşa că m-am gândit să fac puțin loc. Faptul că niciunul dintre ei nu şi-a făcut ulterior apariția a fost, într-adevăr, ciudat, însă chestii dintr-astea se întâmplă tot timpul. Ce l-a deranjat mai mult pe unchiul Bernard a fost că nu reuşisem să repar Toyota lui Willumsen.

— Ei, s-a întâmplat să fii prea ocupat, a spus Carl. Şi oricum, la fel ca pe toată lumea, şi pe el îl îngrijora mai mult faptul că şeful de post se înecase. Îi găsiseră barca şi cizmele şi începuseră să-i caute cadavrul, dar asta ştiai deja.

— Da, dar nu cu atâtea detalii, a spus Shannon.

— Bănuiesc că Roy îşi aduce aminte mai bine decât mine.

— Şi asta a fost tot? s-a mirat Shannon. Voi erați ultimii oameni care îl văzuseră în viață. N-ați fost luați la întrebări?

— O, ba da, am răspuns eu. Am purtat o scurtă discuție cu şeful de post din districtul învecinat. I-am spus adevărul – şi anume că Olsen ne întrebase cum ne simțeam după accident, pentru că era un om atât de atent. De fapt am spus că *este* un om atent, dând de înțeles că încă îl credeam în viață, deşi toată lumea îşi dăduse deja seama că trebuia să se fi înecat. Un martor care avea o cabană în zonă a declarat că i se păruse că, la puțină vreme după lăsarea întunericului, auzise maşina lui Olsen, apoi zgomotul motorului bărcii şi, la scurtă vreme, un fel de pleoscăit. Chiar aruncase o privire către lac, în zona din fața adăpostului bărcii, însă… nu zărise nimic.

— Asta înseamnă că nu s-au mirat prea tare că n-au descoperit cadavrul, a spus Shannon.

Am scuturat din cap:

— Oamenii tind să creadă că, mai devreme sau mai târziu, trupurile celor care se îneacă în mare revin la suprafață, se ridică la suprafață, ajung pe țărm şi sunt descoperite de cineva. Dar astea sunt nişte excepții. De regulă, odată ce s-au scufundat, sunt dispărute pe vecie.

— Deci ce altceva ar putea să ştie fiul lui de care noi n-avem habar? a întrebat Shannon – care stătea între noi pe capotă – întorcându-şi capul mai întâi spre mine, apoi către Carl.

— Probabil nimic, a răspuns fratele meu. Am avut grijă să nu lăsăm nicio urmă. Cel puțin nimic din ce n-a fost şters de ploaie, chiciură şi trecerea vremii. Cred că problema lui e că seamănă prea mult cu taică-su: i-a picat în brațe acest caz nerezolvat şi acum nu se mai poate descotorosi de el. Pentru bătrânul şef de post, problema era Cadillacul căzut aici în prăpastie, în vreme ce pentru Kurt este dispariția propriului tată, care nici măcar nu i-a lăsat vreun mesaj. Aşa că a început să caute tot felul de răspunsuri care în realitate nu există. Am dreptate, Roy?

— Probabil, deşi nu-mi amintesc să fi fost interesat de cazul ăsta în trecut, aşa că de ce-o fi început tocmai acum?

— Poate pentru că m-am întors eu acasă, a spus Carl. Sunt ultima persoană care l-a văzut pe tatăl lui în viață. Tipul cu care a fost coleg de clasă, un neica-nimeni de la ferma Opgard, despre care însă ziarul local scrie că s-a descurcat binişor în Canada şi care acum s-a întors, crezând că va putea deveni salvatorul satului. Dacă te uiți la lucruri aşa, eu sunt un mare trofeu de vânătoare, iar el este vânătorul. Doar că el nu are muniția necesară, doar o bănuială că povestea cu tatăl lui – care, după o întâlnire cu mine, a plecat cu maşina şi dus a fost – nu stă în picioare. Aşa că a început din nou să cadă pe gânduri când m-am întors acasă. Anii au trecut, el s-a distanțat de întâmplările de-atunci, are capul mai limpede şi poate să gândească la fel de limpede. Intră la bănuieli. Dacă tatăl lui n-a sfârşit pe fundul lacului, atunci unde? În Huken, crede el.

— Poate, am spus eu. Dar ceva ştie el. Altfel n-ar fi atât de obsedat să coboare acolo. Iar mai devreme sau mai târziu o va face.

— Nu spuneai că Erik Nerell l-a sfătuit să nu se ducă, pentru că există pericolul desprinderii pietrelor? a întrebat Carl.

— Ba da, însă când l-am întrebat pe Olsen despre asta, mi-a răspuns „vom vedea” pe un ton aşa… încrezător. Cred că a descoperit o altă cale să ajungă acolo, însă cea mai importantă întrebare este: ce pizda mă-sii se

aşteaptă să găsească?

— Crede că cadavrul tatălui său se află în cea mai bună ascunzătoare cu putinţă, a spus Shannon, ţinându-şi ochii închişi şi stând cu faţa întoarsă la lună, de parcă s-ar fi bronzat la lumina ei. Crede că l-am pus în portbagajul epavei Cadillacului.

Îi priveam profilul. Poate că razele lunii care îi luminau faţa te făceau să nu-ţi poţi desprinde privirea de la ea. Oare asta i se întâmplase şi lui Erik Nerell când se holbase la ea la petrecere? Nu, tot ce văzuse el era o femeie căreia nu s-ar fi dat în lături să-i facă felul. Ceea ce vedeam eu, însă… ei, oare ce vedeam eu? O pasăre cum nu mai zărisem prin munţii ăştia. Shannon Alleyne Opgard aparţinea familiei Sylvidae. La fel ca Shannon, aceste înaripate sunt micuţe – unele chiar mai mici decât nişte păsări colibri – şi se pricep să deprindă cântecul altor specii, pe care îl imită imediat. Sunt deosebit de adaptabile, unele chiar îşi modifică penajul şi culorile pentru a se potrivi mai bine cu mediul înconjurător, mai ales când se apropie pericolele iernii. Când Shannon s-a inclus în povestea noastră, când a spus că *noi* am băgat cadavrul acolo, nu mi s-a părut nimic nelalocul lui. Ea pur şi simplu se adaptase noului teritoriu în care o aruncase soarta, fără să simtă că trebuie să renunţe la ceva. Mă numise fratele ei fără ezitare, fără să încerce măcar cuvântul mai întâi. Asta pentru că acum noi eram familia ei.

— Exact! a exclamat Carl.

Era un cuvânt pe care îl învăţase şi de care evident se îndrăgostise câtă vreme fusese plecat.

— Iar dacă Kurt crede asta, atunci ar trebui să-l ajutăm să coboare în prăpastie, ca să vadă singur cât de mult se înşală şi ca să scăpăm odată de treaba asta. Avem o propunere de afaceri care are nevoie de finanţare, aşa că va trebui să avem tot satul de partea noastră. Nu putem permite să plutească vreo bănuială asupra noastră.

— Poate, am spus eu, scărpinându-mi obrazul – nu pentru că m-ar fi mâncat, ci pentru că uneori un astfel de gest te poate ajuta să te gândeşti la ceva inedit, şi senzaţia asta o aveam: că era ceva la mijloc la care nu mă gândisem. Mi-aş dori să ştim exact ce anume vrea să caute acolo, am continuat eu.

— Vrei să-l întrebăm?

Am scuturat din cap:

— Când Kurt Olsen şi Erik Nerell au fost aici, Kurt a minţit şi s-a prefăcut că ar fi fost vorba despre accident, nu despre tatăl lui. Aşa că

putem fi siguri că nu ne va arăta ce cărți are în mână.

O vreme am rămas tăcuți. Între timp capota pe care stăteam se răcise.

— Poate că Erik ăsta i-a văzut cărțile, a spus Shannon. Poate că el ne-ar putea spune ceva.

Ne-am uitat amândoi la ea: încă îşi ținea ochii închişi.

— De ce crezi că ar face asta? am întrebat-o eu.

— Pentru că i-ar fi mai bine dacă ar face-o decât dacă n-ar face-o.

— A, da?

Shannon s-a întors către mine, a deschis ochii şi a zâmbit. Dinții ei umezi străluceau în lumina lunii. Bineînțeles că nu ştiam ce-şi pusese în minte, însă ştiam că era ca tata şi că urma legea naturală care spune că familia are întâietate. Că e mai presus de bine şi de rău. Mai presus de restul oamenilor. Că întotdeauna suntem noi împotriva celorlalți.

16

A doua zi, vântul şi-a schimbat direcția.

De cum m-am trezit am coborât în bucătărie, unde am găsit-o pe Shannon stând lângă soba cu lemne, ținându-şi brațele încrucişate şi purtând unul dintre puloverele mele de lână. Puloverul arăta comic de mare pe ea şi m-a făcut să cred că tocmai îşi terminase de purtat colecția de pulovere „de artist”, cu guler polo.

— Bună dimineața! m-a salutat ea.

Avea buzele palide.

— Te-ai trezit devreme, am spus eu, arătând spre hârtiile înşirate pe masa din bucătărie. Cum merge cu desenul?

— Aşa şi aşa, a răspuns ea, făcând doi paşi în față şi strângând foile înainte să apuc să arunc o privire. Doar că e mai bine să faci o treabă mediocră decât să zaci în pat chinuit de insomnie.

A pus foile într-un dosar şi şi-a reluat locul de lângă sobă.

— Ia zi-mi, ție ți se pare normală?

— Normală?

— Pentru perioada asta a anului.

— A, temperatura? Da.

— Dar ieri…

— …şi ieri a fost normală, am spus eu, apropiindu-mă de fereastră şi ridicând privirea spre cer. Vreau să spun că e normal să se schimbe atât de brusc. Aici, la munte.

Shannon a încuviințat. Părea să se fi obişnuit deja ca un singur cuvânt – „munte” – să explice aproape tot. Am observat ibricul de cafea pus pe jumătate pe plita încinsă.

— Proaspătă şi bună, a zis ea.

Mi-am turnat o ceaşcă, apoi m-am uitat întrebător la ea, însă a scuturat din cap.

— Mă gândeam la Erik Nerell, a spus. Din câte țin minte, are o iubită care e însărcinată, nu-i aşa?

— Da, am răspuns eu, luând o gură de cafea.

Era bună. De fapt, nu era bună, dacă ar fi să fiu obiectiv, însă era exact aşa cum îmi plăcea mie. Dacă Shannon nu avea aceleaşi gusturi în materie de cafea, atunci probabil mă urmărise cum mi-o făceam.

— Nu cred că e urgent să scoatem ceva de la el acum.
— Da? s-a mirat ea.
— Se pare că în curând vom avea parte de zăpadă.
— De zăpadă? mi-a adresat ea o privire incredulă. În septembrie?
— Cu puțin noroc.

Shannon a dat agale din cap. O fată inteligentă care nu întreba „de ce?”. Orice ar fi plănuit Kurt Olsen să facă acolo jos, în Huken, probabil că zăpada i-ar fi îngreunat şi coborârea, şi găsirea vreunei dovezi.

— Dar ar putea dispărea din nou, a spus ea. Prin părțile astea lucrurile sunt foarte schimbătoare… a urmat ea, zâmbindu-mi somnoros. Aici sus, la munte.

Am chicotit:

— Eu credeam că şi la Toronto se face frig.
— În casa în care trăiam eu nu simțeai frigul decât când ieşeai afară.
— Se va îmbunătăți, am spus. Cele mai rele zile sunt ca asta de azi, când vântul bate dinspre nord şi se lasă primul strat de chiciură pe pământul gol. Vremea se mai îmblânzeşte când vine iarna şi se depune mai multă zăpadă. Durează câteva zile din momentul în care începem să facem focul şi până când intră căldura în pereți.
— Asta înseamnă că până atunci, a spus ea – moment în care mi-am dat seama că dârdâia de frig –, o să înghețăm pur şi simplu?

Am zâmbit şi mi-am pus ceaşca de cafea pe blatul de bucătărie.

— Te ajut eu să te încălzeşti, i-am spus, apropiindu-mă de ea.

Privirea ei s-a încrucişat cu a mea, moment în care a tresărit speriată şi şi-a încrucişat şi mai strâns brațele peste piept, în vreme ce o roşeață îi cuprindea obrajii albi, asemenea unei limbi de foc. M-am lăsat în genunchi în fața ei, am deschis uşița sobei şi am constatat că focul se stingea deoarece lemnele băgate de ea fuseseră prea mari şi prea multe. L-am tras pe cel mai mare cu mâna şi l-am pus pe tabla întinsă în fața sobei, lăsându-l acolo să fumege, după care am folosit foalele. În momentul în care am închis uşița sobei, focul ardea din nou cu flăcări.

Carl a intrat în bucătărie exact în momentul în care mă ridicam în picioare. Era îmbrăcat doar pe jumătate, cu părul zburlit în toate direcțiile. Îşi ținea telefonul într-o mână şi era tot numai zâmbet.

— Ordinea de zi a şedinței consiliului local a fost anunțată. Proiectul nostru e primul pe agendă.

La benzinărie, i-am spus lui Markus să pună lopețile ușoare de zăpadă în vitrină, alături de răzuitoarele de gheață și de bidoanele de antigel pe care le comandasem în urmă cu două săptămâni.

Am citit *Gazeta de Os,* care dedicase aproape toată pagina întâi alegerilor pentru consiliul local de anul viitor, însă ce m-a bucurat a fost că aveau și un material despre întrunirea investitorilor de la Årtun. Iar acolo ni se alocase o pagină întreagă, cu câteva rânduri de text și două poze mari. Una înfățișa sala de ședințe arhiplină, cealaltă, pe Carl afișând un zâmbet larg și ținându-și o mână petrecută pe după umerii fostului președinte al consiliului local, Jo Aas, care părea ușor zăpăcit, ca un om luat prin surprindere. Editorialul lui Dan Krane menționa noul hotel-spa, însă era greu să-ți dai seama dacă era pentru sau împotrivă. Ori mai degrabă nu era greu de văzut că și-ar fi dorit să critice întreaga afacere, cum se vedea din pasajul în care menționa o sursă anonimă care vorbise despre un „hotel-spanică”, un lucru de care oamenii se agățau în speranța că vor reuși să-și salveze satul. Bănuiala mea era că „sursa” fusese Krane însuși, care în mod evident se aflase în dilemă. Dacă s-ar fi arătat prea entuziasmat, ar fi lăsat impresia că se folosește de ziarul local pentru a-și sprijini socrul. Dacă s-ar fi arătat prea sceptic, lumea l-ar fi putut acuza că vrea să i-o tragă fostului iubit al soției. Să fii jurnalist la un ziar local e ca mersul pe sârmă, presupun.

La ora nouă s-a pornit o burniță ușoară. Din locul în care mă aflam, puteam vedea că în Geitesvingen cădea deja sub formă de fulgi mari de zăpadă.

La ora unsprezece a început să ningă și în sat.

La ora douăsprezece șeful de la vânzări a intrat pe ușă.

— Pregătit pentru orice situație, ca de obicei, a comentat el cu un zâmbet de îndată ce-am terminat de servit un client care tocmai ieșea din benzinărie înarmat cu una dintre lopețile pentru zăpadă.

— Doar trăim în Norvegia, am comentat eu.

— Avem o ofertă pentru tine, a spus el și-am presupus că era vorba despre încă una dintre promoțiile pe care ni le tot băga pe gât.

N-am nimic împotriva promoțiilor. Opt din zece merg chiar bine, ceea ce înseamnă că oamenii de la sediu își cunosc meseria. Doar că uneori ofertele speciale pentru mediul rural – care pot include o umbrelă de soare, o minge de volei și un sortiment exotic de cârnat spaniol, la pachet cu un Pepsi Max – sunt puțin cam generale. E important să cunoști și nevoile locale.

— Urmează să primeşti un telefon de la unul dintre şefi, a spus tipul de la vânzări.
— Da?
— Una dintre staţiile ceva mai mari din Sørlandet trece printr-o perioadă mai dificilă. Amplasare bună, facilităţi moderne, însă şeful benzinăriei n-a reuşit să pună lucrurile pe roate. Nu urmăreşte evoluţia campaniilor, nu-şi trimite rapoartele la timp sau le trimite unde nu trebuie, angajaţii lui nu se simt motivaţi şi… mă rog, înţelegi tu. Şefii au nevoie de cineva care să poată îndrepta situaţia. Ce fac eu acum nu e scris în fişa postului, însă m-am gândit să te pun în temă, de vreme ce le-am sugerat să stea de vorbă cu tine, a spus el, desfăcându-şi braţele în semn că nu era mare efort din partea lui, moment în care mi-am dat seama că se aştepta să-mi arăt întreaga gratitudine.
— Mulţumesc, am spus.
El a zâmbit, aşteptând. Poate credea că eram dator să-i comunic şi răspunsul.
— E cam brusc, am comentat eu. O să ascult ce au să-mi spună şi-o să mă gândesc.
— O să te *gândeşti?* a început să râdă şeful de la vânzări. Asta e o propunere la care ar trebui să te gândeşti *bine de tot.* O asemenea ofertă nu presupune doar mai mulţi bani, Roy, e o şansă să demonstrezi că poţi juca şi pe scena mare.
Dacă încerca să mă facă să accept slujba ca să arate el ca un *kingmaker*{16} de oraş de provincie, atunci îşi alesese prost metafora, cum s-ar zice. Fireşte, el nu avea cum să ştie că mă treceau toate sudorile numai la gândul de a-mi face apariţia pe orice fel de scenă, mare sau mică.
— O să mă gândesc, am repetat eu. Ce ziceţi de o campanie la cheeseburgeri?

La ora unu şi-a făcut apariţia Julie.
Nu mai era nimeni altcineva în benzinărie, aşa că a venit direct la mine şi m-a sărutat pe obraz. Îşi umezise în chip deliberat buzele, iar sărutul durase un pic cam mult. Nu ştiu cu ce parfum se dăduse, doar că se dăduse cu prea mult.
— Aşa, şi? am spus eu după ce şi-a desprins buzele de obrazul meu şi m-a privit în ochi.
— Voiam doar să-mi încerc noul ruj, a răspuns ea, începând să-mi

şteargă obrazul. Mă întâlnesc cu Alex după muncă.

— Granada-Alex? Vrei să verifici cât de mult ruj rămâne în urma unui sărut?

— Nu, câtă senzaţie pierzi dacă te săruţi cu buzele rujate. Aşa cum sunteţi voi, bărbaţii, cu prezervativele… mai mult sau mai puţin, nu-i aşa?

Nu am răspuns. Începuse o conversaţie la care nu doream să particip.

— Alex e destul de dulce, de fapt, a spus ea, lăsându-şi capul într-o parte şi cercetându-mă cu privirea. Poate că vom face mai mult decât să ne sărutăm.

— Ce noroc pe capul lui Alex, am spus eu punându-mi jacheta. Crezi că te vei descurca singură?

— Singură?

Am văzut dezamăgirea pe chipul ei.

— Oare n-ar fi trebuit să…?

— Sigur că da. Mă întorc în maximum o oră, OK?

Dezamăgirea a dispărut, dar pe frunte i-a apărut o cută.

— Magazinele sunt închise. Te duci cumva la o femeie?

Am zâmbit.

— Sună-mă dacă apare vreo problemă.

Am condus prin sat, apoi am cotit spre lacul Budal. Jos, zăpada se topea de cum atingea asfaltul sau câmpurile, însă o vedeam cum se adună pe versanţi. M-am uitat la ceas. Şansele să găseşti un tinichigiu şomer stând singur acasă într-o zi de muncă erau destul de mari. Am căscat. Dormisem prost. Stătusem treaz, pândind zgomotele dinspre dormitorul lor. Nu auzisem niciunul, dar asta fusese aproape şi mai rău, pentru că mă făcuse să ascult cu şi mai mare atenţie, să mă simt şi mai încordat.

În vreme ce mă îndreptam către locuinţa tinichigiului, am observat că între casa lui albă şi cea a primului vecin era un câmp lung de cel puţin o sută de metri.

Anton Moe probabil că auzise şi văzuse maşina mea apropiindu-se, pentru că a deschis uşa de cum am sunat la sonerie, cu părul lui subţire fluturând în bătaia vântului. M-a privit întrebător.

— Aş putea să intru puţin? am întrebat eu.

Moe a avut un moment de ezitare, în care probabil se gândise ce scuză să inventeze ca să mă refuze, după care a făcut un pas lateral şi m-a lăsat să păşesc înăuntru.

— Nu trebuie să te descalți, mi-a zis el.

Ne-am aşezat de o parte şi de alta a mesei din bucătărie. Pe peretele de deasupra stăteau agățate câteva broderii cu versete din Biblie, alături de o cruce. M-a surprins uitându-mă la ibricul plin cu cafea de pe blatul de bucătărie.

— O cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Dacă ai venit să cauți oameni dispuşi să investească în hotelul fratelui tău, nu te obosi. De o vreme nu stau prea bine cu finanțele, a zâmbit Moe sfios.

— E vorba despre fiica ta.

— A, da?

Am văzut un ciocănel aşezat pe pervazul ferestrei.

— Are şaisprezece ani şi merge la liceul Årtun, nu-i aşa?

— Aşa este.

Pe ciocan era şi o inscripție: „Tinichigiul anului 2017”.

— Vreau să se mute la liceul din Notodden, am spus.

Moe m-a privit uimit:

— De ce?

— Cursurile oferite acolo sunt bine orientate către viitor.

Moe s-a uitat la mine:

— Ce vrei să spui de fapt, Opgard?

— Ce vreau să spun e că asta ar trebui să-i zici lui Natalie când îi explici de ce o trimiți acolo: că la liceul din Notodden cursurile sunt mai bine orientate către viitor.

— Notodden? Până acolo faci două ore cu maşina.

Pe chipul lui nu se putea citi nimic, însă cred că începuse să se prindă despre ce e vorba.

— Mă bucur că te preocupă viitorul lui Natalie, Opgard, însă eu cred că şi Årtun e în regulă. E deja în al doilea an de liceu. Notodden e un oraş mare, iar în oraşele mari se întâmplă tot felul de lucruri rele, ştii?

Am tuşit.

— Ce vreau să spun este că Notodden este cea mai bună soluție pentru toate părțile implicate.

— Toate?

Am tras adânc aer în piept.

— Fiica ta va putea să se bage în pat în fiecare seară fără să-şi facă griji

că tatăl ei va da buzna peste ea ca s-o fută. Tu vei putea să te bagi în pat fără să-ți faci de rușine fiica, familia și pe tine însuți, noapte de noapte, și poate că într-un viitor incert vă veți simți cu toții în stare să uitați tot acest episod și să vă prefaceți că nici măcar nu a avut loc.

Anton se holba la mine. Fața i se înroșise iar ochii i se umflaseră de-ai fi zis că stăteau să explodeze.

— Despre ce naiba vorbești, Opgard? Ești cumva beat?

— Vorbesc despre rușine, am răspuns. Suma întregii rușini adunate în familia ta. Pentru că toată lumea știe și nimeni n-a făcut nimic, fiecare crede că o parte din vină îi aparține și că totul este deja pierdut, așa că nu mai contează dacă situația este lăsată să continue. Când totul e pierdut, mai rămâne un singur lucru: familia. Faptul că membrii ei se au unii pe alții.

— Ești bolnav, omule! a încercat el să ridice vocea la mine, care însă i-a sunat mai subțire și mai puțin sonoră.

Apoi s-a ridicat în picioare.

— Cred că ai face mai bine să pleci, Opgard.

Am rămas pe scaun.

— M-aș putea duce în camera fetei tale, să-i iau cearșaful de pe pat și să i-l dau șefului de post ca să verifice petele de spermă, să vadă dacă nu cumva sunt ale tale. Nu vei reuși să mă oprești, însă bănuiesc că nu va conta, de vreme ce fiică-ta nu va ajuta poliția depunând mărturie împotriva ta – va prefera să-și ajute tatăl. Întotdeauna, orice s-ar întâmpla. Prin urmare, singura cale prin care situația asta ar putea să înceteze…

Am făcut o pauză, mi-am înălțat capul și l-am privit în ochi.

— Pentru că toți vrem ca situația asta să înceteze, nu-i așa?

Anton nu mi-a răspuns, continua să se uite la mine cu niște ochi reci, morți.

— Mai există o cale. Dacă Natalie nu se mută la Notodden, te voi ucide. Ea își va petrece weekendurile acolo, iar tu n-o vei vizita. Mama ei da, tu nu. Nici măcar o singură vizită. Când Natalie va veni acasă de Crăciun, îți vei invita părinții sau socrii să sărbătorească și să doarmă la voi.

Am netezit o cută a feței de masă cadrilate.

— Întrebări?

O muscă se tot izbea de geamul din bucătărie.

— Și cum ai de gând să mă ucizi?

— Snopindu-te în bătaie, mă gândeam. Probabil că e o soluție… am spus eu plescăind din buze.

Mind games.

— …o soluție suficient de biblică?

— Tu sigur ți-ai clădit o reputație de bătăuş.

— Ne-am înțeles, Moe?

— Vezi versetul din Biblie de acolo, Opgard? m-a întrebat el, arătând către broderiile de deasupra noastră şi am silabisit inscripțiile ondulate: „Domnul este păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic”.

Am auzit o buşitură slabă şi-am urlat când durerea mi s-a urcat pe braț pornind dinspre palma dreaptă. Moe ținea ciocanul „Tinichigiul anului” ridicat, pregătindu-se să mă mai lovească o dată. Abia am avut vreme să-mi retrag palma stângă înainte ca ciocanul să izbească masa. Mâna dreaptă mă durea atât de tare, că m-a luat amețeala când m-am ridicat, însă m-am mişcat repede şi i-am dat un uppercut cu stânga. I-am nimerit bărbia, însă, având masa între noi, unghiul nu fusese destul de bun ca să pun forță în lovitură. A încercat să mă izbească în cap, însă m-am ferit şi am făcut un pas în spate. S-a repezit la mine, făcând picioarele mesei să se frece de podea, iar scaunele să se răstoarne care încotro. Am făcut o fentă, el a căzut în plasă şi i-am dat una drept în nas. A urlat şi a mai ridicat o dată ciocanul la mine. Poate că fusese tinichigiul anului în 2017, dar de data asta dăduse greş. M-am apropiat de el câtă vreme încă se străduia să-şi recapete echilibrul şi i-am tras, tot cu stânga, trei lovituri rapide în zona rinichiului drept. L-am auzit cum icneşte de durere, iar în clipa în care mi-am ridicat piciorul şi l-am izbit cu putere în genunchi, am auzit cum plesneşte ceva şi mi-am dat seama că terminasem cu el. S-a prăbuşit pe podea, apoi s-a răsucit pe linoleum şi m-a prins cu mâinile de picioare. Am încercat să-mi păstrez echilibrul ținându-mă de aragaz cu palma dreaptă, dar am simțit că ciocanul lui Moe reuşise să betegească ceva acolo, aşa că nu m-am putut sprijini de el. Am căzut pe spate şi în clipa următoare Moe se afla deasupra mea, țintuindu-mi brațele cu genunchii în vreme ce îmi presa laringele cu coada ciocanului. M-am căznit fără succes să respir, simțeam că leşin. Capul lui era aproape de al meu şi mi-a şoptit în ureche:

— Cine te crezi să intri aşa în casa mea, amenințându-mă pe mine şi pe ai mei? Las’ că-ți spun eu cine eşti, țărănoiule jegos de la munte.

A slobozit un râs gros şi s-a aplecat în față; greutatea corpului său mi-a scos tot aerul din plămâni. Simțeam cum mă cuprinde o moleşeală plăcută, ca cea pe care o simți înainte să adormi pe bancheta din spate a maşinii, când ții în brațe trupul moale, adormit, al fratelui tău şi zăreşti stelele de pe

cer prin lunetă, în vreme ce în faţă părinţii tăi vorbesc şi se hlizesc cu glas şoptit. Iar tu te laşi cuprins de moleşeală, te cufunzi în sine. Simţeam pe faţă răsuflarea lui Moe, duhnind a cafea şi ţigări, şi scuipatul lui.

— Eşti un poponar crăcănat, dislexic, care fute capre, mi-a spus Moe cu un scrâşnet.

„Uite-aşa”, mi-am spus eu. Aşa vorbeşte şi cu ea.

Mi-am încordat muşchii abdominali, mi-am arcuit spatele şi apoi am lovit cu capul. Am simţit cum pocnesc ceva. În mod normal ar fi fost nasul lui, însă orice era, a fost suficient să slăbească o clipă presiunea de pe gât şi să trag puţin aer în plămâni, ca să-mi umplu restul muşchilor cu oxigen. Mi-am scos mâna stângă de sub genunchiul lui şi i-am tras un pumn puternic în ureche. Moe şi-a pierdut echilibrul, aşa că l-am dat jos de pe mine şi l-am mai lovit o dată. Apoi încă o dată. Şi-ncă o dată.

Când m-am oprit, Moe zăcea în poziţie fetală pe linoleum, cu un firicel de sânge prelingându-i-se din nas. Sângele s-a oprit când a ajuns la tăblia unuia dintre scaunele răsturnate.

M-am aplecat peste Moe; nu ştiam dacă mă aude sau nu, dar i-am şoptit în urechea însângerată:

— Nu sunt crăcănat.

— Vestea proastă e că articulaţia interioară este probabil zdrobită, a spus Stanley Spind dinapoia biroului său. Vestea bună e că testul de sânge pe care l-ai făcut cu o zi mai devreme a relevat o alcoolemie de zero.

— Zdrobită? am repetat eu, uitându-mă la degetul meu mijlociu.

Se ridicase într-o poziţie ciudată şi era de două ori mai mare. Pielea se crăpase, iar acolo unde nu se crăpase avea o culoare neagră, vânătă, care mă făcea să mă gândesc la ciumă.

— Eşti sigur?

— Da, însă îţi voi scrie o recomandare, ca să poţi să-ţi faci o radiografie la spitalul din oraş.

— De ce aş face-o, dacă eşti atât de sigur?

Stanley a dat din umeri:

— Probabil că va fi nevoie de o operaţie.

— Şi dacă nu vreau s-o fac…?

— Atunci e foarte probabil că nu-ţi vei mai putea mişca degetul ăla niciodată.

— Şi dacă m-aş opera?

— Atunci este *foarte probabil* că nu-ți vei mai putea mişca degetul ăla niciodată.

M-am uitat la deget. Nu arăta deloc bine. Dar, în mod evident, situația ar fi fost mult mai gravă dacă aş fi rămas mecanic auto.

— Mulțumesc, i-am spus eu doctorului, ridicându-mă în picioare.

— Stai aşa, că n-am terminat, a spus Stanley, împingându-şi scaunul cu rotițe în dreptul unui pat pentru consultații acoperit cu un mare prosop de hârtie.

— Stai aici. Degetul ăla e dislocat. Va trebui să-l punem la loc.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că trebuie să-l îndreptăm.

— Sună dureros.

— Îți voi administra un anestezic local.

— Tot dureros sună.

Stanley mi-a adresat un zâmbet strâmb.

— Pe o scară de la unu la zece? am întrebat eu.

— Opt fix, a răspuns Stanley.

I-am întors zâmbetul.

După ce mi-a făcut injecția, mi-a spus că anestezicul îşi va face efectul în câteva minute, aşa că am aşteptat amândoi în tăcere, o postură în care el părea să se simtă mai relaxat decât mine. Dar tăcerea a crescut până când a devenit asurzitoare, aşa că am arătat către căştile audio de pe biroul lui, întrebându-l ce-i place să asculte.

— *Audiobooks,* mi-a răspuns el. Tot ce scrie Chuck Palahniuk. Ai văzut *Fight Club?*

— Nu. Ce-l face aşa de bun?

— Nu am zis că ar fi bun, a zâmbit Stanley. Însă gândeşte ca mine. Şi reuşeşte s-o şi exprime. Eşti gata?

— Palahniuk, am repetat eu întinzându-mi mâna.

Privirile noastre s-au întâlnit.

— Asta doar ca să lămurim lucrurile: nu am înghițit explicația aia că ai fi alunecat pe zăpada proaspătă şi că ai fi încercat să-ți amortizezi căzătura, mi-a spus Stanley.

— OK, am răspuns eu.

Am simțit palma lui caldă atingându-mi degetul; şi eu care speram ca anestezicul să-şi fi făcut efectul complet.

— Că tot veni vorba despre *Fight Club,* a spus el, începând să tragă de

deget. Am impresia că ai venit la mine direct după o întâlnire a clubului ăstuia.

Opt fix nu fusese deloc o exagerare.

Când am ieşit din cabinet, m-am întâlnit în sala de aşteptare cu Mari Aas.

— Bună Roy, m-a salutat ea cu zâmbetul ăla superior al ei, deşi îi observasem deja roşeaţa din obraji.

Obiceiul de a menţiona şi numele persoanei pe care o saluţi era ceva ce Mari şi Carl începuseră să facă din perioada în care se vedeau. Carl citise un studiu ştiinţific care ajunsese la concluzia că, atunci când cercetătorii le rosteau numele, oamenii aveau un răspuns cu patruzeci la sută mai pozitiv, fără să-şi dea seama. Eu însă nu participasem la proiectul ăsta.

— Bună, am spus eu, ţinându-mi mâna betegită la spate. Cam devreme pentru zăpadă.

Vedeţi – *aşa* se salută un consătean.

Ajuns în maşină, mă întrebam cum voi reuşi să pornesc motorul fără să-mi folosesc degetul bandajat care zvâcnea şi de ce Mari se îmbujorase când mă întâlnise în dispensar. Oare era ceva în neregulă cu ea şi se ruşinase? Sau se ruşina de faptul că era nevoită să vină acolo în primul rând? Pentru că Mari de fapt nu era ruşinoasă. Pe vremea când era cu Carl, eu eram cel care se îmbujora când îşi făcea, pe nepusă masă, apariţia în faţa mea. Cu toate că o surprinsesem de două ori roşind. Prima dată după ce Carl îi cumpărase un lănţişor de ziua ei. Chiar dacă nu era ceva ieşit din comun, Mari ştia că fratele meu era lefter, aşa că l-a obligat să recunoască că furase două sute de coroane din sertarul biroului unchiului Bernard. Eu ştiam ce făcuse, iar când unchiul Bernard a complimentat-o pe Mari pentru lănţişor, am văzut-o roşind atât de puternic încât m-am temut să nu-i fi plesnit un vas de sânge. Poate că în această privinţă semăna cu mine şi că lucrurile acestea mici, un furt mărunt sau o respingere oarecare, erau cele peste care nu putea să treacă. Sunt ca răni ale trupului, care se cicatrizează, dar care încă dor în zilele friguroase şi în unele nopţi încep să zvâcnească. Poţi să ai şi o sută de ani şi tot vei simţi cum ruşinea îţi umple obrajii de roşeaţă.

Julie mi-a spus că îi părea rău pentru ce mi se întâmplase, că doctorul Spind ar fi trebuit să îmi prescrie un analgezic puternic şi că inventase pur şi simplu chestia aia despre Alex: nu se vedea cu nimeni şi în niciun caz n-avea de gând să lase pe cineva s-o sărute. Eu o ascultam doar pe jumătate. Mâna îmi pulsa şi ştiam că ar fi trebuit să mă duc acasă, însă acolo m-ar fi

aşteptat şi mai multă durere.

În vreme ce-mi studia – cu o expresie de îngrijorare pe chip – degetul bandajat, Julie s-a sprijinit de mine. Puteam simţi pieptul ei moale lipit de braţul meu şi respiraţia ei dulce, mirosind a gumă de mestecat, încălzindu-mi obrazul. Gura ei era atât de aproape de urechea mea, că atunci când îşi mesteca guma se auzea ca o vacă păscând iarbă într-o mlaştină.

— Nu ai început să te simţi puţin gelos? mi-a şoptit ea cu toată inocenţa alunecoasă de care numai o fată de şaptişpe ani e capabilă.

— Să încep? m-am mirat eu. Ascultă, eu sunt gelos de la cinci ani.

Julie a început să râdă, de parcă tocmai aş fi spus o glumă, iar eu m-am străduit să schiţez un zâmbet pentru a-i da de înţeles că făcusem una.

17

Poate că fusesem gelos pe Carl încă din ziua în care se născuse. Poate chiar mai înainte, când mi-am văzut mama mângâindu-şi cu tandreţe burta umflată, spunându-mi că în curând voi avea un frăţior. Dar aveam cinci ani când m-am confruntat pentru prima dată conştient cu sentimentul de gelozie, când cineva a dat un nume acestei senzaţii dureroase ca o împunsătură. „Să nu fii gelos pe frăţiorul tău.” Cred că mama a zis asta, în vreme ce Carl îi stătea în poală. Stătea acolo de multă vreme. Mai târziu mama avea să spună că fratele meu primise mai multă dragoste pentru că avusese nevoie de mai multă. Tot ce se poate, însă n-a menţionat şi celălalt lucru pe care l-ar fi putut spune, şi anume că fratele meu era mai uşor de iubit.

Iar eu eram cel care îl iubea cel mai mult.

De-asta eram gelos nu numai pe dragostea necondiţionată pe care i-o arătau cei din jur, dar şi pe cei cărora Carl le arăta dragoste. Cum fusese Câine.

Sau băiatul la fel de frumuşel ca el, a cărui familie închiriase într-o vară o cabană din zonă şi cu care fratele meu se întovărăşea dimineaţa, la prânz, şi seara, în vreme ce eu ţineam socoteala zilelor rămase până la sfârşitul verii.

Sau Mari.

În primele luni după ce s-au combinat, obişnuiam să-mi imaginez că Mari suferise un accident şi că eu eram cel care îl consola pe Carl. Nu ştiu care a fost momentul în care gelozia s-a preschimbat în dragoste sau dacă s-a preschimbat vreodată, poate că cele două sentimente au coexistat, însă fără îndoială dragostea a fost sentimentul care în cele din urmă le-a înecat pe toate celelalte. O dragoste care semăna cu un dor cumplit de casă. Nu puteam să mănânc, să dorm sau să mă concentrez în timpul unei conversaţii banale.

Vizitele lor, în timpul cărora aveam ocazia să-l revăd pe Carl, mă îngrozeau, deşi le aşteptam cu o uriaşă nerăbdare. Roşeam când Mari mă îmbrăţişa, când îmi vorbea pe nepusă masă sau când mă privea. Evident că mă ruşinam teribil de aceste sentimente, de faptul că nu eram în stare să-i las în plata lor, mulţumindu-mă cu orice firimituri, că apucam din când în când să stau cu ei în aceeaşi încăpere, încercând să-mi justific prezenţa

prefăcându-mă că sunt ceea ce nu eram: amuzant, de pildă, ori interesant. În cele din urmă am reuşit să-mi găsesc rolul. Am reuşit să devin personajul tăcut, cel care ascultă, care râde la bancurile lui Carl sau care dă agale din cap când Mari povestea despre ce citise sau ce auzise de la tatăl ei, preşedintele consiliului local. I-am condus cu maşina la petreceri la care Carl se îmbăta în timp ce Mari făcea tot ce-i stătea în putință să-l facă să se comporte decent. Când Mari m-a întrebat dacă nu era plicticos să fii mereu treaz, i-am spus că era OK, că mie îmi plăcea mai mult să şofez decât să beau şi că fratele meu avea din când în când nevoie să fie supravegheat – nu-i aşa? A zâmbit şi nu a mai deschis niciodată subiectul. Cred că înțelesese. Cred că toată lumea înțelesese. Toți în afară de Carl.

„Bineînțeles că Roy trebuie să vină cu noi!", obişnuia el să spună ori de câte ori era vorba să ne ducem la schi, la vreo petrecere de weekend în oraş sau să călărim mârțoagele bătrâne ale lui Aas. Nu oferea niciun motiv – chipul lui vesel, deschis, era un argument suficient. Spunea că lumea este un loc bun, în care trăiesc numai oameni buni şi că toată lumea ar trebui să fie fericită că viețuieşte într-un asemenea loc.

Evident că eu nu m-am dat niciodată la ea, cum s-ar spune. Nu eram atât de prost încât să-mi imaginez că Mari ar fi văzut în mine altceva decât un frate mai mare relativ tăcut şi altruist, oricând gata să le sară în ajutor.

Doar că într-o seară de sâmbătă, în sala casei de cultură din sat, Grete s-a apropiat de mine şi mi-a spus că Mari era îndrăgostită de mine. Carl era acasă, în pat, răpus de gripa pe care o luasem şi eu cu o săptămână în urmă, aşa că în ziua aia nu trebuia să conduc pe nimeni cu maşina şi am băut din berea făcută în casă pe care Erik Nerell o aducea mereu. Şi Grete era beată, iar în ochii ei dansa ceva – era dansul unei vrăjitoare malefice. Eu însă ştiam că nu urmărea altceva decât să tulbure apele, să bage puțină zâzanie, pentru că o cunoşteam şi văzusem cum se uita la Carl. Era ca atunci când Armand, predicatorul, cu accentul lui suedez, de cântăreț de muzică *dance,* răcnea că Mântuitorul trăieşte şi că există viață după moarte. Dacă cineva spune un lucru evident neverosimil, dar pe care îți doreşti cu disperare să-l auzi, întotdeauna există o mică parte din tine – partea slabă – care alege să-l creadă.

Am zărit-o pe Mari lângă uşa de la intrare a sălii. Stătea de vorbă cu un băiat – nu cu unul din satul nostru, pentru că băieții de pe-aici se temeau prea mult de Mari ca să îndrăznească să se apropie de ea. Şi asta nu pentru că Mari era fată, ci pentru că ştiau că era mai deşteaptă decât ei, se uita la ei

de sus şi când îi refuza, o făcea fără menajamente, de faţă cu toată lumea, de vreme ce toţi din Årtun erau atenţi la ce făcea fata preşedintelui consiliului local.

Dar eu puteam s-o abordez, fiindcă eram fratele lui Carl. OK pentru mine şi pentru ea, cel puţin.

— Bună Roy, mi-a zâmbit ea. El e Otto. Studiază ştiinţe politice în Oslo. Crede că ar trebui să fac şi eu acelaşi lucru.

M-am uitat la Otto. Tipul tocmai îşi ducea sticla de bere la buze, uitându-se în altă direcţie, dându-mi probabil de înţeles că nu eram bine-venit în conversaţia lor şi că ar fi preferat să dispar cât mai repede. A trebuit să mă lupt cu mine însumi ca să nu-i vâr sticla pe gât, aşa că mi-am concentrat toată atenţia pe Mari. Mi-am umezit buzele şi am spus:

— Nu vrei să dansăm?

Mari mi-a adresat o privire uşor amuzată şi surprinsă.

— Dar tu nu dansezi, Roy.

Am dat din umeri:

— Aş putea să învăţ.

Eram evident mai beat decât credeam.

Mari a râs sonor, scuturând din cap.

— Nu de la mine. Şi eu am nevoie de un profesor de dans.

— Te pot ajuta eu, a intervenit Otto. În timpul liber dau lecţii de swing.

— Da, te rog! a exclamat Mari, adresându-i un zâmbet luminos care îi cuprindea întreaga faţă într-o clipă, unul care te făcea să te simţi că numai tu exişti pe lume. Dacă nu te deranjează că lumea o să râdă de noi.

Otto i-a întors zâmbetul:

— O, dar nu cred că o să fie chiar aşa de rău, a spus el, punându-şi sticla de bere pe scară şi făcându-mă să regret că nu i-o vârâsem pe gât atunci când avusesem ocazia.

— Iată ce numesc eu un bărbat curajos, a spus Mari, punându-i lui Otto o mână pe umăr. E în regulă cu tine, Roy?

— Da, sigur, am răspuns eu, căutând cu privirea un perete de care să mă dau cu capul.

— *Doi* bărbaţi curajoşi, a spus Mari, punându-şi cealaltă mână pe umărul meu.

— Profesorul şi elevul. O să-mi placă să vă văd pe amândoi pe ringul de dans.

Apoi a plecat, iar mie mi-a luat vreo două secunde să înţeleg cu adevărat

ce se întâmplase. Tipul ăsta, Otto, şi cu mine, rămăseserăm uitându-ne unul la celălalt.

— N-ai prefera să ne batem? l-am întrebat eu.

— Sigur, a răspuns el, dându-şi ochii peste cap.

Şi-a cules sticla de bere de pe scară şi a plecat şi el.

Mai bine, eu oricum eram prea beat. Dar durerea de cap şi mahmureala din dimineața zilei următoare au fost mult mai groaznice decât bătaia pe care aş fi putut s-o primesc de la Otto. Când i-am povestit ce se întâmplase – omițând ce-mi zisese Grete –, Carl a tuşit, apoi a râs, după care a tuşit din nou.

— Eşti ceva de pomină! Ai fi în stare chiar *să dansezi* doar ca să-i ții pe idioții ăilalți departe de gagica lui frati-tu.

Am protestat cu un geamăt:

— Numai cu Mari, nu şi cu tipul ăsta, Otto.

— Nu contează. Lasă-mă să te pup!

L-am împins:

— Nu mulțumesc. Nu vreau iar gripă.

Nu mă simțeam cu musca pe căciulă că nu-i destăinuisem lui Carl ce sentimente nutream pentru Mari. Mă uimea mai mult faptul că nu se prinsese el însuşi. I-aş fi putut spune totul. Absolut totul – iar el ar fi înțeles. Sau cel puțin *ar fi spus* că înțelege. Şi-ar fi lăsat capul într-o parte, mi-ar fi adresat o privire gânditoare şi mi-ar fi spus că lucruri din astea se tot întâmplă şi că sunt trecătoare. Ştiam şi eu asta, tocmai de-aia am tăcut şi-am aşteptat să treacă. N-am mai invitat-o niciodată pe Mari la dans, nici metaforic, nici literal.

Doar că Mari m-a invitat pe mine.

S-a întâmplat la câteva luni după ce Grete îi spusese lui Mari că ea şi Carl şi-o trăseseră şi Mari îl părăsise pe Carl. El plecase la studii în Minnesota, iar eu trăiam singur la fermă. Într-o zi m-am trezit că bate cineva la uşă. Era Mari. M-a îmbrățişat, împungându-mi pieptul cu sânii, după care nu mi-a mai dat drumul, întrebându-mă dacă nu voiam să mă culc cu ea. „Vrei să te culci cu mine?” au fost cuvintele pe care mi le-a rostit la ureche. Apoi a adăugat „Roy”. Nu cred că a făcut-o din pricina acelui studiu care arăta că folosirea numelui cuiva o face pe persoana respectivă să devină mai receptivă, ci mai degrabă ca să sublinieze că la mine – la Roy – se referise.

— Ştiu că vrei, a spus ea în clipa în care a observat că ezit. Dintotdeauna

am ştiut.

— Nu, am răspuns eu. Te înşeli.

— Nu minți, a zis, strecurându-şi o mână între noi.

M-am smuls din îmbrățişarea ei. Bineînțeles că ştiam de ce venise. Cu toate că ea fusese cea care îl părăsise pe Carl, Mari se simțea respinsă. Poate că de fapt nu vrusese să se despartă de el, însă simțea că nu avusese de ales. Şi asta pentru că Mari Aas, fiica preşedintelui consiliului local, nu putea trăi cu gândul că fiul unui fermier de la munte o înşelase, mai ales când Grete avusese grijă ca o jumătate de sat să afle. Dar nu fusese suficient să-i dea papucii, cum se spune. Echilibrul trebuia reinstituit. Faptul că trecuseră două luni arăta că luase decizia asta după multă şovăire. Cu alte cuvinte, dacă ne-am fi tăvălit într-un pat atunci, n-ar fi însemnat că exploatam o femeie vulnerabilă, care tocmai fusese abandonată de persoana pe care o iubea la nebunie.

— Haide, a spus ea. Lasă-mă să te ajut.

Am scuturat din cap.

— Problema nu eşti tu, Mari.

S-a oprit în mijlocul încăperii, uitându-se la mine.

— E adevărat deci?

— Ce să fie adevărat?

— Ce zic oamenii.

— Să fiu al naibii dacă ştiu ce zic.

— Că nu te interesează fetele. Că singurele lucruri care te preocupă sunt…

A făcut o pauză, prefăcându-se că-şi caută cuvintele.

Apoi şi le-a găsit:

— …sunt maşinile şi păsările, a spus ea.

— Am vrut să spun că problema nu eşti tu, Mari. E Carl. Nu cred că ar fi în regulă.

— Corect. N-ar fi.

Atunci am observat şi eu dispreţul acela condescendent cu care Mari, după părerea sătenilor, îi trata pe cei din jur. Dar mai era ceva în privirea ei, de parcă ar fi ştiut ceva ce n-ar fi trebuit să ştie. Oare ce-i spusese Carl?

— Găseşte altă cale de răzbunare, am spus eu. Roag-o pe Grete să te sfătuiască. Se pricepe la chestii din astea.

Mari a roşit, iar de data asta am văzut că-şi pierduse cu adevărat cuvintele. A ieşit cu paşi apăsaţi şi s-a urcat în maşină, cu pietrişul ţâşnind

în spate în timp ce accelera la vale, către Geitesvingen.

Peste câteva zile, când am întâlnit-o din nou în sat, a roşit iarăşi şi s-a prefăcut că nu mă vede. Chestia asta s-a repetat de câteva ori; într-un sat ca al nostru e imposibil să nu dai nas în nas cu oamenii. Dar timpul a trecut, Mari s-a dus la Oslo să studieze ştiințe politice, iar după ce s-a întors am putut să stăm de vorbă aproape ca pe vremuri. Aproape. Pentru că între timp ne pierduserăm unul de celălalt. Mari ştia ce ştiam şi eu, şi anume că, pentru ea, chestia asta era ca un cancer care-i rămăsese în trup: nu că o respinsesem, ci că o *văzusem.* O văzusem în toată goliciunea ei. În toată goliciunea şi urâțenia ei.

Cât despre tumorile mele canceroase, probabil încă mai aveam una pe care era scris numele lui Mari, doar că a mea încetase să mai crească. Am aşteptat să se risipească ce simțeam pentru ea. E amuzant, dar am încetat s-o mai iubesc pe Mari aproape în aceeaşi perioadă în care ea a rupt legătura cu Carl.

18

La două zile după vizita pe care i-am făcut-o lui Moe tinichigiul, cei de la sediu m-au sunat să-mi ofere benzinăria din Sørlandet. Au părut dezamăgiți când le-am spus „nu, mulțumesc”. Mi-au cerut o explicație, aşa că le-am dat una. Am spus că benzinăria pe care o administram deja se confrunta cu nişte provocări interesante de când autostrada principală fusese regândită să ocolească satul şi că abia aşteptam să le fac față. Şefii au părut impresionați. Mi-au spus că era păcat şi că ei chiar credeau că eram persoana de care aveau nevoie în Sørlandet.

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, Kurt Olsen şi-a făcut apariția la benzinărie.

S-a proțăpit în fața tejghelei, şi-a petrecut arătătorul şi policele peste mustața lui de *Easy Rider* aşteptând să termin de servit un client, ca să rămânem numai noi doi în magazin.

— Anton Moe a depus plângere pentru vătămare corporală deosebit de gravă.

— Ce formulare simpatică, am comentat eu.

— Tot ce se poate, a spus Olsen. Mi-a spus de acuzațiile pe care i le-ai adus, iar eu am stat de vorbă cu Natalie, care mi-a confirmat că tatăl ei nu s-a atins niciodată de ea.

— Şi tu ce te aşteptai? Să zică „da, acum că m-ați întrebat, tati chiar mă fute”?

— Dacă ar fi fost vorba de viol, n-am nicio îndoială că…

— Iisuse, n-am zis niciodată că ar fi fost vorba de viol. Nu tehnic, cel puțin, dar tot viol e. Măcar atâta lucru trebuie să fi înțeles şi tu.

— Nu.

— Poate ea crede că nu s-a opus cu suficientă vehemență, că ar fi trebuit să ştie că e greşit, chiar dacă era foarte mică atunci când a început totul.

— Las-o mai moale, n-ai de unde să ştii…

— Ascultă: copiii cred că tot ce fac părinții lor e bine. OK, însă ea îşi aminteşte şi că i s-a spus să țină secret ce se întâmplă. Aşa că o parte din ea o fi înțeles că ceva nu e în regulă. Şi pentru că a fost părtaşă la acest secret, pentru că devotamentul față de familie este mai important decât devotamentul față de Dumnezeu şi față de şeful de post, ea a luat o parte din vină asupra ei înseşi. Şi când a împlinit şaisprezece ani poate că povara i s-a

părut mai uşor de suportat dacă a reuşit să se convingă că a participat de bunăvoie la tot.

Olsen şi-a mai mângâiat o dată mustața.

— Ai zice că tocmai ai absolvit un curs de ştiințe sociale şi că în tot acest timp ai stat în casa lui Moe.

N-am răspuns.

El a oftat.

— Trebuie să înțelegi că nu pot obliga o persoană de şaisprezece ani să depună mărturie împotriva propriului tată. Pe de altă parte, fata e suficient de mare ca să fie responsabilă de orice declară.

— Ce-mi spui tu e că ai ales să te prefaci că nu vezi ce se întâmplă, pentru că sexul dintre tată şi fiică ar putea fi consensual şi pentru că ea nu mai e minoră din punct de vedere legal?

— Nu! a exclamat Kurt Olsen, aruncând o privire prin magazin, ca să se asigure că încă eram singuri, după care a coborât din nou glasul. Incestul în linie descendentă directă este pedepsit de lege în orice situație. Moe riscă oricum şase ani de puşcărie. Fata lui poate avea şi treizeci de ani, iar sexul dintre ei poate să fie sută la sută consensual – nu contează. Dar cum pot dovedi eu ceva câtă vreme amândoi îşi țin gura închisă? Tot ce s-ar întâmpla dacă l-aş aresta pe tată ar fi să provoc un scandal care ar distruge viețile tuturor celor implicați. Ar însemna o uriaşă risipă de resurse investite într-un caz care nu se va lăsa cu nicio condamnare. Plus că numele satului ar fi târât prin noroi în toate ziarele naționale.

„Ai uitat să adaugi că şi tu vei sfârşi cu reputația mânjită”, m-am gândit eu.

Dar m-am uitat la Olsen şi mi-am dat seama că disperarea de pe chipul şi din vocea lui era autentică.

— Aşa că… ce să-i faci? a oftat el, desfăcându-şi larg brațele.

— Să te asiguri că fata stă departe de tatăl ei, am răspuns eu. Să se mute la Notodden, de exemplu.

Olsen şi-a ferit privirea, prefăcându-se că vede ceva interesant în standul de ziare. Apoi a dat agale din cap.

— În tot cazul, a depus o plângere împotriva ta, iar eu sunt nevoit să-i dau curs, mă-nțelegi? Pedeapsa maximă este de patru ani.

— Patru ani?

— Are falca ruptă în două locuri şi riscă să nu mai audă bine cu o ureche.

— Poate să audă cu cealaltă. Şopteşte-i în urechea bună că, dacă retrage

plângerea, atunci măcar povestea cu fiica lui nu va deveni publică. Şi tu, şi eu, şi el ştim că singurul motiv pentru care a făcut plângerea a fost că, dacă n-ar fi făcut-o, totul ar arăta ca şi cum ar exista un sâmbure de adevăr în acuzațiile pe care i le aduc.

— Îți înțeleg logica, Roy, însă în calitate de şef de post nu pot să ignor că ai rănit o altă persoană.

Am dat din umeri:

— A fost un caz de autoapărare. M-a atacat cu un ciocan înainte să mă ating de el.

Olsen a râs scurt, dar veselia nu i s-a citit în ochi.

— Şi cum crezi că mă vei convinge de asta? Că un penticostal fără antecedente l-a atacat pe Roy Calvin Opgard, un tip despre care tot satul ştie că nimic nu-i face mai multă plăcere decât o caftealã zdravănă?

— Folosindu-ți capul şi ochii, am spus eu, lipindu-mi palmele de tejghea.

Olsen se uita nedumerit la mine.

— Aşa, şi?

— Eu sunt dreptaci. Toți cei cu care m-am bătut îți vor putea confirma. I-am lovit cu dreapta. Cum se face că nu mai am niciun petic de piele peste încheieturile pumnului stâng, în vreme ce pumnul meu drept e complet neatins, cu excepția acestui deget? Explică-i lui Moe cum va arăta totul – nu doar povestea cu fiică-sa, ci şi vătămarea corporală – când se va dovedi că el a fost cel care m-a atacat.

Olsen şi-a mai mângâiat o dată mustața, apoi a dat din cap:

— O să stau de vorbă cu el.

— Mulțumesc.

Şi-a ridicat capul şi m-a fixat cu privirea. Am putut citi în ochii lui o umbră de supărare, de parcă mulțumindu-i aş fi vrut de fapt să-mi bat joc de el. De parcă n-o făcea de dragul meu, ci pentru sine. Sau poate pentru Natalie şi pentru sat, însă în niciun caz pentru mine.

— Zăpada asta nu va ține mult, a spus el.

— Nu? am răspuns eu, ca să pară că fac conversație.

— Prognoza pentru săptămâna viitoare spune că o să fie vreme blândă.

Şedința consiliului a început la ora cinci. Înainte să plece, Carl, Shannon şi cu mine am luat prânzul în sufragerie; am mâncat păstrăv de munte cu cartofi, alături de o salată de castraveți cu smântână.

— Eşti un bucătar bun, a spus Shannon în timp ce strângea masa.

— Mulțumesc, dar e cel mai simplu fel de mâncare, am răspuns eu, ascultând duduitul motorului Cadillacului estompându-se în depărtare.

Ne-am mutat în camera de zi, unde am adus cafelele.

— Hotelul e primul punct pe ordinea de zi, am spus eu, aruncând o privire la ceasul de pe perete. Carl va trebui să treacă la acțiune imediat. Tot ce trebuie să facem noi este să-i ținem pumnii şi să sperăm că va ştii să *klare brasene.*

— *Klare brasene?* s-a mirat Shannon.

— N-ai mai auzit expresia asta? Înseamnă „a depăşi dificultățile”.

— Ce înseamnă *braser?*

— Habar n-am. Ceva din vocabularul maritim. Nu e domeniul meu.

— Cred că ne-a mai rămas nişte vin, a spus Shannon, ducându-se în bucătărie şi întorcându-se cu două pahare şi cu o sticlă de vin spumant, pe care Carl o lăsase în frigider să se răcească.

— Şi atunci, Roy, care *este* domeniul tău?

— Domeniul meu? m-am mirat eu, privind-o cum destupă sticla. Vreau să am propria benzinărie şi… cred că asta-i tot.

— Nevastă? Copii?

— Dacă o să se întâmple, atunci e-n regulă.

— De ce nu ai avut niciodată o iubită?

Am dat din umeri.

— Bănuiesc că n-am calitățile necesare pentru aşa ceva.

— Vrei să spui că nu eşti un tip atrăgător? Asta insinuezi?

— Glumeam şi eu… dar, da, cam aşa ceva.

— Atunci lasă-mă să-ți spun că nu e deloc adevărat, Roy. Şi nu spun asta pentru că mi-ar fi milă de tine, ci pentru că e adevărat.

— Adevărat? m-am mirat eu, luând paharul pe care Shannon tocmai mi-l întinsese. Chestiile astea nu sunt subiective?

— Unele chestii sunt subiective. Şi e adevărat că atractivitatea generală a unui bărbat stă mai degrabă în ochii femeii care îl priveşte, decât invers.

— Şi crezi că e nedrept?

— Un bărbat e mai liber, pentru că felul în care arată este mai puțin important. Important este statutul lui social. Când femeile se plâng că sunt judecate după aparențe, bărbații ar trebui să se plângă de presiunea statutului social.

— Şi dacă nu eşti nici chipeş şi n-ai nici statut?

Între timp Shannon îşi scosese pantofii, trăgându-şi picioarele pe scaun.

A sorbit lung din paharul cu vin. Părea binedispusă.

— Ca frumusețea, şi statutul poate fi măsurat cu tot felul de greutăți şi balanțe, a răspuns ea. Un pictor sărac lipit, care altfel e un geniu, poate avea un harem întreg. Femeile sunt atrase de bărbații descurcăreți, de cei care se detaşează de mulțime. Dacă nu eşti nici chipeş, nici nu te bucuri de vreun statut social aparte, atunci poți compensa prin şarm, tărie de caracter, umor sau printr-o altă calitate.

Am început să râd:

— Şi tu crezi că ăsta e atuul meu?

— Da, a răspuns ea simplu. Noroc.

— Noroc şi mulțumesc, ce dracu' să zic, am spus eu ridicând paharul.

Bulele micuțe din interiorul lui sfârâiau şi-mi şopteau ceva, însă eu nu reuşeam să disting ce.

— Pentru nimic.

— Dar în cazul lui Carl? Ce te-a făcut să te îndrăgosteşti de el? Aspectul, statutul sau şarmul? am întrebat-o, observând surprins că paharul meu ajunsese aproape gol.

— Nesiguranța, a răspuns ea. Bunătatea. În asta constă frumusețea lui Carl.

Am ridicat mâna dreaptă ca să fac semn cu degetul că nu, însă cum nu-mi puteam mişca degetul bandajat, a trebuit să folosesc mâna stângă.

— Nu poți să vii cu o teorie darwiniană a reproducerii şi în acelaşi timp să susții că eşti o excepție de la ea. Nesiguranța şi bunătatea nu sunt convingătoare.

A zâmbit şi a reumplut paharele.

— Ai dreptate, desigur, însă aşa *mi s-a părut* atunci. Ştiu că creierul meu de animal rațional trebuie să fi căutat pe cineva care să fie tatăl copiilor mei, însă lucrul pe care umanitatea mea zăpăcită l-a văzut, lucrul de care s-a îndrăgostit, a fost frumusețea lui vulnerabilă.

Am scuturat din cap:

— Înfățişare, statut social sau alte calități compensatorii?

— Lasă-mă să mă gândesc, a răspuns Shannon, ridicându-şi paharul în lumina lămpii de birou. Înfățişarea.

N-am zis nimic, mulțumindu-mă să dau din cap şi să mă gândesc la Carl şi la Grete făcând sex în pădurice. Frecarea jachetei ei de scoarța copacului, înainte să se sfâşie. Mai auzeam un zgomot. Un fel de plescăit. O vacă păscând iarba într-o mlaştină. Un sân moale. Julie. Am alungat gândul.

— Bineînțeles că frumusețea nu e o calitate absolută, a spus Shannon. Nu e decât ce spunem fiecare dintre noi în parte că este. Frumusețea ține întotdeauna de context, de relația cu experiențele noastre trecute, cu tot ce am simțit, învățat şi înțeles vreodată. Oamenii din toate țările au tendința să creadă că imnul lor național se întâmplă să fie cel mai bun din lume, că mamele lor gătesc cel mai bine şi că cea mai frumoasă fată din sat este cea mai frumoasă de pe planetă – şi aşa mai departe. Când asculți prima dată o muzică nouă şi stranie, nu-ți place. Vreau să spun – dacă e *cu adevărat* stranie. Când oamenii susțin că le place sau că *adoră* de-a dreptul o muzică complet nouă, o fac pentru că le place ideea de exotic, îi stimulează şi, în plus, le dă senzația că posedă o sensibilitate şi o înțelegere universală superioare. Însă ce le place cu adevărat este ceea ce numai inconştient recunosc. Odată cu trecerea timpului, lucrurile noi din trecut devin o parte a experienței lor, iar cunoaşterea condiționată, îndoctrinarea în ce e frumos şi ce nu devin o parte a percepției lor estetice. La începutul secolului XX, filmele americane au început să învețe oameni de pe tot globul că vedeta de film albă este simbolul frumuseții. Apoi vedeta neagră. În ultimii cincizeci de ani, filmele asiatice au făcut acelaşi lucru cu vedetele lor. Deşi seamănă cu muzica, frumusețea lor trebuie să aibă un „ce" anume pe care publicul să-l recunoască. Un asiatic nu trebuie să fie prea asiatic, ci trebuie să semene cu conceptul deja împământenit de frumusețe, cu un ideal care încă aparține rasei albe. Văzut din această perspectivă, cuvântul „simț", aşa cum e folosit în estetică, este cel puțin imprecis. Ne naştem cu văz şi auz, dar în estetică toți începem de la zero. Noi…

S-a oprit brusc, a schițat un zâmbet şi şi-a dus paharul cu vin la gură, ca şi când şi-ar fi dat seama că ținea o conferință în fața unui public probabil neinteresat. O vreme am rămas amândoi tăcuți. Apoi eu am tuşit:

— Am citit undeva că tuturor oamenilor, până şi celor din cele mai izolate triburi, le plac fețele simetrice. Asta nu sugerează cumva că unele lucruri sunt congenitale?

Shannon s-a uitat la mine. Un zâmbet i s-a aşternut pe chip şi s-a aplecat în față din scaun.

— Tot ce se poate. Pe de altă parte, regulile pentru simetrie sunt atât de simple şi de stricte încât nu e surprinzător că împărtăşim acelaşi gust peste tot în lume. Şi credința într-o putere transcendentă e un lucru spre care te poți îndrepta cu uşurință; dar asta o face universală, nu congenitală.

— Şi dacă aş spune, de exemplu, că eşti drăguță? am întrebat eu.

Cuvintele mi-au ieşit, pur şi simplu, pe gură.

La început a părut surprinsă, apoi a arătat cu degetul spre pleoapa ei lăsată, iar când a deschis gura din nou, vocea ei nu mai era caldă şi întunecată, ci aspră, metalică.

— Atunci e fie o minciună, fie n-ai reuşit să înțelegi cele mai elementare principii din spatele ideii de frumusețe.

Mi-am dat seama că întrecusem puțin măsura.

— Să înțeleg atunci că există nişte principii? am întrebat eu, încercând să dreg busuiocul.

Shannon s-a uitat la mine de parcă ar fi încercat să se hotărască dacă să dea uitării ce spusesem mai înainte.

— Simetria, a spus ea în cele din urmă. Proporția de aur. Formele care imită natura. Culorile complementare. Notele muzicale consonante.

Am dat din cap, uşurat că discuția noastră revenise pe vechiul făgaş, dar ştiind cât de greu avea să-mi fie să-mi iert scăparea aia.

— Sau ca în arhitectură, unde există forme funcționale, a continuat ea. Care sunt tot forme care imită natura. Celulele hexagonale dintr-un stup de albine. Barajele castorilor. Rețeaua de tuneluri a unei vulpi. Gaura făcută de o ciocănitoare, care ulterior devine cuibul altor păsări. Niciunul dintre aceste lucruri nu e construit ca să fie frumos, dar, cu toate acestea, sunt frumoase. O casă în care poți locui e frumoasă. *Atât* de simplu e.

— Ce zici atunci de o benzinărie?

— Şi o benzinărie poate să fie frumoasă, atâta vreme cât funcția ei este ceva demn de laudă.

— Atunci şi un eşafod…?

Shannon a zâmbit.

— …poate fi frumos, atâta vreme cât pedeapsa capitală este considerată necesară.

— Dar n-ar trebui să urăşti persoana condamnată ca să gândeşti aşa?

Shannon şi-a umezit buzele cu limba, de parcă ar fi încercat ideea.

— Cred că ar fi suficient să ți se pară necesară.

— Dar şi un Cadillac este frumos, am spus eu turnând vin în pahare. Chiar dacă, în comparație cu maşinile moderne, forma lui nu e tocmai funcțională.

— Are nişte linii care imită natura, arată de parcă a fost gândit să zboare ca un vultur, să-şi rânjească colții ca o hienă, să se strecoare prin apă ca un rechin. Arată aerodinamic şi pare să poată găzdui un motor de rachetă

capabil să ne lanseze în spațiu.

— Doar că forma lui minte în privința funcției, ştim asta. Cu toate astea, încă ni se pare frumoasă.

— Până şi ateii pot crede că bisericile sunt frumoase. Credincioşii le găsesc probabil şi mai frumoase, pentru că le asociază cu viața veşnică, aşa cum trupul unei femei afectează un bărbat care vrea să-şi transmită genele. Fără să-şi dea seama, dorința pe care o simte un bărbat când vede trupul unei femei poate să fie mai puțin puternică dacă el ştie că femeia nu e fertilă.

— Crezi?

— Da, putem face un test.

— Cum?

Shannon a schițat un zâmbet.

— Sufăr de endometrioză.

— Ce mai e şi aia?

— O afecțiune în care celule similare celor din țesutul care de obicei acoperă interiorul uterului, cresc în afara acestuia. Asta înseamnă că probabil nu voi putea să fac niciodată copii. Eşti de acord că, de îndată ce afli că există o hibă internă, exteriorul devine mai puțin atrăgător?

M-am uitat la ea.

— Nu.

Shannon a zâmbit.

— Cel care a răspuns acum a fost sinele tău superficial, conştient. Lasă-ți inconştientul să rumege o vreme informația şi după aia mai vorbim.

Poate că vinul îi colorase obrajii, care de obicei erau albi ca zăpada. Mă pregăteam să răspund în momentul în care a izbucnit în râs.

— Oricum, tu îmi eşti cumnat, aşa că nu eşti bun de cobai.

Am încuviințat, apoi m-am ridicat în picioare şi m-am dus la CD-player. Am pus *Naturally* al lui J.J. Cole.

Am ascultat muzica în tăcere şi, când s-a terminat, Shannon m-a rugat să mai pun albumul o dată.

Uşa s-a deschis în mijlocul piesei *Don't go to strangers;* în prag şi-a făcut apariția Carl. Expresia de pe chipul lui era gravă, resemnată. A arătat spre sticla de vin spumant.

— De ce ați deschis-o? a întrebat el pe un ton abătut.

— Pentru ca ştiam că vei reuşi să-i convingi pe cei din consiliu că zona asta are nevoie de un hotel, a spus Shannon, ridicându-şi paharul în aer. Că

te vor lăsa să construieşti câte cabane vrei. Sărbătoream în avans.

— Vi se pare că arăt de parcă *asta* s-ar fi întâmplat? a spus el, uitându-se posac la noi.

— Dacă mă întrebi pe mine, arăţi ca un actor foarte prost, a spus Shannon, apoi a mai luat o gură de vin. Ia-ţi un pahar, iubitule.

Carl a încetat să se mai prefacă. A râs cu putere şi s-a apropiat de noi cu braţele larg deschise.

— Un singur vot împotrivă. Au căzut pe spate!

Carl părea aureolat în entuziasm când a dat pe gât ce mai rămăsese din sticla de vin spumant şi în timp ce ne povestea în culori vii cum se desfăşurase şedinţa.

— Au păpat fiecare cuvinţel. Ştiţi ce a zis unul dintre ei? „Unul din refrenele Partidului Stângii este că toate lucrurile pot fi făcute mai bine; însă astăzi…”, a continuat el, „… nimic n-ar fi putut fi făcut mai bine”. Au fost imediat de acord cu planurile de parcelare, aşa că de acum vom putea avea cabanele noastre, a spus Carl, arătând spre fereastră. După şedinţă, Willumsen a venit la mine şi mi-a spus că stătuse în băncile publicului; voia să mă felicite pentru că nu intenţionez doar să mă îmbogăţesc pe mine şi pe familia mea, ci să transform terenurile agricole ale tuturor sătenilor în nişte adevărate câmpuri petrolifere. Mi-a mărturisit cât de mult regretă că nu deţine o zonă mai întinsă de munte, după care ne-a oferit aşa, pe nepusă masă, trei milioane de coroane pentru terenul nostru.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— Că poate *ieri* terenul valora jumătate din suma lui, dar că de astăzi valoarea a crescut de zece ori. Ba nu, de cincizeci de ori! Noroc!

Eu şi Shannon ne-am ridicat în aer paharele goale.

— Cum a rămas cu hotelul? a întrebat Shannon.

— Au adorat proiectul. Pur şi simplu *l-au adorat.* Modificările cerute de ei au fost minuscule.

— Modificări? şi-a ridicat Shannon sprânceana dreaptă.

— Au zis că proiectul iniţial este puţin cam… *fad,* cred că ăsta a fost cuvântul. Vor mai multă culoare locală, norvegiană. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Culoare locală? Adică?

— Detalii. Vor acoperişuri cu gazon, câte un colţ din buşteni suprapuşi. Doi troli mari, sculptaţi în lemn, care să străjuiască intrarea. Prostii de genul

ăsta.

— Şi?

Carl a dat din umeri:

— Am spus da. *It's no big deal,* a adăugat el în engleză.

— Ce?

— Ascultă, draga mea, e o chestiune de psihologie. Trebuie să li se pară că dețin controlul, că nu sunt doar o adunătură de țărănoi care se lasă călăriți de un gură-spartă ce tocmai s-a întors din străinătate, înțelegi? Aşa că trebuie să le dăm *ceva.* M-am purtat în aşa fel încât să le dau de înțeles că toate aceste concesii ne vor costa o mică avere, aşa că ei cred acuma că au mers cât de departe se putea şi nu vor mai cere şi alte lucruri.

— Fără compromisuri, a spus Shannon. Aşa ai promis.

— Calmează-te, draga mea. Peste o lună, când vom înfige prima lopată în pământ, noi vom fi şoferul şi le vom oferi o explicație de ordin practic pentru faptul că nu putem folosi kitsch-urile propuse de ei. Până atunci însă, îi vom lăsa să creadă că primesc ce-şi doresc.

— Aşa cum laşi pe toată lumea să creadă că va primi ce-şi doreşte?

S-a simțit o răceală în vocea ei pe care n-o mai auzisem niciodată.

Carl s-a foit în scaun:

— Draga mea, acum ar trebui să sărbătorim, nu să…

Shannon s-a ridicat brusc în picioare şi a ieşit din cameră cu paşi apăsați.

— Ce-a fost asta? am întrebat eu, după ce uşa s-a trântit cu zgomot.

Carl a oftat:

— E hotelul ei.

— Al ei?

— Ea l-a proiectat.

— *Ea* l-a proiectat? Nu un arhitect?

— Shannon *este* arhitect, Roy.

— A, da?

— Cel mai bun din Toronto, dacă mă-ntrebi pe mine. Doar că are propriul stil şi propriile păreri şi, din păcate, are ceva din Howard Roark.

— Ceva din *cine?*

— Un arhitect care şi-a dinamitat propria creație pentru că nu fusese construită exact aşa cum ceruse el. Shannon e în stare să facă scandal pentru te miri ce chițibuş. Dacă ar fi fost puțin mai flexibilă n-ar fi fost doar cel mai bun, ci şi cel mai căutat arhitect din Toronto.

— Nu că ar conta atât de mult, dar de ce căcat nu mi-ai spus că ea a

proiectat hotelul?

Carl a oftat.

— Proiectul e semnat cu numele firmei. M-am gândit că e suficient; când şeful de proiect îşi lasă nevasta tânără şi străină să proiecteze construcția, oamenii sunt înclinați că creadă că proiectul e neprofesionist. Totul va fi în regulă odată ce-o să-i vadă palmaresul, însă eu mă gândisem că, înainte ca investitorii şi consiliul să ne dea undă verde, ne-am descurca mai bine fără toată această agitație. Iar Shannon a fost de acord.

— OK, dar de ce nu mi-ați spus *mie?*

Carl şi-a deschis larg brațele:

— Ca să nu trebuiască să spui şi tu minciuni. Adică nu neapărat minciuni, pentru că numele companiei ei e scris acolo negru pe alb, însă… mă-nțelegi tu.

— Ca să ai mai puține griji, mai puține lucruri pe care trebuie să le controlezi?

— Drace, Roy?!

M-a fixat cu ochi întristați, frumoşi.

— Nu vezi că trebuie să jonglez cu un milion de bile? Încerc să minimizez ce mi-ar putea distrage atenția.

Mi-am supt dinții, un tic la care probabil mă dedasem de puțină vreme. Tata avea obiceiul ăsta şi țin minte că mă scotea din sărite.

— OK, am spus.

— Bun.

— Că tot vorbim despre bile jonglate şi distragerea atenției, m-am întâlnit cu Mari la dispensar. Când m-a văzut, s-a înroşit toată.

— A, da?

— De parcă i-ar fi fost ruşine de ceva.

— Cum ar fi?

— Habar n-am. Dar după chestia aia petrecută între tine şi Grete şi după ce ai plecat în Statele Unite, a încercat să se răzbune pe tine.

— Ce-a făcut?

Am tras adânc aer în piept:

— S-a dat la mine.

— La tine? a râs Carl zgomotos. Şi tu de mine te plângeai că nu țin familia informată?

— Asta şi voia: să afli tu. Şi să suferi.

Carl a scuturat din cap, după care a spus cu un puternic accent local:

— Nu subestima niciodată o muiere părăsită. Şi-ai căzut în plasă?

— Nu, am răspuns. Când am văzut-o în ce hal roşeşte, mi-am adus aminte că n-a apucat niciodată să se răzbune şi că Mari Aas nu e genul de femeie care să uite, că povestea aia încă o macină şi că o poartă cu sine ca pe un chist. Ai face bine să stai cu ochii pe ea.

— Crezi că pune ceva la cale?

— Sau poate că deja a făcut-o şi e ceva atât de exagerat încât se simte ruşinată ori de câte ori dă ochii cu un membru al familiei.

Carl a început să-şi scarpine bărbia.

— Ceva ce-ar putea afecta proiectul nostru?

— E posibil să fi aranjat ceva care să-ți complice viața. Voiam doar să te avertizez.

— Iar tu te bazezi doar pe faptul că ai văzut-o roşind când s-a întâmplat să treci pe lângă ea?

— Ştiu că sună aiurea, am răspuns. Însă amândoi ştim că Mari nu e genul de fată care să se îmbujoreze aşa, cu una, cu două. E o tipă sigură de sine şi nu există multe lucruri pe lume care s-o stânjenească. Dar e şi moralistă. Mai ții minte lănțişorul ăla pe care i l-ai cumpărat cu banii şterpeliți de la unchiul Bernard?

Carl a încuviințat.

— Aşa arăta şi acum: ca şi cum ar fi fost părtaşă la un lucru despre care ştia că nu e în regulă, dar că e prea târziu să regrete.

— Am înțeles, a spus Carl. O să stau cu ochii pe ea.

M-am băgat în pat devreme. Prin podea îi puteam auzi pe Carl şi pe Shannon din camera de zi. Nu distingeam cuvintele, doar cearta. Apoi s-a lăsat tăcerea. Paşi pe scările interioare, uşa dormitorului închizându-se. Apoi futaiul.

Mi-am pus perna peste urechi şi am început să cânt în cap *Don't Go to Strangers* a lui J J. Cale.

19

Zăpada se topise.

Stăteam în dreptul ferestrei din bucătărie şi mă uitam afară.

— Unde e Carl? am întrebat.

— Vorbeşte cu constructorii, mi-a răspuns Shannon, care stătea pe blatul de bucătărie din spatele meu, citind *Gazeta de Os.* Sunt pe şantier probabil.

— N-ar trebui să fie acolo şi arhitectul?

Shannon a dat din umeri.

— A zis că vrea să se ocupe singur.

— Ce mai zice ziarul?

— Că a deschis consiliul stăvilarele. Că Os se va transforma într-o tabără de vacanță pentru orăşenii bogați şi că noi vom deveni servitorii lor. Că am face mai bine să construim tabere de refugiați pentru oamenii care chiar au nevoie de noi.

— Iisuse, ăsta care scrie e Dan Krane?

— E un text trimis de unul din cititori, însă i-au dat importanță: există şi o trimitere tipărită pe prima pagină.

— Despre ce este editorialul lui Krane?

— E un material despre un pastor pe nume Armand. Slujbe pietiste şi cure miraculoase. Zice că la o săptămână după ce pastorul a plecat din Os cu cutia milei plină de bani, oamenii pe care i-a tămăduit mergeau din nou în cărucioare cu rotile.

Am râs şi m-am uitat cu atenție la cerul de peste Ottertind, muntele de la capătul sudic al lacului Budal. Era plin de semne contradictorii, nu spunea la ce fel de vreme ar fi trebuit să ne aşteptăm.

— Înseamnă că Krane nu îndrăzneşte să-l critice pe Carl în mod direct, am spus. Însă le oferă cu generozitate spațiu tipografic celor care o fac.

— Oricum nu mi se pare că ar trebui să ne temem prea mult de atacurile venite din direcția asta, a spus Shannon.

— Poate nu din direcția aia, am spus eu, întorcându-mă spre ea. Dacă încă mai crezi că poți să afli ce anume caută Kurt Olsen, cred că ăsta ar fi momentul potrivit.

Fritt Fall era genul de bar care se definea prin anvergura propriei piețe. În cazul lui, asta însemna că trebuia să facă pe plac tuturor. O tejghea lungă,

mărginită de scaune, pentru băutorii însetați de bere; mese mici, rotunde, pentru cei care veneau să mănânce; un mic ring de dans cu lumini disco pentru cei care căutau ceva acțiune; o masă de biliard, cu găuri în postav, pentru cei neliniştiți; bilete de pariuri, cupoane{17} şi televizoare pe programele de curse pentru cei care sperau să-i lovească norocul. La ce anume servea cocoşul negru care uneori păşea printre mese, habar n-am, însă pasărea nu deranja pe nimeni, după cum nimeni n-o deranja pe ea. Cocoşul nici nu prelua comenzi de bere, nici nu răspundea când îl strigai pe nume – Giovanni. Dar sigur avea să i se ducă dorul dacă murea, iar carnea lui tare – zicea Erik Nerell – avea să fie servită clienților fideli sub forma unor agreabile porții de *coq au vin.*

Shannon şi cu mine am intrat în bar la ora trei. Nu l-am zărit pe Giovanni pe nicăieri, n-am văzut decât doi bărbați care se uitau la un televizor pe ecranul căruia nişte cai cu coame fluturânde alergau pe o pistă de pietriş. Ne-am aşezat la una dintre mesele de lângă fereastră şi, aşa cum ne înțeleseserăm, am scos laptopul lui Shannon, l-am aşezat între noi pe masă, m-am ridicat în picioare şi m-am dus la bar. Acolo am dat peste Erik Nerell, care ne urmărise încă de când intraserăm, prefăcându-se că citeşte *Gazeta de Os.*

— Două cafele, am spus.

— OK, a răspuns el, aşezând o ceaşcă sub robinetul unui termos negru şi apăsând capacul.

— Ce se mai întâmplă? l-am întrebat eu.

Nerell s-a uitat la mine nedumerit, aşa că i-am arătat din cap ziarul.

— A, aici, s-a dumirit el. Nu. Deşi… a bâiguit el schimbând cana. Nu.

Când m-am întors la masă cu cafelele, Shannon pornise deja laptopul. M-am aşezat lângă ea. Imaginea de fundal mi s-a părut sumbră; era un zgârie-nori banal, dreptunghiular, despre care mi-a spus că e o capodoperă. Clădirea IBM din Chicago. Mi-a zis că fusese proiectată de un tip pe nume Mies.

M-am uitat în jur.

— OK, cum vrei să faci asta?

— O să stăm amândoi de vorbă în timp ce ne bem cafeaua care, apropo, e dezgustătoare; însă n-am de gând să mă strâmb pentru că se uită la noi.

— Erik?

— Da. Şi cei doi tipi din fața televizorului. După ce-ți termini cafeaua, intri pe laptop şi te prefaci că te preocupă teribil ceva ce-ai văzut pe ecran.

Foloseşte puțin şi tastatura. Trebuie doar să nu-ți ridici privirea din laptop, de restul mă ocup eu.

— OK, am spus, apoi am luat o gură de cafea.

Avusese dreptate. Era dezgustătoare. Şi o cană cu apă chioară încălzită ar fi avut un gust mai bun.

— Am căutat endometrioză pe Google. Am citit că, dacă metoda clasică nu funcționează, ai putea să încerci inseminarea artificială. Te-ai gândit la asta?

Shannon a holbat un ochi, părea furioasă.

— Tu ai zis să stăm de vorbă, i-am amintit eu.

— Ăsta nu e stat de vorbă, a răspuns ea printre dinți. Asta e o discuție în toată regula.

— Dacă vrei, pot vorbi despre benzinării, am spus eu dând din umeri. Sau despre problemele comice şi umilitoare care apar când nu poți să mişti degetul mijlociu de la mâna dreaptă.

Shannon a zâmbit. Starea ei se schimba ca vremea la peste două mii de metri, însă zâmbetul ei te învăluia de fiecare dată ca o baie fierbinte.

— Vreau să am copii, a spus ea. Nimic nu-mi doresc mai mult. Nu cu creierul, desigur, ci cu inima.

S-a uitat peste umărul meu, în direcția lui Erik. A zâmbit de parcă el i-ar fi întors privirea. Dar dacă Erik nu ştia ce anume căuta Kurt? Nu mai eram aşa convins că fusese o idee bună.

— Dar tu? m-a întrebat ea.

— Eu?

— Copii.

— O, Iisuse, da. Doar că…

— Da?

— Nu ştiu dacă aş fi un tată suficient de bun.

— Ba *ştii* că ai fi, Roy.

— Atunci ar trebui să aibă o mamă care să fie tot ce nu sunt eu. Şi care să înțeleagă cât timp îți mănâncă administrarea unei benzinării.

— Poate că în ziua în care vei deveni tată vei înceta să mai crezi că lumea e făcută numai din benzinării.

— Sau din zgârie-nori făcuți din aluminiu anodizat.

Shannon a zâmbit din nou.

— Acum putem să-i dăm drumul, a spus ea.

Ne-am încrucişat scurt privirile, apoi am tras laptopul în fața mea, am

deschis un document în Word şi am început să tastez. Introduceam cuvinte la nimereală, dar eram atent să le scriu corect. După ce-am făcut asta o vreme, am auzit-o pe Shannon cum se ridică şi se îndepărtează de masă. Nu trebuia să mă uit ca să-mi dau seama că îşi legăna şoldurile mai mult decât de obicei. Balansarea aia nenorocită pe ritm de *soca.* Cum stăteam cu spatele la tejghea, am auzit picioarele unuia dintre scaunele de la bar frecându-se de podea şi mi-am dat seama că Shannon se aşezase deja pe el, că începuse o conversație cu Erik Nerell şi că el o fixa cu privirea exact aşa cum o făcuse în timpul petrecerii de bun venit. Stând acolo, adâncit în exercițiile mele de ortografie, cineva s-a trântit pe scaunul din fața mea. Preț de o clipă am crezut că era Shannon, care se întorsese să-mi spună că misiunea dăduse greş; asta m-a făcut să simt o stranie uşurare. Doar că nu era Shannon.

— Bună, m-a salutat Grete.

Primul lucru pe care l-am observat a fost părul ei permanent, care acum era blond.

— Bună, i-am răspuns monosilabic, ca să-i transmit că eram extrem de ocupat.

— Măi, măi, e frumuşică, dar ştie şi să flirteze, a țâțâit Grete.

Privirea mea a urmat-o automat pe a ei.

Shannon şi Erik stăteau aplecați unul către celălalt la capătul barului, aşa că îi vedeam din profil. Shannon a râs de ceva, a zâmbit, apoi l-am surprins pe Erik cum savurează aceeaşi baie fierbinte din care tocmai ieşisem eu. Poate că de vină era Grete şi faptul că o făcuse „frumuşică”, dar acum chiar o *vedeam.* Shannon Alleyne Opgard nu era doar frumuşică – era de-a dreptul frumoasă. Era ceva aparte în felul în care deopotrivă absorbea şi reflecta lumina. Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Asta până când n-am auzit-o pe Grete din nou.

— Hopaaa!

M-am întors spre ea. Acum nu se mai uita la Shannon, ci la mine.

— Ce?

— Nimic, a mustăcit ea, subțiindu-şi buzele ca două râme. Pe unde umblă Carl azi?

— Cred că e pe şantierul de la hotel.

Grete a scuturat din cap, dar am încercat să nu mă gândesc de unde ar putea să ştie.

— Atunci habar n-am. Poate că stă de vorbă cu nişte parteneri de afaceri.

— Asta sună ceva mai plauzibil, a spus ea, părând că stă în cumpănă dacă să mai adauge altceva.

— Nu ştiam că obişnuieşti să vii pe-aici, la Fritt Fall, am spus ca să schimb subiectul.

Mi-a arătat un pumn de cupoane, pe care trebuia să le fi luat de pe masa de sub televizor când intrase.

— Pentru tata, a ținut ea să-mi explice. Deşi zice că se gândeşte să sprijine proiectul cu hotelul în loc să parieze pe cai. După părerea lui, principiul e acelaşi. Investiție minimă şi posibilitatea unor profituri uriaşe. A nimerit-o?

— Nicio cheltuială, am spus eu. Posibilitate de profit, da. Dar şi o notă de plată pe măsură. Ar face bine ca mai întâi să verifice dacă şi-ar permite un eşec.

— Adică?

— Adică în caz că totul se duce pe apa sâmbetei.

— A, asta, a spus ea, vârându-şi cupoanele în poşetă. Am impresia că fratele tău se pricepe mai bine decât tine să-şi vândă marfa, Roy, a continuat, privindu-mă zâmbitoare. Dar aşa a fost dintotdeauna. Salută-l din partea mea. Şi ai grijă cu păpuşica asta Barbie a lui. Se pare că tocmai încearcă să-l întreacă.

M-am întors şi m-am uitat la Shannon şi la Erik. Amândoi îşi scoseseră telefoanele şi tastau ceva. Când m-am întors, Grete era în drum spre uşă.

M-am uitat la ecranul laptopului şi am început să citesc ceea ce scrisesem. La naiba! Oare îmi pierdusem mințile? Am auzit din nou picioarele scaunului frecându-se de podea şi m-am grăbit să arunc documentul la gunoi.

— Ai terminat? m-a întrebat Shannon.

— Da, am răspuns închizând laptopul şi ridicându-mă în picioare.

— Ei? am întrebat-o când ne-am urcat în Volvo.

— Cred că se va întâmpla chiar în noaptea asta.

După ce am dus-o pe Shannon înapoi la fermă, m-am întors la benzinărie şi l-am lăsat pe Markus să plece acasă, pentru că mă întrebase dacă nu i-aş putea da drumul mai devreme.

— Ceva nou? am întrebat-o pe Julie.

— Mnu, a răspuns ea, spărgând un balon de gumă de mestecat. Alex e ofticat. Mi-a zis că sunt o „ațâțătoare de puli”. Iar Natalie o să se mute.

— Unde?

— La Notodden. Înțeleg perfect, aici nu se întâmplă niciodată nimic.

— Absolut nimic, am spus eu, luând o cheie din sertarul de sub casa de marcat. Mă duc puțin până la atelier, OK?

Am lăsat uşa garajului închisă şi am folosit-o pe cea de la birou. Simțeam în nări mirosul de aer stătut, se vedea că nu mai trecusem pe-acolo de mult. Când afară era prea frig, băgăm înăuntru maşinile cărora le schimbam anvelopele, însă groapa auto n-a mai fost folosită decât rareori după închiderea atelierului. După ce-a plecat Carl, eu am rămas singur la fermă, aşa că mi-am aranjat un cotlon în spatele atelierului, cu pat, televizor şi reşou. Acolo locuiam în timpul celor mai friguroase luni de iarnă, când drumul spre fermă era acoperit cu un strat gros de zăpadă şi n-avea niciun rost să încălzesc casa doar pentru cele câteva ore în care mă aflam acolo sus, şi nu la benzinărie. Am închis uşile care dădeau în spălătoria de maşini şi am făcut un duş. Nu fusesem niciodată mai curat. Am revenit în atelierul de reparații auto şi am verificat salteaua. Era uscată. Reşoul funcționa. Până şi televizorul a pornit după o scurtă ezitare.

Apoi am intrat în partea din față a atelierului.

Am stat acolo, în locul în care îl hăcuisem pe bătrânul Olsen. În care *eu* îl hăcuisem. Carl nu suportase nici măcar să se uite; dar era în regulă, de ce s-ar fi uitat? Tractorul rămăsese afară, cu cupa în aer, vreme de trei zile, înainte s-o duc în spălătoria de maşini şi să-i golesc conținutul, privindu-l cum se scurge lin prin grilaj. Apoi am spălat cupa cu furtunul – şi cu asta basta. Cum mă simțeam să stau din nou în locul acela? Erau fantome acolo? Trecuseră şaisprezece ani, iar eu nu simțisem mare lucru în noaptea aia, n-avusesem timp să simt. Iar dacă erau fantome, ar fi trebuit să bântuie prin Huken, nu pe-acolo.

— Roooy, a spus Julie când am revenit în benzinărie, lungind singura vocală din prenumele meu. Tu n-ai un loc de vis în care ți-ar plăcea să te duci?

Dădea paginile unei reviste de călătorii şi mi-a arătat o plajă unde doi tineri îmbrăcați sumar stăteau pe nişte şezlonguri, prăjindu-se la soare.

— Notodden poate, am răspuns eu.

Julie s-a holbat la mine:

— Care e locul cel mai îndepărtat în care ai ajuns vreodată?

— Nu am ajuns nicăieri niciodată, am răspuns eu.

— Haide!

— Am fost în sudul țării. Şi în nord. Dar n-am ieşit niciodată din țară.

— Ba sigur ai ieşit! şi-a lăsat ea capul într-o parte, cercetându-mă cu privirea, după care a adăugat pe un ton ceva mai domol: Toată lumea a ieşit măcar o dată din țară!

— Am fost în câteva ținuturi îndepărtate, am spus eu. Însă ele se aflau aici, m-am bătut eu uşor cu degetul bandajat în frunte.

— Cum adică? a schițat ea un zâmbet. Vrei să spui că ai fost nebun?

— Am tranşat oameni şi am împuşcat câini lipsiți de apărare.

— Siiigur că da. Şi i-ai aruncat soției un colac de salvare în timp ce ea era beată şi se îneca în şampanie, a început Julie să râdă. De ce nu sunt şi băieții de vârsta mea la fel de amuzanți ca tine?

— E nevoie de timp până ajungi să devii amuzant, am răspuns eu. De timp şi de muncă asiduă.

În seara aia, când m-am întors la fermă, am găsit-o pe Shannon în grădina de iarnă, purtând vechiul hanorac matlasat al lui Carl, una dintre pălăriile mele şi o pătură de lână aşternută în poală.

— E frig aici, însă e atât de frumos imediat după apus, a spus ea. În Barbados totul se petrece repede, una-două se întunecă. Iar în Toronto pământul este atât de plat şi sunt atâtea clădiri-turn încât la un moment dat soarele pur şi simplu dispare. Aici poți vedea cum se petrece totul cu încetinitorul.

— *Sakte kino,* în norvegiană, i-am spus eu.

— *Sakte kino?* Cinematograf lent? a râs ea. Da, îmi place. Pentru că se întâmplă atât de multe lucruri cu lumina. Lumina de pe lac, lumina de pe munte, lumina *dindărătul* muntelui. De parcă un fotograf ar fi luat-o razna jucându-se cu lumina. Îmi place natura norvegiană, a continuat ea, adăugând apoi, cu o sinceritate ironică şi exagerată: Natura norvegiană sălbatică, neprihănită.

M-am aşezat lângă ea ținând în mână ceaşca de cafea pe care o adusesem din bucătărie.

— Carl?

— A trebuit să se gudure pe lângă un tip important pentru proiectul nostru. Un vânzător de maşini uzate.

— Willumsen, am spus eu. Altceva?

— Altceva?

— S-a mai întâmplat şi altceva?

— Cum ar fi…?

Luna şi-a arătat fața palidă printr-o spărtură a norilor. Ca un actor care trage cu ochiul în sală, din spatele cortinei, înainte de începerea spectacolului. Iar în lumina reflectată care cădea pe fața lui Shannon am văzut că exact asta era: o actriță care murea de nerăbdare să se ridice cortina.

— A rezistat până la opt, mi-a spus ea, scoțându-şi o mână de sub pătură şi întinzându-mi telefonul. I-am spus că-l plac, că mă plictisesc şi l-am întrebat dacă nu mi-ar putea trimite câteva fotografii. El m-a întrebat ce fotografii, eu i-am răspuns că voiam ceva cu natura norvegiană. Dezgolită, sălbatică. Preferabil când e în floare.

— Iar el ți-a trimis asta? m-am mirat eu, privind un selfie atent regizat al lui Nerell.

Dick pic era puțin spus. Tipul zăcea gol, în fața unui şemineu aprins, având sub el ceva ce semăna cu o blană de ren, şi-şi unsese trupul cu un fel de loțiune care făcea ca muşchii lui încordați să capete un luciu discret. Iar în mijlocul imaginii – o erecție demnă de invidiat.

Nu, fața nu i se vedea, însă existau destule elemente pe care o iubită gravidă le-ar fi putut recunoaşte.

— Poate să se apere zicând că m-a înțeles greşit, a spus Shannon. Dar chestia asta mi se pare extrem de jignitoare. Şi cred că socrul lui va fi de aceeaşi părere.

— Socrul lui? m-am mirat eu. Nu iubita?

— M-am gândit la asta şi mi-am dat seama că Erik e suficient de inteligent ca să ştie ce-ar trebui să zică. Cred că ştie că se poate descurca cu gagica lui gravidă. O să-şi pună cenuşă-n cap, o s-o implore să-l ierte, bla-bla-bla. Cu socrul, însă…

Am chicotit.

— Chiar eşti malefică.

— Nu, mi-a răspuns ea serioasă. Sunt bună. Îi iubesc pe cei pe care-i iubesc şi aş face orice să-i protejez. Chiar dacă asta înseamnă uneori să fac nişte lucruri rele.

Am încuviințat. Ceva îmi spunea că nu era prima dată când făcea aşa ceva. Tocmai voiam să zic ceva când am auzit duduitul grav al unei maşini americane cu opt cilindri. Două jeturi de lumină – şi apoi Cadillacul făcându-şi apariția pe serpentina de la Geitesvingen. L-am urmărit amândoi pe Carl cum parchează şi iese din maşină. S-a oprit lângă ea, ducându-şi

telefonul la ureche, apoi a început să se apropie de casă, vorbind cu glas scăzut la mobil. M-am aplecat pe speteaza scaunului şi am aprins lumina de pe peretele din spatele nostru. L-am surprins pe Carl cum tresare când a dat ochii cu noi. De parcă el ar fi fost cel surprins făcând ceva ilicit. Doar că eu eram cel care nu voia să fie surprins stând pe întuneric cu Shannon. Am stins la loc lumina, doar ca să-i arăt că preferam să stăm pe întuneric. Iar în clipa în care am făcut-o am ştiut şi că luasem decizia corectă.

— Vreau să mă mut la atelier, am spus eu cu glas scăzut.

— Poftim? s-a mirat Shannon cu un glas la fel de scăzut. De ce?

— Ca să aveți voi mai mult spațiu.

— Spațiu? Păi, spațiul e singurul lucru care ne prisoseşte. O casă întreagă şi un munte numai pentru noi trei. Chiar nu poți rămâne, Roy? Fă-o de dragul meu.

Am încercat să-i văd fața, dar între timp luna se ascunsese din nou şi asta e tot ce-a spus.

Carl a intrat pe uşa dinspre camera de zi, alăturându-ni-se.

— Şi cu asta, termenul pentru participarea la proiectul societății cu răspundere colectivă „Os – Hotel montan cu spa” a trecut, a spus el prăvălindu-se, cu o bere deja deschisă în mână, într-unul din scaunele din rafie. Patru sute douăzeci de participanți – toți sătenii care şi-au putut permite să investească. Banca este pregătită, iar eu am vorbit deja cu constructorii. În principiu, am putea începe săpăturile după şedința de mâine a companiei.

— Ce săpături? am întrebat eu. Mai întâi trebuie dinamitat.

— Sigur, sigur, era doar o figură de stil. Mă gândeam la utilajele de săpat ca la nişte tancuri care vor veni să cucerească acest munte.

— Mai bine fă ca americanii şi începe cu un bombardament, am spus eu. Distruge orice urmă de viață. Abia *după aia* poți avansa şi cuceri.

Am auzit cum i se freacă barba scurtă de guler în momentul când şi-a întors fața spre mine în întuneric. Probabil se întreba dacă nu voiam să spun mai multe decât spuneam. Orice-ar fi fost.

— Willum Willumsen şi Jo Aas au fost de acord să facă parte din consiliul de administrație, a spus Carl. Cu condiția ca acționarii să mă voteze pe mine preşedinte.

— Pare că vei deține tot controlul.

— S-ar putea spune şi aşa, a zis Carl. Avantajul unui SRC este acela că, spre deosebire de un SRL, legea nu te obligă să ai un consiliu de

administrație, un contabil şi toate mecanismele astea de control. Noi însă vom avea un consiliu şi un contabil, pentru că banca ne-o cere, însă în realitate managerul poate să conducă compania ca un despot luminat, ceea ce uşurează al dracu' de mult lucrurile.

S-a auzit clinchetul sticlei de bere.

— Roy zice că se mută de aici, a spus Shannon. La atelier.

— Prostii, a comentat Carl.

— Zice că noi doi am avea nevoie de mai mult spațiu.

— OK, am intervenit eu. Poate că eu sunt cel care are nevoie de mai mult spațiu. Poate că toți anii în care am trăit singur m-au transformat într-un ciudat.

— Atunci *eu şi cu Shannon* ar trebui să ne mutăm, a spus Carl.

— Nu, l-am contrazis eu. Mă bucur că trăieşte mai mult de o persoană aici. Şi *casa* se bucură.

— În cazul ăsta, trei persoane ar trebui să o bucure mai mult decât două, a spus Carl, moment în care am simțit cum îşi pune palma în poala lui Shannon. Şi, cine ştie, poate că într-o bună zi vom fi patru.

Preț de vreo două secunde am rămas tăcuți, apoi Carl a continuat, de parcă s-ar fi trezit din somn:

— Sau poate că nu. Ce m-a făcut să mă gândesc la asta a fost că i-am zărit pe Erik şi pe Gro ieşiți la o plimbare de seară. Ei i-a crescut burta destul de mult.

Noi n-am zis nimic. Carl a mai luat un gât de bere, apoi a râgâit.

— De ce stăm noi trei atât de mult pe întuneric când vorbim?

„Pentru ca fețele noastre să nu ne dea de gol", am răspuns în gând.

— O să stau de vorbă cu Erik mâine, am spus. Şi pe seară mă mut.

Carl a oftat:

— Roy…

M-am ridicat în picioare.

— Am plecat la culcare. Sunteți nişte oameni fantastici şi vă iubesc pe amândoi, însă abia aştept să nu mai văd fețe de oameni când mă trezesc.

În noaptea aia am dormit buştean.

20

Erik Nerell locuia în afara satului. Îi explicasem lui Shannon că noi, când ziceam „în afara satului”, ne gândeam la ţărmul lacului Budal, înspre locul în care apa acestuia se vărsa mai departe în râul Kjetterelva. Lacul avea forma unui „V” întors şi satul era situat la baza literei, aşa că expresiile „în sat” şi „în afara satului” nu desemnau nişte direcții precise, ci doar un fel de a spune încotro s-o apuci de la punctul de pornire, de vreme ce drumul principal urma oricum malul lacului. Aas, Moe tinichigiul şi Willumsen locuiau „în sat” şi se credea că acolo era un pic mai bine, fiindcă terenul era ceva mai plat şi primea mai mult soare – în vreme ce cabana lui Olsen şi ferma lui Nerell se aflau „în afara satului”, pe partea cu umbră. Drumul de pământ care ducea la cabana lui Aas, acolo unde Carl, Mari şi gaşca lor obişnuiau să se furişeze în anii adolescenței ca să chefuiască până-n zori, se afla tot „în afara satului”.

În vreme ce conduceam, mă gândeam chiar la aceste lucruri.

Am parcat în spatele unui *sleeper*{18} Ford Cortina lăsat în fața unui hambar. Gro, iubita lui Erik, a deschis uşa, iar în vreme ce eu o întrebam de Erik, mă miram cum de reuşise să-şi întindă mânuțele alea mici peste burta umflată, ca să ajungă la clanță. Poate că reuşise s-o facă apropiindu-se de uşă din lateral. Cam aşa cum, metaforic vorbind, aveam şi eu de gând să abordez situația asta.

— Trage de fiare, mi-a spus ea, arătând către hambar.

— Mulțumesc, i-am răspuns. Nu mai e mult, aşa-i?

— Da, a zâmbit ea.

— Dar am auzit că tu şi Erik încă vă mai faceți plimbarea de seară?

— Bătrâna şi câinele trebuie să facă puțină mişcare, a râs Gro. Dar acum nu ne îndepărtăm de casă mai mult de trei sute de metri.

Când am intrat, Erik nici nu m-a văzut, nici nu m-a auzit. Stătea întins pe o bancă şi împingea o halteră, pufnind şi gâfâind când bara îi ajungea deasupra pieptului şi gemând când o ridica. Am aşteptat să pună haltera înapoi pe stativ înainte să mă fac văzut. Şi-a scos căştile din urechi, moment în care am auzit discantul din *Start Me Up* de la Rolling Stones.

— Roy, a spus el. Te-ai trezit devreme.

— Iar tu eşti în formă, i-am răspuns eu.

— Mulțumesc.

S-a ridicat în picioare şi şi-a pus o jachetă de lână peste tricoul transpirat, cu imprimeu cu cei de la Hollywood Brats. Vărul lui, Casino Steel, fusese clăparul trupei, iar Erik mereu susținuse că, dacă s-ar fi lansat la vremea potrivită, Hollywood Brats ar fi fost mai cunoscuți decât Sex Pistols şi New York Dolls. Erik ne pusese odată câteva piese de-ale lor şi-mi aduceam aminte că problema lor nu fusese doar momentul lansării. Îmi plăcea de el fiindcă îi păsa de lucrurile astea. Îmi plăcea de Erik Nerrel în general, doar că nu despre asta era vorba acum.

— Trebuie să rezolvăm o problemă, i-am spus. Poza aia pe care i-ai trimis-o lui Shannon n-a picat deloc bine.

L-am văzut pe Erik cum se albeşte la față. A clipit de trei ori, apoi s-a uitat la mine.

— Ea a venit la mine, n-a vrut să i-o arate lui Carl, pentru că îi e teamă că ar înnebuni de furie. Doar că avea de gând să se ducă la şeful de post. În termeni legali, ce-ai făcut tu se cheamă expunere indecentă.

— Nu, nu, stai puțin, ea a zis că…

— Ea a zis ceva despre fotografii cu natura. În fine, am reuşit s-o conving să nu depună plângere. I-am explicat că ar fi o mare bătaie de cap pentru toți şi că Gro ar fi pur şi simplu traumatizată.

Când am rostit numele partenerei lui, am văzut cum i se încordează muşchii maxilarului.

— Când Shannon a aflat că aştepți un copil, a spus că o să-i arate poza socrului tău, lăsându-l pe el să decidă ce să facă. Mă tem că Shannon e o femeie extrem de hotărâtă.

Erik rămăsese cu gura căscată, însă nu reuşea să îngaime nimic.

— Am venit la tine pentru că vreau să te ajut. Să văd dacă o pot opri. Ştii că nu-mi plac agitația şi conflictele.

— Da, a răspuns Erik pe un ton vag interogativ.

— De exemplu, nu-mi place când lumea începe să umble pe proprietatea noastră, acolo unde şi-au pierdut viața mama şi tata. Dar, dacă tot o fac, atunci trebuie să ştiu şi eu ce se petrece.

Erik a mai clipit o dată, de parcă ar fi vrut să-mi transmită că înțelesese. Că voiam să facem un târg.

— Olsen are de gând să trimită o mică echipă acolo jos, în Huken, nu-i aşa?

Erik a încuviințat.

— A comandat un echipament de siguranță din Germania. Din alea pe

care le folosesc geniştii. Cu alea eşti în siguranță, cu condiția ca bolovanii să nu-ți cadă direct în cap. Plus că te poți mişca în ele.

— Ce anume caută?

— Tot ce ştiu este că Olsen vrea să coboare acolo, Roy.

— Nu. Nu el va coborî în prăpastie – tu o vei face. Aşa că trebuie să-ți fi spus ce anume caută.

— Dacă aş şti, n-aş avea voie să spun nimănui, Roy, trebuie să înțelegi.

— Desigur, am răspuns eu. Iar tu trebuie să înțelegi că eu nu cred că ar trebui să opresc o doamnă atât de jignită ca Shannon.

Erik Nerell stătea pe bancă, uitându-se la mine cu nişte ochi de câine bătut. Îşi ținea umerii pleoştiți şi mâinile în poală.

Start Me Up încă zumzăia în căştile lăsate pe bancă, între coapsele lui.

— M-ați păcălit, a spus el. Tu şi cu pizda aia. Încă e acolo, nu-i aşa?

— Ce să fie acolo?

— Telefonul mobil al fostului şef de post.

Am condus maşina cu o singură mână, ținând telefonul în cealaltă.

— În noaptea în care Sigmund Olsen a dispărut, mobilul lui a transmis semnale până la ora zece.

— Despre ce vorbeşti? a mormăit Carl în telefon.

Părea mahmur.

— Un telefon mobil deschis transmite câte un semnal din jumătate în jumătate de oră, care e înregistrat de stațiile de bază care oferă acoperire. Cu alte cuvinte, înregistrările stațiilor de bază arată unde s-a aflat un telefon la un moment dat.

— Şi?

— Kurt Olsen a fost de curând la oraş şi a stat de vorbă cu compania de telefonie. A primit toate înregistrările din ziua dispariției lui taică-său.

— Mai țin înregistrări atât de vechi?

— Aşa se pare. Telefonul lui Sigmund Olsen a fost înregistrat de două stații de bază, iar asta arată că el nu putea – sau cel puțin *telefonul lui* nu putea – să se afle la cabană când martorul a spus că a auzit o maşină oprindu-se acolo şi zgomot de motor de barcă. Pentru că era după lăsarea întunericului. Stația de bază arată că telefonul a rămas în zona care acoperă ferma noastră, Huken, ferma lui Simon Nergard şi pădurea care se întinde de acolo până în sat. Iar asta nu se potriveşte cu ce-ai declarat tu la poliție, şi anume că Sigmund Olsen ar fi părăsit ferma la şase şi jumătate seara.

— N-am spus unde se ducea, doar că a plecat de la fermă.

Acum Carl părea să se fi trezit de-a binelea.

— Putea foarte bine să se fi oprit undeva între ferma noastră şi sat. Şi poate că maşina şi barca cu motor pe care le-a auzit martorul mai târziu în aceeaşi noapte aparţineau altcuiva; nu numai Olsen are o cabană în zona aia. Sau poate că martorul se înşală cu privire la oră – nu era tocmai ceva care să ţi se întipărească în minte.

— De acord, am spus, văzând că mă apropii de un tractor. Însă nu întrebările despre oră mă îngrijorează pe mine cel mai mult, ci posibilitatea ca Kurt să găsească telefonul acolo jos, în Huken. Erik Nerell spune că *asta* e ceea ce Kurt vrea să caute acolo.

— Căcat. Dar oare chiar se află acolo? N-ai curăţat tu locul?

— Ba da, am răspuns. N-a mai rămas nimic acolo, însă îţi aminteşti că, atunci când ai tras cadavrul sus, începuse deja să se întunece, iar eu am auzit cum s-au prăvălit nişte pietre şi m-am adăpostit în epava maşinii?

— Da?

Am trecut pe cealaltă bandă. Văzusem că tractorul se afla prea aproape de curbă, însă am făcut-o oricum. Am apăsat pedala de acceleraţie şi m-am strecurat în faţa tractorului chiar la începutul curbei; l-am văzut în oglinda retrovizoare pe şoferul tractorului cum clatină din cap.

— Ei bine, nu căzuseră nişte pietre, ci telefonul lui. Îl avusese pus într-un etui dintr-alea care se prind de curea, iar când a fost tras de-a lungul versantului, i-a ieşit de acolo şi a căzut în prăpastie, deşi eu n-am putut să văd pe întuneric.

— Cum poţi fi atât de sigur că aşa s-a întâmplat?

— Pentru că atunci când i-am dezmembrat trupul la atelier, i-am scos cureaua şi i-am tăiat hainele. I-am cotrobăit prin buzunare ca să scot toate obiectele metalice, ca să topesc corpul în soluţie. Erau monede acolo, catarama curelei şi o brichetă. Dar niciun telefon mobil. Nici măcar nu m-am gândit la asta, deşi *ştiam* la ce folosea căcatul ăla de etui din piele.

Preţ de câteva secunde, Carl a rămas tăcut.

— Şi atunci ce facem? a întrebat el în cele din urmă.

— Trebuie să mai coborâm o dată în Huken, am răspuns eu. Înainte s-o facă Kurt.

— Şi când plănuieşti să facem asta?

— Costumul de siguranţă al lui Kurt a sosit ieri din Germania. Erik se întâlneşte cu el la ora zece ca să-l probeze, după care merg amândoi în

Huken.

Am auzit în telefon cum lui Carl i se taie răsuflarea.

— Of, la naiba! a spus el.

21

Mi se părea că această a doua coborâre era deopotrivă mai înceată şi mai rapidă. Mai rapidă pentru că rezolvaserăm deja problemele de ordin practic şi ne aminteam soluțiile. Mai înceată pentru că totul trebuia să se desfăşoare cu iuțeală, din moment ce nu ştiam când soseau Kurt şi echipa lui de cățărători; am avut aceeaşi senzație ca cea pe care o trăieşti în timpul câte unui coşmar în care cineva te urmăreşte, iar tu te străduieşti să alergi, însă parcă mergi pe loc. Shannon se postase pe marginea exterioară a serpentinei de la Geitesvingen, de unde putea să vadă maşinile care veneau dinspre drumul principal.

Carl şi cu mine foloseam aceeaşi frânghie pe care o coborâserăm în prăpastie şi data trecută, ceea ce însemna că fratele meu ştia exact cât de aproape de marginea drumului trebuia să vină cu Volvoul înainte ca eu să ajung jos.

Când am pus piciorul pe pământ, cu fața îndreptată spre peretele de stâncă, mi-am desfăcut funia şi m-am răsucit încet. Şaptesprezece ani – dar acolo jos timpul încremenise. Din pricina peretelui dinspre sud, mai scund, însă parțial în surplombă, ploaia nu cădea vertical aici, ci se prelingea pe stâncă dinspre Geitesvingen, strecurându-se apoi printre pietre. Asta explica probabil de ce epava maşinii era atât de puțin cuprinsă de rugină, în vreme ce anvelopele rămăseseră intacte, deşi cauciucul începuse să putrezească uşor. Niciun animal nu-şi făcuse între timp sălaş în Cadillacul tatei, iar husele scaunelor şi caroseria păreau neatinse de trecerea vremii.

M-am uitat la ceas. Zece şi jumătate. Căcat. Am închis ochii şi am încercat să-mi reamintesc unde anume auzisem izbitura aia. Trecuse prea mult timp de-atunci. Doar că, urmând legea gravitației, telefonul ar fi trebuit să cadă vertical, ca un fir de plumb. O lege simplă a fizicii care spune că orice obiect care nu are o viteză orizontală va cădea drept în jos. Preferasem să nu mă gândesc la asta atunci şi-aş fi putut la fel de bine s-o fac şi-acum. Aveam o lanternă, aşa că am început să caut printre bolovanii din apropierea peretelui de stâncă, lângă locul în care atârna capătul funiei. Cum făcuserăm totul exact ca data trecută, ducând maşina în marşarier în acelaşi unghi îngust, ştiam că telefonul trebuia să fi căzut pe undeva prin apropiere. Doar că printre pietre existau sute de cotloane în care s-ar fi putut strecura. Sau ar fi putut să ricoşeze şi apoi să aterizeze cine ştie unde altundeva. Măcar era

bine că, fiind pus într-o husă din piele, nu s-ar fi putut sparge în zeci de bucăți, împrăştiate peste tot. Asta dacă l-aş fi găsit.

Ştiam că trebuie să procedez mai sistematic, să nu mă las călăuzit de bănuieli, zbătându-mă ca găinile alea pe care mama nu putea să le țină locului după ce le reteza tata capul. Am trasat un pătrat în care era probabil ca telefonul să fi căzut şi mi-am început căutarea din colțul din stânga sus. M-am pus în genunchi şi am început să caut, ridicând pietrele care nu erau prea grele şi luminând cu lanterna spațiile dintre cele care erau. Unde nu putem privi şi nici nu-mi puteam strecura mâna, foloseam telefonul şi selfie-stickul lui Carl. Puneam camera să înregistreze şi porneam lanterna.

După un sfert de oră ajunsesem la mijlocul pătratului şi tocmai vârâsem selfie-stickul printre două pietre de mărimea unor frigidere când l-am auzit pe Carl strigând de sus.

— Roy…

Ştiam despre ce era vorba.

— Shannon i-a văzut apropiindu-se!

— Unde sunt? i-am strigat eu de jos.

— Tocmai au luat-o la deal.

Aveam la dispoziție cel mult trei minute. Am scos selfie-stickul şi m-am uitat la filmuleț. Am tresărit în clipa în care am văzut o pereche de ochi în întuneric. Un şoarece nenorocit, care se ferise de lumină şi care apoi, şfichiuind din codiță, se făcuse nevăzut. În clipa următoare l-am văzut. Husa de piele neagră era roasă, însă nu încăpea nicio îndoială că găsisem mobilul şefului de post Olsen.

M-am lăsat pe burtă şi mi-am vârât mâna printre stânci, doar ca să constat că nu era suficient de lungă: degetele mele se frecau de granit sau umblau în gol. Căcat! Dacă eu îl găsisem, şi ei aveau să-l găsească. Trebuia să dau la o parte nenorocitul ăla de bolovan. M-am sprijinit cu spatele de el, mi-am îndoit genunchii, mi-am proptit tălpile în peretele de piatră şi-am împins. Bolovanul nici măcar nu s-a clintit.

— Tocmai străbat serpentina de la Japansvingen, mi-a strigat Carl.

M-am mai opintit o dată. Simțeam cum mi se îmbroboneşte fruntea de sudoare şi cum muşchii şi ligamentele stau să-mi plesnească. Să fi simțit o mică mişcare a bolovanului? M-am opintit din nou şi, într-adevăr, am simțit din nou la spate puțină mişcare. Apoi am urlat de durere. Iisuse! M-am ghemuit la pământ. Oare mai eram în stare să mă mişc? Da, la naiba, doar că durea înfiorător.

— Roy, au ajuns la…

— Când strig „Porneşte!”, apasă pe accelerație şi înaintează doi metri!

Am apucat funia. N-am putut înfăşură capătul ei decât o singură dată în jurul pietrei, legându-l cu nodul pe care tata îl numea „nod de scaun simplu”. M-am postat în spatele bolovanului, pregătit să-l împing în caz că maşina ar fi reuşit să-l ridice cât de cât.

— Porneşte!

Am auzit motorul turându-se şi deodată o ploaie de pietricele a început să cadă peste mine. Una m-a izbit chiar în moalele capului, însă cum am simțit bolovanul mişcându-se, m-am împins în el ca un fundaş de fotbal american. Bolovanul stătea în echilibru, balansându-se, în vreme ce pietrişul aruncat de roțile maşinii continua să mă bombardeze. Apoi pietroiul s-a clintit şi un damf de respirație împuțită a răbufnit dinspre pământ. Preț de câteva clipe, am zărit insecte fugind de lumină, apoi m-am lăsat în genunchi şi am înşfăcat telefonul. În acelaşi moment s-a auzit un zgomot puternic. M-am uitat în sus la timp ca să observ capătul ros al funiei alunecând pe peretele din piatră, în vreme ce bolovanul cădea spre mine. Am făcut un salt în spate şi am aterizat în fund, tremurând şi cu răsuflarea tăiată, privind bolovanul cum revine în poziția lui inițială, ca o falcă de colții căreia tocmai scăpasem.

Sus, Volvoul se oprise. Carl probabil simțise că rezistența încetase. Acum însă auzeam alt motor, duduitul ca de tractor al unui Land Rover urcând panta abruptă. Zgomotul părea să vină de departe, ceea ce însemna că maşina mai avea de străbătut câteva serpentine, însă capătul funiei se afla acum la şapte-opt metri de mine, sus pe peretele de stâncă.

— Dați maşina înapoi! am strigat eu, desfăcând bucata de frânghie din jurul bolovanului, făcând-o ghem şi vârându-mi-o în buzunarul jachetei, peste telefonul bătrânului Olsen.

Capătul funiei era mai aproape, însă tot mă mai despărțeau vreo trei metri de el. Îmi dădeam seama că fratele meu se apropiase cu maşina periculos de mult de marginea prăpastiei. M-am proptit cu stânga, singura mea mână bună, de un colț de piatră, şi am simțit cum toată stânca se clatină. Eu fusesem cel care mințise că ar fi existat pietre dislocate, ca să descopăr acum că *într-adevăr* existau! Nu aveam de ales. Mi-am pus palma dreaptă pe o ieşitură şi, cum durerea de spate mă chinuia atât de mult, nici n-am simțit cum îmi zvâcneşte degetul mijlociu. Am reuşit să-mi ridic picioarele pe ieşitura aia, apoi am găsit cu mâna stângă un alt punct de

sprijin, undeva deasupra ei, şi mi-am tras picioarele în sus, în vreme ce fundul îmi ieşise în afară ca spinarea unei omizi, până când am reuşit să mă îndrept şi să apuc cu mâna dreaptă capătul funiei. Şi acum? Trebuia să-mi folosesc cealaltă mână ca să mă țin – şi n-aş fi putut face niciun fel de nod doar cu o singură mână.

— Roy! am auzit glasul lui Shannon. Au ajuns la ultima serpentină.

— Trageți! am strigat eu, apucând funia dintr-un loc aflat mai sus cu o jumătate de metru şi reuşind în acelaşi timp să mi-o înfăşor o dată şi jumătate în jurul brațului.

— Trageți! Trageți!!

Am auzit-o pe Shannon repetându-i mesajul lui Carl şi, când am simțit că funia începe să mă tragă în sus, m-am prins şi cu mâna stângă de ea, încordându-mi muşchii abdominali, ridicându-mi picioarele şi sprijinindu-mi-le de peretele de stâncă. Am simțit cum mă înalț direct la cer. Îi spusesem lui Carl să accelereze puternic nu pentru că Olsen şi echipajul lui s-ar fi aflat pe-aproape, ci pentru că un om nu se poate ține de o frânghie doar cu mâinile mai mult de câteva secunde. Îmi place să cred că în dimineața aia am stabilit un nou record mondial la proba de o sută de metri pe verticală. Ca cei mai buni sprinteri din lume, nu cred să fi respirat măcar o dată în timpul urcării. Nu mă gândeam decât la hăul tot mai adânc care se căsca sub mine, la moartea care devenea tot mai sigură cu fiecare secundă şi cu fiecare zece metri străbătuți. Când am țâşnit peste marginea drumului din Geitesvingen, n-am dat drumul frânghiei, ci am continuat să mă țin cu putere de ea, lăsându-mă târât pe pietriş preț de câțiva metri, înainte să mă simt în siguranță şi să-mi dau drumul. Shannon m-a ajutat să mă ridic în picioare, apoi amândoi am alergat la maşină.

— Du maşina în spatele hambarului, am spus eu.

Chiar în clipa în care am virat pe terenul noroios din fața casei, am zărit cu coada ochiului Land Roverul lui Olsen străbătând serpentina de la Geitesvingen, sperând că nu ne zăriseră nici pe noi, nici funia care se răsucea prin iarbă, în spatele maşinii, ca o anacondă.

Eu stăteam pe scaunul pasagerului, căznindu-mă să-mi recapăt răsuflarea şi privindu-l pe Carl cum sare din maşină şi începe să înfăşoare frânghia. Shannon a fugit la colțul hambarului şi-a aruncat o privire către Geitesvingen.

— S-au oprit acolo, ne-a anunțat ea. Se pare că au adus cu ei un… cum se zice *beekeeper în* norvegiană?

— *Birøkter,* i-a răspuns Carl. Probabil se tem să nu dea peste un cuib de viespi acolo jos.

M-a pufnit râsul, iar hohotele se simţeau de parcă cineva tocmai îmi înfigea nişte cuţite în spinare.

— Carl, am întrebat eu în şoaptă, de ce ai spus că seara trecută ai fost la Willumsen?

— Poftim?

— Willumsen locuieşte în localitate. Erik şi gagica lui, cu care te-ai întâlnit seara trecută, locuiesc în afara ei.

Carl n-a răspuns.

— Păi, tu ce crezi? a întrebat el în cele din urmă.

— Vrei să mă pui să ghicesc, am spus eu. Ca să-ţi poţi da seama dacă să confirmi ce ghicesc eu în loc să-mi spui adevărul?

— OK, a cedat Carl, asigurându-se cu ajutorul oglinzii retrovizoare că Shannon era încă la colţul hambarului, supraveghind mişcările lui Olsen şi ale echipei lui. Aş fi putut să-ţi spun că am simţit nevoia să mă plimb cu maşina ca să-mi adun gândurile – şi n-aş fi fost departe de adevăr. Constructorul nostru principal a ridicat brusc ieri valoarea estimată a lucrării cu cincisprezece la sută.

— Serios?

— Au urcat până aici. Au amânat începutul lucrărilor spunând că nu le-am făcut o descriere completă a condiţiilor geologice şi a expunerii la intemperii.

— Şi banca cum a reacţionat?

— Banca încă nu ştie. Iar acum, că am vândut tot acest proiect participanţilor ca fiind patru sute de milioane, nu le pot pune în faţă o estimare revizuită, mai mare cu şaizeci de milioane, când nici măcar n-am început construcţia.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Am de gând să-i spun inginerului-şef să se ducă dracu’ şi o să mă ocup eu însumi de relaţiile cu subcontractorii. Ceea ce înseamnă că voi avea mai mult de lucru: va trebui să vorbesc cu tâmplari, cu zidari, cu electricieni, cu toată lumea, şi să mă asigur că treaba va merge bine. Însă vom ieşi mult mai ieftin aşa, fără să-i dăm inginerului-şef un zece-douăzeci la sută doar ca să angajeze o firmă de instalaţii electrice.

— Dar nu de-asta ai ieşit aseară din localitate.

Carl a scuturat din cap:

— Păi…

S-a oprit când Shannon a deschis portiera din spate şi s-a aşezat pe banchetă.

— Se pregătesc să coboare, a spus ea. S-ar putea să dureze o vreme. Despre ce discutați?

— Roy m-a întrebat unde am fost ieri, iar eu mă pregăteam să-i spun că am fost la cabana lui Olsen. Am coborât până la adăpostul bărcii. Am încercat să-mi imaginez prin ce-a trecut Roy în seara aia.

Carl a inspirat adânc, apoi a continuat:

— Ai înscenat o sinucidere şi a fost cât pe-aci să te îneci, Roy. Şi toate astea numai ca să-mi salvezi mie pielea. Nu oboseşti niciodată, Roy?

— Să obosesc?

— Să cureți în urma mea?

— N-a fost vina ta că Olsen a căzut în Huken, am spus.

Carl s-a uitat la mine. Nu ştiu dacă putea ghici la ce mă gândeam: la legea firului de plumb; la faptul că Sigmund Olsen aterizase în partea din spate a maşinii, la cinci metri de peretele din piatră. La faptul că poate tocmai acest lucru l-a făcut să inspire din nou adânc şi să spună:

— Roy, trebuie să ştii ceva în legătură cu toată…

— Ştiu tot ce trebuie să ştiu, l-am întrerupt eu. Şi cu asta basta – sunt fratele tău mai mare.

Carl a clătinat din cap. Zâmbea, însă părea să-l podidească plânsul.

— E chiar atât de simplu, Roy?

— Da, am răspuns eu. Chiar atât de simplu.

22

Stăteam în bucătărie bând cafele în momentul în care echipa lui Olsen şi-a terminat treaba la Geitesvingen. Eu îmi folosisem ocheanul ca să mă uit la fețele celor de jos. Se făcuse ora trei şi trecuseră aproape patru ore de când coborâseră în prăpastie când am întredeschis fereastra şi l-am auzit pe Kurt Olsen strigând ceva. Gura lui – de data aceasta nu ținea nicio țigară între buze – a rostit câteva cuvinte greu de confundat, în vreme ce era limpede că fața lui roşie nu se datora numai excesului de radiații UV din solar. Limbajul corporal al lui Erik exprima mai degrabă indiferență şi probabil dorința de a pleca cât mai repede din locul ăla. Poate îşi dădea seama că Olsen intrase la bănuieli. Cei doi bărbați care îi ajutau pe şeful de post şi pe Nerell păreau cam nedumeriți. Probabil că nu ştiau prea multe despre scopul real al operațiunii, de vreme ce Olsen ştia suficient de bine cât de repede se răspândeau bârfele în satul nostru şi că trebuie să țină lucrurile sub obroc, cum s-ar spune.

După ce Erik a ieşit din costumul ăla ridicol, de genist, s-a suit împreună cu ceilalți doi bărbați în Land Roverul lui Kurt, în vreme ce şeful de post a rămas în picioare, întors cu fața către casa noastră. Mi-am dat, bineînțeles, seama că soarele bătea direct în geamuri şi că nu ne putea zări, dar poate că lentilele binoclului meu sclipiseră la un moment dat, atrăgându-i atenția. Sau poate observase pe pietriş urmele recente lăsate de roțile unei maşini şi de o frânghie. Sau poate că sunt eu paranoic. Oricum, a scuipat, s-au urcat în maşină şi-au plecat.

Am străbătut cameră după cameră, împachetându-mi lucrurile. Cel puțin pe cele pe care le credeam utile. Şi cu toate că nu plecam departe şi n-aveam nevoie să mă gândesc serios la ce să iau cu mine şi ce nu, exact asta am făcut: mi-am făcut bagajul de parcă urma să nu mă mai întorc niciodată acasă.

Eram în odaia băieților, înghesuindu-mi plapuma şi perna într-o pungă mare IKEA, când am auzit în spatele meu glasul lui Shannon.

— E chiar atât de simplu?

— Să te muți? am întrebat eu fără să mă întorc.

— Să fii fratele lui mai mare. De asta îi sari întotdeauna în ajutor?

— De ce altceva?

Shannon a intrat în cameră închizând uşa în urma ei, apoi s-a sprijinit cu spatele de perete, încrucişându-şi mâinile-n sân.

— Când eram în clasa a doua, am îmbrâncit o colegă. S-a izbit cu capul de asfalt. La scurtă vreme a început să poarte ochelari. Mai înainte nu se plânsese niciodată că n-ar vedea bine, iar eu eram convinsă că totul fusese din vina mea. N-am spus nimănui asta, însă speram ca şi ea să mă îmbrâncească şi să mă lovesc şi eu cu capul de asfalt. Printr-a cincea, ea încă nu avea prieten şi spunea că băieții nu se uită la ea din cauza ochelarilor; m-am învinovățit şi pentru asta, începând să-mi petrec alături de ea mai mult timp decât mi-aş fi dorit de fapt. Nu era prea bună la învățătură şi a trebuit să repete clasa a şasea. Eu eram convinsă că şi asta era tot din cauza loviturii la cap. Aşa că am repetat şi eu clasa a şasea, împreună cu ea.

M-am oprit din ce făceam:

— Ce-ai făcut?

— Am chiulit, nu mi-am făcut temele, iar la examenele orale dădeam intenționat răspunsuri greşite chiar şi la cele mai simple întrebări.

Am deschis şifonierul şi am început să bag într-o valiză tricouri împachetate, şosete şi chiloți.

— Şi fata aia a ajuns bine?

— Da, a răspuns Shannon. A încetat să mai poarte ochelari, iar într-o zi am surprins-o cu iubitul meu. Mi-a spus că-i pare nespus de rău şi că spera ca într-o bună zi să-i frâng şi eu inima aşa cum mi-o frânsese ea.

Am zâmbit şi am băgat în pungă şi plăcuța de înmatriculare din Barbados.

— Care e morala poveştii?

— Uneori, sentimentele de vină sunt irosite şi nimeni n-are de câştigat de pe urma lor.

— Crezi că eu mă simt vinovat de ceva?

Shannon şi-a lăsat capul într-o parte:

— Dar tu?

— Vinovat de ce?

— Nu ştiu.

— Nici eu, am spus închizând fermoarul valizei.

În momentul în care am dat să ies pe uşă, Shannon mi-a pus o palmă în piept. Atingerea ei m-a făcut să simt un fior rece şi fierbinte străbătându-mi corpul.

— Nu cred că Carl mi-a spus chiar totul, nu-i aşa?
— Totul despre ce?
— Despre voi doi.
— E imposibil să spui chiar totul. Indiferent despre cine ar fi vorba.
Am ieşit din încăpere.
Carl s-a despărțit de mine în *haaall*-ul mamei, îmbrățişându-mă îndelung şi în tăcere.
Am ieşit şi din casă.
Am înghesuit valiza şi sacoşa IKEA pe bancheta din spate, m-am urcat în maşină şi m-am izbit cu fruntea de volan înainte să bag cheia în contact şi să pornesc spre Geitesvingen. Preț de-o clipă, am întrezărit o posibilitate. O soluție permanentă. Şi o grămadă de maşini accidentate şi de cadavre au început să se adune şi să se tot adune.

Trei zile mai târziu mă aflam pe terenul de fotbal din sat şi aproape regretam faptul că nu trăsesem de volan la Geitesvingen. Ploua cu găleata, temperatura coborâse la minus trei grade Celsius, iar scorul era trei la zero pentru adversari. Nu că scorul m-ar fi deranjat, nu-mi pasă de fotbal. Dar tocmai îmi dădusem seama că celălalt meci, cel purtat împotriva lui Olsen şi a trecutului, cel despre care credeam că-l câştigasem, nu ajunsese nici măcar la pauză.

23

Carl m-a luat în Cadillacul lui.

— Mulțumesc c-ai venit, mi-a spus el, începând să se plimbe prin atelier.

— Cu cine jucăm? am întrebat eu în timp ce-mi puneam cizmele înalte, de cauciuc.

— Nu-mi aduc aminte, a răspuns Carl, care se oprise în dreptul strungului. Se pare că e vorba de un meci pe care trebuie să-l câştigăm dacă nu vrem să fim retrogradați.

— Retrogradați în ce divizie?

— Ce te face să crezi că m-aş pricepe mai bine decât tine la fotbal? a spus el, petrecându-şi degetele peste uneltele agățate de-a lungul peretelui, cele pe care nu le preluase Willumsen. Iisuse, încă am coşmaruri cu locul ăsta.

Poate că-şi amintise de unele dintre sculele pe care le folosisem ca să-l dezmembrez pe bătrânul şef de post.

— În noaptea aia cred că am şi vomitat, nu-i aşa?

— Puțin, am răspuns eu.

Carl a chicotit:

— Mi-am amintit ce spunea unchiul Bernard: cu vremea, toate amintirile se preschimbă în amintiri plăcute, a continuat el, luând din raft un bidon de plastic.

— Încă mai foloseşti soluția aia de curățare?

— Soluția concentrată Fritz, pentru curățat ateliere? Bineînțeles. Doar că acum legea le interzice producătorilor să mai vândă varianta concentrată. Reguli de la Uniunea Europeană. Eu sunt gata.

— Păi, atunci, să mergem, a zâmbit Carl întorcându-şi şapca cu cozorocul la spate. *Heia Os, knus og mos, tygg og spytt en aprikos!* Îți mai aminteşti?

Îmi aminteam, însă ceilalți suporteri locali, vreo 150 de suflete înfrigurate, păreau să fi uitat vechiul imn. Sau poate că nu mai găseau niciun motiv să-l intoneze, de vreme ce după primele zece minute scorul era deja doi la zero pentru adversari.

— Aminteşte-mi de ce ne aflăm aici, i-am spus lui Carl.

Amândoi stăteam la baza tribunei late de şapte metri şi înalte de doi şi jumătate, construită la mijlocul dinspre vest al terenului făcut din AstroTurf.

Câteva postere țineau să ne amintească că înălțarea tribunei din lemn fusese sponsorizată de Os Sparebank. Toată lumea ştia însă că Willumsen fusese cel care plătise iarba artificială întinsă peste vechiul teren cu zgură. Willumsen pretindea că luase AstroTurful de la unul dintre cluburile de top din estul țării şi că era doar puțin uzat, însă în realitate era vorba despre o suprafață de joc din vremea începuturilor ierbii artificiale, pe când echipele rareori părăseau terenul fără să se aleagă cu arsuri, glezne răsucite sau ligamente rupte. Willumsen primise gazonul artificial cadou, cu condiția să-l scoată pe cheltuiala lui, ca să poată fi înlocuit cu unul nou şi mai puțin periculos.

Tribuna oferea o oarecare perspectivă, însă funcțiile ei cele mai importante erau cea de adăpost în fața vânturilor de apus şi cea de zonă neoficială pentru VIP-uri, adică pentru cei mai chivernisiți dintre consăteni, care ocupau cele şapte rânduri de sus. Acolo stătea şi preşedintele clubului, Voss Gilbert, recent ales – precum şi managerul Os Sparebank, instituție al cărei logo decora partea din față a tricourilor albastre purtate de jucătorii din Os. În partea din spate a tricourilor, Willum Willumsen reuşise să înghesuie logoul „Companiei de maşini uzate şi de casări auto Willum Willumsen”, chiar deasupra numerelor.

— Am venit să susținem clubul local, a răspuns Carl.

— Atunci poate ar fi bine să facem puțină gălăgie, am spus eu. Ne măcelăresc ăştia.

— Azi doar arătăm că ne pasă, a răspuns Carl. Pentru ca la anul, când vom sprijini financiar clubul, oamenii să ştie că banii vin de la doi suporteri adevărați, care au stat alături de club şi la bine, şi la rău.

Am pufnit:

— Ăsta e primul meci la care vin în ultimii doi ani şi prima dată când vii tu aici în ultimii cincisprezece.

— Dar vom veni la toate cele trei meciuri rămase din sezonul ăsta.

— Chiar dacă echipa e deja retrogradată?

— *Tocmai pentru că e* deja retrogradată. Nu i-am abandonat în ceasul înfrângerii – oamenii văd lucrurile astea. Şi când îşi vor primi banii, toate meciurile la care n-am asistat vor fi uitate. Apropo, de acum înainte nu mai vorbim cu „ei” şi cu „al lor”, ci cu „noi” şi cu „al nostru”. Clubul şi familia Opgard formează o echipă.

— De ce?

— Pentru că hotelul are nevoie de cât mai multă bunăvoință. Trebuie să

fim văzuți ca suporteri. La anul pe vremea asta clubul va cumpăra un mare atacant din Nigeria, iar acolo unde acum scrie pe tricouri „Os Sparebank” va scrie „Os – Hotel montan cu spa”.

— Vom aduce un jucător profesionist?

— Nici vorbă! Ce, eşti nebun? Dar cunosc eu pe cineva care cunoaşte un nigerian care lucrează în Oslo, la Radisson Hotel, şi care a jucat cândva fotbal. Habar n-am cât de bun e, dar îi vom oferi aceeaşi slujbă la hotelul nostru şi un salariu ceva mai mare. Poate o să-l tenteze.

— Mda, de ce nu? am spus eu. Nu poate fi mai rău decât băieții ăştia.

Pe teren, fundaşul nostru stânga tocmai încercase să execute o deposedare prin alunecare în ploaie. Din păcate, gazonul artificial, verde şi lucios, opunea destulă rezistență, aşa că jucătorul s-a împiedicat şi a aterizat pe burtă la vreo cinci metri de adversar.

— Şi o să vreau să stai acolo sus, a spus Carl, arătând din cap către ultimul şir de scaune din tribună.

Mi-am întors capul pe jumătate. Voss Gilbert, noul preşedinte, se afla acolo, însoțit de managerul băncii şi de Willumsen. Carl îmi spusese că Gilbert acceptase să înfigă prima lopată în pământ ca să marcheze începutul oficial al şantierului. Carl bătuse deja palma cu cei mai importanți constructori, iar acum se punea problema demarării lucrărilor înainte de căderea brumei, aşa că fuseseră devansate.

M-am întors şi l-am văzut şi pe Kurt Olsen aşezat pe banca de rezerve, discutând ceva cu antrenorul Clubului de Fotbal Os. Îmi dădeam seama că antrenorul se simțea stânjenit, însă îi era greu să refuze pe față sfaturile celui care pe vremuri fusese golgheterul echipei. Kurt Olsen m-a zărit şi el, şi-a pus o palmă pe umărul antrenorului, i-a mai dat un ultim sfat, apoi s-a îndreptat spre noi cu mersul lui crăcănat.

— Nu ştiam că pe frații Opgard îi interesează fotbalul, a spus el.

Carl a zâmbit.

— Hei, eu încă îmi amintesc partida în care ai marcat, în meciul de Cupă, împotriva uneia dintre echipele mari. A fost ciudat, nu?

— Da, a răspuns Olsen. Am pierdut cu nouă la unu.

— Kurt! am auzit o voce în spatele nostru. Ar trebui să te afli pe teren, Kurt!

Râsete. Cu țigara în colțul gurii, Olsen a zâmbit în direcția dinspre care venise vocea, apoi a dat din cap şi s-a întors din nou cu fața la noi.

— Oricum, mă bucur că sunteți aici, pentru că vreau să te rog ceva, Carl.

Iar tu, Roy, poți să asculți şi tu. Vreți să vorbim aici sau mai bine lângă toneta cu hotdogi?

Carl a ezitat.

— Un hotdog mi se pare o idee bună, a spus el.

Ne-am strecurat prin rafalele de vânt şi ploaie spre toneta cu hotdogi din spatele unuia dintre stâlpii porții. Îmi imaginez că ceilalți spectatori ne urmăreau cu privirea. Pentru că echipa noastră încasase deja două goluri şi rezoluția consiliului local trecuse, Carl Opgard era probabil mai interesant în momentul ăla decât Clubul de Fotbal Os.

— E vorba despre succesiunea evenimentelor din ziua în care a dispărut tatăl meu, a spus Kurt Olsen. Ai spus că el a plecat de la Opgard la ora şase, aşa-i?

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, a răspuns Carl. Dar da, dacă aşa scrie în raport.

— Da. Însă semnalele recepționate de stațiile de bază arată că telefonul tatălui meu s-a aflat în zona fermei voastre până la ora zece în seara aia. După aia nu s-a mai înregistrat nimic. Se poate ca bateria telefonului să se fi terminat sau poate că cineva a scos cardul SIM. Poate că telefonul s-a stricat cumva. Poate că a fost îngropat atât de adânc încât semnalele nu mai puteau ajunge la stațiile de bază. Asta înseamnă că va trebui să verificăm zona din jurul fermei cu ajutorul unor detectoare de metale. Cu alte cuvinte, acolo sus totul trebuie să rămână aşa cum e, iar ziua asta în care-am auzit că trebuie să demarați lucrările va trebui să fie amânată până la noi ordine.

— P… poftim? s-a bâlbâit Carl. Dar…

— Ce? a făcut Olsen, oprindu-se lângă toneta cu hotdogi, mângâindu-şi mustața şi privindu-l cu mult calm pe fratele meu.

— Despre câte zile vorbim?

— Hmm… şi-a supt Olsen buza de jos, părând să facă un calcul. E o zonă destul de vastă. Trei săptămâni. Poate chiar patru.

Carl a lăsat să-i scape un geamăt.

— Iisuse, Kurt, asta ne va costa o avere. Constructorii trebuie să vină la data stabilită ca să-şi facă treaba. Iar înghețul…

— Îmi pare rău, a spus Olsen, însă o investigație de moarte suspectă nu se poate opri din dorința ta de a face profit.

— Aici nu e vorba numai de profitul meu, a spus Carl cu un glas uşor tremurat. E vorba despre întregul sat. Şi cred că Jo Aas e de aceeaşi părere cu mine.

— Fostul preşedinte al consiliului local, vrei să spui?

Kurt i-a arătat ceva cu degetul doamnei care servea hotdogi; gestul sigur însemna ceva, fiindcă femeia a apucat cleştele pentru crenvurşti, cufundându-l în oala din fața ei.

— Am vorbit azi mai devreme cu noul preşedinte, cel care ia *de fapt* deciziile. Cu Voss Gilbert – uite-l acolo sus, a arătat Olsen în direcția tribunei. Când Gilbert a auzit ce-am avut să-i spun, s-a arătat foarte îngrijorat că s-ar putea răspândi vestea că tipul din spatele noului proiect hotelier ar putea să fie implicat într-un posibil caz de omucidere.

Femeia i-a întins lui Olsen hotdogul înfăşurat într-o bucată de hârtie cerată.

— Dar a adăugat, desigur, că n-are autoritatea să mă oprească.

— Şi noi ce vom spune presei? am întrebat eu. Când anunțăm că lucrările vor fi amânate?

Kurt Olsen s-a întors cu fața la mine. A muşcat din crenvurst, scoțând un plescăit moale şi umed.

— Chiar nu ştiu, a răspuns el cu gura plină. Însă, da, se poate ca Dan Krane să găsească povestea destul de interesantă. OK – eu am obținut de la voi răspunsul despre succesiunea evenimentelor, iar voi ați fost informați că nu puteți începe construcția. Să sperăm că vom avea mai mult succes în repriza a doua.

Kurt Olsen a dus două degete la cascheta imaginară de şef de post şi s-a îndepărtat.

Carl s-a răsucit pe călcâie şi s-a uitat la mine.

Normal că s-a uitat la mine.

Am părăsit meciul cu un sfert de oră înainte de final, când scorul era deja patru-zero.

Am condus fără oprire până la atelier.

Mă gândisem la ceva.

Erau câteva lucruri pe care trebuia să le facem.

— Aşa? a întrebat Carl.

Glasul lui avea ecou în atelierul pustiu.

M-am aplecat peste strungul pornit şi am cercetat rezultatul. Carl folosise un burghiu ca să scrie clar, cu litere mari, pe metalul telefonului bătrânului „SIGMUND OLSEN”. Poate că scrisul era un pic *prea* clar.

— Poate ar fi bine să-l înverzim un pic, am spus eu, vârând telefonul înapoi în husa lui din piele.

Am prins-o cu o clamă de o sârmă groasă găsită prin atelier, am legănat-o puțin în sus şi-n jos, ca să mă asigur că clama ținea telefonul suficient de bine.

— Haide.

Am deschis uşa fişetului metalic pentru haine pus în coridorul dintre atelier şi birou. Şi, da, încă se mai afla acolo.

— Iisuse, s-a minunat Carl. L-ai ținut aici tot timpul?

— Păi, în afara de data aia când l-am încercat noi, n-a mai fost folosit niciodată, am răspuns eu, clătinând butelia de oxigen galbenă şi strângând puțin între degete costumul de scafandru uşor putrezit. Masca şi tubul pentru respirat se aflau pe raftul de sus.

— Aş face bine s-o sun pe Shannon, ca s-o anunț că întârzii, a spus el.

24

Când m-am întors la atelier în noaptea aia, îmi era atât de frig că nu mă mai puteam opri din tremurat. În maşină, Carl îmi dăduse plosca lui cu tărie – ca să mă-ncălzesc, cum se zice. Am ținut plosca strâns în pumn, în vreme ce Carl şofa către casă, unde îl aştepta Shannon, probabil întinsă pe patul dublu din dormitor. Fireşte că eram gelos, renunțasem să mă mai amăgesc că n-aş fi fost. La ce mi-ar fi folosit? N-aş fi putut obține ce doream. Nu *voiam* să obțin ce doream. Eram ca Moe tinichigiul: purtam o mare bătălie împotriva propriilor mele dorințe. Era o boală nenorocită de care crezusem că mă vindecasem, dar care acum revenise. Ştiam că distanțarea şi uitarea erau singurele mele speranțe, dar ştiam şi că, în cazul meu, nu avea să intervină nimeni – şi că nimeni nu va fi trimis la Notodden. Aşa că preferasem să mă mut din proprie voință.

Am descuiat spălătoria de maşini, am conectat furtunul la sursa de apă, am rotit robinetul de apă caldă, mi-am scos hainele şi am stat în dreptul jetului fierbinte. Nu ştiu dacă de vină a fost diferența bruscă de temperatură, dacă era aceeaşi reacție pe care o au bărbații spânzurați sau poate că, în mintea mea, căldura apei se asociase celei de sub plapuma aşternută peste patul dublu, de parcă eu m-aş fi aflat acolo. Dar stând în picioare, cu ochii închişi, am simțit cel puțin două lucruri: un suspin în gât şi o erecție imensă.

Țârâitul apei trebuia să fi acoperit zgomotul cheii în broasca uşii. Am auzit-o cum se deschide în timp ce deschideam ochii. I-am zărit silueta conturată pe fundalul întunericului de afară şi m-am întors cu spatele cât de repede am putut.

— Ah, scuze! am auzit glasul lui Julie peste țârâitul apei. Am văzut lumină şi ştiam că spălătoria de maşini ar fi trebuit să fie închisă, aşa că…

— OK, am întrerupt-o eu, cu o voce în care se simțeau whisky-ul băut, lacrimi neplânse şi ruşine.

Am auzit uşa închizându-se în spatele meu şi am rămas acolo, cu capul aplecat, uitându-mă la mine. Momentul de excitare trecuse, erecția se domolea, nu mai rămăseseră decât bătăile panicate ale inimii, de parcă tocmai aş fi fost deconspirat. De parcă acum toată lumea ar fi ştiut cine era şi ce făcuse nenorocitul de trădător, laşul, ucigaşul, desfrânatul. Gol, gol-puşcă. Apoi însă şi bătăile inimii au început să mi se domolească. „Când pierzi tot, vestea bună e că nu mai ai nimic de pierdut”, obişnuia să-mi

spună unchiul Bernard când îl vizitam la spital în zilele în care ştia deja că va muri. „Şi, într-un fel, asta e o uşurare, Roy. Pentru că atunci nu mai ai de ce să te temi.” Însemna că de fapt nu pierdusem totul, de vreme ce încă îmi mai era teamă.

M-am şters cu un prosop şi mi-am tras pantalonii, apoi m-am întors să-mi recuperez pantofii.

Julie stătea pe un scaun, în apropierea uşii.

— Eşti OK? m-a întrebat ea.

— Nu, am răspuns. Mi-am bulit degetul.

— Nu vorbi prostii, a spus ea. Te-am văzut.

— Atunci, dacă m-ai văzut, nu crezi că e puțin cam nepotrivit să mă întrebi dacă sunt OK? am întrebat-o eu, punându-mi pantofii în picioare.

— Nu mai vorbi prostii, a repetat ea. Plângeai.

— Nu. Dar nu e neobişnuit să te uzi pe față când faci duş. Parcă nu erai de serviciu în seara asta.

— Nu sunt. Eram într-una din maşini şi trebuia să mă piş. N-am vrut să mă duc între copaci – aşa că pot folosi toaleta ta?

Am ezitat, gândindu-mă s-o îndrum către veceul benzinăriei, însă le spuseserăm vitezomanilor că şi aşa ne foloseau parcarea ca loc de întâlnire, să ne lase măcar toaleta în pace. Iar acum, că Julie mă întrebase, nu-mi venea s-o trimit după un copac.

Am terminat să mă îmbrac, iar Julie s-a ținut după mine de-a curmezişul atelierului.

— Comod, a spus ea după ce a folosit toaleta, cercetând cu privirea pereții odăii mele. De ce e un costum ud de scafandru atârnat pe coridor?

— Ca să se usuce, am răspuns eu.

Julie şi-a țuguiat buzele:

— Pot să iau şi eu o ceaşcă? a întrebat ea, îndreptându-se nepoftită către termos, luând o ceaşcă curată din uscător şi umplând-o.

— Te aşteaptă lumea afară, i-am amintit eu. În curând vor începe să te caute prin pădure.

— Nicio şansă, a spus ea, aşezându-se pe pat lângă mine. M-am certat cu Alex, aşa că probabil au plecat acasă. Tu ce faci când stai singur aici? Te uiți la televizor?

— Ceva de genul.

— Ce e aia? a întrebat ea, arătând către plăcuța de înmatriculare pe care o prinsesem de perete, deasupra firidei din bucătărie.

Mă uitasem în cartea mea, *Plăcuțe de înmatriculare din toată lumea,* şi descoperisem că litera ”J” venea de la „Parohia St John”. Urmau apoi patru cifre. Nu exista niciun steag sau vreun alt însemn care să trădeze țara din care provenea, aşa cum erau plăcuțele din Monaco ale Cadillacului. Poate pentru că Barbados era o insulă şi maşinile înregistrate acolo n-ar fi trecut niciodată o graniță. Căutasem pe Google informații despre *redlegs* şi descoperisem că St John era parohia în care locuiau cei mai mulți.

— E o plăcuță de înmatriculare din Johor, am mințit eu.

În sfârşit îmi simțeam trupul cald. Cald şi relaxat.

— Un fost sultanat din Malaysia.

— Hai să-mi… a spus ea, impresionată fie de plăcuță, fie de sultanat, fie de mine.

Julie stătea atât de aproape de mine încât brațul ei se atingea de al meu, iar acum tocmai îşi întorsese capul spre mine, aşteptându-se să fac la fel. Căutam o cale de retragere când Julie mi-a aruncat telefonul la capătul patului, cuprinzându-mă apoi cu brațele şi lipindu-şi fața de gâtul meu.

— N-am putea sta puțin întinşi?

— Ştii prea bine că nu putem, Julie.

Am rămas nemişcat şi n-am răspuns îmbrățişării ei.

Apoi ea şi-a ridicat fața, privindu-mă în ochi:

— Miroşi a alcool, Roy. Ai băut?

— Un pic. Cred că şi tu, bănuiesc.

— Păi, în cazul ăsta avem amândoi o scuză, a spus ea începând să râdă.

N-am răspuns.

M-a împins pe spate, s-a aşezat deasupra mea şi mi-a strâns coapsele între călcâie, ca şi cum ar fi strunit un cal. Mi-ar fi fost foarte uşor să mă descotorosesc de ea, însă n-am făcut-o. Julie stătea acolo, uitându-se în jos la mine.

— Al meu eşti acum, a spus ea cu voce joasă.

Am continuat să tac, însă simțeam cum mi se întăreşte la loc. Şi ştiam că şi ea putea să simtă. A început să se mişte, cu mare grijă, iar eu n-am oprit-o, privind-o doar cum i se încețoşează privirea şi cum i se îngreunează respirația. Apoi am închis ochii şi mi-am imaginat-o pe cealaltă. Am simțit-o pe Julie ținându-mi încheieturile lipite de saltea şi răsuflarea ei cu miros de gumă de mestecat pe pielea obrazului.

Am rostogolit-o spre perete, apoi m-am ridicat în picioare.

— Ce faci?! a strigat Julie, în vreme ce eu mă îndreptam spre blatul de

bucătărie.

Mi-am umplut un pahar cu apă de la robinet, am băut-o, apoi am mai umplut o dată paharul.

— Ai face bine să pleci, am spus.

— Dar şi tu vrei! a protestat ea.

— Da, am recunoscut eu. Ăsta e şi motivul pentru care ai face bine să pleci.

— Dar nu trebuie să afle nimeni. Ceilalți cred că am plecat acasă. Cei de acasă cred că dorm peste noapte la Alex.

— Nu pot, Julie.

— De ce?

— Ai doar şaptişpe ani…

— Optişpe. Fac optişpe peste două zile.

— …Sunt şeful tău…

— Îmi pot da mâine demisia!

— …şi…

M-am oprit.

— Şi?! a țipat ea la mine. Şi?!

— Şi îmi place de altcineva.

— Îți *place?*

— Sunt îndrăgostit. De altcineva.

În tăcerea care a urmat am auzit cum se stinge ecoul cuvintelor mele. Pentru că le spusesem. Le rostisem cu glas tare ca să văd dacă par adevărate. Şi, da, erau. Bineînțeles că erau.

— Cine e? a întrebat Julie cu un sughiț. Doctorul?

— Poftim?

— Doctorul Spind?

N-am putut răspunde. Am rămas pe loc, cu paharul în mână, în vreme ce Julie cobora din pat şi îşi punea geaca.

— Ştiam eu! a scrâşnit ea, trecând pe lângă mine şi îndreptându-se către ieşire.

Am urmat-o, am rămas în pragul uşii şi am urmărit-o cu privirea cum străbate cu paşi apăsați curtea atelierului, de parcă ar fi vrut să-i crape asfaltul. Apoi am încuiat uşa şi m-am întins în pat. Am conectat căştile la telefonul mobil şi am început să ascult *Crying Eyes* a lui J J. Cale.

25

În dimineața zilei următoare, la benzinărie şi-a făcut apariția un Porsche Cayenne din care au coborât doi bărbați şi o femeie. Unul dintre bărbați a început să umple rezervorul maşinii, în vreme ce femeia şi celălalt bărbat îşi dezmorțeau picioarele. Femeia era blondă şi purta nişte haine care trădau faptul că era norvegiancă. Însă nu mi se părea că era dintre cei care dețin cabane prin zonă. Bărbatul purta o haină din lână imaculată şi eşarfă, iar pe nas purta nişte ochelari de soare ridicol de mari – genul de ochelari pe care îi poartă femeile când vor să-ți dea de înțeles că nu sunt prea atrăgătoare, dar că încă au ceva de oferit. Un limbaj corporal viu, cu multe mişcări ale brațelor. Arăta în jur cu degetul, explicându-i ceva femeii, deşi aş fi putut să pariez că nu mai călcase niciodată prin zonă. Aş fi putut să pariez şi că nu era norvegian.

Era linişte, mă plictiseam, iar uneori turiştii spun tot felul de poveşti interesante. Aşa că am ieşit, am spălat parbrizul de la Porsche şi i-am întrebat unde se duc.

— În vestul țării, a răspuns femeia.

— Atunci n-aveți nicio şansă să vă rătăciți, am comentat eu.

Femeia a râs şi mi-a tradus replica în engleză pentru tipul cu ochelari de soare, care a început şi el să râdă.

— Căutăm locuri pentru noul meu film, a spus el în engleză. Şi locul ăsta pare interesant.

— Sunteți regizor? l-am întrebat eu.

— Regizor şi actor, a răspuns el, scoțându-şi ochelarii de pe nas.

Avea nişte ochi remarcabil de albaştri şi o față bine îngrijită. Îmi dădeam seama că se aştepta să am o reacție.

— El e Dennis Quarry, mi-a şoptit femeia.

— Roy Calvin Opgard, am zâmbit, eu uscând parbrizul maşinii.

M-am îndepărtat ca să spăl şi celelalte pompe de benzină, de vreme ce tot ieşisem.

Bine, ăsta nu, dar *uneori* turiştii chiar au poveşti interesante de spus.

În clipa următoare în curtea benzinăriei a oprit Cadillacul iar Carl a sărit afară, a înşfăcat una dintre pompe, apoi m-a zărit şi a ridicat nedumerit din sprâncene. În cele două zile care trecuseră de la meciul de fotbal şi de la scufundare îmi pusese aceeaşi întrebare de vreo zece ori: „Au înghițit

momeala?”

Am scuturat din cap, iar în clipa următoare, zărind-o pe Shannon aşezată pe locul pasagerului, am simțit cum îmi stă inima-n loc. Poate că şi inima ei a stat în loc când l-a zărit pe americanul cu ochi albaştri, pentru că şi-a dus o palmă la gură, a căutat cu febrilitate un pix şi o foaie de hârtie în poşetă, după care a ieşit din maşină, apropiindu-se de regizor. L-am văzut cum zâmbeşte în vreme ce îi dădea autograful. Asistenta lui s-a îndepărtat şi a urcat înapoi în SUV, în vreme ce Dennis Quarry a continuat să stea de vorbă cu Shannon. Când ea a dat să plece, regizorul a oprit-o, a luat din nou hârtia şi pixul şi a mai scris ceva.

M-am apropiat de Carl, care se înverzise la față.

— Te îngrijorează chestia asta? l-am întrebat eu.

— Puțin, a răspuns el.

— Cică e un star de cinema.

Carl mi-a adresat un zâmbet strâmb:

— Nu asta mă îngrijorează.

Ştia că glumeam. Carl nu înțelesese niciodată gelozia, ăsta fiind unul dintre motivele pentru care nu înțelesese situațiile alea din timpul seratelor dansante din Årtun decât când era prea târziu.

— E despre ziua în care trebuie să înceapă oficial munca, a spus el cu un oftat. A sunat Gilbert să-mi spună că nu poate înfige prima lopată în pământ pentru că „a intervenit ceva”. N-a vrut să-mi spună ce, însă e evident Kurt Olsen, lua-l-ar dracu’!

— Ia-o uşurel.

— Uşurel? Am invitat ziarişti de pretutindeni. Asta e o situație de criză!

Carl şi-a trecut mâna liberă peste față şi a reuşit să îngaime un „Salut!” şi să-i zâmbească unui tip care, din câte îmi aminteam, lucra la bancă.

— Nu-ți imaginezi deja titlurile? a continuat Carl de îndată ce tipul s-a îndepărtat suficient ca să nu-l mai poată auzi. „Construcția hotelului amânată din pricina unei investigații de omucidere”, „Suspectul principal este chiar antreprenorul”.

— În primul rând, n-au nicio informație despre „omucideri” sau „suspecți”. În al doilea rând, mai sunt două zile până la deschiderea oficială. Până atunci situația se poate schimba.

— Trebuie să se schimbe *acum,* Roy. Dacă vom anula începerea lucrărilor, trebuie ca situația să se schimbe în după-amiaza asta.

— O plasă de pescuit întinsă seara e de obicei strânsă în dimineața zilei

următoare, am spus eu.

— Vrei să zici că lucrurile nu s-au petrecut cum trebuia?

— Vreau să zic că e posibil ca proprietarul să fi lăsat plasa în apă mai mult de o noapte.

— Dar tu spuneai că, dacă laşi plasa prea mult, prada e mâncată de alţi peşti.

— Exact, am spus eu, întrebându-mă când mă procopsisem cu acest tic verbal. Probabil că plasa a fost scoasă azi-dimineaţă. Sau poate că proprietarul nu se grăbeşte să raporteze. Nu te mai agita atâta.

SUV-ul cu cei trei se îndepărta deja pe drumul principal în clipa în care Shannon s-a apropiat de noi. Chipul îi radia şi îşi ţinea o mână în dreptul inimii, de parcă ar fi încercat să-i domolească bătăile.

— Te-ai îndrăgostit? a întrebat-o Carl.

— Nici vorbă, a răspuns Shannon, făcându-l pe Carl să izbucnească într-un hohot de râs, de parcă ar fi uitat deja de conversaţia noastră.

O oră mai târziu, o altă maşină cunoscută a intrat în curtea benzinăriei, oprind lângă pompa diesel – şi m-am gândit că ziua aia devenea tot mai interesantă. Am ieşit din magazinul benzinăriei când Kurt Olsen cobora din Land Rover şi, când i-am văzut privirea supărată, mi-am spus „iată în sfârşit o poveste interesantă”.

Am muiat buretele în găleată şi am ridicat ştergătoarele.

— Nu-i nevoie, s-a opus el, însă deja îi împroşcasem parbrizul cu apă cu detergent.

— E mai bine să ai vizibilitate maximă, am spus eu. Mai ales acum, că toamna pândeşte după colţ.

— Cred că văd destul de bine şi fără ajutorul tău, Roy.

— Nu spune asta, i-am răspuns eu, întinzând apa murdară pe tot parbrizul. A trecut Carl pe aici ca să mă anunţe că azi va trebui să anuleze deschiderea oficială a şantierului.

— Azi? a întrebat Kurt Olsen, ridicând privirea.

— Mda. Ce ruşine. Copiii din fanfara şcolii vor fi dezamăgiţi, au făcut repetiţii. Şi am cumpărat cincizeci de steaguri ale Norvegiei – la magazin n-a mai rămas nici măcar unul. Chiar nu există nicio şansă ca deschiderea să aibă loc?

Kurt Olsen şi-a lăsat privirea în pământ, apoi a scuipat.

— Spune-i fratelui tău că poate organiza deschiderea.

— Da?

— Da, a răspuns Olsen cu glas scăzut.

— Au apărut elemente noi în cazul de care te ocupi? l-am întrebat eu, străduindu-mă să nu par ironic.

Am mai stors puţină apă din burete.

Olsen şi-a îndreptat spatele, apoi a tuşit:

— M-a sunat Åge Fredriksen azi-dimineaţă. Locuieşte lângă cabana noastră şi îşi întinde plasele de pescuit chiar lângă adăpostul nostru pentru bărci. Face asta de ani buni.

— Zău? am făcut eu, aruncând buretele în găleată şi apucând racleta, prefăcându-mă că nu observ privirea sfredelitoare a lui Kurt.

— Iar în dimineaţa asta a prins un peşte al naibii de ciudat: telefonul mobil al tatălui meu.

— Iisuse, am spus eu.

Cauciucul racletei a produs un scârţâit grav când am început să frec parbrizul.

— Fredriksen crede că telefonul a zăcut acolo vreme de şaisprezece ani, acoperit cu mâl, de-asta n-au găsit nimic scafandrii care l-au căutat pe tata. De fiecare dată când şi-a întins plasa, s-a frecat de telefon, iar azi-dimineaţă, când a scos-o, s-a întâmplat pur şi simplu ca greutăţile să prindă agăţătoarea etuiului.

— Mare lucru, am spus eu, rupând un prosop de hârtie şi ştergând cauciucul racletei.

— Mare lucru e puţin spus, m-a contrazis Olsen. Şaisprezece ani de întins plase, iar telefonul se prinde în ele tocmai acum.

— Nu asta e esenţa chestiei ăleia care se numeşte „teoria haosului”? Faptul că mai devreme sau mai târziu totul se întâmplă, până şi cele mai improbabile lucruri?

— Asta pot accepta. Însă ce nu pot accepta este momentul descoperirii. Se potriveşte prea bine ca să fie şi adevărată.

Ar fi putut la fel de bine spune „prea bine pentru tine şi pentru Carl”.

— Şi nu se potriveşte nici cu evenimentele de acum şaisprezece ani, a continuat el, uitându-se la mine şi aşteptând să comentez.

Ştiam ce voia de la mine. Să-l contrazic. Să-i spun că nu te poţi baza întotdeauna pe mărturiile martorilor. Sau că gesturile unui om atât de disperat încât este capabil să-şi curme zilele nu sunt întotdeauna logice. Sau că până şi staţiile de bază pot greşi. Dar am rezistat tentaţiei. Îmi ţineam

bărbia între degetul mare şi arătător, dând agale din cap. *Foarte* agale. Apoi am zis:

— E cum spui tu. Diesel?

S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să-mi tragă una.

— Ei, am continuat eu, măcar o să vezi bine drumul.

A trântit cu putere portiera şi a turat de câteva ori motorul. Apoi a ridicat uşor piciorul de pe pedala de acceleraţie şi a întors maşina, după care a pornit în viteză mică pe drumul principal. Ştiam că mă urmărea în oglinda retrovizoare, aşa că a trebuit să mă abţin să nu-i fac cu mâna.

26

Scena era cel puțin stranie.

Un vânt aspru dinspre nord-vest, în vreme ce din cer turna cu covata, cum se spune pe la noi. Cu toate acestea, câteva sute de suflete rebegite de frig, îmbrăcate în tot felul de impermeabile, se adunaseră aici, în vârf de munte, privind un Carl costumat la patru ace cum pozează în compania lui Voss Gilbert, care purta la gât lanțul de preşedinte al consiliului local şi etala cel mai bun zâmbet de politician al său – în vreme ce ambii bărbați țineau în mână câte o cazma. Fotograful ziarului local, precum şi cei câțiva veniți de pe la alte publicații, continuau să facă poze, în timp ce în fundal puteai cu greu distinge fanfara şcolii din Årtun interpretând printre rafale de vânt *Mellom bakkar og berg*[19]. Cu o notă de umor, Gilbert a fost prezentat ca „noul preşedinte”, dar el n-avea nimic împotriva titulaturii de vreme ce toți şefii de consiliu care îi succedaseră lui Jo Aas fuseseră numiți la fel. N-aveam nimic anume cu Voss Gilbert, însă avea o chelie *în partea din față* a capului şi două nume de botez, aşa că era ceva dubios la el – dar nu *suficient* de dubios ca să-l poată opri să devină preşedintele Consiliului Local din Os. Evident însă că orice lărgire a suprafeței localității ar fi avut ca urmare întețirea concurenței pentru ocuparea postului, iar cheliuța aia l-ar fi obligat pe Gilbert să se străduiască să-şi păstreze scaunul.

Carl i-a făcut semn lui Gilbert să înfigă primul cazmaua în pământ, de vreme ce unealta pe care o ținea el în mână fusese decorată cu panglici şi flori. Aşa că Gilbert s-a şi pus pe treabă, zâmbindu-le fotografilor. Habar n-avea că smocul lui ud de păr îi căzuse peste chelie de parcă ar fi vrut să şi-o acopere cu pieptănul. Gilbert a strigat o poantă isteață pe care n-a auzit-o nimeni, dar la care cei din jurul lui au chicotit servili. Toată lumea a început să aplaude, iar Gilbert s-a grăbit să ajungă lângă asistentul care îi ținea umbrela întoarsă pe dos din pricina vântului, după care am început cu toții să coborâm către autobuzele parcate pe marginea drumului de munte, pregătite să ne transporte la Fritt Fall, unde sărbătoream evenimentul.

Giovanni, cocoşul cu pene negre, păşea agitat printre invitați şi printre picioarele meselor în vreme ce eu mă întorceam cu băutura de la barul dindărătul căruia Erik se uita chiorâş la mine. M-am gândit să mă duc lângă Carl, care tocmai stătea de vorbă cu Willumsen, Jo Ass şi Dan Krane, însă până la urmă m-am apropiat de Shannon, care se aşezase la una din mesele

pariorilor, împreună cu Stanley, Gilbert şi Simon Nergard. Păreau să discute despre Bowie şi despre Ziggy Stardust, poate pentru că din boxele date tare tocmai se auzeau acordurile piesei *Starman.*

— Bineînțeles că individul era un pervers, doar se îmbrăca ca o muiere, a spus Simon, deja beat şi agresiv.

— Dacă prin pervers vrei să spui homosexual, păi, atunci există şi bărbați heterosexuali care arată ca nişte femei, a intervenit Stanley.

— Scârbos ca naiba, dacă mă-ntrebi pe mine, a spus Simon, uitându-se la noul preşedinte. Nu e natural ce fac ei.

— Nu neapărat, l-a contrazis Stanley. Şi animalele se travestesc. Dacă tot te preocupă atât de mult păsările, probabil ştii că există specii în care masculul imită femela. Se camuflează ca femele, folosind penajul lor.

Toți ceilalți şi-au îndreptat privirile spre mine şi-am simțit că roşesc.

— Şi asta nu numai la ocazii speciale, a continuat Stanley. Ei poartă acest fenotip de femelă de-a lungul întregii vieți, nu-i aşa?

— Chestia asta nu există la păsările de munte pe care le cunosc eu, am spus.

— Vedeți? a reacționat Simon, în vreme ce Stanley mi-a aruncat o privire scurtă, dându-mi de înțeles că-l dezamăgisem. Natura e practică, aşa că… de ce te-ai îmbrăca ca o femeie?

— E destul de simplu, a intervenit Shannon. Masculii deghizați evită astfel conflictul cu masculii alfa care vor să-i alunge cu forța pe posibilii competitori de pe piața sexuală. În vreme ce masculii alfa se luptă cu alți masculi, travestiții se împerechează în tăcere, ca să spun aşa.

Preşedintele Gilbert a lăsat să-i scape un hohot sănătos de râs.

— Nu e o strategie rea.

Stanley şi-a pus o palmă pe brațul lui Shannon.

— În sfârşit avem printre noi pe cineva care înțelege complexitatea jocurilor iubirii.

— Păi, nu e chiar aşa de greu de înțeles, a spus Shannon zâmbind. Cu toții căutăm cea mai comodă strategie de supraviețuire. Iar dacă dăm peste o situație – personală sau socială – în care strategia nu mai funcționează, atunci încercăm o strategie impusă de necesitate, chiar dacă mai puțin comodă.

— Cum adică cea mai comodă strategie? s-a mirat Voss Gilbert.

— Cea care se supune regulilor societății, care ne fereşte de sancțiuni sociale. Strategia asta se mai numeşte şi moralitate, domnule preşedinte.

Dacă nu funcționează, atunci încălcăm regulile.

Gilbert a ridicat una dintre sprâncenele lui stufoase:

— Mulți oameni se comportă moral, chiar dacă nu e cel mai confortabil lucru.

— Asta se întâmplă pentru că ideea de a fi considerați imorali este pentru unii atât de neplăcută încât le călăuzeşte în bună măsură conduita. Dar dacă am fi invizibili şi n-am avea nimic de pierdut, nu ne-ar mai păsa de nimic. În adâncul nostru suntem cu toții nişte oportunişti ale căror scopuri principale sunt supraviețuirea şi perpetuarea moştenirii genetice. De-asta suntem cu toții dispuşi să ne vindem sufletele. Doar că unii dintre noi cer prețuri diferite de-ale altora.

— Amin, a încheiat Stanley.

Gilbert a chicotit şi a scuturat din cap.

— Aşa se vorbeşte prin oraşele mari. Pe noi ne depăşesc complet chestiile astea – nu-i aşa, Simon?

— Chestiile astea se mai numesc şi rahat cu perje, a răspuns Simon, golindu-şi paharul şi căutând să şi-l umple la loc.

— Haide, Simon, a spus preşedintele. Ar trebui să vă amintiți, doamnă Opgard, că noi reprezentăm acea parte a țării în care, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, oamenii şi-au sacrificat viețile pentru valorile lor morale.

— Se referă la cei doişpe bărbați responsabili cu sabotarea uzinei de apă grea, despre care s-au făcut atâtea şi atâtea filme, a spus Stanley. Restul populației i-a cam lăsat pe nazişti să facă tot ce doreau.

— Tacă-ți fleanca, l-a apostrofat Simon, îngustându-şi amenințător ochii.

— Nu cred că ăia doisprezece norvegieni s-au sacrificat pentru nişte valori morale, a spus Shannon. Au făcut-o pentru țara lor. Pentru satul lor. Pentru familiile lor. Dacă Hitler s-ar fi născut într-o Norvegie în care situația economică şi politică ar fi fost ca în Germania, ar fi ajuns la putere şi aici. Iar sabotorii voştri ar fi luptat pentru Hitler.

— Ce dracu' ai?! a răbufnit Simon, iar eu am făcut un pas în față, în caz că ar fi trebuit să-l opresc.

Shannon însă devenise de neoprit.

— Sau credeți că germanii din anii treizeci şi patruzeci erau o generație de ființe complet imorale, în vreme ce norvegienii din aceeaşi perioadă erau pur şi simplu norocoşi să nu fie la fel?

— Spuneți lucruri destul de drastice, doamnă Opgard.

— Drastice? Înțeleg că pot fi provocatoare sau chiar jignitoare pentru norvegienii atașați de istoria țării lor. Tot ce încerc să spun este că moralitatea, ca forță motivațională, este supraestimată în cazul nostru, al oamenilor. Şi că loialitatea față de turma din care facem parte este subestimată. Când simțim că grupul nostru este amenințat, tindem să ne ajustăm moralitatea, ca să se potrivească scopurilor noastre. Vendetele de familie şi genocidele petrecute de-a lungul istoriei nu sunt opera unor monştri, ci a unor ființe umane asemenea nouă, care credeau că acționează într-o manieră corectă din punct de vedere moral. Noi suntem loiali grupului nostru şi abia apoi moralității schimbătoare, cea care, la un moment dat, serveşte nevoilor grupului din care facem parte. Străunchiul meu a participat la revoluția cubaneză şi până în ziua de azi există două perspective diametral opuse, însă la fel de dogmatice moral, din care îl poți privi pe Fidel Castro. Iar ce determină felul în care îl priveşti nu e situarea ta la stânga sau la dreapta eşichierului politic, ci gradul în care Castro a afectat istoria familiei tale apropiate – dacă membrii acesteia au ajuns în guvernul de la Havana sau dacă au sfârşit ca refugiați în Miami. Toate celelalte lucruri sunt secundare.

Am simțit că mă trage cineva de geacă, aşa că m-am întors.

Era Grete.

— Pot să schimb o vorbă cu tine?

— Bună, Grete. Tocmai ne aflam în mijlocul unei conversații despre…

— Despre împerecherea în tăcere – am auzit, a spus Grete.

Felul în care rostise această propoziție m-a făcut să mă uit mai atent la ea. Iar cuvintele alese rezonau parcă cu o bănuială pe care o avusesem cândva, un lucru la care mă gândisem şi eu.

— Atunci hai să schimbăm o vorbă, am spus şi, în vreme ce ne îndreptam amândoi către bar, am simțit în ceafă privirile lui Stanley şi a lui Shannon.

— Vreau să te rog să-i transmiți ceva soției lui Carl, a spus Grete de îndată ce nu mai puteam fi auziți.

— De ce? am întrebat-o eu.

Am întrebat „de ce”, şi nu „ce anume”, pentru că ştiam deja despre ce putea fi vorba.

Ghicisem în ochii ei tulburi.

— Pentru că pe tine te va crede.

— De ce-ar crede un lucru pe care doar o să i-l transmit?

— Pentru că i-l vei spune de parcă ar proveni de la tine.

— Şi de ce-aş face aşa ceva?

— Pentru că amândoi vrem acelaşi lucru, Roy.

— Anume?

— Vrem ca ei să se despartă.

Nu m-am simțit şocat. Nici măcar surprins. Doar fascinat.

— Haide, Roy, amândoi ştim că Carl şi fata de la tropice nu se potrivesc. N-am face decât să-i ajutăm. Şi pe ea o vom scuti de îndelungatul chin de a o afla de una singură, sărmana fetiță.

Am încercat să-mi umezesc gâtul. M-am gândit să mă întorc şi să plec, însă n-am putut-o face.

— Ce anume să afle singură?

— Că Carl şi-o trage din nou cu Mari.

M-am uitat la ea. Permanentul stătea în jurul feței ei albe ca o aureolă. M-a surprins întotdeauna că oamenii chiar cred reclamele alea la şampon care pretind că le revitalizează părul. Părul n-a avut niciodată o viață ca să poată fi revitalizat în primul rând. Părul e ceva mort, o cuticulă de cheratină care creşte dintr-un folicul. Are atâta viață şi îți aparține ție exact în măsura în care trăieşte şi îți aparține ție rahatul pe care îl scremi când te caci. Părul e istorie, este ce ai fost, ce ai mâncat şi ce ai făcut. Şi nu te poți întoarce în timp. Permanentul lui Grete era un trecut mumificat, un permafrost la fel de înfricoşător ca moartea însăşi.

— Se întâlnesc în cabana lui Aas.

N-am spus nimic.

— I-am văzut cu ochii mei, a adăugat Grete. Îşi parchează maşinile în pădure, ca să nu le poți vedea de pe drum, după care se întâlnesc în cabană.

Am vrut s-o întreb cât timp îşi irosise urmărindu-l pe Carl, însă n-am făcut-o.

— Nici nu e de mirare că fratele tău fute pe unde apucă, a spus ea.

Era evident că se aştepta s-o întreb ce voia să spună cu asta, însă ceva – expresia de pe chipul ei, siguranța cu care îmi vorbise, faptul că îmi amintea de mama citindu-ne *Scufița Roşie* – m-a determinat să n-o fac. În copilărie nu înțelesesem niciodată de ce Scufița Roşie trebuie să-i pună lupului deghizat în bunică întrebarea finală – „De ce ai dinții atât de mari?" – de vreme ce ea bănuieşte deja că vorbeşte cu lupul. Nu-şi dă seama că, odată ce lupul va vedea că a fost deconspirat, o s-o înşface şi-o s-o devoreze? Iată ce-am învățat eu din această poveste: opreşte-te după ce întrebi „De ce ai

urechile atât de mari?”, spune că trebuie să pleci să aduci nişte lemne din magazie – şi ieşi naibii de acolo. Doar că eu am rămas pe loc. Şi, ca o Scufiță Roşie tâmpită ce sunt, am întrebat-o:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că fute pe unde apucă? Asta fac de obicei oamenii care au fost abuzați sexual în copilărie.

Mă oprisem din respirat. Nu-mi mai puteam mişca niciun muşchi şi-am răspuns cu voce răguşită.

— Ce naiba te face să crezi că frate-miu a fost abuzat?

— A spus-o cu gura lui. Când era beat, după ce m-a futut pe mine în păduricea de lângă Årtun. Suspina, zicea că regretă ce făcuse, dar că nu se putea controla. Citise undeva că oamenii ca el devin promiscui.

Mi-am mişcat limba prin gură căutând un strop de salivă, însă era uscată ca o sură de fân.

— Promiscui, asta a fost tot ce-am putut să şoptesc, însă Grete nu părea să mă fi auzit.

— Şi mi-a mai spus că tu te învinovățeai pentru faptul că el fusese abuzat. Că numai tu îi purtai mereu de grijă. Că i-o datorai, cumva.

Am reuşit să-mi fac corzile vocale să vibreze mai bine:

— Minți de atâta vreme încât ai ajuns să crezi şi tu ce spui.

Grete a zâmbit şi a scuturat din cap, prefăcându-se că regretă.

— Carl era atât de beat, încât sunt sigură că după aia a uitat ce mi-a spus, dar a făcut-o. L-am întrebat de ce te învinovățeai tu, de vreme ce tatăl vostru îl abuza, iar Carl mi-a zis că probabil îți luai în serios rolul de frate mai mare. Că te simțeai dator să-i porți de grijă şi că ăsta a fost şi motivul pentru care l-ai salvat.

— Şi tu ți-l aminteşti pe Carl spunându-ți toate aceste lucruri? am încercat eu s-o fac să se îndoiască, dar vorbele mele n-au avut niciun efect asupra ei.

— Aşa a spus, a dat ea din cap. Însă, când l-am întrebat, n-a vrut să-mi spună *cum anume* l-ai salvat.

Eram terminat. Mă uitam cum se mişcă buzele alea ca două râme.

— Aşa că te întreb acum: ce-ai făcut, Roy?

Mi-am ridicat capul şi m-am uitat în ochii ei. Răbdător, voios, cu gura întredeschisă – nu mai lipsea decât să-mi înfig o lingură între dinți. Am simțit o mâncărime în piept, un zâmbet – pur şi simplu nu mă puteam abține.

— Ei? m-a presat Grete, iar în clipa următoare, când m-a văzut cum izbucnesc în râs, pe fața ei s-a putut citi o surpriză totală.

Eram… chiar eram? Bucuros? Uşurat? Aşa cum se simt criminalii liberi pentru că aşteptarea s-a încheiat şi pentru că nu mai sunt singuri cu secretul cumplit pe conştiință. Sau poate eram doar nebun? Pentru că sigur ar trebui să fii nebun de vreme ce preferi ca oamenii să creadă că ți-ai abuzat sexual fratele, doar ca să nu se afle că tatăl vostru era făptaşul şi că tu, fratele mai mare, stătuseşi cu mâinile-n sân. Sau poate că nu e nicio nebunie, ci pur şi simplu că, deşi poți tolera dezgustul unui sat întreg dacă se bazează pe minciuni şi zvonuri false, n-o poți face dacă ele conțin măcar un sâmbure de adevăr. Iar adevărul despre ceea ce se petrecuse la Opgard nu se referea doar la un tată abuziv, ci şi la un frate mai mare, laş, care ar fi trebuit să intervină, dar care nu îndrăznise s-o facă; care ştia însă şi îşi ținuse gura închisă; căruia îi era ruşine de el însuşi, dar îşi ținuse capul aplecat, atât de aplecat încât abia dacă mai suporta să-şi vadă chipul în oglindă. Iar acum se întâmplase tot ce putea fi mai rău. Când Grete Smitt ştia ceva şi-şi dădea drumul la gură, tot salonul ei de coafură afla, după care tot satul – atât de simplu era. Şi atunci de ce izbucnisem în râs? Pentru că tot ce putea fi mai rău se petrecuse deja şi se afla deja câteva secunde în trecut. Acum totul se putea duce de râpă, iar eu eram liber.

— Ei? am auzit deodată vocea lui Carl. Ce fac oamenii aici când vor să se distreze? a continuat el, punându-şi câte o mână pe umărul meu şi al lui Grete; i-am simțit şampania în respirație.

— Hmm, am făcut eu. Tu ce zici, Grete?

— Pariază la cursele de trap, a răspuns ea.

— Cursele de trap? a râs Carl sonor, luând un pahar de şampanie de pe tava aşezată pe tejgheaua barului.

Se îmbăta, fără doar şi poate.

— Nu ştiam că Roy se uită la căluți.

— Mă străduiesc să-i stârnesc interesul, a spus Grete.

— Şi care-i şmenul?

— Şmenul?

— Şmenul prin care vrei să-l convingi.

— Cine nu joacă nu câştigă, însă cred că Roy ştie asta.

Carl s-a întors spre mine:

— Chiar ştii?

Am dat din umeri.

— Roy e mai degrabă genul care crede că, dacă nu joci, n-ai cum să pierzi, a spus Carl.

— Tot ce contează e să găseşti un joc din care toată lumea are de câştigat, a răspuns Grete. Ca hotelul tău, Carl. Niciun pierzător, numai câştigători şi un final fericit.

— Să bem pentru asta! şi-a ridicat Carl paharul.

A ciocnit cu Grete, apoi s-a întors spre mine, cu paharul ridicat.

Mi-am dat seama că încă afişam zâmbetul ăla idiot.

— Mi-am lăsat paharul acolo, am spus eu, arătând spre masa la care se discuta despre Bowie, după care m-am îndepărtat, ştiind că nu mă mai întorc.

Inima mea era toată numai cântec când m-am apropiat de ceilalți. În chip paradoxal, mă simțeam lipsit de griji şi aproape persiflant, ca pietroşelul-sur care se aşezase pe o piatră de mormânt ciripindu-şi – *zip-tuk, zip-tuk* – cântecul, în vreme ce preotul arunca bulgări de pământ peste sicriele părinților noştri. Nu există finaluri fericite, dar există momente de fericire absurdă şi fiecare astfel de moment poate fi ultimul, aşa că de ce n-ai cânta din toți bojocii? Spune lumii. Apoi lasă viața – sau moartea – să te doboare într-o altă zi.

Stanley şi-a întors capul către mine, de parcă ar fi ştiut că veneam. N-a zâmbit, a căutat doar să mi se uite în ochi. O căldură a început să-mi învăluie trupul. Nu ştiam de ce – tot ce ştiam era că sosise momentul. Momentul în care aveam să conduc până în Geitesvingen şi să *nu* mai reapar la capătul serpentinei. Aveam să virez brusc şi să mă prăbuşesc în hău, ştiind că singura răsplată care mă aşteaptă vor fi cele câteva secunde de libertate, de înțelegere, de adevăr – şi lucruri din astea. Apoi voi ajunge la final, izbindu-mă de pământ într-un loc din care epava nu va mai fi niciodată recuperată, un loc în care voi putea putrezi într-o binecuvântată singurătate, pace şi linişte.

Nu ştiu de ce am ales momentul ăla. Poate un singur pahar de şampanie fusese suficient să-mi dea curajul necesar. Poate îmi dădusem imediat seama de faptul că trebuia să curm rapid mica speranță pe care mi-o dăduse Grete, înainte să mă las călăuzit de ea, lăsând-o să încolțească în mine. Pentru că nu-mi doream răsplata pe care ea mi-o oferise şi care ar fi fost mai rea decât toată singurătatea pe care ți-o poate oferi viața.

Am trecut pe lângă Stanley, mi-am recuperat paharul de lângă cupoanele pentru cursele de trap şi m-am oprit lângă Shannon, care tocmai îl asculta

pe noul preşedinte vorbind cu entuziasm despre ce avea să însemne hotelul pentru sat, deşi probabil îl interesa mai mult ce avea să însemne proiectul pentru următoarele alegeri locale. Am atins uşor umărul lui Shannon, m-am aplecat la urechea ei, atât de mult încât i-am putut simți mirosul, care nu semăna cu al nici unei alte femei pe care o cunoscusem sau cu care mă iubisem vreodată, dar atât de familiar că ar fi putut fi propriul meu miros.

— Îmi pare rău, i-am şoptit, dar n-am ce să fac în privința asta: te iubesc.

Shannon nu s-a întors la mine. Nu m-a rugat să repet ce-i spusesem. A continuat pur şi simplu să se uite la Gilbert, cu aceeaşi expresie pe chip, de parcă tocmai i-aş fi tradus în şoaptă ce spusese noul preşedinte. Pentru o clipă însă am simțit mirosul ei intensificându-se, aceeaşi căldură care mă învăluise străbătând-o acum şi pe ea, răspândindu-i prin aer moleculele de feromoni din piele şi îndreptându-le către mine.

M-am îndreptat spre uşă, m-am oprit lângă jocul de payazzo[20], am dat pe gât restul de şampanie şi am lăsat paharul pe cadrul de lemn al jocului. Am observat că Giovanni stătea acolo, uitându-se la mine cu privirea aia ascuțită, aspră, de cocoş înainte să-mi întoarcă – aproape în semn de dispreț – spatele şi să sloboadă un cucurigu care i-a făcut ciuful *à la* Hitler să-i tresalte.

Am ieşit. Am închis ochii şi mi-am umplut plămânii cu aerul limpezit de ploaie şi tăios ca un brici care-ți atinge obrazul. O, da: anul acesta iarna va sosi devreme.

Când am ajuns la benzinărie, am sunat la sediul central şi am cerut să mi se facă legătura cu şeful de la resurse umane.

— Sunt Roy Opgard. Mă întrebam dacă postul de manager al benzinăriei din Sørlandet mai e liber.

PARTEA A PATRA

27

Se spune că eu aş semăna mai mult cu tata.

Tăcut şi aşezat. Amabil şi cu spirit practic. Un mediocru harnic, fără vreun talent anume, dar care întotdeauna se descurcă, probabil tocmai pentru că niciodată nu cere prea mult de la viață. Un pic cam singuratic, însă sociabil când situația o impune, înzestrat cu suficientă empatie ca să-şi dea seama dacă vreun semen de-al lui a dat de necaz, dar şi cu suficientă ruşine ca să nu se bage în viețile altora. Aşa cum nici tata nu-i lăsa pe alții să se bage într-a lui. Despre el se spunea că era mândru fără să fie şi arogant, iar respectul pe care îl arăta celorlalți era unul reciproc, cu toate că el nu fusese niciodată purtătorul de falangă al satului. Lăsase această sarcină pe umerii celor mai învățați, mai elocvenți, mai îndrăzneți, mai charismatici şi mai vizionari – ca Aas şi Carl. Pe umerii celor mai puțin ruşinoşi.

Lui îi era ruşine. Iar această calitate sigur am moştenit-o de la el.

Îi era ruşine de ce era şi de ce făcea. Mie îmi era ruşine pentru ce eram şi pentru ce *nu* făceam.

Tată mă simpatiza. Eu îl iubeam. Iar el îl iubea pe Carl.

Ca fiu mai mare, fusesem învățat temeinic cum să administrez o fermă montană cu treizeci de capre. Pe vremea bunicului meu, populația de capre a Norvegiei fusese de cinci ori mai mare, iar în ultimii zece ani numărul crescătorilor de capre scăzuse la jumătate, aşa că tata şi-a dat probabil seama că nu va mai putea supraviețui la Opgard de pe urma unei ferme atât de mici. Dar, aşa cum zicea el, „există posibilitatea ca într-o bună zi lumea să rămână fără curent electric, iar omenirea să se cufunde într-un haos în care fiecare individ să fie pe cont propriu – atunci cei ca mine vor şti să se descurce”.

Cei asemenea lui Carl se vor prăbuşi.

Poate de-asta îl iubea mai mult pe Carl.

Sau poate pentru că fratele meu nu îl adula pe tata aşa cum o făceam eu.

Habar n-am dacă despre asta era vorba – despre instinctele protectoare ale tatei combinate cu nevoia lui de a se simți iubit de propriul fiu. Sau poate că fratele meu semăna cu mama, cea din vremea în care se cunoscuseră. Semănau la vorbă, în cum râdeau, gândeau şi se mişcau. Se vede chiar şi-n fotografiile mamei din tinerețe. „Carl e la fel de chipeş ca Elvis”, obişnuia să spună tata. Poate că asta iubise la mama: că semăna cu

Elvis. Un Elvis blond, însă având aceleaşi trăsături hispanice sau indiene: ochi migdalați, piele netedă, lucioasă, sprâncene proeminente. Zâmbetul şi râsul care părea mereu să aştepte sub suprafața lucrurilor. Poate că tata s-a reîndrăgostit de mama. Apoi de Carl.

Habar n-am.

Tot ce ştiu este că la un moment dat tata a preluat sarcina lecturii înainte de culcare, rămânând în odaia băieților tot mai mult. Continua să citească multă vreme după ce adormeam eu în patul de sus. N-am ştiut ce se petrece până într-o noapte în care m-au trezit scâncetele lui Carl şi încercările tatei de a-l face să se potolească. Am aruncat o privire peste marginea patului şi am observat că scaunul tatei era gol, că trebuia să se fi strecurat în pat, lângă Carl.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Carl a avut un coşmar, a răspuns tata. Culcă-te la loc, Roy.

Iar eu m-am culcat la loc. Am dormit somnul vinovat al celor fără de vină. Şi am continuat s-o fac până într-o noapte în care l-am auzit din nou pe Carl cum plânge. Tata părăsise dormitorul, aşa că frățiorul meu rămăsese singur, neavând pe nimeni care să-l consoleze. Aşa că am coborât în patul lui, l-am luat în brațe şi l-am rugat să-mi povestească ce visase; i-am spus că toți monştrii aveau să dispară ca prin farmec.

La care Carl a pufnit şi a spus că monştrii îi spuseseră să nu povestească nimic nimănui, pentru că altfel vor veni şi o vor lua şi pe mama, şi pe noi – şi ne vor duce în Huken să ne mănânce.

— Nu şi pe tata? l-am întrebat eu.

Carl n-a răspuns, iar eu nu mai ştiu dacă înțelesesem despre ce era vorba şi-mi reprimasem gândul sau dacă am înțeles abia mai târziu, dacă *am vrut* să înțeleg că monstrul era tatăl nostru. Tata. Nu ştiu nici dacă mama voia să înțeleagă, dar în cazul ei lipsea voința; pentru că totul se petrecea pe față. Ceea ce o făcea la fel de vinovată ca mine, pentru că amândoi ne făceam că nu vedem şi nu încercam să oprim ce se întâmplă.

Când în sfârşit am făcut ceva, împlinisem şaptesprezece ani. Eu şi tata eram singuri în hambar. Eu țineam scara în vreme ce el schimba nişte becuri sub creasta acoperişului. Hambarele fermelor montane nu sunt foarte înalte, însă mie tot mi se părea că eram o amenințare pentru el, care era la câțiva metri deasupra holului.

— De acum înainte n-o să mai faci ce-i faci lui Carl.

— Cum spui tu, a zis tata cu glas scăzut, terminând de înlocuit becurile.

Apoi a coborât de pe scară, în vreme ce eu i-o ţineam cât mai nemişcată. Înainte să se năpustească asupra mea, a pus becurile vechi jos. Nu m-a lovit peste faţă, doar în corp, mai precis în toate părţile moi, acolo unde durerea e mai cumplită. În vreme ce zăceam în fân, neputând să mai respir, s-a aplecat deasupra mea şi mi-a spus cu o voce groasă, răguşită:

— Nu-l acuza niciodată pe tatăl tău de aşa ceva sau te ucid cu mâna mea, Roy. Există o singură şansă să opreşti un tată, şi anume ţinându-ţi gura închisă, aşteptând momentul potrivit şi ucigându-l. Ai înţeles?

Fireşte că înţelesesem. Asta ar fi trebuit să facă şi Scufiţa Roşie. Doar că în clipa aceea eu nu puteam vorbi, nu eram în stare nici măcar să dau din cap. Am putut să-mi ridic uşor privirea, suficient să observ că ochii tatei erau plini de lacrimi.

Tata m-a ajutat să mă ridic în picioare, apoi am luat cina – iar în noaptea aia s-a strecurat din nou în patul lui Carl.

A doua zi m-a luat cu el în hambar, unde atârnase un sac de box mare pe care îl adusese din Minnesota. O vreme îşi dorise ca eu şi Carl să facem box, însă pe noi nu ne interesase, nici măcar când ne-a povestit despre celebrii fraţi pugilişti din Minnesota, Mike şi Tommy Gibbons. Cel din urmă era favoritul tatei – ne arătase fotografii cu el, ne spusese că şi Carl semăna cu Tommy cel înalt şi blond, de categorie grea. Eu semănăm mai degrabă cu Mike, fratele mai mare, care de fapt era mai mic de înălţime şi a cărui carieră nu fusese la fel de strălucită. Oricum, niciunul dintre ei nu ajunsese campion. Tommy ratase titlul în 1923, când rezistase cincisprezece runde în ring, însă pierduse la punctaj în faţa marelui Jack Dempsey. Asta se întâmpla în orăşelul Shelby, un nod al căii ferate Great Northern despre care magnatul care deţinea compania de transport, Peter Shelby – localitatea purta numele lui –, spunea că este „o mocirlă uitată de Dumnezeu". Organizatorii meciului le spuseseră celor de acolo că evenimentul va plasa în sfârşit localitatea pe harta Statelor Unite, aşa că administratorii orăşelului investiseră tot ce aveau şi mai mult. Au construit un stadion încăpător, însă în ziua meciului şi-au făcut apariţia doar şapte mii de spectatori, plus un grup care a intrat fără să plătească, iar oraşul – inclusiv patru bănci locale – a dat faliment. Tommy Gibbons a lăsat în urma lui un oraş în ruină, nu s-a ales cu niciun titlu, sărac lipit, fără nimic în afară de certitudinea că măcar încercase.

— Te mai doare ceva? m-a întrebat tata.

— Nu, am răspuns eu, deşi mă durea peste tot.

Tata mi-a arătat cum să-mi țin picioarele şi care sunt loviturile de bază, după care mi-a pus mănuşile lui vechi şi roase.

— Cum rămâne cu *garda?* l-am întrebat eu, amintindu-mi de un jurnal de ştiri în care văzusem fragmente din meciul Dempsey versus Gibbons.

— Dacă loveşti cu putere şi loveşti primul, n-ai nevoie de nicio gardă, mi-a răspuns el, aşezându-se în spatele sacului. Ăsta e inamicul. Spune-ți că trebuie să-l ucizi înainte să te ucidă el pe tine.

Aşa că am ucis. El ținea bine de sac, ca să nu se balanseze prea mult, însă din când în când se uita pe lângă el ca şi cum ar fi vrut să-mi arate pe cine mă antrenam să ucid.

— Nu e rău, a comentat el în vreme ce eu stăteam aplecat, leoarcă de sudoare, cu palmele pe genunchi. Acum o să-ți bandajăm încheieturile şi o luăm de la capăt, de data asta fără mănuşi.

După trei săptămâni reuşisem să fac găuri în sacul de box, aşa că pânza trebuise să fie cusută cu o sfoară groasă. Îmi însângeram pumnii lovind cusăturile alea, două zile le lăsam să se vindece, după care iar mi-i însângeram. Mă simțeam bine aşa, durerea înăbuşea o altă durere, înăbuşea ruşinea pe care o simțeam stând acolo şi lovind un sac de box, incapabil să fac altceva.

Pentru că tata a continuat s-o facă.

Poate nu la fel de des ca înainte. Nu-mi mai amintesc.

Îmi aduc însă aminte că nu-i mai păsa dacă dormeam sau nu, dacă mama dormea sau nu, tot ce-i păsa era să arate că el era stăpânul în casă şi că stăpânul face tot ce-i pofteşte inima. Mă şi transformase într-un adversar egal din punct de vedere fizic, de parcă ar fi vrut să ne arate că ne controla cu spiritul, nu cu muşchii. Pentru că tot ce e fizic e trecător şi dispare, în vreme ce spiritul este etern.

Mie îmi era ruşine. În vreme ce gândurile mele încercau să se îndepărteze de ceea ce auzeam petrecându-se în patul de jos, de legănarea şi scârțâitul paturilor suprapuse, de casa aceea. Iar după ce tata pleca, coboram în patul lui Carl şi îl țineam îmbrățişat până când înceta să mai plângă, şoptindu-i la ureche că într-o bună zi vom pleca amândoi undeva departe. Aveam să-l opresc. Aveam să opresc imaginea asta a mea în oglindă. Cuvinte goale care mă făceau să mă ruşinez şi mai mult de mine însumi.

Apoi am crescut suficient de mult ca să începem să mergem pe la

petreceri. Carl bea mai mult decât ar fi trebuit şi intra în belele mai des decât ar fi fost normal. Iar eu mă bucuram de toate astea, pentru că-mi dădea ocazia să fac ceea ce nu reuşisem niciodată să fac acasă: să-mi protejez frăţiorul. Era simplu, pentru că nu făceam decât ce mă învăţase tata: loveam primul şi cu putere. Loveam feţe de parcă ar fi fost saci de box cu faţa tatei pe ei.

Dar trebuia să vină şi ziua aia.

Şi a venit.

Carl m-a căutat să-mi spună că fusese la doctor, că fusese examinat şi că i se puseseră o mulţime de întrebări. Că cei de acolo suspectau ceva. Eu l-am întrebat ce problemă avea, iar el şi-a dat pantalonii jos şi mi-a arătat. Am fost atât de supărat că am început să plâng.

În seara aia, înainte să mă duc la culcare, m-am dus pe verandă şi am luat de pe perete cuţitul de vânătoare. L-am pus sub pernă şi am aşteptat.

Şi-a făcut apariţia abia în cea de-a patra noapte. Ca de obicei, m-a trezit scârţâitul discret al uşii. Tata stinsese lumina de pe coridor, aşa că nu i-am zărit decât silueta conturându-se în cadrul uşii. Mi-am strecurat mâna sub pernă şi am apucat mânerul cuţitului. Îl întrebasem pe unchiul Bernard, care citise totul despre sabotorii care activaseră în Os în timpul războiului, iar el îmi spusese că, dacă vrei să ucizi pe cineva fără să faci zgomot, trebuie să-i înfigi cuţitul în spate, la nivelul rinichilor. Tot el îmi spusese că tăierea gâtlejului e mult mai dificilă decât pare în filme, că mulţi partizani nu reuşiseră decât să-şi taie policele mâinii cu care ţineau inamicul. Eu nu ştiam exact cât de sus erau rinichii, însă planul meu era să-l înjunghii de multe ori, pentru ca măcar una dintre lovituri să-i nimerească. Dacă n-avea să meargă, urma să-i tai gâtul laolaltă cu propriul meu police – nu-mi păsa.

Silueta din cadrul uşii se clătina uşor, poate tata băuse mai multe beri decât de obicei. Pur şi simplu lâncezea acolo, întrebându-se parcă dacă nu cumva greşise uşa. De fapt o greşise. De ani întregi. Însă aceasta urma să fie ultima dată când ar mai fi făcut-o.

Am auzit un sunet, de parcă tocmai trăsese aer în piept. Sau poate că amuşinase aerul.

Uşa s-a închis, în dormitor s-a făcut beznă, iar eu m-am pregătit. Inima îmi bătea cu atâta putere că simţeam cum se izbeşte de cutia toracică. Apoi i-am auzit paşii pe scară şi mi-am dat seama că se răzgândise.

Peste câteva momente l-am auzit cum deschide uşa din faţă a casei.

Să fi simțit ceva? Am citit undeva că adrenalina are un miros specific pe care creierul nostru – în chip conştient sau inconştient – îl sesizează, alertându-ne. Sau luase o hotărâre în cadrul uşii? Nu numai să nu mai intre peste Carl în noaptea aia, ci niciodată. S-o termine pentru totdeauna.

În vreme ce stăteam acolo, am început să simt cum trupul începe să-mi tremure. Din gâtlej mi-a ieşit un fel de scrâşnet când am tras aer în piept şi mi-am dat seama că îmi ținusem răsuflarea tot timpul.

După o vreme am auzit un plânset înfundat. Mi-am ținut din nou respirația, însă mi-am dat seama că sunetul nu venea dinspre Carl, care respira din nou regulat, ci prin burlanul de fum.

M-am strecurat afară din pat, am aruncat nişte haine pe mine şi am coborât la parter.

Mama stătea în bucătăria cufundată în semiîntuneric, lângă blat. Purta capotul ei roşu care arăta ca o jachetă matlasată şi se uita pe fereastră, la hambarul cu luminile aprinse. În mână ținea un pahar, iar pe masă se afla sticla de burbon care stătuse nedeschisă cu anii, în dulapul din sufragerie.

M-am aşezat pe un alt scaun.

M-am uitat în direcția spre care privea şi ea – la hambar.

Mama a dat restul de băutură peste cap şi şi-a umplut din nou paharul. Era prima dată, după seara aia petrecută la Grand Hotel, în care o vedeam bând fără să fi fost Ajunul Crăciunului.

Când a deschis, în cele din urmă, gura, vocea îi era răguşită şi tremurătoare.

— Ştii, Roy, eu îl iubesc pe tatăl tău atât de mult încât n-aş putea trăi fără el.

Părea concluzia unei conversații lungi, tăcute, pe care o purtase cu ea însăşi.

N-am spus nimic, continuând să mă uit la hambar, aşteptând să aud vreun zgomot venind de-acolo.

— Dar el poate trăi fără mine, a continuat ea. Nu ştiu dacă ți-am mai spus, dar la naşterea lui Carl au fost complicații. Am pierdut mult sânge şi mi-am pierdut cunoştința, iar doctorul a fost nevoit să-l roage pe tatăl tău să ia o decizie. Existau două soluții: una care punea în pericol fătul şi alta riscantă pentru mine. El a ales-o pe cea periculoasă pentru mine, Roy. Bineînțeles că mai târziu a susținut că şi eu aş fi făcut aceeaşi alegere – şi-avea dreptate. Doar că nu *eu* avusesem de ales, ci *el*.

Oare ce zgomot mă aşteptam să aud dinspre hambar? O detunătură de

puşcă. Când coborâsem scările, uşa dinspre verandă rămăsese deschisă şi puşca de vânătoare care stătea agăţată sus, pe perete, dispăruse.

— Dar, dacă ar fi trebuit să aleg între a salva viaţa ta şi a lui Carl, atunci l-aş fi ales pe el. Aşa că acum ştii. Asta-i mama de care ai avut parte, a spus ea, ducându-şi paharul la gură.

N-o mai auzisem niciodată vorbind aşa şi totuşi nu-mi păsa. Nu mă puteam gândi decât la ce s-ar fi putut petrece în hambar.

M-am ridicat în picioare şi am ieşit. Era sfârşit de vară, iar aerul nopţii îmi răcorea obrajii. Nu m-am grăbit. Am păşit cu paşi măsuraţi, aproape ca un bărbat matur. Apoi, în lumina uşii deschise a hambarului, am zărit puşca de vânătoare sprijinită de uşor. Când m-am apropiat, am observat scara care stătea sprijinită de una dintre grinzile acoperişului, peste care aruncase o funie.

Am auzit zgomotul înfundat al pumnilor izbind husa de plastic a sacului de box.

M-am oprit înainte să ajung în dreptul uşii, dar suficient de aproape ca să-l pot vedea. Continua să lovească sacul. Oare ştia că faţa pe care o desenasem pe el era a lui? Probabil că da.

Oare puşca aia se afla acolo pentru că nu reuşise să termine ce începuse? Sau era o invitaţie pentru mine?

Obrajii nu-mi mai dogoreau. Brusc şi în acelaşi timp cu restul corpului, deveniseră reci ca gheaţa, iar acum vântul domol bătea prin mine de parcă aş fi fost o fantomă.

Am stat acolo privindu-l pe tata. Ştiam, desigur, că-şi dorea să-l opresc, să-l forţez să n-o mai facă, să-i fac inima să nu-i mai bată. Totul fusese aranjat. Organizase totul în aşa fel încât a doua zi să pară că el însuşi o făcuse – până şi funia aia era un mesaj cât se poate de străveziu. Aşa că tot ce-ar fi trebuit să fac ar fi fost să-l împuşc de la mică distanţă şi să aşez puşca lângă cadavru. M-am cutremurat. Nu-mi mai puteam controla corpul, muşchii nu mă mai ascultau şi tremuram din toate mădularele. Nu mai simţeam nici furie, nici teamă – doar impotenţă şi ruşine. Pentru că nu eram în stare s-o fac. *El* voia să moară, *eu* voiam ca el să moară – şi cu toate astea n-o puteam face. Pentru că el eram eu. Pentru că îl uram şi aveam nevoie de el, aşa cum uram şi aveam nevoie de propria persoană. În vreme ce mă îndreptam spre casă, îl auzeam cum geme şi loveşte, cum înjură şi loveşte, cum suspină şi loveşte.

A doua zi, la micul dejun, părea că în noaptea precedentă nu s-ar fi

întâmplat absolut nimic. De parcă totul nu fusese decât un vis. Tata a aruncat o privire pe geamul de la bucătărie şi a comentat ceva despre vreme, iar mama îl zorea pe Carl să nu întârzie la şcoală.

28

La câteva luni după ce îmi lăsasem tatăl în hambar, doamna Willumsen a parcat în fața atelierului ca să-şi bage în service maşina ei Saab Sonett ’58, o maşină cu două locuri şi singura decapotabilă din sat.

Localnicii spuneau că soția lui Willumsen era obsedată de o divă pop norvegiană, în vogă prin anii 1970, pe care încerca s-o imite în toate cele: maşina, hainele, machiajul, până şi mersul. Ba chiar încercase să imite şi celebra voce gravă a divei. Eu eram prea tânăr ca să mi-o amintesc pe vedeta asta, însă doamna Willumsen era, fără îndoială, o divă din cap până-n picioare.

Unchiul Bernard avea programare la doctor, aşa că a trebuit să verific eu însumi maşina, ca să văd dacă avea vreo problemă serioasă.

— Frumoase curbe, am comentat eu, plimbându-mi o palmă peste una dintre aripile din față.

Plastic ranforsat cu fibră de sticlă. Unchiul Bernard îmi spusese că cei de la Saab produseseră mai puțin de zece exemplare şi că domnul Willumsen probabil scosese din buzunar mai mulți bani decât i-ar fi plăcut pentru asta.

— Mulțumesc, mi-a răspuns ea.

Am deschis capota şi m-am uitat la motor. Am verificat bobinele de aprindere şi firele bujiilor, imitând şi eu ce văzusem că făcea altcineva, şi anume unchiul Bernard.

— Am impresia că te pricepi să lucrezi şi înăuntrul maşinii, a spus ea. Chiar dacă pari atât de tânăr.

A fost rândul meu să-i mulțumesc.

Era o zi caniculară. Lucrasem la o camionetă şi îmi dădusem jos partea de sus a salopetei, aşa că m-a găsit cu bustul gol când a venit. Pe vremea aia boxam din greu în hambar, iar în locurile în care cândva eram doar piele şi os acum crescuseră muşchi. Doamna Willumsen mă măsura cu privirea în timp ce-mi spunea ce vrea. Când am tras pe mine un tricou, înainte de a începe să-i verific maşina, a părut aproape dezamăgită.

Am închis capota şi m-am întors cu fața spre ea. Pantofii cu toc o făceau nu doar mai înaltă decât mine – o făceau să mă domine.

— Ei? a întrebat ea, făcând apoi o pauză mult prea lungă. Îți place ce vezi?

— Pare în regulă, însă ar trebui să mă uit mai bine, am spus eu cu o falsă

încredere de sine, de parcă nu unchiul Bernard, ci eu aş fi fost cel care urma să inspecteze maşina.

Mi-am dat seama că era mai bătrână decât părea. Sprâncenele îi arătau ca şi cum şi le-ar fi ras de tot ca să şi le poată desena la loc. Avea câteva cute pe buza de sus, însă rămânea ceea ce unchiul Bernard numea „o femeie cu toate pânzele-n vânt”.

— Şi după ce te…

Aici doamna Willumsen şi-a înclinat capul într-o parte, cântărindu-mă din ochi, de parcă s-ar fi aflat într-o măcelărie, iar eu aş fi fost o bucată de carne aşezată în galantar.

— …uiţi?

— După aia o să schimb toate piesele care trebuie schimbate, am răspuns eu. Cu nişte limite… rezonabile şi acceptabile, desigur.

O altă propoziţie furată de la unchiul Bernard. Mai puţin pauza de la mijloc, unde simţisem nevoia să înghit în sec.

— „Rezonabile şi acceptabile”, a zâmbit ea, de parcă tocmai spusesem vreo vorbă de duh demnă de Oscar Wilde.

Doar că pe vremea aceea nici măcar nu auzisem de Oscar Wilde. Şi chiar atunci mi-am dat seama că nu eram singura persoană de-acolo care întrezărea tot felul de fantezii sexuale ascunse în conversaţie. Nu mai încăpea niciun dubiu: doamna Willumsen flirta cu mine. Nu că m-aş fi iluzionat că ar fi vrut să mergem mai departe de-atât, însă era limpede că-şi îngăduia să se joace puţin cu un băiat de şaptesprezece ani, aşa cum o pisică se joacă cu ghemurile tale de lână înainte să plece să-şi vadă de treburile ei. Era însă suficient ca să mă facă să mă simt mândru, ba chiar puţin arogant.

— Vă pot spune de pe-acum că nu sunt prea multe lucruri de reparat, am zis eu, scoţându-mi din buzunarul salopetei cutiuţa argintie cu tutun de prizat şi sprijinindu-mă de capota maşinii.

— Maşina e într-o condiţie excelentă. Pentru vârsta ei.

Doamna Willumsen a izbucnit în râs.

— Rita, s-a prezentat ea, întinzându-mi o mână neobişnuit de albă, cu nişte unghii date cu ojă sângerie.

Dacă aş fi avut mai multă prezenţă de spirit, probabil că i-aş fi sărutat-o. Am pus cutiuţa la loc, mi-am şters mâinile cu cârpa care îmi atârna din buzunarul de la spate şi i-am strâns energic mâna:

— Roy.

Doamna Willumsen mi-a adresat o privire îngândurată.

— OK, Roy, dar să ştii că nu e nevoie să strângi atât de tare.

— A?

— Nu spune „a" – spune „ce" sau „pardon". Mai încearcă, a spus ea, întinzându-mi încă o dată mâna.

I-am apucat-o din nou, de data asta cu grijă, iar ea şi-a tras-o către sine.

— Nu ți-am spus să te porți cu ea de parcă ar fi vorba de un bun furat, Roy. Eu îți ofer mâna mea, iar în cele câteva clipe în care mi-o iei, ea devine a ta. Aşa că foloseşte-o, fii bun cu ea, comportă-te cu ea în aşa fel încât să te asiguri că o vei mai primi şi altă dată.

Apoi mi-a întins mâna a treia oară.

Iar eu i-am apucat-o cu ambele palme.

Am mângâiat-o. Mi-am lipit-o de obraz. Habar n-aveam de unde căpătasem curajul s-o fac. Tot ce ştiam era că acum chiar îl căpătasem – tot curajul care îmi lipsise când stătusem în fața hambarului, privind puşca de vânătoare sprijinită de uşorul uşii.

Rita Willumsen a început să râdă, a aruncat apoi o scurtă privire în jur, ca să se asigure că nu ne vede nimeni, apoi m-a lăsat să-i mai țin puțin mâna, înainte să şi-o retragă încetişor.

— Înveți repede, a spus ea. Repede. Şi în curând vei fi un bărbat în toată firea. Cred că vei face pe cineva foarte fericită, Roy.

În clipa următoare în fața noastră a oprit un Mercedes. Domnul Willumsen a sărit afară şi abia dacă a avut timp să mă salute, atât de ocupat era să deschidă portiera pentru doamna Willumsen. Care acum era *Rita* Willumsen. Soțul ei a ținut-o de mână în vreme ce ea urca în maşină – tocuri înalte, păr tapat, fustă strâmtă. Şi când s-au îndepărtat am trăit o combinație de excitare şi năuceală gândindu-mă la drumul care mi se aşternuse în față. Agitația venea de la faptul că ținusem mâna doamnei Willumsen într-a mea, cu unghiile lungi zgâriindu-mi uşor palma. Apoi mai era faptul că ea era soția, evident adorată, a lui Willumsen, tipul care îl fraierise pe tata când îi vânduse Cadillacul şi care se şi lăudase cu asta. Năuceala venea de la compartimentul motorului, în care totul părea pus de-a-ndoaselea. Adică cutia de viteze se afla *în fața* motorului. Unchiul Bernard avea să-mi explice mai târziu că aşa era distribuită greutatea într-o maşină Sonett, că proiectanții întorseseră până şi arborele cotit pentru ca maşina să nu semene cu toate celelalte. Saab Sonett. Ce mai maşină. Ce frumusețe demodată, minunată şi inutilă.

Am meşterit la Saab până târziu în noapte, verificând, strângând,

schimbând. Simțeam că posed o energie nouă, furioasă şi nu prea ştiam de unde vine. De fapt, ştiam: de la Rita Willumsen. Mă atinsese. Eu o atinsesem. Văzuse în mine un bărbat. Sau cel puțin bărbatul care *aş fi putut* deveni. Iar asta mă umpluse de energie. La un moment dat, cum stăteam acolo în groapa auto, petrecându-mi degetele peste şasiul maşinii, am simțit cum mi se scoală. Am închis ochii şi am început să-mi imaginez. *Am încercat* să-mi imaginez. O Rită Willumsen pe jumătate dezbrăcată, aşezată pe capota Saabului şi făcându-mi semn cu degetul. Oja aia roşie. Iisuse!

Am tras cu urechea ca să mă asigur că eram singur în atelier înainte să trag în jos fermoarul salopetei.

— Roy? a şoptit Carl în întuneric în clipa în care mă pregăteam să mă urc în patul de sus.

Voiam să-i spun că fusesem nevoit să lucrez peste program la atelier şi că trebuie să se culce la loc, însă ceva din vocea lui m-a oprit. Am aprins lampa de deasupra patului. Avea ochii roşii de la plâns, iar unul dintre obraji îi era umflat. Am simțit cum mi se chirceşte stomacul. După noaptea din hambar, cu puşca, tata se ținuse la distanță.

— Iar a trecut pe-aici? am întrebat eu în şoaptă.

Carl a încuviințat.

— Te-a… te-a şi lovit?

— Da. Și am crezut că o să mă sugrume. Era supărat. M-a întrebat unde erai.

— Rahat, am zis.

— Trebuie să fii aici, a spus Carl. Dacă eşti tu aici, el nu vine.

— Nu pot să stau tot timpul aici, Carl.

— Atunci va trebui să plec. Nu mai suport… Nu mai vreau să trăiesc cu cineva care…

L-am cuprins pe Carl cu o mână, punându-mi cealaltă palmă pe ceafa lui, apoi i-am tras capul la piept, ca să poată suspina fără să-i trezească pe mama şi pe tata.

— O s-o rezolv, Carl, am şoptit eu în părul lui bond. Îți jur. Nu va trebui să fugi de el. O s-o rezolv, mă auzi?

Cu prima lumină a dimineții, planul meu era pus la punct.

Faptul că îl gândisem nu mă obliga la nimic, însă ştiam că de data asta eram pregătit. Mă gândeam la cuvintele pe care mi le spusese Rita

Willumsen – că în curând voi fi un bărbat în toată firea. Acum era acel „curând”. De data asta nu mai băteam în retragere. Nu mă mai îndepărtam de puşcă.

29

Cât timp am lucrat la Saab Sonett, am aflat câteva lucruri. Nu numai că motorul era pus invers, ci şi că sistemul de frânare era mai simplu. Maşinile moderne dispun de un sistem de frânare dublă, pentru că, atunci când unul dintre furtunuri se taie, frânele să poată funcționa în continuare, cel puțin pe două din cele patru roți. La un Sonett însă ajungea să tai un furtun şi – zbang! – aveai un vagon de cale ferată lăsat să alunece în pantă pe şinele triajului. Mi-am dat seama că aşa funcționau cele mai multe dintre maşinile vechi – inclusiv Cadillacul DeVille din 1979 al tatei, cu toate că acela avea de fapt două furtunuri de frână.

Când oamenii acestei țări nu cad răpuşi de vreo boală obişnuită, ei mor pe drum, într-o maşină, într-un hambar, atârnând la capătul unui ştreang sau ucişi de focul unei puşti de vânătoare. Ratasem ocazia atunci când tata îmi oferise şansa să folosesc puşca şi poate că înțelesesem şi că n-avea de gând să-mi mai ofere una. Că acum trebuia să-mi folosesc propria minte. Şi după ce m-am gândit mai bine, am ştiut că găsisem soluția potrivită. Nu era vorba despre vreun căpitan de vas care trebuie să se ducă la fund împreună cu vaporul sau ceva de genul – era ceva cât se poate de practic. Un accident de maşină n-ar fi avut parte de o investigație atât de amplă ca atunci când găseşti victima cu creierii împrăştiați – sau cel puțin asta ajunsesem să cred. În plus, habar n-aveam cum aş fi reuşit să-l surprind pe tata în hambar, ca să-l pot împuşca, fără ca mama să-şi dea seama ce s-a petrecut. Şi numai Dumnezeu ştie dacă i-ar fi mințit pe polițişti după ce bărbatul fără de care nu putea trăi ar fi fost ucis. „Asta-i mama de care ai avut parte.” Dar sabotarea frânelor unui Cadillac era un lucru simplu. Iar consecințele – uşor de prevăzut. În fiecare dimineață tata se scula, se îngrijea de capre, îşi făcea cafeaua şi ne urmărea în tăcere pe mine şi pe Carl la micul dejun. După ce noi doi plecam cu bicicletele – el la şcoală, eu la atelier –, tata se urca în Cadillac şi se ducea în sat ca să aducă corespondența şi să cumpere ziarul.

Cum era parcat sub acoperişul hambarului şi îl urmărisem pe tata de nenumărate ori cum pornea motorul, cum demara, ştiam că – în afara zilelor în care drumul era acoperit cu zăpadă sau gheață – nu atingea frânele şi nu trăgea de volan decât când maşina ajungea la Geitesvingen.

În seara aia am cinat în sufragerie, după care am zis că mă duc în hambar să mă antrenez cu sacul de box.

Nimeni n-a spus nimic. Mama şi Carl îşi ştergeau farfuriile cu câte o bucăţică de pâine. Tata s-a mulţumit să-mi arunce o privire interogativă. Poate pentru că nici eu, nici el, nu obişnuiam să-i anunţăm pe ceilalţi ce aveam de gând să facem – pur şi simplu ne ridicam de la masă şi ne vedeam de treabă.

Mi-am luat geanta de antrenament în care strecurasem unealta adusă de la atelier. Treaba s-a dovedit a fi puţin mai complicată decât mă aşteptasem, însă după o jumătate de oră reuşisem să slăbesc şuruburile şi să scot bolţul care ţinea coloana de direcţie, după care am perforat ambele furtunuri de frână şi am scurs lichidul într-o găleată. M-am schimbat în echipamentul de sport şi mi-am petrecut următoarele treizeci de minute lovind sacul de box, aşa că, atunci când am intrat în camera de zi, în care mama şi tata stăteau aşezaţi ca un cuplu dintr-o reclamă din anii 1960, el citind ziarul, ea tricotând, eram lac de transpiraţie.

— Noaptea trecută ai ajuns târziu acasă, mi-a spus tata, fără să-şi ridice ochii din ziar.

— Am lucrat peste program, i-am răspuns.

— Ai voie să ne spui dacă te-ai întâlnit cu o fată, a intervenit mama zâmbind, de parcă chiar asta eram: o familie obişnuită dintr-o reclamă de căcat.

— Doar am lucrat peste program, am repetat eu.

— Ei bine, a spus tata împăturindu-şi ziarul, s-ar putea să lucrezi mai des peste program de-acum. Tocmai au sunat de la spitalul din Notodden. L-au internat pe Bernard. Se pare că i-au găsit ceva suspect ieri, când a fost la medic. S-ar putea să fie operat.

— Da? am spus eu simţind mă trec fiorii.

— Da, iar fiica lui e în Mallorca cu familia şi nu-şi poate întrerupe vacanţa. Aşa că cei de la spital vor să ne ducem noi.

Atunci a intrat Carl.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Vocea lui suna de parcă ar fi fost anesteziat, iar pe obraz avea o vânătaie urâtă, chiar dacă între timp umflătura trecuse.

— Mergem la Notodden, i-a răspuns tata ridicându-se de pe scaun. Îmbrăcaţi-vă.

Am simţit cum mă cuprinde panica, cum se întâmplă în dimineţile când deschizi uşa de la intrare şi nu te aştepţi ca afară să fie minus treizeci de grade: vântul bate uşor şi nu ţi-e frig, tot ce simţi este că brusc şi

inexplicabil ai paralizat. Am deschis gura numai ca s-o închid la loc – pentru că paralizia îți afectează şi creierul.

— Mâine am de dat un examen important, s-a scuzat Carl, privindu-mă. Iar Roy mi-a promis că o să mă asculte.

Eu nu ştiam nimic despre niciun examen. Habar n-aveam ce înțelesese Carl, însă cumva îşi dăduse seama că încercam cu disperare să nu mergem cu ei la Nottoden.

— Atunci, a intervenit mama, uitându-se la tata, ar putea să…

— Nici vorbă, i-a retezat tata vorba. Familia e întotdeauna pe primul loc.

— Eu şi Carl o să luăm autobuzul de Notodden mâine, după şcoală, am propus eu.

Cu toții s-au uitat la mine surprinşi. Cu toții o auzisem. Deodată vorbisem ca el – ca tata când lua o hotărâre şi nu mai rămânea nimic de discutat, pentru că aşa trebuiau făcute lucrurile.

— Bine, a spus mama uşurată.

Tata n-a mai spus nimic, însă m-a fixat în continuare cu privirea.

Înainte de plecare, eu şi Carl i-am condus pe tata şi pe mama până în curte.

Iată-ne pe toți patru stând în fața maşinii, pe înserat, o familie despărțindu-se după cină.

— Conduceți cu grijă, le-am spus eu.

Tata a dat din cap. Agale. E posibil ca şi eu, asemenea altor oameni, să fac prea mult caz de ultimele cuvinte rostite. Sau, ca în cazul tatei, de ultimul dat tăcut din cap. Dar cu siguranță a existat ceva acolo care semăna cu un fel de recunoaştere. Sau cu o confirmare? Confirmarea faptului că fiul lui se transformă într-un adult.

Tata şi mama au urcat în Cadillac şi imediat am auzit motorul pornind cu un mormăit. Mormăitul s-a preschimbat apoi într-un tors domol, ca de motan. Apoi i-am văzut cum se îndreaptă încet către Geitesvingen.

Şi eu, şi fratele meu am văzut becurile de frână aprinzându-se. Sunt conectate la pedală, aşa că, şi când sistemul nu funcționează, becurile tot luminează. Apoi maşina a prins viteză. Carl a gemut. Mi-l imaginam cu ochii minții pe tata cum trage de volan, cum aude un hârşâit dinspre coloana de direcție, simțind cum volanul se mişcă fără să întâmpine nicio rezistență şi fără să aibă vreun efect asupra roților. Sunt destul de convins că în clipa aia a înțeles. Aşa sper. Că a înțeles şi a acceptat. Că a acceptat că în povestea aia era inclusă şi mama – şi că totul avea sens. Ea putea să trăiască

cu ce făcea el, dar nu şi în absența lui.

Totul s-a petrecut în linişte şi cu o stranie lipsă de dramatism. Nu s-a auzit niciun claxon frenetic, nu s-au auzit țipete, nu s-a simțit miros de cauciuc încins. Tot ce-am putut auzi a fost zgomotul roților rulând pe pietriş, apoi maşina a dispărut, iar fluierarul-auriu şi-a cântat singurătatea.

Izbitura din Huken a sunat ca bubuitura îndepărtată a unui tunet întârziat. N-am auzit ce-a spus sau ce-a strigat Carl, nu mă puteam gândi decât că eu şi Carl rămăseserăm singuri pe lume acolo sus. Că drumul din fața noastră era liber şi că tot ceea ce puteam zări în semiîntunericul acela era silueta muntelui profilându-se peste cerul oranj spre apus şi roz către nord şi sud. Iar mie mi se părea că era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată, ca şi cum răsăritul şi asfințitul s-ar fi petrecut în acelaşi timp.

30

Din ziua înmormântării nu-mi amintesc decât mici fragmente.

Unchiul Bernard reuşise să se pună pe picioare, iar doctorii se hotărâseră să nu-l opereze. El şi Carl au fost singurele persoane pe care le-am văzut plângând. Biserica era plină de oameni care – din câte ştiam – n-aveau nicio legătură cu mama şi cu tata, în afara celor absolut inevitabile într-un sat ca Os. Bernard a rostit câteva cuvinte şi a citit ce scria pe panglicile coroanelor de flori. Cea mai mare fusese depusă din partea Companiei de maşini uzate şi de casări auto Willum Willumsen, care probabil că putea să-şi deducă nişte taxe în felul ăsta. Nici eu, nici Carl, nu ne-am exprimat dorința de a spune ceva, iar preotul n-a insistat s-o facem. Cred că a apreciat că l-am lăsat să se desfăşoare în fața unei congregații atât de numeroase. Doar că nu-mi amintesc deloc ce-a spus, cred că nici măcar nu i-am ascultat discursul. Apoi au urmat condoleanțele: un lung şir de fețe palide, îndurerate. Parcă aş fi stat la o barieră de cale ferată şi aş fi privit din maşină cum trece trenul: fețe holbându-se parcă la tine, însă aflându-se de fapt în drum spre alte locuri.

Mulți mi-au spus că le părea rău pentru mine. Desigur, eu nu le puteam răspunde că se întristaseră degeaba.

Îmi mai amintesc de ziua în care eu şi Carl stăteam în sufragerie, chiar înainte să ne mutăm la unchiul Bernard. Nu ştiam că peste doar câteva zile aveam să ne mutăm din nou la Opgard. Era atâta linişte acolo.

— Acum toate astea sunt ale noastre, a spus Carl.

— Mda, am zis eu. Dar îți doreşti ceva de aici?

— Aia, a răspuns Carl, arătând spre dulapul în care tata îşi ținea lăzile cu sticle de Budweiser şi de burbon.

Eu am luat cutiuțele cu tutun Berry’s şi aşa m-am apucat de prizat. N-o făceam prea des, pentru că tutunul american era greu de obținut şi nu voiai să-l înlocuieşti cu rahatul ăla suedez – nu dacă dăduseşi de gustul tutunului fermentat cum se cuvine.

Fuseserăm interogați de şeful de post şi înainte de înmormântare, deşi el pretinsese că voia doar „să stea puțin de vorbă” cu noi. Sigmund Olsen se întreba de ce nu existau urme de frânare la Geitesvingen şi s-a interesat dacă tata suferea de depresie. Doar că eu şi Carl nu ne-am abătut de la povestea noastră, cum că totul părea să fie un accident. Poate că tata

condusese un pic prea repede şi fusese neatent preț de o clipă, pentru că se uitase în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă nu ne luaserăm după ei. Ceva de genul. În cele din urmă şeful de post a părut mulțumit. Mi-am dat însă seama cât de norocoşi eram că nu avea decât aceste două teorii: accidentul şi sinuciderea. Ştiam că nişte furtunuri de frână găurite şi extragerea unei cantități suficiente de lichid ca să slăbeşti frânele n-ar fi fost indicii suficiente pentru a trezi bănuieli în caz că erau descoperite. La maşinile vechi e ceva obişnuit să te trezeşti cu bule de aer în sistemul de frânare. Mai rău ar fi fost dacă s-ar fi descoperit că sistemul de prindere al coloanei de direcție fusese slăbit, ca să nu mai meargă volanul. Maşina aterizase cu roțile în sus şi nu se făcuse zob, aşa cum mă aşteptasem. Dacă ar fi coborât acolo şi ar fi verificat maşina, ar fi ajuns la concluzia că tot ce e strâns se poate şi desface, până şi sistemul de prindere al coloanei de direcție. Dar nişte şuruburi slăbite *plus* două furtunuri de frână perforate? Şi de ce nu se descoperise vreo urmă de lichid de frână pe pământ, pe unde trecuse maşina? Cum am zis, am fost norocoşi. Sau mai precis, *eu* fusesem norocos. Nu mă îndoiam că, într-un fel sau altul, fratele meu ştia că eu mă aflasem în spatele accidentului. Ştiuse instinctiv că în seara aceea trebuia să evităm cu orice preț să ne urcăm în Cadillac. Şi mai era promisiunea pe care i-o făcusem: că aveam să rezolv lucrurile. Doar că nu m-a întrebat niciodată cum le rezolvasem. Probabil îşi dăduse seama că fuseseră frânele, pentru că văzuse luminile roşii aprinzându-se, fără ca maşina să încetinească. Şi dacă tot nu m-a întrebat niciodată nimic, la ce bun să-i fi spus eu? Nu poți fi pedepsit pentru ceva ce nu ştii, iar dacă aş fi fost acuzat de uciderea părinților, aş fi putut să-mi asum toată vina, nu trebuia să-l târăsc şi pe Carl după mine, aşa cum o târâse tata pe mama. Spre deosebire de ei, Carl putea să trăiască bine-mersi şi fără mine. Sau cel puțin aşa credeam eu.

31

Carl se născuse într-un început de toamnă, eu, în timpul vacanței de vară. Asta însemna că de ziua lui el primea cadouri de la colegii de clasă şi i se dădea şi-o mică petrecere, în vreme ce ziua mea trecea nesărbătorită. Nu că m-aş fi plâns vreodată. Ăsta a fost motivul pentru care mi-a luat vreo două secunde să-mi dau seama că mie îmi era adresat cântecul.

— La mulți ani de opşpe ani!

Eram în pauză şi stăteam la soare pe doi paleți suprapuşi, cu ochii închişi şi ascultând Cream în căşti. Mi-am ridicat privirea şi mi-am scos căştile din urechi. A trebuit să-mi duc mâna la ochi. Nu că n-aş fi recunoscut vocea aia. Era Rita Willumsen.

— Mulțumesc, am spus eu, simțind cum încep să-mi dogorească obrajii şi urechile, de parcă aş fi fost surprins făcând ceva nepermis. De la cine ați aflat?

— Ai ajuns la majorat, s-a mulțumit ea să-mi răspundă. Ai dreptul să votezi. Să-ți iei carnet de conducere. Şi poți fi băgat la puşcărie.

Saabul Sonett era în spatele ei, în locul în care îl parcase şi cu câteva luni în urmă. Ceva părea să se fi schimbat însă, de parcă atunci mi-ar fi făcut o promisiune, iar acum se întorsese să şi-o ducă la îndeplinire. Mi-am pus căştile la loc în buzunarul de la spate, simțind cum îmi tremură uşor mâna. Între timp mă sărutasem cu o fată şi chiar îmi strecurasem puțin degetele pe sub sutienul ei, în spatele casei de cultură din Årtun, însă rămăsesem cât se poate virgin.

— Sonettul a început să scoată nişte zgomote ciudate, a spus ea.

— Ce fel de zgomote? am întrebat-o.

— Poate că ar fi mai bine să dăm o tură ca să le auzi şi tu?

— Sigur. Doar o clipă, am spus eu intrând în birou şi anunțându-l pe unchiul Bernard că voi lipsi puțin.

— OK, a răspuns el fără să-şi ridice privirea din „hârțogăria aia nenorocită”, aşa cum îi spunea el – şi care acum, după ce se externase din spital, zăcea de jur-împrejurul lui în vrafuri imense. Când te întorci?

— Nu ştiu.

Şi-a scos ochelarii de citit şi s-a uitat la mine.

— OK? a spus el pe un ton interogativ, de parcă ar fi vrut să mă întrebe dacă mai am ceva să-i zic – şi, chiar dacă nu voiam, era în regulă, pentru că

avea încredere în mine.

Am clătinat din cap şi am păşit în lumina soarelui.

— Într-o zi ca asta ar trebui să tragem capota, a spus Rita Willumsen, intrând cu Sonettul pe şoseaua principală.

N-am întrebat-o de ce n-o făcuserăm.

— Ce fel de sunete auziţi? am întrebat-o eu.

— Oamenii mă întreabă dacă am cumpărat maşina asta pentru că o poţi decapota. Aici, unde vara durează doar o lună şi jumătate, probabil la asta se gândesc. Dar ştii care e de fapt motivul, Roy?

— Culoarea?

— Ce mascul şovin eşti, a râs ea. Motivul a fost numele. Sonett. Ştii ce-i ăla un sonet?

— Un model de Saab.

— E o poezie cu formă fixă. Un fel de poem de dragoste cu două catrene şi două terţine, paisprezece versuri cu totul. Cel mai iscusit sonetist a fost un italian pe nume Francesco Petrarca, un tip îndrăgostit lulea de o femeie pe nume Laura, care era măritată cu un conte. I-a dedicat în total trei sute şaptişpe sonete. O grămadă, nu-i aşa?

— Păcat că era măritată.

— Nici vorbă. Cheia pasiunii este să nu ai niciodată parte complet şi definitiv de persoana iubită. Noi, oamenii, suntem destul de nepricepuţi când e vorba de astfel de chestii.

— A, da?

— Mai ai multe de învăţat, din câte-mi dau seama.

— Tot ce se poate, dar să ştiţi că eu nu aud niciun zgomot ciudat.

Doamna Willumsen s-a uitat în oglinda retrovizoare.

— Îl aud dimineaţa, după ce bag cheia în contact şi dispare de îndată ce motorul se încălzeşte. O să parcăm puţin şi o să lăsăm motorul să se răcească de tot, mi-a spus ea, arătându-mi ceva cu degetul şi virând pe un drum forestier.

Era limpede că se mai plimbase cu maşina pe acolo, pentru că după o vreme a cotit pe un drum şi mai strâmt, frânând sub nişte crengi joase de brad.

Liniştea bruscă din momentul în care a stins motorul m-a luat prin surprindere. Instinctul îmi spunea că trebuie umplută, pentru că era mai tensionată decât orice m-aş fi putut gândi să spun. Eu – care eram deja un ucigaş – nu îndrăzneam nici să mă mişc, nici să mă uit la ea.

— Ia zi-mi, Roy. Te-ai întâlnit cu vreo fată după ce am stat de vorbă în ziua aia?
— Cu câteva, am răspuns eu.
— Şi ți-a plăcut de vreuna în mod special?
Am scuturat din cap, uitându-mă la ea cu coada ochiului. Purta la gât un batic roşu din mătase, deasupra unei bluze largi, însă i se vedeau clar contururile sânilor. Fusta i se ridicase pe pulpe şi-i vedeam genunchii.
— Şi ai… făcut-o cu vreuna dintre ele, Roy?
Am simțit cum mi se strânge stomacul. M-am gândit s-o mint, însă ce-aş fi avut de câştigat făcând-o?
— Nu până la capăt, nu.
— Bun, a spus ea, scoțându-şi cu gesturi încete baticul de mătase.
Ultimii trei nasturi ai bluzei îi stăteau desfăcuți.
Mi se sculase. Simțeam cum mi se umflă în pantaloni, aşa că mi-am pus palmele în poale ca să-mi ascund erecția; hormonii mei o luaseră aşa de razna, că nu puteam fi sigur că interpretasem corect întreaga situație.
— Hai să vedem dacă între timp ai învățat să ții mâna unei femei, a spus ea, punându-şi palma dreaptă peste a mea.
Am simțit cum căldura ei radiază prin mâinile mele, ajungându-mi direct în poală şi apoi la sex. Preț de o clipă m-am temut că o să ejaculez.
Am lăsat-o să-mi ia mâna, să mi-o tragă spre ea, apoi am văzut-o cum îşi mai desface câțiva nasturi şi cum îmi vâră încet degetele peste sutien.
— Ai aşteptat multă vreme momentul ăsta, Roy, a gângurit ea cu un mic hohot de râs. Ține-mă bine, Roy. Poți să-mi strângi puțin sfârcul. Nouă, ăstora care nu mai suntem tinere, ne place puțin mai tare. Uşor, uşor, nu exagera. Aşa. Ştii ceva, Roy? Cred că ai un talent înnăscut.
S-a aplecat spre mine, mi-a apucat bărbia între police şi index şi m-a sărutat. Totul la Rita Willumsen era mare, inclusiv limba care s-a încolăcit, aspră şi puternică, ca un țipar, în jurul limbii mele. Avea un gust mult mai puternic decât limbile fetelor cu care mă sărutasem deja. Nu mai bun, ci mai bogat. Poate puțin prea bogat. Simțurile mele erau electrizate, supraîncărcate. A încetat să mă mai sărute.
— La capitolul ăsta mai trebuie să lucrăm, a zâmbit ea, vârându-şi o mână pe sub tricoul meu şi începând să-mi mângâie pieptul.
Deşi mi se întărise atât de mult încât aş fi putut sparge pietre, am simțit că încep să mă calmez. Pentru că nu mi se cerea să fac prea multe: ea era la volan şi tot ea stabilea viteza şi unde mergeam.

— Hai să facem o plimbare, a spus ea.

Am deschis portiera şi am păşit afară, asurzit de ciripitul păsărilor care străpungea căldura fremătândă a verii. Atunci am observat prima oară adidaşii albaştri cu care era încălţată.

Am urmat o potecuţă care şerpuia la deal. Cum era vacanţa de vară, întâlneai puţini oameni în sat sau pe drumuri, iar şansele să dea cineva peste noi acolo, sus, erau minime. Cu toate astea, m-a rugat să mă ţin la cincizeci de metri în spatele ei, ca să mă pot piti după un copac în cazul în care mi-ar fi făcut semn.

Ajunşi aproape de vârf, s-a oprit şi mi-a făcut semn să mă apropii.

Apoi mi-a arătat în vale o cabană vopsită în roşu:

— Aia e a şefului de post, a spus ea. Iar cea de acolo… a arătat ea către căbănuţa unei mici ferme de vară… e a noastră.

N-am înţeles dacă spunând „a noastră” se referise la noi doi sau la ea şi la soţul ei, însă măcar aflasem încotro mergem.

A descuiat uşa şi am păşit amândoi într-o încăpere încălzită de soare, cu un aer stătut. A închis uşa în urma mea, şi-a scos adidaşii din picioare şi şi-a pus palmele pe umerii mei. Chiar şi desculţă era mai înaltă decât mine. Amândoi respiram sacadat, pentru că străbătuserăm ultima porţiune de drum în pas vioi. Când am început să ne sărutăm, gâfâiam unul în gura celuilalt.

Degetele ei mi-au desfăcut catarama curelei de parcă ar fi făcut-o dintotdeauna, în vreme ce eu mă temeam să-i desfac clema sutienului, imaginându-mi că asta era treaba mea. Până la urmă s-a vădit că nu era, pentru că m-a condus până în încăperea care trebuia să fie dormitorul, o cămăruţă cu perdelele trase, unde m-a împins pe pat şi m-a lăsat s-o privesc cum se dezbracă. Când s-a apropiat de mine, am simţit că pielea ei avea răceala transpiraţiei uscate. M-a sărutat, s-a frecat de corpul meu dezgolit şi imediat am reînceput amândoi să transpirăm, alunecând unul peste celălalt ca două foci ude. Mirosea bine, mirosea puternic şi-mi dădea mâna la o parte când mi-o strecuram în locuri nepermise. Oscilam între a fi prea activ şi nepermis de pasiv, dar în cele din urmă a reuşit să pună stăpânire pe mine şi să mă călăuzească.

— Nu te mişca, a spus ea stând nemişcată deasupra mea. Simte şi-atât.

Aşa că am simţit. Şi m-am gândit că de-acum era oficial: Roy Opgard îşi pierduse virginitatea.

— Eu credeam că e mâine, a spus unchiul Bernard când m-am întors la atelier după-amiaza.

— Ce să fie mâine?

— Ziua în care trebuia să dai testul de conducere.

— Păi, *e* mâine.

— Zău? Dacă m-aş fi luat după rânjetul de pe faţa ta, aş fi zis că l-ai dat deja – şi că l-ai şi luat.

32

Când am împlinit optsprezece ani, unchiul Bernard mi-a dăruit un Volvo 240.

Am rămas fără grai.

— Nu te uita aşa la mine, băiete, a spus el, stânjenit de reacția mea. E la mâna a doua, nu-i mare scofală. Iar tu şi Carl aveți nevoie de o maşină ca să ajungeți sus – nu veți putea folosi bicicletele şi la iarnă.

Minunat la Volvo 240 este că e maşina perfectă pentru cineva căruia îi place să meşterească. Piesele sunt uşor de găsit, chiar dacă producția a fost întreruptă în 1993 şi, dacă îi porți de grijă, te poate ține o viață. Rulmenții şi cuzineții suspensiei din față erau puțin uzați, cum era şi steaua de rotor a arborelui intermediar, în rest totul era în stare bună – nu se zărea nici urmă de rugină.

M-am aşezat la volan, mi-am pus carnetul de conducere recent obținut în torpedou, am pornit motorul şi, în vreme ce pluteam pe drumul principal, trecând pe lângă indicatorul cu numele satului, mi-am dat seama de ceva. Drumul continua. Şi tot continua. O lume întreagă se afla în fața acelei capote roşii.

Aceea a fost o vară lungă şi fierbinte.

În fiecare dimineață, înainte să mă duc la atelier, îl conduceam pe Carl până la supermarket, unde îşi luase o slujbă de vară.

Iar săptămânile şi lunile alea am devenit nu numai un şofer util, ci şi, după spusele Ritei Willumsen, un amant satisfăcător, dacă nu chiar priceput.

De obicei ne întâlneam înainte de prânz. Fiecare venea cu maşina proprie, pe care eu o parcam de fiecare dată lângă drumul care ducea la o altă fermă, pentru ca nimeni să nu poată face vreo legătură între noi.

Rita Willumsen mi-a pus o singură condiție:

— Atâta vreme cât vei fi cu mine, să nu te combini şi cu alte fete.

Mi-a dat trei motive pentru asta.

Primul era că nu voia să se procopsească cu una din bolile venerice despre care, ca angajată a dispensarului, ştia că făceau ravagii prin sat, iar fetele care ieşeau cu băieți ca mine erau mai totdeauna nişte ştoarfe. Nu că s-ar fi temut prea tare de *Chlamydia* sau de nişte lățe, de care un medic din Notodden ar fi scăpat-o cu uşurință, ci pentru că domnul Willumsen încă îşi

cerea drepturile conjugale.

Al doilea motiv era că până şi ştoarfele se pot îndrăgosti, după care încep să analizeze fiecare cuvânt pe care îl rosteşte băiatul, să-i observe fiecare ezitare, să-i pună întrebări despre cine ştie ce plimbări prin pădure – până ajung să afle lucruri pe care n-ar trebui să le afle, iar tu te trezeşti în mijlocul unui scandal-monstru.

Al treilea motiv era că voia să rămână cu mine cât mai multă vreme. Nu pentru că ar fi fost cine ştie ce de capul meu, ci pentru că rişti prea mult dacă îți schimbi partenerii prea des într-un sat mic ca Os.

Mai simplu spus, condiția principală era ca Willumsen să nu afle. Iar motivul era acela că soțul Ritei – ca un afacerist iscusit – insistase ca ea să semneze un contract prenupțial, astfel că doamna Willumsen nu deținea nimic în afara calităților ei fizice, cum s-ar zice. Dacă voia să-şi păstreze stilul de viață cu care se obişnuise, trebuia să depindă în continuare de soț. Mie îmi convenea, pentru că mă pomenisem brusc că am o viață care merita trăită.

Ceea ce doamna Willumsen avea însă era cultură, după cum se exprima ea însăşi. Provenea dintr-o familie bună din estul țării, însă, după ce tatăl risipise averea familiei, ea preferase o viață lipsită de griji, aşa că se măritase cu acest samsar de maşini la mâna a doua, lipsit de şarm, dar chivernisit şi muncitor, după care, vreme de douăzeci de ani, îl făcuse să creadă că ea nu foloseşte contraceptive şi că, prin urmare, trebuia să fie ceva în neregulă cu sămânța lui. Şi toate cuvintele frumoase, inutila cultură plastică şi la fel de inutilele cunoştințe literare, au ajuns să se reverse asupra mea. Rita mi-a arătat tablourile lui Cezanne şi Van Gogh. Mi-a citit cu glas tare din *Hamlet* şi din *Brand.* Apoi din *Lupul de stepă* şi din *Porțile percepției,* cuvinte despre care până atunci crezusem că sunt nume de trupe, nu titluri de cărți. Cel mai mult însă îi plăcea să-mi citească sonetele lui Francesco Petrarca pentru Laura. Folosea de obicei o versiune rafinată, în norvegiana modernă, pe care o recitea cu un glas uşor tremurat. Fumam haşiş, deşi Rita nu mi-ar fi spus niciodată de unde îl lua, şi îl ascultam pe Glenn Gould interpretând Variațiunile Goldberg. Aş putea spune că şcoala pe care am frecventat-o în perioada în care mă întâlneam în secret cu Rita Willumsen la cabana ei mi-a oferit mai mult decât o universitate sau o academie, deşi probabil că este o exagerare. Dar a avut asupra mea acelaşi efect pe care îl avusese Volvoul 240 când am ieşit cu el din sat: mi-a deschis ochii asupra faptului că, dincolo de mica mea lume, exista un întreg alt

univers. Unul la care puteam visa, unul despre care puteam spera că într-o bună zi va fi şi al meu, dacă aş fi putut să-i aflu codurile ezoterice. Doar că asta n-avea să mi se întâmple niciodată mie, fratelui cel dislexic.

Nu că fratele meu ar fi simțit vreun imbold să călătorească prin lume.

Cu el lucrurile stăteau mai degrabă invers. În vreme ce vara lăsa loc toamnei şi toamna, iernii, Carl devenea tot mai retras. Când îl întrebam de ce e melancolic sau dacă n-ar vrea să se plimbe cu mine în Volvo, se mulțumea să se uite la mine cu un zâmbet vag, blând, de parcă nici nu m-aş fi aflat acolo.

— Am nişte vise ciudate, mi-a spus el, din senin, într-o seară, când stăteam amândoi în grădina de iarnă. Visez că eşti un ucigaş. Că eşti un tip periculos şi că te invidiez pentru asta.

Ştiam, desigur, că într-un fel sau altul Carl era conştient că eu sabotasem Cadillacul ca să se prăvălească în seara aia în prăpastia de la Geitesvingen, însă nu pomenise niciodată despre asta, iar eu nu vedeam niciun motiv să fac din el un complice, ca pe cineva care-a auzit o mărturie fără s-o raporteze. Aşa că nu i-am răspuns, i-am zis noapte bună şi l-am lăsat acolo.

Perioada aia a fost una dintre cele mai fericite din viața mea. Aveam o slujbă pe care o adoram, o maşină care mă putea duce oriunde aş fi vrut şi trăiam aievea visele erotice ale oricărui adolescent. Nu că m-aş fi putut lăuda cu ele, nici măcar față de Carl, pentru că Rita spusese „nimeni nu trebuie să afle”, iar eu jurasem pe viața fratelui meu că n-o să vorbesc.

Apoi, într-o seară, s-a petrecut inevitabilul. Ca de obicei, Rita părăsise cabana înaintea mea, ca să nu fim văzuți împreună. Tot ca de obicei, aşteptasem douăzeci de minute, însă în seara aia rămăseserăm acolo până târziu; avusesem mult de lucru la atelier în noaptea dinainte şi toată ziua următoare, aşa că zăceam în pat şi eram total relaxat. Deşi cabana fusese cumpărată şi reconstruită cu banii domnului Willumsen, Rita îmi spusese că el n-avea să mai calce niciodată pe acolo, pentru că era prea gras şi prea comod, în vreme ce poteca până acolo era prea lungă şi prea abruptă. Tot ea îmi spusese că soțul ei cumpărase cabana şi pentru că era mai mare decât cea a preşedintelui Aas, la care acum putea să se uite de sus, dar şi ca o investiție promițătoare în zona sălbatică a Norvegiei, într-un timp în care exploatarea zăcămintelor de țiței transformau Norvegia într-o țară prosperă. Willumsen fusese capabil încă de-atunci să miroasă explozia prețurilor pe piața cabanelor montane, care avea să se petreacă mulți ani mai târziu.

Faptul că explozia s-a întâmplat mai sus pe autostradă se datora întâmplării şi prezenței de spirit a altor întreprinzători mai rapizi decât noi, însă Willumsen tot dăduse dovadă de istețime. Cert este că, zăcând acolo şi aşteptând momentul să plec, am adormit. Când m-am trezit, se făcuse ora patru dimineața.

Peste trei sferturi de oră mă aflam la Opgard.

Cum nici eu, nici fratele meu, nu voiam să ne culcăm în dormitorul părinților, m-am strecurat în odaia băieților, atent să nu-l trezesc pe Carl. Dar, tocmai când mă pregăteam să mă urc în patul de sus, Carl s-a speriat. M-am uitat la el şi am văzut o pereche de ochi căscați, lucind în întuneric.

— O să mergem la închisoare, a şoptit el somnoros.

— Ha? am făcut eu.

A clipit de două ori înainte să se dezmeticească şi mi-am dat seama că vorbise în somn.

— Pe unde ai umblat? m-a întrebat el.

— Am reparat o maşină, l-am mințit eu, punându-mi primul picior în patul de sus.

— Nu.

— Nu?

— A trecut unchiul Bernard cu nişte *lapskaus.* A întrebat unde eşti.

Am inspirat adânc, apoi am spus:

— Am fost cu o femeie.

— Cu o femeie? Nu cu o fată?

— Vorbim mâine despre asta, Carl. În două ore trebuie să ne trezim.

Am zăcut în pat, aşteptând ca respirația fratelui meu să se rărească. Nu s-a rărit.

— Ce-a fost chestia aia cu închisoarea? l-am întrebat eu.

— Am visat că eram condamnați la închisoare pentru crimă, a răspuns el.

Am mai inspirat o dată, la fel de adânc:

— Pe cine uciseserăm?

— Păi, asta e chestia ciudată: ne uciseserăm unul pe celălalt.

33

Era dis-de-dimineață şi eu mă aşteptam să urmeze o zi în care aş fi avut de reparat nişte maşini, câteva probleme mecanice simple. Habar n-aveam ce se cocea, cum s-ar zice.

Eram în atelier, locul în care în ultimii doi ani fusesem în aproape fiecare dimineață, şi mă pregăteam să repar o maşină, când a venit unchiul Bernard să-mi spună că mă căuta cineva la telefon. L-am urmat până în birou.

La celălalt capăt al firului se afla Sigmund Olsen, şeful de post. Voia să stăm puțin de vorbă. Să afle cum o mai duc. Să mă ia cu el la o scurtă partidă de pescuit, lângă cabana lui, la numai câțiva kilometri distanță de drumul principal. Putea să vină să mă ia peste câteva ore. Şi, cu toate că la telefon avusese o voce cât se poate de mieroasă, mi-am dat seama că nu era o invitație, ci un ordin.

Ceea ce m-a pus pe gânduri: de ce atâta grabă, dacă era vorba doar despre o mică conversație nevinovată?

Am continuat să lucrez la motor, iar după prânz m-am vârât sub maşină, departe de lumea din jur. Când ai pitici pe creier, nimic nu calmează mai mult decât lucrul la un motor. Nu ştiu de câtă vreme mă aflam acolo când am auzit pe cineva tuşind. Am avut o presimțire funestă şi poate de-aia am mai întârziat o vreme înainte să ies de sub maşină.

— Tu eşti Roy, a spus bărbatul care se uita de sus la mine. Ai ceva ce mi-a aparținut mie.

Bărbatul era Willum Willumsen. „Mi-a aparținut.” Folosise timpul trecut.

Am rămas acolo, întins pe spate, complet lipsit de apărare.

— Despre ce e vorba, domnule Willumsen?

— Ştii prea bine despre ce.

Am înghițit în sec. N-aş fi avut timp să fac ceva înainte ca el să mă calce pe gât şi să mă ucidă. Văzusem cum se face la Årtun, aşa că ştiam cum se face, dar nu şi cum te poți apăra. Eu învățasem să lovesc primul, cu putere – nu cum să-mi țin garda. Am scuturat din cap.

— Un costum de scafandru, a spus el. Labe, mască, butelie pentru scufundări, valvă şi tub. Opt mii cinci sute şase coroane.

Când a văzut uşurarea de pe chipul meu – pe care el o interpretase, evident, ca uimire – a lăsat să-i scape un hohot de râs.

— Eu nu uit niciodată o înțelegere, Roy.

— Nu? am făcut eu pe miratul, ridicându-mă în picioare şi ştergându-mi degetele cu o cârpă lungă. Deci nici pe cea de când a cumpărat tata Cadillacul?

— Nici pe-aia, a spus Willumsen, ridicând privirea în tavan şi chicotind de parcă tocmai retrăia o amintire duioasă. Tatălui tău nu-i plăcea să se tocmească. Dacă aş fi ştiut cât de puțin îi plăcea, poate că aş fi pornit de la un preț mai mic.

— Da? Vreți să spuneți că acum vă mustră conştiința?

Poate speram să i-o iau înainte, dacă asta venise să mă întrebe el pe mine. Cea mai bună formă de apărare este atacul, cum s-ar spune. Nu că aş fi crezut că aveam ceva de apărat – nu-mi era ruşine. Nu de asta. Eram doar un puşti care fusese sedus de o femeie măritată, şi ce dacă? Ăsta era un subiect pe care ar fi trebuit să-l tranşeze între ei. N-aveam de gând să mă implic într-o dispută conjugală. Totuşi, după ce mi-am şters degetele, mi-am înfăşurat pumnul drept cu cârpa.

— Întotdeauna mă mustră, a răspuns el zâmbind. Dar dacă am şi eu un talent înnăscut, acela este să fac față mustrărilor de conştiință.

— Aşa? m-am mirat eu. Şi cum faceți?

A zâmbit până când ochii i-au dispărut în fața cărnoasă, apoi şi-a atins uşor cu degetele unul dintre umeri.

— Când îngerul de pe umărul drept discută cu cel de pe umărul stâng, îl las pe diavol să-şi expună primul argumentele. După care opresc discuția, a spus Willumsen, izbucnind într-un nou hohot de râs.

Râsul a fost urmat de un fel de hârşâit, ca de maşină băgată în marşarier când merge înainte. Un sunet de om care urmează să moară într-un viitor incert.

— Am venit aici din pricina Ritei, a spus el.

Am stat un pic să cumpănesc situația. Willumsen era mai înalt şi mai masiv decât mine, dar, dacă nu cumva nu folosea o armă, nu era o amenințare fizică. Cu ce altceva m-ar fi putut amenința? Nu depindeam de el din punct de vedere financiar şi în nici un alt fel şi, din câte ştiam, n-avea cu ce să-i amenințe nici pe Carl, nici pe unchiul Bernard.

Exista însă o persoană pe care chiar o putea amenința: pe Rita.

— Spune că e foarte mulțumită de tine.

N-am răspuns. O maşină a trecut cu viteză mică pe drumul de afară, însă noi eram singuri în tot atelierul.

— Spune că Sonettul n-a mers niciodată atât de bine. Aşa că ți-am adus o maşină pe care vreau s-o verifici şi să-i repari tot ce e de reparat – dar nu mai mult de-atât.

M-am uitat peste umărul lui, pe care cu o clipă în urmă stătuse diavolul, şi am zărit Toyota Corolla parcată afară. M-am străduit să nu arăt cât de uşurat mă simțeam.

— Problema e că trebuie reparată până mâine, a continuat Willumsen. Îmi vine un client de departe, unul care aproape că a cumpărat-o la telefon. Ar fi mai mare păcatul pentru amândoi dacă va fi dezamăgit. Ai înțeles care-i şpilul?

— Am înțeles. Se pare că voi munci peste program, am răspuns eu.

— Ha, probabil că Bernard e bucuros să preia orice lucrare plătită cu ora.

— Asta e ceva ce va trebui să discutați cu el.

Willumsen a dat din cap.

— Dată fiind starea de sănătate a lui Bernard, probabil că e doar o chestiune de timp până când vom discuta doar noi doi tariful pe ora de muncă, Roy, aşa că vreau să ştii de pe acum cine este cel mai important client al acestui atelier, a spus el, dându-mi cheile maşinii.

A mai spus că „până la urmă n-o să plouă” şi a plecat.

Am adus maşina înăuntru, i-am deschis capota şi am lăsat să-mi scape un geamăt. Urma să muncesc toată noaptea. Şi nici măcar nu m-aş fi putut apuca de treabă pe loc, pentru că peste o jumătate de oră Sigmund Olsen venea să mă ia la pescuit. Mă trezisem deodată cu mai multe griji pe cap. Era în regulă, încă trăiam vremurile alea fericite. S-a dovedit însă că aia a fost ultima zi fericită.

34

— Willumsen era supărat că maşina lui nu e gata, m-a anunțat unchiul Bernard, văzându-mă că mă întorc târziu la atelier, după Noaptea Fritz.

— Am avut mai multe de făcut decât am crezut, am răspuns eu.

Unchiul Bernard şi-a înclinat capul lui mare, pătrățos, într-o parte, care stătea în vârful unui corp nu prea înalt, însă la fel de pătrățos. Când voiam să-l tachinăm, eu şi Carl îi spuneam „omulețul nostru Lego”. Nu puteai să nu-l iubeşti.

— Cum ar fi…? a întrebat el.

— Cum ar fi să mă fut, am răspuns eu, deschizând capota Toyotei Corolla.

— Ha?

— S-au cam suprapus treburile. Ieri aveam programat şi un futai.

Unchiul Bernard a lăsat să-i scape un râs scurt, involuntar, apoi s-a străduit să-şi recompună o mină serioasă.

— Munca are întâietate, nu futaiul, Roy. S-a-nțeles?

— S-a-nțeles.

— Ce caută tractorul afară?

— Nu e loc de el aici. Azi mai vin trei maşini. Turişti de pe la cabane.

— OK, dar de ce i-ai lăsat cupa în aer?

— Aşa ocupă mai puțin loc.

— Ai senzația că e prea puțin spațiu liber în parcare?

— Bine atunci: ăsta e felul meu de a sărbători munca depusă azi-noapte. Şi nu mă refer la Corolla.

Unchiul Bernard a aruncat o privire către tractorul care, într-adevăr, semăna cu un om ținându-şi victorios brațele în aer. A scuturat din cap şi s-a îndepărtat. Odată ajuns în birou, l-am auzit din nou cum râde.

Am continuat să meşteresc la Corolla. Abia către sfârşitul serii a început să circule zvonul cum că şeful de post Sigmund Olsen ar fi dispărut din peisaj, cum s-ar zice.

După descoperirea bărcii în care se aflau cizmele lui Sigmund Olsen, nimeni nu s-a mai îndoit că şeful de post se înecase. Nu mai era nimic de discutat. Ba dimpotrivă, oamenii se întreceau să spună cât de bine prevăzuseră acest deznodământ.

— Desigur, Sigmund întotdeauna avea un aer întunecat îndărătul zâmbetelor şi glumelor pe care le făcea, însă oamenii n-au observat pentru că sunt orbi la lucrurile astea.

— Deunăzi mi-a zis că vin peste noi nişte nori negri, însă eu am crezut că vorbeşte despre vreme.

— Sigur că dispensarul respectă confidențialitatea pacienților, însă eu am auzit că lui Sigmund i se prescriau antidepresive. Aşa e: mai țineți minte că acum câțiva ani avea obrajii tari şi bucălați? Iar în ultima vreme era aşa de supt la față. A încetat să mai ia pastilele alea.

— Se vedea pe el. Îi stătea ceva pe creier. Îl muncea ceva, un lucru căruia nu putea să-i dea de capăt. Iar când omul nu-şi găseşte răspunsul, nu găseşte un înțeles şi nu-l poate găsi pe Iisus în inima lui, ei bine – iată ce se poate întâmpla.

În zilele care au urmat a fost trimisă la noi o şefă de post dintr-un district învecinat, care a auzit probabil toate comentariile, însă tot a vrut să stea de vorbă cu cei care îl întâlniseră pe Sigmund în ziua în care dispăruse. Am stabilit cu Carl ce-ar fi trebuit să spună; i-am zis să se apropie cât mai mult posibil de adevăr şi să omită numai detaliile esențiale. Să zică la ce oră l-a vizitat Sigmund Olsen la fermă, să inventeze ora aproximativă la care plecase şi să spună că nu văzuse nimic ciudat la el. Carl protestase, susținând că ar trebui să spună că Olsen părea cam deprimat, dar i-am zis că şefa de post avea să vorbească şi cu alții, care i-ar fi putut spune că Olsen păruse cel dintotdeauna. În al doilea rând, dacă ea deja suspecta că mai fusese implicat şi altcineva – de ce i-ai da apă la moară?

— Dacă o să vadă că eşti prea hotărât s-o convingi că Olsen s-a sinucis, o să i se pară suspect.

Carl a încuviințat:

— Aşa este. Mulțumesc, Roy.

Două săptămâni mai târziu, şi prima dată după Noaptea Fritz, zăceam din nou întins pe patul din cabană.

Nu făcusem nimic diferit, însă Rita păruse să fi apreciat mai mult decât de obicei ceea ce între timp deveniseră partidele noastre regulate de amor.

Acum stătea cu capul sprijinit în palmă, fumând o țigară mentolată şi studiindu-mă.

— Te-ai schimbat, mi-a zis.

— Zău? m-am mirat eu, cu nişte Berry’s sub buza de sus.

— Te-ai mai maturizat.

— Şi asta te miră? A trecut ceva vreme de când mi-ai răpit fecioria, dacă nu ştiai.

A tresărit uşor, pentru că de obicei nu-i vorbeam aşa.

— Vreau să spun: de când ne-am întâlnit ultima dată, a precizat ea. Eşti o altă persoană.

— Mai bună sau mai rea? am întrebat eu, scoțându-mi restul de tutun cu degetul arătător şi aruncându-l în scrumiera de lângă pat.

M-am întors cu fața spre ea şi i-am pus o mână pe coapsă. Ea s-a uitat la mâna mea într-un fel aparte, pentru că una dintre regulile nescrise pe care le stabilise era că numai ea putea hotărî când făceam dragoste şi când ne odihneam.

— Ştii ceva, Roy? a spus ea, după care a tras din țigară. M-am hotărât să-ți spun că azi vom pune capăt aventurii noastre amoroase.

— Serios? m-am mirat eu.

— O prietenă de-a mea mi-a zis că fata aia, Grete Smitt, care e coafeză, a început să răspândească zvonul că m-aş întâlni în secret cu un bărbat mai tânăr.

Am încuviințat, însă nu i-am spus că şi eu mă gândeam de ceva vreme să ne oprim. Începusem să mă plictisesc de repetitivitatea întâlnirilor noastre: şofează până la cabană, fă sex, mănâncă hrana gătită adusă de ea, mai fă o dată sex, du-te acasă. Dar când am rostit această propoziție cu glas tare, nu mi-am dat seama ce anume mă plictisea atât de tare. Şi nu era ca şi cum prin sat m-ar fi aşteptat alte doamne Willumsen.

— Numai că, după ce mi-ai făcut azi, cred că mai putem continua o vreme, a continuat ea, stingând țigara în scrumieră şi întorcându-se către mine.

— De ce? am întrebat eu.

— Cum adică „de ce”? s-a mirat ea adresându-mi o privire lungă, îngândurată, de parcă n-ar fi ştiut ce să-mi răspundă. Poate că de vină este înecul bietului Sigmund Olsen. Sau gândul că într-o bună zi te poți trezi mort. Pentru că nu ne putem amâna viețile, nu-i aşa?

A început să mă mângâie pe piept şi pe burtă.

— Olsen s-a sinucis, am spus eu. *Voia* să moară.

— Exact, a spus ea, privindu-şi unghiile date cu ojă roşie şi continuând să mă mângâie tot mai jos. Iar chestia asta i se poate întâmpla oricăruia dintre noi.

— Tot ce se poate, am spus eu, recuperându-mi ceasul de pe noptieră. Doar că acum trebuie să plec. Sper că nu te deranjează că plec şi eu o dată primul.

Rita a părut la început puţin surprinsă, însă apoi şi-a revenit, mi-a adresat un zâmbet căznit şi m-a întrebat şăgalnic dacă aveam întâlnire cu altă fată.

I-am răspuns cu un zâmbet la fel de şăgalnic, am coborât din pat şi am început să mă îmbrac.

— În weekendul ăsta e plecat, a spus ea din pat, uitându-se la mine uşor posomorâtă.

Niciunul dintre noi nu rostise vreodată numele lui Willum Willumsen.

— Poţi veni să-mi faci o vizită.

M-am oprit din îmbrăcat:

— Să te vizitez *acasă?*

Rita s-a aplecat peste marginea patului şi a început să scotocească prin poşetă, de unde a scos o legătură de chei, începând să desfacă una de pe inel.

— Vino după ce se întunecă, intră prin grădina din spatele casei, unde nu te pot zări vecinii. Cheia asta e de la uşa beciului.

A început să legene cheia în faţa mea. Eram atât de surprins încât tot ce puteam face era să mă uit la ea.

— Ia-o, idiotule! a scrâşnit ea.

Am luat-o. Mi-am vârât-o în buzunar ştiind că n-aveam s-o folosesc niciodată. Am luat-o pentru că pentru prima dată vedeam o Rită vulnerabilă. Supărarea din glasul ei încerca să ascundă ceva – un lucru la care probabil nu mă gândisem niciodată, şi anume că se temea de o eventuală respingere.

Când am început să cobor poteca, ştiam că balanţa de putere dintre mine şi Rita se schimbase.

Şi Carl se schimbase.

Într-un fel, părea mai ţanţoş. De parcă nu se mai retrăgea în sine, începând chiar să se vadă cu alţi oameni. Totul se întâmplase aproape de la o zi la alta, începând cu Noaptea Fritz. Poate că şi el simţea, ca mine, că experienţa aia ne ridicase deasupra celorlalţi. În momentul în care mama şi tata se prăbuşiseră în Huken, Carl fusese un spectator pasiv, victima care era salvată. Însă de data asta fusese unul dintre participanţi, făcând ce trebuia făcut – lucruri pe care oamenii din jur nici măcar nu şi le-ar fi putut imagina. Depăşiserăm o limită şi ne întorseserăm şi ar fi fost imposibil să fi

fost unde fuseserăm noi fără să fi suferit o schimbare. Să zicem aşa mai bine: poate că abia acum Carl putea să fie persoana care fusese de fapt dintotdeauna; poate că Noaptea Fritz avusese darul să spargă coconul, lăsând fluturele să iasă afară. Era deja mai înalt decât mine, însă de-a lungul acelei ierni s-a preschimbat dintr-un băiat fragil, emotiv, într-un tânăr ajuns la vârsta la care înțelegea că nu avea niciun motiv să se ruşineze. Dintotdeauna fusese simpatizat, iar acum devenise de-a dreptul popular. Am început să observ că, de câte ori se afla în compania prietenilor, el era liderul: oamenii ascultau comentariile lui, râdeau la glumele lui şi la el se uitau când voiau să impresioneze sau să-i facă pe cei din gaşcă să râdă. El era cel pe care-l imitau. Lucruri pe care le observaseră şi fetele. Nu era vorba numai de faptul că drăgălăşenia lui feciorelnică, trăsăturile lui dulci, aproape feminine, lăsaseră acum loc unei frumuseți robuste; şi comportamentul lui suferise o transformare vizibilă. În timpul petrecerilor dansante de la Årtun am văzut că dobândise o siguranță de sine naturală în exprimare şi mişcări. Putea fi dezinhibat şi jucăuş, de parcă nimic pe lumea asta n-ar fi fost serios, după care putea să stea cu un amic care dăduse de necaz sau cu o prietenă cu inima frântă şi să asculte empatic ce aveau de spus sau să le ofere sfaturi, de parcă ar fi posedat o experiență şi o înțelepciune pe care amicii lui încă nu le dobândiseră.

Cât despre mine, cred că am devenit şi mai mult din ceea ce fusesem dintotdeauna. Mai sigur de sine, bineînțeles. Acum ştiam că puteam să fac ceea ce era de făcut, la nevoie.

— Ce faci, *stai* aici şi citeşti? m-a întrebat Carl într-o seară de sâmbătă.

Trecuse de miezul nopții, iar el tocmai se întorsese acasă, evident un pic beat, şi mă găsise în grădina de iarnă cu *O tragedie americană* deschisă în poală.

În clipa aia am avut o străfulgerare: parcă vedeam scena de undeva din afară. Îi luasem locul: singur într-o încăpere. Doar că nu era locul lui. El era cel care îl împrumutase o vreme pe-al meu.

— Pe unde ai fost? l-am întrebat.

— Am fost la o petrecere, a răspuns el.

— Nu i-ai promis unchiului Bernard că o s-o laşi mai moale cu petrecerile?

— Sigur, a răspuns el pe un ton amuzat, care trăda însă şi regret. Mi-am călcat promisiunea.

Am început amândoi să râdem.
Îmi plăcea să râd cu el.
— Măcar te-ai distrat? l-am întrebat eu, închizând cartea.
— Am dansat cu Mari Aas.
— A, da?
— Da, şi cred că m-am îndrăgostit puțintel.
Nu ştiu de ce, însă cuvintele lui m-au străpuns ca un pumnal.
— Mari Aas, am repetat eu. Fata preşedintelui cu unul dintre băieții Opgard?
— De ce nu? s-a mirat el.
— Ei, sigur, nu e interzis să visezi, am spus eu, simțind cât de urât şi de meschin era râsul meu.
— Ai dreptate, mi-a zâmbit el. Mă duc sus să mai visez puțin.

Câteva săptămâni mai târziu m-am întâlnit cu Mari Aas la cafenea.
Era într-adevăr foarte drăguță. Şi se pare că şi „periculos de inteligentă”, cum remarcase cineva. Un lucru era sigur: ştia să vorbească. Citisem în ziarul local că se întâlnise cu politicieni aspiranți mult mai în vârstă decât ea când reprezentase AUF{21} într-o dezbatere la Notodden, înaintea alegerilor locale. Mari Aas stătea în picioare, uşor aplecată – era dolofană, avea codițe blonde şi nişte sâni proeminenți care i se împingeau în tricoul cu Che Guevara. Avea ochi albaştri şi reci, ca de lup, şi o privire care a trecut peste mine ca şi cum nu aş fi existat când s-a uitat prin cafenea, ca şi cum ar fi fost un carnasier în căutarea unei prăzi demne de vânat. O privire din care lipsea teama, aşa m-am gândit atunci. Privirea unui animal aflat foarte aproape de vârful lanțului trofic.

Vara a revenit şi Rita Willumsen – care fusese plecată într-o călătorie în America cu *el,* cu soțul ei – mi-a trimis un SMS spunându-mi că doreşte să se întâlnească cu mine la cabană. A adăugat că îi fusese dor de mine. Ea, femeia care întotdeauna luase hotărâri singură, începuse să scrie chestii din astea în mesajele ei, mai ales după ce refuzasem să o vizitez acasă intrând prin uşa de la subsol, în weekendul în care fusese singură.
Când am ajuns la cabană, mi s-a părut că e neobişnuit de agitată. Îmi adusese câteva cadouri, aşa că am despachetat o pereche de chiloți de mătase şi o sticluță pe care scria *Perfume for men,* ambele cumpărate din New York, susținea ea. Dar mai importante erau două seturi de cutii cu

tutun Berry's; deşi n-aveam voie să le iau acasă, ele aparțineau lumii noastre şi cabanei, a ținut ea să-mi atragă atenția. Aşa că tutunul a fost pus la păstrare în frigiderul de acolo. Mi-am dat seama că mi-l cumpărase ca să mă ademenească în patul ei după ce plecam acasă.

— Dezbracă-te, i-am spus eu.

La început mi-a adresat o privire uluită, apoi s-a supus.

După sex am rămas amândoi în pat, transpirați şi alunecoşi. Încăperea era ca un cuptor de brutărie, pentru că soarele verii prăjea acoperişul cabanei, aşa că în cele din urmă m-am smuls din îmbrățişarea de-a dreptul udă a Ritei.

Am luat de pe noptieră volumul cu sonete de Petrarca, l-am deschis la nimereală şi am început să citesc cu voce tare:

— „O ape dulci şi clare/ce-n unde plăsmuirea/iubitei ați cuprins odinioară."[{22}]

Am închis cartea cu zgomot.

Rita Willumsen se uita la mine, clipind nedumerită.

— Apă, a spus ea. Hai să mergem să înotăm. Luăm cu noi şi nişte vin.

Ne-am îmbrăcat, ea şi-a pus costumul de baie pe dedesubt, iar eu am urmat-o până la lacul montan care se formase între creste, undeva deasupra cabanei. Acolo, sub câțiva mesteceni, era o bărcuță roşie care cu siguranță aparținea familiei Willumsen. Chiar dacă era un drum scurt, când am ajuns cerul se înnorase; eram încă năduşiți după partida de sex şi după urcuşul abrupt, aşa că am lansat barca la apă şi am vâslit suficient de departe de mal pentru ca nimeni să nu-şi poată da seama cine eram.

— Înoată, m-a îndemnat Rita, după ce băuserăm jumătate din vinul spumant.

— E prea rece, am protestat eu.

— Molâule, a spus ea, începând să-şi scoată hainele puse peste costumul de baie, care era strâmt în toate locurile potrivite, cum s-ar spune.

Atunci mi-am amintit cum îşi justificase în fața mea trupul atletic şi umerii lați: în tinerețe fusese o înotătoare promițătoare. S-a ridicat în picioare pe una dintre bănci, eu trebuind să mă aşez în partea cealaltă, pentru ca barca să nu se răstoarne. Vântul se întețise, iar suprafața apei devenise alb-cenuşie, ca un ochi afectat de glaucom. Valurile se succedau cu repeziciune, mai degrabă ca nişte ondulații – iar eu mi-am dat seama de ce se întâmpla abia când şi-a flexat genunchii ca să plonjeze.

— Stai! am țipat eu.

— Ha, ha! a râs ea, după care a sărit.

Corpul ei a descris un elegant arc de cerc prin aer; ca cei mai mulți înotători, şi Rita Willumsen stăpânea arta plonjatului. Ce nu ştia însă era arta măsurării adâncimii în funcție de felul în care vântul afectează suprafața apei. Trupul ei a străpuns apa fără zgomot, înainte de a se opri brusc. Preț de-o clipă, Rita a arătat ca scafandrul de pe coperta albumului Pink Floyd pe care mi-l arătase cândva unchiul Bernard, unde un tip stă în mâini sub apă, în timp ce corpul lui pare să crească din netezimea ca de oglindă a suprafeței apei. Unchiul Bernard mi-a povestit că fotografului i-a luat câteva zile să facă fotografia aia şi că cea mai mare problemă fuseseră bulele de aer care ieşeau la suprafață când scafandrul respira cu ajutorul buteliei de oxigen. Ceea ce stricase fotografia de aici fusese că picioarele drepte ale doamnei Willumsen şi partea de jos a bustului s-au năruit. Era ca scenele alea de demolări controlate ale unor blocuri de la televizor, doar că fără niciun control.

Când s-a ridicat în picioare, privind furioasă în jurul ei şi având fruntea năclăită cu un mâl verzui, în vreme ce apa îi ajungea numai până la buric, eu m-am lăsat pe spate râzând cu atâta poftă încât a fost cât pe ce să răstorn barca.

— Idiotule! a scrâşnit ea.

Aş fi putut să mă opresc. Ar fi *trebuit* să mă opresc. Poate că de vină fusese vinul, cu care nu eram obişnuit. Oricum, am înşfăcat de sub bancă vesta de salvare portocalie şi i-am aruncat-o. Vesta a lovit apa lângă ea şi a început să plutească – şi ăla a fost momentul în care am înțeles că era prea târziu. Rita Willumsen, femeia care în ziua când venise la atelier mă dominase cu prezența ei, cea care mă ghidase şi care hotărâse fiecare pas pe care îl făcuserăm împreună, semăna atunci cu un suflet rătăcit, cu o fetiță abandonată îmbrăcată ca o femeie matură. Acum, în lumina necruțătoare a zilei, cu fardul şters, se vedeau ridurile şi anii care ne despărțeau. Pielea albă i se făcuse ca de găină de la frig şi îi atârna pe la marginile costumului de baie. Mă oprisem din râs şi poate că îşi dăduse seama ce văzusem, pentru că în clipa următoare şi-a încrucişat brațele-n sân, de parcă ar fi vrut să se protejeze de privirea mea critică.

— Scuze, am îngăimat eu.

Poate că era singurul cuvânt potrivit în situația dată – sau poate că era cel mai nepotrivit. Ori poate că, indiferent ce-aş fi spus, vorbele mele n-ar fi avut niciun efect.

— O să înot până la mal, a spus ea scufundându-se complet şi îndepărtându-se.

N-am mai dat ochii cu Rita Willumsen o lungă bucată de vreme după aia.

Înota mai repede decât puteam eu vâsli şi când am ajuns la mal n-am mai găsit acolo decât urmele ude ale picioarelor ei goale. Am scos barca din apă, am dat pe gât restul de vin şi i-am adunat hainele. Când am ajuns la cabană, deja plecase. M-am întins pe pat, am luat o priză de tutun Berry's din cutiuța argintie şi m-am uitat la ceas ca să văd cât mai rămăsese din jumătatea de oră în care trebuia să aştept după ce pleca. Am simțit pe interiorul buzei de sus arsura de la tutunul fermentat şi ruşinea din inimă. Îmi era ruşine că o făcusem să se ruşineze. De ce era această ruşine mai grea de decât cea a propriei mele inadecvări? De ce mă ruşina mai mult faptul că râsesem din toată inima de femeia care mă alesese pe mine, un băietan, ca amant – decât faptul că îmi ucisesem mama şi dezmembrasem un şef de post? Habar n-am. Pur şi simplu aşa simțeam.

Am aşteptat treizeci de minute, apoi am condus până acasă. Chiar dacă ştiam că n-aveam să mai revin acolo, am rezistat tentației de a lua cu mine cutiile de tutun Berry's.

35

Era într-o duminică, spre sfârşitul verii. Aşa cum stabiliserăm, unchiul Bernard a urcat până la Opgard cu o caserolă de *lapskaus,* pe care eu am încălzit-o în vreme ce el stătea la masa din bucătărie vorbind despre tot, mai puțin despre sănătatea lui. Slăbise atât de mult încât amândoi evitam subiectul.

— Carl?

— Ajunge şi el, am răspuns.

— Cum o mai duce?

— Bine, am spus. Învață bine la şcoală.

— Bea?

M-am gândit o vreme la întrebare înainte să scutur din cap. Ştiam că unchiul Bernard se gândea la „setea" tatei.

— Tatăl tău ar fi mândru de tine, a spus el.

— Da? a fost tot ce-am putut răspunde.

— El n-ar fi zis-o în atât de multe cuvinte, însă crede-mă că ştiu.

— Dacă spui tu.

Unchiul Bernard a lăsat să-i scape un oftat, apoi s-a uitat pe fereastră.

— Iar *eu* cu siguranță sunt mândru de tine. Apropo, uite că vine şi frățiorul tău. Şi nu e singur.

N-am avut timp să mă uit pe fereastră înainte ca fratele meu şi cine-l însoțea să dispară îndărătul laturii de nord a casei. Apoi am auzit paşi pe hol şi nişte voci joase, de oameni care-şi vorbesc chestii personale, una dintre ele de femeie. Apoi uşa de la bucătărie s-a dat în lături.

— Ea e Mari, a spus Carl. Credeți că avem suficient *lapskaus?*

M-am ridicat în picioare, simțindu-mă incapabil să fac altceva decât să mă holbez la fratele meu cel mic, ajuns acum mare şi țanțoş, şi la blonda aceea înaltă, cu ochi de lup. Învârteam cu gesturi mecanice lingura în oala bolborosindă.

Mă aşteptasem la asta sau nu?

Pe de o parte, scena părea desprinsă direct dintr-o poveste cu zâne: orfanul unui fermier din vârf de munte care cucerise inima fiicei regelui, a prințesei pe care nimeni n-o putea reduce la tăcere. Pe de altă parte, era ceva inevitabil, pentru că ei doi formau un cuplu cât se poate de firesc, aşa cum fireşti erau luna şi stelele care luminau satul în clipa aia. Totuşi eu

continuam să mă holbez la ei, nevenindu-mi să cred că el, fratele meu mai mic – cel pe care îl luam în brațe, cel care nu putuse să curme chinul lui Câine, cel care se panicase şi-mi ceruse ajutorul în Noaptea Fritz – îndrăznise să facă un lucru pe care eu nu m-aş fi încumetat niciodată să-l fac. Să abordeze o fată ca Mari Aas, să-i vorbească, să i se prezinte. Să se simtă demn de atenția ei.

Mă holbam şi la ea. Acum arăta destul de diferit față de ziua în care dădusem ultima oară ochii cu ea, în sat, la Kaffistova. Îmi zâmbea, iar privirea aceea rece, de animal de pradă, lăsase loc uneia deschise, îmbietoare, aproape calde. Îmi dădeam desigur seama că nu eu, ci situația în care se afla declanşase acel zâmbet, însă atunci mi s-a părut că mă ridica şi pe mine – pe fratele mai mare de la ferma cea micuță – la înălțimea sferei ei.

— Ei, bine? a întrebat unchiul Bernard. E ceva serios sau sunteți doar buni prieteni?

Mari a slobozit un râs subțire, ca un tril, trădând o oarecare nervozitate.

— Ah, aş zice că mai degrabă…

— Ceva serios, a întrerupt-o Carl.

Ea s-a îndepărtat uşor de el, privindu-l cu sprâncenele uşor arcuite, apoi şi-a vârât o mână sub brațul lui.

— Bine, hai să zicem aşa, a spus ea.

Vara s-a sfârşit lăsând loc unei toamne lungi şi umede.

Rita m-a sunat o dată în octombrie şi o dată în noiembrie. Am văzut „R”-ul pe ecranul telefonului, însă n-am răspuns.

Unchiul Bernard era din nou internat în spital. Devenea tot mai bolnav de la o săptămâna la alta, mai neputincios şi mai sfrijit. Eu munceam prea mult şi mâncam prea puțin. De două-trei ori pe săptămână mă repezeam cu maşina până la Notodden. Nu pentru că mă simțeam dator s-o fac, ci pentru că îmi plăceau discuțiile minimaliste pe care le purtam cu unchiul Bernard, dar şi drumurile lungi, pe autostradă, ascultându-l pe J.J. Cale.

Uneori mă însoțea şi Carl, însă el avea multe de făcut. El şi Mari deveniseră cel mai atrăgător cuplu din sat. Mereu se duceau la tot felul de reuniuni; când aveam timp, îi însoțeam şi eu. Din cine ştie ce motiv, lui Carl îi plăcea să mă aibă prin preajmă, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că n-aveam niciun prieten. Nu că aş fi fost vreun lup singuratic sau că n-aş fi avut cu cine să stau de vorbă – pur şi simplu nu-mi stătea în fire. M-aş fi

plictisit, aşa că preferam să mă cufund în lectura câte unei cărţi recomandate de Rita, pe care de cele mai multe ori o găseam în biblioteca din Notodden. Cum citesc încet, nu puteam lua prea multe odată, însă ceea ce împrumutam citeam din scoarţă-n scoarţă. *Pe drum, Împăratul muştelor, Sinuciderea fecioarelor, Fiesta, Fabrica de viespi.* Îi citeam cu voce tare unchiului Bernard pagini din *Poşta,* a lui Charles Bukowski, care pe el – care nu citise o carte în viaţa lui – îl făcea să râdă atât de mult, încât de fiecare dată îl apuca câte un acces de tuse. După aia părea obosit, îmi mulţumea pentru vizită şi-mi spunea că aş face mai bine să plec.

A venit apoi ziua în care mi-a spus că urma să moară – după care a spus unul dintre bancurile cu maşini Volkswagen.

Tot atunci şi-a făcut apariţia fiica lui, ca să ia cheile de la casă.

Mă aşteptasem ca fratele meu să se smiorcăie când i-am dat vestea despre unchiul Bernard, însă părea pregătit; măcar a clătinat o vreme, mâhnit, din cap, de parcă era un lucru de care te poţi descotorosi. La fel cum se descotorosise de povara Nopţii Fritz. Uneori aveam impresia că uitase ce se întâmplase atunci. Nu deschideam niciodată subiectul, de parcă amândoi am fi înţeles că, dacă am fi pus suficiente straturi de tăcere şi de timp în jurul ei, noaptea aia s-ar fi preschimbat într-un biet ecou din trecut, ca nişte crâmpeie de coşmaruri vechi care pentru o fracţiune de secundă par să se fi petrecut aievea, înainte de a-ţi aminti că nu sunt adevărate şi să simţi că pulsul îţi revine la normal.

I-am spus lui Carl că ar trebui să se mute în dormitorul părinţilor, pentru că era cu opt centimetri mai înalt decât mine şi avea nevoie de un pat mai lung. Adevărul era însă că dormeam foarte prost în odaia băieţilor. Carl încetase să mai audă strigăte venind dinspre Huken. Începusem să le aud eu.

Carl a ţinut un discurs lung, minunat, pentru unchiul Bernard, în timpul funeraliilor, amintind ce om delicat, original şi amuzant fusese. Poate că unii dintre participanţi au găsit ciudat că el, şi nu eu – fratele mai mare –, era cel care vorbea în numele nostru, însă eu îl rugasem să o facă, temându-mă să nu mă pierd cu firea şi să izbucnesc în lacrimi. Carl a fost de acord şi a adunat material de la mine: toate anecdotele şi gândurile unchiului, de vreme ce eu fusesem mai apropiat de el. Şi-a luat notiţe, apoi a scris şi a rescris, a adăugat propriile lui propoziţii, a repetat discursul în faţa oglinzii – şi-a dat tot interesul. Nu bănuisem că era în stare de gânduri aşa rafinate, dar aşa se întâmplă: îţi imaginezi că cunoşti pe cineva ca pe tine însuţi, pentru ca deodată să descoperi că îşi dezvăluie nişte laturi despre care habar

n-aveai că există. Adevărul este că buzunarele pantalonilor – chiar dacă sunt ai tăi – sunt întotdeauna nişte locuri întunecate prin care nu poți decât să bâjbâi. Din când în când descoperi acolo câte o monedă de zece ore, un bilet de loterie sau, prin căptuşeală, vreo aspirină învelită în staniol. După cum e posibil să fii îndrăgostit-lulea de o fată pe care de fapt n-ai cunoscut-o niciodată cu adevărat. Aşa că începi să te întrebi dacă moneda aia nu e cumva cea de ieri, dacă dragostea nu e doar o simplă plăsmuire de-a ta, o simplă scuză, un motiv să te duci într-un loc de care ți-e dor, oriunde altundeva, dar nu aici. Eu însă, când voiam să fiu singur cu gândurile mele, nu conduceam niciodată mai departe de granița comitatului. Iar când voiam să împrumut cărți, mă duceam la Notodden. Nu m-am gândit niciodată să străbat muntele prin tunelul care începea la capătul drumului ăluia lung şi drept sau să repet ce se petrecuse la Huken. Întotdeauna mă întorceam. Bifam încă o zi din viață şi o aşteptam pe următoarea. Una în care urma s-o văd pe Mari – sau una în care nu urma s-o văd pe Mari.

Cam îi perioada aia am început să bat oameni.

36

Perioada care a urmat morții unchiului Bernard a fost sumbră. Preluasem atelierul şi munceam cât doi. Cred că asta m-a salvat. Asta şi bătăile de la Årtun.

Singura mea supapă erau petrecerile acelea de sâmbătă seara, când Carl se îmbăta şi începea să flirteze cu fetele, în vreme ce eu aşteptam ca un biet idiot gelos să-şi piardă cumpătul pentru ca să-mi pot înfige pumnul în fața lui, care era imaginea mea în oglindă, să-l culc pe nenorocit la pământ; asta se întâmpla aproape în fiecare săptămână.

Adesea, după petrecerile de sâmbătă seara, reveneam acasă în zori. Carl se prăbuşea în patul de jos, mahmur, băşindu-se şi chicotind. După ce rememoram aventurile prin care trecuserăm în noaptea aia, el uneori exclama:

— Doamne, ce bine e să ai un frate mai mare!

Ceea ce avea darul să-mi încălzească inima, chiar dacă era o minciună. Pentru că amândoi ştiam deja că între timp el devenise fratele mai mare.

Am fost tentat de mai multe ori să-i spun că eram îndrăgostit de prietena lui. Nici măcar unchiului Bernard nu-i destăinuisem asta, după cum, evident, nu-i dădusem nici lui Mari vreun semn. Ruşinea pe care o simțeam era un lucru pe care trebuia să-l îndur singur. Abia dacă mai suportam să mă uit în oglindă. Oare şi tata se simțise aşa? Oare se gândise că un tată care tânjeşte după propriul său fiu nu merită să trăiască, după care lăsase puşca aceea în uşa hambarului, sperând să-i curm eu suferința? Cred că în perioada aia am ajuns să-l înțeleg mai bine, ceea ce mă înspăimânta în diverse feluri şi nu mă prea ajuta să-mi vindec disprețul de sine.

Nu mai ştiu ce gânduri mi-au trecut prin cap şi ce-am spus când Carl m-a anunțat că vrea să plece la studii. Era destul de evident că într-acolo se îndrepta viața lui, nu numai pentru că lua note bune la şcoală sau pentru că n-avea aplecare către lucrurile practice, ci pentru că şi Mari era în mod evident menită să fie studentă. Bineînțeles că amândoi urmau să studieze în acelaşi oraş. Mi-i şi imaginam împărțind un mic apartament în Oslo sau Bergen, revenind în sat în timpul vacanțelor şi socializând cu vechea gaşcă. Şi mi-aş fi petrecut şi eu timp cu ei.

Dar apoi s-a întâmplat chestia aia cu Grete şi Carl, la Årtun, când Grete i-a spus tot lui Mari – şi deodată totul s-a întors cu fundul în sus.

Iar când a dispărut în Minnesota am avut impresia că a vrut să scape de toți şi de toate. De scandalul local şi de Mari Aas. De responsabilitățile de la fermă. De mine, care devenisem mai dependent de el decât era el de mine. Şi, cine ştie, poate începuse din nou să audă zbieretele alea dinspre Huken.

După plecarea lui măcar a fost linişte.

Al naibii de linişte.

Compania care deținea lanțul de benzinării a cumpărat atelierul şi terenul, aşa că eu – un băiat abia trecut de douăzeci de ani – m-am trezit dintr-odată că administrez o benzinărie. Nu ştiu dacă ei au observat ceva ce nici eu nu observam – însă lucram non-stop. Nu pentru că aş fi fost din cale-afară de ambițios – asta a venit mai târziu –, ci pentru că îmi era mai greu decât îmi imaginasem să locuiesc sus, la fermă, să ascult zgomotele din Huken şi cântecul însingurat al fluierarului-auriu. O pasăre căutând companie. Nu neapărat un prieten, ci, pur şi simplu, companie. Toate aceste probleme puteau fi ocolite la muncă, unde aveam în jurul meu oameni, auzeam sunete, îmi făceam de lucru şi-mi foloseam mintea la lucruri practice, fără s-o las să depene încontinuu aceleaşi vechi rahaturi.

Reuşisem să mi-o scot pe Mari din cap, ca pe-o tumoare după operație. Mi-am dat desigur seama că nu putea fi o coincidență că s-a întâmplat chiar în momentul în care s-a despărțit de Carl, însă am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. Era probabil prea complicat şi tocmai citisem *Metamorfoza* lui Kafka – o nuvelă despre un tip care se trezeşte într-o dimineață preschimbat într-o gânganie dezgustătoare. Mi-am dat seama că, dacă aş fi început să-mi scormonesc subconştientul, şansele de a găsi acolo ceva neplăcut ar fi fost destul de mari.

Evident că, din când în când, mă intersectam cu Rita Willumsen. Arăta bine, anii nu păreau să-şi fi luat obolul în cazul ei. Doar că întotdeauna era cu câte cineva sau roia prea multă lume în jurul nostru, aşa că tot ce primeam era zâmbetul prietenos pe care îl afişează îndeobşte doi consăteni care se întâlnesc întâmplător şi o întrebare-două de genul „Cum mai merge benzinăria?", „Cum o mai duce Carl în Statele Unite?".

Într-o zi am zărit-o afară, lângă pompe. Stătea de vorbă cu Markus, care alimenta rezervorul Sonettului. De obicei Willumsen însuşi făcea treaba asta, însă Markus e un băiat frumuşel, tăcut şi blând, ceea ce preț de o clipă m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva devenise noul ei proiect. Era ciudat, însă nu părea să mă afecteze în vreun fel – le doream amândurora tot binele din lume. După ce Markus a pus la loc capacul de la rezervor, Rita a aruncat

o privire spre magazinul benzinăriei. Mă îndoiesc că putea vedea ceva, însă a ridicat oricum o mână în semn de salut. Aşa că i-am răspuns la fel. Când Markus a revenit în interior, mi-a spus că Willum Willumsen suferea de cancer, dar că se aştepta să-şi revină complet.

După aceea am văzut-o pe Rita de 17 mai, la Årtun, cu ocazia sărbătoririi Zilei Constituției. Arăta minunat în costum național şi se ținea de mână cu soțul. Nu îi mai văzusem niciodată aşa. Willumsen era slab sau cel puțin nu mai era gras şi nu i se potrivea, dacă mă-ntrebați pe mine. Îi atârna şi i se bălăbănea pielea de sub bărbie, ca o şopârlă. Dar când el şi Rita îşi spuneau câte ceva, cel care asculta se apleca spre celălalt, de parcă n-ar fi vrut să rateze niciun cuvânt. Zâmbeau, dădeau din cap, se uitau unul în ochii celuilalt. Poate cancerul fusese ca o epifanie, ca o revelație. Poate că descoperise că între timp învățase să-l iubească pe acest bărbat, care o adora. Şi, cine ştie, poate că domnul Willumsen nu fusese atât de orb pe cât îmi imaginasem eu. În tot cazul, înțelesesem că fluturarea aceea din mână la benzinărie fusese gestul ei de adio. Şi era în regulă, pentru că însemnaserăm ceva unul pentru celălalt într-o perioadă în care amândoi avuseserăm nevoie de aşa ceva. Din câte ştiu, foarte puține aventuri au parte de un final fericit, însă când i-am văzut pe cei doi împreună mi se părea că, într-un fel, Rita Willumsen şi cu mine fuseserăm norocoşi – Willum Willumsen fiind, poate, al treilea.

Aşa că redevenisem fluierarul-auriu.

Un an mai târziu am întâlnit femeia care vreme de cinci ani avea să fie amanta mea secretă. La cina care a urmat unei şedințe de la sediul central din Oslo am întâlnit-o pe Pia Syse. Ea era şefa biroului de resurse umane şi se aşezase în stânga mea, aşa că nu era partenera mea oficială la masă, însă după o vreme s-a întors către mine şi m-a întrebat dacă n-aş putea-o salva de partenerul ei, un tip care în ultima oră nu vorbise decât despre țiței, deşi chiar nu există atâtea lucruri de spus despre țiței. Băusem câteva pahare de vin şi am întrebat-o dacă nu cumva asta era o formă de sexism – într-o direcție sau alta: faptul că bărbații trebuie să se simtă într-o mai mare măsură datori să întrețină o conversație. Ea mi-a dat dreptate, aşa că i-am dat trei minute în care să-mi spună ceva interesant, ce m-ar fi făcut să râd sau care m-ar fi provocat. Dacă n-ar fi trecut proba, urma să mă scuze dacă m-aş fi reîntors la partenera din dreapta mea, o brunetă cu ochelari din Kongsberg care spusese că o cheamă Unni şi puțin altceva. Tot respectul

pentru Pia Syse, care a reuşit să bifeze toate condiţiile în mai puţin de trei minute.

Apoi am dansat, iar ea mi-a spus că sunt cel mai înfiorător partener de dans din câţi a pomenit.

În ascensorul care ne ducea către camerele noastre, am început să ne sărutăm, după care mi-a spus că nici la asta nu mă pricepeam.

Iar când ne-am trezit în patul ei de hotel – în calitatea ei de director de resurse umane primise unul dintre apartamente – mi-a spus pe şleau că partida de sex fusese submediocră.

Dar că rareori mai râsese cu atâta poftă ca în ultimele douăsprezece ore.

Eu i-am spus că, în cazul meu, doar una din patru partide de sex era peste medie, iar ea a râs din nou. Mi-am petrecut următoarea oră străduindu-mă să dreg acea primă impresie. Sper că am reuşit s-o fac. În tot cazul, Pia Syse mi-a spus că la un moment dat, în următoarele două săptămâni, mă va convoca la sediu şi că agenda va fi „destul de liberă”.

În vreme ce stăteam la coada care se formase la recepţie ca să-mi fac *check-outul,* Unni, partenera mea de la cină, m-a întrebat dacă mă întorceam la Os cu maşina şi dacă aş putea-o lăsa la Kongsberg.

Pe drum n-am schimbat prea multe vorbe.

M-a întrebat ceva despre maşină, iar eu i-am spus că o primisem cadou de la unchiul meu şi că avea o valoare mai degrabă sentimentală. Aş fi putut să-i spun că, chiar dacă fiecare piesă ar fi fost înlocuită câte o dată, modelul 240 rămânea o minune a mecanicii. Că, de exemplu, nu suferea de niciuna din problemele asociate cu modelul ceva mai fiţos, V 70, care adesea avea probleme cu bara şi cu arborele de direcţie. Că speram ca într-o zi să fiu îngropat peste şasiul Volvoului meu 240. Doar că în loc să îndrug chestii neinteresante, am preferat să pun întrebări la fel de neinteresante; mi-a spus că lucrează la contabilitate, că avea doi copii şi că soţul ei era directorul unui gimnaziu din Kongsberg. Ea lucra două zile pe săptămână de-acasă, în alte două făcea naveta la Oslo, având toate vinerile libere.

— Şi ce faci de obicei vinerea? am întrebat-o eu.

— Nimic, mi-a răspuns.

— Nu e cam greu să nu faci nimic? m-am mirat eu.

— Nu.

Şi cam asta a fost toată conversaţia noastră.

Am pus JJ. Cale şi am simţit cum mă învăluie o pace adâncă. Probabil că de vină era lipsa de somn, minimalismul relaxat al lui Cale şi faptul că-mi

dădusem seama că, asemenea mie, şi Unni prefera tăcerea.

Când m-am trezit, tresărind, şi-am văzut maşinile venind către noi, în vreme ce picăturile de ploaie de pe parbriz le dispersau luminile, creierul meu a ajuns la concluzia că:

a) trebuia să fi adormit la volan,

b) trebuia să fi adormit de mai bine de două secunde de vreme ce nu-mi aminteam nici că începuse să plouă, nici că dădusem drumul la ştergătoare şi

c) ar fi trebuit să fac de mult o pauză.

Mi-am ridicat automat o mână ca să apuc volanul, însă am dat de altă mână, caldă, care deja şofa.

— Cred că ai adormit, a spus Unni.

— E drăguț din partea ta că nu m-ai trezit, i-am răspuns eu.

N-a râs. I-am aruncat o privire şi mi s-a părut că ghicesc un început de zâmbet – abia schițat – în colțul gurii ei. Cu timpul aveam să aflu că mai mult de-atât nu făcea când voia să-şi exprime sentimentele. Şi abia în momentul acela mi-am dat seama că e drăguță. Nu se putea lăuda cu o frumusețe clasică, ca Mari Aas, sau cu una orbitoare, ca Rita Willumsen din fotografiile pe care şi le făcuse în tinerețe şi pe care mi le arătase şi mie. De fapt, ca să spun adevărul, nu ştiu dacă Unni Holm-Jensen era frumoasă şi după alte standarde decât după ale ei înseşi; ce încerc să spun e că – în momentul acela, în lumina aceea, din unghiul din care o priveam eu, era mai drăguță decât mi se păruse până atunci. Şi nu vorbesc de genul de frumusețe de care te poți îndrăgosti. N-am fost niciodată îndrăgostit de Unni Holm-Jensen, iar în cei cinci ani care au urmat nici ea n-a fost vreodată îndrăgostită de mine. Dar în momentul ăla ea era frumoasă, în sensul că te făcea să vrei să te uiți în continuare la ea. Bineînțeles că aş fi putut-o face, de vreme ce ea era atentă la drum şi încă nu dăduse drumul volanului, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că era cineva pe care chiar te puteai baza.

Abia după ce ne-am întâlnit de două ori la o cafea la jumătatea drumului, adică la Notodden, şi după ce, a treia oară, am rezervat o cameră la hotel Brattrein – mi-a spus că se hotărâse în privința mea încă din timpul cinei din Oslo.

— Tu şi Pia vă plăceați.

— Da, am recunoscut eu.

— Doar că eu te plăceam mai mult decât ea. Şi ştiam că o să mă preferi pe mine.

— De ce?
— Pentru că noi doi semănăm, în vreme ce tu şi Pia, nu. Şi pentru că Notodden nu e chiar aşa departe.
Am început să râd.
— Tu crezi că te plac mai mult pe tine pentru că Notodden nu e la fel de departe ca Oslo?
— De regulă simpatiile noastre sunt practice.
Am râs din nou, iar ea a zâmbit. Abia perceptibil.
Unni mi-a spus că de fapt n-avea o căsnicie nefericită.
— E un om decent şi un tată bun, a zis ea. Doar că nu mă atinge niciodată.
Trupul ei era subțire şi tare, ca de băiat slăbănog. Se menținea în formă cu puțin jogging şi trăgând de fiare.
— Cu toții avem nevoie să fim atinşi, a spus ea.
Nu o îngrijora prea mult că soțul ei ar fi putut să-şi dea seama că-l înşela. Credea că ar fi înțeles-o. O îngrijora însă ce ar fi crezut despre asta copiii.
— Au parte de un cămin bun şi sigur. Nu pot permite ca ceva să îl distrugă. Copiii mei vor fi întotdeauna pe primul loc, mai importanți decât genul ăsta de fericire. Chiar îmi fac plăcere orele pe care le petrec cu tine, însă aş renunța la ele cât ai bate din palme dacă ar pune cât de puțin în pericol fericirea şi siguranța copiilor mei. Înțelegi?
Întrebarea fusese pusă cu o intensitate subită, ca atunci când, după ce descarci o aplicație nostimă, apare pe ecran un formular extrem de serios, aproape amenințător, pe care eşti nevoit să-l completezi şi care e plin cu condiții pe care trebuie să le accepți înainte ca distracția să poată începe.
Într-o zi am întrebat-o dacă, într-o situație ipotetică, ar fi fost dispusă să mă împuşte atât pe mine, cât şi pe soț, dacă gestul acesta ar fi făcut ca şansele de supraviețuire ale copiilor ei să crească cu patruzeci la sută. Creierul ei de contabilă a avut nevoie de câteva secunde ca să dea un răspuns.
— Da.
— Treizeci la sută?
— Da.
— Douăzeci?
— Nu.
Ce-mi plăcea la Unni era că ştiam exact cu cine am de-a face.

37

Carl îmi trimitea e-mailuri şi poze de la universitatea lui. Părea că o duce bine acolo. Zâmbete largi şi prieteni care păreau să-l cunoască de-o viață. Dar el dintotdeauna fusese o persoană adaptabilă. „Aruncă-l în apă şi-o să vezi cum îi cresc branhii înainte să se ude!”, obişnuia să spună mama. Îmi amintesc că la sfârşitul verii în care se tot întâlnea cu turista drăguță de la cabane, pe care eram gelos, Carl a învățat să vorbească cu accent de Oslo. Acum e-mailurile lui erau tot mai presărate cu expresii americane, mai multe decât folosise tata vreodată. Era ca şi cum norvegiana lui se ofilea încet, dar sigur. Poate chiar asta îşi dorea. Să învelească tot ce se petrecuse aici în straturi de uitare şi distanță. Când Stanley Spind, noul doctor, m-a auzit spunând la portbagaj *trunk,* şi nu *boot,* mi-a spus o poveste despre uitare.

— În Vest-Agder, unde am copilărit eu, sate întregi au emigrat în America. Unii oameni s-au întors. Se pare că aceia dintre ei care uitaseră să vorbească norvegiana erau şi cei care uitaseră aproape tot despre țara lor de baştină. E ca şi cum limba păstrează amintirile.

În zilele următoare m-am jucat cu ideea de a învăța o nouă limbă sau de a nu mai vorbi niciodată norvegiana – ca să văd dacă m-ar ajuta. În perioada aia auzeam mai mult decât zbierăte dinspre Huken. Când se lăsa liniştea, puteam distinge un murmur grav, de parcă acolo jos morții ar fi stat de vorbă unii cu alții. Plănuind ceva. Conspirând.

Carl rămăsese lefter. Picase câteva examene şi-şi pierduse cea mai mare parte din bursă. Aşa că i-am trimis bani. Nu era o problemă, eu aveam salariu, iar cheltuielile mele erau minime; reuşisem chiar să pun nişte bani deoparte.

În anul următor taxele şcolare au crescut, aşa că a avut nevoie de mai mulți bani. În iarna aia am mobilat o încăpere din atelierul dezafectat, ca să fac economie de curent şi benzină. Am încercat să închiriez ferma, însă n-am găsit pe nimeni interesat. Când i-am sugerat lui Unni să nu ne mai întâlnim la hotelul Brattrein, ci la hotelul Notodden, care era mai ieftin, m-a întrebat dacă o duc rău cu banii, apoi a propus să împărțim costul camerei, aşa cum de fapt insistase de ceva vreme să facem. I-am spus că nu sunt de acord şi până la urmă am continuat să ne vedem la Brattrein. Dar în vinerea următoare Unni mi-a spus că verificase evidența contabilă şi văzuse că

primeam un salariu mai mic decât al managerilor care administrau nişte benzinării mai mici decât a mea.

Am sunat la sediu şi, după ce am fost pasat de la un birou la altul, mi s-a făcut în sfârşit legătura cu o persoană care putea lua decizii cu privire la măririle de salariu.

Am auzit în receptor o voce luminoasă:

— Pia Syse.

Am închis telefonul.

Înaintea ultimului semestru – cel puțin aşa pretindea el, că era ultimul – Carl m-a sunat în toiul nopții ca să-mi spună că îi lipseau douăzeci şi unu de mii de dolari, adică două sute de mii de coroane norvegiene. Se bazase pe o bursă oferită de Societatea Norvegiană din Minneapolis, însă tocmai aflase că n-avea s-o primească – şi avea nevoie să facă rost de bani până a doua zi dimineață la ora nouă, altfel l-ar fi exmatriculat şi n-ar mai fi putut da examenele finale. Fără ele, întreaga lui educație ar fi fost o mare pierdere de timp.

— În *business administration* nu e vorba despre ce ştii, ci despre ce cred oamenii că ştii, Roy. Iar ei cred în examene şi în diplome.

— Chiar s-au dublat taxele şcolare de când ai ajuns tu acolo? l-am întrebat.

— E ceva foarte… *unfortunate,* a răspuns Carl, trecând pe engleză. Îmi cer scuze că apelez la tine, dar preşedintele Societății Norvegiene mi-a spus acum două luni că n-ar trebui să existe vreo problemă în ce mă priveşte.

Eram în fața băncii când s-a deschis. Directorul m-a ascultat în timp ce îi ceream un credit ipotecar de două sute de mii de coroane, oferind drept garanție ferma.

— Ferma şi terenul aferent se află în proprietatea comună a amândurora, aşa că voi avea nevoie de ambele semnături, mi-a spus directorul băncii, un bărbat cu papion la gât şi nişte ochi de câine St Bernard. Iar procesul de documentare durează vreo două zile. Îmi dau însă seama că ai nevoie de banii ăştia azi, aşa că am primit acceptul celor de la sediul central să-ți ofer o sută de mii de coroane, doar pentru că ai o față de om cinstit.

— Fără ipotecă?

— Avem încredere în sătenii de aici, Roy.

— Dar eu am nevoie de două sute de mii.

— Nu chiar *atâta* încredere, a continuat el cu un zâmbet şi ochi mai îndurerați.

— Carl va fi exmatriculat la ora nouă. Ora patru în Norvegia.

— Eu n-am mai auzit ca vreo universitate să fie atât de strictă, a comentat directorul băncii, scărpinându-şi dosul palmei. Dar, dacă aşa spui tu, atunci… a continuat el, continuând să se scarpine.

— Da…? am spus eu nerăbdător, uitându-mă la ceas.

Mai rămăseseră şase ore şi jumătate.

— Ei bine, n-ai auzit asta de la mine, dar poate ar fi bine să stai de vorbă cu Willumsen.

M-am uitat în ochii bărbatului din fața mea. Prin urmare era adevărat ce se zvonea, şi anume că Willumsen se ocupa şi cu cămătăria. Fără garanții, dar cerând nişte dobânzi exorbitante. „Fără garanții" însemna că în cele din urmă Willumsen urma să-şi recupereze cumva datoria. Iar în caz că întâmpina probleme, se zvonea că îl chema pe recuperatorul ăla din Danemarca ca să rezolve treaba. Ştiam că Erik Nerell se împrumutase de la Willumsen când îşi cumpărase barul, Fritt Fall, însă nu auzise nimic de vreun recuperator. Dimpotrivă, Erik spunea că Willumsen fusese răbdător şi că aşteptase, iar când s-a pus problema unei amânări, i-a răspuns: „Atâta vreme cât vei plăti dobânda suplimentară, nu voi lua nicio măsură, Nerell. Pentru că dobânzile suplimentare sunt raiul pe pământ".

Aşa că m-am repezit cu maşina până la Compania de maşini uzate şi de casări auto Willum Willumsen. Ştiam că Rita nu dădea pe acolo – ura locul ăla. Willumsen m-a primit în biroul lui. Deasupra scaunului său se afla un cap de cerb care părea să fi străpuns peretele din partea cealaltă şi privea în jur, uimit de ce-i era dat să vadă. Willumsen stătea sub el, prăvălit comod pe spătar, cu bărbia dublă atârnându-i peste gulerul cămăşii. Îşi ținea degetele lui mici, grăsulii, pe piept, mişcându-şi-le din când în când ca să-şi scuture trabucul în scrumieră. Şi-a lăsat capul într-o parte, studiindu-mă cu atenție – un gest de „evaluare a creditului", mi-am dat eu seama.

— Dobânda este de doi la sută, m-a anunțat el după ce i-am descris problema şi faptul că eram presat de timp. Plătibilă lunar. Pot suna la bancă imediat ca să facă transferul.

Mi-am scos cutia cu tutun din buzunar şi mi-am vârât puțin sub buză în vreme ce-mi făceam calculele.

— Asta e mai mult de douăzeci şi cinci la sută pe an.

Willumsen şi-a scos trabucul din gură:

— Ia uite, băiatul ştie să socotească. Ai moştenit darul ăsta de la tatăl tău.

— Ați presupus cumva că nici mie nu-mi place să mă tocmesc?

Willumsen a început să râdă.

— Da, asta e cea mai bună ofertă pe care ți-o pot face. O poți accepta sau nu, însă nu uita că eşti în criză de timp.

— Unde trebuie să semnez?

— A, cred că e suficient să facem asta, a spus Willumsen, întinzându-mi mâna peste birou.

Degetele lui arătau ca un mănunchi de cârnați. Mi-am reprimat un fior şi am dat mâna cu el.

— Ai fost îndrăgostit vreodată? m-a întrebat Unni.

Ne plimbam prin întinsa grădină a hotelului Brattrein.

Norii străbăteau în viteză cerul de deasupra lacului Heddal, culorile schimbându-se odată cu lumina. Am auzit undeva că perechile îşi vorbesc tot mai puțin de la un an la altul. În cazul nostru lucrurile stăteau pe dos. Niciunul dintre noi nu era prea vorbăreț, iar la primele întâlniri eu fusesem cel care trebuise să vorbească mai mult. Se împliniseră deja cinci ani de când ne vedeam o dată pe lună şi, cu toate că Unni era mai deschisă acum decât la început, era destul de ciudat pentru ea să deschidă, pe nepusă masă, un astfel de subiect.

— O singură dată, am răspuns. Dar tu?

— Niciodată, a recunoscut ea. Şi cum ți se pare?

— Să fii îndrăgostit?

— Da.

— Nu e ceva după care tânjesc în mod special, am răspuns eu, ridicându-mi gulerul gecii ca să mă apăr de vânt.

M-am uitat la ea şi i-am văzut zâmbetul acela abia schițat. Mă întrebam unde voia să ajungă.

— Am citit că nu te poți îndrăgosti cu adevărat decât de două ori în viață, a continuat ea. Prima dată este acțiune, a doua oară reacție. Astea sunt cele două cutremure. Restul sunt doar replici emoționale.

— OK, am zis eu. Înseamnă că încă mai ai o şansă.

— Dar eu nu vreau niciun cutremur, a spus ea. Am copii.

— Înțeleg. Dar cutremurele se petrec fie că vrei, fie că nu.

— Aşa e, a recunoscut ea. Când spui că nu tânjeşti după dragoste, asta înseamnă că dragostea ta n-a fost împărtăşită, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Asta înseamnă că cel mai sigur e să te poți duce într-un loc ferit de cutremure, a spus ea.

Am dat agale din cap; începusem să-mi dau seama unde bătea.

— Cred că am început să mă îndrăgostesc de tine, Roy, a spus ea, oprindu-se din mers. Şi nu cred că familia mea ar putea supraviețui unui astfel de cutremur.

— Aşa că…

Unni a oftat.

— Aşa că trebuie să plec…

— …într-un loc ferit de cutremure? i-am continuat eu propoziția.

— Da.

— Definitiv?

— Da.

Am rămas amândoi tăcuți.

— Nu ai de gând să…? m-a întrebat ea.

— Nu, am spus. Ai hotărât tu pentru mine. Şi probabil că eu semăn cu tata.

— Cu tatăl tău?

— Nu se pricepea să se tocmească.

Ne-am petrecut ultimele ore în cameră. Eu închiriasem apartamentul, iar din pat puteam vedea lacul. La apus cerul se mai înseninase, iar Unni mi-a spus că îi amintea de o piesă de la Deep Purple, una despre un hotel de pe malul lacului Geneva din Elveția. Hotelul lua foc în cântecul ăla, i-am spus.

— Da, a spus Unni.

Am predat cheile înainte de miezul nopții, ne-am sărutat de rămas-bun în parcare şi am plecat din Notodden, fiecare îndreptându-se cu maşina în altă direcție. De atunci nu ne-am mai văzut niciodată.

În acelaşi an, Carl m-a sunat în Ajunul Crăciunului. Auzeam în receptor glasurile unor petrecăreți şi, în fundal, pe Mariah Carey cântând *All I Want For Christmas is You.* Eram singur în atelier atunci, având în față un pahar de aquavit şi o farfurie cu coaste de miel Fjordland's gata preparate, alături de un cârnat *vossa* cu garnitură de napi suedezi.

— Nu te simți singur? m-a întrebat el.

Am ezitat.

— Un pic.

— Un pic?

— Da. Dar tu?

— Au organizat o cină de Crăciun la birou. Punci. Am închis centrala şi…

— Carl! Carl, vino să dansăm!

O voce de femeie – pe jumătate smiorcăită, pe jumătate fonfăită – ne-a întrerupt brusc. Se-auzise de parcă i-ar fi stat în poală.

— Ascultă, Roy, trebuie să închid. Dar ți-am trimis un mic cadou de Crăciun.

— Da?

— Da. Verifică-ți contul bancar, a mai spus el înainte să închidă telefonul.

Am făcut întocmai: m-am logat şi am văzut că mi se transferaseră bani dintr-o bancă americană. La „Comentarii” apărea un mic mesaj: „Mulțumesc pentru împrumut, dragă frate. Şi Crăciun fericit!” Şase sute de mii de coroane. Mult mai mult decât îi trimisesem eu pentru taxele şcolare, chiar dacă aş fi calculat dobânzile şi dobânzile suplimentare.

Eram atât de bucuros că am zâmbit. Nu eram bucuros de bani, fiindcă mă descurcam – ci pentru Carl, care *şi el* se descurca. Sigur că aş fi putut să-l întreb cum de reuşise să câştige atâta bănet în atât de puține luni de la angajare la o companie imobiliară. Dar ştiam ce aveam să fac cu banii: aş fi putut izola casa de sus, adăugându-i şi o baie. Nici prin cap nu-mi trecea să petrec şi Crăciunul următor în nenorocitul ăla de atelier.

În sat – aşa cum se întâmplă şi în oraşe –, singurul moment în care păgâni ca mine calcă în biserică este Crăciunul. Şi nu în Ajun, aşa cum se întâmplă la oraş, ci chiar în ziua de Crăciun.

Când am ieşit de la slujbă, Stanley Spind s-a apropiat de mine şi m-a invitat la micul dejun de Ziua Cadourilor. Mai invitase şi alte persoane. Am fost luat puțin prin surprindere şi invitația venea aşa de brusc, că mi-am dat seama că ceva îl făcuse să înțeleagă că Roy Opgard, bietul de el, îşi petrece Crăciunul singur la atelier. Stanley era un om bun, însă i-am răspuns că trebuia să muncesc în toată perioada Crăciunului, pentru că le dădusem liber celorlalți angajați – ceea ce era adevărat. Mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a spus că *eu* sunt un om bun. Nu se pricepe deloc la oameni, Stanley Spind ăsta. M-am scuzat şi m-am grăbit să-i ajung din urmă pe Willumsen şi pe Rita, care se îndreptau către parcare. Între timp, Willumsen se îngrăşase la loc. Şi Rita arăta bine, era roşie în obraji şi probabil îi era cald în haina de

blană. Iar eu, desfrânatul căruia tocmai i se spusese că e un om bun, am strâns mănunchiul de cârnăciori – din fericire înmănuşat – al lui Willumsen şi le-am urat amândurora Crăciun fericit.

— Crăciun *vesel!* mi-a răspuns Rita.

Mi-am amintit cum îmi explicase ea mai demult că în cercurile înalte se urează: „Crăciun fericit” până în Ajun, iar din ziua de Crăciun până la Anul Nou numai „Crăciun *vesel”*. Dar dacă Willumsen ar fi văzut că un ţărănoi ca mine cunoaşte astfel de rafinamente, ar fi intrat la bănuieli, aşa că am dat din cap, de parcă n-aş fi auzit ce era diferit în urarea ei. „Om bun”, auzi şi tu!

— Voiam doar să vă mulțumesc pentru împrumut, am spus eu, înmânându-i lui Willumsen un plic alb.

— Ah? s-a mirat el, cântărind plicul în palmă şi cercetându-mă cu privirea.

— V-am transferat banii în cont noaptea trecută, i-am explicat eu. În plic aveți extrasul de cont.

— Dobânda se aplică până la prima zi lucrătoare, a spus el. Mai sunt trei zile până atunci, Roy.

— Am luat şi asta în calcul, da. Şi am mai adăugat o mică sumă.

Willumsen a dat agale din cap.

— Plăcută senzație, nu-i aşa? Să scapi de o datorie.

Înțelegeam şi nu prea înțelegeam ce voia să-mi spună. Adică înțelesesem cuvintele, fireşte, nu şi cum le spusese.

Dar aveam să înțeleg şi asta înainte de sfârşitul anului.

38

În timpul întâlnirii din fața bisericii, în ziua de Crăciun, Rita nu lăsase niciun gest şi nicio expresie s-o dea de gol. Ştia ce face. Dar întâlnirea sigur schimbase ceva în ea. Ceva care s-o facă să uite lucrurile care trebuiau uitate şi să şi le amintească pe cele care meritau ținute minte. Peste trei zile, în prima zi de lucru de după Sărbători, am primit un SMS de la ea:

„Cabană poimâine 12."

Mesajul era atât de scurt şi de la obiect încât am simțit un fior străbătându-mi trupul şi gura umplându-mi-se de salivă, de parcă aş fi fost unul din câinii lui Pavlov. „Reacție condiționată", aşa i se zice.

Tulburat, am stat puțin de vorbă cu mine însumi, ca să mă hotărăsc dacă să mă duc sau nu. Roy-cel-cumpătat a pierdut însă meciul, urât de tot. În plus, uitasem motivele pentru care mă simțisem eliberat când încetaserăm să ne mai vedem, dar îmi aminteam toate celelalte amănunte cu o bogăție de-a dreptul senzuală a detaliilor.

Cu cinci minute înainte de ora prânzului, am ajuns în luminişul din care puteai zări cabana. Străbătusem tot drumul chinuit de erecția care mi se declanşase de când văzusem Saabul Sonett parcat lângă drumul de pietriş. Ninsoarea începuse târziu în anul acela, însă peste tot domnea un ger uscat, soarele se ivea doar când şi când, iar aerul aspru şi curat era tocmai bun de respirat. Din hornul cabanei ieşea fum, iar perdelele camerei de zi erau trase. De obicei nu făcea asta, iar gândul că-mi plănuise o surpriză – că poate era deja acolo, pregătită, aşteptându-mă în fața şemineului aprins, în lumina slabă a focului – îmi făcea trupul să se înfioare. Am traversat mica întindere de pământ şi m-am apropiat de uşă. Era întredeschisă. Pe vremuri o găseam închisă, uneori chiar încuiată, şi trebuia mă întind şi să scot cheia pusă deasupra grinzii. Bănuiam că îi plăcea să-şi imagineze că sunt un intrus, un tâlhar de noapte. Ştiam că de-asta îmi dăduse atunci cheia de la subsol, cheie pe care încă o mai aveam. Din când în când mă lăsam pradă fanteziilor şi-mi imaginam c-o folosesc. Am împins uşa şi am păşit în semiîntunericul dinăuntru.

Imediat am simțit că ceva nu era în regulă.

Mirosul nu era în regulă.

Dacă nu cumva Rita se apucase să fumeze trabucuri.

Şi chiar înainte ca ochii să mi se obişnuiască cu întunericul am ştiut cine

era personajul aşezat cu fața către mine, în fotoliul din mijlocul camerei de zi.

— Mă bucur că ai putut veni, a spus Willumsen cu o voce atât de prietenoasă, încât am simțit fiori reci pe şira spinării.

Purta o haină şi o pălărie de blană care îl făceau să semene cu un urs. În mâini ținea o puşcă cu țeava îndreptată spre mine.

— Închide uşa, mi-a ordonat el.

Am făcut întocmai.

— Fă trei paşi către mine, încet. Şi îngenunchează!

Am făcut cei trei paşi.

— Îngenunchează, a repetat el.

Am ezitat s-o fac.

L-am auzit cum oftează.

— Ascultă. În fiecare an cheltuiesc o căruță de bani ca să mă duc într-o țară străină şi să împuşc un animal pe care nu l-am mai vânat niciodată, a spus el, ridicându-şi o mână şi făcând un gest prin aer, de parcă ar fi completat o listă imaginară. Am colecționat câte un exemplar din aproape toate speciile, însă nu şi un Roy Opgard. Aşa că *îngenunchează!*

Am îngenuncheat şi-am văzut că între fotoliu şi uşa de la intrare fusese întinsă o folie din plastic, din aia de care folosesc oamenii când vor să-şi redecoreze casa.

— Unde ai parcat? m-a întrebat el.

I-am spus unde, iar el a dat mulțumit din cap.

— Cutia cu tutun, a spus Willumsen.

N-am răspuns. Mintea mea era plină cu întrebări, nu răspunsuri.

— Te întrebi de unde am aflat, Opgard. Răspunsul este cutia cu tutun de prizat. După ce m-am vindecat de cancer, medicul mi-a spus că cel mai bun lucru pe care l-aş putea face pentru sănătate ar fi să încep să mănânc mai sănătos şi să fac mai multă mişcare. Aşa că am început să mă plimb. M-am plimbat şi până aici, la cabana asta pe care n-am mai vizitat-o de ani şi ani. Am găsit două cutii din astea în frigider, a spus el, aruncând în fața mea o cutiuță argintie de tutun Berry's.

— Nu se găseşte în Norvegia sau cel puțin nu în satul nostru. Am întrebat-o pe Rita ce-i cu cutiuțele astea, iar ea mi-a răspuns că probabil le uitaseră muncitorii polonezi care au renovat cabana cu un an în urmă. Iar eu am crezut-o. Asta până în ziua în care ai venit la mine la birou pentru împrumut şi te-am surprins scoțând din buzunar acelaşi tip de cutie. Iată

cum am pus lucrurile cap la cap: tutun de prizat, reparația Saabului Sonett, cabana. Şi Rita care s-a preschimbat peste noapte în cea mai dulce şi mai agreabilă dintre Rite, ceea ce nu face decât când are ceva de ascuns. Aşa că i-am verificat telefonul şi acolo, sub numele de Agnete, am găsit un mesaj vechi, pe care uitase să-l şteargă. Cabana, ziua, ora, totul. Am verificat şi am descoperit că numărul lui Agnete este înregistrat de fapt pe numele tău, Roy Opgard. Şi, uite aşa, alaltăieri am împrumutat din nou telefonul Ritei şi ți-am trimis acelaşi mesaj, schimbând doar ora.

Stând în genunchi mă obligase să-mi țin privirea ridicată, însă începuse să mă cam doară gâtul, aşa că mi-am lăsat capul în piept.

— Dacă zici că ai descoperit toate astea cu mai multe luni în urmă, de ce-ai aşteptat atât ca să faci ceva? l-am întrebat eu.

— Pentru cineva atât de bun la calcule mintale ca tine, răspunsul ar trebui să fie evident.

Am scuturat din cap.

— Ai împrumutat bani de la mine. Dacă-ți zburam creierii atunci, cine mi-ar mai fi plătit datoria?

Inima nu-mi bătea mai repede, ci mai încet. Ceea ce se întâmpla era dat dracu' de neverosimil. Willumsen avusese răbdarea unui vânător, aşteptase ca prada să ajungă în locul potrivit, aşteptase să-mi plătesc datoria. Aşteptase să mă stoarcă de bani. Asta vrusese să-mi spună atunci, în fața bisericii, cu întrebarea aia. Avea de gând să mă împuşte. Despre asta era vorba. Nu să mă sperie sau să mă amenințe, ci să mă ucidă, pur şi simplu. Ştia că nu spusesem nimănui unde mă duc, că se asigurase că nu mă văzuse nimeni îndreptându-mă spre cabana lui şi că îmi parcasem maşina atât de departe, încât nimănui nu i-ar fi trecut prin gând unde mă aflam. Urma să-mi tragă un glonț în frunte şi apoi să mă îngroape pe undeva prin apropiere. Planul era atât de simplu şi de practic încât nu mi-am putut ascunde un zâmbet.

— Şterge-ți rânjetul ăla de pe față, mi-a spus Willumsen.

— Nu m-am mai întâlnit cu soția ta de ani întregi, i-am spus eu. N-ai văzut ce dată avea mesajul ăla?

— Ar fi trebuit să fie şters, dar l-am găsit. Mi-a dovedit că vă vedeați de multă vreme, a răspuns el. Dar gata. Spune-ți ultima rugăciune, a zis, sprijinindu-şi patul puştii de umăr şi obraz.

— Mi-am spus-o deja, am răspuns eu.

Inima continua să-mi bată tot mai rar. Pulsul de odihnă. Pulsul

psihopaților, cum s-ar zice.

— Nu zău, ți-ai spus-o deja? a întrebat Willumsen, pielea obrazului prelingându-i-se pe patul puştii.

Am clătinat din cap şi m-am uitat din nou în podea.

— Hai, dă-i drumul: îmi faci o favoare, Willumsen.

L-am auzit cum râde sec.

— Vrei să mă convingi că *abia aştepți* să mori, Opgard?

— Nu, însă *voi* muri.

— Asta e valabil pentru toată lumea.

— Da, dar nu în următoarele două luni.

L-am auzit cum se joacă cu trăgaciul puştii.

— Cine zice asta?

— Stanley Spind. Poate că m-ai văzut stând de vorbă cu el în biserică. Tocmai primise ultimele radiografii ale tumorii mele cerebrale. Mi-au descoperit-o acum mai bine de un an, însă acum creşte tot mai repede. Dacă ai putea să ținteşti aici… am spus eu, punându-mi arătătorul la tâmpla dreaptă, chiar deasupra perciunilor… poate că o să scap şi de ea, şi de viață, în acelaşi timp.

Aproape că puteam auzi calculatorul mintal al dealerului de maşini uzate cum clincăne şi bâzâie.

— Te-a cuprins disperarea, evident, şi acum te-ai pus pe mințit, a spus el.

— Dacă eşti atât de sigur, ce mai aştepți? Apasă pe trăgaci, l-am îndemnat eu.

Ştiam ce-i spunea propriul creier chiar atunci: *dacă* era adevărat, problema Roy Opgard avea să dispară de la sine, fără ca el să-şi asume vreun risc. Dar, dacă mințeam, însemna că tocmai ratase o ocazie perfectă, una cu care probabil nu se va mai întâlni niciodată. Şansa ar fi continuat să existe, însă eu aş fi fost pregătit, ar fi fost mai dificil. Risc versus profit. Cost versus venit. Debit şi credit.

— Poți să-l suni pe Stanley, am spus. Va trebui doar să mă laşi să-i spun că renunț la confidențialitatea informației.

În pauza care a urmat nu s-a mai putut auzi decât respirația lui Willumsen. Dilema asta avea nevoie de un surplus de oxigen în creier. Am rostit în gând o rugăciune – nu pentru sufletul meu, ci pentru ca stresul să-i provoace un atac cerebral chiar în clipa aia.

— Două luni, a spus el deodată. Dacă peste două luni, începând de azi, nu vei fi mort, mă voi întoarce. Nu vei şti unde, nu vei şti când. Sau *cine*

anume te va căuta. Dar e posibil ca ultimele cuvinte pe care le vei auzi pe lumea asta să fie în daneză. Şi asta nu este o ameninţare, ci o promisiune. OK?

M-am ridicat în picioare.

— *Cel mult* două luni, am spus. Tumoarea asta e puternică, Willumsen – n-o să te dezamăgească. Şi încă ceva…

Willumsen încă ţinea puşca aţintită asupra mea, însă a clipit, în semn că pot continua.

— Pot să îmi iau cutiile cu tutun din frigider?

Fireşte că ştiam că întind coarda, însă trebuia să joc rolul unui muribund căruia nu-i mai păsa de consecinţe.

— Eu nu le folosesc, aşa că fă ce vrei.

Mi-am luat cutiile cu tutun şi-am plecat. Am străbătut pădurea în fugă. Începea deja să se întunece. M-am îndreptat spre apus, descriind un arc de cerc, ascuns de stâncile din apropierea lacului în care o văzusem ultima dată pe Rita: goală, umilită, îmbătrânită de lumina zilei şi de privirile unui bărbat mult mai tânăr decât ea.

Apoi m-am apropiat de cabană dinspre nord. În partea aceea nu existau ferestre, numai pereţii din buşteni groşi, o fortificaţie făcută de mâna omului, pentru că atacurile întotdeauna veneau dinspre nord.

M-am apropiat de perete şi m-am strecurat până la colţul uşii. Mi-am înfăşurat fularul în jurul pumnului şi-am aşteptat. Când Willumsen şi-a făcut apariţia, nu m-am complicat prea mult. Un pumn chiar în spatele urechii, acolo unde craniul oferă creierului mai puţină protecţie şi două lovituri la rinichi, ceea ce, pe lângă faptul că provoacă nişte dureri atât de cumplite că nu mai poţi nici măcar să urli, te face docil. Willumsen s-a prăbuşit în genunchi şi i-am luat puşca de vânătoare pe care şi-o atârnase pe umăr. I-am tras un pumn în tâmplă, apoi l-am târât în cabană.

În lipsa mea, înlăturase folia de plastic şi pusese fotoliul la locul lui, lângă şemineu.

L-am lăsat să-şi recapete răsuflarea şi l-am obligat să-şi ridice capul şi să se uite la gura ţevii propriei puşti, înainte să încep să-i vorbesc:

— După cum vezi, am minţit. Dar numai în privinţa tumorii. Este adevărat însă că nu m-am mai văzut cu Rita de ani buni. Şi cum a fost suficient un singur mesaj ca să mă reped încoace dând din coadă, poţi înţelege că ea a fost cea care a pus capăt aventurii, nu eu. Nu te ridica!

Willumsen a lăsat să-i scape printre dinţi o înjurătură, însă m-a ascultat.

— Cu alte cuvinte, asta ar fi putut rămâne o poveste de care n-ai fi auzit niciodată, care nu te-ar fi rănit în niciun fel – şi toți trei am fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți, am continuat eu. Dar, cum nu mă crezi şi cum ai vrut să-mi faci felul, nu-mi laşi altă alegere decât să-ți fac eu ție felul. Crede-mă că nu-mi face nicio plăcere şi că n-am nici cea mai mică intenție să reiau relația cu femeia care în curând o să fie văduvă. Cu alte cuvinte, este complet nenecesar să te omor, dar e singura soluție practică.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, a spus Willumsen cu un geamăt. Însă nu vei reuşi să scapi basma curată după o crimă. Lucrurile astea trebuie plănuite din timp.

— Da, am răspuns eu. Iar mie mi-a luat fix cinci minute să-mi dau seama că planul tău de a mă ucide mi-a oferit cea mai bună şansă din lume să te ucid *eu pe tine.* După cum ştii, suntem singuri aici, într-un loc ferit. Nimeni nu ne-a văzut venind sau plecând – şi ştii care este cea mai răspândită cauză a decesului la bărbații între treizeci şi şaizeci de ani?

Willumsen a clătinat din cap:

— Cancerul.

— Nu.

— Ba da.

— Nu e cancerul, am insistat eu.

— Accidentele de maşină.

— Nu, am zis, însă mi-am propus că caut pe Google acasă. E sinuciderea.

— Aiurea!

— Satul nostru o să contribuie la această statistică, dacă ne gândim numai la tatăl meu, la şeful de post Olsen… şi la tine.

— La mine?

— Imaginează-ți săptămâna Crăciunului. Un bărbat îşi ia puşca de vânătoare şi se duce la propria cabană fără să anunțe pe nimeni, apoi e găsit în sufragerie cu puşca căzută lângă el. Nici că se poate un tablou mai clasic de-atât, Willumsen. A, şi gerul uscat. Aşa că nu vor găsi urme de paşi înspre sau dinspre cabană.

Am ridicat puşca. L-am văzut cum înghite în sec.

— Sufăr de cancer, a spus el cu glas gâjâit.

— Ai *suferit* de cancer, l-am corectat eu. Îmi pare rău, dar ți-ai revenit.

— Căcat, a zis el, reprimându-şi un suspin.

Mi-am lipit arătătorul de trăgaci. Vedeam cum i se îmbrobonează fruntea

de sudoare. A început să tremure incontrolabil.

— Spune-ți ultima rugăciune, i-am şoptit eu, apoi am aşteptat.

Plângea. O baltă de pişat a început să se întindă sub haina lui de blană.

— Dar, desigur, mai există o alternativă, am spus eu. Willumsen a deschis gura, apoi a închis-o la loc. Am coborât țeava puştii.

— Am putea cădea de acord să nu ne ucidem reciproc, am spus. Şi să riscăm să avem încredere unul în celălalt.

— Pof… poftim?

— Ceea ce tocmai am dovedit este că sunt atât de sigur că-ți vei da seama că n-ai niciun motiv să mă ucizi, încât voi lăsa să-mi scape ocazia perfectă de a te ucide eu pe tine. Asta numesc eu „un efort de încredere”, Willumsen. Vezi tu, încrederea este o boală benignă, contagioasă. Prin urmare, dacă tu nu mă ucizi pe mine, nici eu nu te ucid pe tine. Ce zici de asta, Willumsen? Facem saltul ăsta în necunoscut împreună? Batem palma?

Willumsen a ridicat o sprânceană, apoi a încuviințat cu ezitare din cap.

— Bun. Mulțumesc pentru împrumut, i-am zis eu, înapoindu-i puşca de vânătoare.

Willumsen a clipit, adresându-mi o privire complet nedumerită. Nu voia să apuce puşca, de parcă s-ar fi aşteptat să-l păcălesc, aşa că am sprijinit-o de perete.

— Îți dai sigur seama că eu… eu…

A tuşit afară flegma şi lacrimile care i se adunaseră în gât, apoi a continuat:

— …că aş fi răspuns „da” la orice. N-am făcut niciun salt, doar tu. Aşa că… de ce-ai avea încredere în mine?

Am rămas puțin pe gânduri.

— A, cred că asta e suficient, i-am răspuns eu, întinzându-i mâna.

39

De Anul Nou a nins şi zăpada a rămas până la sfârşitul lui aprilie. De Paşte lumea s-a repezit în număr mare la cabanele din zonă, iar benzinăria a înregistrat profituri-record. Primiserăm şi un premiu pentru „Cea mai bună benzinărie din țară”, aşa că era o atmosferă bună la muncă.

Apoi a fost emis raportul care anunța dezvoltarea rețelei rutiere şi construirea unui tunel, care făcea ca autostrada să ocolească Os.

— Mai e mult până departe, a spus Voss Gilbert, succesorul lui Aas în partid.

Poate aşa era, însă nu mai rămăsese mult timp până la alegerile locale, iar partidul lui urma să le piardă. Când un sat e şters de pe harta Norvegiei dintr-o trăsătură de condei, e evident ca bună ziua că cineva nu făcuse suficient lobby.

Am avut o întrevedere cu cei de la sediul central şi am căzut de acord că trebuia să continuăm să mulgem vaca câtă vreme mai dă lapte. Apoi reajustări, reduceri de cheltuieli – concedieri adică. Şi benzinăriile mici sunt necesare. Iar dacă lucrurile n-ar fi mers bine, eu n-aveam de ce să-mi fac griji – aşa mi s-a spus.

— Pentru tine, uşa va rămâne mereu deschisă, Roy, mi-a spus Pia Syse. Dacă vrei să încerci ceva nou, tot ce trebuie să faci este să-mi dai un telefon, doar ai numărul meu.

Am plusat şi am muncit cu şi mai multă abnegație. Era în regulă, îmi plăcea munca. Aveam şi-un țel: voiam să dețin propria benzinărie.

Într-o zi, în timp ce curățam automatul de cafea, a trecut Dan Krane pe-acolo. M-a întrebat dacă îmi putea pune câteva întrebări pentru un articol dedicat lui Carl.

— Am auzit că o duce bine acolo, a spus el.

— A, da? m-am mirat eu, continuând să curăț aparatul. Asta înseamnă că şi articolul va fi unul pozitiv, nu-i aşa?

— Datoria noastră este să acoperim ambele aspecte.

— Nu *toate* aspectele?

— Ei, vezi? Ai spus-o mai bine decât redactorul-şef al ziarului, mi-a răspuns Dan Krane, zâmbind neconvingător.

Nu-mi era simpatic, dar mie oricum nu-mi plac prea mulți oameni. Când şi-a făcut apariția în sat, mi-a adus aminte de unul dintre setterii englezi pe

care proprietarii cabanelor îi aduc cu ei pe bancheta din spate a SUV-urilor: slabi şi agitaţi, însă suficient de prietenoşi. Doar că era o prietenie distantă, folosită în vederea atingerii unui scop îndepărtat, iar după o vreme mi-am dat seama că asta era de fapt Dan Krane: un maratonist. Un strateg care nu-şi pierdea niciodată răbdarea pe teren, care nu bate în retragere, care-i tot dă înainte, fiind conştient că înzestrarea lui cea mai de preţ este un gen de anduranţă care îl va duce în cele din urmă în vârf. Şi asta se vedea în limbajul lui corporal, se putea distinge în felul în care îşi formula propoziţiile, chiar şi în privire. Deşi acum era doar un redactor oarecare al unui ziar local, avea de gând să facă ceva cu viaţa lui. Era menit unor fapte măreţe, cum s-ar spune. Se înscrisese în partidul din care făcea parte şi Aas, dar, cu toate că *Gazeta de Os* susţinea pe faţă Partidul Laburist, regulamentul intern al ziarului stipula că redactorii nu aveau voie să ia nicio poziţie politică în măsură să le umbrească integritatea. În plus, Krane era un tânăr tată, aşa că avea destule de tras şi acasă, aşa că nu candida la alegerile care băteau la uşă – deşi poate la următoarele. Sau la cele de peste opt ani. Nu era decât o chestiune de timp până când Dan Krane avea să apuce cu mâinile lui slăbănoage ciocănelul de preşedinte al consiliului.

— Fratelui tău i-a plăcut să rişte şi a făcut bani frumoşi investind într-un *mall* încă de pe vremea când era student, a spus Krane, scoţând un carneţel şi un pix din buzunarul gecii sale Jack Wolfskin. Ai participat şi tu la afacerea aia?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, i-am răspuns eu.

— Nu? Eu credeam că tu i-ai trimis ultimele două sute de mii de coroane ca să cumpere pachetul de acţiuni.

Speram să nu mă fi văzut cum am tresărit.

— Cine ţi-a spus asta?

Din nou zâmbetul abia schiţat, de parcă i-ar fi provocat o durere fizică să zâmbească.

— Chiar şi la un ziar local suntem nevoiţi să ne protejăm sursele.

Să fi fost directorul băncii sau Willumsen? Sau un alt angajat al băncii? Cineva care luase urma banilor, cum s-ar zice.

— *No comment,* am zis eu.

Krane a chicotit şi a notat ceva în carneţel.

— Chiar asta vrei să zici, Roy?

— Ce să zic?

— *No comment.* Aşa răspund politicienii de rang înalt şi vedetele de la

oraş. Când dau de bucluc. Poate lăsa o impresie ciudată.

— Cred că mai degrabă tu creezi impresia ciudată.

Încă zâmbind, Krane a scuturat din capul lui îngust, tare, cu părul lins.

— Eu nu scriu decât ce-mi spun oamenii, Roy.

— Atunci fă-o! Transcrie această conversație, cuvânt cu cuvânt, inclusiv sfatul tău oportunist despre *No comment*-ul meu.

— Interviurile trec printr-un proces de editare, dacă nu ştiai, aşa că ne concentrăm numai asupra lucrurilor importante.

— Iar tu eşti cel care hotărăşte ce este important. Aşa că tu eşti cel care creează impresia finală.

Krane a oftat:

— Să înțeleg din atitudinea asta disprețuitoare că nu vrei să se afle că tu şi fratele tău v-ați implicat într-un proiect extrem de riscant?

— Întreabă-l pe Carl despre asta, am spus eu, închizând partea din față a automatului pentru cafea şi apăsând butonul de pornire. Cafea?

— Da, mulțumesc. Să înțeleg că n-ai nimic de comentat nici despre faptul că fratele tău şi-a mutat afacerea în Canada din pricina unei investigații a celor de la American Stock Exchange Supervisory Authority, care cred că e vorba de manipularea pieței.

— Comentariul meu, am răspuns eu, întinzându-i un pahar de hârtie cu cafea, se referă la faptul că vrei să scrii un articol despre fostul iubit al soției tale. Vrei să-l auzi?

Krane a mai oftat o dată, şi-a vârât carnețelul înapoi în buzunarul gecii şi a sorbit din cafea.

— Dacă un ziar local dintr-un sat ca al nostru n-ar putea scrie despre cineva de care ziariştii sunt legați într-un fel sau altul, atunci n-am mai avea despre ce să scriem.

— Înțeleg asta, însă tu vei introduce o notă la articol, nu-i aşa? Vei spune că a fost scris de bărbatul care a fost servit după Carl Opgard?

Am zărit în ochii lui de maratonist o sclipire ciudată. Strategia lui pe termen lung era supusă unei presiuni neaşteptate şi era în pericol să spună sau să facă ceva ce n-ar fi servit telului său final.

„Iar după plecarea lui Carl, Roy, fratele acestuia, a refuzat oferta aceleiaşi domnişoare."

N-am spus-o. Evident că nu. M-am jucat doar gândindu-mă cum l-ar fi făcut această propoziție pe Dan Krane să-şi piardă ritmul.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, a spus Krane, trăgându-şi

fermoarul gecii de ploaie.

— Cu plăcere, am răspuns eu. Douăzeci de coroane.

Mi-a aruncat o privire peste paharul de cafea. Am încercat să-i imit zâmbetul acela subțire ca o lamă.

În ziar a apărut un articol dedicat lui Carl Abel Opgard în care scria despre cum consăteanul nostru reuşise să dea lovitura pe celălalt mal al Atlanticul. Era semnat de unul dintre ziariştii care acopereau rubrica financiară.

M-am întors acasă după conversația cu Krane. Am alergat o vreme prin spatele hambarului, am verificat nişte cuiburi pe care le descoperisem de curând, după care am intrat în hambar şi am lovit vechiul sac de box o jumătate de oră. Apoi am urcat la etaj în noua cameră de baie şi am făcut un duş. Am stat acolo, cu părul năclăit de săpun, şi m-am gândit la banii care fuseseră suficienți nu numai pentru noua baie şi pentru izolarea casei, ci şi pentru nişte ferestre noi. Am lăsat apa fierbinte să-mi ude fața şi să curețe mizeria acelei zile. Oricum urma o nouă zi. Îmi găsisem ritmul. Aveam un țel şi o strategie. Nu intenționam să devin preşedintele consiliului – voiam doar să dețin propria mea benzinărie. În fine, deveneam şi eu un maratonist.

Apoi a sunat Carl spunându-mi că se întoarce acasă.

PARTEA A CINCEA

40

O viteză incredibilă. Bestia năpustindu-se către hău. Grămada neagră de metal, crom, piele, plastic, sticlă, cauciuc, mirosuri, gusturi, amintiri despre care crezi că-ți vor rămâne în minte pentru totdeauna, despre care credeai că nu le vei pierde niciodată, dar care acum se îndepărtează de tine. Eu eram cel care pusese totul în mişcare, cel care declanşase şirul de întâmplări al poveştii. Doar că la un moment dat – şi e extrem de greu să-ți dai seama când şi unde se produce această schimbare – povestea însăşi începe să hotărască încotro o apucă, gravitația ia locul şoferului, bestia accelerează, devine autonomă, iar rezultatul nu mai poate fi schimbat doar pentru că m-am răzgândit între timp. O viteză incredibilă.

Oare îmi doresc ca tot ce s-a întâmplat să nu se fi întâmplat? Drace, fireşte că da!

Şi totuşi există ceva fascinant când vezi avalanşele din Ottertind în martie, zăpada spărgând gheața lacului Budal, incendiile forestiere din iulie şi ştii că vechiul camion de pompieri GMC nu va reuşi să urce panta. E cu adevărat captivant să vezi prima furtună adevărată de toamnă cum pune la încercare acoperişurile hambarelor din sat şi să te gândeşti că anul acesta va reuşi să smulgă măcar unul din ele şi c-o să-l vezi cum se răsuceşte pe toate părțile peste câmpuri ca o lamă uriaşă de fierăstrău, până când se face zob. Exact aşa se întâmplă. Următorul gând care îți trece prin minte este „dar dacă cineva s-ar fi aflat în calea lamei ăleia de fierăstrău?”. Bineînțeles că nu-ți doreşti să se întâmple, dar nu-ți poți alunga gândul că spectacolul ar fi de neuitat. Nu, nu-ți doreşti să se întâmple. Aşa că, dacă aş fi ştiut de la început ce şir de întâmplări aveam să pun în mişcare, probabil că aş fi procedat altfel. N-o făcusem, aşa că nu pot spune cu adevărat că aş fi procedat altfel dacă aş fi avut o nouă şansă, dar nu şi alte informații.

Şi, chiar dacă pala de vânt care a smuls acoperişul a fost trimisă de tine, ce se întâmplă dup-aia nu mai depinde de tine. Acoperişul hambarului, devenit acum o roată din tablă ondulată tăioasă ca un brici, se îndreaptă către persoana aflată singură pe câmp, iar tot ce poți să faci tu este să priveşti cu o combinație de groază, curiozitate şi regret la gândul că totul face parte din ceva ce speraseşi să se întâmple. Doar că următorul gând s-ar putea să te ia prin surprindere: îți doreşti ca tu să fi fost persoana de pe câmp.

41

Eu şi Pia Syse am semnat un contract care stipula că după doi ani petrecuţi în Sørlandet eram liber să redevin administratorul benzinăriei din Os.

Staţia se afla lângă Kristiansand, de cealaltă parte a Autostrăzii Europa, care străbate grădina zoologică şi parcul de distracţii. Evident că era mult mai mare decât cea din Os, cu mai mulţi angajaţi, mai multe pompe, un magazin mai mare şi mai divers aprovizionat şi cu un profit mai mare şi el. Pentru că fostul şef se comportase cu angajaţii ca şi cum ar fi fost idioţi care secau degeaba banii firmei, cea mai mare diferenţă era că moştenisem o adunătură de oameni demoralizaţi, care-şi urau şefii şi care nu făceau niciodată mai mult decât li se cerea şi uneori nici măcar atât.

— Toate benzinăriile sunt diferite, ne-a spus Gus Myre, directorul de vânzări de la sediul central la un training. Firma este aceeaşi, benzina este aceeaşi, logistica este aceeaşi, însă în cele din urmă benzinăriile noastre nu se rezumă la petrol, la Peugeot-uri şi la Pepsi, ci la *oameni.* La cei care stau îndărătul tejghelei, la cei din faţa tejghelei şi la întâlnirea dintre ei.

Myre ne spunea toate astea pe o voce cântată, de parcă era o melodie care devenea de la an la an tot mai plicticoasă, dar care rămânea totuşi marele lui hit. De la exagerat de jucăuşa aliteraţie „petrol, Peugeot-uri şi Pepsi”, care-i aparţinea, la tot mai forţatul accent pus pe „oameni”, care mă trimitea cu gândul la slujbele pietiste din Årtun. Asta pentru că, asemenea unui predicator, sarcina lui Myre era să facă oamenii să creadă în ceva despre care, undeva în adâncul propriei conştiinţe, toţi ştiau că e rahat cu perje, dar, în acelaşi timp, dorindu-şi cu tărie să fie adevărat. Asta pentru că credinţa face ca viaţa – ori moartea, în cazul predicatorului – să fie mult mai uşor de suportat. Dacă crezi cu adevărat despre tine că eşti unic şi că fiecare întâlnire cu alţii este prin urmare unică şi ea, atunci poţi să te păcăleşti singur să crezi într-un fel de puritate, într-o inocenţă eternă şi neprihănită care te opreşte să-ţi scuipi clienţii în obraz sau să borăşti de plictiseală.

Doar că eu nu mă simţeam unic. Iar benzinăria nu era nici ea – lăsând deoparte diferenţele deja menţionate – unică. Franciza respecta o serie de principii stricte, iar asta însemna că oricând te puteai muta de la o benzinărie mică, dintr-un colţ de ţară, la una mai mare, în alt colţ de ţară, ca şi cum ai fi schimba aşternuturile aceluiaşi pat. Din ziua în care am ajuns la

Sørlandet, mi-a luat două zile să observ detaliile tehnice care deosebeau această benzinărie de cea din Os – şi patru zile să stau de vorbă cu toți angajații să aflu ce ambiții au, ce schimbări credeau că ar putea face benzinăria să fie un loc de muncă mai bun pentru ei şi pentru clienți. Apoi mi-a luat trei săptămâni să implementez nouăzeci la sută dintre aceste schimbări.

I-am dat responsabilei cu Protecția Muncii un plic, spunându-i să nu-l deschidă vreme de opt săptămâni, ci să aştepte ziua în care o să evaluăm schimbările la o şedință cu angajații. Pentru această întrunire am închiriat o cafenea locală. Le-am urat tuturor bun venit, după care am dat cuvântul unui angajat care ne-a spus cifrele de vânzări şi profituri; un alt angajat a citit lista cu absențe pe caz de boală; un al treilea a anunțat rezultatele unui sondaj simplu, în care li se ceruse clienților să-şi exprime gradul de satisfacție şi apoi ne-a vorbit despre o evaluare informală a atmosferei de la locul de muncă. Eu am stat şi am ascultat să văd ce are fiecare angajat de spus, iar după o lungă dezbatere s-a votat să se renunțe la optzeci la sută din schimbările propuse de ei înşişi. La sfârşit am făcut o recapitulare a schimbărilor despre care toată lumea credea că funcționaseră şi pe care aveam să le păstrăm, după care am anunțat că puteam mânca şi că barul era deschis. Unul dintre angajați, un moş acrit, a ridicat mâna şi a întrebat dacă asta e toată responsabilitatea pe care mi-o asum – barul.

— Nu, i-am răspuns eu, eu sunt responsabil pentru faptul că în ultimele opt săptămâni vi s-a permis să fiți propriii voştri şefi. Lotte, vrei să deschizi plicul pe care ți l-am dat când am introdus schimbările?

Lotte a deschis plicul şi a citit lista cu ce schimbări crezusem că vor funcționa sau nu. S-a creat o rumoare tot mai perceptibilă pe măsură ce oamenii îşi dădeau seama că previziunile mele – cu numai două excepții – confirmau ce deciseseră ei înşişi după ce văzuseră rezultatele.

— Ideea nu e să vă conving că aş fi domnul Ştietot, am spus. Am şi greşit în două cazuri: cartelele de cafea, despre care am crezut că vor funcționa – şi oferta de cinci chifle vechi de o zi la prețul uneia proaspete, despre care am crezut că n-o să meargă. Dar cum am avut dreptate în privința celorlalte douăsprezece, se pare că totuşi mă pricep *cât de cât* să administrez o benzinărie, nu?

Am zărit câteva capete încuviințând. Aici, în sud, lumea dă altfel din cap. Chiar mai agale, aş zice. Tot mai mulți dintre angajați clătinau din cap şi în cele din urmă s-au auzit murmure discrete. Până şi moşul acrit încuviința.

— Ne aflăm pe penultimul loc în topul cu cele mai bune benzinării din țară, i-am anunțat eu. Am vorbit cu cei de la sediul central şi am căzut la învoială. Dacă ne vom număra printre primele zece benzinării la următoarea evaluare, vom primi cu toții o excursie cu feribotul până în Danemarca. Dacă vom fi printre primii cinci, excursia va fi în Londra. Iar dacă vom ocupa primul loc, vom primi un buget şi vom hotărî noi înşine premiul.

La început angajații s-au holbat pur şi simplu la mine. Apoi au început ovațiile.

— În seara asta… am strigat eu şi s-a lăsat liniştea… în seara asta suntem pe penultimul loc din țară, aşa că barul va rămâne deschis numai o oră. După aia vom pleca cu toții acasă ca să ne încărcăm bateriile pentru mâine, pentru că de mâine – nu de poimâine – vom începe să urcăm tot mai sus pe lista aia.

Locuiam în Søm, o zonă rezidențială liniştită din zona de est a oraşului, înaintea podurilor care dau spre oraş. Închiriasem un apartament spațios, cu trei camere, cu toate că aveam mobilă suficientă numai pentru două. Îmi imaginam că zvonurile cum că tata l-ar fi abuzat sexual pe Carl se răspândiseră prin Os ca un foc de paie. Şi că singurul care nu le auzise era Carl însuşi. Şi eu. Deşi aşteptase vreme de cincisprezece ani, când Grete şi-a pus în minte să le spună altora că fratele meu îi făcuse o mărturisire, eu fusesem primul căruia îi spusese; în salonul ei de coafură răspândea incendiul de la o holdă la alta acum. Dacă ar fi aflat, probabil Carl ar fi ştiut cum să se descurce. Dar şi dacă n-ar fi auzit nimic ar fi fost în regulă. Oricum, responsabilitatea şi ruşinea cădeau în primul rând pe umerii mei. Iar eu nu mi le puteam asuma. Eram slab. Dar nu ăsta fusese motivul principal pentru care părăsisem Osul. Motivul era ea.

Noaptea visam la Shannon.

Ziua visam la Shannon.

În timp ce mâncam, în timp ce şofam între casă şi slujbă, în timp ce serveam clienții de la benzinărie, în timp ce făceam exerciții fizice, când spălam rufe, când stăteam pe veceu, în timp ce mă masturbam, în timp ce ascultam un audiobook sau mă uitam la televizor – visam la Shannon.

Visam la ochiul ei leneş, senzual. Un ochi care exprima mai multe sentimente, mai multă căldură şi răceală decât ambii ochi ai altora. Sau la glasul ei, care era aproape la fel de grav ca al Ritei, dar având un timbru complet diferit, atât de moale că îți venea să te întinzi pe el ca pe un pat

cald. Visam că o sărut, că o fut, că o spăl, că o țin în brațe, că-i dau drumul. Visam la părul ei roşu strălucind în lumina soarelui, la arcuirea tensionată a spinării ei, la râsul care conținea un mârâit aproape imperceptibil de animal de pradă, dar şi o promisiune.

Am încercat să mă conving că se repeta aceeaşi poveste – cea cu Mari, că mă îndrăgostisem din nou de iubita fratelui meu. Că era vorba despre un căcat de boală sau un scurtcircuit în creier. Că mă înnebuniseră lucruri pe care nu le puteam avea sau pe care n-ar fi trebuit să le vreau. Iar dacă, prin cine ştie ce miracol, şi Shannon m-ar fi dorit pe mine, atunci s-ar fi repetat povestea cu Mari. Dragostea s-ar fi risipit aşa cum dispare curcubeul întins peste crestele munților când îl vezi din maşină. Nu pentru că dragostea aia ar fi fost o amăgire, ci pentru că toate curcubeiele trebuie privite dintr-un anumit unghi – din afară şi de la o anumită distanță –, şi nu de-aproape. Iar dacă se întâmplă să mai găseşti curcubeul acolo când ajungi pe creasta muntelui, o să descoperi că nu există niciun chiup cu galbeni la capătul lui, doar tragedii şi vieți sfărâmate.

Mi-am spus toate aceste lucruri, însă nu mi-a fost de niciun folos. Parcă mă îmbolnăvisem de malarie. Şi m-am gândit că poate e adevărat ce se spune – că febra junglei ajunge să te răpună abia când o iei a doua oară. Am încercat să scap de ea prin muncă, însă mereu revenea. Încercam să dorm ca să uit, însă eram trezit de zgomotele dinspre grădina zoologică, cu toate că ar fi fost imposibil, de vreme ce era la zece kilometri depărtare.

Am încercat să ies în oraş. Cineva îmi recomandase un bar din Kristiansand, însă n-am reuşit decât să stau acolo singur-cuc, cu un pahar în față. Habar n-aveam cum să abordez o persoană necunoscută şi nici n-aveam chef de aşa ceva – ştiam doar că *ar fi trebuit* s-o fac. Pentru că eu nu mă simt singur. Sau mai bine zis mă simt, dar singurătatea nu mă deranjează, nu suficient cât să mă plâng. Mă gândeam că femeile m-ar putea ajuta, că ar putea fi un remediu pentru febră. Doar că niciuna dintre ele nu s-a uitat la mine mai mult de o secundă. Dacă aş fi fost la Fritt Fall, după vreo două beri sigur te-ar fi întrebat cineva măcar cine eşti. Poate că cele de aici mă citiseră în secunda aia: un țăränoi ieşit pentru o noapte în oraş, cu care nu merită să-ți bați capul, cum s-ar zice. Poate văzuseră cum mi se ițea degetul mijlociu când duceam paharul la gură. Aşa că am dat pe gât restul de bere – un Miller's *pale lager,* o spălătură de vase americană – şi am luat autobuzul spre casă. M-am întins în pat şi am ascultat maimuțele şi girafele cum zbiară.

Abia când m-a sunat Julie ca să-mi pună câteva întrebări tehnice despre aprovizionare mi-am dat seama că Grete îşi ținuse gura despre abuzurile sexuale ale tatei. După ce i-am dat detaliile, am întrebat-o ce se mai bârfea prin sat. Mi-a spus, deşi am observat că s-a arătat întru câtva surprinsă, din moment ce înainte nu părusem niciodată interesat de aşa ceva. Când mi-am dat seama că în Os nu se întâmplase nimic deosebit, am întrebat-o direct dacă a auzit vreo bârfă referitoare la familia mea, în special la Carl şi la tata.

— Nu – ar trebui să existe? s-a mirat ea.

Am simțit în vocea ei că habar n-avea despre ce vorbeam.

— Sună-mă dacă mai e ceva ce vrei să ştii despre aprovizionare, am spus eu, înainte să închid telefonul.

M-am scărpinat în cap.

Poate că nu era chiar atât de ciudat că Grete nu răspândise vestea despre tata şi Carl. Doar îşi ținuse gura atâția ani. Pentru că, în toată nebunia ei, cel mai mult era nebună din dragoste – la fel ca mine. Nu voia să-l rănească pe Carl şi avea să-şi țină gura în continuare. Dar atunci de ce ținuse să-mi spună ce ştia? Îmi aminteam că mă întrebase cum îl salvasem pe Carl: „Ce-ai făcut, Roy?” Era o amenințare? Încerca să-mi spună că-şi dăduse seama cine era de vină pentru că mama şi tata se prăbuşiseră peste marginea drumului, în Huken? Şi că nu trebuia să stânjenesc în niciun fel planurile pe care şi le făcuse ea în privința lui Carl?

Dacă asta era, planul ei era atât de nebunesc, încât numai gândindu-mă la el simțeam cum mă trec fiorii.

Dar asta însemna că acum aveam un motiv în minus să mă țin departe de Os.

De Crăciun nu m-am dus acasă.

Nici de Paşte.

Carl mă suna ca să mă țină la curent cu hotelul.

Iarna venise mai devreme decât de obicei, iar zăpada rămăsese mult timp, aşa că erau în întârziere. Fuseseră nevoiți şi să modifice puțin proiectul, după ce membrii consiliului local spuseseră că voiau să vadă mai mult lemn şi mai puțin beton.

— Shannon s-a supărat. Nu înțelege că, dacă consiliul nu căpăta pereții ăia nenorociți din lemn, noi nu primeam aprobarea de la departamentul de planificare urbană. A încercat să-i convingă că buştenii n-ar fi suficient de

rezistenți, dar e o prostie. Ei îi pasă numai de aspectul estetic, că pe hotel va sta scris numele ei. Dar întotdeauna ai discuții din astea cu arhitectul.

Tot ce se poate, însă simțeam în vocea lui că cearta dintre ei fusese probabil ceva mai violentă decât ai de obicei cu arhitecții.

— Dar ea…

Am tuşit ca să mă întrerup, dându-mi seama că nu puteam încheia întrebarea pe un ton neutru. Cel puțin nu suficient de neutru pentru urechile lui Carl. Înțelesesem cel puțin că nu-i povestise nimic despre stupida mea declarație de dragoste din timpul banchetului de la Fritt Fall – altfel aş fi auzit ceva în vocea lui. Auzul ăsta funcționează în ambele direcții. Îmi dădeam seama, de pildă, că dăduse pe gât câteva beri Budweiser înainte să mă sune.

— …ea cum s-a acomodat? E OK?

— Da, da, a răspuns el. Îți ia o vreme să te adaptezi la un loc atât de diferit de ce ştii. După ce-ai plecat a fost o vreme foarte tăcută şi închisă în sine. Ea vrea copii, asta-i sigur, însă nu e chiar atât de uşor, pentru că suferă de o chestie şi singura soluție ar fi o fertilizare in vitro.

Am simțit cum mi se strânge stomacul.

— E în regulă şi asta, însă parcă e prea mult în momentul ăsta. A, şi la vară pleacă la Toronto, unde are de încheiat două proiecte.

Oare tocmai auzisem o notă falsă? Sau era doar ceva ce-mi dorisem să aud? Nu mă mai puteam încrede nici măcar în propria judecată.

— Poate că ar fi bine să-ți iei nişte zile de concediu şi să vii şi tu în perioada aia? a spus Carl. O să avem toată casa la dispoziție. Ce zici? Putem petrece în voie, ca pe vremuri! Daaa!

Vechiul entuziasm din glasul lui rămăsese contagios, aşa că a fost cât pe ce să spun da.

— Să văd ce pot face. Vara este sezon turistic de vârf în sud, cu toți ăştia care vin în vacanțe.

— Haaaide! Şi tu ai nevoie de o vacanță. Ți-ai luat măcar o zi liberă de când te-ai angajat acolo?

— O, da, am spus eu, începând să număr pe degete. Ea când pleacă?

— Shannon? În prima săptămână din iunie.

Am pornit spre casă în a doua săptămână din iunie.

42

Ceva straniu s-a petrecut când am trecut cu maşina peste Banehaugen, trecând de indicatorul cu numele comunei, cu lacul Budal în faţă liniştit ca un iaz de moară. Am simţit cum îmi dau lacrimile şi drumul s-a înceţoşat în faţa mea. A trebuit să clipesc des ca să-mi revin. A fost ca atunci când ţi-e lene să faci orice altceva, aşa că te trânteşti în faţa televizorului şi te uiţi la o melodramă de mâna a treia, iar după o vreme – tocmai pentru că eşti relaxat şi nepregătit – te surprinzi înghiţind în sec.

Îmi luasem patru zile libere.

Patru zile am stat cu Carl la fermă şi ne-am uitat la vară. La soarele care părea să nu mai apună niciodată. Bând bere după bere în grădina de iarnă. Vorbind despre vremurile apuse. Despre şcoală, prieteni, chefuri, despre petrecerile din Årtun şi de la cabana familiei Aas. El mi-a povestit despre Statele Unite şi despre Toronto. Despre banii care începuseră să curgă gârlă după ce investise pe o piaţă imobiliară încinsă la roşu. Despre proiectul cu care în cele din urmă se fripseseră.

— Cel mai greu de suportat e gândul că planul nostru *ar fi putut* să funcţioneze, a spus Carl, aşezând încă o sticlă goală de bere în şirul format pe pervaz.

Al lui era de trei ori mai lung decât al meu.

— Totul a fost o chestiune de coordonare. Dacă am fi reuşit să menţinem proiectul pe linia de plutire încă trei luni, azi am fi fost putred de bogaţi.

Doar că, atunci când graficele au început s-o ia la vale, ceilalţi doi parteneri l-au ameninţat că-l vor da în judecată, mi-a spus Carl.

— Eu eram singurul din grup care nu pierduse totul, aşa că s-au gândit să mă scuture puţin de bani, a spus el, izbucnind în râs şi deschizând o nouă sticlă.

— Parcă aveai şaptezeci de lucruri de făcut, nu? l-am întrebat eu.

Vizitaserăm şantierul ca să văd cum arată. Lucrările începuseră, dar nu păreau să fie în plin avânt. Multe utilaje, însă nu prea mulţi oameni. Dacă m-aţi fi întrebat pe mine, aş fi spus că nu se făcuse mare lucru în cele nouă luni trecute de la lansare. Carl mi-a explicat că încă se lucra la subteran şi că îi luase ceva vreme să îmbunătăţească accesul, să tragă o conductă de apă şi să construiască un sistem de canalizare. Dar că, odată ce vor începe să construiască hotelul propriu-zis, lucrurile vor accelera.

— De fapt, hotelul este construit în altă parte chiar acum. Construcție modulară, aşa îi zice. Din prefabricate. Mai mult de jumătate de hotel va sosi aici gata făcut, în nişte cutii mari, iar noi nu vom face altceva decât să asamblăm piesele.

— Deasupra fundației?

Carl a dat din cap:

— Într-un fel, a răspuns el.

A spus-o aşa cum fac oamenii care vor să te scutească de nişte detalii prea complicate sau cum fac atunci când nici ei nu ştiu prea bine despre ce e vorba.

Carl s-a îndepărtat ca să vorbească ceva cu unul dintre muncitori, iar eu am profitat de ocazie ca să mă plimb printre smocurile de iarbă-neagră şi ca să caut cuiburi noi de păsări. N-am descoperit nici măcar unul. Poate că gălăgia şi traficul le speriaseră, însă sigur cloceau pe undeva prin apropiere.

Carl s-a întors, ştergându-şi cu mâneca sudoarea adunată pe sprâncene.

— Ce zici de o scufundare?

Am început să râd.

— Ce? s-a rățoit Carl la mine.

— Echipamentul e atât de vechi, că e sinucidere curată.

— Atunci ce zici să înotăm?

— OK.

Bineînțeles că în cele din urmă ne-am oprit din nou în grădina de iarnă. La un moment dat, după cea de-a cincea sau a şasea sticlă de bere, Carl m-a întrebat pe nepusă masă:

— Mai ții minte cum a murit Abel?

— A fost ucis de fratele lui, am răspuns.

— Eu mă refeream la Abel după care mi-a dat tata numele: ministrul de externe al Statelor Unite, Abel Parker Upshur. Fusese invitat să facă o călătorie pe râul Potomac la bordul USS *Princeton.* Căpitanul vasului a vrut să-i demonstreze puterea de foc a unuia dintre tunuri. Tunul a explodat, ucigându-i pe Abel şi pe alți cinci. Asta se întâmpla în 1844. Aşa că Parker n-a apucat să vadă desăvârşirea celei mai importante isprăvi începute de el, anexarea Texasului, în 1845. Ce zici de asta?

Am dat din umeri:

— Că e trist?

Carl a râs cu putere.

— Cel puțin tu te-ai ridicat la înălțimea celuilalt prenume al tău. Ai auzit

de femeia care la un moment dat a stat alături de Calvin Coolidge…?

Îl ascultam doar cu o ureche, pentru că mai auzisem anecdota. Tatei îi plăcea s-o tot repete. Doamna care se nimerise lângă Coolidge în timpul unei cine oficiale pusese pariu că va reuşi să smulgă mai mult de două cuvinte din gura preşedintelui cunoscut pentru laconismul lui. Către sfârşitul cinei, Coolidge s-a întors spre ea şi i-a spus: „Ai pierdut".

— Care dintre noi seamănă mai mult cu tata – şi care cu mama? m-a întrebat Carl.

— Glumeşti? m-am mirat eu, grăbindu-mă să iau două guri de Budweiser. Tu eşti mama şi eu sunt tata.

— Eu beau ca tata, m-a contrazis Carl. Tu ca mama.

— Ăsta e sigurul lucru care nu se potriveşte, am spus eu.

— Deci *tu* eşti perversul?

N-am răspuns. Nici n-aş fi ştiut ce să zic. Nici măcar pe vremea când se petreceau abuzurile nu vorbeam despre ele – mă mulţumeam să-l consolez pe Carl de parcă ar fi primit o bătaie oarecare de la tata. Şi-i promiteam că o să-l răzbun fără să vorbesc direct despre asta. Adeseori m-am întrebat dacă lucrurile ar fi evoluat altfel dacă aş fi vorbit deschis, dând drumul la cuvinte, preschimbându-le în ceva audibil, în ceva real şi nelăsându-le să lâncezească doar în capetele noastre, ca să putem pretinde că doar ni le imaginasem. Să mă ia naiba dacă ştiu.

— Te gândeşti la asta? l-am întrebat.

— Da, a recunoscut Carl. Da şi nu. Mă deranjează mai puţin decât abuzurile despre care citesc.

— Despre care *citeşti?*

— Despre alte victime. Dar probabil că doar cele care au fost din cale-afară de maltratate se apucă să scrie şi să vorbească. Bănuiesc că există o mulţime ca mine. Care lasă totul uitării. E o chestiune de context.

— De context?

— Agresiunile sexuale sunt devastatoare în primul rând din pricina condamnării sociale şi-a ruşinii care le înconjoară. Suntem învăţaţi că în urma lor vom rămâne traumatizaţi şi că orice lucru nasol care ni se întâmplă în viaţă poate fi pus pe seama acelor traume. Gândeşte-te la băieţii evrei care sunt circumcişi. Asta e mutilare sexuală. O tortură. Mult mai nasoală decât nişte atingeri necuvenite. Dar nu s-ar părea că dezvoltă probleme mintale din pricina circumciziei, pentru că ea se petrece într-un context în care toată lumea zice că „e OK, pur şi simplu trebuie să treci şi tu prin asta,

face parte din cultura noastră”. Poate că adevărata traumă se petrece nu în momentul comiterii abuzului, ci în momentul în care începem să înțelegem că acesta se află dincolo de pragul acceptabilității.

M-am uitat la el. Chiar credea asta? Sau era doar felul în care încerca să se debaraseze de consecințele traumei, raționalizând-o? Şi dacă făcea asta, de ce nu? „Fă-te frate cu dracul până treci puntea.”

— Cât de mult ştie Shannon? am întrebat.

— Totul, a răspuns el, ducându-şi sticla la gură şi înclinând-o în loc să-şi aplece el capul pe spate.

S-a auzit un cloncănit. Nu ca un hohot de râs, ci ca unul de plâns.

— Înțeleg că ştie că am muşamalizat tot când Olsen a căzut în Huken, dar oare ştie şi că am umblat la frâne şi la direcția Cadillacului atunci când au murit tata şi mama?

Carl a scuturat din cap.

— Eu îi povestesc doar toate lucrurile care mă privesc *pe mine.*

— Chiar toate? l-am întrebat eu, lăsând soarele jos, de seară, să mă orbească.

Am observat cu colțul ochiului că mă scruta cu privirea.

— Anul trecut, la deschiderea şantierului, după ce s-a înfipt prima sapă în pământ, m-a abordat Grete, am spus eu. Spunea că tu şi cu Mari vă întâlniți în secret la cabana familiei Aas.

O vreme Carl a rămas tăcut.

— Căcat, a zis el cu glas scăzut.

— Da.

În tăcerea care se lăsase am auzit două croncăneli de corb. Un avertisment. Apoi a urmat întrebarea:

— Dar de ce ți-a spus *ție* asta?

Mă aşteptasem să mi-o pună. Nu-i spusesem nimic pentru că voiam s-o evit şi pentru că ar fi trebuit să-l mint şi să nu-i spun ce credea Grete că aflase despre mine: că o doream pe Shannon. Dacă i-aş fi spus lui Carl – indiferent cât de nebunesc ar fi părut, fiindcă ştiam amândoi cât de nebună era Grete –, ideea i-ar fi rămas în cap. Şi-ar fi fost prea târziu: Carl ar fi văzut adevărul de parcă mi-ar fi stat scrijelit, cu litere mari, pe frunte.

— Habar n-am, i-am răspuns eu relaxat – poate *prea* relaxat. Încă te doreşte. Iar dacă vrei să stârneşti un incendiu în paradis şi să scapi basma curată, atunci furişează-te înăuntru şi începe de la margine, în speranța că focul se va răspândi. Ceva de genul ăsta.

Am dus sticla la gură, dându-mi seama că explicația mea fusese prea poetică, iar metafora prea artificială ca să pară spontană. Trebuia să arunc mingea la loc în terenul lui.

— Dar este adevărat? Că tu şi Mari…?

— E clar că tu nu… a spus el, punând sticla goală pe pervazul ferestrei.

— Că eu nu ce?

— Că nu ştii nimic. Altfel mi-ai fi spus din timp. Adică m-ai fi avertizat. Sau cel puțin m-ai fi confruntat.

— Evident că n-am crezut nimic, am răspuns. Grete era băută, ceea ce înseamnă că era mai nebună decât de obicei. Am uitat pur şi simplu de ea.

— Şi ce te-a făcut să ți-o reaminteşti acum?

Am dat din umeri, arătând spre hambar.

— I-ar prinde bine un nou strat de vopsea. Ai putea obține o ofertă de preț de la unul dintre tipii care zugrăvesc hotelul?

— Da, a răspuns Carl.

— Facem jumi-juma atunci?

— Am răspuns da la cealaltă întrebare.

M-am uitat la el.

— La cea despre Mari şi dacă ne vedem, a continuat el cu un rânjet.

— Nu-i treaba mea, am spus eu, luând încă o gură de bere şi simțind că începuse să-şi piardă gustul.

— Mari a fost cea care-a venit cu idea. La petrecerea de bun venit m-a întrebat dacă nu ne-am putea întâlni, doar noi doi adică, să lămurim nişte chestii, să limpezim atmosfera. Doar că, zicea ea, toți ochii sunt ațintiți asupra noastră, aşa că ar fi fost bine să fim discreți, ca să nu iscăm cine ştie ce vorbe de clacă. Apoi a propus să ne vedem la cabană. Am condus fiecare separat până acolo, am parcat în locuri diferite, iar eu am ajuns la ceva vreme după ea. Isteață treabă, nu?

— Destul de isteață.

— Mari s-a gândit la soluția asta pentru că Grete îi povestise cum Rita Willumsen făcuse acelaşi lucru cu un iubit mai tânăr de-al ei.

— Iisuse. Văd că e informată Grete Smitt asta, am spus eu, simțindu-mi gura uscată.

Nu îl întrebasem pe Carl dacă îşi amintea ce-i spusese lui Grete despre tata în noaptea aia în care să îmbătase la Årtun.

— E ceva în neregulă, Roy?

— Nu. De ce întrebi?

— Te-ai făcut alb ca varul.

Am dat din umeri.

— Nu-ți pot spune. M-am jurat pe sufletul tău.

— Pe al *meu?*

— Da.

— Dar l-am pierdut acum o mie de ani. Haide odată!

Am mai dat o dată din umeri. Nu-mi aminteam dacă jurasem să-mi țin gura pe veci – la urma urmei fusesem doar un adolescent – sau dacă îmi propusesem să respect doar o perioadă de carantină.

— Iubitul ăla mai tânăr al Ritei Willumsen, am spus. Eu am fost.

— Tu? m-a fixat Carl cu privirea, căscându-şi ochii. Glumeşti, a urmat el, plesnindu-şi coapsa şi începând să râdă în hohote.

Mi-a întins sticla de bere ca să dăm noroc:

— Povesteşte-mi, m-a îndemnat el pe un ton poruncitor.

Aşa că i-am povestit. În linii mari. Uneori râdea, alteori rămânea serios.

— Şi mi-ai ascuns povestea asta încă din adolescență? a clătinat el din cap când am terminat.

— În familia asta ne pricepem de minune să ascundem poveşti, am răspuns eu. Acum e rândul tău să-mi povesteşti despre Mari.

Iar Carl mi-a povestit. Încă de la prima întâlnire au ajuns să se tăvălească prin fân, cum s-ar zice.

— Se pricepe teribil de bine să mă seducă, a spus el, zâmbind aproape melancolic. Ştie ce-mi place.

— Prin urmare, n-ai avut nicio şansă, am comentat eu, dându-mi seama că vocea mea era mai acuzatoare decât intenționasem să fie.

— Îmi asum partea mea de vină, însă era evident ce-şi dorea.

— Să te seducă?

— Să-şi dovedească atât ei, cât şi mie, că întotdeauna va rămâne prima mea alegere. Să-mi dovedească că eram pregătit să risc totul. Că Shannon şi orice altă fată vor rămâne pentru totdeauna un substitut pentru Mari Aas.

— Să-ți dovedească că erai pregătit să *trădezi* tot, l-am corectat eu, scoțându-mi din buzunar cutia cu tutun.

— Ha?

— Ai spus „să risc totul”, am zis eu, de data asta fără ca măcar să încerc să mai ascund tonul acuzator.

— Cum spui tu, a dat Carl din mână. După aia am continuat să ne vedem.

Am clătinat din cap.

— Toate serile alea în care spuneai că ai şedinţe – în care eu şi Shannon te aşteptam acasă.

— Mda, a răspuns el. Ştiu că nu sunt uşă de biserică.

— Şi-atunci când ai spus că te întâlniseşi cu Willumsen şi că-i zăriseşi pe Nerell cu soţia făcându-şi plimbarea de seară?

— Mda, atunci a fost cât pe ce să mă dau de gol. Evident că mă întorceam de la cabană. Poate că de fapt *voiam* să mă dau de gol. Nu e deloc plăcut să te simţi cu conştiinţa încărcată tot timpul.

— Dar ai reuşit să supravieţuieşti, am spus eu.

Şi-a dat seama de înţepătură şi şi-a lăsat capul în piept.

— După ce ne-am întâlnit de câteva ori, Mari a simţit probabil că demonstrase ce avusese de demonstrat, aşa că mi-a dat papucii. Din nou. Ceea ce era OK şi pentru mine. Fusese doar… nostalgie. De atunci nu ne-am mai văzut niciodată.

— Ei, v-aţi mai văzut voi, prin sat.

— Da, sigur, se mai întâmplă, însă doar îmi zâmbeşte, de parcă ar fi câştigat vreun trofeu, a rânjit Carl dispreţuitor. Iar lui Shannon îi arată copiii din căruciorul pe care îl împinge – bineînţeles – ziaristul ei, care se ţine după ea ca un hamal. Sunt sigur că el bănuieşte ceva. În spatele mutrei ăleia snoabe eu văd un tip care vrea să mă ucidă.

— Da?

— Da. Dacă mă întrebi pe mine, sunt sigur că a întrebat-o pe Mari, iar ea i-a dat un răspuns care era voit ambiguu.

— De ce crezi că ar face aşa ceva?

— Ca să-l ţină în stare de alertă. Aşa sunt tipele astea.

— Care tipe?

— Ei, ştii tu. Tipe ca Mari Aas şi Rita Willumsen. Care suferă de sindromul reginei. Cu alte cuvinte noi, trântorii, suntem cei care *suferă.* Nu încape îndoială că şi reginele vor să-şi satisfacă nevoile fizice, însă pentru ele cel mai important lucru e să fie iubite şi adorate de către supuşi. Aşa că ne manipulează ca pe nişte marionete, atrăgându-ne în urzelile lor nenorocite. Ajunge să ţi se facă lehamite.

— Nu crezi că exagerezi puţin?

— Nu! m-a contrazis Carl cu vehemenţă, punând ultima bere pe pervazul ferestrei şi răsturnând pe podea două dintre sticlele aflate deja acolo. Dragostea adevărată nu se poate înfiripa între un bărbat şi o femeie care nu

se înrudesc, Roy. Trebuie să existe şi o legătură de sânge. Acelaşi sânge. Singurul loc în care poţi găsi dragostea adevărată, dezinteresată, este în familie. Între fraţi şi surori şi între părinţi şi copiii lor. Dincolo de asta…

Carl a făcut un gest larg, reuşind să mai răstoarne o sticlă. Era limpede că se îmbătase.

— Las-o baltă. E legea junglei. Fiecare pe cont propriu, începuse deja să bălmăjească cuvintele.

— Tu şi cu mine, Roy, doar pe noi ne avem. Pe nimeni altcineva.

Eram curios să aflu unde-o aşeza pe Shannon, dar nu l-am întrebat.

Peste două zile m-am suit în maşină şi m-am îndreptat spre sud.

Am trecut din nou pe lângă indicator şi l-am privit în oglinda retrovizoare. Părea să scrie Oz.

43

În august am primit un SMS.

Când am văzut că era de la Shannon, am simțit că-mi stă inima-n loc.

În următoarele zile l-am citit de nenumărate ori, până să-mi dau seama despre ce era vorba.

Voia să mă vadă.

„Bună, Roy, a trecut ceva vreme. O să fiu în Notodden, să mă întâlnesc cu un posibil client, pe 3 septembrie. Îmi poți recomanda un hotel? Te îmbrățișez, Shannon.”

Inițial am crezut că ea ştia de undeva că mă duceam acolo ca să mă întâlnesc cu Unni. Doar că nu-i povestisem niciodată despre aventura mea şi nu-mi aminteam să-i fi povestit nici lui Carl. Oare de ce nu-i spusesem nimic fratelui meu? Habar n-am. Nu că m-aş fi simțit ruşinat că aveam o aventură cu o femeie măritată. Şi nu cred că acel Cain taciturn dinăuntrul meu păstrase tăcerea. Habar n-am. Poate că era vorba despre un lucru pe care am ajuns să-l înțeleg ceva mai târziu: anume că nici Carl nu-mi povestea totul.

Shannon probabil se gândise că ştiam câteva hoteluri bune în apropiere de Os. Deşi ajunsesem să-l ştiu pe dinafară, l-am mai studiat o dată. Îmi spuneam să nu mai caut cine ştie ce subtext într-un mesaj din trei propoziții banale.

Dar…

De ce luase legătura cu mine – după o pauză de un an – întrebându-mă despre *hotelurile* din Notodden? De fapt existau două, poate trei hoteluri din care aveai de ales, iar pe Tripadvisor sigur ar fi găsit informații mai relevante decât ce i-aş fi putut oferi eu. Ştiam asta pentru că verificasem pe net a doua zi după primirea mesajului. Şi de ce ținuse să-mi spună ziua în care urma să vină? De ce să-mi fi spus că urma să se întâlnească cu un client potențial, transmițându-mi în felul ăsta că vine singură? Şi, cum se zice, nu în ultimul rând: de ce să petreacă o noapte într-un hotel aflat la două ore de casă?

OK, poate că nu-i plăcea să şofeze pe drumurile noastre după lăsarea întunericului. Poate că ea şi clientul ei plănuiseră să ia cina împreună, iar ea voia să-şi îngăduie un pahar de vin. Sau poate că pur şi simplu se gândea să-şi petreacă o noapte comodă la hotel înainte să revină la fermă. Poate că

voia să ia o mică pauză de la Carl. Poate asta încerca să-mi spună cu mesajul ei puțin cam prea muncit. Nu, nu! Era un text banal, o încercare timidă de a relua legătura cu cumnatul ei, după ce el stricase relația spunându-i că e îndrăgostit de ea.

Am răspuns în seara zilei în care am primit mesajul:

„Bună – da, a trecut ceva vreme. Brattrein's este destul de bun. O panoramă excelentă. Te îmbrățişez şi eu, Roy."

Bineînțeles că alesesem cu infinită grijă fiecare nenorocită de silabă. A trebuit să-mi impun să nu închei nicio propoziție cu semnul întrebării, ca să nu dau de înțeles că vreau s-o întreb „ce mai faci?". Sau că voiam ca schimbul nostru de mesaje să continue. Doar un ecou al propriului ei mesaj – nici mai mult, nici mai puțin. Peste o oră primeam un nou SMS:

„Mulțumesc pentru ajutor. Te îmbrățişez."

Nu puteai întrezări niciun subtext în aceste cuvinte – şi oricum nu făcuse decât să păstreze tonul SMS-ului meu scurt şi reținut. Asta m-a făcut să revin la mesajul inițial: oare era o invitație să mă duc la Notodden?

În următoarele două zile n-am făcut altceva decât să mă perpelesc. Am ajuns chiar să număr cuvintele şi să constat că îmi trimisese douăzeci şi patru, la care eu îi răspunsesem cu douăsprezece, apoi ea îmi mulțumise cu şase{23}. Oare această înjumătățire era accidentală sau ar fi trebuit să-i trimit trei cuvinte şi să văd dacă ea îmi va răspunde cu unul şi jumătate? Haha!

Începusem să-mi pierd mințile.

Am scris aşa:

„Bucură-te de sejur."

Răspunsul a sosit în vreme ce zăceam în pat, străduindu-mă să adorm:

„Mulțumesc. X."

Un cuvânt şi jumătate. Ştiam, desigur că „x"-ul era un simbol pentru sărut, însă la ce fel de sărut se gândise ea? A doua zi în zori am căutat pe Google. Nimeni nu ştia cu precizie, însă cineva era de părere că „x"-ul provenea din zilele în care scrisorile erau sigilate cu un „x" şi cu un sărut. Alții sugerau că „x"-ul – ca vechi simbol al lui Hristos – reprezenta un sărut cu valențe religioase, ca un fel de binecuvântare. Însă explicația care mi-a plăcut cel mai mult spunea că „x"-ul simbolizează două perechi de buze lipite una de cealaltă.

Două perechi de buze întâlnindu-se.

Asta vrusese să-mi transmită?

Nu, Hristoase, n-avea cum să vrea aşa ceva!

M-am uitat la calendar şi am început să număr zilele rămase până pe 3 septembrie – asta până mi-am dat seama ce fac.

Lotte şi-a băgat capul pe uşă ca să-mi spună că afişajul pompei 4 se stinsese, apoi m-a întrebat ce căuta calendarul pe podea.

Într-o seară eram într-un bar din Kristiansand când, chiar în timp ce mă pregăteam să plec, m-a abordat o femeie.

— Deja pleci acasă?

— Poate, am răspuns eu, privind-o.

Aş exagera dacă aş fi spus că era drăguță. Poate că fusese cândva. Nu, nu era frumoasă, dar era probabil una dintre fetele care – dintr-o clasă de liceu – atrag atenția băieților. Avea zvâc, era puțin tupeistă şi înfiptă. „Promițătoare”, cum se spunea pe vremuri. Şi poate că se ținuse de promisiune puțin cam prea devreme, oferindu-le băieților ce-şi doreau înainte ca ei s-o merite. Crezuse că va primi ceva la schimb. Multe se întâmplaseră de-atunci şi-acum îşi dorea ca foarte multe lucruri să nu se fi petrecut niciodată – lucruri pe care şi le făcuse cu mâna ei, dar şi ce-i făcuseră alții.

Acum era puțin pilită şi spera să găsească o persoană despre care, în străfundurile minții ei, ştia c-are s-o dezamăgească din nou. Dar dacă n-ai speranța – cu ce mai rămâi?

Aşa că i-am cumpărat o bere, i-am spus cum mă cheamă, starea civilă, locul de muncă şi unde locuiesc. Apoi am început să-i pun întrebări şi s-o las pe ea să vorbească. S-o las să-şi verse fierea peste toți bărbații pe care îi cunoscuse şi care îi distruseseră viața. O chema Vigdis, lucra la un magazin cu articole pentru grădinărit, iar acum îşi luase câteva zile libere pe caz de boală. Doi copii. În săptămâna aia, fiecare locuia la tatăl fiecăruia. Cu numai o lună în urmă dăduse afară din casă un al treilea bărbat. Mă întrebam dacă atunci se alesese cu vânătaia de pe frunte. Mi-a povestit că noaptea tipul şofa o vreme prin jurul casei ei, ca să verifice dacă nu aduce pe cineva, aşa că ar fi fost mai bine dacă ne-am fi dus la mine acasă.

Nu i-am răspuns imediat, însă pielea ei nu era suficient de albă şi-avea un corp prea mare. Chiar dacă aş fi închis ochii, vocea ei metalică – ştiam deja că nu va rămâne tăcută multă vreme – ar fi spulberat iluzia.

— Mulțumesc, însă mâine am de lucru, i-am spus eu. Poate altă dată.

Am văzut cum zâmbetul i se preschimbă într-o grimasă urâtă.

— Nici tu nu eşti cine ştie ce partidă, dacă aşa îți închipui.

— Nu-mi închipui, am spus eu, apoi mi-am golit paharul şi am plecat.

Ajuns pe stradă, am auzit în spatele meu ţăcănitul unor pantofi cu toc şi am ştiut că era ea. Vigdis m-a luat de braţ şi mi-a suflat fumul ţigării proaspăt aprinse drept în faţă.

— Ai putea măcar să mă duci până acasă cu taxiul, a spus ea. Locuim în aceeaşi direcţie.

Am oprit un taxi şi am lăsat-o la capătul primului pod, în faţa unei case din Lund.

Văzusem pe cineva stând într-una din maşinile parcate pe marginea drumului; când taxiul s-a urnit din loc, am văzut cum un bărbat iese din maşină şi se îndreaptă cu paşi grăbiţi spre Vigdis.

— Opreşte, i-am spus şoferului.

Taxiul a încetinit, moment în care am văzut-o pe Vigdis cum se prăbuşeşte pe asfalt.

— Dă cu spatele, am zis.

Dacă şoferul ar fi văzut şi el scena, probabil că nu m-ar fi ascultat. Am sărit afară din taxi şi am început să caut prin buzunare ceva cu care să-mi pot înfăşură pumnul drept în timp ce mă apropiam de bărbatul care stătea aplecat peste Vigdis, strigând nişte cuvinte care se pierdeau printre zidurile oblonite, tăcute, ale caselor. Bănuiam că o înjura, însă abia în momentul în care am ajuns suficient de aproape am auzit ce-i spunea:

— Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

Am mai făcut câţiva paşi şi l-am pocnit de îndată ce şi-a întors faţa înlăcrimată spre mine. Am simţit cum mi se juleşte pielea de pe articulaţiile degetelor. Futu-i. I-am mai tras una, de data aceasta în nas, care e mai moale, nemaiştiind dacă sângele care ţâşnea era al meu sau al lui. L-am lovit a treia oară. Idiotul stătea acolo, clătinându-se în faţa mea, fără să încerce să se apere sau să evite pumnii, căznindu-se să rămână în picioare ca să poată fi lovit în continuare, de parcă asta şi-ar fi dorit.

L-am lovit scurt şi metodic, cum obişnuiam să lovesc sacul de box. Nu foarte tare, ca să nu-mi nenorocesc articulaţiile, însă cu suficientă putere ca să-l fac să sângereze şi ca fluidele de sub piele să i se adune în zona feţei – care în cele din urmă i s-a şi umflat, ca o saltea gonflabilă.

— Te iubesc, şoptea el între două seturi de pumni.

Nu mie mi se adresa, ci parcă lui însuşi.

Genunchii au început să i se flexeze puţin, apoi mai mult, eu trebuind să lovesc tot mai jos. Tipul era asemenea Cavalerului Negru din scheciul de la

Monty Python, cel care se alege cu picioarele retezate, însă refuză să se predea, până când ajunge un tors țopăind pe pământ.

Mi-am tras umărul în spate, pregătindu-mă să-i dau un ultim pumn, însă am simțit pe cineva apucându-mă de braț. Era Vigdis, care tocmai îmi sărise în spate.

— Nu! am auzit glasul ei metalic zgâriindu-mi auzul. Nu-l lovi, nenorocitule!

M-am scuturat, încercând să mă descotorosesc de ea, însă nu voia să-mi dea drumul. Iar pe chipul înlăcrimat, tumefiat, al tipului din fața mea, am văzut cum începe să se contureze un zâmbet dement.

— E al meu! urla ea. E al meu, nenorocitule!

M-am uitat la tip. El s-a uitat la mine. Am dat din cap. M-am răsucit şi am văzut că taxiul plecase, aşa că m-am îndreptat spre Soøm. Vigdis s-a mai ținut de mine vreo zece-cinşpe metri înainte să-mi dea drumul, apoi i-am auzit țăcănitul tocurilor când fugea înapoi, i-am auzit cuvintele de mângâiere, acoperite de suspinele bărbatului.

Am continuat să merg spre est, străbătând străzi adormite, spre E18. Apoi a început să plouă. De data asta era o ploaie adevărată. Traversând cei cinci sute de metri ai podului Varoddbro, îndreptându-mă către Søm, pantofii îmi musteau de apă. Pe la jumătatea podului mi-am dat seama că mai exista o alternativă, iar eu eram deja leoarcă. M-am uitat, peste marginea podului, la apele negre-verzui de dedesubt. Să fi fost treizeci de metri? Doar că deja începusem să am îndoieli, probabil chiar înainte ca rațiunea să-mi spună că puteam supraviețui săriturii şi că instinctul de supraviețuire m-ar fi făcut să înot la mal, alegându-mă cu nişte oase frânte şi cu câteva organe interne vătămate, ceea ce nu mi-ar fi făcut viața neapărat mai scurtă, cât şi mai de căcat. Şi, chiar dacă aş fi fost suficient de norocos să mor în apa aia, oare chiar aş fi avut ceva de câştigat murind? Tocmai îmi amintisem de ceva. De răspunsul pe care i-l dădusem fostului şef de post când mă întrebase de ce-am continua să trăim dacă viața nu ne face plăcere. „Pentru că poate e mai rău să fii mort.” Şi de îndată ce mi-a revenit în minte, mi-am amintit şi de ce mi-a spus unchiul Bernard când a fost diagnosticat cu cancer: „Când eşti în rahat până la gât, e bine să nu laşi capul jos”.

Am început să râd. Stăteam acolo singur, pe pod, şi hăhăiam ca un dement.

Apoi m-am îndreptat către Søm simțindu-mi picioarele mai sprintene, iar

după o vreme chiar am început să fluier cântecul celor de la Monty Python, cel pe care-l cântă Eric Idle pe cruce[24]. Dacă Vigdisele din lumea asta reuşesc să spere – să spere după miracole – eu de ce n-aş fi făcut-o?

Pe 3 septembrie, la ora două după-amiaza, am intrat cu maşina în Notodden.

44

Un cer înalt, albastru-lăptos. Adăsta încă puţină căldură estivală, încă se mai simţea mirosul brazilor şi al peluzelor proaspăt cosite, deşi rafalele de vânt începuseră să fie ceva mai muşcătoare, de o ascuţime pe care n-o întâlnisem în sudul blând al ţării. Drumul cu maşina de la Kristiansand la Notodden durase trei ore şi jumătate. Am condus încet. Pe drum m-am răzgândit de câteva ori, însă în cele din urmă mi-am dat seama că un singur lucru putea fi mai jalnic decât ăsta la care tocmai mă încumetasem – şi anume să ajung la jumătatea drumului către Notodden doar să fac cale întoarsă.

Am parcat în centru şi am început să umblu pe străzile oraşului în căutarea lui Shannon. Când eram copii, Notodden ni se părea mare, străin, aproape ameninţător. Acum însă – poate pentru că petrecusem deja mult timp în Kristiansand – mi se părea ciudat de mic şi de provincial.

Căutam Cadillacul, deşi bănuiam că închiriase o maşină de la Willumsen. Mă uitam prin vitrine înăuntrul cafenelelor şi restaurantelor pe lângă care treceam. Am luat-o spre ţărm, trecând pe lângă cinematograf. În cele din urmă am intrat într-o cafenea micuţă, am comandat o cafea fără zahăr, m-am aşezat în aşa fel încât să văd uşa şi am început să răsfoiesc ziarele de pe masă.

Notodden n-avea prea multe cafenele şi baruri, iar scenariul ideal ar fi fost ca Shannon să dea mine şi nu invers. Mi-o şi imaginam intrând în cafenea; aş fi ridicat privirea din ziar, privirile noastre s-ar fi întâlnit şi aş fi citit în a ei că n-o să fie nevoie să-i servesc povestea pe care o pregătisem, cum că m-aş fi aflat acolo ca să vizitez o benzinărie scoasă la vânzare. I-aş fi spus că ştiam că urma să vină la Notodden, dar că nu mai ţineam minte în care zi. Şi poate, dacă nu era ocupată toată ziua cu clientul ei, ne-am fi putut întâlni să bem ceva după cină. Sau chiar să cinăm împreună, dacă nu-şi făcuse alte planuri.

Uşa s-a deschis, iar eu mi-am ridicat privirea. O liotă de copii vorbăreţi. Câteva momente mai târziu, uşa s-a deschis din nou. Alţi copii; mi-am dat seama că se terminaseră orele. A treia oară când s-a deschis uşa i-am zărit chipul. Se schimbase, nu mai era exact cum mi-l aminteam: părea mai luminos. Ea nu m-a văzut, şi-am putut s-o studiez dindărătul ziarului. S-a aşezat şi a început să asculte ce-i spunea băiatul cu care venise. Nici nu

zâmbea, nici nu râdea şi încă puteai detecta la ea o anumită precauție, de parcă ar fi avut de apărat o vulnerabilitate sensibilă. Dar mi s-a părut şi că între ea şi băiat exista ceva, o legătură pe care n-o poți stabili dacă nu-l laşi pe celălalt să se apropie de tine. Privirile lor măturau încăperea şi, când s-au întâlnit cu a mea, am văzut cum se crispează amândoi preț de o clipă.

Habar n-am dacă Natalie cunoştea motivul pentru care tatăl ei, Moe tinichigiul, o trimisese la liceu în Notodden. Nu ştiam nici cum explicase el rănile pe care le suferise în propria bucătărie. Poate că fata nu bănuia că aş fi avut vreo legătură cu toate astea. Dar dacă bănuia? Dacă ar fi venit la mine chiar în clipa aia, aşezându-se la masă şi întrebându-mă de ce-o făcusem – ce i-aş fi răspuns? Că intervenisem din pricina ruşinii pe care o simțisem cândva, pentru că nu făcusem acelaşi lucru pentru propriul meu frate? Că fusesem la un pas să-i transform tatăl într-un invalid pentru că văzusem în el un sac de box cu portretul tatălui meu lipit pe el? Că de fapt fusese vorba despre familia mea, nu despre a ei?

Privirea ei a continuat să se plimbe prin cafenea. Poate că nu mă recunoscuse? *Bineînțeles* că mă recunoscuse – nu încăpea nicio îndoială. Însă, chiar dacă ea nu ştia că-l amenințasem pe tatăl ei cu moartea, poate prefera să se prefacă că nu-l recunoaşte pe tipul care obişnuia să-i vândă pastile de-a doua zi, mai ales acum, când i se oferise şansa să devină o altă fată, şi nu ființa laşă şi retrasă care fusese în Os.

Îmi dădeam seama că urmărea cu dificultate vorbele băiatului. Îşi tot întorcea fața către fereastră, ferindu-se de privirea mea.

M-am ridicat şi-am plecat. Pentru că voiam să o las în pace. Dar şi pentru că nu voiam ca cineva din sat să mă vadă cu Shannon, dacă şi-ar fi făcut totuşi apariția.

La cinci după-amiază bătusem deja toate cafenelele, barurile şi restaurantele din Notodden, cu excepția restaurantului de la Brattrein, despre care ştiam că se deschidea abia la ora şase.

În timp ce străbăteam parcarea dinspre intrarea principală a hotelului, am simțit o clipă aceeaşi senzație în stomac pe care o simțeam pe vremea când mă duceam acolo să mă întâlnesc cu Unni. Dar erau probabil doar câinii lui Pavlov, care recunoscuseră o situație şi începuseră să saliveze – pentru ca în clipa următoare să fie alungată de anxietate. Ce naiba făceam acolo? Mai bine m-aş fi sinucis aruncându-mă de pe pod. Dacă m-aş fi urcat în maşină, aş fi putut ajunge acolo înainte de apusul soarelui. Totuşi am continuat să merg. Am intrat în holul hotelului. Recepția arăta la fel ca ultima dată când

călcasem pe-acolo… cu ani în urmă.

Ea stătea aşezată la o masă, în restaurantul pustiu, lucrând la laptop. Costum bleumarin-închis şi bluză albă. Părul ei roşu, scurt, era pieptănat într-o parte şi prins cu cleme. Ciorapi lungi până la genunchi şi pantofi cu toc înalt. Picioare ținute lipite sub tăblia mesei.

— Bună, Shannon.

Şi-a ridicat privirea la mine. Zâmbetul ei nu trăda nici urmă de surprindere, de parcă tocmai mi-aş fi făcut apariția la o întâlnire stabilită de comun acord. Şi-a scos ochelarii. Nici nu ştiam că poartă. Ochiul ei larg deschis exprima bucuria revederii, o bucurie care putea să fie pur frățească. Cât se poate de reală, însă fără subînțeles. Ochiul pe jumătate închis spunea cu totul altă poveste. Mă ducea cu gândul la o femeie care tocmai se răsuceşte în pat cu fața spre tine, cu lumina dimineții răsfrângându-i-se în iris şi privirea scufundată pe jumătate în somnul şi sexul nopții dinainte. Am simțit o tresărire, ceva greu, ca o tristețe. A trebuit să înghit în sec şi să mă aşez pe scaunul din fața ei.

— Eşti aici, a spus ea. În Notodden.

Glasul ei avea un ton interogativ. OK, deci aveam s-o dăm pe după coteț la urma urmei.

Am încuviințat:

— Vizitez o benzinărie de care sunt interesat.

— Şi ți-a plăcut?

— Foarte mult, am răspuns eu, continuând să mă uit la ea. Asta e problema.

— De ce ar fi asta o problemă?

— Nu e de vânzare.

— Păi, poți oricând găsi alta.

Am scuturat din cap:

— Eu pe asta o vreau.

— Şi cum crezi că o vei obține?

— Îi voi spune proprietarului că, de vreme ce tot pierde bani cu ea, mai devreme sau mai târziu tot o va vinde.

— Poate că are un plan de redresare.

— Sunt sigur că are un plan, că şi-a pus în cap să-l ducă la îndeplinire, probabil chiar crede în şansele lui. Însă după o vreme totul va reveni pe vechiul făgaş. Angajații îl vor părăsi, benzinăria va da faliment, iar el îşi va fi irosit alți câțiva ani cu un proiect lipsit de perspectivă.

— Deci, preluându-i benzinăria, îi faci o favoare. Asta vrei să spui?

— Aş face o favoare tuturor celor implicați.

S-a uitat la mine. Oare citeam ezitare pe fața ei?

— La ce oră ai întâlnirea aia? am întrebat-o.

— A fost la douăsprezece, a răspuns ea. Am încheiat-o înainte de trei.

— Te aşteptai să dureze mai mult?

— Nu.

— Şi atunci de ce-ai închiriat o cameră de hotel?

S-a uitat la mine şi a dat din umeri. Am simțit cum mi se opreşte răsuflarea. Simțeam o erecție.

— Ai mâncat ceva? am întrebat-o.

A scuturat din cap.

— Aici se deschide abia peste o oră, am spus. Ai chef de o plimbare?

Shannon s-a uitat scurt la pantofii ei cu toc înalt.

— E-n regulă şi aici, am spus eu.

— Ştii pe cine am văzut aici? m-a întrebat ea.

— Pe mine.

— Pe Dennis Quarry. Vedeta de cinema. Tipul care a trecut pe la benzinărie pe vremea când căuta locuri de filmare, mai ții minte? Cred că e cazat aici. Am citit undeva că au început producția filmului.

— Te iubesc, am şoptit eu, însă chiar în momentul ăla ea a închis laptopul cu o forță inutilă, ca să se poată preface că nu m-a auzit.

— Povesteşte-mi ce-ai mai făcut în ultimul timp, mi-a spus ea.

— M-am gândit la tine.

— Aş fi preferat să n-o fi făcut.

— Şi eu.

Tăcere.

A oftat adânc.

— Poate chestia asta a fost o greşeală, a spus ea.

„A fost" – la trecut. Dacă ar fi zis „este o greşeală", ar fi însemnat că lucrurile încă se mişcă, însă „a fost" arăta că deja luase o hotărâre.

— Probabil, am spus eu, salutând cu o fluturare a mâinii un chelner pe care îl recunoşteam şi care se pregătea să ne ofere ceva de la bucătărie, cu toate că restaurantul încă nu se deschisese.

— *Faddah-head*[25], a rostit ea printre dinți, dându-şi o palmă peste frunte. Roy?

— Da?

S-a aplecat peste masă, şi-a pus palma ei mică într-a mea şi s-a uitat în ochii mei.

— Am putea să ne prefacem că toate astea nu s-au întâmplat niciodată?

— Bineînțeles.

— Rămas-bun.

Mi-a zâmbit scurt, de parcă ar fi durut-o ceva, apoi şi-a luat laptopul şi a plecat. Am închis ochii. Țăcănitul tocurilor ei pe parchetul din spatele meu îmi amintea de paşii lui Vigdis din noaptea aia din Kristiansand, doar că paşii lui Vigdis se apropiau de mine. Am deschis ochii. Mâna mea rămăsese pe masă, aşezată cu palma în sus. Senzația singurei noastre atingeri încă persista, ca mâncărimea pe care o simți sub piele după un duş prea fierbinte.

M-am dus la recepție, unde un bărbat înalt şi subțire, purtând un costum roşu, mi-a zâmbit:

— Bună ziua, *herr* Opgard. Mă bucur să vă revăd.

— Salut, Ralf, am spus eu, oprindu-mă în fața tejghelei.

— V-am zărit când ați intrat, *herr* Opgard, aşa că mi-am luat libertatea să vă rezerv ultima cameră disponibilă, a spus el, arătând spre ecranul din fața lui. Ar fi fost păcat să o înşface altcineva în ultimul moment.

— Mulțumesc, Ralf. Eu mă întrebam însă în ce cameră e cazată Shannon Opgard. Sau Shannon Alleyne.

— 333, a răspuns Ralf, mândru că nici măcar nu trebuise să se uite la ecran ca să-mi dea răspunsul.

— Mulțumesc.

Shannon îşi făcuse deja bagajul, care acum se afla pe pat. Când am deschis uşa de la 333, tocmai se chinuia să închidă fermoarul. I-au scăpat câteva înjurături despre care bănuiam că erau în engleză-baja, apoi a strâns din nou cele două părți ale valizei şi a mai încercat o dată. Am lăsat uşa deschisă, m-am apropiat şi am rămas în picioare, în spatele ei. În clipa următoare Shannon s-a dat bătută, şi-a acoperit fața cu palmele şi umerii au început să-i tremure. Mi-am petrecut brațele în jurul ei şi am simțit cum plânsul ei mut se prelinge din trupul ei în al meu.

O vreme am rămas aşa.

Apoi am răsucit-o cu grijă, i-am şters lacrimile cu două degete şi am sărutat-o.

Încă suspinând, m-a sărutat şi ea, muşcându-mi buza de jos până când am simțit gustul dulce, metalic, al propriului meu sânge combinat cu cel puternic, condimentat, al salivei şi limbii ei. Nu m-am avântat, pregătit să

mă retrag dacă ar fi dat cel mai mic semn că nu voia să facem asta. Doar că nu mi l-a dat, aşa că încet-încet am renunțat la toate lucrurile care mă țineau înapoi: bunul-simț; gândul la ce ar fi urmat – sau nu – după aceea; scena în care stau întins pe patul de jos din odaia băieților, ținându-l pe Carl în brațe, eu fiind singurul lui reazem, singurul om care nu l-a trădat niciodată. Doar că imaginea asta se risipeşte, apoi dispare, fiind înlocuită de gesturile ei: ea trăgându-mi poalele cămăşii din pantaloni; înțepătura unghiilor ei în vreme ce mă trage spre sine; limba ei încolăcită ca o anacondă în jurul limbii mele; lacrimile ei prelingându-se pe obrajii mei. Chiar şi încălțată în pantofi cu toc este atât de scundă încât trebuie să-mi îndoi genunchii ca să-i scot cămaşa strâmtă.

— Nu! geme ea.

Se eliberează de mine şi trăiesc o scurtă senzație de uşurare: a reuşit să ne salveze.

Fac un pas înapoi, nesigur şi încă tremurând uşor. Încep să-mi vâr la loc, în pantaloni, una dintre poalele cămăşii.

Respirăm amândoi în acelaşi ritm, gâfâim. Aud paşi şi vocea cuiva care vorbeşte la telefon pe coridor. În vreme ce zgomotele se îndepărtează, amândoi stăm față-n față, privindu-ne cu atenție. Nu ca un bărbat şi-o femeie, ci ca nişte boxeri, ca nişte tauri furioşi pregătiți de luptă. Pentru că bineînțeles că lupta încă nu s-a sfârşit – abia dacă a început.

— Închide naibii uşa aia! spune Shannon.

45

— Bat oameni, am răspuns eu, întinzându-i lui Shannon o priză de tutun şi îndesându-mi alta sub propria buză.

— Chiar cu asta *te ocupi?* s-a mirat ea, ridicându-şi capul ca să-mi pot pune din nou mâna pe pernă.

— Nu chiar tot timpul, însă m-am bătut de nenumărate ori, da.

— Crezi că e ceva genetic?

Am cercetat tavanul camerei 333. Era diferit de cel al camerei în care eu şi Unni obişnuiam să ne întâlnim, cu toate că arăta la fel şi mirosul era identic – de detergent uşor parfumat.

— Tatăl meu bătea de obicei un sac de box, am spus. Dar, da, probabil că bătaia am moştenit-o de la el.

— Repetăm greşelile propriilor părinți, a comentat ea.

— Şi pe ale noastre, am adăugat.

Shannon s-a uitat chiorâş la mine, a luat priza de tutun şi a pus-o pe noptieră.

— Trebuie să te obişnuieşti, am spus eu referindu-mă la tutun.

S-a lipit de mine. Trupul ei micuț era mai moale decât îmi imaginasem, iar pielea mai netedă. Sânii îi erau asemenea unor mici ridicături pe *viddas*-ul[26] înzăpezit al pielii, sfârcurile înălțându-se pe ele ca o pereche de faruri aprinse. Mirosea a condiment dulce şi puternic, iar pielea ei căpăta mai multe nuanțe, fiind mai întunecată la subțiori şi în jurul sexului. Dogorea ca un cuptor.

— Nu ai uneori senzația că te învârți în cerc? m-a întrebat ea.

Am încuviințat.

— Iar când observi că ai ajuns să calci pe propriile tale urme, nu înseamnă că te-ai rătăcit?

— Tot ce se poate, am răspuns.

Nu aşa mă simțeam în clipa aceea. Sigur, sexul fusese mai mult o împerechere decât o partidă de amor, cu mai multă luptă decât tandrețe, mai degrabă furie şi teamă decât bucurie şi plăcere. La un moment dat s-a smuls, mi-a tras o palmă şi mi-a poruncit să mă opresc. Aşa că m-am oprit. Doar că apoi mi-a mai tras o palmă, întrebându-mă de ce mă oprisem. Când am început să râd, şi-a vârât fața în pernă şi a început să plângă, iar eu am început să-i mângâi părul, muşchii încordați ai spinării, sărutând-o pe gât.

S-a oprit din plâns şi a început să respire sacadat. Apoi i-am vârât o palmă între buci şi am muşcat-o – la care ea a strigat ceva în engleza baja, m-a împins către capătul patului şi s-a aşezat pe burtă, semețindu-şi curul. Eram atât de excitat încât nu mi-a păsat deloc că în momentul în care am intrat în ea țipetele ei erau aceleaşi cu cele pe care le auzisem dinspre dormitorul ei şi al lui Carl. Naiba ştie, poate chiar la asta mă gândeam în momentul în care am ejaculat, fiind atât de distras încât m-am retras cam târziu, dar suficient de repede să văd cum restul de spermă îi stropeşte spatele, formând un fel de lănțişor sidefiu, alb-cenuşiu şi sclipind în lumina lămpii stradale care între timp se aprinsese în parcarea de afară. Am înşfăcat un prosop şi am şters-o, apoi am încercat să şterg şi nişte pete întunecate înainte de a-mi da seama că nu puteau fi îndepărtate. Asta m-a făcut să mă gândesc că şi ce făcuserăm noi era similar: două pete întunecate care nu puteau fi şterse.

Doar că avea să fie mai mult de-atât. Şi mai diferit, ştiam asta. Dragoste fără luptă, nu doar o întâlnire dintre două trupuri, ci şi între două suflete. Ştiu că sună siropos, dar nu ştiu cum altcumva s-o exprim. Două suflete, asta eram noi, iar eu simțeam că mă regăsisem. Ea era urma mea lăsată pe pământ, pe care o regăsisem. Tot ce-mi doream era să mă aflu acolo şi să mă învârt în cerc, delirant, rătăcit, numai să ştiu că sunt lângă ea.

— Crezi că o să ajungem să regretăm? m-a întrebat ea.

— Nu ştiu, am răspuns, însă ştiam că eu, unul, nu voi regreta.

Pur şi simplu nu voiam s-o înspăimânt, ceea ce sigur s-ar fi întâmplat dacă şi-ar fi dat seama că o iubeam atât de mult încât nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de altceva.

— N-avem la dispoziție decât noaptea asta, a spus ea.

Am tras draperiile ca s-o prelungim şi să ne bucurăm cât putem de orele rămase.

M-a trezit strigătul lui Shannon:

— Am dormit prea mult!

A ieşit din pat înainte s-o pot prinde şi cu mâna pe care o întinsesem după ea am răsturnat mobilul pe care şi-l lăsase pe noptieră. A căzut pe podea, ceva mai departe de pat. Am tras în lături draperiile ştiind că aia era ultima ocazie în care aş mai fi putut vedea trupul gol al lui Shannon până cine ştie când. Lumina zilei a năvălit în încăpere, iar eu am reuşit să-i zăresc doar spatele înainte să dispară în baie.

Mi-am coborât privirea către telefonul rămas în umbra patului. Ecranul i se aprinsese singur. Sticla i se crăpase. Iar dindărătul acelor gratii albe şi subţiri ale sticlei sparte, mă privea un Carl zâmbitor. Am înghiţit în sec.

Îi zărisem doar spatele, pentru o secundă.

Dar fusese îndeajuns.

M-am întins la loc în pat. Ultima dată când văzusem o femeie atât de goală, atât de dezbrăcată în lumina zilei, fusese cu Rita Willumsen, când se ridicase în picioare în lacul acela montan, umilită de propriul costum de baie, cu pielea vânătă în frigul îngheţat. Dacă până atunci avusesem vreo îndoială, acum chiar că înţelegeam deznodământul, cum s-ar spune.

Înţelegeam ce vrusese să spună Shannon când mă întrebase dacă bătaia era ceva genetic.

46

Carl era fratele meu. Asta era problema.

Sau problemele.

Mai precis, *una* dintre probleme era că-l iubeam. Cealaltă era faptul că moşteniserăm aceleaşi gene. Nu ştiu de ce fusesem cândva atât de naiv încât să cred că fratele meu nu era la fel de predispus ca mine şi ca tata la violență. Poate pentru că toată lumea credea că el semăna cu mama. Mama şi Carl n-ar fi fost în stare să omoare o muscă. Doar oameni.

M-am ridicat din pat şi m-am apropiat de fereastră, la timp ca s-o văd pe Shannon alergând prin parcare către Cadillac.

Poate că regreta. Poate că nu se grăbea să ajungă la nicio întâlnire, ci pur şi simplu se trezise şi-şi dăduse seama că greşise, că trebuia să plece.

Făcuse duş, se îmbrăcase în baie, poate se şi machiase acolo, iar la ieşire mă sărutase, ca o soră, pe frunte. A spus ceva despre o şedință care urma să aibă loc în Os, ceva legat de hotel, şi-a luat poşeta şi a fugit afară din cameră. Luminile de frână ale Cadillacului s-au aprins când a ieşit pe drum, fiind cât pe ce să se izbească cu maşina de un camion de gunoi.

Aerul din încăpere încă mirosea a sex, a parfum şi a somn. Am deschis fereastra pe care o închisesem când Shannon începuse să țipe atât de tare, încât mă temusem că ne va bate cineva la uşă. Ştiusem şi că noaptea de amor încă nu se încheiase. Şi avusesem dreptate. De fiecare dată când unul dintre noi se trezea, până şi cel mai mărunt gest provoca o nouă partidă de sex, ca o foame imposibil de satisfăcut.

După ce trăsesem draperiile văzusem că de fapt petele întunecate de pe pielea ei erau vânătăi. Şi nu era vorba despre urmele de muşcături şi zgârieturi care-i apăruseră şi ele pe piele în noaptea trecută şi care probabil aveau să dispară într-o zi sau două. Nu, vânătăile astea fuseseră provocate de nişte lovituri puternice, care-ți lasă semne mai multe zile sau săptămâni. Dacă fratele meu o lovise şi peste față, o făcuse cu atenție, iar ea putuse să acopere urmele cu puțin machiaj.

O lovise, aşa cum o văzusem cândva pe mama lovindu-l pe tata pe coridorul de la Grand Hotel. Asta era amintirea care îmi trecuse prin minte când Carl încercase să mă convingă că Sigmund Olsen căzuse accidental în prăpastie, la Huken. Mama. Şi Carl. Trăieşti alături de o persoană şi crezi că o cunoşti din cap până-n picioare – însă ce ştii de fapt despre ea? Oare lui

Carl îi trecuse vreodată prin minte că aş fi capabil să fac sex cu soția lui pe ascuns? Nu prea cred. Îmi dădusem seama cu multă vreme în urmă că toți suntem nişte străini unii pentru alții. Desigur, nu numai vânătăile lui Shannon mă făcuseră să-mi dau seama că fratele meu era şi el un tip violent. Că frățiorul meu era un ucigaş. Erau lucrurile simple. Vânătăi şi fire cu plumb.

47

După ce m-am întors la Sørlandet, am aşteptat zile de-a rândul ca Shannon să mă sune, să-mi trimită un SMS, un e-mail – orice. Era evident că ea ar fi trebuit să preia inițiativa, pentru că ea avea cel mai mult de pierdut. Sau cel puțin aşa credeam eu.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Nu mai încăpea nicio îndoială: regreta ce se întâmplase. Totul fusese doar o poveste, o fantezie pe care i-o vârâsem în cap când îi mărturisisem că o iubesc şi care apoi se stinsese. O fantezie pe care ea, în liniştea şi pacea care au urmat – şi în absența oricărui alt stimul – o preschimbase într-o adevărată fantasmagorie, în zilele în care se plimba prin sat şi se plictisea de moarte. O chestie atât de fantastică că eu, cel real, nu m-aş fi putut ridica niciodată la înălțimea ei. Doar că acum şi-o scosese din cap şi se putea întoarce la viața ei obişnuită.

Întrebarea care mai rămăsese era când aveam eu să mi-o scot din cap? Mi-am spus că noaptea petrecută împreună fusese scopul, lucrul pe care trebuise să-l bifez şi că trebuia să-mi văd mai departe de viață. Dar primul lucru pe care îl făceam dimineața era să-mi verific telefonul să văd dacă peste noapte nu primisem vreun mesaj de la Shannon.

Nimic.

Aşa că am început să mă culc cu alte femei.

Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar a fost de parcă deodată mă descoperiseră, ca şi cum ar fi existat un fel de societate secretă a femeilor, în care vestea că mă culcasem cu soția fratelui meu începuse să circule şi că asta însemna că sunt un tip tare. O reputație proastă e o reputație bună, cum s-ar zice. Sau poate că-mi stătea scris pe frunte, cu litere mari, că nu-mi păsa de nimic. Poate că asta era. Sau poate că între timp devenisem bărbatul tăcut, cu ochi trişti, din bar, despre care auziseră că putea să aibă orice femeie vrea în afară de cea pe care şi-o doreşte cu adevărat şi căruia, tocmai din acest motiv, nu-i păsa de nimic. Bărbatul pe care toate femeile vor să-l convingă că se înşală, că mai există speranță, că mai există şi alte femei şi că acelea sunt ele.

Şi, da, m-am prins în horă. Am jucat rolul care mi se atribuise, le-am spus povestea, omițând doar numele şi pe frate-miu. Mă duceam la ele acasă dacă locuiau singure sau la Søm, dacă nu. Mă trezeam lângă o

persoană străină şi îmi verificam pe mobil mesajele.

Dar lucrurile s-au mai îmbunătățit. Aveam zile în care treceau ore întregi în care nu mă gândisem la ea. Ştiam că malaria e o boală parazitară care nu dispare niciodată din sânge, dar care poate fi neutralizată. Dacă m-aş fi ținut la distanță şi n-aş mai fi văzut-o, îmi imaginam că perioada cea mai grea ar fi trecut în doi ani, cel mult trei.

În decembrie m-a sunat Pia Syse ca să mă anunțe că benzinăria ajunsese pe locul şase în regiunea Sørlandet. Ştiam, evident, că Gus Myre, directorul de vânzări, era cel care ar fi trebuit să transmită mai departe astfel de ştiri, nu şefa de la resurse umane. Că probabil mai avea ceva de gând.

— Vrem să administrezi tot tu benzinăria după ce-ți expiră contractul la anul, a spus ea. Condițiile vor reflecta, evident, faptul că suntem foarte mulțumiți de tine şi că suntem convinşi că vei reuşi să plasezi benzinăria pe un loc şi mai bun.

Propunerea se potrivea de minune cu propriile mele planuri. Am aruncat o privire pe fereastra biroului: clădiri industriale mari, o autostradă cu sens giratoriu şi căi de ieşire care îmi aminteau de pista de Formula 1 desenată pe podeaua încăperii din spate a Companiei de maşini uzate şi de casări auto Willum Willumsen, pe care copiii se puteau juca în vreme ce tatăl lor negocia în față cumpărarea unei maşini. Cred că Willumsen reuşise să vândă mai multe maşini doar pentru că puştii îşi trăseseră părinții de mânecă să-i lase să se joace acolo.

— Dă-mi puțin timp de gândire, am spus eu, închizând apoi telefonul.

Am rămas nemişcat, privind ceața întinsă peste pădure şi peste grădina zoologică. Iisuse, frunzele copacilor rămăseseră verzi! În cele paisprezece luni de când mă mutasem acolo nu văzusem nici măcar un fulg de zăpadă. Se spune că aici, în sud, nu ai niciodată parte de o iarnă adevărată, ci doar de un fel de zloată care nici măcar zloată adevărată nu e, ci un fel de umiditate a aerului, care nu se poate hotărî dacă s-o ia în sus sau în jos ori să rămână pe loc. La fel ca mercurul din termometre, care arată zi de zi şase grade Celsius. Am continuat să mă holbez la masa de ceață care acoperea peisajul ca o pilotă groasă, făcându-l şi mai plat, şi mai inform. O iarnă în Sørlandet este o ploaie încremenită în timp. Pur şi simplu *există.* Aşa că, atunci când telefonul a sunat din nou şi am auzit în receptor vocea lui Carl, în primele două secunde am tânjit – da, am tânjit! – după rafalele reci ca gheața şi după vijeliile care-ți biciuiesc fața cu fulgi de zăpadă ca nişte fire

de nisip.

— Cum merge treaba? m-a întrebat el.

— Nu mă pot plânge, am răspuns.

Uneori Carl mă suna doar ca să mă întrebe ce mai fac. În ziua aia însă mi-am dat seama că nu ăsta fusese motivul.

— Nu te poți plânge?

— Scuze, aşa se zice pe-aici, prin Sørlandet.

Uram cum spun ei „nu mă pot plânge”. Semăna cu iernile din Sørlandet – nici laie, nici bălaie. Aici, când oamenii întâlnesc vreun cunoscut pe stradă obişnuiesc să spună „deci aşa”, care e deopotrivă o întrebare şi formulă de salut, un fel de „ce mai faci”, dar unul care vrea să spună că te-au prins pe picior greşit.

— Dar tu?

— Sunt bine, a răspuns Carl.

Eu auzisem că n-o ducea prea bine, aşa că mă aşteptam să aud un „dar”.

— În afara faptului că am depăşit puțin bugetul, a continuat el.

— Cât de „puțin”?

— Nu cu prea mult. De fapt este vorba de o mică problemă de *cash flow.* Facturile constructorilor vor trebui plătite mai devreme decât ne aşteptam. N-avem nevoie de mai mulți bani pentru proiect, ci să-i avem la dispoziție puțin mai devreme. Le-am spus celor de la bancă că lucrările sunt puțin în avans.

— Şi sunteți în avans?

— Noi, Roy. Noi. Te numeri printre coproprietari sau ai uitat? Şi, nu, nu suntem în avans. E extrem de dificil să coordonezi atâtea capete seci. Domeniul construcțiilor e populat cu tot felul de subcontractori care la un moment dat au abandonat şcoala şi care au acceptat slujbe pe care nimeni altcineva nu şi le dorea. Dar, pentru că există o cerere mare pentru cei câțiva oameni care se ocupă cu asta, băieții vin şi pleacă după cum li se năzare.

— Cei din urmă vor fi cei dintâi.

— Şi pe-acolo, prin sud, se zice la fel?

— Tot timpul. Oamenilor de prin părțile astea le place tot ce e lent. În comparație, viața din Os e pe repede înainte.

Am auzit în receptor râsul lui plin de căldură, care m-a încălzit şi pe mine. M-a încălzit râsul unui ucigaş.

— Directorul băncii mi-a atras atenția că una dintre condițiile pentru a putea accesa în continuare creditul este să bifăm anumite etape. Apoi mi-a

spus că un reprezentat al băncii a vizitat şantierul şi că ce le-am spus eu despre progresele făcute nu corespunde realității. Aşa că acum avem ceea ce s-ar putea numi „o criză de încredere”. Sigur că am reuşit să dreg puțin lucrurile, însă acum banca spune că, înainte de a primi alte tranşe, trebuie să-i informez pe toți acționarii. În contractul lor scrie că, de vreme ce ei dețin o responsabilitate nelimitată, comitetul trebuie să emită o rezoluție oficială prin care să se stabilească faptul că proiectul are nevoie de mai mult capital.

— Păi, atunci asta e ce trebuie să faci.

— Da, da, aşa cred şi eu. Doar că asta ar putea să transmită un mesaj negativ, iar comitetul, în principiu, poate convoca o adunare generală prin care să pună capăt întregului proiect. În special acum, că Dan a început să facă tot felul de investigații şi să-şi bage nasul peste tot.

— Dan Krane?

— Toată toamna a încercat să găsească ceva ca să mă doboare. Îi sună pe constructori şi le pune întrebări despre progresele făcute şi buget. Caută ceva ce-ar putea declanşa o criză totală, însă nu poate da nimic la tipar câtă vreme n-are nimic definitiv.

— Şi câtă vreme un sfert din cititori, printre care şi socrul lui, sunt implicați în proiect.

— Exact, a spus Carl. Nu te caci unde te culci.

— Asta dacă nu eşti un pinguin gentoo, am comentat eu. Caz în care te caci în propriul cuib ca să ți-l revendici.

— Pe bune? s-a mirat Carl.

— Căcatul absoarbe lumina solară, ceea ce face ca gheața de sub el să se topească, formând un fel de cavitate care – ta-daaa! – devine cuibul tău. E aceeaşi metodă pe care o folosesc ziariştii să-şi atragă cititorii. Media trăieşte de pe urma puterii de atracție a căcatului.

— Ce imagine interesantă, a comentat Carl.

— Aşa e.

— Doar că în cazul lui Krane este ceva personal, îți dai şi tu seama de asta?

— Şi cum te-ai gândit să-l opreşti?

— Am vorbit cu constructorii şi i-am făcut să-mi promită că-şi vor ține gura închisă. Din fericire, îşi cunosc interesele. Doar că ieri m-a sunat un amic din Canada ca să-mi spună că Krane a început să se uite la afacerea aia din Toronto.

— Ce crezi că ar putea descoperi acolo?

— Nu prea multe. E cuvântul meu împotriva cuvântului lor, iar întreaga afacere e prea complicată pentru ca un ziarist de mâna a treia ca el să înțeleagă ceva.

— Dacă nu cumva n-a prins ceva în dinți, am spus eu.

— Căcat, Roy, eu te sunasem să mă înveseleşti.

— O să fie bine. Şi dacă n-o să fie, poți să-l pui pe Willumsen să-şi pună unul dintre băieți pe Krane.

Am început amândoi să râdem. Părea că începuse să se relaxeze puțin.

— Ce mai e pe-acasă?

Întrebarea mea era atât de generală, încât nici să fi vrut n-aş fi putut să-l bag pe Carl la idei.

— Păi, ştii şi tu, ferma e încă în picioare, iar Shannon pare să se fi liniştit. Nu şi când vine vorba despre hotel, dar cel puțin nu mă mai bate la cap să facem copii. Probabil şi-a dat şi ea seama că nu e momentul pentru aşa ceva.

Am scos câteva sunete, ca să-i dau de înțeles că mă interesa ce-mi spunea, însă nu mai mult de-atât.

— Motivul pentru care te-am sunat de fapt este că maşina, Cadillacul, are nevoie de câteva reparații.

— Ce înseamnă „câteva”?

— Tu eşti specialistul. Eu n-am nici cea mai vagă idee. Shannon era la volan când a început să audă nişte zgomote ciudate. Ea a crescut într-un Buick adus din Cuba şi zice că are auzul format când vine vorba despre maşinile americane vechi. Zicea că poate o să te uiți la ea de Crăciun la atelier, când o să vii pe-acasă.

N-am răspuns nimic.

— Doar *vii* acasă de Crăciun? a insistat el.

— O grămadă de oameni de la benzinărie vor să-şi ia zile libere în perioada aia…

— Ba nu! O grămadă de oameni de la benzinărie *vor să lucreze peste program.* Ei locuiesc prin zonă, iar tu vii de Crăciun acasă! În plus, ai promis – mai ții minte? Ai familie. Nu una mare, dar cea pe care o ai abia aşteaptă să te vadă din nou la față.

— Carl, eu…

— *Pinnekjøtt,* a spus Carl. A învățat să facă *pinnekjøtt.* Şi piure de napi suedezi. Pe bune. Adoră mâncarea norvegiană de Crăciun.

Am închis ochii, însă tot o vedeam, aşa că mi i-am deschis la loc. La naiba! Niciun „la naiba". Ba da – *la naiba!* De ce nu inventasem o scuză credibilă? Nu ştiam că mai devreme sau mai târziu urma să se pună şi problema Crăciunului?

— Să văd ce pot face, Carl.

OK, acum aveam ceva timp să mă gândesc. Să inventez o scuză pe care s-o accepte. Cel puțin aşa speram.

— Hai că găseşti tu o soluție, s-a bucurat Carl. O să pregătim un adevărat Crăciun în familie, tu nu va trebui să te ocupi de nimic! Doar să parchezi în curte, să simți în nări mirosul de *pinnekjøtt* şi să bei pe treptele de la intrare un aquavit, împreună cu frățiorul tău. Crăciunul n-ar fi la fel fără tine, aşa că *trebuie* să vii. M-ai auzit? *Trebuie.*

48

Ziua de dinaintea Ajunului. Volvoul torcea frumos, strecurându-se printre troienele de zăpadă aflate de-o parte şi de alta a autostrăzii, ca două linii masive de cocaină. La radio se auzea *Driving Home for Christmas* şi era în regulă, însă tot am pus *Cocaine* a lui JJ. Cale la CD-player.

Aveam viteza sub limita legală. Pulsul normal.

Cântam şi eu. Nu că aş lua cocaină. Mi se întâmplase doar o dată, când Carl îmi trimisese un pliculeț din Canada, ascuns într-una dintre rarele lui scrisori. Şi oricum eram deja drogat când am luat-o, poate că de-aia n-am văzut nicio diferență. Sau poate că pentru că eram singur. Singur şi euforic – ca acum. Pe marginea drumului am văzut indicatorul comitatului. Euforic, cu puls normal. Probabil la asta se referă oamenii când spun că sunt veseli.

Nu reuşisem să găsesc vreo scuză ca să nu vin acasă de Crăciun. Şi nici n-aveam cum să nu-mi mai văd familia *niciodată.* Puteam să fac față la trei zile de Crăciun. Trei zile în aceeaşi casă cu Shannon, după care înapoi la izolare.

Am parcat în fața casei, lângă un Subaru Outback maro. Nuanța aia de maro sigur are un nume, dar nu prea mă pricep la culori. Zăpada era înaltă de câțiva metri, soarele se pregătea să apună, iar dincolo de dâmb, spre apus, se vedea silueta unei macarale.

Am ocolit casa; Carl mă aştepta deja în cadrul uşii. Fața i se mai lățise, arăta ca atunci când avusese oreion.

— Ți-ai luat o maşină nouă? l-am întrebat eu de cum l-am văzut.

— E veche, a răspuns el. Iarna avem nevoie de o maşină cu tracțiune dublă, însă Shannon nu m-a lăsat să cumpăr una nouă. E un model din 2007, am luat-o cu cincizeci de miare de la Willumsen. Unul dintre tâmplari, care are una la fel, zice c-a fost chilipir.

— Drace, vrei să spui că te-ai tocmit cu el? m-am mirat.

— Cei din familia Opgard nu negociază, a rânjit el. Dar doamnele din Barbados, da.

Carl m-a îmbrățişat călduros şi lung chiar acolo, pe trepte. Părea mai corpolent. Şi mirosea a alcool. Mi-a spus că pentru el Crăciunul deja începuse. Că trebuia să se relaxeze după o săptămână grea. Că i-ar prinde bine să se gândească şi la altceva vreo două zile.

Când am intrat în bucătărie, Carl continua să vorbească. Despre hotel, despre faptul că în sfârşit reuşiseră să pună lucrurile în mişcare. Îi presase pe constructori să ridice nişte pereți şi să pună acoperişul, pentru ca muncitorii care se ocupau de interioare să se poată apuca de treabă, fără să mai aştepte până la primăvară.

În bucătărie nu era nimeni.

— Comercianții îți oferă prețuri mai bune dacă pot să lucreze în interior iarna, a spus Carl.

Sau cel puțin asta mi s-a părut că spusese, pentru că eram atent la alte zgomote. Doar că nu auzeam decât glasul lui Carl şi bătăile puternice ale propriei inimi. Nu mai aveam puls normal.

— Shannon e plecată la şantier, a spus Carl şi l-am ascultat din nou cu atenție. E disperată ca totul să se facă exact ca-n desene.

— Păi, asta e bine.

— Este şi nu este. Arhitecții nu se gândesc la costuri, tot ce vor este să strălucească aureolați de gloria propriei capodopere.

A râs tolerant, dar se putea simți cum musteşte în râsul lui şi o umbră de iritare.

— Ți-e foame?

Am scuturat din cap.

— Poate duc Cadillacul la atelier, să scap de-o treabă.

— N-ai cum. L-a luat Shannon.

— La şantier?

— Da. Drumul nu e încă foarte bun, însă acum ajunge până sus la şantier, a spus el pe un ton în care se combinau straniu sentimente de mândrie şi nemulțumire.

De parcă drumul acela l-ar fi costat prea mult. Dacă era adevărat, nu eram surprins, pentru că drumul era abrupt şi trebuiseră să detoneze o groază de stânci.

— Păi, dacă drumul e atât de înzăpezit, de ce n-a luat Subarul?

Carl a scuturat din umeri.

— Nu-i place, pentru că n-are schimbător de viteze automat. Preferă maşinile americane mari, cu alea a crescut.

Mi-am dus bagajul în odaia băieților, apoi am revenit în bucătărie.

— Bere? m-a întrebat Carl, care îşi deschisese deja una.

— Nu. Mă reped până jos să-i salut pe cei de la benzinărie şi să-mi iau o cămaşă decentă din atelier.

— Atunci o sun eu pe Shannon ca să-i spun să ducă Cadillacul direct la atelier şi să se întoarcă cu tine. E OK aşa?
— Da, sigur, am răspuns.
Carl s-a uitat la mine. Sau cel puţin aşa mi s-a părut, pentru că eu tocmai studiam una dintre mănuşile mele, care avea un fir descusut.

Julie era de serviciu, împreună cu Egil. S-a luminat la faţă când m-a văzut şi-a lăsat să-i scape un chiot de bucurie. Deşi era coadă la casă, a ieşit de după tejghea şi s-a aruncat la gâtul meu de parcă era o reuniune de familie. Şi exact asta era. N-am mai simţit acel curent subteran fierbinte de dor şi dorinţă. Preţ de o clipă, am simţit chiar dezamăgire, dându-mi seama că o pierdusem sau că nu mai eram pasiunea ei adolescentină. Şi, cu toate că niciodată nu mi-o dorisem şi nu-i răspunsesem, ştiam că în perioadele de singurătate mă gândisem cum ar fi fost dacă aş fi făcut-o.
— Ce s-a mai întâmplat? am întrebat-o eu când mi-a dat drumul şi-am putut să mă uit în jur.
Markus părea să fi folosit aceleaşi decoraţiuni de Crăciun şi aceleaşi mărfuri ca în anii trecuţi. Băiat deştept.
— Daaa, a răspuns Julie entuziasmată. Eu şi Alex ne-am logodit!
Mi-a întins mâna – şi să fiu al naibii dacă nu avea acum un inel pe deget!
— Norocoaso, i-am zâmbit eu, apropiindu-mă de tejghea ca să întorc un hamburger care începuse să scoată fum. Cum o mai duci, Egil?
— Bine, mi-a răspuns el, introducând în casa de marcat preţurile unui snop de ovăz pentru păsări şi al unui aparat de bărbierit electric. Crăciun fericit, Roy!
— Crăciun fericit şi ţie! i-am întors eu urarea, privind pentru un moment lumea din locul pe care cândva îl ocupasem aproape zilnic. Din spatele tejghelei benzinăriei care ar fi trebuit să-mi aparţină.
Apoi am ieşit înapoi în frig şi în întunericul acela hibernal, salutând oamenii care se grăbeau, scoţând pe gură norişori cenuşii. Am văzut un tip îmbrăcat într-un costum pe talie, care fuma lângă una dintre pompele de benzină, aşa că m-am apropiat de el.
— Nu puteţi fuma aici, i-am spus.
— Ba da, pot, a răspuns el cu un glas baritonal, aspru, ca şi cum avea corzile vocale afectate.
Cele trei cuvinte scurte nu fuseseră suficiente ca să-i detectez accentul, însă vocea individului avea-ceva gutural, ca accentul de Sørlandet.

— Nu, am spus eu.

Poate că mi-a zâmbit, pentru că ochii lui s-au îngustat în mijlocul feței lui ciupite de vărsat.

— *Watch me,* mi-a răspuns el în engleză.

Ceea ce am şi făcut. L-am privit. Nu era înalt, era chiar mai scund decât mine. Să fi avut vreo cincizeci de ani, însă fața roşie, umflată, îi era plină de coşuri. De la distanță, costumul lui de contabil îl făcea să pară îndesat, însă acum îmi dădeam seama că alte elemente anatomice îi făceau hainele să-i stea strânse pe corp: umerii, pieptul, spinarea, bicepşii. La vârsta lui, ca să-ți menții o asemenea masă musculară trebuia să iei steroizi. Tipul şi-a dus țigara la gură şi a tras din ea cu nesaț. Am văzut cum se învăpăiază capătul aprins. Brusc am simțit cum începe să mă furnice degetul mijlociu.

— Te afli lângă pompele unei nenorocite de benzinării, am spus eu, arătând spre semnul mare pe care scria „FUMATUL INTERZIS”.

Nu l-am văzut când s-a apropiat de mine, însă acum era atât de aproape încât n-aş fi reuşit să-mi iau avânt suficient ca să-i trag un pumn.

— Şi ce propui? m-a întrebat el, vocea lui coborând cu încă o octavă.

Nu Sørlandet. Danemarca. Viteza cu care se mişcase mă îngrijora mai mult decât muşchii lui. Asta şi agresivitatea, voința – ba nu, *pofta* de a face rău, care îi lucea în ochii mici. Parcă mă uitam în gura unui pit bull. Ca atunci când luasem cocaină. Nu o făcusem decât o dată, dar nu m-a convins să mai încerc o dată. Eram speriat. Da, eram. Mi-am dat seama că aşa se vor fi simțit şi ei, băieții şi bărbații din Årtun, cu o secundă înainte să le pocesc mutrele. Ei ştiau, aşa cum ştiam şi eu acum, că bărbatul din fața lor era mai puternic, mai rapid, şi că avea capacitatea de a depăşi anumite limite – o capacitate pe care eram conştient că n-o aveam. Mă uitam în ochii voinței şi nebuniei lui şi asta m-a făcut să bat în retragere.

— Nu propun nimic, am răspuns eu cu o voce la fel de joasă ca a lui. Îți urez doar un Crăciun fericit în iad.

Tipul a zâmbit şi a făcut şi el un pas în spate, neluându-şi însă ochii de la mine. Probabil că văzuse în mine puțin din ce văzusem şi eu în el şi-mi arătase respectul cuvenit tocmai prin faptul că nu-mi întorsese spatele înainte să urce în maşina lui sport, în formă de torpilă. Un Jaguar E-Type, de la sfârşitul anilor 1970. Plăcuțe de înmatriculare daneze. Anvelope late, de vară.

— Roy! am auzit eu deodată o voce venind de undeva din spatele meu. Roy!

M-am întors. Era Stanley, care tocmai ieşea pe uşă încărcat cu pungi din care se ițeau câteva suluri cu hârtie de împachetat cadouri. S-a apropiat cu paşi clătinați de mine:

— Mă bucur să te revăd! mi-a întins el un obraz, de vreme ce mâinile îi erau ocupate, iar eu i-am zâmbit şi l-am îmbrățişat scurt.

— Ha! Bărbați cumpărând cadouri de Crăciun, pe 23 decembrie, de la o benzinărie, am comentat eu.

— Tipic, nu-i aşa? a râs Stanley. Am venit aici pentru că la celelalte magazine era coadă. Dan Krane zicea în ziarul de azi că profiturile din Os au atins un nou record, că niciodată oamenii n-au cheltuit atât de mult pe cadourile de Crăciun, a urmat el, încrețindu-şi fruntea. Arăți palid, sper că eşti în regulă.

— Da, da, am răspuns, ascultând torsul grav şi duduitul Jaguarului care s-a îndreptat spre autostradă. Ai mai văzut maşina asta până acum?

— Da, am văzut-o mai devreme când am trecut pe la biroul lui Dan. Ce bestie mişto. Se pare că o mulțime de oameni şi-au cumpărat bestii din astea în ultima vreme. Nu şi tu. Şi nici Dan. Şi el părea cam palid azi. Sper să nu fi izbucnit vreo epidemie de gripă, pentru că-mi doresc un Crăciun liniştit, ştii?

Maşina albă, joasă, s-a făcut nevăzută în întunericul de decembrie. Spre sud. Îndreptându-se către casa ei din Amazonia.

— Cum mai e degetul ăla?

Mi-am ridicat mâna dreaptă, arătându-i degetul înțepenit.

— Încă îl mai pot arăta cui mă supără.

Stanley a râs de complezență la gluma mea proastă.

— Bun. Ce mai face Carl?

— Totul e în regulă, cred. Am sosit abia azi.

Stanley a părut că vrea să mai spună ceva, dar apoi s-a răzgândit.

— Vorbim mai încolo, Roy. Apropo, de ziua împachetării cadourilor ofer obişnuitul meu mic dejun, cu casa deschisă. Ai vrea să vii?

— Mulțumesc, dar în ziua aia pornesc la drum dis-de-dimineață. Trebuie să mă întorc la muncă.

— Atunci în ajunul Anului Nou? Dau o petrecere. Vin în special oameni singuri, ştii tu.

Am zâmbit:

— *Lonely hearts club?*

— Într-un fel, a spus el, întorcându-mi zâmbetul. Ne vedem acolo?

Am scuturat din cap.

— Am putut să-mi iau liber de Ajunul Crăciunului cu condiția să lucrez în noaptea de Anul Nou. Mulțumesc oricum.

Ne-am urat unul altuia Crăciun fericit; eu am traversat parcarea şi am descuiat uşa atelierului. De cum am păşit înăuntru, vechiul miros, atât de cunoscut, a dat năvală peste mine: ulei de motor, detergent pentru maşini, sudură şi cârpe unsuroase. Nici măcar *pinnekjøtt-ul,* focul de lemne sau cetina de brad nu miroseau la fel de bine precum cocktailul ăla. Am aprins lumina. Toate lucrurile rămăseseră exact aşa cum le lăsasem.

M-am dus în cotlonul transformat în dormitor şi am luat o cămaşă din dulap, apoi am intrat în birou, cea mai mică încăpere şi cel mai uşor de încălzit. Am pornit aeroterma şi-am dat-o la maximum. M-am uitat la ceas. Ar fi putut să apară din clipă în clipă. Inima îmi bătea cu putere, ca un piston. Bum bum. Dar nu din pricina tipului bătrân, cu fața ciupită de vărsat, pe care îl întâlnisem lângă pompele de benzină. M-am uitat în oglindă şi mi-am aranjat părul. Aveam gâtul uscat, ca atunci când dădusem proba teoretică. Am îndreptat plăcuța de înmatriculare din Basutoland, care se înclina într-o parte ori de câte ori dădea frigul şi pereții se comprimau. Vara se întâmpla la fel, doar că în sens opus.

Când am auzit ciocănitul neaşteptat în fereastră, am tresărit atât de tare încât a scârțâit scaunul sub mine.

M-am uitat în întunericul de-afară, zărindu-mi şi chipul în sticla geamului, şi contururile feței ei. Amândouă imaginile se întrepătrundeau, de parcă am fi fost o singură ființă.

M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre uşă.

— Brrr, a făcut ea, strecurându-se înăuntru. E frig! Noroc că mă călesc băile de gheață.

— „Băi de gheață”, am repetat eu, auzindu-mi vocea pretutindeni, doar aer şi densitate.

Am rămas în picioare, ținându-mi mâinile îndepărtate de corp, relaxat ca o sperietoare de ciori.

— Da, îți dai seama? Rita Willumsen, care face băi de gheață, ne-a convins pe mine şi pe alte câteva femei să mergem cu ea dimineața, de trei ori pe săptămână. Însă eu sunt singura care o mai însoțeşte. Face o copcă în gheață şi, bâldâbâc!, sare în apă.

Vorbea repede, uitând să respire. Mă bucura că nu eram singurul care se simte încordat.

Apoi s-a oprit din vorbit şi s-a uitat la mine. Acum nu mai purta paltonul simplu şi elegant, de arhitectă, ci o geacă matlasată neagră şi o căciulă neagră şi ea, pe care şi-o trăsese peste urechi. Dar ea era. Shannon. O femeie cu care fusesem împreună în cel mai concret, cel mai fizic mod cu putință – şi cu toate astea îmi lăsa impresia că tocmai se desprindea dintr-un vis. Un vis care se tot repetase din 3 septembrie. Iar acum iat-o, ochii ei debordând de bucurie. Şi gura zâmbitoare pe care între timp o sărutasem de noapte bună de o sută zece ori.

— N-am auzit Cadillacul, am zis eu. Şi, da, mă bucur nespus să te văd.

Şi-a lăsat capul pe spate şi-a început să râdă. Râsul ei a slăbit ceva în mine, ca un troian de zăpadă devenit atât de greu încât s-ar fi surpat la cel mai mic dezgheț.

— Am parcat la lumină, în fața benzinăriei, a spus Shannon.

— Şi încă te iubesc, am continuat eu.

A deschis gura să spună ceva, apoi şi-a închis-o la loc. Am surprins-o cum înghite în sec; îi luceau ochii şi nu mi-am dat seama că sunt lacrimi până când nu i s-a prelins una la vale pe obraz.

Ne-am îmbrățişat.

Două ore mai târziu, când am revenit la fermă, l-am găsit pe Carl sforăind în fotoliul tatei.

Am spus că mă duc la culcare, apoi, urcând la etaj, am auzit-o pe Shannon cum îl trezeşte pe Carl.

În noaptea aia, pentru prima dată în mai mult de un an, n-am visat-o pe Shannon.

Am visat în schimb cum mă prăbuşesc în gol.

49

Ajunul de Crăciun în trei.

Am dormit până la prânz. În ultimele săptămâni muncisem ca un salahor şi trebuia să recuperez. Am coborât la parter, le-am urat celor doi Crăciun fericit, am încălzit cafeaua şi am răsfoit o revistă veche de sărbători I-am explicat lui Shannon câteva tradiții tipic norvegiene de Crăciun şi l-am ajutat pe Carl să prepare piureul de napi suedezi. Carl şi Shannon abia dacă au schimbat câteva cuvinte. Am dat zăpada la o parte, deşi era evident că nu mai căzuse niciun fulg de două zile, am schimbat snopul de Crăciun pentru păsări, am gătit un terci de ovăz şi am dus un bol în hambar pentru elful de acolo, după care am lovit de câteva ori sacul de box. Am ieşit în curte şi mi-am pus schiurile, apoi am schiat cale de câțiva metri, pe făgaşul neobişnuit de lat lăsat de nişte anvelope de vară. Am trecut peste troienele adunate la marginea drumului, apoi m-am avântat prin zăpada în direcția şantierului.

Nu ştiu de ce şantierul deschis acolo, sus, în vârf de munte, m-a dus cu gândul la aselenizare. Pustietate, nemişcare şi prezența a ceva făcut de om care părea nelalocul lui în peisaj. Panourile din prefabricate mari, făcute din buşteni, despre care îmi vorbise Carl, fuseseră înălțate peste fundație, iar acum erau susținute de cabluri de oțel care, conform inginerilor, ar fi ținut toată structura laolaltă chiar şi sub vânturi de uragan. Cum era săptămâna Crăciunului şi a vacanțelor, în barăcile muncitorilor nu era nicio lumină aprinsă. S-a lăsat întunericul.

Pe drumul de întoarcere am auzit un sunet lung, trist şi familiar, însă n-am zărit nicio pasăre.

Nu ştiu cât am rămas la masă, probabil nu mai mult de o oră, deşi mi s-a părut că trecuseră patru. *Pinnekjøtt*-ul fusese probabil excelent. Carl nu mai prididea să-l laude, iar Shannon se uita la mâncarea din farfurie, zâmbea şi repeta, politicoasă, „mulțumesc”. Carl luase în stăpânire sticla de aquavit, însă îmi tot reumplea paharul, aşa că beam cot la cot cu el. Tot el mi-a povestit despre marea paradă cu Moş Crăciun din Toronto, în timpul căreia se cunoscuse cu Shannon. Participaseră amândoi la marş împreună cu nişte prieteni comuni care decoraseră sania alegorică în care stăteau cu toții. Erau minus douăzeci şi cinci de grade afară, iar Carl i-a propus lui Shannon să-şi încălzească mâinile vârându-şi-le sub blănurile de oaie.

— Tremura ca varga, însă mi-a răspuns „nu, mulțumesc”, a început Carl să râdă.

— Nu te cunoşteam, a spus Shannon. Şi purtai o mască.

— O mască de Moş Crăciun, mi-a explicat Carl. În cine poți să ai încredere, dacă nu în Moş Crăciun?

— E OK, acum ți-ai dat-o jos, a comentat Shannon.

După masă am ajutat-o să strângă vasele murdare. Ea s-a pus să clătească farfuriile cu apă caldă, iar eu am îndrăznit să-mi petrec degetele peste mijlocul ei.

— Nu, a spus ea în şoaptă.

— Shannon…

— Nu! s-a întors ea cu fața la mine, moment în care am văzut că avea ochii plini de lacrimi.

— Nu putem continua aşa, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, am spus eu.

— Trebuie să putem.

— De ce trebuie?

— Tu nu înțelegi. Trebuie, crede-mă pe cuvânt. Aşa că fă cum îți spun.

— Adică?

— Comportă-te în continuare ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Iisuse, dar *chiar nu s-a întâmplat nimic.* A fost doar… doar o…

— Nu, am contrazis-o eu. N-a fost „nimic”. A fost tot. Ştiu asta. Şi tu ştii asta.

— Te rog, Roy, te implor.

— OK, am spus. Dar de ce anume te temi? Că o să te lovească din nou? Dacă îndrăzneşte să te atingă…

Shannon a lăsat să-i scape un sunet ciudat – pe jumătate râs, pe jumătate suspin.

— Nu eu sunt în pericol, Roy.

— Dar cine, eu? Te temi că fratele meu m-ar putea bate? am zâmbit eu.

Nu voiam, dar am făcut-o.

— Nu despre bătaie e vorba, a spus ea, încrucişându-şi mâinile-n piept, de parcă i-ar fi fost frig – şi probabil chiar îi era, pentru că afară temperatura scăzuse vertiginos, iar pereții începuseră să scârțâie.

— Cadouri! a strigat Carl din camera de zi. Cineva a pus cadouri sub bradul ăsta nenorocit!

Shannon s-a dus la culcare devreme, plângându-se că o doare capul. Carl voia să fumeze, aşa că a propus să ne înfofolim şi să stăm în grădina de iarnă – un nume foarte înşelător când temperatura scade sub minus cincisprezece grade.

Carl a scos din buzunarul sacoului două trabucuri, întinzându-mi unul. Am scuturat din cap şi i-am arătat cutia cu tutun de prizat.

— Haide, ia-l, a spus Carl. Trebuie să te antrenezi pentru când vom aprinde trabucurile victoriei.

— Ai redevenit optimist?

— Eu sunt mereu optimist.

— Ultima dată când am stat de vorbă te confruntai cu câteva probleme, i-am amintit eu.

— Adevărat?

— Aveai o problemă cu lichiditățile. În plus, Dan Krane începuse să-şi cam vâre nasul.

— Problemele există ca să fie rezolvate, a spus Carl, scoțând pe gură o combinație de aburi şi fum.

— Şi cum le-ai rezolvat?

— Important este că vor fi rezolvate.

— Poate că soluția ambelor probleme are legătură cu Willumsen cumva?

— Willumsen? Ce te face să crezi asta?

— Doar că trabucul pe care-l ții în mână este de aceeaşi firmă ca trabucurile pe care obişnuieşte să le ofere oamenilor cu care face afaceri.

Carl şi-a scos trabucul din gură, uitându-se la eticheta inelară, roşie, a acestuia.

— A, da?

— Da. Aşa că probabil nu sunt de calitate.

— Nu? Pe mine m-ai fi putut păcăli cu ele.

— Zi-mi ce fel de înțelegere ai făcut cu Willumsen.

Carl a pufăit din trabuc, apoi a răspuns:

— Tu ce crezi?

— Cred că te-ai împrumutat de bani.

— Valeu! Şi unii cred că eu sunt fratele cel isteț.

— Te-ai împrumutat? Ți-ai vândut sufletul lui Willumsen, Carl?

— Sufletul? s-a mirat Carl, turnând ultimii stropi de aquavit în păhăruțul lui cât un degetar. Nu ştiam că crezi în suflet, Roy.

— Hai, spune.

— Există întotdeauna o piață pentru suflete, Roy, şi el a oferit un preț bun pentru al meu. În plus, afacerea lui nu-i permite să lase satul s-o ia la vale. Iar acum, că e implicat în hotel la fel de mult ca mine, dacă eu cad, cade şi el odată cu mine. Dacă vrei să te împrumuți de la cineva, Roy, este important să te împrumuți cu sume *uriaşe.* În felul ăsta îi ai la mână în aceeaşi măsură în care te au şi ei pe tine, a spus el, ridicându-şi păhărelul în aer.

N-aveam nici pahar în mână, nici răspuns.

— Ce-a primit garanție? l-am întrebat pe Carl.

— Ce garanție cere Willumsen de obicei?

Am dat din cap. Doar cuvântul tău de onoare. Sufletul tău. Dar, dacă e sufletul, împrumutul nu putea să fie chiar atât de mare.

— Hai să vorbim şi despre altceva, nu numai despre banii ăştia, care mă plictisesc de moarte. Willumsen ne-a invitat pe mine şi pe Shannon la petrecerea lui de Revelion.

— Felicitări, am spus eu laconic.

Petrecerea de Revelion a lui Willumsen era sindrofia la care se aduna toată lumea care însemna ceva în sat. Foştii preşedinți de consiliu, preşedintele în exercițiu, proprietarii de terenuri care vindeau loturi pentru construcția de cabane, oamenii cu bani şi cei cu ferme suficient de mari ca să poată *pretinde* că aveau bani. Toată lumea care se afla în interiorul unui cerc invizibil, a cărui existență toată lumea o nega, fireşte.

— În fine, a spus Carl. Până la urmă care era problema cu Cadillacul?

Am tuşit.

— Chestii minore. Nu-i de mirare. Are la bord o grămadă de kilometri şi a fost forjat. Sunt multe pante abrupte în Os.

— Prin urmare, nimic care să nu poată fi reparat?

Am dat din umeri.

— Sigur că pot să-i fac o reparație temporară, însă s-ar putea să fie vremea să te gândeşti cum să scapi de rabla asta. Ia-ți o maşină nouă.

Carl m-a țintuit cu privirea:

— De ce?

— Cadillacul este o maşină complicată. Când piesele mărunte încep să se uzeze, e semn că urmează o problemă mai mare. Iar tu eşti un ageamiu când vine vorba de maşini.

Carl a ridicat o sprânceană:

— Poate că ai dreptate, dar asta e maşina pe care-o vreau. O poți repara

sau nu?

Am mai dat o dată din umeri:

— Tu eşti şeful.

— Bun, a spus el, apoi a mai tras un fum din trabuc, după care l-a scos din gură şi s-a uitat la el. Într-un fel e păcat că ei n-au putut să vadă ce-am realizat noi doi în viață, Roy.

— Te referi la mama şi tata?

— Da. Ce crezi că ar fi făcut tata acum, dacă ar fi fost în viață?

— Ar fi zgâriat interiorul sicriului cu unghiile, am răspuns eu.

Carl s-a uitat la mine, apoi a început să râdă. M-am cutremurat. M-am uitat la ceas şi m-am forțat să casc.

În noaptea aia am visat din nou că mă prăbuşesc în gol. Stăteam pe buza prăpastiei Huken, auzindu-i pe mama şi pe tata cum mă cheamă de jos, rugându-mă să mă alătur lor. La un moment dat m-am aplecat, aşa cum îmi povestise Carl că făcuse fostul şef de post înainte să cadă. Nu puteam vedea botul maşinii, care se afla mai aproape de peretele de stâncă, însă pe partea din spate, chiar pe capotă, stăteau doi corbi uriaşi, care după o vreme şi-au fâlfâit aripile şi au venit la mine în zbor. Pe măsură ce se apropiau, am văzut că aveau fețele lui Carl şi Shannon. Când au trecut pe lângă mine, am auzit-o pe Shannon croncănind de două ori. M-am trezit înspăimântat. M-am uitat în întuneric şi mi-am ținut respirația, însă n-am auzit nimic dinspre dormitor.

În dimineața zilei de Crăciun am rămas în pat cât de mult am putut. Când în sfârşit m-am dat jos, Carl şi Shannon erau deja plecați la biserică. Îi văzusem pe fereastră – ca nişte membri ai clasei de mijloc, îmbrăcați cu schepsis. Au plecat cu Subarul. Mi-am făcut de lucru prin casă şi prin hambar, reparând câteva chestii. Am auzit apoi dangătul metalic al clopotelor bisericii străbătând aerul rece. Apoi am luat maşina şi m-am dus la atelier, ca să lucrez la Cadillac. Erau suficiente lucruri de reparat ca să mă țină ocupat până la sfârşitul serii. La ora nouă l-am sunat pe Carl ca să-i spun că maşina era gata, să vină să şi-o ia.

— Nu sunt capabil să conduc, a spus el.

De parcă eu n-aş fi bănuit tocmai asta.

— Păi, atunci trimite-o pe Shannon, i-am sugerat eu.

Am simțit cum ezită.

— Asta înseamnă că Subarul va trebui să rămână la tine, a spus el.

Imediat două gânduri lipsite de importanță mi-au trecut prin minte. Spunând „la tine”, el se referise la atelier, ceea ce însemna că, în mintea lui, ferma îi aparținea.

— O să aduc eu Subarul, iar Shannon va aduce Cadillacul, am propus eu.

— Asta înseamnă să laşi Volvoul acolo.

— În regulă. Atunci aduc eu Cadillacul iar Shannon mă poate duce înapoi la atelier ca să recuperez Volvoul.

— Capra şi varza.

Mi-am ținut răsuflarea. Oare chiar spusese asta? Că lăsându-ne pe mine şi pe Shannon singuri ar fi fost ca şi cum ar fi lăsat capra singură cu varza? De câtă vreme ştia? Oare ce urma să se întâmple?

— Mai eşti acolo? a întrebat Carl.

— Da, am răspuns eu pe un ton bizar de calm.

În momentul acela am simțit o mare uşurare. Da. Confruntarea avea să fie brutală, însă măcar puteam să nu mă mai fofilez ca un trişor.

— Mai zi o dată, Carl, am spus eu. Ce capră şi ce varză?

— Capra, a spus Carl răbdător, care trebuie să rămână în barcă şi la dus, şi la întors, nu aşa era? Of, e prea complicat. Lasă naibii Cadillacul în fața atelierului şi întoarce-te. O să-l recuperez eu sau Shannon mai târziu. Şi mulțumesc pentru efort, frate-miu. Acum hai sus să bem ceva.

Strângeam telefonul în pumn cu o asemenea forță încât am simțit cum îmi pulsează degetul betegit. Carl vorbise despre logistică, despre soluția unei ghicitori vechi, cea cu lupul, capra şi varza. Am început din nou să respir.

— OK, am spus încheind conversația.

M-am holbat o vreme la telefon. El vorbea despre o problemă de logistică, nu? Bineînțeles. În familia Opgard nu spunem întotdeauna ce avem în minte, dar sigur nu vorbim în ghicitori.

Când am ajuns la fermă, l-am găsit pe Carl în camera de zi. Imediat mi-a oferit o băutură. Shannon se băgase deja în pat. I-am spus că nu prea aveam chef să beau, pentru că şi eu eram obosit şi pentru că trebuia să mă duc la muncă de îndată ce m-aş fi întors la Kristiansand.

M-am sucit şi m-am răsucit în patul suprapus, într-o torpoare lipsită de somn, până la ora şapte, când m-am trezit de tot.

Cum în bucătărie era întuneric, am tresărit când am auzit o voce şoptită de undeva de lângă fereastră:

— Nu aprinde lumina.

Puteam să mă orientez şi cu ochii închişi în bucătăria aia, aşa că am luat o cană din bufet şi mi-am turnat nişte cafea fierbinte din ibric. N-am văzut umflătura decât când am trecut prin dreptul ferestrei. Zăpada de afară îi lumina partea aia a feței.

— Ce s-a întâmplat?

A dat din umeri.

— A fost doar vina mea.

— A, da? L-ai supărat?

A oftat.

— Du-te acasă, Roy. Nu te mai gândi la asta.

— Acasă e aici, i-am şoptit eu, întinzându-mi mâna şi pipăindu-i cu grijă umflătura.

Nu m-a oprit.

— Nu mă pot abține să mă gândesc la tine, Shannon. O fac tot timpul. E imposibil să mă opresc. Noi nu putem fi opriți. Frânele s-au stricat şi nu mai pot fi reparate.

Mi-am ridicat vocea în timp ce vorbeam şi ea s-a uitat instinctiv la burlanul de fum care străpungea tavanul.

— Iar drumul pe care am apucat-o duce direct în buza prăpastiei, mi-a răspuns ea în şoaptă. Ai dreptate, frânele nu mai funcționează, aşa că trebuie s-o apucăm pe alt drum, unul care nu duce în prăpastie. *Tu* trebuie s-o apuci pe un alt drum, Roy.

Mi-a luat mâna, lipindu-mi-o de buzele ei.

— Roy, Roy, du-te cât mai e timp.

— Iubita mea, am spus.

— Nu spune asta.

— Dar e adevărat.

— Ştiu că este, însă mă doare prea mult s-o aud.

— De ce?

S-a strâmbat, încruntându-se într-un fel care-i alunga toată frumusețea de pe chip, făcându-mă să-mi doresc s-o sărut. Să-i sărut fața, s-o sărut pe ea. Trebuia s-o fac.

— Pentru că eu nu te iubesc, Roy. Te doresc, da, însă de iubit îl iubesc tot pe Carl.

— Minți, am spus eu.

— Cu toții mințim, a răspuns ea. Chiar şi când credem că spunem

adevărul. Ce numim noi adevăr este doar minciuna care ne convine cel mai bine. Iar abilitatea noastră de a crede minciunile necesare n-are nicio limită.

— Dar ştii tu însăţi că nu e adevărat!

Mi-a pus un deget pe buze.

— *Trebuie* să fie adevărat, Roy. Aşa că pleacă.

Când am trecut cu Volvoul pe lângă indicatorul rutier, afară încă era beznă.

Trei zile mai târziu l-am sunat pe Stanley şi l-am întrebat dacă încă mai era valabilă invitaţia la petrecerea de Revelion.

50

— Mă bucur atât de mult că ai putut veni, a spus Stanley, strângându-mi mâna şi întinzându-mi un pahar conţinând un fel de fleşcăială galben-verzuie.

— Crăciun vesel! i-am urat eu.

— În sfârşit cineva care ştie când să zică „vesel” şi când să zică „fericit”! a exclamat el, făcându-mi cu ochiul.

L-am urmat în încăperea în care se aflau ceilalţi oaspeţi.

Aş exagera dacă aş spune că locuinţa lui Stanley era una de lux, pentru că în Os nu există case de lux, poate cu excepţia celor ale lui Willumsen şi Aas. Doar că, în vreme ce a lui Aas era decorată cu un bun-simt ţărănesc şi trăda discreţia asumată a averii moştenite, vila lui Stanley o combinaţie zăpăcitoare de rococo şi artă modernă.

În camera de zi, deasupra mesei rotunde înconjurate cu scaune, atârna un tablou ţipător, care înfăţişa coperta unei cărţi intitulate *Moarte, mie ce-mi iese?*{27}

— Harland Miller, a spus Stanley, care mă surprinsese privind tabloul. M-a costat o avere.

— Îţi place chiar atât de mult?

— Aşa cred. Dar OK, poate că a fost şi un dram de dorinţă mimetică. Oricum, cine n-ar vrea un Miller?

— Dorinţă mimetică?

— Scuze. René Girard. Un filosof. Aşa a numit el momentele în care ne dorim automat aceleaşi lucruri pe care şi le doresc oamenii pe care-i admirăm. Dacă eroul tău se îndrăgosteşte de o femeie, ţelul tău inconştient devine să câştigi acea femeie.

— Înţeleg. Atunci, de cine eşti de fapt îndrăgostit: de bărbat sau de femeie?

— Spune-mi tu.

Am aruncat o privire prin încăpere.

— Dan Krane e aici. Eu credeam că e un participant statornic la petrecerea de Revelion a lui Willumsen.

— De data asta are prieteni mai buni aici, a răspuns Stanley. Scuză-mă puţin, Roy, dar trebuie să rezolv câteva chestii în bucătărie.

Am început să mă plimb prin camera de zi. Douăsprezece feţe familiare,

douăsprezece nume familiare. Simon Nergard, Kurt Olsen. Grete Smitt. Stăteam acolo clătinându-mă pe călcâie ca un marinar şi ascultându-le conversaţiile. Răsucindu-mi paharul între degete şi străduindu-mă să nu mă uit la ceas. Se vorbea despre Crăciun, despre autostradă, despre vreme, despre schimbările climatice şi despre furtuna prognozată, care începuse deja să formeze troiene de zăpadă.

— O vreme extremă, a spus cineva.

— Obişnuita furtună de Anul Nou, a spus altcineva. Uitaţi-vă în calendar. Se repetă o dată la cinci ani.

Mi-am reprimat un căscat.

Dan Krane stătea în dreptul ferestrei. Era prima dată când îl vedeam pe ziaristul controlat şi mereu decent. Nu vorbea cu nimeni, mulţumindu-se să ne privească cu o curiozitate sălbatică, în vreme ce dădea pe gât paharele pline cu fleşcăiala aia galbenă şi tare.

Nu voiam, dar m-am apropiat de el.

— Ce mai faci? l-am întrebat.

S-a uitat la mine de parcă ar fi fost surprins că-l bagă cineva în seamă.

— Bună seara, Opgard. Ai auzit vreodată de dragonul de Komodo?

— Te referi la şopârlele alea uriaşe?

— Exact. Trăiesc pe două mici insule din Asia, dintre care una se cheamă Komodo. Nu e mai mare decât Os. Şi de fapt dragonii nu sunt chiar atât de mari – cel puţin nu atât de mari pe cât îşi imaginează oamenii. Cântăresc cât un om adult şi se mişcă atât de încet încât eu sau tu am putea să fugim dacă am întâlni vreunul. Ăsta e motivul pentru care aceste fiinţe sunt nevoite să adopte tactica ambuscadei – da, o ambuscadă laşă. Doar că nu te ucid pe loc. Nici vorbă. Se mulţumesc să te muşte. Nu contează unde. Poate că doar îţi capsează piciorul. Iar tu te îndepărtezi crezând că ai scăpat, nu? Adevărul este însă că te-au injectat cu o doză de otravă. Cu o otravă slabă, cu acţiune lentă. Voi reveni la motivul pentru care e slabă, însă mai întâi trebuie să-ţi spun că animalul consumă o imensă cantitate de energie ca s-o producă. Cu cât otrava este mai puternică, cu atât se consumă mai multă energie. Otrava dragonului de Komodo anulează proprietăţile coagulante ale sângelui, aşa că la scurtă vreme începi să sângerezi, iar rana de la picior nu ţi se mai vindecă şi nici sângerările interne. Aşa că, indiferent unde te piteşti pe acea micuţă insulă asiatică, limba lungă, olfactivă, a animalului, surprinde mirosul sângelui, care te dă de gol. Iar şopârla se apropie încet-încet de tine. Zilele trec şi tu te simţi tot mai slăbit.

În scurtă vreme nu poți să alergi mai repede decât varanul, iar el te mai mușcă o dată. Și-nc-o dată. În acest moment, tot corpul tău sângerează și sângerează – sângele nu se mai oprește și se scurge din tine decilitru după decilitru. Și bineînțeles că n-ai unde să fugi, pentru că ești captiv pe această insuliță, iar mirosul sângelui tău e peste tot.

— Așa, și cum se termină povestea asta?

Dan Krane s-a oprit și s-a uitat la mine. Părea jignit. Poate că interpretase întrebarea ca pe un îndemn să-și încheie mai repede conferința.

— Viețățile veninoase care trăiesc și vânează în zone restrânse, din care nu se poate scăpa, nu au nevoie să producă o otravă prețioasă, cu efect rapid. Ele pot să practice această tortură lentă și malefică. Legea evoluției în practică. Sau poate crezi că mă înșel, Opgard?

Opgard nu prea avea ce să zică. Îmi dădusem desigur seama că Dan Krane se referea la o versiune umană a animalului veninos – dar era oare recuperatorul? Willumsen? Sau altcineva?

— Am auzit la meteo că furtuna se va mai domoli în timpul nopții, am spus.

Krane și-a dat ochii peste cap, s-a întors cu spatele la mine și s-a uitat pe fereastră.

Abia când ne-am așezat cu toții la masă lumea a început să discute și despre hotel. Din cele douăsprezece persoane prezente, opt erau implicate în proiect.

— Sper ca prefabricatele să fie bine ancorate, a spus Simon, aruncând o privire către fereastra mare, care scârțâia la fiecare rafală de vânt.

— Sigur sunt, a răspuns cineva pe un ton foarte sigur pe sine. Cabana mea ar fi luată de vânt înaintea hotelului, dar stă în picioare de cincizeci de ani.

Nu m-am mai putut abține și m-am uitat la ceas.

În sat lumea obișnuia să se adune în centru cu puțin timp înainte de miezul nopții. Nu se țineau discursuri, nu se număra în ordine inversă sau alte formalități. Era doar o ocazie ca oamenii să se strângă laolaltă, să vadă artificiile și apoi – într-o atmosferă haotică de carnaval și anarhie socială – să se îmbrățișeze și să-și lipească obrajii de cei ai unor persoane care, în următoarele nouă mii de ore ale anului, urmau să le rămână inaccesibile. Până și petrecerea de Revelion de la Willumsen se întrerupea pentru ca oaspeții să se poată alătura mulțimii.

Cineva a spus că satul nostru cunoaște o adevărată perioadă de înflorire.

— Asta mulțumită lui Carl Opgard, a intervenit Dan Krane.

Lumea era obişnuită să-l audă vorbind pe un glas şoptit şi uşor nazal. Acum însă o făcuse cu o voce puternică, supărată.

— Sau *din pricina* lui Carl Opgard. Depinde.

— Depinde de ce? l-a întrebat cineva.

— Da, de predica aia capitalistă pe care a ținut-o la Årtun şi care i-a făcut pe toți să dănțuiască în jurul vițelului de aur. Care, că tot veni vorba, ar trebui să dea numele hotelului. „Spa-ul Vițelul de Aur". Cu toate că…

Privirea sălbatică a lui Krane s-a rotit în jurul mesei.

— …cu toate că „Os Spa" e o denumire potrivită. În poloneză, „ospa" înseamnă „variolă", boala care până în secolul trecut a nimicit sate întregi.

Am auzit-o pe Grete cum râde. Poate că oamenii erau obişnuiți să-l audă vorbind astfel – inteligent, spiritual – însă acum rostise cuvintele pe un ton atât de rece şi de agresiv încât cei de la masă tăcuseră mâlc.

Luând act de atmosfera apăsătoare, Stanley a ridicat zâmbitor paharul.

— Foarte amuzant, Dan. Doar că exagerezi, nu-i aşa?

— Oare? a răspuns Dan Krane, zâmbind rece şi fixându-şi privirea pe peretele din fața lui, undeva deasupra capetelor noastre. Afacerile în care toată lumea – în care *oricine* – poate investi fără să aibă banii necesari sunt o copie la indigo a evenimentelor care au dus la marele crah din octombrie 1929. S-a lăsat cu bancheri aruncându-se de la ultimul etaj al unor zgârie-nori – şi ăsta a fost doar vârful aisbergului. Adevărata tragedie au trăit-o oamenii simpli, milioanele de mici investitori care avuseseră încredere în agenții de bursă când aceştia răspândeau evanghelia eternei înfloriri a economiei, făcându-i să se împrumute până peste cap ca să poată cumpăra acțiuni.

— OK, a intervenit Stanley. Dar uită-te şi tu în jur: nu se vede decât optimism. Sincer, eu nu văd vreun semnal evident de alarmă.

— Păi, în asta şi constă natura însăşi a crahului, a răspuns Krane, ridicând vocea. Nu vezi nimic până în momentul în care, deodată, vezi totul. *Titanicul* de nescufundat se scufundase cu şaptişpe ani mai devreme, însă oamenii n-au învățat nimic din asta. Prin septembrie 1929, bursa atinsese cel mai înalt nivel din istorie. Oamenii cred că înțelepciunea majorității nu poate fi pusă la îndoială. Că piața are dreptate şi că, atunci când toată lumea vrea să cumpere şi să tot cumpere, nimeni nu vrea să tragă semnalul de alarmă. Suntem ființe gregare care se iluzionează că e mai precaut să mergi împreună cu turma, cu mulțimea…

— Păi, aşa şi e, am spus eu cu glas scăzut.

S-a lăsat o tăcere atât de bruscă încât, deşi nu-mi ridicasem ochii din farfurie, ştiam că toată lumea mă priveşte.

— De-asta peştii se adună în bancuri şi oile, în turme. De-asta înființăm companii cu răspundere limitată şi consorții. Chiar este mai precaut, mai sigur, să acționezi în turmă. Nu sută la sută, fireşte, pentru că în orice moment poate s-apară o balenă care să înghită întregul banc, însă *mai sigur.* Aşa ne-a pus evoluția la încercare.

Am băgat în gură o furculiță cu gravlax{28} şi am început să mestec, simțind toți ochii fixați asupra mea. De parcă un surdomut începuse brusc să vorbească.

— Hai să bem pentru asta! a strigat Stanley şi, când mi-am ridicat privirea, am văzut că toată lumea îşi ținea paharele întinse către mine.

M-am străduit să zâmbesc şi mi-am ridicat la rândul meu paharul, deşi era gol. Absolut gol.

După desert s-a servit porto, iar eu m-am aşezat pe canapeaua aflată vizavi de pictura lui Harland Miller.

Lângă mine s-a aşezat cineva. Era Grete, care îşi pusese un pai în paharul de porto.

— Moarte, a spus ea. *What's in it for me?* a continuat ea în engleză.

— Doar citeşti sau chiar întrebi?

— Şi una, şi alta, a răspuns Grete privind în jur. Toată lumea era prinsă în diverse conversații.

— N-ar fi trebuit să spui „nu", mi-a zis ea.

— La ce? m-am mirat eu, cu toate că ştiam la ce se referă.

Speram ca întrebarea mea s-o facă să înțeleagă că doar mă prefac că nu înțeleg şi să abandoneze subiectul.

— A trebuit s-o fac singură, a spus ea.

M-am uitat la ea, nevenindu-mi să cred:

— Vrei să spui că…

A încuviințat grav din cap.

— Ai răspândit bârfa despre Carl şi Mari?

— Am răspândit nişte *informații.*

— Minți!

Cuvântul pur şi simplu mi-a scăpat pe gură, aşa că m-am uitat în jur ca să mă asigur că nu mă auzise nimeni.

— A, da? mi-a adresat Grete un rânjet sardonic. De ce crezi că Dan Krane se află aici, dar nu şi Mari? Sau mai bine zis: de ce crezi că niciunul dintre ei nu e la Willumsen, ca de obicei? *Babysitting?* Probabil că asta vor să facă lumea să creadă. Când i-am spus lui Dan, mi-a mulțumit. M-a făcut să-i promit că n-o să mai spun nimănui. Asta a fost reacția lui inițială, înțelegi? De ochii lumii se poartă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Însă în realitate ruptura e completă, crede-mă.

Inima începuse să-mi bată cu putere şi simțeam cum încep să transpir pe sub cămaşa strâmtă.

— Dar Shannon? Şi pe ea ai bârfit-o?

— Nu e vorba despre nicio bârfă, Roy. Sunt informații la care trebuie să aibă acces orice om pe care îl înşală partenerul. I-am spus în timpul unei cine la Rita Willumsen. Şi ea mi-a mulțumit, înțelegi?

— Când s-a întâmplat asta?

— Când? Stai să văd. Nu mai făceam băi cu gheață, aşa că trebuie să fi fost prin primăvară.

Creierul meu muncea la foc continuu. În primăvară. Shannon plecase în Canada pe la începutul verii, ca să se țină o vreme deoparte. Apoi s-a întors. A luat legătura cu mine. Futu-i. Futu-i, futu-i, futu-i. Eram atât de furios încât a început să-mi tremure mâna în care țineam paharul. Îmi venea să vărs tot vinul în permanentul lui Grete, ca să văd dacă s-ar fi aprins ca spirtul când i-aş fi împins fața peste lumânările care ardeau pe tava din fața noastră. Am scrâşnit din dinți.

— Probabil c-ai fost dezamăgită când ai văzut că Shannon şi Carl au rămas împreună.

Grete a dat din umeri.

— În mod evident sunt nefericiți şi asta e întotdeauna o mângâiere.

— Dacă sunt nefericiți, de ce au rămas împreună atunci? Nici măcar n-au copii.

— O, ba da, m-a contrazis Grete. Hotelul este copilul lor. Hotelul va fi capodopera ei, iar asta o face pe Shannon dependentă de el. Ca să obții ceva ce-ți doreşti, devii dependent de cineva pe care-l urăşti – nu-ți sună cunoscut?

Grete s-a uitat la mine sorbind cu paiul din porto. Fălci încleştate, buze țuguiate, de parcă ar fi pupat paiul. M-am ridicat în picioare, simțind că nu mai pot rămâne acolo. M-am dus în holul de la intrare şi mi-am pus paltonul.

— Pleci? m-a întrebat Stanley.
— Mă duc în centru, i-am răspuns. Trebuie să iau aer.
— Mai e o oră până la miezul nopții.
— Eu mă plimb şi mă gândesc încet. Ne vedem acolo.
Păşind de-a lungul autostrăzii, a trebuit să stau aplecat ca să pot merge împotriva vântului. Trecea prin mine, spulbera totul în cale. Norii de pe cer. Speranța din inimă. Shannon aflase de infidelitatea lui Carl. Luase legătura cu mine, înainte să se ducă la Notodden, ca să se răzbune. Aşa cum încercase să facă şi Mari. Bineînțeles. O copie la indigo. Am dat peste urmele paşilor mei în zăpadă – mă învârtisem în cerc. Îmi era imposibil să ies din el, aşa că de ce mă mai zbăteam? De ce să nu mă aşez în zăpadă şi să aştept să mă cufund într-un somn polar?
A trecut o maşină pe lângă mine. Era acelaşi Audi A1 pe care îl văzusem parcat în fața casei lui Stanley Spind. Cineva conducea sub influența băuturilor alcoolice, pentru că nu văzusem pe nimeni care să nu fi băut din fleşcăiala aia gălbuie. Apoi am văzut cum se aprind luminile de frână şi cum coteşte înainte de piață, îndreptându-se spre ferma familiei Nergard.

Lumea începuse deja să se adune în piața centrală, în special tineri care umblau fără țintă în grupuri de câte patru-cinci persoane. Însă până şi cel mai mărunt gest avea un scop, o țintă, făcea parte din vânătoare. Lumea venea de prin tot satul. Cu toate că vântul se năpustea peste piața deschisă, puteai simți mirosul de adrenalină, ca înaintea unui meci de fotbal. Sau a unei coride. Da, asta era. Ceva urma să moară. Mă refugiasem pe aleea dintre magazinul de articole sportive şi unul de haine de copii, Dals, şi de-acolo puteam privi tot fără să fiu văzut. Sau cel puțin aşa credeam.
La un moment dat o fată s-a desprins de grupul din care făcea parte – ca o diviziune celulară – şi-a venit cu paşi nesiguri în direcția mea.
— Bună, Roy!
Era Julie, cu un glas dogit şi inegal din pricina alcoolului. Mi-a pus o palmă în piept şi m-a împins mai adânc pe alee, după care şi-a petrecut brațele strâns în jurul meu.
— Un An Nou fericit, mi-a şoptit ea şi, înainte să pot reacționa, şi-a lipit buzele de ale mele.
Am simțit limba ei atingându-mi dinții.
— Julie, am gemut eu, ținându-mi fălcile încleştate.
— Roy, a gemut şi ea, înțelegând greşit geamătul meu.

— Nu se poate, i-am spus.

— E doar un sărut de Revelion, a protestat ea. Toată lumea…

— Ce se petrece aici?

Vocea venea de undeva din spatele lui Julie. Ea s-a întors, dând ochii cu Alex. Iubitul lui Julie urma să preia ferma Ribu, iar băieții care preiau frâiele câte unei ferme au tendința să fie – cu unele excepții, ca mine – mătăhăloşi. Avea un păr des, tuns scurt, care arăta de parcă i l-ar fi pictat cineva pe țeastă, cu o cărare şi dat cu gel; arăta ca un fotbalist italian. Am evaluat situația. Şi Alex părea că se clatină puțin pe picioare. Încă îşi ținea mâinile în buzunarele gecii de iarnă. Avea de gând să mai spună câteva lucruri înainte să lovească. Avea ceva de bifat în agendă. Am îndepărtat-o pe Julie de lângă mine.

S-a întors cu fața la el, dându-şi imediat seama ce se pregătea.

— Nu! a strigat ea. Nu, Alex!

— Nu *ce?* s-a mirat el, prefăcându-se surprins. Nu vreau decât să le mulțumesc lui Opgard şi fratelui său pentru ce-au făcut pentru satul nostru, a spus el, întinzându-mi mâna.

OK, deci nu avea nimic de bifat în agendă. Dar stătea cu un picior în fața celuilalt, arătându-mi astfel ce-avea de gând să facă. Vechiul truc „dă mâna cu el şi trage-i un cap în gură”. Probabil era prea tânăr ca să ştie câți oameni bătusem. Sau poate că ştia, însă îşi dădea seama că n-avea de ales – era bărbat şi trebuia să-şi apere teritoriul. Tot ce trebuia să fac era să mă aşez în lateral, să-i dau mâna şi să-l fac să-şi piardă echilibrul când şi-ar fi schimbat poziția picioarelor. Aşa că i-am dat mâna şi chiar atunci i-am putut citi teama din ochi. Îi era frică de mine? Sau îi era teamă că urma s-o piardă pe fata pe care o iubea, cea despre care până atunci crezuse că va fi a lui? Ei bine, în curând se va trezi prăvălit pe spate, simțind durerea încă unei înfrângeri, a încă unei umilințe, a încă unui moment în care şi-ar fi dat seama că nu era mare scofală de capul lui, iar mulțumirea de pe chipul lui Julie i-ar fi pus sare pe rană. Pe scurt, o repetiție a nopții de pomină din Kristiansand. O repetiție a fiecărei nopți de sâmbătă petrecute la Årtun când aveam optsprezece ani. Aş fi plecat de acolo cu încă un scalp şi tot aş fi rămas un ratat. Nu mai aveam nevoie de aşa ceva. Trebuia să mă rup, să ies din cercul vicios, să dispar. Aşa că am lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul.

M-a tras spre el, care mi-a dat un cap în plină figură. Am auzit cum mi se sfărâmă oasele nasului. Am făcut un pas în spate şi am văzut cum îşi pregăteşte o directă de dreapta. Aş fi putut foarte uşor să mă feresc, însă m-

am apropiat de el, încasând lovitura din plin. În momentul în care m-a pocnit chiar sub ochi, a scos un urlet. Mi-am înfipt bine picioarele în pământ, pregătit pentru următoarea lovitură. Îl durea pumnul drept, însă băiatul avea două mâini. Doar că el a ales să-mi tragă un şut. Bună alegere. M-a lovit în stomac, făcându-mă să mă aplec. Apoi m-a lovit cu cotul drept în tâmplă.

— Alex, opreşte-te!

Dar nu s-a oprit. Am simțit cum mi se zgâlțâie creierul şi cum durerea străluceşte în întuneric, înainte ca totul să se întunece.

Oare a existat vreodată un moment în care mi-aş fi întâmpinat sfârşitul cu brațele deschise? Să fi fost momentul în care plasa aia de pescuit în care mă încâlcisem mă trăsese la fundul apei, certitudinea faptului că în sfârşit urma să-mi primesc pedeapsa pentru lucrurile făcute şi pentru cele încă nefăcute? Păcatele omisiunii, cum s-ar zice. Tatăl meu ar trebui să ardă în focurile iadului pentru că n-a încetat să-i facă lui Carl ce-i făcea. Ar fi putut să înceteze. Şi eu aş fi putut. Aşa că şi eu ar trebui să ard alături de el. Fusesem tras la fund, unde mă aşteptau.

— Roy?

În esență, viața e o chestiune simplă. Singurul ei scop este maximizarea plăcerii. Până şi mult-lăudata noastră curiozitate, înclinația noastră de a explora universul şi natura umană, este o simplă manifestare a dorinței de a accentua şi a prelungi această plăcere. Aşa că, atunci când tragem linie şi vedem că ne dă cu minus, când viața ne oferă mai multă durere decât plăcere şi când nu mai există nicio speranță c-o putem schimba, îi punem capăt. Mâncăm sau bem până crăpăm, înotăm până într-un loc în care curentul ne vine de hac, fumăm în pat, şofăm beți, amânăm vizita la doctor chiar dacă gâlma din gât tot creşte. Sau pur şi simplu ne spânzurăm de una dintre grinzile hambarului. Totul devine extrem de banal când îți dai seama, pentru prima oară, că această alternativă este cât se poate de practică; nici măcar nu mai pare o decizie aşa importantă. O casă, educația – astea sunt decizii mai importante decât gestul de a-ți curma zilele mai devreme decât ți-ar fi fost scris.

De data asta hotărâsem că n-o să lupt. Urma să mor înghețat.

— Roy.

Să mor înghețat, am spus.

— Roy!

Vocea care mă striga era gravă ca a unui bărbat, însă catifelată ca a unei femei. Nu avea nici urmă de accent, iar mie îmi plăcea s-o aud rostindu-mi numele, felul graseiat, mângâietor, în care pronunța „r”-ul.

— Roy.

Singura problemă era că băiatul ăsta, Alex, risca să primească o amendă, chiar o condamnare la închisoare, care n-ar fi luat în considerare situația de dinainte de bătaie. De fapt nu fusese vorba de nicio „situație”, ci de o reacție rezonabilă, având în vedere cum înțelesese el ce văzuse.

— Nu poți rămâne aici, Roy.

O mână a început să mă zgâlțâie. O mână mică. Am deschis ochii şi m-am uitat direct în cei ai lui Shannon – căprui şi îngrijorați. Nu-mi dădeam seama dacă totul era aievea sau dacă doar visam, însă nu conta.

— Nu poți rămâne aici, a repetat ea.

— Nu? m-am mirat eu, ridicându-mi puțin capul.

Eram singuri pe alee, însă dinspre piață se auzeau sătenii cântând la unison.

— Am luat cumva locul altcuiva?

Shannon m-a privit îndelung.

— Da, a spus ea. Doar ştii asta.

— Shannon, am spus eu cu glas suguşat. Te iu…

Restul propoziției s-a pierdut în gălăgia generală, când cerul de deasupra ei s-a umplut de lumină şi culori.

M-a apucat de reverul paltonului şi m-a ajutat să mă ridic în picioare. Am simțit cum totul se învârte în jurul meu şi simțeam greață în piept. Shannon m-a ajutat să ies de pe alee. Am ajuns amândoi în dreptul magazinului cu articole sportive. M-a condus de-a lungul şoselei, nevăzuți probabil de nimeni, pentru că toată lumea se adunase în piață privind focurile de artificii care explodau când ici, când colo, în bătaia rafalelor de vânt. O rachetă a trecut razant peste acoperişurile caselor, iar alta – trebuie să fi fost una dintre rachete alea de semnalizare puternice ale lui Willumsen – a urcat până în înălțimi, descriind un arc de cerc alb şi îndreptându-se către munți cu o viteză de două sute de kilometri pe oră.

— Ce faci aici? m-a întrebat ea, în vreme ce amândoi ne căzneam să punem un picior în fața celuilalt.

— Julie m-a sărutat şi…

— Da, mi-a spus – înainte s-o tragă prietenul ei de-acolo. Eu voiam să te întreb ce cauți aici, în Os?

— Sărbătoresc Revelionul, am răspuns. La Stanley.
— Mi-a spus asta Carl, dar tu tot nu-mi răspunzi la întrebare.
— Mă întrebi dacă am venit pentru tine?
Shannon n-a răspuns, aşa că am făcut-o eu în locul ei.
— Da, am venit ca să fiu cu tine.
— Eşti nebun.
— Da, am recunoscut eu. Sunt nebun că am crezut că mă doreai. Ar fi trebuit să înțeleg. Ai fost cu mine doar ca să te răzbuni pe Carl.
Am simțit cum mă prinde cu putere de braț, apoi mi-am dat seama că alunecase şi îşi pierduse echilibrul.
— De unde ştii? s-a mirat ea.
— De la Grete. Mi-a spus că ți-a spus despre Carl şi Mari, cândva prin primăvară.
Shannon a dat agale din cap.
— E adevărat deci? am întrebat-o eu. Ce s-a întâmplat între noi a fost din răzbunare?
— E adevărat, însă doar pe jumătate, a răspuns ea.
— Pe jumătate?
— Mari nu e prima femeie cu care Carl m-a înşelat. Dar e prima la care ține. De-aia a trebuit să mă culc cu tine, Roy.
— Da?
— Pentru ca răzbunarea mea să fie pe măsura a ce făcuse el, trebuia să-mi găsesc o persoană pentru care să simt ceva.
Am simțit nevoia să râd, aşa că am făcut-o – scurt şi sonor.
— Rahat.
Shannon a oftat.
— Da, e rahat.
— Ei, vezi?
Deodată, Shannon mi-a dat drumul, proțăpindu-se în fața mea. În spatele siluetei ei mărunte, şoseaua se întindea în noapte ca un cordon ombilical alb.
— E rahat, a repetat ea. E rahat să te îndrăgosteşti de fratele soțului tău din pricina felului în care mângâie pieptul unei păsări pe care o ții în palme, în timp ce el îți povesteşte despre pasărea aia. E un rahat să te îndrăgosteşti de el din pricina poveştilor pe care i le-a spus fratele lui despre el.
— Shannon, nu…
— E un rahat! a strigat ea. E rahat să te îndrăgosteşti de o inimă despre

care ştii că nu cunoaşte sensul cuvântului *trădare.*

Când am încercat să trec de ea, mi-a pus ambele palme în piept.

— Şi ştii ce mai e rahat? a continuat ea, aproape în şoaptă. Că nu te poți gândi la nimic altceva decât la acest bărbat doar pentru că ai petrecut câteva ore cu el într-o cameră de hotel din Notodden.

Am rămas locului, clătinându-mă pe picioare.

— Mergem? am întrebat-o eu în şoaptă.

De îndată ce uşa atelierului s-a închis în urma noastră, Shannon m-a tras spre ea. Am inspirat mirosul ei. Amețit şi îmbătat, i-am sărutat buzele dulci, am simțit cum mi le muşcă pe ale mele până la sânge şi amândoi am mai simțit o dată gustul acela dulce, metalic, al sângelui meu, în vreme ce ea îmi desfăcea nasturii de la pantaloni, şoptindu-mi în acelaşi timp nişte cuvinte furioase pe care mi se părea că le recunosc. M-a ținut în vreme ce îmi lovea şi împingea picioarele, făcându-mă să cad pe podea. Am rămas acolo privind-o cum țopăie într-un picior ca să-şi poată scoate un pantof şi un ciorap. Apoi şi-a tras peste cap rochia şi s-a aşezat pe mine. Încă nu se umezise, însă mi-a apucat pula sculată şi mi-a vârât-o cu forța în ea; se simțea de parcă cineva tocmai mi-ar fi jupuit pielea prepuțului. Din fericire nu s-a mişcat, a rămas aşa, privindu-mă de sus ca o regină.

— E bine? m-a întrebat ea.

— Nu, am răspuns.

Am început să râdem în acelaşi timp.

Hohotele ei de râs îi făceau vaginul să se contracteze în jurul pulii mele; probabil o simțise şi ea, pentru că a început să râdă cu şi mai multă poftă.

— Avem ulei de motor în raftul de acolo, am spus eu, arătând cu degetul.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi mi-a adresat o privire drăgăstoasă, de parcă aş fi fost un copil care trebuie să meargă la culcare. Apoi a închis ochii, rămânând în continuare nemişcată, însă puteam simți cum sexul i se încălzeşte şi i se umezeşte.

— Stai, a şoptit ea. Stai.

M-am gândit la numărătoarea inversă din piață. M-am gândit că în sfârşit cercul vicios se rupsese. Că reuşiserăm amândoi să ieşim din el, devenind liberi.

Shannon a început să se mişte.

Iar când a ajuns la orgasm a făcut-o cu un țipăt furios, triumfător, de parcă tocmai reuşise să dea în lături uşa care o ținuse captivă.

Ne-am întins încolăciți în pat şi am început să ascultăm zgomotele din jur. Vântul se mai domolise, iar din când în când mai auzeam câte o rachetă. Apoi i-am pus întrebarea pe care mi-o pusesem eu însumi încă din ziua în care Carl şi Shannon îşi făcuseră apariția în curtea fermei.

— De ce-ați venit în Os?

— Carl nu ți-a spus niciodată?

— Doar că vrea să pună Osul pe hartă. Fuge de ceva?

— Nu ți-a povestit?

— Doar ceva despre o ciondăneală legată de un proiect imobiliar din Canada.

Shannon a oftat.

— Era un proiect din Canmore, care a trebuit să fie abandonat din pricina costurilor tot mai mari şi a lipsei de bani. Şi nu există nicio ciondăneală. Sau cel puțin *nu mai* există.

— Ce vrei să spui?

— Cazul e închis. Carl a fost somat să restituie sumele datorate partenerilor lui.

— Şi?

— Şi n-avea de unde. Aşa că a fugit. A venit aici.

M-am ridicat într-un cot:

— Vrei să spui că Carl… e un fugar?

— În principiu, da.

— Şi de-asta face hotelul? Ca să-şi plătească datoriile din Toronto?

Shannon a schițat un zâmbet.

— N-are de gând să se întoarcă în Canada.

M-am străduit să înțeleg toate aceste informații noi. Prin urmare, întoarcerea lui Carl nu era decât fuga unui escroc ordinar?

— Dar tu? De ce-ai venit cu el?

— Pentru că eu făcusem desenele proiectului din Canmore.

— Şi?

— Era capodopera mea. Clădirea mea IBM. N-am reuşit s-o văd construită în Canmore, însă Carl mi-a promis că-mi oferă o nouă şansă.

Totul îmi devenise limpede.

— Hotelul cu spa. Îl proiectaseşi deja.

— Da, am făcut doar câteva modificări. Împrejurimile din Munții Stâncoşi şi cele de aici seamănă destul de mult. Nu mai aveam bani şi

nimeni nu se arăta dispus să investească în proiectul nostru. Aşa că fratele tău mi-a sugerat să ne încercăm norocul în Os. Spunea că e un loc în care oamenii au încredere în el, unde e considerat un fel de copil-minune local, care a reuşit în viață.

— Aşa că ați venit aici. Fără o lețcaie în buzunar. Dar într-un Cadillac.

— Carl zice că aparențele sunt totul când încerci să vinzi un asemenea proiect.

M-am gândit la Armand, predicatorul itinerant. În ziua în care s-a aflat că-şi umplea buzunarele cu banii naivilor care sperau să fie tămăduiți – în vreme ce el îi îndemna să-şi întrerupă tratamentele medicale de care aveau nevoie – a fugit, undeva în nordul țării. Iar când l-au găsit, s-a descoperit că între timp înființase o sectă, îşi construise o biserică a vindecărilor miraculoase şi se înconjurase de trei „neveste". A fost arestat pentru evaziune fiscală şi pentru fraudă, iar în timpul procesului, când a fost întrebat de ce continuase să mintă lumea şi după ce reuşise să plece din Os, el a răspuns: „Pentru că eu asta fac".

— De ce nu mi-ați spus nimic despre asta? am întrebat eu.

Shannon a zâmbit ca pentru sine.

— Răspunde, am îndemnat-o eu.

— Zicea că ție nu ți-ar prinde bine. Încerc să-mi amintesc exact cuvintele pe care le-a rostit. Aşa: a spus că, deşi nu eşti un tip sensibil şi nu prea ştii ce înseamnă empatia, eşti un moralist. Spre deosebire de el, care e un sensibil şi un cinic simpatic.

Îmi venea să înjur cu voce tare, însă m-am surprins râzând. Drace, bine mai ştia să descrie lucrurile. Nu numai că îmi corecta greşelile de ortografie din compunerile şcolare, dar uneori adăuga de la el câte o propoziție sau două. Ca să pună aripioare la căcat. Da, ăsta era talentul lui.

— Te înşeli însă dacă crezi că intențiile lui Carl nu sunt bune, a continuat Shannon. El vrea binele tuturor. Dar, desigur, şi-ar dori puțin mai mult bine pentru el însuşi. Şi, dacă cumva n-ai observat, chestia asta chiar îi reuşeşte.

— Trebuie însă să se ferească de câteva stânci subacvatice. Dan Krane, de exemplu, plănuieşte să scrie un articol.

Shannon a scuturat din cap:

— Carl mi-a spus că problema asta e deja rezolvată. Iar lucrurile merg mult mai bine acum. Proiectul se încadrează din nou în grafic. Peste două săptămâni va semna un contract cu un lanț hotelier suedez, care se va ocupa de administrarea afacerii.

— Prin urmare, Carl Opgard va salva satul. Va reuşi să-şi înalțe o statuie care va dăinui peste veacuri. Şi se va îmbogăți. Care dintre astea crezi tu că-l interesează cel mai mult?

— Cred că motivele noastre sunt atât de complexe, încât nici măcar noi nu suntem capabili să le înțelegem.

I-am mângâiat vânătaia de sub pomete.

— Dar motivele pentru care te bate – şi alea sunt complexe?

A ridicat din umeri.

— Înainte să-l părăsesc şi să plec la Toronto, vara asta, nu ridicase niciodată mâna la mine, însă după ce m-am întors am văzut că se schimbase ceva. *El* se schimbase. Începuse să bea non-stop. Şi a început să mă lovească. A fost atât de tulburat după prima oară încât m-am convins că fusese o întâmplare irepetabilă. Doar că apoi s-a transformat în ceva obişnuit, ca un fel de comportament compulsiv – ceva ce *trebuia* să facă. Uneori plângea dinainte să înceapă să mă lovească.

M-am gândit la plânsul pe care îl auzeam venind din patul de jos şi la momentul în care mi-am dat seama că nu Carl plângea, ci tata.

— Şi atunci, de ce n-ai plecat? am întrebat-o eu. De ce te-ai mai întors din Toronto? Îl iubeşti chiar atât de mult?

A scuturat din cap:

— Am încetat să-l mai iubesc.

— Ai făcut-o din cauza mea?

— Nu, a răspuns ea, mângâindu-mi obrazul.

— Te-ai întors pentru hotel, am spus eu.

A dat din cap că da.

— Iubeşti hotelul ăla.

— Nu, a răspuns ea. Urăsc hotelul ăla. Însă e închisoarea mea, care nu-mi permite să evadez.

— Şi totuşi iubeşti închisoarea, am spus eu.

— Aşa cum o mamă îşi iubeşte copilul care o ține ostatică, a răspuns ea.

Asta m-a făcut să mă gândesc la comentariul lui Grete.

Shannon s-a răsucit în pat.

— Când creezi ceva care îți consumă atât de mult timp, efort şi dragoste, aşa cum am făcut-o eu cu clădirea asta, acel ceva devine o parte din tine. Ba nu, nu doar o parte – e ceva mai mare decât tine, mai important. Copilul, clădirea, opera de artă – toate astea sunt şansa ta la nemurire, nu? Devin mai importante decât oricare alt lucru pe care l-ai putea iubi. Înțelegi ce-ți spun?

— Prin urmare, hotelul este monumentul tău personal?

— Nu! Eu nu proiectez monumente. Am proiectat o clădire simplă, utilă şi frumoasă. Pentru că oamenii au nevoie de frumusețe. Iar frumusețea proiectelor mele constă în simplitate, în logica lor evidentă. Nu există nimic monumental în desenele mele.

— De ce spui „desenele”, şi nu „hotelul”? Adică… e aproape gata.

— Pentru că îl distrug. Toate compromisurile cu consiliul local pentru redesenarea fațadei. Materialele ieftine cu folosirea cărora Carl a fost de acord, ca să se încadreze în buget. Holul de la intrare şi restaurantul care au fost modificate când eram în Toronto.

— Te-ai întors ca să-ți salvezi copilul.

— Doar că am ajuns prea târziu, a spus ea. Iar bărbatul pe care credeam că-l iubesc a început să mă bată ca să mă facă să mă supun deciziilor lui.

— Atunci, dacă ai pierdut deja bătălia, de ce mai eşti aici?

A zâmbit amar.

— Spune-mi tu de ce. Poate pentru că o mamă se simte obligată să fie prezentă la înmormântarea propriului copil.

Am înghițit în sec.

— Eşti sigură că nu te ține nimic altceva aici?

S-a uitat lung la mine, apoi a închis ochii şi a dat agale din cap.

Am inspirat adânc.

— Trebuie să te aud spunând-o, Shannon.

— Te rog. Nu-mi cere să fac asta.

— De ce nu?

Am văzut cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Pentru că este un fel de „Sesam deschide-te”, Roy. Şi pentru că de-asta îmi ceri s-o fac.

— Cum adică?

— Dacă mă voi auzi spunând-o, inima mea se va deschide şi voi fi mai slabă. Dar eu trebuie să rămân puternică până când se termină totul aici.

— Şi eu trebuie să rămân puternic, am spus. Şi, ca să rămân suficient de puternic, trebuie să te aud rostind cuvintele astea. Rosteşte-le în şoaptă, ca să le aud numai eu, am continuat, făcându-mi palmele căuş în dreptul urechilor ei mici, albe, ca nişte scoici.

Shannon s-a uitat la mine, a inspirat adânc, apoi s-a oprit. A deschis gura şi mi-a şoptit cuvintele magice, mai puternice decât orice parolă, decât orice legământ de fidelitate, decât orice jurământ de credință:

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, i-am şoptit la rândul meu.

Am sărutat-o.

M-a sărutat.

— Să te ia naiba! a spus ea.

— Când toate astea se vor sfârşi, când vor termina hotelul, atunci vei fi liberă? am întrebat-o eu.

Shannon a dat din cap.

— Pot să aştept până atunci, am spus. Însă după aia ne facem bagajele şi plecăm.

— Unde? m-a întrebat ea.

— La Barcelona. Sau la Cape Town. Sau la Sidney.

— Barcelona, a ales ea. Gaudi.

— S-a făcut.

Ca pentru a parafa înțelegerea, ne-am privit în ochi, în momentul următor, din întunericul de afară s-a auzit un sunet. Să fi fost un fluierar-auriu? Oare ce-l făcuse să vină până aici din vârful lui de munte? Rachetele?

Am citit ceva pe chipul ei. Nelinişte.

— Ce e? am întrebat-o.

— Ascultă, a spus ea. Zgomotul ăsta nu e în regulă.

Am ascultat. Nu era un fluierar, pentru că sunetul tot urca şi cobora.

— E maşina de pompieri, am spus eu.

Ca la un semnal, am sărit amândoi din pat şi ne-am repezit în atelier. Am deschis uşa la timp ca să văd vechea maşină de pompieri cum dispare în direcția satului. O reparasem cândva: era un GMC. Consiliul local o cumpărase de la armată, care o folosise la un aeroport. Spuneau că o luaseră pentru prețul scăzut şi pentru că era dotată cu un rezervor de apă de o tonă şi jumătate. Un an mai târziu au vrut să o vândă, pentru că era atât de înceată pe terenul abrupt că, dacă ar fi izbucnit un incendiu pe munte, cei 1500 de litri de apă n-ar fi avut ce să mai stângă când ar fi ajuns la fața locului. Doar că, odată scoasă la vânzare, nu se găsise niciun cumpărător, aşa că monstrul rămăsese în Os.

— Pe o vreme ca asta ar trebui să interzică focurile de artificii în mijlocul satului, am spus eu.

— Focul nu e în mijlocul satului, m-a corectat Shannon.

I-am urmat privirea. Sus, pe munte, în direcția fermei Opgard, cerul

căpătase o nuanță gălbui-murdară.

— Căcat, am rostit eu în şoaptă.

Am întors Volvoul în curtea fermei. Shannon se afla chiar în urma mea, în Subaru.

Iată ferma Opgard, coborând către est într-o pantă domoală, strălucind în lumina lunii. Intactă. Am ieşit din maşini. Eu m-am îndreptat către hambar, iar Shannon, către casă.

Ajuns înăuntru, mi-am dat seama că fratele meu trecuse pe acolo ca să-şi ia schiurile. Mi le-am luat şi eu pe ale mele şi m-am repezit spre casă. Shannon stătea în pragul uşii, având pregătiți clăparii mei. Mi-am pus schiurile şi am pornit în pas dublu către copaci, către cerul galben-murdar. Vântul se domolise atât de mult încât urmele lăsate de Carl încă nu fuseseră acoperite cu zăpadă, aşa că m-am putut lua după ele, grăbindu-mă să-l prind din urmă. Bănuiam că vântul încetase să mai vâjâie, pentru că, înainte să ajung pe coamă, puteam deja auzi strigătele şi trosnetul focului. De-asta, când am ajuns, m-am simțit uşurat văzând hotelul, structura lui şi panourile din prefabricate. Era fum, dar fără flăcări – probabil reuşiseră deja să le stingă. Apoi am observat o strălucire în zăpadă în partea îndepărtată a clădirii, reflectându-se în cisterna roşie a maşinii de pompieri şi pe fețele inexpresive ale oamenilor de-acolo, care la un moment dat s-au întors către mine. Apoi, preț de o clipă, vântul s-a domolit şi am putut zări limbi galbene de foc pretutindeni; mi-am dat seama că incendiul fusese stins temporar de rafalele ceva mai puternice de mai devreme. Apoi am înțeles şi cu ce problemă se confruntau cei care veniseră să-l stingă. Drumul se oprea în fața hotelului, iar maşina de pompieri parcase ceva mai încolo, din pricina zăpezii pe care nimeni n-o dăduse la o parte. Ceea ce însemna că furtunul nu era suficient de lung pentru ca pompierii să poată ajunge în spatele clădirii şi să îndrepte jetul de apă în aşa fel încât vântul să le bată din spate. Acum, chiar dacă presiunea apei fusese dată la maximum, jetul se împrăştia, spulberat de vânt, şi se întorcea la pompieri ca o ploaie.

Stăteam la mai puțin de o sută de metri de incendiu, dar nu simțeam căldura focului. Când am recunoscut fața lui Carl în mulțime, transpirată sau poate stropită cu furtunul, mi-am dat seama că situația era lipsită de speranță. Totul fusese pierdut.

51

Zorii cenuşii ai primei zile din an au început să mijească, făcând peisajul să pară neted şi inform. În vreme ce străbăteam cu maşina drumul dintre atelier şi hotel, am avut o clipă senzația că mă rătăcisem, că nu mai vedeam în fața ochilor peisajul pe care îl cunoşteam atât de bine, ci unul aparținând unei planete stranii.

Ajuns acolo, l-am găsit pe Carl stând împreună cu alți trei bărbați lângă ruinele fumegânde, înnegrite, ale clădirii care ar fi urmat să fie mândria satului. Mândrie care ar fi putut fi recuperată, însă nu în anul ăla. Bârne de lemn negre, arse, stăteau îndreptate spre cer ca nişte degete, spunându-le celor aflați în apropiere că nu se cade să construieşti un hotel pe un munte pustiu, că e împotriva naturii şi trezeşte spiritele locului.

Îndreptându-mă către grupul de bărbați, am văzut că acolo se aflau şeful de post Kurt Olsen, şeful consiliului local, Voss Gilbert, precum şi şeful pompierilor, un tip pe nume Adler care, când nu era de serviciu, lucra ca inginer pentru consiliu. Nu ştiu dacă prezența mea i-a făcut să-şi întrerupă discuția sau dacă pur şi simplu terminaseră să-şi prezinte teoriile.

— Ei, am zis eu. Aveți vreo teorie?

— Au găsit rămăşițele unei rachete de Revelion, a spus Carl atât de încet încât abia dacă l-am auzit.

Părea să privească undeva departe, foarte departe.

— Aşa e, a confirmat Kurt Olsen, ținându-şi țigara în palmă, între arătător şi police, ca un soldat în postul de gardă. Evident, vântul ar fi putut-o aduce până aici, unde a dat foc lemnelor.

Evident, evident. Din felul în care accentuase „ar fi putut”, era evident că nu credea prea mult în această teorie.

— Dar? am spus eu.

Kurt Olsen a dat din umeri.

— *Dar* şeful pompierilor spune că, atunci când a ajuns aici a găsit două rânduri de paşi acoperite pe jumătate de zăpadă şi ducând la hotel. La ce vânt a fost azi-noapte, nu puteau fi făcute cu prea mult înainte de sosirea cisternei.

— Nu ne-am putut da seama dacă urmele fuseseră lăsate de doi oameni care au intrat sau de o singură persoană care mai întâi a intrat şi apoi a ieşit, a spus şeful pompierilor. A trebuit să luăm în considerare cel mai rău

scenariu, aşa că am trimis o echipă să verifice dacă mai e cineva în barăci, doar că deja ardeau prea tare şi nu te puteai apropia.

— Nu s-a găsit niciun cadavru, a spus Olsen. Se pare însă că cineva a umblat pe-aici în timpul nopții. Aşa că nu putem exclude o incendiere premeditată.

— O incendiere premeditată? m-am mirat eu, aproape strigând.

Lui Olsen i s-a părut probabil că mă arătasem prea surprins. În tot cazul, mi-a aruncat o privire scrutătoare, de polițist.

— Cine ar fi avut de câştigat de pe urma unei incendieri? am întrebat eu.

— Chiar aşa, cine oare, Roy? a repetat Kurt Olsen.

Nu-mi plăcea cum îmi rostise numele.

— Păi, a intervenit preşedintele consiliului, arătând spre satul ascuns îndărătul unui val de ceață adus de vânt dinspre lacul Budai. Să vedeți cu ce mahmureală de zile mari se vor trezi cei de jos.

— Păi, l-am îngânat eu, când te afli în rahat până-n gât, singurul lucru pe care poți să-l faci e să te apuci să reconstruieşti.

Ceilalți s-au uitat la mine de parcă tocmai aş fi scandat ceva în latină.

— Tot ce se poate, dar va fi o mare bătaie de cap să terminăm hotelul anul ăsta, a spus Gilbert. Asta înseamnă că pentru o vreme oamenii nu vor mai putea vinde loturi de teren pentru cabane.

— Zău? m-am mirat eu, îndreptându-mi privirea către Carl.

El n-a zis nimic, părea că nici nu ne aude, continuând să se uite absent la hotelul ars, cu o privire care îmi amintea de consistența cimentului întărit.

— Ăştia sunt termenii înțelegerii făcute cu consiliul, a spus Gilbert cu un oftat, care nu putea să însemne decât că repeta ceva ce mai spusese. Mai întâi hotelul, apoi cabanele. Din păcate, mulți din sat şi-au numărat găinile înainte să iasă din găoace şi şi-au cumpărat nişte maşini mai scumpe decât ar fi trebuit.

— Slavă Domnului că hotelul a fost complet asigurat împotriva incendiilor, a spus Kurt Olsen, uitându-se la Carl.

Gilbert şi şeful pompierilor au schițat câte un zâmbet, dând de înțeles că, da, aşa era – dar că asta nu era cine ştie ce consolare.

— Bine, atunci, a spus şeful consiliului local, vârându-şi mâinile în buzunarele paltonului, dând de înțeles că voia să plece. Un An Nou fericit!

Olsen şi şeful pompierilor l-au urmat, croindu-şi cale prin zăpadă.

— Aşa să fie? am întrebat eu încetişor, de îndată ce s-au îndepărtat suficient de mult ca să nu mă mai poată auzi.

— Un An Nou fericit? a repetat Carl cu glas de somnambul.

— Complet asigurat?

Carl s-a întors cu tot trupul către mine, de parcă chiar ar fi fost făcut din ciment.

— Ce naiba te-ar putea face să crezi că nu e complet asigurat? m-a întrebat el cu glas domol, rostind cuvintele extrem de rar.

Nu vorbea aşa de la alcool. Oare luase pastile?

— Dar este *mai mult* decât complet asigurat?

— Ce vrei să spui?

Am simțit cum mă cuprinde un val de furie, însă trebuia să mă abțin până când ceilalți urcau în maşini.

— Vreau să spun că şeful de post a sugerat, mai mult sau mai puțin voalat, că focul a fost pus intenționat şi că hotelul este supraasigurat. Te acuză de fraudă de asigurare sau nu ți-ai dat seama de asta?

— Mă acuză că aş fi pornit *eu* incendiul?

— Păi, l-ai pornit, Carl?

— De ce aş fi făcut una ca asta?

— Hotelul o luase la vale, cheltuielile depăşeau cu mult bugetul, însă cumva tu reuşiseşi să ascunzi toate astea. Poate că asta era singura cale de scăpare pentru ca sătenii să evite să achite nota de plată şi ca tu să eviți să te acoperi de ruşine. Acum o poți lua de la început, de la zero, construind hotelul aşa cum ar fi trebuit să fie construit de la bun început, cu materiale de calitate şi cu o injecție nouă de bani de pe asigurare. Încă mai poți înălța un monument pentru Carl Opgard.

Carl s-a uitat la mine cu o anumită fascinație în privire, de parcă mi-aş fi schimbat forma în fața lui.

— Adică tu, propriul meu frate, chiar mă crezi capabil de aşa ceva? m-a întrebat el, lăsându-şi uşor capul într-o parte. Da, chiar crezi. Atunci răspunde-mi la asta: de ce stau aici şi arăt de parcă aş vrea să-mi fac hara-kiri? De ce nu sunt acasă, destupând o sticlă de şampanie?

L-am privit în ochi şi am început să-mi dau seama. Carl era capabil sa mintă, dar nu să mimeze durerea fără ca eu să-mi dau seama. Nici gând.

— Nu, am spus eu în şoaptă. Nu se poate să fi făcut aşa ceva.

— Ce să fac?

— Ştiu că erai disperat să reduci cheltuielile, dar nu…

— Ce?! a urlat el la mine.

— Asigurarea. Ai încetat cumva să mai plăteşti ratele de asigurare?

Carl şi-a ferit privirea, dând semne că-i trecuse puseul de furie. Probabil că luase pastile.

— Da, asta ar fi fost ceva cu totul prostesc, a răspuns el în şoaptă. Să încetezi plata ratelor de asigurare chiar înainte de izbucnirea incendiului. Pentru că atunci…

Încet, pe chipul lui şi-a făcut apariţia un zâmbet, genul de zâmbet pe care-l vezi la consumatorii de LSD urcaţi pe marginea unui balcon, înainte să le demonstreze celor din jur că pot să zboare.

— Da, pentru că… ce se întâmplă atunci de fapt, Roy?

52

În zonele montane ca ale noastre, întunericul nu se pogoară, ci se înalță. Se înalță din văi, din păduri şi din lac, iar o vreme putem privi înserarea cum cuprinde satul şi câmpiile, în timp ce la noi e încă zi. Doar că ziua aia, prima din an, a fost diferită. Poate că de vină fusese norul gros care adăsta deasupra noastră, făcând totul cenuşiu; poate că de vină fuseseră rămăşițele înnegrite ale şantierului, care păreau să absoarbă toată lumina de pe versanți sau poate că fusese disperarea care persista deasupra fermei Opgard, ori frigul care se abătea asupra noastră de undeva din spațiu. Orice-ar fi fost, cert e că lumina zilei dispăruse pur şi simplu, ca şi cum s-ar fi consumat.

Carl, Shannon şi cu mine cinam în tăcere şi ascultam zgomotele din jurul nostru, în vreme ce temperatura pereților continua să scadă. Când am terminat, am luat un şervet, mi-am şters unsoarea de cod de la gură şi-am spus:

— Pe pagina de internet a *Gazetei din Os,* Dan Krane spune că incendiul nu înseamnă decât o întârziere.

— Da, a confirmat Carl, m-a sunat, iar eu i-am spus că vom reporni şantierul săptămâna viitoare.

— El nu ştie că hotelul nu era asigurat împotriva incendiilor?

Carl şi-a aşezat coatele de-o parte şi de alta a farfuriei.

— Singurii oameni care ştiu, Roy, sunt cei care se află acum în jurul acestei mese. Hai să păstrăm acest secret.

— Ai fi crezut că un ziarist ca el ar fi fost tentat să cerceteze mai îndeaproape situația cu asigurările. La urma urmei, în joc se afla viitorul satului.

— N-ai de ce să te îngrijorezi. O să rezolv eu totul, mă auzi?

— Te aud.

Carl a continuat să mănânce cod. Apoi mi-a aruncat o privire. S-a oprit şi a băut puțină apă.

— Dacă Dan ar fi bănuit că hotelul nu e asigurat împotriva incendiilor, n-ar fi scris că totul se află sub control, înțelegi şi tu asta, nu?

— Păi… OK, dacă spui tu.

Carl şi-a pus furculița în farfurie.

— Ce vrei de fapt să-mi spui, Roy?

Preț de o clipă mi s-a părut că-l văd: limbajul corporal arogant, glasul

scăzut, însă poruncitor, privirea sfredelitoare. Preț de o clipă mi s-a părut că fratele meu devenise el, devenise tata.

Am scuturat din umeri:

— Ce vreau să spun este că articolul pare publicat de un Dan Krane căruia cineva i-a spus să nu scrie nimic negativ despre hotel. Şi că i-a spus-o cu mult înainte de incendiu.

— Cine i-ar fi putut spune aşa ceva?

— Un recuperator danez care a trecut prin sat. Cineva i-a văzut Jaguarul parcat în fața redacției ziarului, chiar înainte de Crăciun. După care lumea a început să spună că Dan Krane pare palid şi bolnav.

Carl a zâmbit:

— Recuperatorul lui Willumsen? Tipul despre care vorbeam noi când eram copii?

— Pe vremea aia nu credeam că există, însă acum cred.

— OK. Şi ce interes ar avea Willumsen să-i închidă gura lui Dan Krane?

— Nu vrea să-i închidă gura, ci doar să-i ghideze condeiul. Ieri, la petrecerea lui Stanley, Dan Krane n-a vorbit în termeni prea elogioşi despre hotel.

Am văzut o tresărire stranie în ochii lui când am spus asta. Ceva ce nu mai văzusem niciodată. Ceva tare şi întunecat, ca tăişul unui topor.

— Dan Krane nu scrie ce gândeşte, am spus eu. Îl cenzurează Willumsen. Aşa că te mai întreb o dată: *de ce?*

Carl a luat un şervet şi s-a şters la gură.

— Willumsen ar putea avea un milion de motive să-l cenzureze pe Dan.

— E îngrijorat de soarta împrumutului pe care ți l-a făcut?

— Tot ce se poate. Dar de ce mă întrebi pe mine?

— Pentru că în Ajunul Crăciunului am zărit urme de maşină în zăpada de la fermă. Anvelope late, de vară.

Carl a făcut o față lungă. Arăta ca reflecția lui într-o oglindă de bâlci.

— Cu două zile înainte de Crăciun a nins, i-am amintit eu. Urmele trebuie să fi fost făcute în aceeaşi zi sau în ziua dinainte.

Nu mai trebuia să adaug nimic. Nimeni din sat nu foloseşte anvelope de vară în decembrie. Carl s-a străduit să o privească degajat pe Shannon. Ea i-a întors privirea, moment în care şi în ochii ei am văzut ceva ce nu mai văzusem niciodată.

— Am terminat? a întrebat ea.

— Da, a răspuns Carl. Nu mai e nimic de spus despre asta.

— Eu mă refeream la mâncare, am terminat de mâncat?

— Da, a spus Carl, iar eu am confirmat dând din cap.

Shannon s-a ridicat de la masă, a strâns farfuriile şi tacâmurile şi s-a dus cu ele în bucătărie. Am auzit-o cum deschide robinetul de la chiuvetă.

— Nu e cum crezi tu, a spus Carl.

— Şi cum cred eu că e?

— Tu crezi că eu l-am trimis pe recuperator la Dan Krane.

— Şi nu l-ai trimis?

Carl a scuturat din cap.

— Împrumutul luat de la Willumsen este, evident, confidenţial – şi nu e băgat în contabilitate, unde lăsăm impresia că beneficiem de un credit care de fapt nu există. Dar împrumutul ne-a permis să trecem la faza finală a construcţiei, iar acum lucrurile au revenit la normal. Deşi am tăiat masiv costurile, am reuşit să recuperăm aproape toată întârzierea din primăvară. Aşa că am fost surprins când recuperatorul şi-a făcut apariţia…

Carl s-a aplecat în faţă, şuierând printre dinţi:

— Aici, la mine acasă, Roy! A venit să-mi spună ce se va întâmpla dacă nu-mi plătesc datoria. De parcă n-aş fi ştiut.

Carl a strâns din pleoape, s-a lăsat la loc pe spătarul scaunului şi a oftat adânc.

— În fine, până la urmă s-a dovedit că motivul vizitei era că Willumsen începuse să se îngrijoreze.

— De ce, din moment ce lucrurile reveniseră la normal?

— Pentru că la un moment dat Dan l-a sunat pe Willumsen ca să-i ia un interviu în calitate de investitor – cel mai proeminent investitor din sat – şi să-l întrebe ce părere avea despre proiect şi despre mine. În timpul interviului, Willumsen şi-a dat seama că Dan reuşise să adune suficient material pentru un articol extrem de critic, unul care ar fi afectat încrederea investitorilor în proiect şi bunăvoinţa consiliului local. Întrebări despre conturi bancare, sau mai degrabă despre lipsa lor. În plus, Dan vorbise cu nişte oameni din Toronto care îi spuseseră că fugisem de un faliment şi că existau o serie de asemănări între cazul acela şi proiectul hotelului din Os. Willumsen a început să se îngrijoreze că voi da din nou bir cu fugiţii şi că Dan urma să năruiască întreg proiectul cu articolul despre fraude şi escrocherii. Aşa că şi-a sunat recuperatorul ca să se ocupe de amândouă problemele.

— Ca să oprească articolul lui Dan şi să te sperie pe tine, nu cumva să

crezi că ai putea să nu-i plăteşti datoria.

— Da.

M-am uitat la Carl. Nu încăpea nicio îndoială: spusese adevărul.

— Şi acum, că şandramaua a luat foc, ce-ai de gând să faci?

— Să mă gândesc, a răspuns Carl. Ar fi bine dacă ai putea să vii şi tu aici.

M-am mai uitat o dată la el. Nu mă invitase din politeţe. Când apare câte o criză, unii oameni încearcă s-o rezolve singuri. Alţii, asemenea lui Carl, au nevoie de persoane în jurul lor.

— Sigur, am spus. Aş putea să-mi iau două zile libere şi să rămân aici. S-ar putea să ai nevoie de ajutor.

— Da? a întrebat el, cu o privire plină de recunoştinţă.

Chiar în clipa aia şi-a făcut apariţia Shannon, aducând cafelele.

— Veşti bune, Shannon. Roy rămâne la noi.

— Ce drăguţ din partea lui, a spus ea, părând sincer bucuroasă şi zâmbindu-mi de parcă aş fi fost cumnatul ei mult iubit.

Nu eram sigur că-mi făcea plăcere talentul ei de actriţă, însă atunci am simţit că prinsese bine.

— E bine să ştii că ai o familie pe care te poţi baza, a spus Carl, îndepărtându-şi de masă scaunul, care părea să tuşească frecându-se de podeaua aspră. O să sar peste cafeaua asta. N-am mai dormit de o zi şi jumătate, aşa că mă duc direct în pat.

Carl s-a retras în dormitor, iar Shannon s-a aşezat la masă. Am băut cafeaua în tăcere, până când l-am auzit cum trage apa la veceu şi închide uşa dormitorului.

— Ei? am spus eu în şoaptă. Cum e?

— Cum e ce? s-a mirat ea cu un glas egal, chipul ei devenind brusc impenetrabil.

— Hotelul tău a ars până la temelii.

Shannon a scuturat din cap.

— Nu era hotelul meu. Aşa cum ştii, hotelul meu a dispărut pe parcurs.

— OK, însă Hotelul montan cu spa Os SRC va intra în faliment de îndată ce va ieşi la iveală că n-avea asigurare. Fără hotel înseamnă că nu vor mai exista nici loturi de pământ pentru cabane, iar preţul de piaţă al terenului va reveni la valoarea iniţială, adică aproape zero. Totul s-a terminat pentru toată lumea. Pentru noi, pentru Willumsen, pentru sat.

Shannon n-a spus nimic.

— M-am interesat cum e viața în Barcelona, am continuat. Nu sunt un băiat de oraş, mie îmi place la munte. Iar în apropiere de Barcelona există munți. Şi casele sunt mai ieftine acolo.

Shannon a rămas în continuare tăcută, mulțumindu-se să se uite în ceaşca de cafea.

— Există un munte, pe nume Sant Lorenç, care arată fantastic. Am nişte bani puşi deoparte, suficienți ca să…

— Roy! şi-a ridicat ea privirea din ceaşca de cafea, uitându-se la mine. Asta e şansa mea. Înțelegi ce-ți spun?

— Şansa ta?

— Acum, că avortonul ăla a ars. Asta e şansa mea să-mi văd clădirea construită. *Aşa cum trebuie,* de data asta.

— Dar…

Am tăcut când i-am simțit unghiile împungându-mi brațul. S-a aplecat în față.

— E copilul meu, Roy. Înțelegi? A înviat din morți.

— Shannon, dar nu sunt bani.

— Drumul, rețeaua de apă şi canal, locul, totul a rămas acolo.

— Nu înțelegi. Poate că peste cinci sau zece ani se va găsi cineva care să vrea să construiască ceva acolo, însă nimeni nu va construi hotelul *tău,* Shannon.

— *Tu* eşti cel care nu înțelege.

Avea în ochi o dogoare stranie, febrilă, pe care n-o mai văzusem.

— Willumsen are prea mult de pierdut. Cunosc genul ăsta de oameni. Oameni care *trebuie* să câştige, care nu acceptă înfrângerea. Willumsen va face tot ce-i va sta în putință să nu-şi piardă banii care i se datorează şi profitul de la cabane.

M-am gândit la Willumsen şi la Rita. Shannon avea dreptate.

— Crezi că Willumsen va risca din nou, am spus. Dublu sau nimic?

— *Trebuie* s-o facă. Iar eu trebuie să rămân aici până când îmi văd hotelul construit. Of, probabil mă crezi nebună! a exclamat ea cu disperare în glas, sprijinindu-şi fruntea pe brațul meu. Doar că clădirea aia este clădirea pe care mi-a fost scris s-o construiesc, înțelegi? Odată construită, vom fi liberi să ne mutăm la Barcelona. Îți promit, a continuat ea, lipindu-şi buzele de palma mea.

Apoi s-a ridicat.

Am dat să mă ridic şi eu, ca s-o iau în brațe, însă m-a împins înapoi în

scaun.

— Acum trebuie să uităm ce ne spune inima şi să ne păstrăm mintea limpede, a şoptit ea. Trebuie să gândim, Roy. Pentru ca mai târziu să ne putem şi răzgândi. Noapte bună.

M-a sărutat pe frunte şi a plecat.

M-am întins pe patul suprapus şi m-am gândit la ce spusese Shannon.

Era adevărat că lui Willumsen nu-i plăcea deloc să piardă. Dar era şi genul de bărbat care ştie să primească o lovitură dacă ar putea să-i diminueze pierderile. Oare ea credea ce spusese doar pentru că şi-o dorea cu atâta ardoare? Pentru că iubea hotelul, iar dragostea te orbeşte? Ăsta să fi fost motivul pentru care o lăsasem să mă convingă? Nu ştiam care dintre cele două forțe – lăcomia sau teama – avea să triumfe când afla Willumsen că hotelul nu fusese asigurat, însă Shannon avusese dreptate când spusese că el era singura persoană care mai putea salva proiectul.

Mi-am întins gâtul şi m-am uitat la termometrul din afara ferestrei. Minus douăzeci şi cinci de grade. Niciun suflet n-ar fi ieşit din bârlog. Dar în clipa următoare am auzit croncănitul corbului. Prin urmare exista ceva acolo, afară. Era pe drum. Viu sau mort.

Am continuat să ascult. Prin casă nu se auzea niciun zgomot. Şi deodată am redevenit copil, încercând să mă conving că nu există monştri. Mințindu-mă.

Pentru că monstrul a venit a doua zi.

PARTEA A ŞASEA

53

Când m-am trezit, am simțit că sosise *sprengkulda*[29]. Nu era atât de mult frigul de pe piele, cât alte indicii senzoriale. În condiții de frig extrem, sunetele se propagă mai bine. Eu deveneam mai sensibil la lumină, iar aerul pe care îl respiram mă făcea cumva să mă simt mai alert, acum, că moleculele erau mai comprimate.

De exemplu, îmi puteam da seama că scârțâitul zăpezii care se auzea de afară era produs de Carl, care se trezise în zori şi începuse să-şi facă de lucru. Am tras draperiile şi am văzut Cadillacul îndepărtându-se încet şi cu grijă pe gheața de la Geitesvingen, cu toate că presăraserăm nisip pe drumul care acum arăta ca un şmirghel. M-am dus în camera lui Shannon.

Era călduroasă de la somn şi mirosea parcă mai puternic decât de obicei a mirodenii dulci şi iuți.

Am trezit-o cu un sărut şi i-am spus că şi în cazul în care Carl se repezise doar să cumpere nişte hârtie, aveam la dispoziție cel puțin o jumătate de oră numai pentru noi.

— Roy, parcă ți-am zis că trebuie să uităm ce ne dictează inima şi să gândim! mi-a spus ea printre dinți. Ieşi afară!

M-am ridicat în picioare şi m-a tras imediat înapoi.

Mă simțeam de parcă aş fi ieşit, tremurând de frig, din lacul Budai, şi m-aş fi întins pe o piatră încălzită de soare. Tare şi moale în acelaşi timp, o senzație de bine atât de puternică încât corpul începuse să-mi cânte.

I-am simțit răsuflarea în ureche în vreme ce-mi şoptea obscenități într-o combinație de baja, engleză şi norvegiană. A terminat cu țipete şi cu tot trupul arcuit. Când am ejaculat, stăteam cu fața cufundată în pernă, ca să nu gem direct în urechea ei, simțind în nări mirosul lui Carl. Dar mai era ceva acolo: un zgomot. Un zgomot care venea dinspre uşa dormitorului. M-am crispat.

— Ce e? m-a întrebat Shannon cu răsuflarea tăiată.

M-am întors spre uşă. Era întredeschisă, dar eu o lăsasem aşa. Fireşte. Mi-am ținut respirația şi mi-am dat seama că Shannon făcea acelaşi lucru.

Linişte.

Să fi fost posibil să nu fi auzit Cadillacul întorcându-se? Evident că ar fi fost posibil, nu e ca şi cum am fi fost preocupați să nu facem gălăgie. M-am uitat la ceasul de la mână, pe care nu-l dădusem jos. Trecuseră numai

douăzeci şi două de minute de când fratele meu plecase.
— Nu-i niciun pericol, am spus eu, întorcându-mă pe spate.
Shannon s-a lipit de mine.
— Barbados, mi-a şoptit ea la ureche.
— Ce?
— Vorbeam de Barcelona. Dar ce zici de Barbados?
— Au şi pe-acolo maşini care merg cu benzină?
— Sigur au.
— Atunci de acord.
M-a sărutat. Limba ei era netedă şi puternică. Cotrobăia şi găsea, dădea şi lua. Iisuse, eram prins bine. Mă pregăteam să intru din nou în ea când am auzit duduitul motorului. Al Cadillacului. Cât m-am dat jos din pat, Shannon nu şi-a desprins palmele şi privirea de la mine. Mi-am pus chiloții şi am ieşit pe scândurile reci ale holului, îndreptându-mă spre odaia băieților. M-am întins în patul suprapus şi am ciulit urechile.
Am auzit maşina cum se opreşte în curte, apoi uşa de la intrare deschizându-se.
Carl a bătut pământul de câteva ori ca să-şi scuture bocancii de zăpadă, apoi l-am auzit prin gaura din podea cum intră în bucătărie.
— Ți-am văzut maşina afară, l-am auzit pe Carl spunând. Te-ai poftit singur în casă?
Am simțit cum tot trupul mi se transformă în sloi de gheață.
— Uşa era deschisă, s-a auzit o a doua voce, joasă şi aspră, de om cu corzi vocale afectate.
M-am ridicat într-un cot şi am tras draperiile. Jaguarul stătea parcat lângă hambar, în zona în care fusese îndepărtată zăpada.
— Cu ce te pot ajuta? a întrebat Carl pe un ton sigur de sine, însă tensionat.
— Ai putea să-i dai banii clientului meu.
— Vrei să spui că te-a trimis la mine pentru că hotelul a ars? Au trecut doar treizeci de ore. Nu e un timp de reacție rău.
— Îşi vrea banii înapoi *acum.*
— Îl voi plăti când primesc banii de la compania de asigurări.
— Nu vei primi niciun ban de la asigurări, pentru că hotelul nu era asigurat.
— Cine zice asta?
— Clientul meu are propriile lui surse. Condițiile împrumutului n-au fost

respectate. Ceea ce înseamnă că plata trebuie făcută imediat. Eşti conştient de asta, domnule Opgard? Ai două zile să faci ce trebuie. Adică patruzeci şi opt de ore începând… *de acum.*

— Hei, ascultă…

— Ultima dată când am fost aici ai scăpat cu un avertisment. Asta nu e o piesă de teatru în trei acte, domnule Opgard – aşa că ăsta e ciocanul.

— Ciocanul?

— Sfârşitul. Moartea.

În bucătărie s-a lăsat tăcerea. Parcă îi şi vedeam cu ochii minții. Danezul, cu fața lui roşie, ciupită de vărsat, aşezat la masă. Comportându-se degajat, ceea ce-l făcea să pară şi mai amenințător. Carl transpirând abundent, cu toate că tocmai venise de afară, de la minus treizeci de grade.

— Care e motivul pentru panica asta? a întrebat Carl. Willumsen a primit şi o garanție.

— O garanție despre care spune că nu valorează mare brânză în absența hotelului.

— Dar la ce i-ar servi să mă ucidă?

Vocea lui Carl nu mai părea la fel de încrezătoare. Acum semăna mai degrabă cu vuvuitul unui aspirator.

— Dacă mor, atunci Willumsen nu-şi mai primeşte sigur banii.

— Nu tu o să mori, Opgard. Cel puțin nu într-o primă fază.

Ştiam deja ce va urma, însă mă îndoiam că fratele meu îşi dăduse şi el seama.

— E vorba despre soția ta, Opgard.

— Sh… a început el, înghițind „a”-ul din numele ei…nnon?

— Drăguț nume.

— Dar asta e… crimă.

— Pedeapsa e pe măsura sumei datorate.

— Dar… *două zile?* Cum credeți voi că aş putea să fac rost de atâția bani într-o perioadă atât de scurtă?

— Îmi închipui că va trebui să iei nişte măsuri destul de drastice, poate chiar disperate. Dar mai mult de atât n-aş şti ce să-ți spun, domnule Opgard.

— Şi dacă nu voi reuşi să…

— Atunci vei deveni văduv şi vei mai avea la dispoziție încă două zile.

— Iisuse, dar… adică…

Mă ridicasem deja în picioare, străduindu-mă să nu fac niciun zgomot în vreme ce-mi puneam pantalonii şi puloverul. N-am auzit prea bine ce urma

după patru zile, însă n-aş fi avut nevoie să aflu.

M-am strecurat în josul scărilor. Aş fi putut poate – *poate* – să mă ocup de danez dacă aş fi reuşit să-l iau prin surprindere. Doar că mă îndoiam că aş fi reuşit. Mi-am amintit de viteza cu care se mişcase la benzinărie, iar urechea îmi spunea că stătea cu fața la uşă şi că m-ar fi zărit de îndată ce mi-aş fi făcut apariția.

Mi-am pus încălțările şi am ieşit afară. Frigul părea să-mi strângă tâmplele ca într-un cleşte. Aş fi putut face un ocol, luând-o spre hambar, într-un loc în care nu m-ar fi putut zări nimeni pe fereastra bucătăriei, însă mi-am dat seama că n-aveam la dispoziție decât câteva secunde, aşa că am mizat pe faptul că ghicisem corect şi că danezul stătea cu spatele la fereastră. Zăpada scârțâia sub paşii mei repezi. Principala sarcină a unui recuperator e să-ți bage frica în oase, aşa că mi-l imaginam ducându-şi mai departe amenințările. Pe de altă parte, probabil că n-ai prea multe de spus când te ocupi cu aşa ceva.

M-am repezit în hambar, am deschis robinetele şi am pus două găleți emailate sub ele. În mai puțin de zece secunde, ambele erau pline. Le-am apucat de toarte şi am început să fug către Geitesvingen. Apa se revărsa în toate părțile, udându-mi pantalonii. Ajuns la serpentină, am lăsat o găleată jos şi apa din cealaltă am împroşcat-o, la ocol, în fața mea. Apa a început să se prelingă pe gheața tare şi peste nisipul presărat, care arăta ca nişte boabe negre de piper acolo unde pătrunsese în gheață. Apa a reuşit să niveleze ridicăturile şi gropile, scurgându-se în cele din urmă peste buza prăpastiei. Am făcut acelaşi lucru şi cu cealaltă găleată. Era prea frig pentru ca apa să topească gheața, aşa că a format o pojghiță subțire deasupra ei, începând să se scurgă şi-n straturile de jos. Când am auzit motorul Jaguarului, eram încă acolo, uitându-mă la gheață. Apoi – ca şi cum evenimentele s-ar fi sincronizat – am auzit dangătul distant, rece, al clopotelor bisericii, venind dinspre sat. Mi-am ridicat privirea în direcția casei şi am văzut maşina recuperatorului înaintând spre mine. Încet, cu grijă. Poate că danezul fusese surprins de cât de uşor reuşise să urce pantele înghețate cu anvelopele de vară. Dar majoritatea danezilor nu se prea pricep la gheață, ei nu ştiu că suprafața ei devine aspră ca şmirghelul dacă afară e suficient de frig.

Şi că atunci când e încălzită şi ajunge, de exemplu, la o temperatură de cam minus şapte grade, se transformă într-un adevărat patinoar.

Nu m-am mişcat din locul în care mă aflam, am rămas pe loc, legănând uşor gălețile pe care le țineam de toarte. Danezul s-a uitat la mine prin

parbriz, doar că acum avea ochelari de soare peste cele două tăieturi înguste ale ochilor, aşa cum mi le aminteam din ziua în care îl întâlnisem pe tip lângă pompele de benzină. Maşina s-a apropiat şi a trecut de mine, capetele noastre răsucindu-se ca nişte planete în jurul propriilor axe. Poate că îşi amintea vag de figura mea sau poate că nu. Şi poate că a înțeles ce se întâmplă când a pierdut controlul volanului, apăsând cu mai multă putere pedala de frână, sau poate că n-a înțeles. Acum maşina însăşi devenise o planetă care se rotea încetişor pe gheață – însoțită de muzica monotonă a clopotelor bisericii – ca un patinator. L-am văzut pe recuperator cum învârte disperat de volan, am văzut roțile din față ale maşinii, cu anvelopele lor late de vară, zbătându-se într-o parte şi-n alta, de parcă ar fi vrut să scape din strânsoare, însă Jaguarul era deja prins şi nu mai putea fi controlat. Iar când maşina s-a răsucit la 180 de grade, îndreptându-se cu spatele către marginea curbei, l-am zărit din nou. M-am uitat drept în fața lui: o planetă roşie cu mici vulcani roşii, activi. Ochelarii de soare îi alunecaseră de pe nas şi danezul se lupta, agitându-şi coatele, cu volanul propriei maşini. Apoi m-a văzut şi el şi-a încetat să se mai agite. Pentru că acum ştia. Aflase la ce-mi folosiseră gălețile. Ştia că, dacă s-ar fi prins de la bun început, ar fi avut o şansă să sară din maşină. Îşi dăduse însă seama că era prea târziu.

Îmi imaginez că şi-a scos pistolul mai degrabă din instinct. Reacția automată a unui recuperator, a unui soldat, e să atace. Şi probabil că şi eu am dat curs unui alt instinct când mi-am ridicat o mână, cu găleată cu tot, în semn de rămas-bun. Am auzit un zgomot venind dinspre interiorul maşinii, apoi un bâzâit în momentul în care glonțul a pătruns prin găleata emailată şi mi-a trecut pe la ureche. Am mai avut timp să văd gaura, ca o floare de gheață, din parbrizul maşinii, înainte ca Jaguarul să dispară în Huken.

Mi-am ținut răsuflarea.

Găleata din mâna mea ridicată încă se mai legăna de pe urma impactului.

Clopotele bisericii începuseră să bată într-un ritm tot mai alert.

Apoi în sfârşit am auzit zgomotul pe care îl aşteptam: o bufnitură surdă.

Am rămas pe loc, fără să fac vreo mişcare. Parcă eram la o ceremonie funebră. Clopotele bisericii au mai continuat o vreme să bată, dar se mărise intervalul dintre un dangăt şi următorul. M-am uitat la sat, la munți şi la oglinda lacului Budal, în vreme ce soarele îşi făcea în sfârşit apariția peste vârful Ausdaltinden.

Apoi clopotele s-au oprit de tot, iar eu mi-am spus în gând: „Iisuse, ce frumos e aici sus”.

Gânduri din astea îți trec prin cap când eşti îndrăgostit.

54

— Ai vărsat apă peste gheață? m-a întrebat Carl, nevenindu-i să creadă.

— Apa creşte temperatura gheții, i-am explicat eu.

— Da, o transformă într-un patinoar, a intervenit Shannon, în timp ce aducea la masă ibricul cu cafea.

Ne-a umplut ceştile, apoi l-a surprins pe Carl ridicând privirea spre ea.

— Toronto Maple Leafs{30}! a strigat ea, adresându-i lui Carl o privire vag acuzatoare. Ai văzut vreodată cum udă patinoarul în pauze?

Carl s-a întors cu fața la mine.

— Prin urmare, a mai apărut un cadavru în Huken.

— Să sperăm, am răspuns eu suflând în cafea.

— Şi acum ce facem? Îi raportăm lui Kurt Olsen?

— Nu, am răspuns.

— Nu? Şi dacă îl descoperă?

— Atunci n-o să existe niciun indiciu care să lege incidentul de noi. N-am văzut maşina ieşind de pe drum şi nici n-am auzit ceva, de-asta n-am avut nimic de raportat.

Carl se uita la mine.

— Fratele meu, a spus el, zâmbind cu dinții lui albi. *Ştiam eu* că va găsi o soluție.

— Ascultați, am continuat eu. Dacă nimeni nu ştie sau nu bănuieşte că recuperatorul a urcat până aici, atunci n-avem nicio problemă şi putem să ne ținem liniştiți gura. Pot trece şi o sută de ani până descoperă cineva epava în Huken. Dar, dacă cineva află că danezul a trecut pe aici sau dacă se descoperă Jaguarul, atunci iată povestea noastră…

Carl şi Shannon s-au apropiat de mine, de parcă aş fi vorbit în şoaptă în propria bucătărie.

— În general e bine să te apropii cât mai mult de adevăr, aşa că spuneți exact ce s-a întâmplat – şi anume că recuperatorul a venit ca să-l forțeze pe Carl să înapoieze banii împrumutați de la Willumsen. Vom spune că niciunul dintre noi nu l-a văzut pe danez când a plecat cu maşina, dar că serpentina de la Geitesvingen era alunecoasă ca naiba. Când poliția va coborî în Huken şi va descoperi anvelopele de vară ale Jaguarului, îşi vor da şi singuri seama ce s-a întâmplat.

— Clopotele de la biserică, a spus Carl. Putem spune că n-am auzit

izbitura din pricina lor.

— Nu, l-am contrazis eu. Niciun clopot. Nu s-a auzit niciun clopot în ziua în care recuperatorul a urcat până aici.

Amândoi s-au uitat nedumeriți la mine.

— De ce nu? s-a mirat Carl.

— Planul încă nu e complet, am răspuns. Incidentul nu s-a petrecut azi. Danezul a mai trăit o vreme.

— De ce?

— Nu-ți face griji pentru danez, am spus. Îmi imaginez că un recuperator nu spune nimănui unde şi când are o treabă de făcut, aşa că e foarte probabil ca noi să fim singurii oameni care ştiu că a trecut pe-aici. Dacă îi vor descoperi cadavrul, tot noi vom stabili ziua în care a murit. Acum problema noastră este Willumsen.

— Da, pentru că el trebuie să ştie că recuperatorul urma să ne facă azi o vizită, a spus Carl. Şi tot el ar putea anunța poliția.

— Nu prea cred, l-am contrazis eu.

A urmat o scurtă tăcere.

— Exact, a spus Shannon. Ar trebui să le spună polițiştilor că el a fost cel care a apelat la serviciile lui.

— Desigur, a spus Carl. Aşa e, Roy?

N-am răspuns. Am sorbit îndelung, sonor, din cafea, apoi am pus cana pe masă.

— Uitați de danez, am spus. Willumsen este problema, pentru că – *evident* – nu va înceta niciodată să încerce să-şi recupereze împrumutul doar pentru că danezul a dispărut în ceață.

Shannon a făcut o grimasă:

— Şi e dispus să ucidă. Roy, tu crezi că recuperatorul chiar vorbea serios?

— Eu am auzit doar frânturi din conversație prin gaura burlanului de fum, am răspuns. Întreabă-l mai bine pe Carl, care a fost acolo.

— Eu… aşa cred, a spus Carl. Însă eram atât de căcat pe mine de frică încât aş fi crezut orice. Roy e singurul dintre noi care înțelege cum funcționează… un creier.

Fusese cât pe ce s-o spună: creierul *unui ucigaş*.

S-au uitat amândoi la mine.

— Da, te-ar fi ucis, am spus eu, privind-o pe Shannon.

A făcut ochii mari şi-a dat agale din cap, cum se face în Os.

— Apoi ar fi fost rândul tău, Carl, am spus.
Carl s-a uitat la propriile mâini.
— Cred că mi-ar prinde bine să beau ceva, a spus el.
— Nu! l-am oprit eu.
Am tras adânc aer în piept, încercând să mă calmez.
— Am nevoie să rămâi cât se poate de treaz. Mai am nevoie de o frânghie şi de un şofer care a mai făcut asta. Shannon, ai putea să te duci până acolo şi să presari mai mult nisip pe curba aia?
— Da.
A întins o mână spre mine, iar eu m-am crispat, crezând că are de gând să-mi mângâie obrazul. N-a făcut decât să mă bată pe umăr.
— Mulțumesc, a spus.
Carl, aşezat pe scaun, a părut că se trezeşte brusc:
— Da, desigur, mulțumesc! Mulțumesc!
S-a întins peste masă şi m-a apucat de mână.
— Ai salvat-o pe Shannon, m-ai salvat pe mine, iar eu n-am făcut altceva decât să mă văicăresc şi să mă plâng, de parcă toată tevatura asta ar fi problema ta.
— *Este* problema mea, am spus.
Eram cât pe-aci să spun ceva pompos, de genul „suntem o familie, cu toții suntem implicați în acest război", însă am reuşit să mă abțin.
La urma urmelor, cu nicio jumătate de oră în urmă îmi futeam cumnata în patul ei.

— Dan s-a pus să bată toba mare în editorialul de azi, a spus Carl din bucătărie, în vreme ce eu mă îmbrăcam în holul de la intrare, întrebându-mă ce fel de bocanci ar fi fost mai buni în caz că peretele de stâncă era acoperit cu gheață. El crede că Voss Gilbert şi ăştia din consiliu sunt o adunătură de populişti lipsiți de coloană vertebrală. Că tradiția a fost împământenită încă de pe vremea lui Jo Aas, dar că pe vremea aia lucrurile nu erau atât de străvezii.
— Vrea să fie bătut, am comentat eu, alegând vechii bocanci norvegieni ai tatei.
— Există vreun om care să vrea să fie bătut? s-a mirat Carl, însă eu eram deja cu un picior afară din casă.
M-am îndreptat spre hambar, unde Shannon folosea o lopată ca să umple una dintre găleți cu nisip.

— Tu şi Rita Willumsen încă vă mai duceți să faceți băi de gheață de trei ori pe săptămână? am întrebat-o eu.
— Da.
— Şi ați rămas numai voi două?
— Da.
— Vă poate zări cineva în timp ce vă îmbăiați?
— Ajungem acolo la şapte dimineața, când încă e întuneric, aşa că… nu.
— Când vreți să vă duceți din nou?
— Mâine.
Mi-am scărpinat, gânditor, bărbia.
— La ce te gândeşti? m-a întrebat ea.
Am văzut nisipul scurgându-se prin gaura de glonț din găleată.
— Mă gândesc cum ai putea s-o ucizi.

Mai târziu în seara aia, după ce, împreună cu Shannon şi Carl, trecuserăm pentru a şasea oară planul în revistă, iar Carl a dat aprobator din cap şi ne-am uitat amândoi la Shannon, ea şi-a pus condițiile.
— Dacă voi fi părtaşă la asta, dacă planul reuşeşte, atunci hotelul va trebui să fie reconstruit după planurile mele originale, a spus ea. Până la cel mai mic detaliu.
— Bine, a răspuns Carl, adăugând după câteva clipe de gândire: Voi face tot ce-mi stă în putință.
— Nu va trebui să te osteneşti, a spus Shannon. Pentru că eu mă voi ocupa de construcție, nu tu.
— Ei, ascultă…
— Asta nu e o negociere, este un ultimatum, i-a retezat-o ea.
Carl îşi dădea seama probabil la fel de bine ca mine că Shannon vorbea cât se poate de serios. Am ridicat din umeri, dând de înțeles că nu-l puteam ajuta.
Carl a oftat.
— Bine. Bărbații din familia Opgard nu negociază. Dacă planul funcționează, poți să preiei frâiele, însă sper să mă laşi să particip.
— Ah, sunt sigură că-ți vom găsi o ocupație, a spus Shannon.
— Bine, am intervenit eu. Haideți să mai trecem o dată planul în revistă.

55

Se făcuse şapte dimineaţa şi afară încă era beznă.

M-am strecurat prin dormitorul întunecat, ascultând respiraţia egală venind dinspre patul dublu. M-am oprit când una dintre scândurile podelei a scârţâit. Am rămas nemişcat şi am ascultat. Respiraţia se auzea la fel. Singura sursă de lumină era luna, care îşi strecura o rază printre draperii. Am continuat să înaintez, mi-am lipit genunchii de saltea şi m-am târât cu băgare de seamă către persoana care dormea. Partea aia a patului încă păstra căldura celeilalte persoane care dormise acolo. Nu m-am putut abţine şi mi-am lipit faţa de cearşaf, inspirând mirosul femeii şi dintr-odată – ca şi cum cineva ar fi pornit un proiector – am avut imaginile cu mine şi cu ea în minte. Eram amândoi goi şi transpiraţi după o partidă de amor, însă nerăbdători s-o luăm de la capăt, ca întotdeauna.

— Bună dimineaţa, dragul meu, am şoptit eu, lipind ţeava pistolului de tâmpla persoanei adormite.

Respiraţia s-a întrerupt. Au urmat două sforăieli sonore, supărate. Apoi el a deschis ochii.

— Pentru un bărbat atât de gras, ai un somn destul de liniştit, am spus.

Willum Willumsen a clipit de două ori în semiîntuneric, parcă să se asigure că nu visează încă.

— Ce mai e şi asta? a întrebat el cu glas gâjâit.

— E ciocanul, am răspuns. Sfârşitul. Moartea.

— Ce faci aici, Roy? Cum ai intrat?

— Prin uşa de la subsol, am răspuns.

— Păi, aia e încuiată.

— Da, am răspuns eu laconic.

S-a ridicat în capul oaselor.

— Roy, Roy, Roy. Nu vreau să-ţi fac vreun rău. Ieşi naibii de aici şi-ţi jur c-o să uit ce s-a întâmplat.

L-am lovit la rădăcina nasului cu ţeava pistolului. Din rană a început să-i curgă sânge.

— Ţine-ţi mâinile sub plapumă şi nu ţi le mişca, i-am spus. Lasă sângele să curgă.

Willumsen a înghiţit în sec.

— Ăla e un pistol?

— Ai ghicit.

— Aha! Să înțeleg că asta e o copie la indigo a întâlnirii noastre de la cabană?

— Da, diferența fiind că acolo eram amândoi în viață când ne-am despărțit.

— Iar acum?

— Acum nu sunt prea sigur. Mi-ai amenințat familia cu moartea.

— Asta e consecința neplății unei datorii atât de mari, Roy.

— Da, şi asta e consecința punerii în mişcare a consecinței neplății unei datorii atât de mari.

— Tu crezi că ar trebui să-mi las datornicii să mă aducă la sapă de lemn fără să fac nimic? Chiar crezi?

Glasul lui trăda mai degrabă indignare decât teamă. În momentul acela l-am admirat sincer pe Willum Willumsen pentru viteza cu care ajunsese să stăpânească realitatea situației, cum s-ar zice.

— Nu am nicio părere despre asta, Willumsen. Tu faci ce trebuie să faci tu, eu fac ceea ce trebuie să fac eu.

— Dacă îți imaginezi că aşa îl vei salva pe Carl, te înşeli. Poul îşi va duce oricum treaba până la capăt. Înțelegerea nu poate fi anulată, pentru că nu am cum să iau legătura cu el acum.

— Nu, chiar că n-ai, am spus. Poul e mort, am continuat, părându-mi-se că citez ceva din istoria pe jumătate uitată a muzicii pop[31].

Willumsen şi-a holbat ochii de caracatiță. Acum cu siguranță văzuse pistolul – şi din felul în care se uita la el mi-am dat seama că ştia prea bine cui îi aparținuse.

— Trebuie să mă întorc în Huken, am spus. Jaguarul zace peste Cadillac. Ambele maşini stau acum cu roțile în sus. Ambele sunt turtite şi arată ca un sandvici. Şi ce a mai rămas din danez se prelinge peste centura de siguranță – zici că e un cârnat din carne de porc.

Willumsen a înghițit în sec.

Am agitat pistolul.

— L-am găsit înțepenit între schimbătorul de viteze şi acoperişul maşinii. A trebuit să-l lovesc ca să-l pot scoate de acolo.

— Ce vrei de fapt, Roy?

— Aş vrea să nu-mi ucizi membrii familiei. Aici intră şi rudele prin alianță.

— De acord.

— Şi mai vreau să ştergi datoria lui Carl. În plus, ne vei împrumuta din nou aceeaşi sumă.
— Nu pot face asta, Roy.
— Am văzut copia contractului de împrumut semnat de tine şi de Carl. Le rupem pe amândouă, aici şi acum, apoi semnăm un altul.
— Nu se poate, Roy, copia mea se află în biroul avocatului meu. Şi sunt sigur că Carl n-a uitat să-ți spună că a fost semnat contractul acolo, în prezența unui martor, aşa că nu putem să-l facem să dispară pur şi simplu.
— Când am spus că le „rupem”, vorbeam la figurat. Uite aici un contract de împrumut care îl înlocuieşte pe cel precedent.
Cu mâna liberă am aprins veioza de pe noptieră şi am scos două foi A4 din buzunarul interior al gecii, aşezându-le pe plapumă, în fața lui Willumsen.
— Acolo scrie că împrumutul se reduce de la treizeci de milioane la o sumă mult mai mică – două coroane, mai precis. Tot acolo mai scrie că motivul pentru reducere este că tu însuți l-ai sfătuit pe Carl să taie cheltuielile de asigurare pentru hotel şi că, prin urmare, te simți la fel de vinovat pentru situația în care se găseşte Carl. Pe scurt, nenorocul lui este şi nenorocul tău. În plus, îi acorzi un nou împrumut în valoare de treizeci de milioane de coroane.
Willumsen a scuturat cu putere din cap.
— Nu înțelegi. Eu *nu am* atâția bani. M-am împrumutat la rândul meu ca să-i pot da împrumutul lui Carl. Dacă nu-l recuperez, sunt un om terminat, a spus el pe un ton din care ai fi putut să crezi că plânge. Toată lumea crede că în perioada asta am făcut cine ştie ce profit, pentru că lumea din sat a început să arunce cu banii în toate părțile. Doar că ei se duc la Kongsberg şi la Notodden, de unde îşi cumpără maşini *noi,* Roy. Nu vor să fie văzuți în maşini vechi, luate de la mine, a spus el, clătinând din cap.
Bărbia dublă, revărsată peste gulerul pijamalei, i-a tremurat uşor.
— Nu contează. Tot vei semna contractul nou, am spus, întinzându-i pixul pe care-l adusesem cu mine.
Am văzut cum se uită pe prima dintre foile A4, de parcă ar fi vrut s-o citească pe diagonală. Apoi m-a privit scrutător.
— Ne ocupăm de martori şi de data contractului după ce-l semnezi, am spus.
— Nu, a scuturat Willumsen din cap.
— Nu… *ce?*

— Nu semnez. Nu mi-e frică să mor.

— Poate că nu. Dar nu ți-e frică să dai faliment?

Willumsen a dat tăcut cap, apoi a lăsat să-i scape un mic hohot de râs.

— Mai ții minte cum a fost ultima dată când ne-am aflat în situația asta, Roy? Când ți-am spus că mi-a recidivat cancerul? Atunci am mințit, însă acum boala chiar a revenit. Mai am puțin de trăit şi de-asta nu pot şterge o datorie atât de mare; şi tot de-asta nu mai pot să împrumut alții. Vreau să-i las soției mele şi celorlalți moştenitori o afacere sănătoasă. Ăsta e singurul lucru care contează în clipa de față.

Am dat agale şi îndelung din cap, ca să-i dau de înțeles că mă gândisem şi eu la asta.

— Ce păcat, am spus. Mare păcat.

— Da, nu-i aşa? a încuviințat Willumsen, întinzându-mi înapoi hârtiile, pe care le-am ignorat, scoțându-mi însă telefonul din buzunar. Atunci suntem nevoiți să facem ceva mult mai cumplit, am continuat eu.

— După ce tratament am urmat, mă tem că în cazul meu tortura n-o să meargă, Roy.

Nu i-am răspuns. Am căutat în agendă numele lui Shannon şi am deschis FaceTime.

— Vreți să mă ucideți? a întrebat Willumsen pe un ton din care se înțelegea că ar fi fost o mare stupizenie să ucizi persoana pe care vrei s-o storci de bani.

— Nu pe tine, am spus, uitându-mă la telefon.

Fața lui Shannon a apărut pe ecran. Locul în care se afla era cufundat în întuneric, însă lumina telefonului ei mobil era reflectată de zăpada de pe suprafața înghețată a lacului Budal. Shannon tocmai vorbea, dar nu mi se adresa mie, ci unei persoane aflate în spatele camerei de luat vederi.

— E în regulă dacă te filmez, Rita?

— Absolut, am auzit-o răspunzând pe doamna Willumsen.

Shannon a întors telefonul şi Rita şi-a făcut apariția în lumina telefonului. Purta o haină de blană cu căciulă asortată, iar prin deschizătura celei dintâi se putea zări un costum alb de baie. Rita scotea aburi pe gură în vreme ce țopăia în fața unei copci pătrate în gheață, suficient de mare pentru ca cineva să se poată strecura în apă pe-acolo. Lângă copcă era un fierăstrău şi bucata de gheață îndepărtată.

— Cum spuneam: nu pe tine te ucidem, ci pe soția ta, am spus eu, întorcând ecranul telefonului către Willumsen. Poul mi-a dat ideea.

Nu mă îndoiam că lui Willumsen îi revenise cancerul. Am zărit durerea din ochii lui când şi-a dat seama că ar putea pierde ceva ce nu şi-ar fi imaginat niciodată că poate pierde, o persoană pe care o iubea probabil mai mult decât se iubea pe sine, singura lui mângâiere fiind că soția avea să-i supraviețuiască, continuând să trăiască şi pentru el. Mi-a părut rău pentru Willumsen atunci.

— Înec, am spus. Un accident, fireşte. Soția ta se scufundă în apă. Bâldâbâc. Apoi, când dă să revină la suprafață, vede că gaura nu mai e acolo. Pipăie cu degetele gheața de deasupra, vede că se mişcă şi îşi dă seama că e vorba despre bucata tăiată, pe care încearcă s-o împingă. Tot ce trebuie să facă Shannon e să stea cu un picior pe ea, ținând capacul pe loc, pentru că Rita n-are în ce să se împingă – e în apă. O apă rece ca gheața.

Willumsen a suspinat grav. Îmi făcuse plăcere? Sper că nu, pentru că asta ar fi însemnat că sunt psihopat şi asta nu e ceva ce-ți doreşti să fii.

— Vom începe cu Rita, am spus. Apoi, dacă tot vei refuza să semnezi, ne vom îndrepta atenția asupra celorlalți moştenitori ai tăi. Shannon – care nu exclude posibilitatea ca şi soția ta să fi fost implicată în condamnarea ei la moarte – este foarte motivată.

Pe ecran se vedea că Rita Willumsen se dezbrăcase deja. Era evident că murea de frig, dar nu era de mirare. În lumina telefonului mobil, vedeai că pielea ei albă se învinețise şi se încrețise. Am băgat de seamă că purta acelaşi costum de baie pe care îl avusese pe ea şi în ziua aia de vară când ieşiserăm amândoi pe lac. Acum nu arăta mai bătrână, ci mai tânără. De parcă timpul n-ar fi fost circular pentru ea, ci ar fi mers îndărăt.

Am auzit cum Willumsen îşi pune semnătura pe contract.

— Uite, a spus el aruncând hârtiile şi pixul pe plapumă, în fața mea. Acum opreşte-o!

Am zărit-o pe Rita Willumsen cum se apropie de marginea copcii. Aceeaşi postură pe care o avusese în barcă, de parcă urma să execute un plonjon.

— Nu înainte să semnezi ambele copii, am spus eu, nedezlipindu-mi ochii de pe ecranul telefonului.

L-am auzit pe Willumsen cum înşfacă din nou hârtiile şi semnează a doua oară.

Am verificat semnăturile. Păreau în regulă.

Willumsen a urlat şi m-am uitat din nou la telefon. Rita era în regulă. Bucata decupată de gheață umplea ecranul, apoi am zărit o mână mică

apucând-o şi ridicând-o.

— Te poți opri, Shannon. A semnat.

Preț de-o clipă, am avut impresia că Shannon va astupa oricum copca, însă în secunda următoare a aşezat bucata de gheață lângă copcă, chiar înainte ca Rita să iasă din apa întunecată, ca o focă, cu părul strălucitor lipit de țeastă şi râzând, radiind de fericire, în vreme ce răsuflarea îi răspândea prin aer nişte vălătuci de abur ca nişte semnale de fum.

Am întrerupt conversația.

— Bine, atunci, am spus.

— Bine, atunci, m-a îngânat Willumsen.

În încăpere era frig, iar eu mă vârâsem încet-încet sub plapumă. Nu complet, însă suficient ca să pot spune că împărțeam cu Willumsen acelaşi pat.

— Bănuiesc că acum o să pleci.

— Ce bine ar fi ca lucrurile să fie atât de simple, am spus.

— Ce vrei să zici?

— Este destul de evident ce-o să faci după ce plec. Vei contacta alt recuperator sau ucigaş plătit şi vei încerca să ştergi familia Opgard de pe suprafața pământului înainte să apucăm să-i prezentăm documentul ăsta avocatului tău. Apoi, când îți vei da seama că nu ai suficient timp la dispoziție, ne vei raporta la poliție pentru şantaj ca să invalidezi documentul pe care tocmai l-ai semnat. O să negi, fireşte, că ştii ceva despre vreun recuperator.

— Asta crezi?

— Da, Willumsen. Dacă nu cumva mă poți convinge că mă înşel.

— Şi dacă nu pot?

Am dat din umeri:

— Ai putea totuşi să încerci.

Willumsen s-a uitat la mine.

— De-aia porți mănuşi şi cască de baie?

N-am răspuns.

— Ca să nu laşi în urmă amprente şi fire de păr? a continuat el.

— Nu-ți face griji pentru asta, Willumsen. Ar fi mai bine să găseşti o cale să rezolvăm problema.

— Hmm… păi, atunci să mă gândesc, a spus el, unindu-şi palmele deasupra pieptului, unde peste decolteul pijamalei se revărsa o pădure de păr negru.

În tăcerea care s-a lăsat se auzeau zgomotele maşinilor de pe autostradă. Cât îmi plăcuse să prind zorii zilei de serviciu la benzinărie, să stau acolo pe măsură ce satul se trezea pentru o nouă zi, oamenii începând să-şi ocupe locurile prestabilite în maşinăria micii noastre societăți. Să văd lucrurile din perspectivă, să simt prezența mâinii invizibile care făcea ca totul să se desfăşoare mai mult sau mai puțin aşa cum ar fi trebuit.

Willumsen a tuşit.

— Nu voi lua legătura nici cu un alt recuperator, nici cu poliția, pentru că amândoi am avea prea mult de pierdut dacă aş face-o.

— Tu ai pierdut deja totul, am spus. Acum nu ai decât de câştigat. Hai, doar eşti un dealer de maşini uzate. Convinge-mă.

— Hmm…

Încăperea s-a cufundat încă o dată în tăcere.

— Timpul trece în defavoarea ta, Willumsen.

— *Leap of faith*[32], a spus el în engleză.

— Acum încerci să-mi vinzi a doua oară aceeaşi rablă, am spus. Haide! Ai reuşit să-i bagi pe gât tatălui meu Cadillacul ăla, ne-ai făcut pe mine şi pe Carl să scoatem din buzunar, pentru costumul de scafandru, o sumă de două ori mai mare decât am fi dat pe el dacă l-am fi luat din Kongsberg.

— Am nevoie de mai mult timp ca să-mi vină o idee, a spus Willumsen. Întoarce-te pe după-amiază.

— Din păcate trebuie să facem asta înainte să plec şi înainte ca afară să se lumineze, altfel or să mă vadă oamenii ieşind de-aici.

Am ridicat pistolul şi i l-am pus la tâmplă.

— Tare aş vrea să existe o altă soluție, Willumsen. Nu sunt un ucigaş şi, într-un fel, te simpatizez. Da, pe cuvânt. Doar că tu trebuie să-mi arăți că de fapt există o altă soluție, pentru că eu, unul, n-o văd. Ai la dispoziție zece secunde.

— Fii, te rog, rezonabil, a protestat Willumsen.

— Nouă, am spus eu. Oare nu e suficient de rezonabil că-ți ofer şansa să-ți negociezi supraviețuirea, o şansă de care Shannon n-a avut parte? Oare nu e rezonabil din partea mea că-ți scurtez ție ultimele luni de viață, în loc să scurtez anii pe care îi mai are Rita de trăit? Opt.

— Probabil că nu, dar…

— Şapte.

— Mă las păgubaş.

— Şase. Vrei să aştept până termin numărătoarea sau…?

— Toți oamenii îşi doresc să trăiască cât mai mult.
— Cinci.
— Mi-ar prinde bine un trabuc.
— Patru.
— Lasă-mă să fumez un trabuc. Haide…
— Trei.
— Le țin în sertarul biroului, lasă-mă să…

Bubuitura a fost atât de puternică încât am avut senzația că cineva mi-a străpuns timpanele cu un obiect ascuțit.

Văzusem de multe ori în filme cum împuşcăturile în cap se lasă cu sânge împroşcat pe pereți, dar, ca să spun adevărul, am fost surprins să văd că exact asta se întâmplase.

Willumsen s-a lăsat în pat, pe spate, cu un chip revoltat – poate pentru că trişasem la numărătoare, răpindu-i două secunde din viață.

Câteva clipe mai târziu am simțit cum salteaua de sub mine se udă, apoi miros de căcat. Chestia asta nu prea apare în filme – felul în care toate orificiile unui mort se deschid, ca nişte ecluze.

Am pus pistolul în mâna lui Willumsen şi m-am ridicat din pat. Pe când lucram la benzinăria din Os, obişnuiam să citesc nu numai *Ştiința pentru toți,* ci şi *Crime adevărate,* aşa că, pe lângă faptul că-mi pusesem mănuşi şi cască de baie, nu uitasem să-mi lipesc cu bandă adezivă capătul de jos al pantalonilor de ciorapi, dar şi mânecile gecii de mănuşi, pentru ca niciun fir de păr să nu cadă din întâmplare şi să lase urme ADN pentru poliție, asta dacă s-ar fi hotărât să-i investigheze moartea ca pe-o crimă.

M-am repezit pe scări în jos, către subsolul casei, am înşfăcat de-acolo o lopată, am lăsat uşa descuiată şi am străbătut grădina mergând cu spatele, ca să pot şterge urmele pe care le lăsasem în zăpadă. Am luat-o apoi pe drumul care coboară spre lacul Budal, ştiind că în zona aia nu sunt prea multe case. Am aruncat lopata într-un container pentru moloz lăsat în fața unei case recent construite. Abia atunci mi-am dat seama cât de tare îmi înghețaseră urechile şi mi-am amintit de căciula de lână pe care o țineam în buzunar. Mi-am tras-o peste casca de baie şi am continuat să merg pe acelaşi drum, îndreptându-mă spre un mic debarcader. Parcasem Volvoul în spatele unui adăpost pentru bărci. Am aruncat o privire peste lacul înghețat. Am zărit acolo două dintre cele trei femei importante din viața mea. Tocmai îl ucisesem pe soțul uneia dintre ele. Ce ciudat. Motorul încă era cald, aşa că maşina a pornit de la prima cheie. Am condus până la ferma Opgard. Era

şapte şi jumătate dimineața, însă afară încă era beznă.

În după-amiaza aceleiaşi zile, ştirea ajunsese să fie transmisă la postul național de radio.

„Un bărbat a fost găsit mort în locuința lui din comuna Os, în Telemark. Poliția consideră că este vorba despre o moarte suspectă."

Vestea morții lui Willumsen a însemnat pentru cei din Os o adevărată lovitură de baros. Cred că e imaginea potrivită. Cred că şocul a fost mai puternic decât cel din ziua în care a ars hotelul. I-a afectat pe oameni că dealerul de maşini uzate, aşa cum era el – meschin, prietenos, snob, popular, mereu prin preajmă – dispăruse pentru totdeauna. Nu se putea să nu auzi vorbindu-se despre asta în magazine, cafenele sau la câte un colț de stradă ori între pereții fiecărei case din sat. Până şi oamenii care ştiuseră că lui Willumsen îi recidivase cancerul erau negri de tristețe.

În următoarele două nopți am dormit prost. Nu pentru că m-ar fi mustrat conştiința. Chiar mă străduisem să-l ajut pe Willumsen să se salveze, însă cum ai putea tu, ca şahist, să-ți ajuți adversarul făcut şah-mat? Pur şi simplu nu e mutarea ta. Nu, motivul era cu totul altul. Mă chinuia gândul că omisesem un amănunt – ceva esențial – când plănuiserăm crima. Doar că nu puteam să-mi dau seama ce-ar fi putut fi.

La trei zile de la moartea lui Willumsen, cu două zile înainte de înmormântare, mi-am dat seama: ştiam cum o dădusem în bară.

56

Era ora unşpe în dimineața în care Kurt Olsen a oprit maşina în fața casei noastre.

În spatele lui mai erau două maşini. Două maşini cu numere de Oslo.

— Ce alunecuş s-a făcut acolo jos, în curbă, a spus Kurt, strivind cu talpa bocancului mucul unei țigări, în timp ce-i deschideam uşa. Ce vreți să faceți acolo, un patinoar?

— Nu, am răspuns eu. Am presărat nisip, deşi treaba asta ar trebui să cadă în sarcina primăriei.

— N-am timp să vorbim din nou despre asta, a spus Kurt Olsen. Doamna este Vera Martinsen, iar domnul este Jarle Sulesund, de la KRIPOS{33}.

În spatele lui se afla o polițistă în pantaloni negri şi geacă scurtă, asortată, şi un bărbat cu trăsături de pakistanez sau de indian.

— Avem să-ți punem câteva întrebări, aşa că hai să intrăm în casă.

— Ne întrebam dacă n-am putea să vă punem câteva întrebări, l-a întrerupt femeia, agentul Martinsen. Dacă nu vă deranjăm. Şi dacă ne permiteți să venim înăuntru, a continuat ea zâmbind, uitându-se la Kurt, apoi la mine.

Agentul Martinsen era o femeie scundă, cu părul blond, împletit, mătăhăloasă şi lată-n umeri. Îmi imaginam că juca handbal sau că făcea schi-fond – nu pentru că e uşor să-ți dai seama ce sport preferă un om doar după cum arată, ci pentru că femeile din Norvegia fac cel mai des handbal şi schi-fond. Întotdeauna ai mai multe şanse să nimereşti răspunsul corect dacă te iei după statistici decât dacă te încrezi în propriile intuiții. Astea erau genul de gânduri, complet irelevante, care-mi treceau prin minte în vreme ce stăteam în pragul uşii. Uitându-mă la Martinsen, mi-am dat seama că trebuia să am o minte brici dacă nu voiam să mă mănânce pe pâine, cum s-ar zice. Dar, în fine, şi noi eram pregătiți.

Am intrat în bucătărie, unde Carl şi Shannon se aflau deja aşezați la masă.

— Am dori să stăm de vorbă cu toată lumea, a spus Martinsen, însă am prefera s-o facem cu fiecare în parte.

— Voi puteți aştepta în vechea noastră cameră, am spus eu pe un ton degajat, uitându-mă la Carl, ca să mă asigur că-şi dăduse seama la ce mă gândeam.

Ar fi putut asculta întrebările şi răspunsurile de sus, ca să ne putem sincroniza cât mai bine, aşa cum făcuserăm când repetaserăm povestea pe care urma s-o servim poliţiei.

— Cafea? am întrebat eu când Carl şi Shannon au părăsit încăperea.

— Nu, mulţumesc, au răspuns în acelaşi timp Martinsen şi Sulesund, peste „Da"-ul lui Kurt, căruia m-am grăbit să-i torn o ceaşcă.

— KRIPOS mă ajută la investigarea uciderii lui Willumsen, a spus Kurt.

Am surprins-o pe Martinsen cum se uită la Sulesund, dându-şi uşor ochii peste cap.

— E greu de crezut că ar fi fost vorba de o sinucidere. E crimă.

Vocea lui Olsen a devenit foarte gravă când a pronunţat „crimă".

A lăsat apoi cuvântul să plutească prin aer şi să-şi facă efectul, apoi s-a uitat la mine, ca să vadă cum reacţionez, înainte de a continua:

— O crimă deghizată în sinucidere. Cel mai vechi truc.

Mi s-a părut că Olsen îmi citeşte cu voce tare un articol din *Crime adevărate.*

— Doar că ucigaşul n-a reuşit să ne păcălească. Da, e adevărat că Willumsen ţinea între degete arma crimei, însă n-am găsit urme de praf de puşcă pe mâna lui.

— *Urme de praf de puşcă,* am repetat eu, savurând parcă cuvintele.

Sulesund a tuşit:

— De fapt e vorba despre mai multe elemente. Li se zice GSR, acronim pentru *gunshot residue.* Mici particule de bariu, plumb şi alte câteva substanţe chimice provenind de la muniţie şi de la armă, care se lipesc de orice întâlnesc în cale pe o rază de o jumătate de metru când trage cineva un foc. Se lipesc de piele şi de haine şi sunt foarte greu de îndepărtat. Din fericire, a adăugat el, râzând scurt.

Apoi şi-a îndreptat ochelarii pe nas şi a continuat:

— Sunt invizibile, însă din fericire am adus cu noi echipamentul necesar.

— În orice caz, am găsit fix *nada* pe Willumsen, înţelegi? a intervenit Kurt.

— Înţeleg, am răspuns eu.

— În plus, uşa de la subsol era deschisă, iar Rita e sigură că fusese încuiată. Bănuim că a fost deschisă cu un şperaclu. La plecare, ucigaşul şi-a acoperit urmele lăsate în grădină cu zăpadă. Am găsit lopata, pe care Rita a identificat-o, într-un container aflat nu foarte departe.

— Măi să fie, m-am mirat eu.

— Da, a continuat Kurt. Noi bănuim cine ar putea fi făptaşul.

N-am spus nimic.

— Nu eşti curios să afli? m-a întrebat Kurt, adresându-mi privirea lui idioată, ca de radiografie.

— Desigur, dar trebuie să păstrezi secretul profesional, nu-i aşa?

Kurt s-a întors spre cei doi agenți KRIPOS, râzând scurt.

— Noi investigăm o crimă, Roy. Divulgăm sau nu informații după cum ne ajută să ducem ancheta mai departe.

— Aha, înțeleg.

— Cum crima de care ne ocupăm a fost executată cu atât de mult profesionalism, ne interesează mai precis să dăm de urma unei maşini. Mai precis, de un Jaguar destul de vechi, cu numere de Danemarca, pe care mai mulți martori l-au văzut prin zonă şi despre care bănuiesc că îi aparține unui recuperator profesionist.

„Crima de care ne ocupăm." „Ne interesează mai precis." Iisuse, ai fi zis că Olsen avea de-a face, de dimineața până seara, numai cu cazuri de omucidere. Iar ideea că ar fi putut fi vorba de un recuperator nici măcar nu era a lui, sătenii vorbeau despre asta de ani întregi.

— Aşa că am luat legătura cu poliția daneză, trimițându-le arma şi glonțul. Ei au găsit o legătură cu o crimă petrecută cu nouă ani în urmă, în Århus. Cazul n-a fost niciodată elucidat, însă unul dintre suspecți avea un Jaguar E-Type vechi. Numele lui este Poul Hansen şi se ştie că lucrează ca recuperator.

Kurt Olsen s-a întors către cei doi agenți KRIPOS.

— Are un Jaguar, însă nu-l lasă inima să scape de arma crimei. Un danez tipic, a spus el rânjind.

— Eu aş fi zis că asta le stă în caracter mai degrabă suedezilor, a comentat Martinsen pe un ton lipsit de expresie.

— Sau islandezilor, a adăugat Sulesund.

Kurt s-a întors din nou către mine:

— Roy, ai văzut cumva Jaguarul ăsta de curând? m-a întrebat el pe un ton relaxat.

Prea relaxat. Atât de relaxat încât mi-am dat seama că era o capcană. Avea de gând să mă pună în încurcătură, să mă facă să greşesc. Ştiau mai mult decât lăsau să se înțeleagă. Dar nu atât de mult încât să nu încerce să mă atragă în capcană. Cu alte cuvinte, le lipsea un element. Evident, eu îmi doream să le spun că nu văzusem maşina, să îi aud apoi cum îmi mulțumesc

şi să-i văd cum pleacă, însă asta ne-ar fi lăsat pe noi prinşi în capcană. Pentru că echipa venise aici cu un motiv – şi motivul era Jaguarul. Trebuia să-mi cântăresc cu foarte mare atenție cuvintele. Instinctiv ştiam că trebuie mai ales să fiu atent la femeie, la Martinsen.

— Am văzut Jaguarul, am răspuns. A fost aici.

— Aici? s-a mirat Martinsen cu glas scăzut, aşezându-şi telefonul pe masă, în fața mea. Vă deranjează dacă vă înregistrăm, domnule Opgard? Doar ca să ne asigurăm că nu uităm ceva din ce veți spune.

— Dar vă rog, i-am răspuns eu.

Felul politicos în care vorbea era contagios.

— Aşadar, a spus Kurt, sprijinindu-şi coatele de masă şi aplecându-se uşor spre mine. Ce căuta Poul Hansen aici?

— Încerca să-l stoarcă pe Carl de bani.

— Da? s-a mirat Kurt, privindu-mă cu atenție.

Am observat însă că Martinsen începuse să se uite prin bucătărie, de parcă ar fi căutat ceva.

Ceva ce n-avea legătură cu discuția, care oricum era înregistrată. Privirea ei s-a oprit asupra burlanului de fum.

— A spus că de data asta nu venise la Os ca să recupereze bani pentru Willumsen, ci ca să-l stoarcă pe Willumsen însuşi de bani, am continuat eu. Părea destul de supărat, şi asta e puțin spus. Se pare că Willumsen nu-i plătise ultimele misiuni, pretextând că e complet falit.

— Willumsen *complet falit?*

— Când a ars hotelul, Willumsen a decis să şteargă datoria lui Carl – împrumutul pe care i-l făcuse fratelui meu. Era vorba despre o grămadă de bani, însă el s-a simțit parțial vinovat pentru deciziile luate şi care făcuseră ca pierderile suferite de Carl să fie mai mari.

Trebuia să fiu foarte atent. Familia Opgard erau singurii care ştiau că hotelul nu fusese asigurat împotriva incendiilor. Singurii rămaşi în viață, ca să fiu mai exact. Însă nu spusesem decât adevărul. Documentele care certificau ştergerea primului împrumut şi garantau acordarea unuia nou erau în posesia avocatului lui Willumsen şi puteau fi probate într-un tribunal.

— În plus, am continuat eu, Willumsen suferea de cancer şi nu mai avea mult de trăit. Aşa că a vrut probabil să contribuie generos la reconstruirea hotelului, nelăsând complicațiile financiare cauzate de incendiu să oprească proiectul.

— Stai aşa, m-a întrerupt Kurt. Cine îi datora bani lui Willumsen? Carl

sau compania care deține hotelul?

— E complicat de spus, am răspuns. Va trebui să discutați cu Carl.

— Nu suntem de la poliția economică, așa că puteți continua, a spus Martinsen. Poul Hansen i-a cerut lui Carl să-i plătească banii pe care Carl îi datora lui Willumsen?

— Da. Dar firește că noi n-aveam bani, doar o datorie ștearsă. Și nici nu primiserăm noul împrumut – care va veni abia peste două săptămâni.

— Iisuse! a exclamat Kurt.

— Cum a reacționat Poul Hansen atunci? m-a întrebat Martinsen.

— S-a lăsat păgubaș, s-a urcat în mașină și a plecat.

— Când s-a întâmplat asta?

Martinsen punea întrebările la foc automat, cu scopul de a grăbi și ritmul răspunsurilor. Suntem făcuți să răspundem așa. Mi-am umezit buzele.

— Înainte sau după uciderea lui Willumsen? a lăsat Kurt să-i scape întrebarea esențială, semn că începuse să-și piardă răbdarea.

Când Martinsen s-a întors cu fața spre șeful de post, am observat pentru prima oară pe figura ei și altceva pe lângă politețea și calmul ei obișnuite. Acum știam ce voiau să afle de la noi. Îmi arătaseră unde fusese îngropat câinele, cum s-ar zice. Succesiunea evenimentelor. Știau ceva despre vizita pe care ne-o făcuse Poul Hansen.

În povestea pe care o ticluiserăm, Poul Hansen nu venise la Opgard cu o zi înaintea crimei, așa cum se întâmplase în realitate, ci *imediat după* crimă, ca să-i ceară lui Carl banii pe care nu reușise să-i obțină de la Willumsen. Pentru că numai o astfel de poveste ar fi putut explica de ce Poul Hansen îl ucisese pe Willumsen și de ce sfârșise prăbușindu-se, cu Jaguar cu tot, în Huken. Ieșirea lui Kurt fusese semnalul de care aveam nevoie. Am luat repede o hotărâre, sperând că Shannon și Carl ascultau cu mare atenție prin burlanul de fum, ca să-și dea seama că tocmai schimbasem povestea.

— Vizita a avut loc cu o zi înainte de uciderea lui Willumsen, am răspuns.

Martinsen și Kurt au făcut un schimb de priviri.

— Asta corespunde în linii mari cu data și ora la care Simon Nergard susține că a văzut un Jaguar E-Type trecând pe lângă ferma lui, pe drumul care duce către locul ăsta – și *numai* către locul ăsta, a spus Martinsen.

— Și către hotel, am adăugat eu.

— Dar el a venit aici.

— Da.

— Atunci e ciudat că Simon Nergard ne-a spus că n-a mai văzut Jaguarul coborând.

Am dat din umeri.

— Dar cum Jaguarul e alb şi afară e multă zăpadă… nu-i aşa? a spus Martinsen.

— Tot ce se poate, am zis eu.

— Ajutaţi-ne puţin, pentru că ştiu că vă pricepeţi la maşini: de ce Simon Nergard nici n-a văzut, nici n-a auzit Jaguarul la întoarcere?

Ştia ce face. Şi nu se lăsa păgubaşă.

— O maşină-sport ca asta face mult zgomot la deal, când e într-o viteză inferioară, nu-i aşa? Dar nu şi la vale, mai ales dacă şoferul a scos-o din viteză. Asta credeţi că a făcut Hansen? A trecut silenţios pe lângă Nergard?

— Nu, am răspuns eu. Dacă scoţi maşina din viteză, eşti nevoit să frânezi prea mult la curbe, iar Jaguarul este o maşină grea. Oamenii care conduc aşa ceva nu se zgârcesc, nu fac economie la benzină. Dimpotrivă – *le place* să-şi audă motoarele cum torc. Aşa că, dacă tot trebuie să sugerez un scenariu, mă gândesc că pe Simon Nergard probabil că tocmai îl trecuse căcarea şi era la veceu.

M-am folosit de tăcerea care a urmat ca să-mi scarpin o ureche.

Apoi Martinsen s-a uitat la mine, dând aproape imperceptibil din cap, cum face un boxer cu adversarul său, care tocmai i-a ghicit stratagema. Stratagema ei era să mă facă să fiu un pic cam prea preocupat să-i ajut să explice de ce Simon nu văzuse Jaguarul coborând şi să le arăt în felul ăsta cât de important era pentru mine ca ei să creadă că maşina recuperatorului trecuse pe lângă Nergard, întorcându-se în sat. Dar de ce? Martinsen şi-a verificat mobilul ca să vadă dacă încă înregistra convorbirea, moment în care Kurt s-a grăbit să intervină:

— Când ai aflat că Willumsen e mort, de ce n-ai spus nimic despre recuperator?

— Pentru că toată lumea vorbea despre sinucidere, am răspuns.

— Dar nu ţi se pare ciudat că totul s-a petrecut chiar când tu ştiai că viaţa lui era ameninţată?

— Recuperatorul n-a ameninţat pe nimeni cu moartea. Willumsen suferea de cancer, iar alternativa era să-şi prelungească agonia cu alte câteva luni. L-am văzut pe unchiul meu Bernard murind de cancer, aşa că *nu* – nu mi se pare atât de ciudat.

Kurt a tras aer în piept, pregătindu-se să continue, însă Martinsen i-a

făcut semn că vorbise suficient, iar şeful de post şi-a ținut gura închisă.

— Iar după aia Poul Hansen n-a mai trecut pe aici? m-a întrebat Martinsen.

— Nu, am răspuns.

Am observat cum îmi urmăreşte privirea spre burlanul de fum.

— Sunteți sigur?

— Da.

Era limpede că dețineau şi alte informații. Ce fel de informații însă? L-am surprins pe Karl cum se joacă cu husa propriului telefon mobil, prins de curea. Părea genul de husă pe care o preferase şi tatăl lui. *Telefonul mobil.* Din nou un telefon mobil. Lucrul care mă ținuse treaz, de care uitasem, greşeala pe care n-o observasem.

— Pentru că… a început să spună Martinsen, şi-atunci mi-am dat seama despre ce era vorba.

— De fapt *nu,* am întrerupt-o eu, adresându-i un zâmbet despre care speram că exprimă stânjeneală. În dimineața în care a murit Willumsen m-a trezit zgomotul unui Jaguar. Al maşinii, nu al animalului.

Martinsen s-a oprit şi mi-a aruncat o privire inexpresivă.

— Continuați, a spus ea.

— Când sunt puse într-una din vitezele inferioare, maşinile astea produc un sunet foarte distinct. Un fel de mârâit, de felină mare, de… chiar aşa… de jaguar.

Martinsen părea că începe să-şi piardă răbdarea, însă nu m-am grăbit. Ştiam că păşeam pe teren minat şi că orice pas greşit m-ar fi costat scump.

— Doar că, până m-am trezit eu de-a binelea, zgomotul încetase. Am tras draperiile, aşteptându-mă să văd Jaguarul. Afară încă era întuneric, dar nu se vedea nicio maşină, aş fi văzut-o dacă era. Aşa că mi-am imaginat că visasem.

Martinsen şi Kurt au făcut din nou un scurt schimb de priviri. Sulesund nu părea să participe în etapa asta a investigației. El era ceea ce se numeşte un „tehnician criminalist"; încă nu reuşisem să-mi dau seama ce căuta aici, dar aveam o presimțire că în curând o să aflu. Bine cel puțin că le servisem o poveste verosimilă chiar şi dacă ar fi descoperit Jaguarul pe fundul prăpastiei Huken, caz în care ar fi părut că în dimineața comiterii crimei Poul Hansen ar fi încercat să urce până la noi, poate cu scopul de a mai încerca o dată să ne stoarcă de bani, însă anvelopele de vară ale maşinii derapaseră la Geitesvingen şi se prăbuşise în hău neobservat de nimeni. Am

tras aer în piept. M-am întrebat dacă nu mi-ar prinde bine o cafea, pentru că simțeam nevoia să mai beau una, însă am rămas aşezat.

— V-am întrebat asta pentru că am petrecut o bună bucată de vreme încercând să depistăm un număr de telefon mobil aparținându-i lui Hansen, a spus Martinsen. Dată fiind natura ocupației sale, probabil că n-avea un telefon înregistrat pe numele lui. Noi însă am verificat stațiile de bază din apropiere şi am aflat că înregistraseră nişte semnale provenind de la singurul telefon cu număr danez aflat în ultimele zile în zonă. Când am verificat care dintre stațiile de bază a primit semnale de la acest număr de Danemarca, informațiile au corespuns declarațiilor martorilor care au văzut Jaguarul. Ce e ciudat e că, dacă ne uităm la intervalul în care s-a petrecut crima – care începe cu aproximație după momentul în care Poul Hansen v-a vizitat –, telefonul pare să fi rămas în aceeaşi zonă restrânsă, adică *asta,* a explicat Martinsen rotindu-şi un deget prin aer. Iar în această zonă nu mai trăieşte nimeni în afară de voi, de familia Opgard. Cum vă explicați asta?

57

Tipa de la KRIPOS – probabil că funcția ei avea o denumire ceva mai formală – ajunsese în sfârşit acolo unde-şi dorise. Telefonul mobil. Bineînțeles că Danezul avusese un telefon mobil. Pur şi simplu uitasem să mă gândesc la el când făuriserăm planul, iar acum Martinsen îl localizase într-o zonă restrânsă în apropierea fermei. Exact aşa cum se întâmplase şi cu telefonul lui Sigmund Olsen. Cum naiba reuşisem să fac aceeaşi greşeală de două ori? Acum stabiliseră cu certitudine că telefonul recuperatorului se aflase undeva lângă ferma noastră înainte, în timpul şi după uciderea lui Willum Willumsen.

— Ei bine, a spus Martinsen repetând apoi întrebarea: Cum vă explicați asta?

Aveam senzația că joc unul dintre jocurile alea video în care o mulțime de obiecte se îndreaptă spre tine cu viteze diferite şi pe traiectorii variate şi tu *ştii* că este doar o chestiune de timp până când te va lovi cel puțin unul dintre ele şi jocul se termină. Eu nu mă îngrijorez uşor, însă în momentul ăla am simțit cum îmi transpiră pielea de pe spinare. Am dat din umeri şi m-am căznit să par relaxat.

— Dar *dumneavoastră* cum vă explicați?

Martinsen a crezut că-i pun o întrebare retorică, cum s-ar zice, pentru că a ignorat-o, aplecându-se pentru prima dată spre mine.

— Oare Poul Hansen n-a părăsit niciodată acest loc după ce a venit să vă facă o vizită? A dormit cumva la voi? Pentru că noi am stat de vorbă cu multă lume şi nimeni nu pare să-l fi găzduit, n-a tras la nicio pensiune, iar aerul condiționat al Jaguarului n-ar fi făcut față gerului de-afară – ar fi fost mult prea frig ca să-şi fi putut petrece noaptea în maşină.

— Atunci poate că a închiriat o cameră la hotel, am spus eu.

— La hotel?

— Glumesc. Poate s-a dus cu maşina până la ruinele hotelului şi s-a strecurat într-una din barăcile muncitorilor, care stau goale. Dacă se pricepe atât de bine să descuie uşi cu şperaclul, nu i-ar fi fost greu s-o facă.

— Dar telefonul lui mobil indică…

— Şantierul se află peste coama din apropiere, am spus, în zona acoperită de aceeaşi stație de bază – nu, Kurt? La un moment dat ai venit şi tu până aici ca să cauți un telefon mobil.

Kurt Olsen şi-a ţuguiat buzele, părând să mă privească cu ură. S-a întors cu faţa către cei doi agenţi de investigaţii de la KRIPOS, făcându-le un semn scurt din cap.

— Atunci asta ar însemna, a spus Martinsen, continuând să mă privească, că şi-a lăsat telefonul în baraca muncitorilor când s-a dus să-l ucidă pe Willumsen. Şi că ar putea să fie şi acum acolo. Ai putea să ceri nişte ajutoare, Olsen? Se pare că vom avea nevoie de un mandat de percheziţie pentru barăcile acelea – şi că vom avea de căutat, nu glumă.

— Succes, le-am urat eu, ridicându-mă în picioare.

— Stai aşa, că încă n-am terminat, a spus Kurt.

— A, sigur, am zis eu, aşezându-mă la loc.

Kurt se foia în scaun, încercând să se facă şi mai confortabil.

— Când am întrebat-o pe Rita dacă Poul Hansen ar fi putut avea o copie a cheii uşii de la subsol, ea a spus că nu. Apoi am văzut-o cum cade pe gânduri. Eu sunt un poliţist de suficientă vreme cât să mă pricep *cât de cât* să citesc feţele oamenilor; am insistat cu întrebările, iar ea mi-a destăinuit că odată, demult, ţi-a dat ţie o copie a cheii.

— OK, a fost tot ce-am spus.

Mă simţeam deja obosit.

Kurt îşi pusese din nou coatele pe masă, aplecându-se către mine:

— Întrebarea este: i-ai dat cumva cheia lui Poul Hansen? Sau poate că tu însuţi te-ai strecurat în locuinţa lui Willumsen, în dimineaţa în care a murit?

A trebuit să-mi reprim un căscat. Nu pentru că mă simţeam obosit, ci probabil pentru că creierul meu avea nevoie de mai mult oxigen.

— Mă întreb ce te-ar putea face să crezi una ca asta.

— Era doar o întrebare.

— Ce motiv aş fi avut să-l ucid pe Willumsen?

Kurt şi-a ţuguiat din nou buzele, îndreptându-şi privirea către Martinsen, care i-a făcut semn că poate să continue.

— Grete Smitt mi-a spus cândva că tu şi cu Rita Willumsen obişnuiaţi să vă întâlniţi în cabana familiei ei. Iar când i-am pomenit asta Ritei Willumsen, după ce o întrebasem dacă ştie ceva despre vreo copie a cheii de la subsol, ea a recunoscut.

— Aşa, şi?

— „Aşa, şi?” Sexul şi gelozia sunt cele mai obişnuite mobile ale crimei în toate ţările dezvoltate din lume.

Acum chiar citase direct din *Crime adevărate.* Sau poate doar mi se

părea. De data asta nu mi-am mai putut reprima căscatul.

— Nu, am spus eu, cu gura căscată. Evident că nu l-am ucis pe Willumsen.

— Nu, a spus Kurt. Pentru că tocmai ne-ai spus că, pe când Willumsen a fost ucis, tu sforăiai în dormitorul de-aici. Undeva între şase-şi-jumătate-şapte-şi-jumătate dimineaţa.

Kurt a început din nou să se joace cu husa propriului telefon, de parcă ar fi fost vorba de-o fiţuică. Atunci mi-am dat seama despre ce era vorba: poliţia urmărise şi traseul telefonului meu.

— Nu, atunci m-am trezit, am spus eu. Şi am condus până la unul din debarcaderele de pe marginea lacului Budal.

— Da, avem un martor care crede că a zărit un Volvo ca al tău venind din direcţia aia cu puţin înaintea orei opt. Ce treabă aveai acolo?

— M-am dus să mă holbez la nimfele ieşite la scaldă.

— Poftim?

— După ce m-am trezit crezând că auzisem Jaguarul, mi-am amintit că Shannon şi Rita plănuiseră să facă o baie în lacul îngheţat, însă nu ştiam exact unde. Mi-am imaginat însă că locul trebuia să fie undeva în linie dreaptă cu locuinţa Ritei. Am parcat lângă unul dintre adăposturile pentru bărci şi m-am uitat după ele, însă era prea întuneric şi nu le-am văzut.

Am văzut cum faţa lui Kurt se dezumflă, de parcă ar fi fost o minge de plajă înţepată cu acul.

— Mai e şi altceva? am întrebat eu.

— Doar ca să înlăturăm orice suspiciune, va trebui să vă verificăm mâna, ca să ne asigurăm că nu există urme de GSR, a spus Martinsen, cu o faţă la fel de impenetrabilă, deşi limbajul corporal i se schimbase.

Încetase să mai afişeze acea atenţie tensionată, hipersensibilă, pe care probabil numai cineva care a practicat arte marţiale sau care a intrat în încăierări stradale o poate remarca. Poate că nici măcar nu-şi dădea seama, însă undeva în străfundurile ei ajunsese deja la concluzia că nu eu eram duşmanul, ceea ce o făcuse, pe nesimţite, să se relaxeze.

Şi-atunci a intrat în scenă criminalistul, care a deschis geanta cu care venise. A scos de acolo un laptop şi o chestie care semăna cu un foehn.

— E un analizor XRF, a ţinut el să mă lămurească în vreme ce deschidea laptopul. Vă voi scana pielea, iar rezultatele vor apărea imediat, dar mai întâi va trebui să-l conectez la softul pentru analize.

— OK. Aş putea să dau o fugă până sus şi să-i aduc aici pe Carl şi pe

Shannon, ca să puteți sta de vorbă şi cu ei?

— Ca să te poți spăla mai întâi pe mâini? a întrebat Kurt Olsen.

— Mulțumim, dar n-avem nevoie să vorbim şi cu ei, a spus Martinsen. Pentru moment am obținut toate informațiile de care aveam nevoie.

— Eu sunt pregătit, a spus Sulesund.

Mi-am suflecat mânecile cămăşii, mi-am întins mâinile în fața criminalistului iar el a început să mă scaneze de parcă aş fi fost una dintre mărfurile din magazinul benzinăriei.

Cu ajutorul unui cablu USB, Sulesund a conectat foehnul la laptop şi a început să tasteze ceva. L-am văzut pe Kurt cum se uită, scrutător şi încordat, la fața tehnicianului. Am simțit-o pe Martinsen privindu-mă la fel de atent, în vreme ce eu mă uitam pe fereastră gândindu-mă că făcusem un lucru bun incinerând mănuşile şi toate hainele pe care le purtasem în dimineața aia. Şi că ar fi trebuit să-mi amintesc să spăl cămaşa pătată de sânge pe care o purtasem în ajunul Anului Nou, ca s-o port la înmormântarea de a doua zi.

— E curat, a spus Sulesund.

Mi s-a părut că-l aud pe Kurt Olsen înjurând în gând.

— Atunci bine, a spus Martinsen ridicându-se în picioare. Vă mulțumesc pentru cooperare, domnule Opgard. Sper că nu v-am cauzat vreo neplăcere, însă trebuie să înțelegeți că, atunci când investigăm un caz de crimă, trebuie să fim un pic mai duri.

— Nu vă faceți decât datoria, am spus eu, trăgându-mi mânecile la loc. Nimic mai mult. Şi… am continuat eu, vârându-mi sub buză o priză de tutun şi adresându-i lui Kurt Olsen o privire vag triumfătoare… sper din toată inima să-l găsiți pe Poul Hansen.

58

În chip ciudat, înmormântarea lui Willum Willumsen a părut să fie şi înmormântarea Hotelului montan cu spa Os.

Totul a început cu discursul funebru al lui Jo Aas.

— Şi nu ne duce pre noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel viclean, a spus el, apoi le-a amintit celor veniți că, de-a lungul vieții, răposatul a reuşit, cărămidă cu cărămidă, să clădească o companie care a prosperat pentru că juca un rol firesc în sânul micii noastre comunități. Compania lui fost şi a rămas un răspuns dat unei nevoi fireşti, a mai spus Aas. Cu toții l-am cunoscut pe Willum Willumsen, un afacerist dur, însă rezonabil. El a reuşit să facă bani într-un loc în care nu se puteau face bani şi n-a încheiat nicio afacere despre care credea că nu i-ar fi oferit vreun avantaj. Dar, odată ce bătea palma cu cineva, se ținea de promisiune, chiar dacă circumstanțele se schimbau şi profitul devenea pierdere. Întotdeauna îşi respectase promisiunile făcute. Întotdeauna. Şi acela era genul de integritate absolută care defineşte un om, cea care dovedeşte faptul că are coloană vertebrală.

Spunând aceasta, Jo Aas l-a fixat cu privirea pe Carl, care stătea lângă mine, în cea de-a doua bancă a bisericii din Os, devenită neîncăpătoare.

— Din păcate, impresia mea e că nu toți oamenii de afaceri din ziua de azi – şi mă refer la cei care trăiesc aici, în Os – se ridică la înălțimea standardelor impuse de Willum.

Nu m-am uitat la Carl, însă am avut impresia că simt dogoarea ruşinii lui.

Bănuiam că Jo Aas alesese acest moment pentru a-l linşa moral pe fratele meu, din simplul motiv că un discurs funebru îi oferea cea mai bună platformă pentru ce urma să spună mai departe. Iar ce urma să spună avea la bază aceeaşi dorință care îl animase dintotdeauna: de a stabili *el* agenda satului. Cu două zile în urmă, Dan Krane scrisese un articol despre toți cei care se perindaseră de-a lungul vremii la preşedinția consiliului local; articol în care îl descrisese pe Jo Aas ca fiind un politician al cărui remarcabil talent fusese că ştia să asculte vocea poporului şi să înțeleagă ce aude, adaptându-şi activitatea în aşa fel încât să lase – într-o manieră de-a dreptul magică – impresia că găseşte compromisuri viabile între toate părțile implicate. Sugestiile lui erau întotdeauna acceptate, ceea ce cu timpul îi consolidase statutul de lider influent. În realitate, Jo Aas fie îşi

adaptase părerile la public, fie se lăsase dus de val. „Oare câinele dă din coadă, sau coada dă din câine?”, își încheiase Dan Krane articolul.

Evident, urmase o dezbatere aprinsă. Pentru că – nu-i aşa? – cum îndrăznise acest venetic înfumurat să-şi atace propriul socru, să-l facă de ocară pe mult-iubitul fost preşedinte al consiliului? Au existat numeroase reacții atât în presa tipărită, cât şi online, la care Dan Krane reacționase spunând că de fapt nu îl criticase deloc pe Jo Aas. Pentru că o democrație ideală este una în care oamenii se simt reprezentați, iar cel mai autentic reprezentant democratic al acestor oameni nu poate fi decât un politician care îşi adaptează atitudinea la sentimentele poporului. Şi, într-un fel, ceea ce scrisese Krane se reflecta acum în discursul lui Jo Aas, care reflecta, ca un ecou, părerea întregii comunități, comunicată de persoana care dintotdeauna interpretase şi transmisese mai departe gândurile lor, ale majorității. Până şi cei implicați în mod direct – adică noi, familia Opgard – nu puteau ignora faptul că lumea începuse să vorbească. Poate se aflase că fratele meu pierduse controlul proiectului după ce reziliase contractul cu principala firmă de construcții. Că existau mari probleme financiare, din pricina cărora Carl se împrumutase în nume propriu şi în secret, sau că situația contabilă nu reflecta adevărata poveste. Că incendiul chiar *ar fi putut* să fie o lovitură mortală. Poate că pentru moment nu exista nimic concret care să alimenteze temerile – lucruri mărunte ajunse la urechile unuia sau altuia –, însă suma lor alcătuia un tablou care nu era în măsură să mulțumească pe nimeni. Dar Carl se arătase atât de optimist în toamnă, declarând cu voce tare că lucrurile reveniseră pe făgaşul normal – şi de fapt *asta* voiau oamenii să audă, acum, că îşi investiseră banii în proiect.

Apoi Willum Willumsen fusese ucis de un recuperator, dacă era să dai crezare ziariştilor care luaseră satul cu asalt. Ce putea să însemne asta? Unii credeau că dealerul de maşini uzate datorase cuiva o mare sumă de bani. Alții, că Willumsen se implicase în proiectul hotelier mai mult decât oricare dintre ei, împrumutând bani cu nemiluita. Oare uciderea lui echivala cu o primă fisură în temelia proiectului, un avertisment că urma să se ducă totul pe apa sâmbetei? Oare Carl Opgard, tipul şarmant, cu talent de predicator, se întorsese acasă, îşi poftise consătenii la dans şi apoi le vânduse tuturor cai verzi pe pereți?

În timp ce ieşeam din biserică am zărit-o pe Mari Aas – aceeaşi strălucire caldă, sumbră, a chipului ei, a cărui paloare contrasta cu paltonul negru – mergând braț la braț cu tatăl ei.

Dan Krane nu se vedea pe nicăieri.

Sicriul, purtat pe umeri de câteva rude îmbrăcate în costume prea mari, fusese aşezat în dricul care tocmai se urnise din loc, în vreme ce noi am rămas în fața bisericii, privind cu un fel de evlavie la ce se întâmpla.

— Încă nu-l duc la crematoriu, am auzit eu un glas şoptit.

Era Grete Smitt, care îşi făcuse din senin apariția lângă mine.

— Poliția vrea să aibă acces la cadavru cât mai mult cu putință, în caz că mai apare vreun indiciu şi vor trebui să-l verifice. Pentru funeraliile astea, doar au împrumutat cadavrul. Acum îl duc înapoi, direct în congelator.

Am continuat să privesc dricul cum înaintează atât de încet, că-ți lăsa impresia că stă pe loc, în vreme ce din țeava de eşapament îi ieşea un vălătuc alb de fum. Când, într-un târziu, s-a făcut nevăzut după colț, m-am întors spre locul din care-mi vorbise Grete. Plecase.

Şirul oamenilor care doreau să-i transmită condoleanțe Ritei Willumsen era lung, iar eu nu eram prea sigur că văduva ar fi vrut să mă vadă şi pe mine, aşa că m-am îndepărtat, m-am aşezat la volanul Cadillacului şi m-am pus să aştept.

Anton Moe, îmbrăcat la costum, a trecut împreună cu consoarta prin fața maşinii. Niciunul dintre ei nu s-a uitat la mine.

— Iisuse, a exclamat Carl de îndată ce-a intrat cu Shannon în maşină, şi-am putut să pornesc motorul. Ştii ce-a făcut Rita Willumsen chiar acum?

— Ce? am întrebat eu, scoțând maşina din parcare.

— Când am ajuns în fața ei ca să-i prezint condoleanțe, m-a tras către ea, şi-am crezut că vrea să mă îmbrățişeze, însă mi-a şoptit în ureche „ucigaşule”.

— Ucigaşule? Eşti sigur că ai auzit bine?

— Da. Şi mi-a zâmbit. „Zâmbeşte şi îndură” scria pe fața ei. Dar să te apuci să spui…

— Ucigaşule.

— Da.

— Probabil i-a spus avocatul că soțul ei a şters datoria de treizeci de milioane şi că ți-a dat un împrumut la fel de consistent cu puțin timp înainte să moară, a spus Shannon.

— Şi asta face din mine un *ucigaşi!* a exclamat Carl, plin de indignare.

Ştiam că e supărat, dar nu pentru că ar fi fost nevinovat, ci pentru că acuzațiile nu erau rezonabile, fiindcă Rita Willumsen nu putea şti prea multe.

Aşa funcționa creierul lui Carl. Avea senzația că Rita Willumsen îi judecase persoana, nu faptele, şi asta-l rănea.

— Nu-i de mirare că e bănuitoare, a spus Shannon. Dacă a ştiut de datorie, atunci probabil i s-a părut ciudat că soțul nu i-a spus nimic despre faptul că a şters o sumă atât de mare. Iar dacă n-a ştiut de datorie, atunci probabil simte că e ceva putred acolo, de vreme ce avocatul a primit documentul *după* comiterea crimei, deşi fusese semnat cu câteva zile mai devreme.

Carl s-a mulțumit să răspundă cu un mormăit. Era evident că, din punctul lui de vedere, nici măcar o asemenea demonstrație de logică nu putea să justifice comportamentul Ritei.

M-am uitat la cerul care se deschidea în fața noastră. Se anunțase vreme frumoasă, însă acum nişte nori întunecați începuseră să se adune la apus. Lucrurile se schimbă rapid aici, la munte, cum s-ar zice.

59

Am deschis ochii. Totul ardea. Paturile suprapuse şi pereții – totul era cuprins de flăcări. Am sărit din pat şi am zărit cum nişte limbi de foc lungi, galbene, mistuie salteaua. Cum de nu simțeam nimic? M-am uitat la mine însumi şi am văzut. Am văzut că şi eu ardeam. Am auzit glasurile lui Carl şi al lui Shannon venind dinspre dormitorul lor şi m-am repezit la uşă, însă am găsit-o încuiată. Am ajuns din câțiva paşi la fereastră şi am smuls perdelele cuprinse de flăcări. Geamul nu mai exista, fiind înlocuit cu nişte gratii de fier. Iar acolo, în zăpada din curte, erau trei personaje. Palide, nemişcate – uitându-se pur şi simplu la mine. Anton Moe. Grete Smitt. Şi Rita Willumsen. Maşina de pompieri şi-a făcut apoi apariția din întuneric, urcând încet serpentina de la Geitesvingen. Niciun sunet de sirenă, nicio lumină. Cobora dintr-o viteză în alta, motorul ei făcea tot mai mult zgomot, înaintând tot mai lent. Apoi s-a oprit de tot, începând să alunece la vale, către întunericul din care ieşise. Un bărbat crăcănat şi-a făcut apariția din hambar. Kurt Olsen, purtând mănuşile de box ale tatei.

Am deschis ochii. Încăperea zăcea cufundată în întuneric. Nu ardea nimic. Se auzea însă duduitul unui motor. Nu, nu un duduit, geamătul unei maşini care îşi tura cu furie motorul. Fantoma Jaguarului escaladând peretele de stâncă al prăpastiei Huken. Apoi am simțit că mă trezesc de tot şi am distins zgomotul ca de tractor al unui Land Rover.

Mi-am pus pantalonii şi am coborât la parter.

— Te-am trezit?

Kurt Olsen stătea pe treptele de la intrare, cu o țigară aprinsă în colțul gurii şi ținându-şi policele vârâte sub curea.

— E cam devreme, am spus.

Nu mă uitasem la ceas, însă când m-am uitat spre răsărit n-am văzut nicio geană de lumină.

— N-am avut somn, a spus el. Ieri am terminat de cercetat barăcile muncitorilor de lângă şantier şi nu l-am găsit nici pe Poul Hansen, nici maşina lui, nici vreun semn că ar fi trecut pe-acolo. Iar acum stația de bază a încetat să mai capteze vreun semnal de la telefonul lui, aşa că fie i-a murit bateria, fie şi-a închis el telefonul. Doar că în noaptea asta mi-a trecut un lucru prin cap şi am vrut să-l verific cât mai repede.

M-am străduit să-mi adun gândurile.

— Eşti singur?

— Te gândeşti la Martinsen? m-a întrebat Olsen.

A rânjit. Habar n-aveam ce trebuia să însemne.

— N-am găsit niciun motiv să-i scol din pat pe cei de la KRIPOS. Nu durează mult.

În clipa următoare am auzit în spatele meu zgomot de paşi.

— Ce s-a întâmplat, Kurt?

Era Carl, ameţit de somn, însă enervant de binedispus, aşa cum e el întotdeauna dimineaţa.

— Ai pornit la atac din zori?

— Bună dimineaţa, Carl. Roy, ultima dată când am fost aici ai spus că în dimineaţa în care a murit Willumsen te-a trezit un zgomot pe care l-ai atribuit unui Jaguar. Doar că apoi sunetul a încetat, iar tu te-ai gândit că poate îl visaseşi.

— Da?

— Apoi mi-am amintit cât de alunecos a fost drumul la Geitesvingen când am venit aici. Ceea ce înseamnă că ar fi posibil – şi când spun asta trebuie să ştii că de vină e doar creierul meu, care nu încetează să caute dezlegarea misterului –, că ar fi posibil să nu fi fost un vis. Că tu chiar ai auzit Jaguarul, care pur şi simplu n-a reuşit să treacă de ultima serpentină, alunecând cu spatele, iar apoi…

Olsen a făcut o pauză teatrală, scuturând scrumul ţigării.

— Tu crezi… m-am forţat eu să par uluit. Tu chiar crezi că…

— Oricum, vreau să verific. Nouăzeci la sută din munca unui detectiv…

— …e urmărire de piste care nu duc nicăieri, i-am luat eu vorba din gură. *Crime adevărate.* Am citit şi eu articolul ăla. Fascinant, nu-i aşa? Ai aruncat o privire în Huken?

Kurt Olsen a scuipat într-o latură a treptelor de la intrare, părând nemulţumit.

— Am încercat, însă e întuneric, iar prăpastia e adâncă, aşa că am nevoie de cineva care să mă ţină ca să pot coborî suficient şi să arunc o privire.

— Sigur, am spus. Ai nevoie de lanternă?

— Am lanternă, a spus el, punându-şi ţigara înapoi în colţul gurii şi arătându-mi un obiect mic, ca un cârnat afumat.

— Vin şi eu cu tine, s-a oferit Carl, repezindu-se în şlapi pe scara interioară, ca să se îmbrace.

Ne-am dus tustrei la Geitesvingen, acolo unde Land Roverul lui Olsen

stătea parcat cu farurile din față aprinse, luminând marginea prăpastiei. Schimbarea vremii făcuse ca temperatura să crească până aproape de zero grade. Kurt Olsen a scos o frânghie din portbagajul maşinii, legându-şi-o în jurul taliei.

— Unul dintre voi să țină asta, a spus el, întinzându-i lui Carl capătul liber al funiei şi apropiindu-se cu băgare de seamă de marginea drumului, de locul în care începea o pantă abruptă, de piatră, lată de câțiva metri, înainte ca prăpastia să devină aproape verticală.

În vreme ce şeful de post stătea acolo, cu spatele la noi şi aplecându-se în față, Carl şi-a apropiat buzele de urechea mea.

— O să găsească cadavrul, mi-a şoptit el printre dinți. Şi-o să-şi dea seama că ceva nu e în regulă.

Fața lui Carl lucea de transpirație şi i se simțea panica în voce.

— Ar trebui să… a continuat Carl, arătând către Olsen.

— Trebuie să gândeşti logic! m-am răstit eu la el, dar în şoaptă. *Va găsi* cadavrul, însă nu va fi nimic în neregulă.

Chiar în momentul ăla Kurt Olsen s-a întors către noi. În întuneric, țigara lui părea o lumină de frână miniaturală.

— Poate am face bine să legăm capătul funiei de bara de protecție, a spus el. Altfel riscăm să alunecăm cu toții în prăpastie.

Am luat capătul frânghiei din mâinile lui Carl, l-am legat de bara de protecție şi i-am făcut semn lui Kurt că totul e în regulă – apoi l-am scrutat discret cu privirea pe Carl.

Kurt a început să coboare mica pantă şi s-a aplecat, în vreme ce eu mă asiguram că frânghia rămâne întinsă. Şi-a aprins lanterna şi a îndreptat-o către hău.

— Vezi ceva? l-am întrebat eu.

— *O, daaa, a* răspuns Kurt Olsen.

Nişte nori joşi, în diverse nuanțe de albastru-metalic, filtrau lumina soarelui în timp ce echipa trimisă de KRIPOS îi cobora pe Sulesund şi pe alți doi colegi de-ai lor în Huken. Sulesund purta un costum matlasat şi îşi luase cu sine foehnul. Martinsen stătea pe margine, ținându-şi mâinile încrucişate-n piept, observând cu atenție toată operațiunea.

— Ați ajuns repede, am comentat eu.

— S-a anunțat că o să ningă, a spus ea. Şi e greu să investighezi un loc al crimei sub un metru de zăpadă.

— Ştiţi că e periculos să cobori acolo jos?

— Ne-a spus Olsen, însă când temperatura scade sub zero grade, rocile nu se mai clatină atât de uşor, a spus ea. Apa din crăpături se dilată din pricina îngheţului, apasă pietrele din jur, dar acţionează ca un liant. Abia când se topeşte încep pietrele să cadă.

Părea că ştia ce zice.

— OK, am ajuns jos, am auzit vocea lui Sulesund în difuzorul walkie-talkie-ului. Terminat.

— Aşteptăm cu nerăbdare. Terminat.

Aşa că ne-am pus să aşteptăm.

— Walkie-talkie-urile astea par din Epoca de Piatră, nu? De ce nu folosiţi telefoanele mobile?

— De unde ştii că există semnal pe fundul prăpastiei? a întrebat ea, uitându-se la mine.

Oare tocmai îmi sugerase că mă dădusem de gol? Că şi eu coborâsem până acolo? Încă stăruia în mintea ei o umbră de bănuială?

— Păi, am spus eu, vârându-mi o priză de tutun sub buză, dacă staţia de bază a captat semnale de la telefonul lui Poul Hansen *după* ce şi-a găsit sfârşitul pe fundul prăpastiei, asta nu dovedeşte că e semnal acolo?

— Am face bine să aşteptăm şi să vedem dacă telefonul lui chiar se află acolo, a răspuns Martinsen.

În clipa următoare, walkie-talkie-ul a început din nou să bâzâie.

— E un cadavru, s-a auzit vocea lui Sulesund. Făcut zob, însă sigur e Poul Hansen. E ţeapăn ca un sloi de gheaţă, aşa că ne putem lua gândul de la data exactă a morţii.

Martinsen şi-a apropiat gura de aparatul negru.

— Îi vezi telefonul mobil pe undeva?

— Nu, a răspuns Sulesund. Adică da. Ålgard tocmai i l-a găsit în buzunarul de la geacă. Terminat.

— Scanează cadavrul, adu telefonul mobil şi întoarce-te sus. Terminat.

— Recepţionat.

— Ferma asta vă aparţine? m-a întrebat Martinsen, prinzându-şi la centură walkie-talkie-ul.

— Eu şi fratele meu suntem coproprietari, am răspuns.

— E frumos aici, a spus ea, admirând peisajul, aşa cum o făcuse şi din bucătărie, în ziua dinainte.

Bănuiesc că era genul de om căruia nu-i scapă niciun amănunt.

— Vă pricepeți să administrați o fermă? am întrebat-o eu.
— Nu, a răspuns ea. Dar dumneavoastră?
— Nu.
Am început amândoi să râdem.
Mi-am scos cutiuța cu tutun şi am luat o priză; i-am oferit şi ei.
— Nu, mulțumesc, m-a refuzat ea.
— V-ați lăsat? am întrebat-o.
— Se vede?
— Când am deschis cutia, v-ați uitat la ea ca cineva care a mai folosit.
— OK, atunci dați-mi şi mie.
— N-aş vrea să fiu persoana care…
— Doar o priză.
I-am întins cutia.
— De ce n-a venit şi Kurt Olsen? am întrebat-o.
— Şeful vostru de post e la birou, rezolvând alte cazuri, a răspuns ea cu un zâmbet şugubăț.
Cu arătătorul şi degetul mijlociu, şi-a vârât tutunul sub buzele ei roşii, umede.
— În timp ce percheziționam barăcile muncitorilor, am dat peste un leton, unul dintre muncitori.
— Eu credeam că barăcile au fost închise până la redeschiderea şantierului.
— Da, au fost, însă letonul voia să economisească bani aşa că, în loc să se ducă acasă de Crăciun, a preferat să stea ilegal în baracă. Primul lucru pe care l-a spus când i-a bătut poliția la uşă a fost „Nu eu am pornit focul”. Se pare că de Revelion a coborât în sat ca să privească focurile de artificii, iar când s-a întors la hotel, puțin după miezul nopții, a văzut o maşină trecând pe lângă el, la vale. Când a ajuns acolo, hotelul era deja cuprins de flăcări. El a fost cel care a dat telefon, raportând incendiul. Fără să-şi spună numele, evident. N-a spus poliției nimic despre maşină, pentru că s-ar fi descoperit că locuise în baraca muncitorilor pe toată durata Crăciunului şi şi-ar fi pierdut slujba. Oricum, a fost atât de orbit de farurile maşinii încât n-a putut spune poliției ce marcă era sau ce culoare. N-a văzut decât că una dintre luminile de frână nu funcționa. Olsen tocmai stă de vorbă cu el.
— Credeți că toate astea au vreo legătură cu uciderea lui Willumsen?
Martinsen a dat din umeri.
— Nu excludem posibilitatea.

— Ce impresie v-a făcut letonul?

— E nevinovat, a răspuns ea.

Era ceva diferit la ea, era mai relaxată. Relaxarea de nicotină. Am clătinat din cap.

— În general, dumneavoastră sunteți destul de sigură cine e vinovat şi cine nu, nu-i aşa?

— *Destul* de sigură, a răspuns ea, dând să spună şi altceva, însă chiar atunci capul lui Sulesund şi-a făcut apariția peste buza prăpastiei.

Folosise un blocator ca să urce, iar acum îşi dăduse jos hamul, intrând în maşina celor de la KRIPOS. A conectat foehnul la laptop şi a început să tasteze ceva.

— GSR! a strigat el prin portiera deschisă. Nu încape nicio îndoială, Poul a tras un foc de armă cu puțin timp înainte să moară. Iar din ce văd eu, urmele se potrivesc cu cele găsite la locul crimei.

— Şi *asta* puteți vedea cu aparatul ăla? am întrebat-o eu pe Martinsen.

— Putem vedea când e vorba de acelaşi gen de muniție şi, dacă avem noroc, dacă urmele GSR de pe pielea lui Poul Hansen provin din acelaşi tip de pistol. Acum însă succesiunea evenimentelor a devenit destul de clară.

— Şi anume?

— Poul Hansen l-a împuşcat pe Willum Willumsen în dormitorul lui, cândva în zori, apoi a condus până aici ca să încerce să obțină de la Carl banii pe care i-i datora Willumsen, însă Jaguarul a alunecat pe gheața de la Geitesvingen şi…

Agentul Martinsen s-a oprit brusc, zâmbind.

— Şeful vostru de post n-ar fi prea încântat să afle cu câtă atenție urmăriți investigația, domnule Opgard.

— Promit să nu-i spun.

A început să râdă.

— Oricum, ca să putem păstra bunele relații de muncă, cred că ar fi bine dacă-i spun că dumneavoastră ați stat mai mult prin casă cât am fost noi aici.

— Mi se pare corect, am spus eu, trăgându-mi fermoarul gecii. Oricum, cazul pare ca şi elucidat.

A strâns din buze, ca să-mi dea de înțeles că polițiştii nu pot răspunde la astfel de întrebări, clipind în acelaşi timp din ambii ochi în semn de da.

— Ce ziceți de o cafea? am întrebat-o.

Preț de o clipă a părut nedumerită.

— Pentru că e *foarte* frig, am continuat eu. Aş putea să vă aduc un ibric aici.

— Mulțumesc, însă ne-am adus şi noi cafea.

— Desigur, am spus eu, răsucindu-mă pe călcâie şi îndepărtându-mă.

Eram convins că mă urmăreşte cu privirea. Nu că ar fi fost neapărat interesată, însă te uiți la ce cururi poți. M-am gândit la gaura din găleata emailată şi la faptul că glonțul tras de danez fusese cât pe ce să mă nimerească în cap. Profesionist, dacă te gândeşti că maşina se afla în mişcare. Şi ce bine că prăpastia era atât de adâncă, pentru că din parbrizul Jaguarului nu mai rămăsese nimic, nici gaura de glonț, care ar fi putut ridica semne de întrebare cu privire la locul şi momentul în care Poul Hansen apăsase pe trăgaci.

— Ei, cum a fost? m-a întrebat Carl, care stătea cu Shannon la masa din bucătărie.

— Îți voi răspunde ca Kurt Olsen, am răspuns eu, îndreptându-mă către aragaz. *O, daaa!*

60

Pe la trei a început să ningă.

— Priviți, a spus Shannon uitându-se prin geamurile subțiri ale grădinii de iarnă. Totul a început să dispară.

Fulgi mari, dolofani, de zăpadă cădeau din cer, acoperind pământul ca un puf. Avea dreptate – peste câteva ore totul a dispărut.

— În seara asta mă întorc la Kristiansand, i-am anunțat. Se pare că sărbătorile au luat câțiva dintre angajați prin surprindere, iar treburile s-au cam aglomerat.

— Ținem legătura, a spus Carl.

— Da, ținem legătura, a repetat şi Shannon, atingându-mă cu piciorul pe sub masă.

La şapte seara, când am plecat de la Opgard, ninsoarea se oprise temporar. M-am gândit c-aş face bine să-mi umplu rezervorul, aşa că m-am oprit la benzinărie, unde am zărit-o pe Julie cum se face nevăzută prin uşile noi, culisante. Se vedea o singură maşină, parcată unde-şi făcea de obicei veacul gaşca de vitezomani – Fordul Granada, tunat, al lui Alex. Am oprit maşina sub becurile puternice care luminau pompele, am coborât şi am început să-mi umplu rezervorul. Fordul se afla la numai câțiva metri de mine, iar lumina stradală din apropiere, care cădea pe capota maro-aurie şi pe parbriz, făcea ca eu şi Alex să ne vedem bine. El rămăsese singur, aşezat pe locul şoferului şi aşteptând-o pe Julie să revină, probabil cu o pizza. Dup-aia s-ar fi dus acasă să se uite la un film. Cam asta fac oamenii de pe-aici când încep o relație serioasă. Ies din circulație, cum s-ar zice. Alex s-a prefăcut că nu mă vede, până când am pus la loc pompa şi m-am apropiat de maşina lui. Atunci a devenit brusc extrem de ocupat: şi-a aruncat țigara recent aprinsă şi jarul ei a început să dănțuiască pe asfaltul deszăpezit de sub acoperişul pompelor, apoi a ridicat geamul maşinii. Poate îi spusese cineva că fusese norocos de Revelion că Roy Opgard n-avusese chef de bătaie, repovestindu-i câteva dintre încăierările de la Årtun. L-am văzut chiar cum blochează portiera.

M-am oprit lângă Fordul Granada şi i-am bătut în geam.

A coborât geamul doar vreo doi centimetri.

— Da?

— Vreau să-ți fac o sugestie.
— Da? s-a mirat el.
Probabil îşi imagina că-i propun o revanşă şi, din câte-mi dădeam seama, nu-l interesa deloc aşa ceva.
— Sunt sigur că Julie ți-a povestit ce s-a întâmplat între noi în noaptea de Revelion, înainte să-ți faci tu apariția. Poate că te-a rugat să-ți ceri scuze, însă ştiu că unui tip ca tine nu-i vine uşor s-o facă. Ştiu asta pentru că şi eu am fost aşa. Dacă te rog acum să-ți ceri scuze, nu o fac de dragul meu sau al tău. Dar e important pentru Julie. Tu eşti băiatul ei, iar eu sunt singurul şef care s-a purtat frumos cu ea.
Alex se zgâia la mine şi-aşa am ştiut că înțelege ce-i spun.
— Ca să arate cum trebuie, acum mă duc să-mi alimentez în continuare maşina, fără să mă grăbesc. Când Julie îşi face apariția, tu o să ieşi din maşină şi o să te apropii de mine; o să lămurim neînțelegerile dintre noi în aşa fel încât să vadă şi să audă ce faci.
Alex s-a holbat la mine, ținându-şi gura întredeschisă. Habar n-aveam dacă e un tip inteligent, însă în momentul în care şi-a închis gura, mi-am dat seama că înțelesese că toată chestia asta ar fi rezolvat câteva probleme. În primul rând, Julie nu i-ar mai fi reproşat că n-are curaj să-i ceară scuze lui Roy Opgard. În al doilea rând, nu mai era nevoie să-şi păzească spatele, aşteptându-mă să mă răzbun.
A încuviințat.
— Ne vedem, am spus eu, revenind lângă maşina mea.
M-am aşezat în spatele pompei, aşa că, peste un minut, când a ieşit din magazinul benzinăriei, Julie nu m-a putut vedea. Am auzit cum intră în maşină, trântind portiera. Câteva secunde mai târziu s-a auzit altă portieră, apoi l-am văzut pe Alex cum se apropie şi se opreşte în dreptul meu.
— Îmi pare rău, a spus el întinzându-mi mâna.
— Chestii din astea se mai întâmplă, am răspuns eu, văzând-o peste umărul lui pe Julie cum se holbează uimită la noi. Dar, Alex…?
— Da?
— Două lucruri. Unu: fii blând cu ea. Doi: nu mai arunca țigări aprinse când ai parcat atât de aproape de pompe.
A înghițit în sec şi a mai dat o dată din cap.
— O s-o ridic, a spus el.
— Nu, am zis eu. O ridic eu după ce plecați, OK?
— OK, a răspuns Alex, adăugând apoi, din priviri, un „mulțumesc”.

Când Fordul a trecut pe lângă mine, Julie mi-a făcut veselă cu mâna.

M-am urcat în maşină şi am demarat. Încet-încet, vremea ceva mai blândă făcuse drumurile mai periculoase. Am trecut pe lângă indicator, însă nu m-am mai uitat în oglindă.

PARTEA A ŞAPTEA

61

În a doua săptămână din ianuarie am primit o invitație să particip la o întrunire a companiei Hotelul montan cu Spa Os SRC. Întrunirea fusese planificată să aibă loc în prima săptămână din februarie. Ordinea de zi era simplă şi conținea un singur punct: *Ce facem mai departe?*

Felul în care fusese formulat deschidea tot felul de posibilități. Oare hotelul ar fi trebuit să fie desființat? Sau vândut altcuiva şi numai compania să fie desființată? Sau poate că proiectul ar trebui să continue cu un nou plan de construcție?

Întrunirea trebuia să înceapă abia la şapte, însă eu puteam fi văzut parcând în curtea fermei Opgard la ora unu. Un soare alb, metalic, strălucea pe un cer senin şi părea să se fi înălțat peste crestele munților mai mult decât în zilele când fusesem ultima dată acasă. Doar ce-am ieşit din maşină şi-am văzut-o pe Shannon în pragul uşii; era atât de frumoasă încât simțeam că mă dor ochii.

— Am învățat să mă dau cu astea, a spus ea, ținând încântată în mâini o pereche de schiuri.

A trebuit să mă abțin să n-o iau în brațe. Cu numai patru zile în urmă împărțiserăm un pat în Notodden. Încă îi simțeam căldura pe piele şi gustul pe limbă.

— E talentată! a comentat Carl, ieşind din casă cu clăparii mei de schi. Haideți să dăm o fugă până la hotel.

Ne-am luat schiurile din hambar, ni le-am pus şi am pornit la drum. Carl exagerase, evident. Shannon a reuşit să rămână în picioare, căzând doar de câteva ori, însă numai *talentată* nu era.

— Cred că mă ajută că am făcut surfing în copilărie, a spus ea, mândră de propriile performanțe. Te ajută să-ți ții echilibrul şi…

Chiar atunci a slobozit un țipăt: unul dintre schiurile ei a luat-o înainte, făcând-o să cadă în fund pe zăpada proaspătă.

Eu şi Carl ne stricam de râs. Shannon a încercat să facă pe supărata, însă imediat a început şi ea să râdă. În vreme ce o ajutam să se ridice în picioare, am simțit palma lui Carl pe spatele meu. Apoi m-a strâns uşor de gât. În tot acest timp mă fixase cu ochii lui albaştri. Arăta mai bine decât la Crăciun. Slăbise puțin, se mişca cu mai multă vioiciune, albul ochilor lui era ceva mai limpede – până şi dicția i se îmbunătățise.

— Ei? a spus Carl sprijinindu-se în beţele de schi. Vezi?

Tot ce puteam vedea erau aceleaşi ruine arse, care fuseseră acolo şi cu o lună mai devreme.

— Îl poţi vedea? Noul hotel?

— Nu.

Carl a început să râdă.

— Atunci mai aşteaptă. Paisprezece luni. Am vorbit cu oamenii mei şi – la naiba! – îl vom construi în paisprezece luni. Peste o lună vom tăia panglica noului şantier. Iar evenimentul va fi mai somptuos decât ultima dată. Anna Falla a fost de acord să vină şi să taie panglica cu mâna ei.

Am dat din cap. Membru ales al Stortinget{34}, şefa Comitetului pentru Afaceri şi Industrie. Suna impresionant.

— Iar după aia, o petrecere la Årtun, pentru tot satul, ca în vremurile bune.

— Nimic nu mai poate să fie ca-n vremurile alea, Carl.

— Aşteaptă şi-o să vezi. Îl voi ruga pe Rod să adune vechea trupă.

— Glumeşti! am început eu să râd.

Rod. Parlamentul însuşi n-ar fi putut trimite pe cineva comparabil cu el.

Carl şi-a răsucit capul:

— Shannon?

Între timp ea reuşise, cu chiu, cu vai, să ajungă în vârful dâmbului din spatele nostru.

— E *bakglatt.* Tot alunec pe spate, a spus ea, zâmbind şi gâfâind în acelaşi timp. Mişto cuvânt norvegian. E uşor să aluneci în spate, nu la fel de uşor în faţă.

— Nu vrei să-i arăţi unchiului Roy cum ai învăţat să schiezi la vale? a întrebat-o Carl, arătând spre o pantă adăpostită.

Zăpada proaspătă strălucea ca un covor de diamante.

Shannon s-a strâmbat la el:

— N-am de gând să devin distracţia voastră.

— Gândeşte-te că aluneci cu placa de surf pe valurile de la Surfer’s Point, în Barbados, a continuat el s-o tachineze.

Shannon l-a ameninţat cu unul dintre beţele de schi, cât pe ce să-şi piardă din nou echilibrul. Carl a început să râdă.

— Nu vrei să-i arăţi tu cum se schiază? m-a întrebat Carl.

— Nu, am răspuns eu, închizându-mi ochii.

Începuseră să mă doară, chiar dacă purtam ochelari de soare.

— Nu vreau să vă stric distracția.

— Adică nu vrea să strice zăpada proaspătă, l-am auzit pe Carl spunându-i lui Shannon. Chestia asta îl scotea pe tata din minți. Ajungeam în vârful câte unei pante perfecte, acoperite cu zăpadă imaculată, fină ca o pudră, iar el îl ruga pe Roy să coboare primul, pentru că el era cel mai bun schior dintre noi – iar Roy întotdeauna refuza. Spunea că peisajul e frumos şi nu vrea să-l strice cu schiurile lui.

— Eu, una, îl înțeleg, a spus Shannon.

— Nu şi tata, a continuat Carl. El spunea că, dacă nu strici nimic, nu ajungi nicăieri.

Ne-am scos schiurile, ne-am aşezat pe ele şi am împărțit o portocală.

— Ştiai că portocalii sunt originari din Barbados? a întrebat Carl, mijindu-şi ochii în direcția mea.

— Te înşeli, arborii de grepfrut sunt originari din Barbados, l-a corectat Shannon. Şi nici măcar asta nu e sigur, însă…

Shannon s-a uitat la mine înainte să continue.

— Adevărata istorie este compusă din toate lucrurile pe care nu le cunoaştem.

Am terminat de mâncat portocala şi Shannon ne-a anunțat că se întoarce acasă, ca să nu ne facă s-o aşteptăm pe drum.

Am rămas pe loc împreună cu Carl, urmărind-o cum dispare peste coama dâmbului.

Apoi Carl a lăsat să-i scape un oftat adânc:

— Incendiul ăla nenorocit…

— Au mai apărut amănunte despre ce s-a întâmplat?

— Se ştie doar că a fost iscat cu intenție şi că cineva a pus acolo o rachetă ca să pară că a fost un accident. Iar lituanianul ăla…

— Letonul.

— …n-a fost în stare să spună nici măcar ce marcă era maşina pe care a văzut-o, aşa că poliția încă nu exclude posibilitatea ca el să fi fost făptaşul.

— De ce-ar fi făcut una ca asta?

— Piroman. Sau poate că l-a plătit cineva. În satul nostru există câteva persoane geloase, care urăsc hotelul ăsta din toți rărunchii, Roy.

— Ne urăsc pe noi, adică.

— Şi pe noi.

Chiar atunci s-a auzit un urlet îndepărtat, de câine. Cineva spunea că văzuse urme de lup pe munte. Chiar şi urme de urs. Era posibil, desigur, dar

destul de improbabil. Aproape nimic nu e imposibil. E doar o chestiune de timp, apoi totul se poate întâmpla.

— Eu îl cred pe cuvânt, am spus.

— Pe cine, pe lituanian?

— Nici măcar un piroman nu şi-ar dori să continue să trăiască pe terenul pe care l-a incendiat singur. Iar dacă a fost plătit s-o facă, de ce-ar fi complicat lucrurile spunând că a văzut o maşină cu stopurile defecte îndepărtându-se de şantier? Ar fi putut spune că hotelul deja ardea când a ajuns; sau că dormea în baracă şi că habar n-avea ce se întâmplase. Şi să lase poliția să descopere dacă de vină a fost racheta sau altceva.

— Nu toată lumea gândeşte la fel de logic ca tine, Roy.

Mi-am pus sub buză o nouă priză de tutun.

— Probabil. Dar cine te urăşte suficient de mult ca să fie în stare să dea foc hotelului?

— Păi, ia să vedem. Kurt Olsen, pentru că încă e convins că avem o legătură cu moartea lui taică-său. Erik Nerrel, după ce l-ai umilit cu fotografiile cu el în pielea goală, pe care l-am făcut să le trimită. Simon Nergard, pentru că el… pentru că locuieşte la ferma Nergard, pentru că l-ai bătut şi pentru că ne-a urât dintotdeauna.

— Cum rămâne cu Dan Krane?

— Nu. El şi Mari dețin acțiuni la hotel.

— Pe numele cui sunt acțiunile?

— Pe numele lui Mari.

— Din câte o cunosc eu pe Mari, cred că la ei în casă bunurile nu sunt comune.

— Sigur. Însă Dan nu i-ar face niciodată vreun rău lui Mari…

— Nu? Gândeşte-te că vorbim despre un om pe care soția l-a înşelat, iar cel cu care l-a înşelat eşti tu. Despre un om care a fost amenințat, cenzurat şi umilit de către recuperator pentru că voia să scrie un articol despre hotel – un articol critic, dar care spunea adevărul. Un om care şi-a pierdut prietenii sus-puşi, fiind nevoit să-şi petreacă Revelionul în compania unor indivizi ca mine. Mariajul lor era deja pe butuci, iar de Revelion el plănuia să bată ultimul cui în sicriu scriind un editorial revelator, în care şi-ar fi asasinat moral socrul. Crezi că un astfel de om nu i-ar face niciodată vreun rău celei care i-a provocat atâta suferință? Mai ales dacă asta ar însemna deopotrivă şi distrugerea ta? La petrecerea lui Stanley, eu am văzut un Dan Krane înfrânt, însă capabil să meargă până-n pânzele albe.

— Până-n pânzele albe?
— Ai idee cât de înspăimântător e să ştii că persoana care îţi ameninţă viaţa este una care ştie exact ce butoane trebuie să apese în cazul tău?
— Aşa şi-aşa, a răspuns Carl, adresându-mi o privire piezişă.
— Îţi mănâncă sufletul, cum s-ar zice.
— Da, a spus Carl în şoaptă.
— Şi apoi ce urmează?
— În cele din urmă ajungi să nu-ţi mai fie teamă.
— Da, am spus eu. Te doare-n cur, ai prefera să mori. Să te autodistrugi sau să-l distrugi pe cel care te ameninţă. Să ucizi, să dai foc. Orice, numai să nu continui să te simţi înspăimântat. Asta înseamnă să mergi până-n pânzele albe.
— Da, a spus Carl. Pânzele. Şi e mai bine să te afli de cealaltă parte a lor, orice-ar fi.
O vreme am rămas amândoi tăcuţi. Am auzit deasupra noastră un fâlfâit rapid de aripi. O umbră a străbătut, piezis, zăpada. Probabil un cocoş-de-munte. Nu m-am uitat să văd.
— Ea pare fericită, am spus. Shannon.
— Bineînţeles, a răspuns Carl. Crede că va obţine hotelul visat, exact aşa cum l-a proiectat.
— Crede?
Carl a dat din cap. Părea că începuse să se pleoştească, iar zâmbetul luminos i se ştersese de pe faţă.
— Încă nu i-am spus, însă presa a aflat cumva că hotelul nu era asigurat împotriva incendiilor. Acum numai banii de la Willumsen mai ţin proiectul pe linia de plutire. Probabil că Dan Krane a strecurat informaţia.
— Lua-l-ar naiba!
— Oamenii îşi fac griji pentru banii lor. Până şi membrii consiliului de administraţie au început să bombăne, spunând că ar vrea să se retragă cât lucrurile arată încă bine. Şedinţa din seara asta ar putea fi începutul sfârşitului, Roy.
— Ce-ai de gând să faci?
— Trebuie să fac tot posibilul să le schimb starea de spirit. Însă după discursul ăla sforăitor ţinut de Aas la funeraliile lui Willumsen, după articolul lui Dan – şi ţinând cont de toate bârfele care au împânzit satul –, n-aş putea spune că mă bucur de mare încredere.
— Oamenii de pe-aici te cunosc, am spus. Asta e mai important decât ce-

a scris sau a spus nu ştiu ce gazetar străin de doi bani. Şi vor uita ce-a spus Aas când te vor vedea din nou impunându-ți cu fermitate punctul de vedere. Când vor vedea că tipul ăsta de la ferma Opgard nu renunță la visul lui nici măcar după ce a fost pus la pământ.

Carl s-a uitat la mine:

— Aşa crezi?

I-am dat un pumn în umăr.

— Ştii cum se zice: tuturor le plac poveştile cu fii rătăcitori. Oricum, munca cu adevărat complicată şi investițiile cele mai costisitoare au fost deja făcute. Tot ce ți-a mai rămas e să înalți clădirea propriu-zisă. Ar fi o tâmpenie să te dai bătut tocmai acum. Poți face asta, frati-miu.

Carl mi-a pus o mână pe umăr.

— Mulțumesc, Roy. Îți mulțumesc că încă mai crezi în mine.

— Problema este cum să facem ca toată lumea să aprobe proiectul inițial al lui Shannon. Membrii consiliului vor în continuare troli şi buşteni. Va trebui să faci aşa fel încât investitorii să accepte costurile suplimentare pentru materialele şi soluțiile propuse de Shannon.

Carl şi-a îndreptat spatele. Aveam impresia că reuşisem să-i injectez o doză de optimism.

— Am discutat cu Shannon despre asta. Când am prezentat prima dată schițele în fața investitorilor, problema a fost că n-am dat suficientă importanță aspectului vizual – totul părea trist şi cenuşiu. Între timp Shannon a făcut câteva desene şi schițe noi, folosind nişte perspective dinamice şi nişte culori mai vesele. Cea mai mare diferență e că acum imaginea hotelului este una estivală, nu hibernală. În desenele inițiale, tot cimentul ăla se pierdea într-un peisaj monoton, de iarnă, iar hotelul arăta ca o extensie a iernii pe care oamenii de pe-aici o urăsc, nu? Acum am făcut un peisaj plin de culori, care împrumută lumina şi culorile reflectate de structura de ciment. Hotelul iese din fundal şi nu mai arată ca un buncăr care încearcă să se camufleze în peisaj.

— *Same shit, new wrapping?*[35] am întrebat eu în engleză.

— Şi nimeni n-o să-şi dea seama despre ce e vorba. Îți promit că-şi vor ieşi din minți de entuziasm.

Carl părea că preluase din nou frâiele. Dinții lui albi străluceau în soare.

— Vor fi ca nişte aborigeni care primesc în dar nişte mărgele de sticlă, am zâmbit şi eu.

— Perlele sunt destul de autentice, doar că de data asta le vom lustrui

puțin înainte să le oferim.
— Mi se pare destul de corect, am spus.
— Destul de corect.
— Trebuie să faci ce e de făcut.
— Aşa e, a încuviințat Carl, îndreptându-şi privirea către apus.
L-am auzit cum inspiră adânc, apoi l-am văzut cum îşi pleoşteşte uşor umerii. Iar lăsase frâiele din mână?
— Chiar şi când ştii că ce faci este foarte, foarte greşit, a spus Carl.
— Ai dreptate, am răspuns eu, deşi îmi dădusem seama că se referise la altceva.
M-am uitat la urmele de schiuri pe care le lăsase Shannon pe zăpadă.
— Şi totuşi continuăm s-o facem, a spus el cu glas scăzut, însă rostind cuvintele cu dicția lui nouă şi limpede. Zi de zi. Noapte de noapte. Comițând acelaşi păcat.
Mi-am ținut răsuflarea. Desigur, poate că vorbea despre tata. Sau despre el şi Mari. Dar, dacă nu mă înşelam, se gândea la Shannon. La Shannon şi la mine.
— De exemplu…
A vorbit cu jumătate de gură şi-a trebuit să înghită de câteva ori în sec înainte să poată continua.
— Ca atunci când Kurt Olsen s-a uitat în Huken, ca să caute Jaguarul. Țin minte că m-am pierdut cu firea, crezând că iar o luăm de la capăt, că vom fi descoperiți. Mi s-a părut că se repetă scena aia în care bătrânul Olsen a stat în acelaşi loc ca să vadă dacă roțile Cadillacului nu erau cumva perforate.
N-am spus nimic.
— Doar că atunci nu erai tu în preajmă ca să mă poți opri. Eu l-am împins în prăpastie pe Sigmund Olsen, Roy.
Aveam gura uscată ca iasca, însă reuşisem să-mi recapăt răsuflarea.
— Dar sunt sigur că ai ştiut asta dintotdeauna, a adăugat.
Am continuat să mă uit la urmele de schiuri, apoi am dat uşor din cap, încuviințând.
— Atunci, de ce nu m-ai lăsat niciodată să-ți spun?
Am dat din umeri.
— N-ai vrut să devii părtaş la o crimă, a spus el.
— Tu chiar crezi că mi-e frică de asta? l-am întrebat eu, zâmbindu-i strâmb.

— Povestea cu Willumsen şi cu recuperatorul e altceva, a spus Carl. În cazul meu a fost vorba de un şef de post nevinovat.

— Pesemne că l-ai împins cu putere, pentru că a aterizat departe de peretele de piatră.

— L-am făcut să zboare, a spus Carl, închizând ochii.

Poate că soarele era prea puternic. Apoi i-a deschis din nou.

— Când te-am sunat la atelier, tu ţi-ai dat seama că nu fusese niciun accident. Doar că n-ai pus întrebări. Pentru că întotdeauna e mai uşor dacă nu le pui. E mai uşor să te prefaci că urâţenia nu există. Ca atunci când tata venea noaptea la noi în dormitor şi…

— Taci!

Carl a tăcut. Fâlfâit rapid de aripi. Poate aceeaşi pasăre, care revenea în locul din care plecase.

— Nu vreau să ştiu, Carl. Mereu am vrut să cred că eşti mai uman decât mine. Că nu eşti capabil să ucizi cu sânge-rece. Dar tot fratele meu eşti. Iar când l-ai împins, poate m-ai salvat pe mine, ca să nu fiu acuzat de uciderea mamei şi a tatei.

Carl s-a strâmbat, şi-a pus ochelarii de soare pe nas şi a aruncat în zăpadă coaja de portocală.

— Tuturor le plac poveştile cu fii rătăcitori. Lumea chiar spune chestia asta sau ai inventat-o tu acum?

N-am răspuns, m-am uitat la ceas.

— La benzinărie au probleme cu recepţia mărfii şi m-au întrebat dacă n-aş putea să le dau o mână de ajutor. Ne vedem la Årtun, la şapte.

— Dar o să rămâi peste noapte la noi?

— Mulţumesc, dar trebuie să mă duc direct acasă după întrunire. Mâine în zori trebuie să fiu la muncă.

Deşi numai acţionarii aveau drept de vot, întrunirea de la Årtun s-a ţinut cu uşile deschise. Am ajuns devreme, am ocupat un loc pe rândul din spate şi am privit cum, treptat-treptat, sala se umple. Am observat că atmosfera de nerăbdare, de entuziasm, care caracterizase prima întrunire, desfăşurată cu optsprezece luni în urmă, lăsase loc uneia foarte diferite. Întunecată, sumbră. Domnea o tensiune s-o tai cu cuţitul, cum s-ar zice. Toată lumea era acolo la începutul şedinţei. Pe rândul din faţă i-am zărit pe Jo şi pe Mari Aas, aşezaţi lângă Voss Gilbert. Câteva rânduri în spatele lor: Stanley şi Dan Krane, unul lângă celălalt. Tot aşa, Grete Smitt se aşezase lângă Simon

Nergard, stând aplecată peste umărul lui şi şuşotindu-i ceva la ureche. Dumnezeu ştie când deveniseră atât de apropiaţi. Anton Moe venise cu soţia. Julie şi Alex. Markus, care se învoise de la benzinărie. L-am surprins făcând un schimb de priviri cu Rita Willumsen, aşezată cu două rânduri mai în spate. Erik Nerell şi soţia lui stăteau lângă Kurt Olsen, însă când Erik a încercat să lege o conversaţie cu el, era evident că şeful de post n-avea chef. Probabil că Erik începuse să regrete că se aşezase acolo, însă acum n-ar mai fi avut unde să se mute.

La şapte fix Carl a păşit pe scenă. Sala de întruniri s-a cufundat în tăcere. Carl şi-a înălţat privirea. Nu-mi plăcea ce vedeam. Acum, când era atât de important pentru el să fie în formă maximă, să întoarcă din drum valul de negativism, să despartă apele ca Moise, fratele meu părea copleşit de gravitatea situaţiei. Părea să fi obosit înainte să fi început.

— Stimaţi concetăţeni, au fost primele cuvinte pe care le-a rostit.

Avea vocea nevolnică, îşi rotea aiurea privirea prin sală, de parcă ar fi vrut să stabilească un contact vizual cu cineva, izbindu-se însă de refuzul tuturor.

— Noi suntem oameni de la munte. Trăim într-un loc în care viaţa a fost dintotdeauna grea. Într-un loc în care a trebuit să ne descurcăm singuri.

Îmi imaginam că nu aşa deschizi o întrunire a acţionarilor, însă nici eu, nici majoritatea celor din sală n-aveam habar cum se desfăşoară o astfel de şedinţă.

— Pentru a supravieţui, am fost nevoiţi să adoptăm maxima pe care tata ne-o tot repeta mie şi fratelui meu: „Fă ceea ce trebuie făcut”, a continuat el, uitându-se la mine şi încetând să se mai agite.

Încă părea preocupat, dar pe buzele lui apăruse un zâmbet abia perceptibil.

— Prin urmare, asta şi facem. În fiecare zi, de fiecare dată. Nu pentru că putem, ci pentru că trebuie. Aşa că, de fiecare dată când ne confruntăm cu necazuri de tot felul, de fiecare dată când turma ni se prăvăleşte în prăpastie, de fiecare dată când o recoltă este distrusă de îngheţ sau de fiecare dată când satul rămâne izolat din pricina câte unei alunecări de teren, noi reuşim cumva să ne regăsim locul în această lume. Când se redirecţionează autostrada principală şi nu mai există nicio cale pentru lumea dinafară să ajungă la noi, atunci facem una. Construim un hotel montan.

Vocea fratelui meu devenise uşor mai animată. Reuşise chiar să-şi

îndrepte spatele.

— Iar când hotelul arde şi din el nu mai rămân decât nişte ruine fumegânde, ne uităm la catastrofă şi simțim cum ne cuprinde disperarea…

Carl şi-a înălțat degetul arătător şi a continuat, ridicându-şi glasul:

— …dar numai o zi.

Privirea lui s-a îndepărtat de la mine, găsind între timp alte puncte de sprijin, alte invitații.

— Când plănuim ceva şi lucrurile nu se desfăşoară cum ne-am aşteptat, atunci *facem ceea ce este de făcut.* Facem alt plan. Înțelegem că lucrurile nu s-au petrecut aşa cum ne imaginaserăm. Foarte bine. Atunci să ne imaginăm altceva! a exclamat el, căutându-mi din nou privirea.

— Oamenii de la munte, ca noi, n-au timp de pierdut cu te miri ce sentimentalisme. Ei nu-şi permit să rămână cantonați în trecut. Aşa cum obişnuia să spună tata: „ucide-ți favoriții şi copiii”{36}. Haideți să privim către viitor, prieteni. Împreună.

A urmat o tăcere lungă, grăitoare. Oare mă înşelam sau Jo Aas tocmai încuviințase, dând din cap? Da. Şi, de parcă ăsta ar fi fost semnalul pe care îl aşteptase, Carl a continuat.

— Pentru că noi suntem sortiți să fim împreună, fie că ne place sau nu. Asemenea unei familii – voi, eu, toți cei prezenți aici în această seară –, formăm o comunitate hotărâtă de soartă, o comunitate din care nu ne putem sustrage. Noi, oamenii de la munte, din Os, vom eşua împreună. Sau ne vom ridica împreună.

Atmosfera din sală se schimbase. Încet, dar se simțea. Tensiunea inițială se risipise. Mai persista, desigur, o umbră de scepticism. Şi, aşa cum era de aşteptat, persista şi dorința nemărturisită, dar nu mai puțin prezentă, ca fratele meu să răspundă la câteva întrebări vitale. Publicului însă îi plăcuse ce auzea. Şi ce spunea şi felul local în care o făcuse. Mi-am dat seama că începutul stângaci fusese unul premeditat. Că fratele meu înțelesese ceea ce-i spusesem eu: *tuturor le plac poveştile cu fii rătăcitori.*

Doar că în momentul următor, de îndată ce publicul a dat de înțeles că fusese captivat de discurs, Carl a făcut un pas înapoi, îndreptându-şi palmele spre cei prezenți:

— Nu vă pot garanta absolut nimic. Viitorul este prea incert pentru aşa ceva, iar calitățile mele de profet sunt inexistente. Singurul lucru pe care *îl pot* garanta este că, dacă ne vom comporta asemenea unor individualişti, vom fi condamnați să dăm greş. Acum suntem ca oaia care s-a îndepărtat de

turmă şi care va pieri fie mâncată, fie din pricina frigului. Împreună însă, şi numai împreună, avem o posibilitate, o *unică* posibilitate de a ieşi din marasmul în care ne aflăm din ziua în care hotelul a fost înghițit de flăcări.

Carl a mai făcut o pauză, rămânând acolo, în semiîntunericul care domnea în partea din spate a podiumului. Pur şi simplu trebuia să-l admir. Ultima propoziție fusese o capodoperă oratorică, care înfăptuise concomitent trei lucruri. Primul: să-l facă pe el să pară un individ onest, care admite că proiectul se află într-un mare impas, de vină pentru care e numai incendiul. Al doilea: să le predice celor prezenți o inspirată lecție de morală şi, în acelaşi timp, să le paseze tuturor responsabilitatea reluării construcției. Al treilea: să se arate precaut, subliniind că noul hotel nu reprezenta o soluție lipsită de riscuri, ci doar o *posibilitate,* dând în acelaşi timp de înțeles că această posibilitate era unică, şi ca atare singura.

— Dar dacă vom face totul ca la carte, nu vom reuşi doar să ieşim din impas, a spus Carl, rămânând în semiîntuneric.

Eram aproape convins că motivul pentru care sosise devreme la Årtun fusese ca să aranjeze luminile. Pentru că, în momentul în care a păşit din nou în lumină, efectul vizual a fost la fel de impresionant ca lucrurile pe care le rostise. Bărbatul care păruse atât de obosit şi de preocupat când păşise pe podium se preschimbase brusc într-un demagog încrezător.

— Vom reuşi să facem Osul să înflorească! a tunat el. Şi vom face asta ridicând un hotel pentru a cărui construcție nu vom mai recurge la tot felul de compromisuri, cum ar fi troli şi buşteni costisitori, pentru că în opinia noastră oamenii moderni, aflați în căutarea unei experiențe autentice, simt că pătrund pe teritoriul folclorului norvegian de îndată ce trec de hotarul propriului oraş. Muntele este ceea ce îi atrage şi nici în această privință nu ne permitem să facem vreun compromis. Aşa că vom construi un hotel care să respecte muntele, un hotel care se încadrează în peisaj, care se supune legilor inexorabile ale muntelui. Iar betonul este materialul care se apropie cel mai mult de acest ideal. Vom construi hotelul aşa nu pentru că ar fi mai ieftin, ci pentru că betonul este frumos.

Spunând asta, a adresat adunării o privire provocatoare, aşteptându-se parcă să audă obiecții – însă toți cei de-acolo parcă încremeniseră.

— Betonul, acest beton, betonul *nostru* – a continuat el, de parcă ar fi rostit o incantație, impunând un ritm hipnotizant, de predicator din Armata Salvării, în vreme ce lovea, în acelaşi ritm, cu degetul, laptopul aşezat pe pupitru – e ca noi. E simplu, poate rezista furtunilor care se abat asupra

noastră toamna, iarna, poate sfida avalanşele, tunetele şi trăsnetele, furtunile năprasnice, uraganele şi rachetele de Anul Nou. Într-un cuvânt, betonul este un material care, asemenea nouă, supravieţuieşte. Iar faptul că este asemenea nouă, dragi prieteni, îl face să fie frumos!

Carl se înţelesese evident din timp cu angajatul care mânuia proiectorul să intervină după această exclamaţie, pentru că imediat din difuzoare a început să se audă muzică. Iar hotelul – acelaşi hotel pe care îl văzusem în primele desene ale lui Shannon – şi-a făcut apariţia pe ecranul din spatele podiumului. Păduri debordând de verdeaţă. Soare strălucitor. Un pârâiaş zglobiu. Copii jucându-se, oameni îmbrăcaţi în haine uşoare, de vară, plimbându-se. Acum hotelul nu mai părea la fel de anost, semănând mai degrabă cu un fundal calm, stenic, al vieţii desenate de jur-împrejurul lui – ceva permanent, ca muntele însuşi. Arăta, într-un cuvânt, la fel de fantastic ca în descrierea lui Carl.

Am observat că încă îşi mai ţinea răsuflarea. La naiba, şi eu mi-o ţineam! Apoi sala a izbucnit.

Carl a lăsat aplauzele să se domolească, profitând de ele la maximum. Apoi s-a apropiat de marginea podiumului şi şi-a ridicat mâinile ca să se facă linişte.

— Şi, de vreme ce pare că noul proiect v-a plăcut, ce ziceţi de o rundă de aplauze şi pentru arhitect, Shannon Alleyne Opgard?

Shannon şi-a făcut apariţia din culise, păşind în lumina reflectorului – şi din nou adunarea a început să aplaude.

Soţia fratelui meu s-a oprit după numai câţiva paşi, a zâmbit şi a început să le facă celor prezenţi cu mâna, râzând veselă şi rămânând acolo suficient de mult ca să arate că aprecia entuziasmul, dar că nu voia să abată atenţia publicului de la adevăratul erou al satului.

Aplauzele s-au potolit după ce-a plecat. Carl a tuşit şi a apucat marginile pupitrului cu ambele mâini.

— Vă mulţumesc, prieteni. Vă mulţumesc. Doar că această întrunire n-a fost organizată numai pentru a discuta aspectul unui hotel. Ci şi planurile pentru viitor, orarul lucrărilor, finanţele, contabilitatea şi alegerea reprezentanţilor investitorilor.

Acum era limpede că îi ţinea pe toţi în palmă.

Urma să le spună că lucrările de reconstrucţie aveau să înceapă peste două luni, în aprilie, că aveau să dureze doar paisprezece luni, iar costurile erau cu numai douăzeci la sută mai mari decât data trecută. Că se bătuse

deja palma cu operatorul suedez care avea să administreze hotelul.

Şaisprezece luni.

Peste şaisprezece luni, eu şi Shannon urma să plecăm.

Shannon mi-a trimis un mesaj că nu va mai putea veni la Notodden, aşa cum stabiliserăm, şi că, până la reînceperea construcției, în aprilie, ea trebuia să se dedice sută la sută hotelului, al cărei şef de proiect era.

Am înțeles.

Şi am suferit.

Am început să număr zilele.

La mijlocul lui martie, într-o seară întunecoasă, în vreme ce pe fereastra apartamentului meu puteam vedea o ploaie torențială biciuind Sømul şi podul Varodd, cineva a sunat la sonerie. Ea era. Stropi de ploaie i se prelingeau pe părul roşcat, lipit de țeastă. Am clipit nedumerit. Şuvițele care i se lipiseră de gât semănau cu nişte dâre de rugină sau de sânge. În mână ținea o geantă, iar în ochii ei se putea citi o combinație de disperare şi hotărâre.

— Pot intra?

M-am dat la o parte ca să-i fac loc.

Abia a doua zi am aflat de ce venise.

Ca să-mi comunice vestea.

Şi ca să-mi ceară să ucid din nou.

62

Soarele tocmai răsărise, iar pământul încă era jilav după ploaia din noaptea trecută. Ciripitul păsărilor ne asurzea în vreme ce, braț la braț, eu şi Shannon ne plimbam prin pădure.

— Astea sunt păsări migratoare, am spus eu. Aici, în sudul țării, se întorc mai devreme.

— Par vesele, a răspuns Shannon lăsându-şi capul pe brațul meu. Probabil le-a fost dor să se întoarcă acasă. Îmi mai spui o dată cine ce pasăre era?

— Tata era ciocârlia-de-munte, mama, pietroşelul-sur. Unchiul Bernard era presura, Carl este…

— Nu-mi spune! Fâsa-de-luncă.

— Aşa e.

— Iar eu sunt ploierul şi tu, mierla-gulerată.

Am încuviințat.

În noaptea care trecuse abia dacă schimbaserăm câteva vorbe.

— N-am putea vorbi despre asta mâine? întrebase Shannon după ce o lăsasem să intre şi o ajutasem să-şi dea jos paltonul, potopind-o cu întrebări. Am nevoie de somn, a spus ea, cuprinzându-mă de talie şi lipindu-şi bărbia udă de pieptul meu.

Simțeam cum mi se udă cămaşa.

— Dar mai întâi am nevoie de tine, a continuat ea.

M-am trezit devreme, pentru că în dimineața aia la benzinărie se livra multă marfă, iar eu trebuia să fiu de față. Nu mi-a spus de ce ținea să luăm micul dejun împreună, iar eu n-am întrebat-o. Era ca şi cum, dacă aş fi ştiut motivul, nimic n-ar mai fi fost ca până atunci. Aşa că am închis amândoi ochii şi am savurat scurtul interval de timp pe care îl mai aveam la dispoziție, căderea în gol de dinaintea prăbuşirii.

I-am spus că trebuia să rămân la benzinărie cel puțin până la prânz, înainte să pot ruga pe cineva să mă înlocuiască, însă dacă ar fi venit cu mine am fi putut face o plimbare imediat după livrarea mărfii. Ea încuviințase, aşa că am parcurs scurta distanță până la benzinărie şi ea m-a aşteptat în maşină până am semnat recepția paleților.

Apoi am început să ne plimbăm înspre nord. În spatele nostru se întindea autostrada, cu nodurile ei de intrare şi ieşire din oraş – în fața noastră se afla

pădurea care deja, în acel început de martie, începuse să înverzească. Am descoperit o potecă de pământ care ducea în mijlocul pădurii. Am întrebat-o dacă Osul încă arăta ca în miezul iernii.

— La Opgard încă e iarnă, a răspuns ea. Dar în sat au fost deja două primăveri false.

Am râs şi am sărutat-o pe păr. Am ajuns apoi lângă un gard înalt, care ne bloca drumul, şi ne-am aşezat pe un bolovan mare, chiar lângă potecă.

— Dar hotelul? am întrebat eu, uitându-mă pe furiş la ceas. Ce se mai întâmplă cu el?

— Lucrările încep oficial în două săptămâni, conform planului. Aşa că totul e-n regulă, ca să zic aşa.

— OK, am spus. Zi-mi atunci ce *nu* merge bine.

Shannon şi-a îndreptat spatele.

— Ăsta e unul dintre motivele pentru care am venit să stau de vorbă cu tine. A apărut o problemă neprevăzută. Inginerii au descoperit că pământul, muntele însuşi, ne va da de furcă.

— Au descoperit? Dar Carl ştia că muntele e instabil. De-asta se desprind roci în Huken. De-asta, cu mai mulți ani în urmă, nu s-a construit tunelul rutier.

Îmi dădeam seama cât de iritat sunam. Poate că de vină era gândul că nu bătuse atâta drum de dragul meu, ci din pricina hotelului.

— Carl n-a pomenit nimănui nimic despre instabilitatea stâncii, a spus ea. Aşa cum ştii, el preferă să reprime toate lucrurile care ar putea deveni o problemă.

— Şi? am întrebat eu, începând să simt cum îmi pierd răbdarea.

— Problema poate fi rezolvată, însă vom avea nevoie de mai mulți bani, iar Carl a spus că nu-i avem. A sugerat să ne ținem gurile, pentru că abia peste vreo douăzeci de ani va începe clădirea să se încline. Evident că n-am putut accepta aşa ceva, drept care am verificat eu însămi situația financiară, ca să văd dacă nu ne-am mai putea împrumuta de la bancă. Cei de acolo mi-au spus că pentru asta ar avea nevoie de nişte garanții suplimentare, iar când le-am spus că voi sta de vorbă cu Carl şi cu tine ca să văd dacă sunteți dispuşi să oferiți băncii, drept garanție, tot terenul din jurul fermei propriu-zise, ei mi-au spus…

Shannon s-a oprit, înghițind o dată în sec înainte să continue.

— …mi-au spus că, după fişa cadastrală, tot terenul din jurul fermei este deja depus ca garanție pentru împrumutul luat de la Willumsen. În plus,

Carl Opgard figurează ca unic proprietar, după ce ți-a cumpărat partea, în toamnă.

M-am uitat la ea. A trebuit să tuşesc ca să pot vorbi.

— Nu e corect. Undeva trebuie să se fi strecurat o greşeală.

— Asta am spus şi eu, aşa că mi-au arătat un extras al registrului de proprietate, semnat şi de tine, şi de Carl.

Shannon mi-a pus telefonul ei mobil în față. Într-adevăr, semnătura mea era acolo. Mai bine spus, ceva ce *semăna* cu semnătura mea. Semăna atât de bine încât numai o singură persoană ar fi putut s-o imite – persoana care învățase să copieze scrisul fratelui ei când îi corecta compunerile şcolare.

Atunci mi-am adus aminte de ceva. De răspunsul pe care i-l dăduse Carl recuperatorului când stăteau amândoi de vorbă în bucătărie: „Willumsen a primit şi o garanție". Recuperatorul îi răspunsese: „O garanție despre care spune că nu valorează mare brânză în absența hotelului". Willumsen, care de obicei se mulțumea cu cuvântul de onoare al partenerilor de afaceri, nu avusese încredere în Carl şi îi ceruse să pună gaj terenul fermei.

— Ştii cum numea tata mica şi mizerabila noastră fermă?

— Cum?

— „Regatul." „Opgard este regatul nostru", obişnuia el să zică. De parcă s-ar fi temut că eu şi Carl n-am fi luat pământul suficient de în serios.

Shannon n-a spus nimic.

Am tuşit.

— Carl mi-a falsificat semnătura. Şi-a dat seama că n-aş fi fost de acord să folosească terenul drept garanție ca să ia un împrumut de la Willumsen, aşa că şi l-a transferat lui însuşi, pe la spatele meu.

— Iar acum e unicul proprietar al terenului.

— Pe hârtie, da. Îl voi recupera.

— Aşa crezi? A avut timp destul să-ți transfere discret, înapoi, dreptul de proprietate, după moartea lui Willumsen. De ce n-a făcut-o?

— Probabil a fost prea ocupat.

— Trezeşte-te, Roy. Oare am ajuns să-l cunosc mai bine decât tine? Atâta vreme cât numele lui stă scris în registrul cadastral, el este proprietarul terenului. Vorbim despre o persoană care n-a ezitat să-şi escrocheze partenerii şi prietenii din Canada, după care a fugit. Vara trecută, când am fost în Toronto, am aflat mai multe amănunte despre povestea asta. Am stat de vorbă cu unul dintre parteneri, care era prieten şi cu mine, iar el mi-a spus că fratele tău l-a amenințat cu moartea când tipul ăsta i-a spus că

are de gând să-i alerteze pe investitori despre cât de mari erau pagubele la proiect, ca să-l poată opri înainte să piardă şi mai mulți bani.

— Carl se pricepe la vorbe.

— L-a sunat pe amicul ăsta comun într-o zi când era numai el acasă. Carl l-a amenințat cu un pistol, Roy. I-a spus că-l va ucide şi pe el, şi-i va ucide şi familia dacă nu-şi ține gura închisă.

— Înseamnă că intrase în panică.

— Acum ce crezi că face?

— Carl nu fură de la mine, Shannon. Sunt fratele lui.

Am simțit cum mă apucă de braț. Am vrut să mă smulg, însă n-am făcut-o, apoi m-am surprins vorbind pe voce tremurătoare:

— Nu aşa. Nu din pricina banilor.

— Poate că nu, a spus ea. Poate nu din pricina banilor.

— Ce vrei să zici?

— Nu mă va lăsa să plec. Cel puțin nu acum.

— Nu acum? Care e diferența dintre acum şi atunci?

Shannon s-a uitat drept în ochii mei. Copacii din spatele nostru au gemut, apoi ea m-a cuprins în brațe.

— Îmi doresc să nu-l fi întâlnit niciodată pe Carl, mi-a şoptit ea în ureche. Dar, dacă nu l-aş fi întâlnit, nu te-aş fi cunoscut nici pe tine, aşa că nu mai ştiu nici eu ce să zic. Doar că acum avem nevoie de un miracol. Avem nevoie de o intervenție divină, Roy.

Şi-a lăsat bărbia pe umărul meu; ne uitam în direcții diferite: ea prin gard, către pădurea întunecată, eu spre poiană şi la autostrada care ducea în alte locuri.

În clipa următoare s-a auzit un alt geamăt şi o umbră s-a lăsat asupra noastră. Corul păsărilor s-a întrerupt brusc, de parcă dirijorul lor şi-ar fi ridicat bagheta.

— Roy… a şoptit Shannon, ridicându-şi bărbia de pe umărul meu.

M-am uitat la ea; acum se uita în sus, cu un ochi deschis şi cu altul aproape închis. M-am întors şi am văzut patru picioare în partea de jos a gardului. Mi-am înălțat privirea – sus, tot mai sus – şi am descoperit un corp, iar deasupra lui un gât lung, paralel cu trunchiurile copacilor.

O imagine uluitoare: o girafă.

Rumega ceva, privindu-ne neinteresată. Genele ei semănau cu cele ale lui Malcolm McDowell, cel din *Portocala mecanică.*

— Am uitat să-ți spun că e o grădină zoologică, i-am zis eu lui Shannon.

— Da, a răspuns ea, în vreme ce girafa a început să tragă cu buzele şi cu limba de crengile golaşe de sus, făcând soarele să lumineze fulgurant capul ei ridicat. Au uitat să ne spună că e o grădină zoologică.

După ce ne-am plimbat prin pădure, am revenit amândoi la benzinărie.

I-am spus că putea să ia Volvoul şi că o sunam eu după ce-mi terminam treaba, ca să vină să mă ia. Trebuia să verific nişte situații contabile, însă nu mă puteam concentra. Carl mă trădase. Mă mințise, îmi furase un drept obținut prin naştere şi îl vânduse cui îi oferise mai mult. Mă lăsase să devin un criminal, să-l ucid pe Willumsen ca să-şi salveze propria piele. Ca de obicei. Şi nu-mi spusese o vorbă despre această trădare. Da, *chiar mă trădase.*

Eram atât de furios încât tremuram din toate mădularele, fără să mă pot opri. În cele din urmă a trebuit să mă duc la toaletă, unde am vomitat. Apoi m-am aşezat pe colacul veceului tânguindu-mă şi sperând că nu mă aude nimeni.

Ce naiba aş fi putut să fac?

Privirea mi-a căzut pe afişul din fața mea. Lipisem aici unul identic cu cel de pe uşa toaletei benzinăriei din Os:

FĂ CEEA CE TREBUIE FĂCUT.
TOTUL DEPINDE DE TINE.
FĂ-O ACUM.

Cred că acolo am luat hotărârea. Ba nu cred – sunt aproape sigur. Sau se poate s-o fi luat mai târziu, în seara aia. Când Shannon mi-a destăinuit al doilea lucru care o făcuse să mă viziteze la Kristiansand.

<u>63</u>

Stăteam tăcut la masa de bucătărie pe care, cu ajutorul lui Shannon, o adusesem în camera de zi.

Ea dăduse o fugă până la centrul comercial din apropiere şi gătise cou-cou; zicea că era mâncarea naţională a Barbadosului. Se făcea din mălai, banane, roşii, ceapă şi ardei. Deşi trebuise să se descurce cu cod, pentru că nu găsise peşte-zburător, era mulţumită că găsise bame şi fructe de arbore de pâine.

— Te nemulţumeşte ceva? m-a întrebat ea.

Am scuturat din cap:

— Pare delicios.

— În sfârşit un magazin din care ai ce alege, a spus ea. Voi, norvegienii, aveţi cel mai ridicat nivel de trai din lume, însă mâncaţi ca nişte sărăntoci.

— Aşa e, am încuviinţat eu.

— Cred că motivul pentru care mâncaţi atât de repede e că nu sunteţi obişnuiţi cu mâncarea gustoasă.

— Adevărat.

Am turnat vin alb în pahare, din sticla pe care Pia Syse şi cei de la biroul central mi-o trimiseseră cu două săptămâni în urmă, când devenise limpede că benzinăria mea urma să iasă locul al treilea pe ţară.

Am aşezat sticla înapoi pe masă, însă nu m-am atins de pahar.

— Ai rămas îngândurat, mi-a spus Shannon.

— Da, am recunoscut eu.

— Te întrebi cum a putut să te trădeze în halul ăsta.

Am scuturat din cap:

— Mă întreb *pe mine* cum l-am putut trăda în halul ăsta.

A oftat.

— Nu poţi alege de cine te îndrăgosteşti, Roy. Tu însuţi mi-ai spus că voi, oamenii de la munte, vă îndrăgostiţi de câte o persoană când aveţi şi motive practice s-o faceţi, însă acum vezi şi tu că nu e adevărat.

— Poate că nu, am răspuns. Dar poate că alegerile noastre nu sunt chiar aşa de întâmplătoare.

— Nu?

— Stanley mi-a povestit de nu ştiu ce francuz care crede că ne dorim ceea ce-şi doresc alte persoane. Că tindem să le imităm.

— Dorința mimetică, a spus Shannon. René Girard.
— Ăla e.
— El crede că ideea că un om își urmează inima și dorințele lăuntrice este doar o iluzie romantică, pentru că, dincolo de satisfacerea nevoilor de bază, n-avem dorințe lăuntrice personale. Ne dorim ce vedem că-și doresc oamenii din jurul nostru. Ca un câine pe care nu-l interesează un os de jucărie, dar care brusc simte o imperioasă *nevoie* să-l aibă când și-l dorește alt câine.
Am încuviințat.
— Ca atunci când simți o dorință și mai puternică să deții propria benzinărie dacă afli că și alți oameni își doresc una.
— Iar arhitecții simt că *trebuie* să câștige câte un proiect când pentru el se bat cei mai buni colegi.
— Și fratele urât și prost care *trebuie* să aibă femeia care îi aparține fratelui deștept și chipeș.
Shannon a început să umble cu furculița prin mâncare.
— Vrei să spui că sentimentele pe care le ai pentru mine au de fapt legătură cu Carl?
— Nu, am răspuns. Nu vreau să spun nimic – pentru că nu știu nimic. Poate că suntem la fel de impenetrabili pentru noi înșine pe cât suntem pentru cei din jur.
Shannon și-a lipit buricele degetelor de paharul cu vin.
— Nu e trist că nu putem iubi decât ceea ce iubesc și alții?
— Unchiul Bernard obișnuia să spună că multe lucruri par triste dacă te uiți la ele prea mult și cu prea mare atenție, am comentat eu. Zicea că trebuie să te faci că nu vezi.
— Probabil.
— Crezi că ar trebui să facem pe orbii? am întrebat-o eu. Măcar pentru o noapte?
— Da, a răspuns ea, căznindu-se să zâmbească.
Mi-am ridicat paharul, iar ea mi-a imitat gestul.
— Te iubesc, i-am șoptit.
Zâmbetul i s-a lățit pe toată fața, în vreme ce ochii îi sclipeau ca lacul Budal într-o zi liniștită de vară. Pentru o clipă, am reușit să uit de lucrurile care mă măcinau; speram să putem avea noaptea aia numai pentru noi, apoi să las să cadă bomba nucleară. Da, *voiam* ca bomba nucleară să cadă. Pentru că deja – dacă-mi amintesc bine – mă hotărâsem. Iar alternativa unei

bombe nucleare mi se părea mai bună.

Am aşezat paharul la loc pe masă şi am văzut că Shannon nu băuse dintr-al ei. S-a ridicat în picioare, s-a aplecat peste masă şi a stins, dintr-o suflare, lumânările.

— Avem prea puțin timp la dispoziție, a spus ea. Prea puțin ca să-l petrec altfel decât stând goală lângă tine.

La ora patru fără opt minute, Shannon s-a prăbuşit din nou peste mine. Sudoarea ei se combina cu a mea. Împărtăşeam acelaşi gust şi miros. Mi-am ridicat capul şi m-am uitat la ceasul de pe noptieră.

— Mai avem trei ore, a spus Shannon.

Mi-am lăsat capul din nou pe pernă şi am început să caut orbeşte cutia cu tutun de prizat pe care o lăsasem lângă ceas.

— Te iubesc, a spus ea, aşa cum o făcea ori de câte ori se trezea, înainte să facem dragoste.

Şi de fiecare dată când se culca la loc.

— Te iubesc, ploierule, am răspuns eu cu aceeaşi intonație, de parcă înțelesul adânc al acestor cuvinte ne-ar fi fost atât de familiar, încât nu mai era nevoie să-i adăugăm emoții, convingeri sau sens.

Era suficient să le rostim, ca pe-o mantră, ca pe-un crez pe care îl ştiam pe dinafară.

— Azi am plâns, i-am mărturisit, vârându-mi o priză de tutun sub buză.

— Nu cred că ți se întâmplă prea des, a spus Shannon.

— Nu.

— De ce-ai plâns?

— Ştii doar. Toată situația…

— Da, dar mai precis? Şi de ce azi?

M-am gândit ce să-i răspund.

— Am plâns după ce-am pierdut azi.

— Proprietatea familiei, a spus ea.

Am râs scurt.

— Nu, nu ferma.

— Atunci pe mine, a continuat ea să ghicească.

— Pe tine nu te-am avut niciodată, am spus. Plângeam din pricina lui Carl. Azi mi-am pierdut frățiorul.

— Ah, desigur, a spus Shannon în şoaptă. Scuze. Iartă-mă că am putut fi atât de proastă.

Mi-a pus o palmă pe piept. Am simțit imediat că de data asta nu era vorba despre una dintre atingerile ei pretins inocente, despre care amândoi ştiam că marcau debutul unei noi partide de amor. Când i-am simțit palma, am avut o premoniție, de parcă Shannon ar fi dorit să-mi strângă inima în pumn. Sau poate doar s-o *simtă.* Încerca să simtă bătăile inimii mele, să vadă cum o să reacționeze după ce urma să-mi spună ce-avea să-mi spună.

— Mai devreme ți-am zis că hotelul e doar unul dintre motivele pentru care am venit la tine.

A inspirat adânc, iar eu mi-am ținut respirația.

— Sunt însărcinată, a spus ea.

Am continuat să-mi țin respirația.

— Cu tine. Notodden.

Chiar dacă aceste cinci cuvinte conțineau răspunsul la toate întrebările pe care mi le-aş fi putut pune cu privire la ce se întâmplase, o avalanşă de gânduri îmi gonea prin minte – şi fiecare gând se încheia cu un semn de întrebare.

— Dar, endometrioza… am început eu să spun.

— Îngreunează sarcina, dar n-o face imposibilă, a răspuns ea. Am făcut un test de sarcină şi la început n-am crezut, însă între timp am fost la doctor şi mi s-a confirmat.

Am început din nou să respir, uitându-mă în tavan.

Shannon s-a lipit de mine.

— M-am gândit să fac un avort, însă nu pot – nu vreau. Poate că ăsta e acel moment unic din viața mea în care toate planetele s-au aliniat în aşa fel încât să permită corpului meu să rămân însărcinată. Eu te iubesc, iar copilul este la fel de mult al meu pe cât e al tău. Tu ce vrei?

Am rămas tăcut, respirând în întuneric şi întrebându-mă dacă inima mea dăduse mâinii ei răspunsurile pe care şi le dorea.

— Vreau să ai parte de ce-ți doreşti, am răspuns în cele din urmă.

— Ți-e teamă? m-a întrebat ea.

— Da.

— Eşti fericit?

Eram fericit?

— Da.

Ascultându-i respirația, mi-am dat seama că era din nou pe cale să izbucnească în lacrimi.

— Acum eşti extrem de confuz, fireşte, şi te întrebi ce-ar trebui să facem

mai departe, a spus ea.

Glasul îi tremura. Rostise ultima frază precipitat, de parcă ar fi vrut s-o încheie înainte s-o podidească plânsul.

— Şi nu ştiu ce să-ți spun, Roy. Trebuie să rămân în Os până la finalizarea hotelului. Poate tu crezi că acest copil e mai important decât clădirea aia, însă…

— Ssst, am oprit-o eu, mângâindu-i buzele moi cu degetul. Ştiu. Şi n-ai dreptate. Nu sunt confuz. Ştiu exact ce trebuie să fac.

În întuneric, vedeam albul ochilor ei apărând şi dispărând când clipea.

„FĂ CE TREBUIE FĂCUT”, mi-am spus eu în gând. „TOTUL DEPINDE DE TINE. FĂ-O ACUM.”

Cum ziceam, nu sunt absolut sigur dacă luasem hotărârea acolo, în toaleta benzinăriei, sau mai târziu, în timp ce împărțeam acelaşi pat cu Shannon şi după ce mi-a spus că e însărcinată cu mine. Sau poate că nu contează prea mult, poate că este o chestiune mai degrabă academică, cum s-ar zice.

Oricum, în clipa următoare mi-am apropiat buzele de urechea lui Shannon şi i-am şoptit ce trebuia făcut.

Iar ea a încuviințat.

Apoi am rămas treaz până când a trebuit să ne dăm jos din pat.

Şantierul urma să fie repornit peste paisprezece zile. Invitația pe care apăreau şi concertul şi petrecerea de la Årtun stătea prinsă cu o piuneză deasupra hiatului de bucătărie.

Începusem deja să număr orele rămase.

Sufeream.

Uriaşa bestie neagră se mişca. Se deplasa încet, aproape împotriva propriei voințe, pietrişul zornăindu-i sub anvelope. Pe aripile din spate, cele două lumini de frână prelungi, înguste, s-au aprins. Un Cadillac DeVille. Soarele apusese, însă în spatele serpentinei o spuză portocalie contura discret creasta muntelui Ottertind, precum şi o crevasă adâncă, lungă de vreo două sute de metri, ca o despicătură de topor.

„Tu şi cu mine, Roy, doar pe noi ne avem”, obişnuia să-mi spună Carl. „Toți ceilalți oameni pe care credem că-i iubim, despre care credem că ne iubesc, sunt doar nişte miraje în deşert. Însă noi doi suntem una. Suntem frați. Doi frați în deşert. Dacă unul dintre noi dă colțul, dă colțul şi celălalt.”

Da. Pe noi moartea nu ne desparte. Pe noi ne uneşte.

Bestia înainta acum ceva mai încet. Îndreptându-se către iadul spre care ne îndreptăm cu toții – toți cei cu inimă de ucigaş.

64

Lucrările urmau să reînceapă abia la şapte seara. Cu toate astea am plecat din Kristiansand de cu zori şi, când am trecut de indicatorul rutier care anunța satul, acesta strălucea deja în lumina soarelui.

În afara troienelor gri-murdar de pe marginea drumului, dovadă că plugurile îşi făcuseră datoria, zăpada dispăruse. Gheața de pe lacul Budal arăta ca sorbetul. Din loc în loc se putea zări suprafața apei.

Îl sunasem pe Carl cu două zile mai devreme, anunțându-l că voi veni, dar că voi fi ocupat toată ziua, până la redeschiderea şantierului, pentru că angajații benzinăriei din Os fuseseră rugați să pregătească registrele contabile din ultimii cinci ani. Verificări aleatorii, chestii de rutină – mințisem eu, spunându-i că trebuie să-mi ajut colegii să verifice cifrele din anii în care fusesem şef. Nu ştiam cât de mult ar fi durat inspecția – câteva ore sau câteva zile –, dar, în caz de nevoie, aş fi putut dormi la atelier. Carl mi-a răspuns că e în regulă, că oricum el şi Shannon vor fi ocupați să pregătească ceremonia de redeschidere şi petrecerea de la Årtun.

— Am însă ceva de discutat cu tine, a continuat el. Ne putem întâlni la benzinărie, dacă îți e mai uşor.

— O să te sun dacă se iveşte vreo fereastră şi putem să bem o bere la Fritt Fall, i-am răspuns.

— Cafea, a spus el. Am renunțat complet la alcool. Promisiunea pe care mi-am făcut-o de Revelion a fost să devin un individ plictisitor. Shannon spune că până acum am reuşit să mă țin de ea.

Părea binedispus. Glumea şi râdea. Un bărbat care depăşise cea mai dificilă perioadă din viață.

Spre deosebire de mine.

Am parcat maşina în fața atelierului şi mi-am ridicat privirea spre ferma Opgard. În lumina piezişă, de dimineață, a soarelui, muntele părea poleit cu aur. Pantele erau golaşe, iar în zonele umbroase zăpada încă nu se topise.

Înainte să intru în benzinărie, am zărit mai multe gunoaie împrăştiate în zona pompelor. Evident că de serviciu era Egil, pe care l-am găsit în spatele tejghelei. Tocmai se ocupa de un client. Mi-a luat câteva clipe să recunosc spinarea aia cocârjată. Era Moe. Tinichigiul. Am rămas în cadrul uşii. Egil nu mă observase, iar acum se întindea spre raftul din spatele lui. Raftul în care stăteau pastilele de-a doua zi. Mi-am ținut răsuflarea.

— Asta e tot? a întrebat Egil, aşezând o cutie în fața lui Moe.
— Da, mulțumesc, a răspuns Moe, plătind şi întorcându-se spre mine.
M-am uitat la cutia pe care o ținea în mână.
Paracetamol.
— Roy Opgard, a spus el, oprindu-se în fața mea şi adresându-mi un zâmbet larg. Dumnezeu să te binecuvânteze.
N-am ştiut ce să-i răspund. M-am uitat cum îşi bagă cutia de paracetamol în buzunarul hainei; eu ştiu să citesc limbajul corporal al oamenilor care vor să-ți facă rău, iar Moe nu vorbeau limba aia atunci. Când mi-a luat mâna într-a lui, prima mea reacție a fost să mi-o smulg. Poate că atitudinea relaxată şi strălucirea nesănătoasă, dar blândă, din ochii lui, m-au convins să n-o fac. Mi-a strâns cu grijă mâna între propriile palme.
— Îți mulțumesc, Roy Opgard, acum am revenit în sânul turmei.
— Da? a fost tot ce am putut să scot pe gură.
— Am fost robul diavolului, însă tu m-ai eliberat. Pe mine şi pe familia mea. L-ai smuls de Necuratul din sufletul meu, Roy Opgard.
M-am răsucit pe călcâie şi l-am urmărit cu privirea. Unchiul Bernard spunea că, uneori, când nu poți găsi rezolvarea unei probleme de natură mecanică, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să apuci un ciocan şi să loveşti cu el cât de tare poți, iar problema se va rezolva ca de la sine. Uneori. Probabil că exact asta se întâmplase în cazul lui.
Moe s-a urcat în Nissanul său Datsun şi a plecat.
— Şefu', l-am auzit pe Egil în spatele meu. Te-ai întors?
— După cum vezi, am spus, întorcându-mă cu fața spre el. Cum se mai vând cârnații?
Cum nu ştia dacă glumisem sau nu, a rămas puțin pe gânduri, apoi a început, ezitant, să râdă.

Ajuns în atelier, am deschis geanta pe care o adusesem din Kristiansand. Conținea diverse piese auto pe care le procurasem după mai mult de o săptămână de scotocit prin depozite de fier vechi şi cimitire de maşini. Cele mai multe se aflau într-o zonă puțin populată, aflată în vestul oraşului, un loc în care de o sută de ani oamenii venerau tot ce venea din America – în special maşinile – cu aceeaşi ardoare cu care îl venerau pe Iisus în casele lor de rugăciune.
— Piesele astea nu sunt bune, îmi spusese ultimul dealer, uitându-se la furtunurile de frână ferfenițite şi la cablul de accelerație uzat, pe care le

demontasem din măruntaiele unui Chevy El Camino şi ale unui Cadillac Eldorado. În spatele lui atârna un tablou kitsch cu un bărbat cu barbă albă, ținând în mână un toiag de păstor şi fiind înconjurat de o turmă de oi la păscut.

— Înseamnă că mi le veți vinde ieftin, nu-i aşa? am răspuns eu.

Tipul mi-a făcut cu ochiul şi mi-a spus un preț care m-a făcut să-mi dau seama că nu numai în Os poți întâlni Willumseni.

M-am consolat cu gândul că o bună parte din bani avea probabil să ajungă în contul unei instituții caritabile. Am pus pe tejghea cele câteva sute de coroane şi am repetat că n-aveam nevoie de niciun fel de chitanță.

Am scos cablul de accelerație şi m-am uitat la el. Nu era de la un Cadillac DeVille, însă era suficient de asemănător. Şi nu încăpea nicio îndoială că era stricat. De fapt, era atât de uzat încât, odată montat, ar fi rămas înțepenit de îndată ce şoferul ar fi apăsat pe pedală, iar viteza maşinii ar fi continuat să crească. Dacă şoferul ar fi fost şi mecanic auto, poate c-ar fi înțeles ce se întâmplă, iar dacă ar fi fost rapid şi calm, poate că i-ar fi trecut prin cap să scoată cheia din contact sau s-o scoată din viteză. Carl însă nu se putea lăuda cu niciuna din aceste calități. Ştiam că, şi dacă ar fi avut suficient timp la dispoziție, n-ar fi ştiut decât să încerce să frâneze.

Am scos apoi furtunurile de frână putrede, perforate – mai demontasem unele, dar nu le mai montasem niciodată – şi le-am pus lângă cablul de accelerație.

Orice mecanic auto care ar fi inspectat ulterior epava le-ar fi spus polițiştilor că nu putea fi vorba de sabotaj. Piesele pur şi simplu trădau uzură şi era posibil ca sub învelişul din plastic al cablului de accelerație să fi intrat nişte apă.

Am vârât în geantă uneltele de care aveam nevoie, am închis-o şi am rămas o vreme pe loc, respirând sacadat. Simțeam că pieptul îmi strânge plămânii ca într-o menghină.

M-am uitat la ceas: zece şi un sfert. Aveam suficient timp la dispoziție.

Shannon îmi spusese că în după-amiaza aia, la două, Carl trebuia să se întâlnească la şantier cu organizatorii petrecerii. Ei ar fi urmat să se întoarcă apoi la Årtun ca să decoreze sala. Asta le-ar fi luat cel puțin două ore, poate chiar trei. Era bine, aveam nevoie de măcar o oră ca să schimb piesele.

Şi cum de fapt nu exista niciun audit la benzinărie, aveam suficient timp.

Mai mult decât suficient.

M-am mutat în dormitorul improvizat şi m-am întins pe pat. Am atins cu

palma salteaua pe care eu şi Shannon făcuserăm dragoste. M-am uitat la plăcuța de înmatriculare din Barbados, atârnată pe peretele chicinetei. Între timp mă documentasem puțin. Erau peste o sută de mii de vehicule pe insulă, un număr surprinzător de mare pentru o populație atât de mică. Iar nivelul de trai era ridicat, cel mai ridicat din America de Nord. Oamenii aveau bani de cheltuit. Şi toată lumea vorbea limba engleză. Sigur aş fi putut deschide acolo o benzinărie. Sau un atelier de reparații auto.

Am închis ochii şi m-am imaginat peste doi ani. M-am văzut stând cu Shannon pe o plajă, sub o umbrelă, împreună cu un copilaş de un an şi jumătate. Toți trei albi ca laptele, numai Shannon cu picioarele arse de soare. *Redlegs.*

Am dat puțin timpul înapoi, paisprezece luni în viitor. Bagajele pregătite pe hol. Un bebeluş plângând în dormitorul de la etaj şi glasul lui Shannon, încercând să-l liniştească. N-ar mai fi fost decât câteva detalii de pus la punct. Să tăiem apa de la robinetul principal şi electricitatea de la tablou. Să batem obloanele în cuie. Să rezolvăm ultimele probleme înainte de plecare.

Ultimele probleme.

M-am uitat din nou la ceas.

Nu mai conta, însă nu-mi plăceau chestiile nerezolvate. Gunoaiele lăsate în zona pompelor.

Ar fi trebuit să le trec cu vederea. Trebuia să mă concentrez asupra celuilalt lucru. *Keep your eyes on the prize,* cum obişnuia să spună tata, cu accentul lui de yankeu.

Gunoaiele din zona pompelor.

La ora unsprezece fix m-am ridicat din pat şi am ieşit.

— Roy! a exclamat Stanley ridicându-se în picioare, în spatele micului său birou de la dispensar.

L-a ocolit ca să se poată apropia de mine, apoi m-a îmbrățişat.

— A trebuit să aştepți mult? m-a întrebat el, arătând spre sala de aşteptare.

— Numai douăzeci de minute, am răspuns. M-a strecurat doamna de la recepție în cabinet, dar nu-ți voi răpi prea mult timp.

— Ia loc. Totul e în regulă? Cum îți mai simți degetul?

— Totul e în regulă. Am venit să te întreb ceva.

— A, da?

— De Revelion, după ce am plecat spre piața centrală, îți aminteşti

cumva dacă a plecat şi Dan Krane? Venise cu maşina? Şi nu cumva a apărut în piață mai târziu?

Stanley a scuturat din cap.

— Dar de Kurt Olsen – ştii ce a făcut în noaptea aia?

— De ce mă întrebi, Roy?

— O să-ți explic după aia.

— OK. Niciunul dintre ei n-a plecat. Bătea un vânt atât de puternic, iar noi ne simțeam atât de bine, încât am continuat să stăm înăuntru, să bem şi să sporovăim. Asta până am auzit sirena maşinii de pompieri.

Am dat agale din cap. Teoria mea se dusese pe apa sâmbetei.

— Singurele persoane care au plecat înainte de miezul nopții au fost Simon, Grete şi cu tine.

— Dar niciunul dintre noi nu venise cu maşina.

— Ba nu, Grete venise cu maşina. Spunea că le promisese părinților ei că va fi alături de ei la miezul nopții.

— Înțeleg. Ai idee ce marcă de maşină conduce?

Stanley a început să râdă.

— Roy, doar mă cunoşti – nu ştiu să deosebesc o maşină de alta. Tot ce ştiu e că părea destul de nouă şi că era roşie. Dacă mă gândesc mai bine, cred că e un Audi.

Am clătinat din cap şi mai agale.

Mi-am imaginat un Audi A1 roşu îndreptându-se spre Nergard în noaptea de Revelion. Iar între fermele Nergard şi Opgard nu există decât şantierul.

— Că tot veni vorba de noutăți, a exclamat Stanley. Am uitat complet să te felicit.

— Să mă feliciți?

M-am gândit automat la faptul că benzinăria pe care o conduceam ieşise pe locul trei la vânzări. Apoi mi-am dat seama că ştirile din lumea benzinarilor nu ajung decât la urechile celor interesați.

— O să fii unchi! a spus el.

A urmat un moment de tăcere, apoi Stanley a început să râdă cu şi mai multă poftă.

— Chiar că sunteți frați! Carl a reacționat la fel ca tine. S-a făcut alb ca varul.

Nu-mi dădusem seama că mă albisem la față, însă acum simțeam că parcă mi se oprise şi inima. Am făcut un efort să-mi revin.

— Tu ai fost cel care a consultat-o pe Shannon?

— Câți medici vezi tu pe-aici? m-a întrebat Stanley, desfăcându-şi larg brațele.

— Să înțeleg că tu i-ai dat lui Carl vestea c-o să fie tată?

Stanley a ridicat o sprânceană:

— Nu, cred că Shannon i-a dat vestea. Dar m-am întâlnit cu Carl la magazin şi l-am felicitat, apoi i-am dat câteva sfaturi despre ce va trebui să facă Shannon pe măsură ce sarcina va avansa. Iar el s-a făcut alb ca varul, aşa cum te-ai făcut tu acum. E de înțeles, de fapt, când vine cineva la tine amintindu-ți că în curând vei fi tătic şi te simți copleşit de această nouă responsabilitate. Nu ştiam că la fel reacționează şi unchii, dar se pare că da, a spus el, izbucnind din nou în râs.

— Ai mai spus şi altcuiva, în afară de mine şi de Carl? l-am întrebat eu.

— Nu, eu trebuie să respect politica de confidențialitate. S-a oprit brusc, punându-şi trei degete pe frunte.

— Au! Poate că tu nu ştiai că Shannon e însărcinată. Eu doar am presupus că… de vreme ce tu şi Carl sunteți atât de apropiați…

— Probabil vor să păstreze secretul până se asigură că totul e în regulă, am spus eu. Shannon a încercat de atâtea ori să rămână însărcinată şi fără succes.

— Da, dar eu m-am comportat impardonabil de neprofesionist, a spus Stanley, părând sincer afectat.

— Nu-ți face griji, i-am spus eu, ridicându-mă în picioare. Dacă n-o să-i spui nimănui, n-o să spun nici eu.

Am ieşit pe uşă înainte să apuce Stanley să mă întrebe de ce mă interesa atât de mult ce se petrecuse în noaptea de Revelion. Eram în fața dispensarului. Apoi la volanul Volvoului. Stând acolo şi uitându-mă în gol, prin parbriz.

Prin urmare Carl aflase că Shannon era însărcinată. Aflase, dar nu se confruntaseră. Nici mie nu-mi suflase o vorbă. Oare asta înseamnă că ştia că nu era el tatăl? Oare îşi dădea seama ce se petrecuse? Că eu şi Shannon ne coalizaserăm împotriva lui? Mi-am scos telefonul. Apoi am ezitat s-o sun. Eu şi Shannon puseserăm la cale un plan atât de detaliat tocmai ca să evităm să ne sunăm mai des decât ar fi fost firesc s-o facă nişte cumnați. După articolele din *Crime adevărate,* acesta e primul lucru pe care polițiştii obişnuiesc să-l verifice: cu ce persoane au luat legătura rudele cele mai apropiate ale victimei – sau principalii suspecți – în perioada imediat

premergătoare crimei. În cele din urmă m-am decis să formez numărul.

— Acum? am auzit în receptor.

— Da, am răspuns. Am puțin timp liber.

— Bine, a spus Carl. Ne vedem la Fritt Fall peste douăzeci de minute.

65

În după-amiaza aia, la Fritt Fall nu erau decât clienții obişnuiți: grupul celor pasionați de cursele de cai şi oamenii care trăiesc din ajutoare de stat.

— O bere, i-am comandat eu lui Erik Nerell.

Mi-a adresat o privire plină de răceală. Îl trecusem pe lista celor care ar fi putut da foc hotelului, însă între timp lista se redusese la o singură persoană.

Îndreptându-mă către una dintre mesele libere din dreptul ferestrelor, l-am văzut pe Dan Krane stând singur la una din ele, cu o bere în față. Se uita în gol. Părea – cum să spun? – puțin cam neîngrijit. L-am lăsat în pace, bănuind că şi el îmi va arăta aceeaşi considerație.

Băusem deja o jumătate de bere când a apărut Carl.

M-a îmbrățişat cu putere şi şi-a comandat o cafea, bucurându-se de aceeaşi primire rece din partea barmanului. L-am văzut pe Dan Krane devenind conştient de prezența lui Carl, grăbindu-se apoi să-şi termine berea şi să iasă din bar cu paşi apăsați.

— Da, l-am văzut pe Dan, a spus Carl înainte să-i fac semn să ia loc. Se pare că nu mai locuieşte la familia Aas.

Am dat agale din cap.

— Altceva?

— A, da… a spus Carl, luând apoi o gură de cafea. Sunt nerăbdător să văd cum decurge şedința acționarilor din seara asta. Între timp Shannon a început să hotărască tot mai des lucrurile-n casă. Azi bunăoară a hotărât că are nevoie de Cadillac până la ora şedinței, aşa că eu sunt nevoit să folosesc maşina nevestei, a spus el, arătând spre Subarul din parcare.

— Important e să ajungi la ceremonie cu stil, am comentat eu.

— Desigur, desigur, a spus el, luând apoi încă o gură de cafea.

Am aşteptat. Aproape temându-mă de ce urmează. Doi frați stând acolo, temători. Întinşi pe patul suprapus, temându-se că vor auzi cum se deschide uşa.

— Cred că ştiu cine a incendiat hotelul, am spus.

Carl şi-a ridicat privirea.

— Da?

N-aveam motive să creez suspans, aşa că i-am spus direct:

— Grete Smitt.

Carl a râs cu putere.

— Grete e puțin dusă cu capul, Roy, dar nu *chiar așa* de dusă. Iar acum s-a mai domolit. I-a prins bine că s-a cuplat cu Simon.

M-am uitat la el.

— Simon? Vrei să spui… Simon *Nergard?*

— Nu știai? a chicotit Carl. Gurile rele spun că Simon a convins-o să-l ducă acasă de Revelion și că ea a rămas la el dup-aia. Au rămas nedespărțiți de-atunci.

Creierul meu se străduia să proceseze informația cât mai rapid cu putință. Simon să fi dat foc hotelului *împreună* cu Grete? Am cumpănit bine. Părea cam tras de păr. Dar în ultima vreme multe lucruri păruseră trase de păr. Oricum, nu cu Carl trebuia să discut această problemă. De fapt nu trebuia s-o discut cu nimeni, pentru că ce dracu' mai conta acum cine o făcuse? Mi-am dres glasul:

— Ziceai că vrei sa discutăm ceva.

Carl și-a coborât privirea în ceașca de cafea, apoi a dat din cap. Și-a ridicat din nou ochii, s-a uitat dacă ceilalți șase clienți sunt suficient de departe de noi, s-a aplecat peste masă și mi-a spus cu glas șoptit:

— Shannon e însărcinată.

— O, oau! am zâmbit eu, străduindu-mă să nu reacționez exagerat. Felicitări, frati-miu!

— Nu, a spus Carl scuturând din cap.

— Nu? E ceva în neregulă?

Scuturatul s-a transformat într-o încuviințare.

— Cu copilul? am întrebat eu.

Chiar dacă știam că mint, simplul gând că pruncul încă nenăscut, copilul meu și al lui Shannon, ar fi putut avea vreo problemă, îmi făcea rău.

Carl a început din nou să scuture din cap.

— Atunci *ce?* l-am somat eu să răspundă.

— Nu eu sunt…

— *Ce* nu ești?

În cele din urmă a încetat să-și mai miște capul, adresându-mi o privire de om înfrânt, distrus.

— Nu ești tatăl?

Carl a încuviințat.

— Dar cum…?

— Shannon și cu mine n-am mai făcut sex de când s-a întors din Toronto. Nu mi-a mai dat voie nici măcar s-o ating. Și nu ea a fost cea care

mi-a spus că e însărcinată, ci Stanley. Shannon nici măcar nu ştie că am aflat.

— Drace, am spus eu.

— Da, drace, a repetat el, continuând să mă fixeze cu o privire grea. Şi ştii ceva, Roy?

A aşteptat să am o reacție, însă n-am spus nimic.

— Cred că ştiu despre cine e vorba.

Am înghițit în sec.

— Da?

— Da. Pe la începutul toamnei Shannon s-a trezit deodată că trebuie să se ducă la Notodden. Cică fusese invitată la un interviu pentru o slujbă de arhitect. Când s-a întors, părea că înnebunise – şi a ținut-o aşa zile la rând. Nu mânca, nu dormea. Eu m-am gândit că era aşa poate pentru că nu obținuse postul. Când am aflat de la Stanley că e însărcinată, m-am întrebat cum naiba reuşise să cunoască un alt bărbat, de vreme ce eu şi Shannon trăim, practic, unul în buzunarul celuilalt. Aşa că am început să mă gândesc altfel la călătoria ei în Notodden. Shannon îmi spune tot, iar dacă nu-mi spune ceva, i-o pot citi pe chip. Doar că acum era ceva ce mie-mi scăpa. Ceva ce-mi ascundea. De parcă ar fi avut conştiința încărcată. Gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că totul s-a schimbat în noaptea pe care a petrecut-o la Notodden. Apoi – aşa, dintr-odată – începe să dea câte o fugă la Notodden, pretextând că se duce la cumpărături. Mă urmăreşti?

A trebuit să tuşesc o dată ca să-mi regăsesc glasul:

— Cred că da.

— Aşa că acum câteva zile am întrebat-o unde a stat în noaptea aia, iar ea mi-a răspuns că la hotelul Brattrein, drept care am sunat acolo ca să verific. Angajatul de la recepție mi-a spus că, într-adevăr, pe data de 3 septembrie, o Shannon Alleyne Opgard rezervase o cameră. Iar când l-am întrebat cu cine o rezervase, mi-a răspuns că o rezervase numai pentru ea.

— Şi recepționerul ți-a dat aşa, pur şi simplu, toate aceste informații?

— Este *posibil* să fi spus că sunt Kurt Olsen şi că sun în calitate de şef de post al localității Os.

— Iisuse! am exclamat eu, simțind cum mi se udă spatele cămăşii.

— Aşa că l-am rugat să se uite în registrul cu clienți şi să caute o zi anume. Iar acolo a apărut un nume interesant, Roy.

Am simțit cum mi se usucă gura. Ce naiba se întâmplase? Oare Ralf îşi amintise că trecusem pe-acolo şi apoi mă dăduse în gât? Ba nu, acum îmi

amintesc, aşa e: mi-a spus că îmi rezervase o cameră când m-a văzut că intru în restaurant, pentru că bănuia că rămân peste noapte la hotel. Oare mă trecuse în registru şi apoi uitase să mă şteargă, după ce-a înțeles că n-aveam nevoie de nicio cameră?

— Un nume interesant şi *foarte cunoscut,* a continuat Carl.

M-am pregătit pentru tot ce putea fi mai rău.

— Dennis Quarry.

M-am holbat la Carl.

— Poftim?

— Dennis Quarry. Actorul. Regizorul. Americanul care la un moment dat a oprit la benzinărie, nu-ți mai aminteşti? Stătea la hotel.

Mi-am dat seama că mi se tăiase respirația abia când am inspirat din nou.

— Şi ce-i cu asta?

— Ce-i cu asta?! La benzinărie i-a dat lui Shannon un autograf, nu-ți mai aminteşti?

— Ba da, însă…

— Shannon mi-a arătat hârtia dup-aia, în maşină. O pufnise râsul, pentru că individul adăugase sub semnătură numărul lui de telefon şi adresa de e-mail. Spunea că o să mai rămână o vreme în Norvegia, pentru că avea de gând – aici Carl a făcut semn de ghilimele cu degetele – să „regizeze”. Eu nu m-am mai gândit la asta, şi cred că şi ea îl dăduse uitării. Cel puțin până când n-am început să mă reîntâlnesc cu Mari…

— Crezi că Shannon s-a întâlnit cu americanul ăsta ca să se răzbune pe tine?

— Nu e evident?

Am dat din umeri.

— Dar dacă îl iubeşte?

— Shannon nu iubeşte pe nimeni. Singurul lucru pe care-l iubeşte este hotelul ăla al ei. Cred că are nevoie de o bătaie zdravănă.

— Din câte mi-am dat seama, cineva i-a şi dat-o.

Cuvintele mi-au ieşit pur şi simplu pe gură. Carl a izbit cu pumnul în masă, holbându-se la mine de parcă i-ar fi explodat ochii în găvane.

— Ți s-a plâns cumva curva aia?

— Ssst, am făcut eu, apucând halba de bere de parcă ar fi fost un colac de salvare.

În linştea care a urmat, am văzut că toată lumea se întorsese spre noi. Şi eu, şi Carl am rămas tăcuți până când am auzit clienții reluându-şi discuțiile

şi pe Erik Nerell aplecându-se din nou peste telefonul lui mobil.

— Am observat vânătăile când am venit acasă de Crăciun, am spus eu cu glas scăzut. Am surprins-o, la un moment dat, când ieşea din baie.

Mi-am dat seama că fratele meu se căznea să găsească o explicație. De ce naiba nu putusem să-mi țin gura într-un moment în care aveam nevoie de toată încrederea lui?

— Carl, eu…

— E-n regulă, a spus el cu glas răguşit. Ai dreptate. S-a întâmplat de câteva ori, după ce s-a întors din Toronto.

Carl respira atât de greu încât puteam vedea cutia toracică cum i se ridică şi coboară.

— Eram atât de stresat din pricina haosului de la hotel, iar ea mă tot bătea la cap cu ce se petrecuse între mine şi Mari. Iar în zilele când luam ceva la bord, uneori… uneori mă pierdeam cu firea. Dar nu s-a mai întâmplat niciodată de când m-am lăsat de băut. Mulțumesc, Roy.

— Mulțumesc?

— Pentru că ai avut puterea să mi-o spui în față. De multă vreme voiam să discut cu tine despre asta. Începusem chiar să mă tem că aş avea aceleaşi probleme pe care le-a avut şi tata. Că am început să fac nişte chestii pe care de fapt nu vreau să le fac – numai ca să aflu apoi că nu mă mai pot opri. Nu-i aşa? Însă eu am reuşit. M-am schimbat.

— Ai revenit în sânul turmei, am spus eu.

— Ce?

— Eşti sigur că te-ai schimbat?

— Da, poți fi sigur de asta.

— Sau ai putea s-o faci de dragul meu. De fapt, dacă tot veni vorba, de ce n-ai face-o de dragul amândurora?

Carl s-a uitat la mine de parcă tocmai făcusem cine ştie ce joc imbecil de cuvinte, din care el nu înțelesese absolut nimic. Adevărul era că începusem să spun lucruri pe care nici eu nu le înțelegeam prea bine.

— În fine, a continuat el, trecându-şi o palmă peste față. Pur şi simplu simțeam nevoia să stau de vorbă cu cineva despre copilul ăsta apărut aşa, pe neaşteptate. Şi se pare că cineva ăsta eşti de fiecare dată tu. Îmi pare rău.

— Stai liniştit, am spus eu, răsucindu-mi cuțitul în rană. Sunt fratele tău.

— Da, tu întotdeauna mi-ai sărit în ajutor când am avut nevoie. Doamne, sunt atât de bucuros să te am măcar pe tine.

Carl şi-a pus o palmă peste mâna mea. A lui era mai mare, mai moale şi

mai caldă decât a mea, care părea un sloi de gheață.

— Întotdeauna, am spus eu cu glas răguşit.

Carl s-a uitat la ceas.

— Va trebui să rezolv problema asta cu Shannon ceva mai târziu, a spus el, ridicându-se în picioare. Rămâne între noi că nu sunt eu tatăl, OK?

— Bineînțeles, am răspuns eu.

În mod ciudat, mi-a venit să râd.

— Azi începe construcția noii clădiri. O să le-arătăm noi lor, Roy, a spus el, strângându-şi maxilarele, aruncând în jur o privire belicoasă şi arătându-mi un pumn strâns. Băieții Opgard vor fi învingători.

Am zâmbit şi mi-am ridicat paharul, indicându-i că am de gând să rămân şi să-mi termin băutura.

L-am privit pe Carl cum se grăbeşte să iasă din local, apoi l-am văzut pe fereastră cum intră în Subaru. În ziua aia Shannon îşi păstrase Cadillacul pentru sine, însă Carl urma să-l recupereze pe seară şi să-l conducă până la şantier, cu ocazia reluării lucrărilor. Sau, ca să mă exprim corect – ar fi urmat să-l conducă *în direcția şantierului.*

O singură lumină de frână s-a aprins când Subarul a lăsat să treacă un tir, înainte de a intra pe drumul principal.

Am mai comandat o bere. Am băut-o pe îndelete, cufundat în gânduri.

M-am gândit la Shannon. La lucrurile capabile să anime ființele umane. Apoi m-am gândit la mine însumi, întrebându-mă de ce naiba ajunsesem la un pas să mă dau în vileag spunându-i lui Carl că ştiam că o bate pe Shannon. Sugerându-i că ştiam că-mi falsificase semnătura. Dându-mă în vileag ca să nu fiu nevoit să duc planul până la capăt. Să nu fiu nevoit să umplu prăpastia Huken cu maşini şi cadavre.

66

După patru beri, am ieşit din Fritt Fall.

Nu se făcuse decât unu şi jumătate, aşa că aveam suficient timp să las să-mi treacă beția, însă îmi dădeam seama că fusese o dovadă de slăbiciune să beau berile alea. O reacție instinctivă. Era suficient un singur pas greşit ca să dau peste cap întregul plan, aşa că de ce simțisem *tocmai acum* nevoia să beau? Probabil că o parte din mine nu voia să reuşesc. Creierul meu reptilian. Ba nu, creierul reptilian n-avea nimic de-a face cu toate astea. Vedeți? Nu gândeam limpede. Deja începusem să încurc borcanele. În tot cazul, partea din mine care eram eu, *eu însumi,* era absolut sigură ce-şi dorea – şi anume să recapete ce era, de drept, al său, ce mai rămânea măcar. Şi să se descotorosească de toți cei care mi se puneau în cale şi care îi amenințau pe oamenii pe care aveam datoria să-i apăr. Încetasem să mai fiu fratele cel mare. Acum eram bărbatul ei. Şi tatăl copilului. *Ei* erau acum familia mea.

Cu toate astea, ceva nu ieşea la socoteală.

Lăsasem Volvoul la atelier, aşa că am pornit din centru spre sud-est, urmând poteca pentru pietoni şi biciclişti, paralelă cu drumul principal. Când am ajuns la atelier, m-am oprit şi m-am uitat peste şosea, la zidul casei cu afişul „Salonul Grete – Frizerie şi solar”.

M-am mai uitat o dată la ceas.

Aş mai fi avut timp, însă ar fi trebuit s-o las pe altă dată, poate că nu era momentul potrivit. Poate că niciodată n-ar fi fost momentul potrivit.

Aşa că Dumnezeu ştie de ce m-am trezit dintr-odată acolo, de cealaltă parte a drumului, uitându-mă pe furiş în garaj, la Audiul A1.

— Bună! m-a salutat Grete, aşezată pe scaunul de coafor.

Stătea cu capul vârât în uscătorul ăla de păr din anii 1950, mândria salonului.

— N-am auzit nici telefonul, nici soneria.

— Pentru că n-am sunat, am spus eu, asigurându-mă că suntem singuri.

Faptul că îşi făcea singură un permanent îmi spunea că niciun client nu se programase pentru ora aia. Chiar şi aşa, am avut grijă să încui uşa după mine.

— Mă pot ocupa de tine peste zece minute, a spus ea. Trebuie doar să mi

se fixeze puțin părul. O coafeză trebuie să fie ea însăşi prezentabilă, nu-i aşa?

Părea agitată. Poate pentru că venisem fără s-o anunț. Poate că observase ceva la mine. Faptul că nu venisem ca să mă tund. Sau poate că, în adâncul ei, se aştepta de multă vreme să-mi fac apariția.

— Mişto maşină, am spus.

— Poftim? Nu te aud prea bine sub clopotul ăsta.

— Mişto maşină! Am văzut-o parcată lângă casa lui Stanley de Revelion, însă nu ştiam că e a ta.

— A, da. Anul trecut salonul a mers bine. Au mers bine toate afacerile din sat.

— O maşină absolut identică – acelaşi model, aceeaşi culoare – a trecut pe lângă mine cu puțin timp înainte de miezul nopții, în vreme ce mă îndreptam spre piață. Nu sunt prea multe Audiuri roşii prin sat, aşa că-mi imaginez că tu erai, nu? Apoi Stanley mi-a spus că trebuia să te duci la părinți ca să fii la miezul nopții cu ei, însă părinții tăi locuiesc în cealaltă direcție. În plus, maşina de care zic eu s-a îndreptat spre ferma Nergard şi apoi a luat-o pe drumul care duce la hotel. Nu sunt multe destinații în zona aia: fermele Nergard şi Opgard. Plus hotelul. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc…

M-am aplecat în față şi m-am uitat la foarfecile aşezate pe spațiul de lucru, în fața oglinzilor. Mie mi se părea că toate arată la fel, însă am bănuit că în cutia deschisă nu putea să fie decât celebra ei foarfecă Niigata 1000, expusă ca o piesă de muzeu.

— De Revelion mi-ai spus că Shannon îl urăşte pe Carl, dar că are nevoie de el pentru buna desfăşurare a proiectului. Ai crezut cumva că, dacă hotelul arde şi proiectul ar fi fost abandonat, Shannon n-ar mai fi avut nevoie de Carl şi-ar fi fost în sfârşit al tău?

Grete Smitt mă studia, calmă – nervozitatea ei inițială dispăruse cu desăvârşire. Îşi sprijinea, nemişcată, brațele de rezemătoarele scaunului mare, greoi, capul ei rămânând vârât în coroana din plastic şi filamente. Arăta ca o regină aşezată pe tron.

— Bineînțeles că mi-a trecut prin gând, a spus ea cu un glas ceva mai domol. Aşa cum ți-a trecut şi ție, Roy. Ăsta e şi motivul pentru care te suspectez că tu ai pus focul. Când ai dispărut de la petrecere, mai rămăsese destul timp până la miezul nopții.

— Nu eu l-am pus.

— Păi, atunci rămâne o singură persoană care ar fi putut să-l pună, a spus Grete.

Am simțit cum mi se usucă gura. N-avea nicio importanță cine incendiase nenorocitul ăla de hotel. Auzeam un fel de bâzâit slab. Nu-mi puteam da seama dacă venea dinspre uscătorul de păr sau din propriul meu cap.

Văzându-mă cum iau foarfeca din cutie, Grete a încetat să mai vorbească. Probabil citise ceva în ochii mei, pentru că imediat şi-a ridicat, defensiv, brațele.

— Roy, doar n-o să…

Şi chiar nu ştiam. Habar n-aveam ce urma să fac. Tot ce ştiam era că totul începuse să explodeze în mine. Tot ce se întâmplase, tot ce n-ar fi trebuit să se întâmple, tot ce ar fi urmat să se întâmple însă n-ar fi trebuit să se întâmple – doar că acum nu mai era cale de întors. Toate s-au ridicat înăuntrul meu ca căcatul dintr-o toaletă înfundată. De fapt începuseră să se ridice de mult, însă acum ajunseseră în dreptul buzei, revărsându-se. Vârfurile foarfecei erau ascuțite. Tot ce trebuia să fac era să le înfig în gura aia scârboasă, apoi să-i tai obrajii albi, să-i retez cuvintele alea urâte.

Şi totuşi m-am oprit.

M-am oprit şi m-am uitat la foarfecă. Oțel japonez. Cuvintele tatei despre hara-kiri s-au strecurat în mintea mea. Oare nu eu greşisem? Poate că eu, nu Grete, trebuia să fiu extirpat din societate, ca o tumoare malignă.

Ba nu. Amândoi. Amândoi trebuia să fim pedepsiți. Arşi.

Am apucat vechiul fir electric care alimenta uscătorul de păr, am deschis foarfeca şi am tăiat. Lamele ascuțite au trecut uşor de izolație, iar când oțelul a intrat în contact cu cuprul, şocul electric a fost cât pe ce să mă facă să mă las păgubaş. Dar eram pregătit, aşa că am reuşit să strâng foarfeca în continuare, fără să tai complet firul.

— Ce faci? a țipat Grete. Aia e o foarfecă Nigata 1000! Iar ăsta e un uscător de păr *vintage,* din anii cincizeci…

Cu mâna libera, am apucat-o de încheietură, şi când circuitul s-a închis şi curentul a început să circule, Grete a rămas tăcută. A încercat să se elibereze, dar n-am lăsat-o. Am văzut cum începe să tremure din toate mădularele, cum i se dau ochii peste cap în vreme ce în interiorul căştii pornise un adevărat foc de artificii. În tot acest timp, un țipăt continuu, la început subțire şi implorator, apoi sălbatic şi impunător, i-a acompaniat spasmele. Simțeam cum îmi bate inima să-mi sară din piept. Ştiam că inima

unui om nu poate să reziste prea mult la două sute de miliamperi, însă am continuat s-o țin pe Grete de încheietură. Pentru că Grete Smitt se afla acum unde merita – unită cu mine într-un cerc al durerii. În clipa următoare am văzut flăcări albastre ieşind de sub cască şi, deşi mă străduiam din răsputeri să rezist în continuare, nu puteam ignora mirosul de păr pârlit. Am închis ochii, am continuat s-o țin pe Grete, rostind mut tot felul de cuvinte, aşa cum văzusem că făcea predicatorul pe vremea când salva suflete la Årtun. Zbieretele ei deveniseră asurzitoare, atât de puternice încât cu greu distingeam vuietul alarmei de fum care se declanşase între timp.

Apoi i-am dat drumul şi am deschis ochii.

Am văzut-o pe Grete cum îşi scoate casca de pe cap. Am văzut o combinație de bigudiuri topite şi de păr ars înainte să se repeadă la chiuvetă, să pornească duşul manual şi să înceapă să-şi stingă părul.

M-am dus spre ieşire. Am auzit cum cineva coboară grăbit treptele dindărătul uşii. Părea că bolnavul de neuropatie luase o pauză. M-am întors ca să mă mai uit o dată la Grete. Era în afara oricărui pericol. Un fum cenuşiu se înălța din ceea ce mai rămăsese din permanentul ei – care nu fusese chiar atât de permanent. Acum arăta ca un grill exterior, peste care cineva aruncase o găleată de apă.

Am ieşit pe coridor şi am aşteptat ca tatăl lui Grete să coboare suficient scările ca să poată vedea cine sunt. L-am surprins rostind ceva – numele meu, probabil –, însă glasul lui era complet acoperit de vuietul alarmei de fum. Apoi am părăsit salonul.

Trecuse o oră încheiată. Se făcuse trei şi-un sfert.

M-am întors la atelier şi am început să mă holbez la geantă.

Kurt Olsen încă nu venise să mă aresteze – ca să pună capăt întregii nebunii.

Nu mai era loc de întors. Era vremea să mă pun în mişcare.

Am înşfăcat geanta, am băgat-o în Volvo şi m-am îndreptat către Opgard.

67

Am ieşit de sub Cadillac. În hambarul rece, Shannon se uita la mine tremurând, pentru că purta doar puloverul ei negru, subțire. Îşi ținea mâinile încrucişate, urmărindu-mă cu o privire îngrijorată. N-am spus nimic, m-am ridicat doar în picioare şi m-am scuturat de mizerie.

— Ei? m-a întrebat ea nerăbdătoare.

— S-a rezolvat, am răspuns eu, începând să învârt manivela cricului ca să cobor toate cele patru roți ale maşinii pe pământ.

Shannon m-a ajutat apoi să împing Cadillacul până afară, apoi până în dreptul grădinii de iarnă. În cele din urmă l-am parcat cu botul îndreptat spre Geitesvingen.

M-am uitat la ceas. Patru şi un sfert. Întârziasem puțin. M-am repezit în hambar ca să recuperez sculele şi, în timp ce le puneam în geanta aşezată pe bancul de lucru, Shannon şi-a făcut apariția în spatele meu, îmbrățişându-mă.

— Încă mai putem să anulăm totul, a spus ea, lipindu-şi obrazul de spatele meu.

— Eşti sigură că asta vrei?

— Nu, a răspuns ea, mângâindu-mi pieptul.

De când ajunsesem la fermă, nu ne atinseserăm nici măcar o dată – abia dacă apucaserăm să ne uităm unul la celălalt. Mă grăbisem să mă ocup de Cadillac, ca să mă asigur că aveam timp să înlocuiesc piesele bune cu cele defecte înainte ca fratele meu să se întoarcă de la întrunire, însă graba nu fusese singurul motiv pentru care nu ne atinseserăm. Mai era ceva. Deveniserăm, subit, nişte străini. Doi criminali – fiecare şocat de prezența celuilalt şi de noi înşine. Dar asta avea să treacă. FĂ CEEA CE TREBUIE FĂCUT. ŞI FĂ-O ACUM.

— Atunci ne vom ține de plan, am spus eu.

Shannon a dat aprobator din cap.

— Ploierul s-a întors, m-a anunțat ea. L-am văzut ieri.

— Deja? m-am mirat eu, întorcându-mă şi ținându-i fața drăgălaşă între palmele mele bătătorite, între degetele mele butucănoase. Asta e bine.

— Nu, a spus ea, scuturând din cap şi zâmbind abătută. N-ar fi trebuit să vină. Zăcea în zăpadă, undeva în fața hambarului. Murise înghețat.

Am văzut o lacrimă formându-se în colțul ochiului ei pe jumătate închis.

Am tras-o mai aproape de mine.
— Mai spune-mi o dată de ce facem asta, mi-a şoptit ea.
— O facem pentru că nu există decât două variante. Pentru că i-am luat ceea ce îi aparținea. Pentru că amândoi suntem nişte ucigaşi.
Shannon a dat din cap:
— Dar suntem absolut siguri că asta e singura soluție?
— În ce ne priveşte pe mine şi pe Carl, oricare altă soluție este de-acum tardivă, doar ți-am explicat asta, Shannon.
— Da, a răspuns ea respirând în cămaşa mea. Iar când totul o să se termine…
— Da, am spus. Când totul o să se termine.
— Cred că e băiețel.
Am mai ținut-o câteva clipe în brațe, însă apoi am început să aud tic-tacul secundelor, numărătoarea inversă a unei lumi care îşi pierdea înțelesul. Doar că nu asta urma să se petreacă. Lumea n-avea să se termine, ci să înceapă. O nouă viață. Noua *mea* viață.
I-am dat drumul lui Shannon şi am băgat în geantă furtunurile de frână şi cablul de accelerație ale lui Carl, acoperindu-le cu salopeta mea. Ea mă urmărea cu privirea.
— Şi dacă planul nostru nu va funcționa? m-a întrebat Shannon.
— Planul nostru nu e *menit* să funcționeze, i-am răspuns eu, deşi ştiam prea bine ce mă întrebase.
Poate auzise iritarea din glasul meu, întrebându-se ce se afla îndărătul ei. Poate chiar *înțelesese* ce se afla îndărătul ei. Stres. Nervi. Teamă. Regret? Oare *ea* simțea vreun regret? Cu siguranță. Dar în Kristiansand, când puseserăm planul la cale, discutaserăm şi despre asta. Despre faptul că îndoiala avea să ni se strecoare în suflet, şoptindu-ne la ureche, aşa cum le şopteşte şi mirilor în ziua nunții. Îndoiala e ca apa, care întotdeauna găseşte gaura din tavan şi care acum îmi cădea în creştet ca în tortura cu picături chinezeşti. Grete spunându-mi că exista *o singură persoană* care ar fi putut incendia hotelul. Faptul că una dintre luminile de frână ale Subarului nu funcționa. Maşina văzută de leton în preajma şantierului, în noaptea de Revelion.
— Planul va funcționa, am spus. Abia dacă a mai rămas lichid de frână în sistem, iar maşina cântăreşte două tone. Viteza va fi incredibilă. Există un singur deznodământ posibil.
— Dar dacă îşi dă seama înainte să cotească?

— Nu l-am văzut niciodată pe Carl verificând sistemul de frânare înainte să aibă nevoie de el, am spus eu calm, recitând o propoziție pe care mi-o tot repetasem în minte. Maşina porneşte de pe un teren plat. El accelerează, ajunge în pantă, îşi ia piciorul de pe accelerație şi, pentru că panta este atât de abruptă, nu-şi dă seama că accelerația se datorează şi faptului că e blocat cablul şi că face maşina grea să prindă şi mai multă viteză. Două secunde mai târziu, Carl ajunge la serpentină, dându-şi seama că viteza e mult mai mare decât de obicei. Panicat, apasă pedala de frână, însă maşina nu răspunde comenzii. Poate că apucă să mai apese o dată pedala, poate că apucă să tragă de volan, însă n-are nicio şansă.

Mi-am umezit buzele. Demonstrasem ce aveam de demonstrat – aşa că aş fi putut să mă opresc. Doar că am hotărât să răsucesc cuțitul în rană: în rana ei, în rana mea.

— Viteza e mult prea mare, maşina mult prea grea, curba prea strânsă. Şi dacă drumul ar fi fost de asfalt, nu de pietriş, lucrurile n-ar fi stat mai bine. Apoi maşina zboară, iar el se simte imponderabil. Căpitan de navă spațială. Creierul lui trebuie să funcționeze cu viteza luminii ca să aibă timp să se întrebe „cum, cine, de ce”? Şi poate că are timp să răspundă chiar şi la aceste întrebări înainte să…

— Ajunge! a țipat Shannon, lipindu-şi înfiorată palmele de urechi. Dar dacă… a întrebat ea în cele din urmă… dacă el descoperă totuşi că e ceva în neregulă şi nu porneşte maşina?

— Înseamnă că descoperă că ceva e în neregulă. Evident, va chema un mecanic auto, iar el îi va spune că cablul de accelerație e uzat şi că furtunurile de frână au putrezit – nimic misterios. Iar noi va trebui să punem la cale un nou plan, pe care să-l punem în aplicare în altă zi. Asta-i tot.

— Şi dacă planul funcționează, dar poliția intră la bănuieli?

— Poliția va cerceta epava şi va descoperi piesele uzate. Am mai recapitulat detaliile astea, Shannon. Planul e bun, OK?

Shannon a lăsat să-i scape un suspin, apoi mi s-a aruncat la piept.

A trebuit să-i desfac cu gentilețe brațele, eliberându-mă.

— Acum trebuie să plec, i-am spus.

— Nu! a exclamat ea plângând. Rămâi!

— O să urmăresc ce se petrece din atelier, am spus. De acolo văd serpentina de la Geitesvingen. Sună-mă dacă apare vreo problemă, OK?

— Roy! a strigat ea, de parcă ar fi fost ultima dată când mă vedea în viață, de parcă m-aş fi îndepărtat de ea în largul oceanului, ca nişte însurăței

aflați pe puntea unui iaht şi care, după ce s-au îmbătat bine cu şampanie, s-au trezit brusc la realitate.

— Ne vedem mai târziu, am spus. Nu uita să suni imediat la urgențe. Va trebui să-ți aminteşti cum s-a întâmplat, cum s-a comportat maşina, ca să le poți descrie polițiştilor totul, în detaliu.

Shannon a clătinat din cap, s-a dezmeticit şi a început să-şi aranjeze hainele.

— Dar ce… ce crezi că vor face?

— După aia? am răspuns eu. Cred că vor monta în sfârşit un parapet.

68

La ora 18:02 începuse deja să se întunece.

Stăteam la fereastra biroului şi mă uitam cu ocheanul la Geitesvingen. Calculasem în minte că, atunci când Cadillacul avea să se prăbuşească peste buza prăpastiei l-aş fi zărit fix trei zecimi de secundă, aşa că trebuia să clipesc rapid.

Crezusem că nu voi mai fi atât de emoționat odată ce dusesem la capăt partea din plan care îmi revenise mie, ştiind că restul depindea de Shannon, însă lucrurile erau pe dos. Cum stăteam acolo, aveam mult mai mult timp să mă gândesc la toate lucrurile care ar fi putut merge prost. Îmi treceau prin minte situații noi – fiecare mai neverosimilă decât precedenta, ce-i drept, iar asta nu mă ajuta să-mi găsesc liniştea.

Conform planului, în momentul în care cei doi ar fi urmat să se îndrepte către şantier, ca să participe la tăierea panglicii, Shannon ar fi trebuit să pretindă că nu se simte bine şi să urce la etaj ca să se întindă puțin pe pat, lăsându-l pe Carl să plece singur. El lua Cadillacul ca să meargă la ceremonia de deschidere, iar ea, dacă s-ar fi simțit mai bine, putea să vină mai târziu cu Subarul la petrecerea de la Årtun.

M-am mai uitat o dată la ceas. 18:03. Trei zecimi de secundă. Mi-am pus din nou binoclul la ochi. M-am uitat la fereastra casei familiei Smitt – acolo unde perdelele rămăseseră în aceeaşi poziție ca de dimineață – la muntele din spatele ei şi apoi la Geitesvingen. Ar fi trebuit să se fi întâmplat deja. *Trebuia* să se fi terminat.

Am auzit o maşină oprind în fața atelierului şi am îndreptat binoclul către ea; dar pentru că nu era focalizat, n-am văzut decât o ceață. Mi-am luat binoclul de la ochi şi am văzut că era Land Roverul lui Kurt Olsen.

Şeful de post a oprit motorul şi a coborât. El nu mă putea vedea, pentru că avusesem grijă să sting lumina din încăpere – însă se uita direct la mine, de parcă ar fi ştiut exact unde mă aflam. A rămas pur şi simplu acolo, crăcănat, ținându-şi policele vârâte sub curea, ca un cowboy care mă cheamă afară pentru un duel. S-a îndreptat apoi spre uşa atelierului, dispărând din raza mea vizuală. Câteva clipe mai târziu, am auzit soneria.

— Bună seara, domnule şef de post. Ce mai e de data asta?

— Bună, Roy. Pot să intru?

— Acum nu e un moment…

M-a împins într-o parte şi a intrat în atelier, începând să-şi rotească privirea peste tot, de parcă n-ar mai fi trecut niciodată pe acolo. S-a apropiat de rafturile pline cu tot felul de chestii. De pildă, soluția de curățare concentrată, marca Fritz.

— Mă întrebam ce se petrece aici, Roy.

Am încremenit. Oare în sfârşit îşi dăduse seama? Descoperise cumva că acolo dispăruse corpul tatălui său? Dizolvat, la propriu, într-o baie de soluție de curățare Fritz?

Apoi l-am văzut cum îşi bate o tâmplă cu degetul şi mi-am dat seama că de fapt se referise la ce se petrecea în mintea mea.

— …când i-ai dat foc lui Grete Smitt.

— Asta susține Grete?

— Nu Grete, nu. Tatăl ei. Te-a văzut plecând de acolo în timp ce biata Grete încă „ardea mocnit" – cel puțin astea au fost cuvintele lui.

— Dar Grete ce spune?

— Tu ce crezi, Roy? Că s-a defectat ceva la uscătorul de păr. O suprasarcină sau ceva de genul. Şi că tu i-ai sărit în ajutor. Doar că nu cred asta nici să mă pici cu ceară, pentru că firul electric era tăiat până la jumătate. Aşa că întrebarea pe care ți-o voi pune acum – şi te rog să te gândeşti bine, *bine de tot,* înainte să-mi răspunzi – este următoarea: cu ce dracu' ai amenințat-o de nu vrea să renunțe la minciuna asta?

În vreme ce aştepta un răspuns din partea mea, Kurt Olsen îşi sugea mustața şi-şi umfla obrajii, ca un buhai-de-baltă.

— Refuzi să-mi răspunzi, Roy?

— Nu.

— Atunci ce faci?

— Fac exact ce mi-ai spus. Mă gândesc „bine, *bine de tot".*

Am văzut o scăpărare în ochii lui Kurt Olsen şi mi-am dat seama că pierduse partida. A făcut doi paşi către mine şi şi-a tras brațul drept în spate, pregătindu-se să mă lovească. Ştiam cum arată oamenii care se pregătesc să lovească pe cineva – ca nişte rechini care-şi dau ochii peste cap înainte să muşte. Doar că şeful de post s-a oprit – *ceva* l-a făcut să se oprească. Poate că s-a gândit la serile de sâmbătă seara pe care tânărul Roy Opgard obişnuia să şi le petreacă la Årtun. Nu se lăsau cu fălci sau nasuri rupte, ci doar cu sângerări şi dinți sparți – nimic suficient de grav ca să atragă atenția bătrânului Sigmund Olsen. Roy Opgard, bărbatul care nu-şi pierduse niciodată capul într-o încăierare, dar care, într-o manieră rece şi calculată, îi

umilise pe cei care şi-l pierduseră. Aşa că, în loc să mă lovească, Kurt Olsen şi-a desfăcut pumnul şi a început să-mi facă cu degetul, ca unui copil mic.

— Eu ştiu că Grete ştie anumite lucruri. Ştie lucruri despre tine, Roy Opgard. Ia spune-mi – ce anume ştie? a întrebat el, apropiindu-se cu încă un pas de mine, ajungând atât de aproape încât am simţit un strop de salivă aterizându-mi pe faţă. Ce ştie despre Willum Willumsen?

Telefonul a început să-mi sune în buzunar, însă Kurt Olsen mi-a făcut semn să nu răspund.

— Mă crezi prost? Îţi imaginezi că aş putea crede vreodată că tipul care l-a ucis pe Willumsen a alunecat *întâmplător* pe gheaţă, chiar în faţa casei voastre? Că Willumsen, fără să spună o vorbă nimănui, a şters o datorie de milioane de coroane? Pentru că i se părea că „trebuie s-o facă"?

Oare fusese Shannon? Trebuia să văd cine sunase. *Trebuia.*

— Haide, Roy. De parcă Willum Willumsen ar fi şters vreodată o datorie, fie ea şi de o singură coroană.

Mi-am scos telefonul din buzunar şi m-am uitat la ecran. Căcat.

— Da, eu ştiu că tu şi frati-tău aţi fost implicaţi, ca atunci când a dispărut tata. Pentru că eşti un ucigaş, Roy Opgard. Dintotdeauna ai fost!

Am dat din cap şi, o clipă, potopul de vorbe de ocară a încetat, Kurt căscând ochii de parcă tocmai aş fi confirmat acuzaţiile pe care mi le adusese, înainte de a înţelege că voiam, pur şi simplu, să răspund la telefon. Apoi a continuat:

— Dacă nu ţi-ai fi dat seama că există un martor, azi ai fi ucis-o pe Grete Smitt. Ai fi…

M-am răsucit pe călcâie, mi-am vârât un deget într-o ureche şi mi-am lipit telefonul de cealaltă.

— Da, Carl.

Am trăit senzaţia că s-a stins lumina brusc şi c-am fost catapultat cu şaisprezece ani în urmă.

Acelaşi loc.

Aceeaşi disperare în glasul fratelui meu.

Aceeaşi crimă urmând să fie comisă, doar că de data asta el ar fi fost victima.

Doar că încă era în viaţă. Şi avea nevoie de ajutor.

— Ce e? am reuşit să îngaim în vreme ce, în spatele meu, şeful de post continua să recite aceeaşi poezie.

Carl a avut un moment de ezitare.

— Aia nu e vocea lui Kurt Olsen?

— Ba da. Ce e?

— În curând se va tăia panglica şi ar cam trebui să mă duc acolo cu Cadillacul, a spus el. Doar că maşina pare să aibă o problemă. Sigur e ceva minor, însă m-aş bucura dacă ai putea să vii s-o rezolvi.

— Vin imediat, am spus, închizând telefonul şi întorcându-mă cu fața către Kurt Olsen.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, însă dacă nu ai un mandat de arestare pe numele meu, mă tem că va trebui să plec.

În momentul în care am ieşit pe uşă, Olsen încă stătea cu gura căscată.

Un minut mai târziu, eram la volanul Volvoului, conducând pe autostradă. Geanta cu scule rămăsese lângă mine, pe scaunul pasagerului, în vreme ce farurile Land Reverului lui Kurt Olsen se reflectau în oglinda retrovizoare. Încă mai auzeam în urechi ecoul amenințării lui – cum că va pune el mâna pe mine şi pe Carl. La început m-am întrebat dacă avea de gând să mă urmărească până sus, la fermă, însă când am virat către Nergard şi Opgard, el şi-a continuat drumul înainte.

Oricum, nu Olsen mă îngrijora cel mai tare în clipa aia.

Era o problemă cu Cadillacul? Ce naiba putea să însemne asta? Oare Carl intrase în maşină şi reuşise să-şi dea seama că frânele şi volanul nu funcționau ca lumea *înainte* să pornească la drum? Nu, pentru că în cazul ăsta ar fi intrat la bănuieli. Dar dacă îi atrăsese altcineva atenția? Oare asta să se fi întâmplat? Oare Shannon simțise că nu e în stare să se țină de plan? Oare cedase nervos şi îi mărturisise fratelui meu totul? Sau, mai rău: oare schimbase tabăra, spunându-i lui Carl adevărul? Mai bine zis – varianta ei de adevăr. Da, asta era. I-a spus că planul uciderii fusese al meu – numai al meu; că aflasem de semnătura falsă de pe actele de vânzare-cumpărare; că o violasem, că o lăsasem însărcinată şi că apoi o amenințasem că îi voi ucide pe toți – pe ea, pe Carl, copilul – dacă nu şi-ar fi ținut gura. Pentru că nu eram o mierlă-gulerată timidă, fricoasă – eu eram tata, o ciocârlie-de-munte, o pasăre de pradă cu o mască neagră, de bandit, peste ochi. Apoi Shannon i-a spus ce să facă mai departe. Să mă ademenească la fermă şi să se descotorosească de mine, aşa cum Carl şi cu mine ne descotorosiserăm de tata. Ea ştia deja că frații Opgard sunt capabili să înfăptuiască o crimă, ştia că, într-un fel sau altul, avea să obțină ce-şi dorea.

Am tras adânc aer în piept şi am reuşit să alung toate aceste gânduri

bolnave, neavenite. Am virat, iar în fața mea şi-a făcut apariția un tunel negru, răsărit într-un loc în care nu se aflase niciodată un tunel. Un perete de stâncă impenetrabil, întunecat, pe care nu l-aş fi putut străpunge niciodată. Către el ducea drumul. Să fi fost vorba de depresie? Suferința despre care îmi vorbise cândva bătrânul şef de post? Oare mintea întunecată a tatei urcase în sfârşit în mine, nu pogorându-se ca noaptea, ci înălțându-se de prin fundurile văilor? Tot ce se poate. Ce mi se părea însă remarcabil era că, serpentină după serpentină, pe măsură ce urcam, simțeam cum respir tot mai uşor.

Era în regulă. Dacă totul avea să se sfârşească aici, dacă n-aş mai fi apucat următoarea zi, ar fi fost în regulă. Cu puțin noroc, uciderea mea ar fi avut darul de a-i uni din nou pe Carl şi pe Shannon. Carl era un individ pragmatic. Ar fi putut creşte un copil care n-ar fi fost al lui, dar care ar fi făcut parte din familie. Da, poate că moartea mea era singura şansă pentru ca povestea să aibă un final fericit.

Am trecut de serpentina de la Geitesvingen şi am accelerat uşor, auzind cum roțile din spate împroaşcă pietrişul de pe drum. Sub mine se zărea satul, învăluit de întunericul înserării, iar în ce mai rămăsese din lumina zilei l-am văzut pe Carl ținându-şi mâinile încrucişate-n sân şi aşteptându-mă.

Un alt gând mi-a trecut prin minte atunci. Ba nu, nu altul, ci primul.

Anume că maşina avea, pur şi simplu, o problemă.

O problemă banală, fără legătură cu furtunurile de frână sau cu cablul de accelerație. O problemă uşor de rezolvat. Undeva în bucătărie, în spatele perdelelor, Shannon mă aştepta probabil să rezolv această problemă, pentru ca planul să revină pe făgaş.

Am ieşit din maşină. Carl s-a apropiat de mine şi m-a îmbrățişat atât de strâns încât i-am simțit tot corpul, din creştet până-n tălpi. Îl simțeam cum tremură, aşa cum tremura în copilărie, după ce tata îl vizita în dormitorul nostru, iar eu coboram în patul lui să-l liniştesc.

Mi-a şoptit câteva cuvinte la ureche, iar eu am înțeles.

Am înțeles că planul *nu* revenise pe făgaş.

<u>69</u>

Am intrat amândoi în Cadillac. Carl la volan, eu pe scaunul pasagerului.

Priveam peisajul, dincolo de Geitesvingen, crestele munților dinspre miazăzi, conturate în portocaliu şi albastru-spălăcit.

— Ți-am spus la telefon că e o problemă cu maşina doar pentru că ştiam că m-ar fi putut auzi Olsen, a spus Carl pe un ton abătut.

— Înțeleg, am răspuns eu, încercând să-mi mut piciorul, care mi se moleşise, de parcă l-ar fi luat somnul.

De fapt tot trupul mi se moleşise.

— Explică-mi cât mai în detaliu ce s-a întâmplat, am spus eu, având strania senzație că altcineva rosteşte aceste cuvinte.

— Bine, a început Carl. Ne pregăteam să mergem la şantier, tocmai ne schimbam. Shannon era pregătită, arăta mortal. Eu eram în bucătărie, unde îmi călcam cămaşa. Apoi, pe nepusă masă, ea mă anunță că nu se simte bine. I-am spus să ia un paracetamol, însă ea nu şi nu, zice că trebuie să se întindă în pat. Că ar trebui să mă duc la inaugurare singur şi că vine ea la petrecere cu Subarul, dacă se va simți mai bine. Am rămas şocat, i-am spus să-şi vină în fire, i-am amintit cât de importantă e ceremonia de relansare a şantierului. Doar că ea nici nu vrea să audă, îmi spune că sănătatea ei e mai importantă şi aşa mai departe. Şi, da, normal că m-am supărat, ştiam că mănâncă rahat. Shannon nu se îmbolnăveşte niciodată atât de tare încât să nu poată duce boala pe picioare, măcar câteva ore, nu? În plus, evenimentul e şi momentul ei de glorie, nu numai al meu. Şi, pentru o secundă, îmi pierd controlul şi pur şi simplu îmi scapă pe gură…

— „Pur şi simplu îți scapă pe gură”, am repetat eu simțind cum, încet-încet, îmi paralizează limba.

— Îmi scapă pe gură că, dacă se simte atât de rău, probabil că de vină e bastardul ăla pe care-l are în burtă.

— „Bastardul”, l-am îngânat eu din nou.

Era atât de frig în maşina aia. Teribil de frig.

— Da, şi ea a repetat ce i-am spus, de parcă nu înțelegea despre ce vorbesc. Apoi i-am spus că ştiam de aventura ei cu actorul ăla american. Dennis Quarry. Iar ea îi tot repeta numele, ceea ce m-a înfuriat la culme: *Denn-is Qu-arry.* Moment în care o apucă râsul. *Râsul,* înțelegi? Şi cum stăteam acolo, cu fierul de călcat într-o mână, am simțit cum plesneşte, pur

şi simplu, ceva în mine.

— „Plesneşte”, am repetat eu ca un automat.

— Am lovit-o, a spus Carl.

— „Ai lovit-o”, am repetat eu, transformat într-un nenorocit de ecou.

— Fierul de călcat îi nimereşte tâmpla, iar ea se prăbuşeşte pe spate, peste burlanul de fum, care se rupe. Bucătăria se umple de funingine.

N-am mai spus nimic.

— Aşa că mă aplec peste ea ținându-i fierul de călcat încins în dreptul feței şi amenințând-o că, dacă nu recunoaşte ce-a făcut, o calc ca pe-o cămaşă. Doar că ea continuă să râdă. Zăcea acolo râzând, cu sângele prelingându-i-se în gură, aşa că dinții îi deveniseră roşii; arăta ca o vrăjitoare nenorocită – nu mai semăna deloc cu femeia frumoasă pe care o ştim amândoi, dacă înțelegi ce vreau să spun. Iar ea îmi mărturiseşte. Nu numai ce o întrebasem eu, însă începe să răsucească cuțitul în rană şi-mi spune tot. Îmi mărturiseşte cel mai rău lucru din câte există.

Am încercat să înghit în sec, dar aveam gura uscată.

— Şi care e „cel mai rău lucru din câte există”?

— Tu ce crezi, Roy?

— Habar n-am.

— Hotelul, a spus el. Shannon l-a incendiat.

— Shannon? Dar cum…?

— Când am ieşit de la Willumsen, pregătindu-ne să ne ducem în piață ca să vedem focurile de artificii, Shannon mi-a spus că se simte obosită şi că vrea să plece acasă, aşa că a luat maşina. Când am auzit maşina de pompieri, eu încă eram în piață.

Carl şi-a închis ochii.

— Imaginează-ți-o pe Shannon zăcând acolo, lângă plită, povestindu-mi cum s-a dus cu maşina la şantier şi cum a dat foc hotelului, într-un loc de unde ştia că o să se întindă incendiul, şi cum lăsase acolo o rachetă goală, ca să pară c-a fost un accident.

Ştiam ce întrebare urma să pun. Ştiam că *trebuie* s-o pun, cu toate că-i cunoşteam răspunsul. Trebuia s-o pun ca să nu mă dau de gol că ştiam deja, că o cunoşteam pe Shannon probabil la fel de bine ca el. Aşa că am deschis gura şi-am întrebat:

— Dar de ce?

— Fiindcă… a înghițit Carl în sec. Fiindcă ea e un Dumnezeu, care face lucrurile după chipul şi asemănarea ei. Nu suporta hotelul ăla modificat –

trebuia să fie construit exact aşa cum îl proiectase ea. Totul sau nimic. Nu ştia că nu e asigurat împotriva incendiilor, aşa că şi-a imaginat că n-o să fie o problemă ca lucrările să repornească de la zero, moment în care putea să insiste ca planurile iniţiale să fie respectate întocmai.

— Asta ţi-a spus ea?

— Da, iar când am întrebat-o dacă nu s-a gândit şi la ceilalţi, la mine şi la tine, la oamenii din sat care au pus umărul şi care au investit în proiect, ea mi-a răspuns că nu.

— Că nu?

— Mă piş pe sătenii tăi, aşa mi-a spus, apoi a început să râdă. Si-atunci am mai lovit-o o dată.

— Cu fierul de călcat?

— Cu dosul fierului de călcat. Cu partea aia care rămâne rece.

— Ai lovit-o tare?

— Tare. Am văzut cum i se înceţoşează ochii.

A trebuit să fac un efort ca să pot respira.

— Crezi că…

— I-am luat pulsul, dar n-am simţit absolut nimic.

— Şi după aia?

— Am cărat-o până aici.

— Vrei să spui că ai băgat-o în portbagaj?

— Da.

— Arată-mi.

Am ieşit amândoi din maşină. Când a deschis portbagajul, mi-am îndreptat privirea către apus. Deasupra crestelor, spuza portocalie era încet-încet înghiţită de irizările albăstrii. M-am gândit că probabil asta era ultima dată când aş mai fi putut crede despre ceva că e frumos. Dar, pentru o fracţiune de secundă, înainte de a mă uita în interiorul portbagajului, mi-a trecut prin minte că totul ar fi putut fi doar o glumă proastă, că acolo nu exista niciun cadavru.

Numai că în clipa următoare am văzut-o. O Frumoasă Adormită albă ca zăpada. Dormea aşa cum dormise în cele două nopţi pe care le petrecuserăm împreună la Kristiansand. Pe-o parte, cu ochii închişi. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că rămăsese în poziţia fetală în care stătea şi copilul din pântecele ei.

Rănile din zona capului nu lăsau loc de îndoială: era moartă. I-am atins uşor cu degetele fruntea zdrobită.

— Nu arată ca o singură lovitură dată cu partea din spate a unui fier de călcat, am spus eu.
— Păi… a înghițit Carl în sec. S-a mişcat când am lăsat-o lângă maşină, ca să pot deschide portbagajul, şi… m-am panicat.
Mi-am coborât automat privirea; pe jos, în lumina interioară a uşii portbagajului, am zărit lucind una dintre pietrele acelea mari pe care tata ne pusese să le aducem ca să îmbunătățim scurgerea apei, într-o toamnă în care plouase mai mult decât de obicei. Era mânjită de sânge. Carl şoptea şi suspina lângă mine, ca un terci care bolboroseşte.
— Mă poți ajuta, Roy?
M-am uitat din nou la Shannon. Aş fi vrut să-mi pot feri privirea, însă nu puteam. Carl o omorâse. O *ucisese.* Cu sânge-rece. Iar acum îmi cerea ajutorul. Îl uram din toți rărunchii. Îl uram, îl uram – iar în clipa următoare am simțit cum inima începe din nou să-mi pompeze sânge prin trup şi asta m-a făcut să simt din nou durere. În sfârşit devenisem capabil să simt durere. Mi-am încleştat fălcile atât de tare, încât am crezut că o să-mi sfărâm dinții. Am inspirat adânc şi mi-am descleştat maxilarele suficient ca să pot rosti cinci cuvinte:
— Cum vrei să te ajut?
— Am putea s-o ducem cu maşina în pădure. S-o lăsăm undeva unde să poată fi găsită, cu Cadillacul lângă ea. Apoi vom spune că azi, ceva mai devreme, a plecat să dea o tură cu maşina şi că, până la ora la care urma să mă duc la ceremonie, nu se întorsese. Dacă am pleca acum şi am lăsa-o undeva, am avea timp să ajungem la şantier, apoi o s-o dau dispărută, după ce-o să văd că n-a venit nici la petrecere, aşa cum stabiliserăm. Ce zici, sună bine?
I-am tras un pumn în stomac.
Carl s-a aplecat în față, ca un „L” nenorocit, căznindu-se să respire. L-am împins cu uşurință pe pietriş, apoi m-am aşezat peste el, imobilizându-i mâinile. Urma să moară. Urma să moară aşa cum murise şi ea. Am apucat în pumnul drept piatra aia, însă fiind mânjită de sânge, era când lipicioasă, când alunecoasă, aşa că mi-a scăpat din mână. Am dat să-mi şterg mâna de cămaşă, însă am reuşit să gândesc suficient de limpede ca să mă şterg de pietriş, apucând apoi din nou piatra, pe care am ridicat-o deasupra capului. Carl încă nu-şi recăpătase răsuflarea, zăcând sub mine, cu ochii închişi. Voiam să vadă ce urma să-i fac, aşa că l-am strâns de nas cu degetele mâinii stângi.

Carl a deschis ochii.

A început să plângă.

Se uita în ochii mei, probabil că încă nu văzuse piatra pe care încă o țineam deasupra capului sau poate că nu înțelegea despre ce e vorba. Sau poate că ajunsese, ca mine, în punctul în care nu-ți mai pasă de nimeni şi de nimic. Am simțit greutatea pietrei, dorindu-mi s-o văd cum cade, cum zdrobeşte. Nici măcar n-ar fi trebuit să folosesc propria forță. Abia când *nu* aş mai fi folosit propria forță, când n-aş mai fi ținut piatra deasupra capului lui Carl, ar fi dus ea la îndeplinire sarcina care îi revenise. Carl a încetat să mai plângă; eu începeam deja să simt fierbințeala acidului lactic din brațul meu drept. M-am dat bătut. Am lăsat lucrurile să-şi urmeze propriul făgaş. Dar chiar atunci am văzut privirea din ochii lui – un ecou din copilăria noastră nenorocită. Privirea aia umilită, neajutorată, de frate mai mic. Am simțit cum mi se pune un nod în gât. Eu eram cel care urma să plângă. Din nou. Am lăsat piatra să cadă, am ajutat-o să prindă viteză, am izbit cu ea atât de tare pământul, încât am simțit reculul până în zona umărului – apoi am rămas nemişcat, gâfâind ca un câine toropit de căldură.

De cum am reînceput să respir normal, m-am desprins de Carl, care stătea întins pe pământ, nemişcat. În sfârşit încetase să mai vorbească. Avea ochii deschişi, de parcă în sfârşit văzuse şi înțelesese totul. Am rămas lângă el, privind muntele Ottertind. Martorul nostru tăcut.

— A fost cât pe ce să-mi nimereşti capul, a gemut Carl.

— Mai bine aş fi făcut-o, i-am răspuns.

— OK, am înțeles, am făcut-o de oaie, a spus el. Spune-mi doar că ți-a trecut supărarea.

Mi-am scos cutia cu tutun din buzunarul pantalonilor.

— Că tot veni vorba de capete zdrobite, am spus eu, fără să-mi pese că-mi tremura vocea. Când o vor găsi în pădure, ce explicație crezi că vor găsi pentru contuziile ei craniene?

— Vor spune că a ucis-o cineva, bănuiesc.

— Şi cine crezi că va fi suspectul principal?

— Soțul?

— Da, soțul – care este vinovat în optzeci la sută dintre cazuri, conform celor de la *Crime adevărate.* În special când nu are un alibi.

Carl s-a ridicat în capul oaselor.

— OK, frati-miu, atunci ce facem?

Ce facem *noi.* Evident.

— Dă-mi câteva secunde, i-am spus.

Am aruncat o privire în jur. Şi ce-am văzut?

Ferma Opgard. O căsuță, un hambar, câteva câmpuri adiacente. Ce erau toate astea? Un nume din şase litere, o familie din care supraviețuiseră numai doi membri. Pentru că, dacă dai toate celelalte lucruri la o parte, ce e o familie? O poveste pe care ne-o spunem unii altora, fiindcă familia este o necesitate. Pentru că, de-a lungul mileniilor, familia a funcționat ca o formă de cooperare? Da, de ce nu? Sau poate că a mai existat şi altceva dincolo de dimensiunea asta pur practică, o legătură de sânge care adună la un loc părinți, fiice şi fii? Se zice că nu poți trăi numai cu aer şi iubire. Doar că – căcat – nu poți trăi nici *fără* ele. Şi dacă există un lucru pe care ni-l dorim cu toții, atunci este să trăim. În momentul acela am simțit această dorință cu şi mai multă putere, pentru că moartea ne veghea din portbagajul aflat chiar în fața noastră. Am simțit că voiam să trăiesc în continuare. Şi aşa mi-am dat seama că trebuia să facem ceea ce era de făcut. Că totul depindea de mine şi că trebuia făcut *imediat.*

— Mai întâi, am spus eu, toamna trecută, când am verificat Cadillacul, i-am spus lui Shannon că ar trebui să înlocuieşti furtunurile de frână şi cablul de accelerație. Le-ai înlocuit?

— Ce? a tuşit Carl, ținându-se cu mâna de stomac. Shannon nu mi-a pomenit niciodată că maşina ar avea vreo problemă.

— Bun, asta înseamnă că avem noroc, am spus eu. Trebuie s-o mutăm pe scaunul şoferului. Înainte să cureți bucătăria şi portbagajul, ia cât sânge poți şi mânjeşte cu el volanul, scaunul şi bordul maşinii. Ai înțeles?

— Ăăă, da. Dar…

— Shannon va fi găsită în Cadillac, pe fundul prăpastiei Huken, ceea ce va explica şi rănile ei de la cap.

— Dar… asta ar fi a treia maşină care se prăbuşeşte în Huken. Poliția sigur va începe să se întrebe ce mama naibii se petrece.

— Absolut. Dar când vor descoperi piesele uzate despre care ți-am vorbit, vor înțelege că a fost vorba de un simplu accident.

— Aşa crezi?

— Sunt sigur, am răspuns.

O dâră subțire, portocalie, încă contura creasta muntelui Otterind în vreme ce eu şi Carl puneam bestia aia mare şi neagră în mişcare. Shannon părea atât de mărunțică în dreptul volanului uriaş. Am dat drumul maşinii,

care a început să alunece încet la vale, de parcă ar fi ezitat s-o facă, cu pietrişul zornăindu-i sub roţi. Cele două lumini de poziţie verticale, montate în vârful aripilor înălţate, se distingeau, roşiatice, în întuneric. Un Cadillac DeVille, un supravieţuitor al vremurilor când americanii produceau maşini ca nişte nave spaţiale – maşini care te-ar fi putut duce în spaţiu.

Am urmărit maşina îndreptându-se spre hău. Cablul de acceleraţie trebuie să se fi blocat, pentru că accelera întruna; îmi ziceam că de data asta minunea chiar avea să se petreacă, bolidul urma să se înalţe la cer.

Shannon îmi spusese că bebeluşul era băiat. Eu nu-i răspunsesem, însă evident că am început să mă gândesc la un nume. Nu cred c-ar fi acceptat să-l cheme Bernard, însă fusese singurul nume care-mi trecuse prin gând.

Carl şi-a pus o mână pe umărul meu.

— Tu eşti tot ce am pe lume, Roy, a spus el.

„Iar tu eşti tot ce am eu pe lume”, i-am răspuns eu în gând. Doi fraţi într-un deşert.

70

— Pentru foarte mulți dintre noi, acesta a fost locul din care-am pornit, a spus Carl.

Se afla pe scena sălii din Årtun, în fața unuia dintre microfoanele care în scurtă vreme aveau să fie preluate de Rod şi de trupa lui.

— Şi nu mă gândesc la prima întrunire a investitorilor desfăşurată aici, ci la serile în care eu, fratele meu şi mulți dintre voi veneam să dansăm. După câteva păhărele ne simțeam suficient de euforici ca să începem să ne lăudăm cu lucrurile mărețe pe care eram convinşi că le vom realiza în viață. Sau îi întrebam pe cei dintre noi care se lăudau mai abitir dacă reuşiseră să pună lucrurile în mişcare cu marile lor planuri. După care urmau rânjete batjocoritoare de-o parte şi înjurături de cealaltă sau, dacă era cineva mai sensibil, ne întorcea curul.

Publicul din sală, stând în picioare de data aceasta, a început să râdă.

— Dar la anul, când cineva ne va întreba cum mai stă treaba cu hotelul ăla cu care ne tot lăudam, vom putea răspunde „A, da – l-am şi construit: de două ori”.

Entuziasm general. Eu îmi tot schimbam greutatea de pe un picior pe celălalt. Îmi venea să vomit şi o migrenă puternică îmi făcea ochii să zvâcnească. Durerea din piept devenise de nesuportat. Probabil aşa te simți când faci un infarct. Încercam însă să nu gândesc, să nu simt. Deocamdată Carl părea să facă față situației mai bine decât mine. Ar fi trebuit să ştiu asta. Dintre noi, el era cel care reuşea să-şi păstreze sângele-rece. Semăna cu mama. Un complice pasiv. Rece.

Îşi ținea brațele desfăcute, ca un maestru de manej, ca un actor.

— Cei dintre voi care au fost prezenți la inaugurarea din această seară au putut vedea desenele expuse, aşa că ştiți deja cât de fantastic va fi acest hotel. De fapt, arhitectul-şef, soția mea, Shannon Alleyne Opgard, ar fi trebuit să se afle lângă mine, pe scenă. S-ar putea să ajungă mai târziu, însă acum e acasă, în pat, pentru că aşa se întâmplă când eşti însărcinată nu numai cu un hotel…

În sală s-a lăsat un moment de tăcere. Apoi uralele au reizbucnit din toate colțurile, unii însoțindu-şi aplauzele cu bătăi din picior.

Nu mai puteam suporta. M-am grăbit spre ieşire.

— Iar acum vă rog să-i întâmpinați cu multă căldură pe…

Mi-am făcut loc cu coatele până la uşă, apoi, abia ajuns la colțul clădirii, am simțit cum mi se umple gâtul de vomă, aşa că m-am aplecat şi am început să vărs. Stomacul mi se contracta, de parcă ceva *trebuia* neapărat să iasă, ca într-o naştere. Când n-am mai avut ce borî, m-am lăsat în genunchi – golit, terminat. Din casa de cultură începuse să se reverse, punctat de clopotul toboşarului, *riff*-ul din *Honky Tank Women,* cu care Rod şi trupa lui obişnuiau să-şi deschidă concertele. Mi-am sprijinit capul de zid şi am început să plâng. Muci, lacrimi şi bale puțind a vomă au început să mi se prelingă pe bărbie.

— Iisuse, am auzit un glas în spatele meu. A reuşit în sfârşit cineva să-l bată pe Roy Opgard?

— Lasă-l în pace, Simon, a răspuns o voce de femeie, şi imediat am simțit o mână pe umăr. Eşti bine, Roy?

Mi-am întors puțin capul. Era Grete Smitt, cu un batic roşu înfăşurat în jurul capului. Îi stătea neaşteptat de bine.

— Am băut nişte poşircă, i-am răspuns. Mulțumesc oricum.

Cei doi s-au îndreptat către parcare, ținându-se de umeri.

M-am ridicat în picioare şi am pornit în direcția pădurii de mesteceni, simțind cum pământul musteşte de la zăpada topită. Mi-am suflat nasul, mai întâi o nară, apoi cealaltă, am scuipat, după care am inspirat adânc. Aerul serii era încă rece, însă avea un gust diferit, care părea să promită că lucrurile se vor schimba, transformându-se în ceva nou şi mai bun. Nu-mi dădeam însă seama în ce anume.

Am rămas în picioare lângă unul dintre copacii desfrunziți. Luna răsărise, revărsându-şi lumina misterioasă peste lacul Budal. Peste câteva zile, gheața urma să dispară, iar curentul avea să ducă sloiurile la vale. Odată ce apar primele crăpături, nu durează mult până când lacul se curăță.

O siluetă şi-a făcut apariția lângă mine.

— Ce face o ieruncă alpină când vulpea îi fură ouăle?

Era Carl.

— Depune altele, am răspuns.

— Nu ți se pare amuzant? Când părinții îți spun chestii din astea în copilărie, crezi că sunt doar nişte aiureli. Pentru ca într-o bună zi să înțelegi brusc despre ce e vorba.

Am dat din umeri.

— E frumos, nu-i aşa? Perioada asta în care primăvara ajunge în sfârşit şi pe la noi, a spus el.

— Este.

— Când ai de gând să te întorci?

— Unde să mă-ntorc?

— În Os.

— Cu ocazia înmormântării, bănuiesc.

— Nu va fi nicio înmormântare aici. Am de gând să-i trimit sicriul în Barbados. Eu voiam să te întreb când ai de gând să te întorci definitiv.

— Niciodată.

Carl a început să râdă, de parcă tocmai aş fi spus o glumă.

— Poate că încă nu ştii, însă o să te întorci mai devreme de sfârşitul anului, Roy Opgard, a spus el înainte să se îndepărteze.

Am rămas acolo vreme îndelungată. În cele din urmă mi-am înălțat privirea şi m-am uitat la lună. Ar fi trebuit să fie mai mare, să semene cu o planetă, cu un astru capabil să pună viața mea şi-a celorlalți, triste şi grăbite cum erau, într-o perspectivă justă. De-asta aş fi avut nevoie atunci. De un lucru capabil să ne spună că noi toți – Shannon, Carl şi cu mine, mama şi tata, unchiul Bernard, Sigmund Olsen, Willumsen şi recuperatorul danez – eram duşi, duşi şi uitați în aceeaşi clipită, o mică scânteiere în vastul ocean spațio-temporal al universului. Aceasta era singura mângâiere care ne rămăsese – faptul că nimic, absolut nimic, nu avea însemnătate. Nici măcar momentele în care îți cuprinzi, mulțumit, cu privirea, propriul pământ. Nici măcar faptul că ai reuşit în viață, ajungând să-ți administrezi propria benzinărie. Nici măcar faptul că te trezeşti întins în pat lângă persoana iubită. Nici măcar faptul că îți vezi copiii crescând mari.

Erau neînsemnate.

Dar luna era mult prea neînsemnată ca să poată oferi această mângâiere.

71

— Mulțumesc, a spus agentul Martinsen, apucând ceaşca de cafea pe care tocmai i-o întinsesem.

Stătea sprijinită de blatul de bucătărie, uitându-se pe fereastră. Maşina celor de la KRIPOS şi Land Roverul lui Olsen rămăseseră ceva mai jos, la Geitesvingen.

— N-ați găsit nimic? am întrebat-o.

— Evident că nu, a răspuns ea.

— Vi se pare chiar atât de evident?

Martinsen a lăsat să-i scape un oftat; s-a uitat prin încăpere, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că eram singuri în bucătărie.

— Ca să fiu sinceră, în mod normal am fi refuzat să participăm într-un caz care are toate datele unui accident banal de circulație. Când şeful vostru de post a luat legătura cu noi, defecțiunile maşinii – care, în mod evident, au cauzat accidentul – fuseseră deja descoperite. Rănile severe suferite de persoana decedată sunt fireşti în cazul unei prăbuşiri de la o asemenea înălțime. Medicul vostru n-a putut stabili cu exactitate când s-a produs accidentul, dat fiind că a durat o zi şi jumătate până când echipa de descarcerare a putut să coboare în prăpastie, însă după estimările lui maşina a ieşit de pe drum cândva între şase seara şi miezul nopții.

— Şi atunci ce v-a determinat să veniți totuşi?

— Păi, unul dintre motive a fost insistența şefului de post. Devenise aproape agresiv. El e convins că cumnata dumneavoastră a fost ucisă; ne-a spus că citise într-o revistă despre care el crede că e tehnică faptul că, în optzeci la sută din cazuri, făptaşul e soțul. Iar nouă, celor de la KRIPOS, ne place să păstrăm relații bune cu poliția locală, a spus ea, schițând un zâmbet. Apropo, cafeaua e excelentă.

— Mulțumesc. Şi care a fost celălalt motiv?

— Celălalt?

— Tocmai ați spus că Olsen a fost *unul* dintre motive, aşa că mă întrebam care ar putea fi celălalt.

Martinsen şi-a îndreptat ochii ei albaştri către mine – o privire greu de descifrat. Am ales să nu mă uit şi eu în ochii ei. Nu voiam s-o fac. Nu eram în stare. În plus, ştiam că, dacă i-aş fi permis să se uite direct în ochii mei prea multă vreme, ar fi putut să-mi descopere rana.

— Apreciez faptul că-mi vorbiți atât de deschis, doamnă Martinsen.

— Vera.

— Mă miră însă – Vera – că nu eşti deloc sceptică ştiind că până acum, în total, trei maşini au ieşit de pe drum şi au căzut în aceeaşi prăpastie şi că acum stai de vorbă cu fratele cuiva care a fost un apropiat al tuturor celor care şi-au pierdut viața acolo.

Vera Martinsen a încuviințat.

— Pentru o clipă, mi-a scăpat din minte acest amănunt, Roy. Cu toate că Olsen mi-a amintit cu obstinație de toate acele accidente. Acum a venit cu o teorie cum că şi primul accident fatal ar fi fost de fapt un caz de omucidere – şi vrea să verificăm dacă nu cumva furtunurile de frână ale primului Cadillac prăbuşit n-au fost înlocuite cu unele defecte, dacă n-a fost cumva un sabotaj.

— Maşina tatălui meu, am spus eu, sperând ca pe fața mea să nu se poată citi nicio emoție. Şi oamenii voştri au verificat?

Martinsen a început să râdă.

— În primul rând, epava aceea e strivită sub alte două maşini. Şi chiar dacă am fi descoperit ceva, cazul este vechi de optsprezece ani şi, prin urmare, eventuala faptă s-a prescris deja. În plus, eu sunt o adeptă înfocată a bunului-simț şi a logicii. Ai idee câte maşini ies de pe carosabil în fiecare an, în Norvegia? În jur de trei mii. Şi ştii în câte locuri se petrec astfel de accidente? În mai puțin de două mii. Aproape jumătate dintre aceste maşini ies de pe carosabil în locuri în care un astfel de accident s-a mai petrecut – şi asta cu mai puțin de un an în urmă. Faptul că trei maşini au ieşit de pe carosabil, într-un interval de optsprezece ani, într-un loc care în mod evident ar fi trebuit să fie mai bine protejat, pentru mine este nu numai rezonabil, de fapt mă mir că nu s-au petrecut mai multe accidente.

Am dat aprobator din cap.

— Nu crezi că ar fi bine să le spuneți autorităților locale să se ocupe cu mai multă atenție de măsurile de siguranță rutieră?

Martinsen a zâmbit, punându-şi ceaşca pe masă.

Am condus-o până în holul de la intrare.

— Cum mai e fratele tău? m-a întrebat ea, în vreme ce-şi încheia nasturii de la haină.

— Ce să zic? I-a picat extrem de greu. I-a însoțit sicriul în Barbados, unde se va întâlni cu rudele ei. Mi-a spus că după aia are de gând să se ocupe exclusiv de hotel.

— Dar tu?

— Am început, încet-încet, să-mi revin, am mințit eu. A fost, bineînțeles, un şoc – dar viața merge înainte. În cele optsprezece luni în care Shannon a locuit aici, am fost mai mult plecat, aşa că nu ne-am cunoscut niciodată suficient de bine ca să… în fine, înțelegeți ce vreau să spun. Nu e ca şi cum mi-aş fi pierdut o rudă de sânge.

— Înțeleg.

— Hmm, mda… am spus eu, deschizând uşa de la intrare, de vreme ce ea n-o făcea.

Doar că Martinsen a rămas pe loc.

— Ai auzit? a şoptit ea. Ăla n-a fost un fluierar?

Am dat din cap. Agale.

— Te interesează păsările?

— Foarte mult. Am moştenit această pasiune de la tata. Tu?

— Da, şi eu sunt destul de pasionat.

— Înțeleg că în zona asta trăiesc o mulțime de specii, nu-i aşa?

— Da, multe.

— Crezi că aş putea să vin într-o zi să mi le arăți?

— Ar fi frumos, am răspuns. Doar că eu nu locuiesc aici.

Privirile noastre s-au întâlnit, iar eu am lăsat-o să vadă cât de distrus eram.

— OK, a spus ea. Anunță-mă dacă mai revii. Găseşti numărul meu pe cartea de vizită pe care am lăsat-o sub ceaşca de cafea.

Am încuviințat.

După ce-am închis uşa în urma ei, m-am dus în dormitor, m-am întins pe patul dublu, mi-am pus perna peste față şi am inspirat ultimele urme ale mirosului lui Shannon. Un iz slab, condimentat, care peste câteva zile avea să dispară. Am deschis şifonierul de lângă partea ei de pat. Era gol. Carl îi dusese aproape toate lucrurile în Barbados şi le aruncase pe cele rămase. Doar că, într-un colț întunecat al şifonierului, am văzut ceva. Shannon găsise obiectele undeva prin casă şi le pusese acolo: o pereche de şoşoni croşetați, atât de mici încât te făceau să zâmbeşti. Bunica noastră îi croşetase, iar mama îmi spusese că prima dată îi purtasem eu, apoi Carl.

Am coborât în bucătărie.

Am văzut pe fereastră că uşa hambarului rămăsese larg deschisă. Apoi am zărit jarul unei țigări aprinse. Kurt Olsen stătea pe vine şi cerceta ceva de pe jos.

M-am grăbit să scot binoclul din husă.

Şeful de post tocmai îşi petrecea degetele peste pământ: urmele cricului lăsate în duşumeaua moale. Kurt s-a apropiat de sacul de box, uitându-se la fața pictată pe el. Apoi i-a tras uşor un pumn. Probabil că Vera Martinsen îi spusese deja că echipa celor de la KRIPOS se pregătea să-şi facă bagajele şi să plece. Doar că Olsen n-avea de gând să se dea bătut. Citisem undeva că celulele din corpul unui om sunt înlocuite complet o dată la şapte ani, inclusiv celulele creierului şi că, în principiu, după şapte ani devenim o altă persoană. Doar că ADN-ul, programul care ne administrează celulele, nu se schimbă. Tot acolo citisem că, dacă ne tăiem părul, unghiile sau buricul unui deget, ceea ce va creşte în loc va fi identic. Şi că noile celule ale creierului nu se deosebesc de cele vechi, preluând aceleaşi amintiri şi experiențe. Nu ne schimbăm – luăm aceleaşi decizii, repetăm aceleaşi greşeli. Cum e tatăl, aşa e şi fiul, cum s-ar zice. Un vânător ca Olsen va continua să vâneze. Un ucigaş – dacă circumstanțele sunt identice – va alege să ucidă din nou. Asta e un cerc perpetuu, ca orbitele previzibile ale planetelor sau succesiunea inexorabilă a anotimpurilor.

Kurt Olsen a ieşit din hambar, apoi s-a oprit ca să se uite la altceva. A ridicat un obiect de pe jos, ținându-l în lumină. Era una dintre gălețile emailate. Am reglat binoclul ca să văd mai bine ce face. Tocmai studia cele două găuri făcute de glonțul tras de recuperatorul danez. Mai întâi prima gaură, apoi cealaltă. După o vreme a lăsat găleata jos, s-a dus la maşină şi a demarat.

Casa era goală. Eu eram singur. Mai singur decât fusesem vreodată. Oare aşa se simțea şi tata, chiar dacă pe atunci era înconjurat de propria familie?

Am auzit un duduit grav, amenințător, venind dinspre apus. Am întors binoclul şi m-am uitat.

O avalanşă se pornise pe versantul nordic al muntelui Ottertind. Zăpada grea, umedă – de „zahăr tos”, cum se spune la noi – nu mai putuse să rămână acolo sus, trebuise s-o ia la vale, iar acum bubuia izbind sloiurile de gheață şi făcând apa să se ridice în valuri înalte, ca după o explozie, pe malul îndepărtat al lacului Budal.

Da, primăvara nemiloasă se apropia cu paşi repezi.

VIRTUAL
VP
PROJECT

JO NESBØ

CRIME

Roy n-a părăsit niciodată orășelul pașnic de munte unde a crescut, spre deosebire de Carl, fratele său mai mic, care a fost nerăbdător să plece și să lase în urmă trecutul dureros. Ca toată lumea, și Roy a crezut că fratele lui a plecat pentru totdeauna.

Dar Carl are planuri mari pentru orașul său natal. Iar atunci când se întoarce împreună cu soția lui misterioasă și o idee strălucită de afaceri, tensiuni mocnite și rivalități vechi tulbură liniștea locului.

Roy își dă seama că se simte în mod inexplicabil atras de Shannon, soția lui Carl, atracție care va avea consecințe devastatoare.

În scurt timp, ceea ce părea o întoarcere acasă triumfală se va transforma într-un șir de evenimente nefaste, care amenință să distrugă tot ce prețuiește Roy, pe măsură ce secrete de familie de mult îngropate încep să iasă la iveală...

TREI

[1] Orig. eng. *heather* (lat. Calluna vulgaris) plantă perenă, originară din nordul Americii de Nord şi al Europei *(N. t.)*.

[2] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe folosirea alternativă a cuvintelor „trunk” (SUA) şi „boot” (Anglia), pentru portbagaj *(N. r.)*.

[3] Este vorba despre „snus”, un tutun umed, măcinat până devine pudră şi care se ține între buze şi dinți *(N. t.)*.

[4] DILF – acronim al (eng.) *Dads I'd Like to Fuck* (Tați pe care mi-ar plăcea să-i fut) *(N. t.)*.

[5] Aproximativ 37 de milioane de euro *(N. t.)*.

[6] DnB – acronim al Den norske Bank, cea mai mare bancă din Norvegia *(N. t.)*.

[7] Eng. *bellwether* – oaia (sau adesea batalul) care poartă talanga într-o turmă, cuvântul desemnând şi o persoană care este ascultată orbeşte de cei din jur *(N. t.)*.

[8] Eng. *„posh*litical science” – în lb. eng. „posh” înseamnă „scump”, „luxos” *(N. t.)*.

[9] *The American way* – eng. „Metoda americană” *(N. t.)*.

[10] *Tiny Dancer* – eng. lit. „Micuța dansatoare”; referire la o piesă cu acelaşi nume, de Elton John *(N. t.)*.

[11] Calypso, Soca – genuri de muzică din Trinidad (Soca fiind de fapt Calypso cu elemente soul) *(N. t.)*.

[12] The pursuit of happiness – eng. „căutarea fericirii”, citat din Declarația de Independență a Statelor Unite (1776) *(N. t.)*.

[13] *Lapskaus* – norv. denumirea unei tocane norvegiene pe bază de carne şi cartofi *(N. t.)*.

[14] Bajanero – vorbitor al limbii creole bajan, o engleză cu influențe africane *(N. t.)*.

[15] Bible Belt – zonă din sud-estul Statelor Unite în care evanghelismul protestant joacă un rol important în politică şi societate *(N. t.)*.

[16] *Kingmaker* – (eng. lit. „făcător de regi”) persoană influentă care poate determina cine va urma la tron după moartea unui monarh *(N. t.)*.

[17] Cupoane – în acest caz este vorba despre nişte cupoane de reduceri pentru pariurile sportive *(N. t.)*.

[18] „Sleeper” – nume generic dat maşinilor cu dotări mult peste medie, dar al căror design nu atrage deloc atenția *(N. t.)*.

[19] *Mellom bakkar og berg* (norv. „Printre dealuri şi munți”) – numele sub care este cunoscută mai bine poezia *Nordmannen* („Norvegianul”) a poetului Ivar Aasen (1813–1896) *(N. t.)*.

[20] Payazzo – joc mecanic inventat în Germania în anii 1920 şi devenit extrem de popular în Finlanda, dar şi în celelalte țări nordice *(N. t.)*.

[21] AUF – acronim al Arbeiderenes Ungdomsfylking, un partid al tinerilor din Norvegia *(N. t.)*.

[22] Începutul poeziei cu numărul 126 din *Canțonier,* în traducerea Etei Boeriu *(N. t.)*.

[23] Numărul cuvintelor n-a putut fi menținut în traducerea de față *(N. t.)*.

[24] Referire la melodia *Always look on the bright side of life* din filmul *Life of Brian* (1979).

[25] *(Yuh) faddah-head* – în engleza vorbită în Trinidad, o expresie care denotă iritare *(N. t.)*.

[26] *Viddas* – (norv.) platou sau ținut muntos *(N. t.)*.

[27] *Death, What's In It for Me?* – serie de tablouri ale artistului şi scriitorului englez Harland Miller (n. 1964) *(N. t.)*.

[28] Gravlax – somon marinat în sare, zahăr şi mărar *(N. t.)*.

[29] *Sprengkulda* – (norv. orig.) termen care defineşte un ger „de crapă pietrele” *(N. t.)*.

[30] Toronto Maple Leafs, numele unei echipe canadiene de hochei pe gheață *(N. t.)*.

[31] *Paul is dead* – numele unei legende urbane conform căreia Paul McCartney, unul dintre membrii trupei Beatles, ar fi murit pe 9 noiembrie 1966, fiind înlocuit în secret cu cineva care îi seamănă *(N. t.)*.

[32] *Leap of faith* – încredere în ceva intangibil (care nu poate fi văzut sau dovedit) *(N. t.)*.

[33] KRIPOS – acronim al „Kriminalpolitisentralen”, numele poliției judiciare din Norvegia *(N. t.)*.

[34] Stortinget – Parlamentul (Adunarea Constituantă a) Norvegiei *(N. t.)*.

[35] *Same shit, new wrapping* – (eng. orig.) Același căcăt, doar altfel ambalat *(N. t.)*.

[36] *Kill/murder your darlings* – formularea îi este atribuită scriitorului britanic Sir Arthur Quiller-Couch și se referă de fapt la puterea de a elimina pasaje literare scrise cu presupusă măiestrie, dar care nu-și mai găsesc locul în varianta finală a unei lucrări *(N. t.)*.